

Giới thiệu Ăn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức

Một đời kiệt sức vì làm công, tinh thần và thể xác đều kiệt quệ. Phải chăng vì vậy mà đời này hắn được hồi báo? Xuyên qua một thế giới song song và trở thành chồng của Dương Mật, Đông Ly Á, Nhiệt Ba, Na Trát, Lưu Sư Sư. Cũng vì thế hắn quyết tâm đời này cứ an nhàn đến chết mà thôi, thoải mái làm một tên ăn com mềm*

(*) Ăn com mềm: Sống dựa vào nữ nhân, bám váy phụ nữ.

Nghịch tập ư? Không tồn tại.

Đánh chết hắn cũng sẽ không nghịch tập, hắn chỉ muốn ăn no rồi nằm chờ chết, sống một cuộc đời dựa vào vợ nuôi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ăn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Vừa kết hôn đã làm lạc mất ông xã rồi

"Tin tức kinh thiên động địa đây! Dương Mật, Đông Ly Á, Dịch Lệ Nhiệt Ba, Cổ Lệ Na Trát, Lưu Sư Sư đồng loạt gả cho cùng một người đàn ông."

"Năm đại minh tinh cùng gả cho một người? Người này đến cùng là có bối cảnh như nào vậy?"

"Thấy bảo thân phận chồng của năm đại minh tinh đã bị cư dân mạng tìm ra rồi, không có chút bối cảnh nào đặc biệt, là người ngoài giới giải trí, anh ta là cô nhi, là nhân viên phục vụ tại một cửa hàng bán com đó."

"Ái chà, thì ra ánh mắt tìm bạn đời của Dương Mật cũng chỉ tới thế."

"..."

Dương Mật siết chặt điện thoại, biểu tình trên gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ đã có chút sụp đổ.

Đầu đề các kênh giải trí lớn, tất cả đều là tin tức của các nàng.

"Tớ muốn điên rồi!" Cổ Lệ Na Trát cũng đang lướt điện thoại, lúc này ảo não than một tiếng, sau đó ném điện thoại lên trên bàn trà, ôm chặt bắp chân, vùi gương mặt xinh đẹp chôn ở giữa hai cái đùi trắng ngần.

Lưu Sư Sư thờ dãi ngồi xuống, một tay chống cằm, một bên bắt đầu than thở: "Cậu điên hay không điên tớ không rõ, nhưng chắc chắn là tớ điên thật sự rồi đây, vừa rồi người quản lý gọi tớ, mắng tớ suốt một tiếng đồng hồ vẫn chưa nguôi giận."

Đông Ly Á quay đầu nhìn Dịch Lệ Nhiệt Ba, tức giận trách: "Đều tại cậu cả."

Dịch Lệ Nhiệt Ba nghe vậy thì thấy rất oan uổng, vội thanh minh: "Tớ chỉ đề nghị uống rượu thôi, ai bảo các cậu uống nhiều như thế làm gì?"

Năm cô gái đồng loạt thờ dãi một tiếng, khắp khuôn mặt đầy vẻ khổ sở và bất đắc dĩ, mặc dù hiện tại đang là tháng sáu, ánh mặt trời chiếu rọi xán lạn vô cùng, thế nhưng dù là nắng mùa hạ cũng không đủ sức làm tiêu tan đi đám mây đen trong lòng các nàng.

Đầu đuôi nguyên nhân của sự cố này bắt nguồn từ bữa liên hoan giữa trưa ngày hôm qua mà các nàng cùng tham dự.

Năm cô gái tuổi tác tương đương, trước đó đã quen biết nhau, giao tình vốn không tệ.

Ngày hôm qua vừa vặn năm người đều có mặt ở thành phố B, tất cả đều trống lịch trình, chỉ nằm trong nhà nghỉ ngơi, lướt Wechat trò chuyện phiếm, nói một hồi, cuối cùng hưng phấn đưa ra quyết định tụ tập ăn uống một bữa.

Bên ngoài các nàng đều là những mỹ nhân phong hoa tuyệt đại, cao cao tại thượng, thế nhưng bản tính thật sự cùng người bình thường không khác nhau chút nào, năm nữ nhân tụ hội liền cười cười nói nói, cãi nhau ầm ĩ.

Bởi vì bầu không khí khi ấy rất tốt, Dịch Lệ Nhiệt Ba mới đề nghị cả đám uống một chút rượu.

Kỳ thật việc này cũng không tính là gì, đều là người trưởng thành, bằng hữu tụ tập uống chút rượu là chuyện không thể bình thường hơn được.

Điều không ổn duy nhất, ấy là vì bình thường để giữ gìn da dẻ, các nàng rất hiếm khi uống rượu, từ lượng cực thấp, thế mà hôm đó không hiểu sao cả bọn nghĩ gì, không biết trời cao đất rộng lại đi chọn mấy bình rượu tây, xem như bia mà nhiệt tình uống.

Kết quả không cần nói cũng biết, năm đại mình tỉnh không ngoài ý muốn đều say đến bí tỉ, dẫn tới bọn họ làm ra một cái quyết định vô cùng điên cuồng.

Mới đầu các nàng vốn chỉ định kết nghĩa kim lan, đập đầu bái thành chị em kết nghĩa.

Cuối cùng không rõ ai là người đề nghị, nói kết nghĩa chị em không đủ kiên cố, bởi vì tương lai kết hôn, tất cả mọi người đều sẽ có gia đình riêng, khẳng định sẽ lấy gia đình mình làm chủ, tình nghĩa tỷ muội tất nhiên cũng theo đó khó mà duy trì.

Cho nên thay vì kết bái tỷ muội, còn không bằng trực tiếp tìm một người đàn ông, mọi người cùng nhau gả cho anh ta, như vậy thì bọn họ có thể là chị em thân thiết cả một đời rồi.

Nếu là lúc tỉnh táo, hẳn sẽ không ai rảnh rỗi nghĩ được tới tình huống điên rồ như vậy, đáng tiếc hiện tại cả năm người đã không còn phân biệt được lý lẽ đúng sai, vì thế... các nàng liền lôi kéo anh chàng nhân viên giao đồ ăn “xấu số” về nhà lấy hộ khẩu và các giấy tờ cần thiết, sau đó thẳng một đường tới chỗ cục dân chính đăng ký kết hôn.

Nhân viên công tác ở cục dân chính đều chấn động vô cùng, ánh mắt nhìn nam phục vụ kia và năm đại mỹ nữ trước mặt như nhìn sáu bệnh nhân vừa từ trại trốn ra.

Cuối cùng thì kết quả như ai cũng biết, ngành giải trí, vòng truyền thông, mạng internet... tất cả đều bùng nổ rồi.

Pháp luật Hoa Hạ quả thật cho phép chế độ hôn nhân một chồng nhiều vợ, thế nhưng ở cái niên đại này, loại tình huống như vậy đã rất hiếm xuất hiện.

Đừng nói chỉ là năm mỹ nhân này đều còn rất trẻ, hơn nữa bọn họ lại là người của công chúng, vậy mà năm đại mình tỉnh đang bạo hồng lại cùng lúc đòi gả cho một người đàn ông.

Loại tin tức khủng khiếp như thế, dùng bốn chữ “kinh thiên động địa” cũng không đủ để diễn tả cảm giác của khán giả hiện giờ.

...

..

"Bàn luận một chút đi, về sau chúng ta nên làm thế nào. Tớ đã hỏi qua người đại diện của mình rồi, một chồng nhiều vợ và một chồng một vợ rất khác nhau, nếu là một chồng một vợ thì bất cứ lúc nào cũng đều có thể ly dị, nhưng tình huống một chồng nhiều vợ thì khác, nhất định phải kết hôn một năm thì mới được giải quyết ly hôn."

Dương Mật đuổi đôi chân dài trắng nõn ra, vừa khề xoa bóp chân vừa nói.

Cổ Lệ Na Trát liền bảo: "Vậy thì dễ rồi, nhóm chúng ta liền tránh mặt anh ta một năm, sau đó cùng anh ta ly hôn là xong, một năm tới tất cả mọi người cứ nhận nhiều lịch trình ở bên ngoài đi. Dù sao thì công ty quản lý của chúng ta cũng đã công bố ra ngoài rồi còn gì, đây chỉ là một hồi hiếu lắm mà thôi, cũng đâu phải chúng ta thật sự kết hôn."

Đông Ly Á lắc đầu, "Không đơn giản như vậy đâu, bây giờ chúng ta và người kia đã là quan hệ vợ chồng, nếu như hắn làm chuyện gì hoặc là xảy ra chuyện gì thì nhóm chúng ta đều phải gánh trách nhiệm."

Địch Lệ Nhiệt Ba chớp chớp đôi mắt to tròn, khó hiểu hỏi: "Anh ta thì có việc gì?"

Đông Ly Á trợn mắt nhìn Địch Lệ Nhiệt Ba, ngao ngán giải thích: "Ví dụ như anh ta đánh bạc thua mấy ngàn vạn, số tiền này chắc chắn cần nhóm chúng ta giúp anh ta trả, hoặc giả dụ như hiện tại anh ta không có nguồn kinh tế ổn định để sống, vậy thì nhóm chúng ta nhất định phải gom góp tiền chăm sóc."

"A..."

Dương Mật nói: "Không chỉ như thế, bởi vì có quan hệ với chúng ta nên hiện tại anh ta đã trở thành miếng bánh thơm ngon trong mắt truyền thông, các người ngẩng lên xem, vạn nhất thời điểm truyền thông phỏng vấn anh ta, lỡ đâu anh ta là kẻ mặt dày mày dạn, lại dám phát biểu linh tinh đã cùng chúng ta phát sinh quan hệ gì gì đó, vậy thì coi như công ty chúng ta có phát biểu tuyên bố gì thì cũng thành vứt đi, chưa kể phốt anh ta gây ra chẳng phải cuối cùng cũng sẽ tính lên đầu chúng ta cả sao?"

Địch Lệ Nhiệt Ba hữu khí vô lực nằm vậy ra ghé sô pha, đầu đầu nói: "Nhất thất túc thành thiên cổ hận a*, chỉ ăn có một bữa cơm, nào ngờ lại ăn ra lăm phiền toái như vậy."

(*) Nhất thất túc thành thiên cổ hận: Đây là câu thơ có trong ảnh “Ngôi mộ của Nguyễn Trường Tộ” in ở sách “Nguyễn Trường Tộ - Con người và di thảo” của Trương Bá Cần, dịch nghĩa là Một bước sa chân hận thành muôn thuở. Đại ý của Địch Lệ Nhiệt Ba là lỡ đại đăng ký kết hôn với thanh niên kia nên giờ hối hận không thôi.

Lưu Sư Sư bình tĩnh bảo: "Thôi thì cũng đã lỡ rồi, chuyện bây giờ chúng ta cần làm chính là trước tiên phải nói chuyện rõ cùng hắn, thuyết phục hắn sống an phận một chút, chỉ cần ổn định được hắn thì mọi sự sau đó đều dễ làm, một năm sau, nhóm chúng ta liền có thể giải phóng khỏi cuộc hôn nhân vớ vẩn này."

Dương Mật gật đầu, ngồi thẳng người dậy nói: "Xem ra bây giờ nhóm chúng ta cần ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc với vị ‘chồng hờ’ này một lần, các cậu có ai có phương thức liên lạc với anh ta không?"

Bốn cô gái còn lại nghe vậy đều quay mặt nhìn nhau, căn phòng nhất thời lâm vào yên tĩnh, sắc mặt của bọn họ đều đặc sắc vô cùng.

Hình như... Bọn họ vừa quay đầu liền đánh rơi mắt ‘anh chồng’ vừa mới kết hôn rồi.

Năm người dở khóc dở cười, cuối cùng đành phải thông qua cục dân chính tìm cách thức liên hệ với anh ta, thời điểm liên lạc được thì đã hơn năm giờ chiều.

Các nàng hẹn "anh chồng" gặp mặt tại biệt thự này.

Biệt thự này là bất động sản mà Dương Mật vừa mua đầu năm nay, tọa lạc tại thành nam thủ đô, là khu biệt thự cao cấp mới xây không được bao lâu, giá của mỗi căn đều hơn 11 vạn, có thể nói là một khối tài sản khổng lồ mà bao người mơ ước.

Bây giờ tối, ‘anh chồng may mắn’ của năm đại minh tinh ngồi lên xe taxi, thẳng hướng đi tới khu biệt thự nọ.

- - - - -

Chương sau: Một Năm Sau Ly Hôn

- -

- -

-

Có ai đoán ra hết tên của năm đại mỹ nữ bên trên không hahaha

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bát Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Một năm sau sẽ ly hôn

An ninh của khu biệt thự được bảo vệ rất nghiêm ngặt, hết thảy xe taxi đều bị cấm đi vào.

Thẩm Ngôn đành phải xuống xe ngay cửa an ninh của khu biệt thự, tự mình đi bộ vào trong.

Sắc trời đã tối mịt, gió đêm tháng sáu quét qua người rất dễ chịu, không hổ là khu biệt thự tấp nập tấp nập, dù là hoàn cảnh hay không khí thì đều không phải nơi mà các khu nhà trong nội thành có thể so sánh được.

Thẩm Ngôn quảy cái túi xách sau lưng, đi lại ung dung trên con đường nhựa dẫn vào khu biệt thự.

Đối với việc năm người vợ siêu sao muốn gặp mình, hắn có vẻ rất bình tĩnh.

Dù sao sự tình chết đi sống lại rồi xuyên qua thời không mà hắn vừa trải qua đã quá đổi chấn động đối với hắn rồi, thế nên những việc khác tựa hồ không còn có thể làm hắn mất bình tĩnh nữa.

Nơi này hắn là một cái thế giới song song với thế giới trong kiếp trước của hắn, mặc dù có chút tương đồng, tiến trình lịch sử không có gì quá đại biến, nhưng nhìn chung thì trong một số phương diện nào đó vẫn tồn tại một chút khác biệt.

Tỉ như cái thế giới Hoa Hạ này cho phép chế độ đa thê, hoặc là cái thế giới này lại xuất hiện những tác phẩm giải trí mà kiếp trước hoàn toàn không có...

Bất quá đối với Thẩm Ngôn mà nói, những điều đó kỳ thật cũng không quá trọng yếu.

Bất kể nói thế nào thì hiện giờ hắn cũng đã là người từng chết một lần, vì vậy tâm thái của Thẩm Ngôn ít nhiều đều khá bình thản.

Kiếp trước của Thẩm Ngôn cũng không tính là thành công.

Tuy rằng hắn là sinh viên xuất sắc của một trong những trường đại học nổi tiếng hàng đầu cả nước; tuy rằng hắn dựng nên một cơ ngơi sự nghiệp đồ sộ từ hai bàn tay trắng...

Thế nhưng hắn vẫn như cũ, không cảm thấy cuộc đời của mình thành công chút nào.

Thời điểm hắn nằm cô độc trên giường bệnh đợi chờ tử thần đến rước vì căn bệnh ung thư thời kỳ cuối, hắn chợt nghĩ lại rất nhiều thứ.

Cả một đời vội vàng vàng kiếm tiền, gấp gáp muốn bản thân trở nên nổi bật hơn, để rồi đổi lại được gì?

Bằng hữu thân nhân đã sớm xa cách, số điện thoại trong di động rất nhiều, nhưng phần lớn đều là các đối tác làm ăn, những lúc có việc, muốn tìm một người để tâm sự cũng không có.

Thậm chí khi phụ mẫu thân sinh qua đời, hẳn lúc đó đang bận đi công tác, một lần cuối gặp mặt cha mẹ cũng không có.

Đến cuối cùng, người tiễn hân đoạn đường cuối cũng không ai ngoài bác sĩ y tá.

Một khắc ấy, Thẩm Ngôn tự tổng kết cuộc đời mình chính là một sự thất bại.

Vì truy cầu những cái được gọi là thành công, hẳn đã mất đi quá nhiều thứ.

Vì cái được gọi là ‘mục tiêu cuộc sống’, hẳn đã bắt chấp lao đầu về phía trước, không hề có khái niệm dừng lại thưởng thức nhân sinh trên đường đời, để rồi trước khi nhắm mắt xuôi tay, muốn bói ra một ký ức đáng giá cũng không có.

Có thể nói, Thẩm Ngôn là chết đi mà vẫn mang theo nồng đậm tiếc nuối.

Kỳ thật lúc còn nằm trên giường bệnh, hẳn đã từng suy nghĩ qua về việc, nếu có kiếp sau mình sẽ sống một cuộc đời như thế nào.

Nhưng khi đó hẳn chỉ cho đây là chút ảo tưởng xa vời của người sắp chết, nào dám có chút hi vọng gì những điều mình mong mỏi sẽ trở thành sự thật.

Nào ngờ, hẳn thật sự đã xuyên qua rồi.

Thẩm Ngôn cảm thấy đây chính là lão thiên gia đối với mình hậu ái, từ tận đáy lòng hẳn vô cùng trân quý cơ hội lần này.

Nếu đã được ban cho cơ hội hồi sinh, hẳn muốn mình phải nghiêm túc sống, hơn nữa còn là nghiêm túc hưởng thụ nhân sinh.

...

..

Biệt thự số 6.

Thẩm Ngôn nhấn chuông cửa.

Dương Mật là người đi ra, bốn mắt nhìn nhau, nàng gật đầu, lộ ra nụ cười mỉm khách sáo rồi mời Thẩm Ngôn vào trong nhà.

Thẩm Ngôn đi vào mới thấy, trên ghế sofa ở phòng khách lầu một còn có bốn nữ nhân khác đang ngồi sẵn ở đấy.

Thẩm Ngôn và Dương Mật ngồi xuống, Dương Mật ngồi trên ghế dài cùng bốn người kia, Thẩm Ngôn thì một mình ngồi ở ghế đơn đối diện bọn họ.

Tình cảnh nhìn qua tựa như công đường thẩm vấn tội phạm vậy.

Thẩm Ngôn cũng không hề câu nệ hay khấn trương gì, chỉ cảm thấy thú vị.

Hắn thoải mái giương mắt quan sát năm đại mỹ nữ trước mặt.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng hắn luôn cảm thấy năm đại mỹ nữ này so với hình ảnh trong trí nhớ kiếp trước của hắn xinh đẹp hơn rất nhiều, mỗi người một vẻ, thật sự là quốc sắc thiên hương, da thịt đều trắng ngần, vóc dáng cũng gợi cảm, cần lồi có lồi, cần lõm có lõm.

"Khụ khụ!"

Sáu người trầm mặc hồi lâu, năm cô gái len lén nhìn thoáng qua nhau, cuối cùng là Dương Mật chủ động đứng ra nói chuyện.

Nàng nắm chặt mấy ngón tay trắng nõn, khẽ nói: "Thẩm Ngôn, nhóm chúng tôi muốn cùng anh nói chuyện."

Thẩm Ngôn gật đầu, tỏ ý đã hiểu: "Cô cứ nói đi!"

Dương Mật hắng giọng một cái, tiếp tục nói: "Chuyện giữa chúng ta anh hẳn là đã minh bạch, thật ra đây chỉ là một sự cố, là hiểu lầm thôi, cũng do nhóm chúng tôi uống quá nhiều, dẫn tới sự việc hoang đường này mới xảy ra. Nói ra cũng ngại, nhưng chúng tôi thật sự không có tình cảm với anh, thậm chí nói đúng hơn là chúng tôi còn chẳng quen biết gì anh, cho nên... Nhóm chúng tôi dự định một năm sau sẽ cùng anh ly hôn."

Thẩm Ngôn trực tiếp gật đầu, ngắn gọn đáp: "Tốt!"

Cái miệng nhỏ của Dương Mật mở ra rồi lại khép lại, biểu lộ có chút ngốc trẻ, mà biểu tình của bốn cô gái còn lại cũng ngệt ra như thế.

Các nàng đều nghĩ Thẩm Ngôn chắc chắn sẽ cự tuyệt lời đề nghị này, hoặc không thì sẽ chơi xấu, sẽ đưa ra một cái yêu cầu gì đấy quá mức.

Trên thực tế, trước khi Thẩm Ngôn đến đây, các nàng đã bàn bạc qua một lần. Nếu như Thẩm Ngôn có yêu cầu nào đó không tới mức quá phận thì các nàng nhất định sẽ tận lực đáp ứng hắn.

Nào ngờ hẳn thế mà lại thống khoái gật đầu đồng ý ngay lập tức như vậy.

Không hiểu sao, điều này khiến các nàng có chút thất lạc, cảm giác như mị lực của chính mình quá kém mới khiến Thẩm Ngôn không có chút nào hứng thú.

"Ây... nếu anh đã đồng ý thì tốt rồi, vậy sáu người chúng ta trước cứ quyết định như thế đi. Ngoài ra thì nhóm chúng tôi còn có một yêu cầu nhỏ, đó chính là hi vọng một năm tới đây, anh đừng tiếp nhận phỏng vấn, cũng hạn chế đừng nói lung tung gì với truyền thông, tận lực đừng gây ra chuyện gì âm ỉ là tốt nhất, và lại, hy vọng thời gian tới anh đừng biến mất khỏi tầm mắt của bọn tôi."

Dương Mật khoát khoát tay, nói: "Nhóm chúng tôi không phải không tin tưởng anh, chỉ là... anh cũng biết rõ thân phận của chúng tôi rồi, hiện tại truyền thông đang rất sôi sục vì vấn đề hôn nhân này, nếu không khai thác được tin tức từ chỗ công ty quản lý của chúng tôi thì chắc chắn bọn họ sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế moi tin từ chỗ anh."

Thẩm Ngôn nhú mày, ly hôn thì không có vấn đề gì, nhưng muốn hắn không rời khỏi tầm mắt của các nàng là ý gì, đây là đang hạn chế tự do của hắn sao?

"Anh yên tâm, nhóm chúng tôi sẽ đền bù tổn thất cho anh." Lưu Sư Sư nói tiếp: "Mỗi tháng chúng tôi sẽ chuyển vào tài khoản của anh mười vạn khối tiền sinh hoạt, sau khi ly hôn xong sẽ chuyển nốt cho anh năm trăm vạn, anh thấy thế nào?"

Thẩm Ngôn nghe vậy liền tươi cười gật đầu.

Mặc dù hắn đã quyết định, một đời này sống lại, nhất định sẽ không làm nô lệ cho đồng tiền, vì nó mà bán mạng bán sức khỏe, liều lĩnh kiếm tiền như kiếp trước nữa.

Nhưng trong túi nhất định phải có tiền, hơn nữa là càng nhiều càng tốt, dù sao tiền chính là cơ sở quyết định đời sống vật chất, về sau hắn còn phải dùng nó để cưới vợ sinh con nữa.

Chỉ cần đừng si mê, cố chấp như kiếp trước là được.

Nếu đã vậy hắn quyết định sẽ đi theo năm đại minh tinh này 'kiếm sống', dù sao một năm mà kiếm được 620 vạn thì đúng là con số khổng lồ.

- - -

Chương sau: Hệ Thống Vạn Năng

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hệ thống vạn năng

Sau đó năm cô gái lấy ra một phần văn bản thỏa thuận, nội dung trên đó chính là những lời mới vừa rồi cùng Thẩm Ngôn nói qua một lượt.

Bọn họ sẽ phụ trách tiền sinh hoạt của Thẩm Ngôn, còn Thẩm Ngôn thì đáp ứng với các nàng việc một năm sau sẽ ly hôn.

Thẩm Ngôn đọc lướt qua một lượt rồi thống khoái ký tên.

Ký xong bản thỏa thuận, năm cô gái không khỏi nói lòng khấp khểnh.

Lúc trước các nàng một mực lo lắng, lo rằng Thẩm Ngôn sẽ không phối hợp, sợ hắn sẽ đưa ra yêu cầu gì đấy quá mức.

Thế nhưng không nghĩ tới Thẩm Ngôn lại dễ nói chuyện như vậy, điều này khiến cục đá trong lòng các nàng đã nhẹ đi hẳn, ấn tượng đối với Thẩm Ngôn cũng khá hơn nhiều.

"Về sau anh dọn tới đây ở đi, nhóm chúng tôi khi không có lịch trình cũng đều sẽ ở lại chỗ này, dù sao thì trong một năm tới, nhóm chúng ta chính là một người nhà, hi vọng mọi người ở chung hòa thuận, vui vẻ."

Dương Mật cười nói với Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn gật đầu: "Vừa khéo phòng ở tôi thuê trước đó đã đến kỳ hạn đóng tiền, vốn tôi còn đang định gia hạn thêm đây."

Dương Mật mang theo Thẩm Ngôn đi vào một căn phòng ở lầu trên.

Gian phòng rất lớn, ước chừng phải tới bốn mươi mét vuông, đồ dùng sinh hoạt và đồ điện đều đầy đủ, thậm chí còn có một phòng vệ sinh riêng ngay trong phòng.

Điều kiện như vậy tốt gấp trăm lần so với phòng thuê trước kia của Thẩm Ngôn.

Hắn bỏ vài kiện quần áo từ trong ba lô ra, nhanh chóng xếp gọn vào tủ gỗ, sau đó cầm đồ vệ sinh cá nhân đến phòng trong tắm rửa một phen.

Đến khi xong xuôi, hắn xuống phòng khách ở lầu một thì không thấy một ai ở đó nữa, Thẩm Ngôn bèn đi lên lầu hai, đứng ở hành lang, lớn tiếng hỏi: "Xin hỏi, tôi có thể dùng phòng bếp không?"

Dương Mật đang ở trong phòng mình, nghe vậy bèn đi ra, vui vẻ đáp: "Đương nhiên có thể, đồ đạc trong nhà anh cứ tùy tiện dùng, không cần khách khí như thế. Anh muốn làm cơm sao?"

Thẩm Ngôn gật đầu: "Đúng vậy, chiều giờ tôi vẫn chưa ăn cơm, các cô có muốn ăn không?"

Dương Mật từ chối: "Không cần, chúng tôi đã ăn từ sớm rồi, nếu anh ngại nấu nướng phiền phức thì đợi một chút, tôi giúp anh gọi thức ăn bên ngoài."

"Không phiền, tự tôi làm là được rồi!"

Thẩm Ngôn dứt lời liền đi xuống lầu trệt, vào phòng bếp dự định nấu cơm.

Nghe động tĩnh, năm cô gái trên lầu hai đều lò dò đi ra khỏi phòng ngủ, đứng thành một hàng ngang trước lan can, tò mò dõi theo Thẩm Ngôn làm gì trong phòng bếp.

"Tớ phát hiện anh ta cũng không tệ." Dịch Lệ Nhiệt Ba ghé vào trên tay vịn cầu thang, chống cằm lên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

Đông Ly Á cười trêu: "Nhìn trúng rồi à? Vậy thì dễ rồi, một năm sau cậu có thể không cùng hắn ly hôn."

"Cậu nằm mơ đi, chẳng qua tớ cảm thấy nhân phẩm của anh ta không tệ, người tốt trên đời này nhiều như mây, chẳng lẽ tớ đều muốn gả hết cho bọn họ sao?"

"Các cậu nói xem... liệu có khả năng anh ta đang cố tình diễn cho chúng ta xem không?" Lưu Sư Sư bỗng nhiên lên tiếng.

Dương Mật quay sang nhìn nàng ta, đoạn hỏi: "Ý cậu nói là anh ta đang chơi trò dục cảm cố túng* hả?"

*Dục cảm cố túng (欲擒故縱): Muốn bắt thì phải thả. Tương tự ý nghĩa câu "Lạt mềm buộc chặt" của người Việt mình.

Lưu Sư Sư khẽ trầm ngâm, đáp: "Cố ý tỏ ra hiểu chuyện, như vậy sẽ khiến chúng ta dễ dàng nảy sinh hảo cảm. Không phải tớ tự cho là mình đúng, nhưng các cậu nghĩ thử đi, khách quan mà nói, nhóm chúng ta đều là mỹ nữ, nam nhân bình thường khi gặp cả năm người chúng ta đều sẽ phản ứng bình thần như anh ta sao?"

Cổ Lệ Na Trát vuốt vuốt tóc, nhẹ nhàng lên tiếng: "Vậy xem như có ba khả năng đi, thứ nhất, anh ta thật sự đang chơi trò dục cảm cố túng. Thứ hai, anh ta là gay. Thứ ba, người ta thật sự là chính nhân quân tử, đối với nhóm chúng ta hoàn toàn không hề nảy sinh ý đồ không đứng đắn."

Dương Mật nhún vai, đáp: "Anh ta là loại người gì cũng được, ta không hứng thú, chỉ cần đừng gây ra phiền phức gì là ổn, thuận thuận lợi lợi vượt qua một năm này, đem chuyện hôn nhân giải quyết hết là được rồi."

Thẩm Ngôn đứng dưới này hoàn toàn không hề nghe thấy cuộc trò chuyện của năm cô gái trên lầu, mà trên thực tế, coi như nghe được thì hắn cũng chẳng đặt chuyện đó trong lòng.

Trước mắt, có một việc càng trọng yếu hơn, càng khiến hắn cảm thấy hứng thú hơn rất nhiều, ấy là...

"Đình! Chúc mừng ký chủ phát hiện ra sách kỹ năng « ăn ngon dễ làm - đồ ăn thường ngày », xin hỏi ký chủ có muốn học tập không?"

Thẩm Ngôn cầm một cuốn sách dạy nấu ăn, đứng trước bếp lò, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Cuốn sách này là hắn thuận tay cầm lên xem, hắn là do Dương Mật mua về để học nấu ăn, nhìn thoáng qua cũng có đến một chồng nho nhỏ gồm mười mấy cuốn bên cạnh.

Hắn cũng chỉ là tiện tay cầm đại một cuốn mỏng mỏng lật lên xem thử, không nghĩ rằng trong đầu đột nhiên vang lên một thanh âm kỳ lạ.

Hệ thống sao?

Hắn hiện giờ tốt xấu gì cũng xem là người xuyên không, từng trải qua một lần sinh tử, vì vậy Thẩm Ngôn gặp phải chuyện này cũng không quá mức thất

kinh, chỉ là cảm thấy hơi ngoài ý muốn một chút, sau đó chính là cảm thấy rất thú vị.

"Học tập!" Thẩm Ngôn thì thầm khe khẽ.

Quả nhiên, thanh âm trong đầu hắn lại vang lên.

"Đỉnh! Ký chủ đã quyết định học tập sách kỹ năng « ăn ngon dễ làm - đồ ăn thường ngày », chúc mừng ký chủ thu hoạch được kỹ năng: Nấu nướng."

Hệ thống vừa dứt lời, một màn ánh sáng trong suốt bỗng xuất hiện ngay trước mắt Thẩm Ngôn, hẳn đây là hệ thống bảng.

[Hệ thống vạn năng]

Ký chủ: Thẩm Ngôn

Kỹ năng: Nấu nướng sơ cấp, (0/10). Hiện tại ngài đã là một vị đầu bếp tam lưu, có thể làm ra những món ăn phổ thông thường ngày.

Hệ thống bảng rất đơn giản, chỉ có một cột kỹ năng duy nhất, trong cột kỹ năng ấy cũng chỉ có một hạng mục là nấu nướng.

Thẩm Ngôn quả thật biết làm cơm, bất quá cũng vèn vèn đơn giản là biết làm mà thôi. Kiếp trước khả năng nấu nướng của hắn cũng không có gì được gọi là thiên phú, làm ra đồ ăn thì cũng chỉ có thể ăn lấp đầy bụng, còn xa xa mới đạt tới khoảng cách đẹp mắt, chứ đừng nói chỉ tới ngon xuất sắc gì.

Mà bây giờ tuy rằng hệ thống nói hắn chỉ là một vị đầu bếp tam lưu, thế nhưng cảm giác trong lòng hắn so với trước đó đã hoàn toàn khác biệt.

Không hiểu sao trong đầu hắn bỗng có nhiều thêm không ít ký ức và kinh nghiệm liên quan tới việc nấu nướng, hơn nữa cảm giác đối với phòng bếp cũng thấy thân thiết hơn hẳn.

Thẩm Ngôn đứng yên cảm thụ một hồi, sau đó mới nhìn tới một chồng sách dạy nấu ăn và thực đơn đủ món Á u kia.

Chẳng lẽ bất luận hắn chạm tay vào cuốn sách nào thì cuốn sách đó sẽ lập tức biến thành sách kỹ năng riêng của hắn sao?

Thẩm Ngôn dè dặt cầm lên một quyển sách khác.

Quả nhiên, hệ thống không làm hắn thất vọng, thanh âm nhắc nhở lập tức vang lên.

"Đỉnh! Chúc mừng ký chủ phát hiện ra sách kỹ năng « món ngon thường ngày trong bốn mùa », xin hỏi ký chủ có muốn học tập không?"

- - -

Chương sau: Khả Năng Nấu Nướng Đỉnh Cấp

...

..

[Giải thoại về thành ngữ Dục cầm cổ túng]

Thời Tam Quốc, Mạnh Hoạch làm phản khiến Thục Hán bất ổn. Để thu phục Mạnh Hoạch, Gia Cát Lượng đã bảy lần bắt, bảy lần thả (thất cầm thất túng, 七擒七纵) Mạnh Hoạch khiến Mạnh Hoạch đội ơn mà không dám làm phản nữa. Tào Tháo muốn dùng Quan Vũ để làm dũng tướng cho mình đã cấp cho Quan Vũ ngựa Xích Thố để Quan Vũ lên đường tìm huynh đệ Lưu Bị và Trương Phi; nhưng Quan Vũ chỉ cười ngựa đi một đoạn bèn quay lại trở về với Tào Tháo để nguyện ra trận chiến đấu trả ơn cho Tào Tháo.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bát Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Khả năng nấu nướng đỉnh cấp

"Học tập!"

"Đỉnh! Ký chủ đã chọn học tập sách kỹ năng « đồ ăn thường ngày trong bốn mùa », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng 19 điểm."

Thẩm Ngôn mở hệ thống bảng ra.

[Hệ thống vạn năng]

Ký chủ: Thẩm Ngôn

Kỹ năng: Nấu nướng trung cấp, (9/50). Ngài đã thăng cấp thành một vị đầu bếp nhị lưu, tay nghề của ngài đạt được sự tán thành của vô số người.

Sau khi tiếng nói thông báo kỹ năng nấu nướng của hắn đã thăng lên trung cấp, Thẩm Ngôn lại một lần nữa cảm nhận được cái cảm giác mơ mơ hồ hồ ban nãy, kinh nghiệm và ký ức chế biến thực phẩm trong đầu hắn càng thêm phong phú, cũng càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Hắn lại cầm lên một quyển sách khác xem thử, lần này là « bách khoa toàn thư món cay Tứ Xuyên », có lẽ là bởi vì phương pháp nấu ăn trong đây khó nhằn hơn hai quyển trước đó, thế nên lần này Thẩm Ngôn thu hoạch được tận 39 điểm kinh nghiệm.

"Đỉnh! Ký chủ đã chọn học tập sách kỹ năng « phương pháp nấu canh », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng 42 điểm."

"Đỉnh! Ký chủ đã chọn học tập sách kỹ năng « bách khoa toàn thư về món kho », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng 40 điểm."

"Đỉnh! Ký chủ đã chọn học tập sách kỹ năng « tổng hợp 1600 món ăn Quảng Đông tinh xảo nhất », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng 49 điểm."

"Đỉnh! Ký chủ đã chọn học tập sách kỹ năng « bách khoa toàn thư về món kho », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng 40 điểm."

"Đỉnh! Ký chủ đã chọn học tập sách kỹ năng « bách khoa toàn thư về thực phẩm dưỡng sinh bốn mùa », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng 48 điểm."

"Đỉnh! Ký chủ đã chọn học tập sách kỹ năng « hướng dẫn cách làm các món rau trộn khai vị », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng 15 điểm."

...

Chỉ chốc lát sau, Thẩm Ngôn đã "học tập" được hết mười hai quyển sách dạy nấu ăn có ở trên kệ bếp, tài nấu nướng của hắn hiện giờ đã lên tới đỉnh cấp.

Nấu nướng: Đỉnh cấp (23/200). Chúc mừng ngài đã là một vị đầu bếp đỉnh cấp, tài nấu nướng của ngài nhận được sự truy phùng tán thưởng của tất cả mọi người.

Thẩm Ngôn khẽ nhắm hai mắt lại, lẳng lặng đứng yên trước bếp lò, chậm chậm tiêu hóa số ký ức và kinh nghiệm vừa cảm thụ được trong đầu.

Giờ khắc này, phòng bếp với hắn mà nói không còn nữa điểm lạ lẫm, hoàn toàn là cảm giác thân thiết và yêu thích vô cùng.

Trước đó, Thẩm Ngôn cũng giống như đại đa số mọi người, đều cảm thấy nấu ăn là một việc tương đối phiền toái và rắc rối.

Thế nhưng đổi lại thành Thẩm Ngôn hiện tại thì nấu cơm đúng là một công việc hưởng thụ đối với hắn.

Chính là cảm giác yêu thích từ tận đáy lòng.

Mấy phút sau, Thẩm Ngôn đột ngột mở mắt ra.

Hắn nhanh nhẹn lấy nồi, vo gạo, canh nước, bắc nồi cơm.

Sau đó lại lấy từ trong tủ lạnh ra hai quả cà chua, ba quả trứng gà, dưa leo, mộc nhĩ, cà rốt...

Thẩm Ngôn dùng nước nóng rưới qua rồi nhanh tay bóc vỏ cà chua, đặt một loạt nguyên liệu đã được rửa sạch sẽ ở trên thớt, dùng dao bắt đầu thái sợi vô cùng chuyên nghiệp.

‘Cộp cộp cộp cộp...’

Thanh âm của dao va vào thớt liên tục vang lên, một loạt miếng cà chua đều tằm tấp nằm sấp trên mặt thớt.

Dao phay trong tay Thẩm Ngôn xoay tới xoay lui như thể hắn đang cảm quạt múa, dưới ánh đèn thỉnh thoảng lại ló lên ánh sáng phản chiếu, thế nhưng không hề có một phân lệ khí, ngược lại trông còn tràn đầy cảm giác thoải mái dễ chịu.

...

Trên lầu hai.

Năm đại minh tinh vẫn đang ghé vào trước lan can, quan sát tình huống dưới này. Một khắc trước, bọn họ còn đang xôn xao thảo luận xem vì sao Thẩm Ngôn lại đột ngột ngăn người đứng đơ ra đó, các nàng suy đoán hắn là Thẩm Ngôn đã nhìn thấy bọn họ đang đứng trên đây nên cố ý làm vậy để hấp dẫn sự chú ý của các nàng.

Lú lú thảo luận cả nửa ngày cũng chẳng có kết quả.

Nhưng bây giờ hành động của hắn đã khiến cả năm cô gái toàn bộ an tĩnh lại, trông mắt thiếu điều trừng lên, nhìn chăm chăm động tác thái độ ăn của Thẩm Ngôn, phảng phất như thể hắn không phải đang thái thịt mà là đang biểu diễn một môn nghệ thuật vậy.

Bất luận một ngành nghề nào, chỉ cần đạt đến cảnh giới đẳng cấp của ngành nghề đó thì sẽ đều sinh ra mỹ cảm.

Người bình thường lái xe, vốn không có bất luận cái gì đáng xem, nhưng nếu anh ta là một tay lái điêu luyện trong một cuộc đua xe thì rõ ràng sẽ khiến cảm xúc của người xem dâng cao lên hẳn, nhìn không được muốn thưởng thức kỹ năng lành nghề của anh ta.

Người bình thường chơi Yo-yo, người khác nhìn xem chỉ vài phút hắn đã thấy nhàm chán, nhưng ở trong một cuộc thi vô địch thế giới thì người chơi Yo-yo cũng có thể chơi ra cảm giác huyền ảo tận trời xanh.

Nấu cơm cũng như thế, chỉ cần đầu bếp đạt tới trình độ nhất định thì dù chỉ làm vài món đơn giản ngày thường cũng sẽ tạo ra được một cảm giác cảnh đẹp ý vui cho người nhìn.

Giờ phút này, trong mắt của năm vị đại mỹ nữ, Thẩm Ngôn nấu ăn chẳng khác nào đang biểu diễn xiếc, động tác của hắn tiêu sái tự nhiên, nước chảy mây trôi vô cùng.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, tới tận khi Thẩm Ngôn bung com, trứng gà xào cà chua, thịt xào nấm nhĩ lên bàn ăn, năm đại mỹ nữ đứng trên lầu mới giật mình tỉnh táo lại.

Địch Lệ Nhiệt Ba đối với mùi hương của đồ ăn miễn cảm cực kỳ. Nàng chun chun cái mũi cao ngất hít hà, theo bản năng liếm môi một cái rồi nói: "Thật là thơm!"

Dương Mật cũng len lén nuốt một ngụm nước bọt, nhưng nàng không muốn đánh đồng bản thân giống với loại thường xuyên ăn hàng như Địch Lệ Nhiệt Ba, vì vậy ghét bỏ nói: "Hồi tối cậu là người ăn nhiều nhất đấy, đừng nói với tớ cậu lại đói bụng rồi."

Địch Lệ Nhiệt Ba lắc đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm đồ ăn trên bàn, thành thật đáp: "Tớ không đói, chỉ là cảm thấy thèm thôi."

Cổ Lệ Na Trát chột vào bụng nàng ta: "Vậy cậu mau xuống ngồi ăn cùng Thẩm Ngôn đi, dù sao hắn làm nhiều như thế, những hai mâm đồ ăn, một mình cũng ăn không hết đâu."

Địch Lệ Nhiệt Ba có chút ý động, bất quá vẫn tỉnh táo, lắc đầu nguây nguây: "Vậy không hay lắm, ài, biết vậy vừa nãy anh ta hỏi có ăn không, tớ đã bảo là chưa ăn cho rồi."

Trên bàn ăn dưới lầu trệt, Thẩm Ngôn đã bắt đầu ngấu nghiến ăn. Sức ăn của hắn khá tốt, bất quá không phải là dạng thích ăn hàng như Địch Lệ Nhiệt Ba.

Ăn hàng chính là chỉ người rất thích ăn, miệng hầu như không lúc nào nhàn rỗi, lúc nào cũng muốn nhai nhóp nhép cái gì đó, mỗi lần tuy ăn không nhiều nhưng tính ra cả ngày cũng chẳng ít ỏi gì.

Còn Thẩm Ngôn thì chỉ đơn thuần là sức ăn lớn, có thể là do kiếp trước, lúc còn nhỏ, gia đình hắn rất nghèo, thế nên về sau đi làm rồi, mặc dù điều kiện kinh tế tốt hơn hẳn thì hắn vẫn không bỏ được thói quen cũ, tới bữa cơm sẽ ăn một lượng rất lớn.

Lúc này ngồi ăn bữa cơm do chính tay mình tự nấu, trong lòng hắn nhìn không được muốn tự thưởng khen thưởng bản thân một phen. Khả năng nấu nướng đỉnh cấp quả nhiên không đơn giản, so với đầu bếp của cửa hàng cơm cao cấp hắn còn xịn hơn.

Ăn xong một bát com, Thẩm Ngôn đứng dậy chuẩn bị xới thêm bát nữa, đúng lúc ấy hắn không cẩn thận, lỡ tay va quệt làm đổ chén nước tương ra bàn, nước tương nhanh chóng chảy ra, rơi xuống cái quần hắn đang mặc.

Thẩm Ngôn bất đắc dĩ hít một hơi thật sâu, sau đấy nhanh tay thu thập cái chén đã bị đổ rồi đi lên phòng để thay một cái quần khác.

Mà ở trên lầu hai lúc này.

Địch Lệ Nhiệt Ba thấy Thẩm Ngôn đã trở về phòng, ánh mắt lập tức sáng lên, nhìn chung quanh một vòng rồi mau mắn nói: "Anh ta đi rồi, nhóm chúng ta mau xuống ăn thử đi."

Dương Mật ôm cánh tay, hất cằm nói: "Không đi, tớ không có tham ăn như cậu đâu."

"Các cậu thì sao?" Địch Lệ Nhiệt Ba nhìn về phía đám người Lưu Sư Sư.

"Cùng đi đi!"

Ba cô gái còn lại sáng khoái gật đầu đồng ý.

- - - - -

Chương sau: Hai Người Các Cậu Đã Làm Gì Rồi?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Hai người các cậu đã làm gì rồi?

Bốn người Dịch Lệ Nhiệt Ba rón rén đi xuống lầu, tựa như bốn con chuột nhỏ nhỏ đang lén mò theo mùi vị thức ăn.

Bọn họ lấy bát đĩa, nhanh chóng ngồi xuống bàn, bắt đầu nếm thử mùi vị đồ ăn do Thẩm Ngôn làm.

“Chao ôi! Ngon thật đấy” Dịch Lệ Nhiệt Ba một bên lùa com, một bên không nhịn được cảm thán tay nghề của Thẩm Ngôn thật tốt.

Các nàng quả thật không nghĩ tới Thẩm Ngôn thế mà còn có ngón nghề này, đích thật là anh ta nấu ăn rất ngon. Quan trọng là không chỉ mùi hương cực thơm, nêm nếm siêu vừa miệng, mà ngay cả khâu trình bày còn cực kỳ đẹp mắt, nhìn qua giống hệt như những hình ảnh mà TV thường dùng để quảng cáo, chính là cái cảm giác vừa nhìn đã thấy bụng cồn cào muốn ăn.

Chỉ loáng sau, bốn cô gái đã giải quyết xong mỗi người một bát.

Dịch Lệ Nhiệt Ba vỗ vỗ vào cái bụng nhỏ bằng phẳng, có vẻ còn chưa thỏa mãn. Vẫn là câu nói kia, nàng không đói bụng, chỉ là thấy thèm ăn mà thôi.

Nếu không phải sợ rằng ăn quá nhiều sẽ bị béo, nàng thật nghĩ muốn xới thêm một chén nữa.

Không hiểu sao bữa com này khiến bọn họ ăn ra cái cảm giác như com mẹ nấu.

Đồ ăn rất phổ thông, nhưng ăn vừa ngon vừa lại có cảm giác của bữa com gia đình.

Bốn đại minh tinh dọn dẹp sạch sẽ bát đĩa đã dùng qua rồi hài lòng đi lên lầu.

Dịch Lệ Nhiệt Ba dạo một vòng qua phòng Dương Mật, trêu ghẹo nàng ta: "Cậu thật sự không ăn sao? Ở dưới vẫn còn nhiều lắm ấy."

Dương Mật lắc đầu, "Không ăn!"

Dịch Lệ Nhiệt Ba nhún nhún vai, cùng ba cô gái còn lại quay trở về phòng ngủ của mình.

“Cạch!”

Tiếng đóng cửa phòng của bốn người vừa vang lên, Dương Mật liền lặng lẽ thò đầu ra quan sát chung quanh một vòng, thấy không còn ai ngoài này thì mới rón rén đi xuống lầu.

Bởi vì tính chất công việc nên Dương Mật luôn ý thức bảo trì vóc dáng, nàng rất hiếm khi ăn uống vào ban đêm, quá nửa là sẽ nhịn cho tới sáng hôm sau.

Hôm nay cũng vậy, tuy đã ăn từ sớm nhưng trong bữa nàng cũng chỉ uống một bát cháo, ăn thêm một chút rau quả salad, mấy món này hiển nhiên khó mà làm con người ta no bụng được.

Nếu không có việc Thẩm Ngôn nấu ra một bàn thức ăn này, nàng hiển nhiên sẽ như mọi ngày, thoải mái nhịn một đêm cho qua bữa.

Thế nhưng xui xẻo Thẩm Ngôn lại nấu ra một bữa com thơm phức, đã vậy bốn người Dịch Lệ Nhiệt Ba còn ăn uống nhiệt tình đến như vậy, hại nàng càng ngày càng thấy cồn cào ruột gan.

Mới vừa rồi Dương Mật bảo mình không ăn chỉ là vì duy trì tôn nghiêm mà thôi, hiện giờ bốn cô gái kia đã vào phòng, Dương Mật tự nhiên nhịn không nổi nữa, nhanh chóng lên xuống ăn một mình.

“Ngon quá!” Mới vừa ăn một miếng, Dương Mật đã cảm giác đặc biệt thỏa mãn, đêm hôm khuya khoắt đói bụng lại được ăn một bữa com ngon như thế, quả thật hạnh phúc cực kỳ.

Dương Mật không ngừng gấp thêm, ngậm nhỏ ngậm to nhanh chóng công phá thức ăn trên bàn.

Đang ăn đến say sưa, bỗng nhiên Dương Mật cảm giác ánh đèn trước mắt mình bị bóng người che khuất.

Nàng vội ngừng đầu lên nhìn liền thấy Thẩm Ngôn đang đứng cách đó không xa nhìn mình.

Thẩm Ngôn đầu tiên là nhìn thoáng qua mấy cái đĩa trống trơn trên bàn, sau đó lại liếc nhìn nồi com điện đã thấy đầy, cuối cùng đưa ánh mắt quay lại ngó một vòng khắp người Dương Mật.

Dương Mật ngây người, tay cầm đôi đũa đang định gấp cả chưa cũng khựng lại ở giữa không trung, trong lúc nhất thời có chút xúc động muốn đập đầu

xuống bàn quách cho xong, quả thật là lúng túng đến không nổi nhìn.

Liệu Thẩm Ngôn có cho rằng toàn bộ đồ ăn trên bàn là do mình ăn hết hay không? Hẳn là anh ta đang nghĩ mình chính là một đầu heo tham ăn đi.

"Nếu như... Nếu như tôi nói không phải do một mình tôi ăn hết, anh có tin không?" Gương mặt xinh đẹp của Dương Mật đỏ ửng, lắp bắp hỏi.

Thẩm Ngôn cười cười, an ủi nàng: "Đừng lo, cứ ăn đi."

Dương Mật cảm giác sống không còn gì lý thú, trực tiếp đập đầu xuống bàn cơm.

"Phốc!"

"Ha ha ha ha ha!"

Trên lầu bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng cười lớn.

Dương Mật và Thẩm Ngôn vội quay đầu nhìn lên, chỉ thấy đám người Dịch Lệ Nhiệt Ba, Lưu Sư Sư đang đứng trên bậc cầu thang cười nắc nẻ.

Dương Mật thờ phỉ phò trừng bốn cô bạn thân, nhưng đúng là may mà nhờ có bọn họ, dù sao mắt mặt thì cũng đã mất rồi, ngược lại phảng phất thoải mái hẳn, nàng liền cầm đũa lên, dứt khoát ăn no rồi hẵng nói tiếp.

Dương Mật ăn sạch sẽ đồ ăn có trên bàn, Thẩm Ngôn khẽ mỉm cười, mang bát đũa dọn dẹp gọn lại rồi bung ra bồn chén rửa sạch.

Dương Mật không thích ăn xong liền quấy thân đi, vì vậy bèn đi qua bên cạnh Thẩm Ngôn, vừa quan sát hắn rửa chén vừa tò mò bắt chuyện.

"Anh đã từng học qua nấu ăn rồi à? Tôi cảm giác tay nghề của anh rất tốt, so với đồ ăn trong tiệm cơm làm còn ngon hơn."

Thẩm Ngôn cười cười, đáp "Không có chính thức học qua, xem như là vì yêu thích đi."

Dương Mật gật đầu, sau đó cố gắng nghĩ mình nên nói thêm cái gì nữa, chứ không thì hai người đứng cùng một chỗ mà im lặng suốt thì quả thực cũng khá xấu hổ.

Thế nhưng nàng không biết gì về Thẩm Ngôn, giật giật khóe miệng đôi lần, cứ tính nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Dọn dẹp bát đũa xong, Dương Mật và Thẩm Ngôn nói một câu 'Chúc ngủ ngon' rồi người trước người sau chuẩn bị lên phòng.

Tới trước cầu thang lầu một, Thẩm Ngôn chủ động gọi nàng lại, hỏi: "Trong nhà này có sách gì không?"

"Sách? Sách gì?"

Thẩm Ngôn đáp: "Tùy tiện thể loại nào cũng được."

Dương Mật khó hiểu hỏi: "Trong phòng tôi có một ít tạp chí hướng dẫn làm đẹp, anh cũng muốn coi sao?"

Thẩm Ngôn phân vân một chút rồi gật đầu: "Cũng được, cho tôi mượn đi!"

Ánh mắt Dương Mật mang theo chút cổ quái nhìn hắn, bất quá nàng cũng không nghĩ nhiều, nghe hắn nói vậy liền dẫn Thẩm Ngôn đi lên phòng ngủ của nàng.

Phòng ngủ của Dương Mật còn lớn hơn phòng hắn, ước chừng cũng phải rộng hơn 70 mét vuông. Căn phòng trang trí theo tông màu ấm nóng, trên mặt đất phủ lên một tấm thảm màu nâu đất nhìn rất ấm áp, cái giường siêu rộng đặt sát vách tường, phía trên tường treo một bức ảnh cực lớn, nhìn qua hẳn là ảnh nghệ thuật của Dương Mật.

Bên phải cửa kính có một cái giá sách bằng gỗ, phía trên bày đầy tạp chí màu mè.

Thẩm Ngôn liếc mắt nhìn qua, tất cả đều là tạp chí thời trang dành cho phái nữ.

"Tôi có thể mượn hết đồng tạp chí này xuống phòng mình để xem dần không?" Thẩm Ngôn hỏi.

"A?... Có thể!"

Trước ánh mắt cổ quái của Dương Mật, Thẩm Ngôn lảng lảng đi tới giá sách, ôm hơn hai chục quyển tạp chí đủ sắc màu đi xuống phòng ở lầu dưới.

Thẩm Ngôn vừa rời đi không bao lâu, đám người Dịch Lệ Nhiệt Ba, Đồng Ly Á đều chạy vào phòng Dương Mật, gương mặt háo hức hóng chuyện đến nỗi chỉ hận không thể xăm luôn ba chữ "cầu bát quái" lên ngay trên trán.

Lưu Sư Sư cười rất đáng khinh: "Hai người các cậu làm gì rồi?"

Dương Mật tức giận đẩy nàng ta xích ra: "Điên à, cậu cảm thấy thời gian ngắn như vậy thì tớ có thể làm gì? Anh ta chỉ vào đây mượn tạp chí của tớ thôi."

"Mượn tạp chí?"

Dương Mật hất cằm về phía giá sách trống rỗng đằng kia, đoạn nói: "Đồng tạp chí thời trang hồi lâu ta đặt mua về đó, anh ta ôm đi cả rồi."

Đồng Ly Á khó hiểu hỏi: "Hắn là một đại nam nhân, xem tạp chí hướng dẫn làm đẹp để làm gì?"

Dương Mật nhún nhún vai, bất đắc dĩ đáp: "Tớ làm sao mà biết được."

- - - - -

Chương sau: Giá Trị Gương Mặt Tăng Lên

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Giá trị gương mặt tăng lên

Địch Lệ Nhiệt Ba ôm ngang cánh tay trái, một tay khe khẽ sờ cái cằm trắng ngần, đi lòng vòng trong phòng, gương mặt xinh đẹp đắm chìm tựa như đang có suy nghĩ gì sâu xa, một bộ dáng hệt như thám tử lừng danh Conan, nàng ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Tớ cảm thấy có vấn đề, các cậu có phát hiện ra hay không, ông chồng này của nhóm chúng ta có vẻ thâm bất khả trắc* a."

(*) Thâm bất khả trắc:

"Thâm bất khả trắc không phải là từ để hình dung nữ nhân sao?"

Lưu Sư Sư ngơ ngác trả lời một câu, nàng vừa dứt lời, tám đạo ánh mắt sắc bén liền liếc qua.

Đồng Ly Á nhú mày, dùng ngón tay chọc chọc lên trán Lưu Sư Sư: "Đại tỷ, đầu óc cậu nghĩ cái gì vậy, có phân biệt gì đâu, đừng đi ra ngoài phát ngôn linh tinh thế nữa nhé."

Gương mặt xinh đẹp của Lưu Sư Sư đỏ bừng, vội úp mặt vào gối giả chết.

Cổ Lệ Na Trát nói tiếp: "Bất quá nói thật, tớ cũng cảm giác Thẩm Ngôn có chút kỳ quái, cảm giác sao nhỉ, nói chung là trông không như những gì tớ tưởng tượng về anh ta ấy."

Dương Mật và Đồng Ly Á liếc nhau, các nàng cũng có cùng loại cảm giác như vậy, nói thẳng ra là những gì Thẩm Ngôn nói hoặc hành động đều ngoài dự liệu của bọn họ.

Hơn nữa điều khiến các nàng tò mò nhất vẫn là Thẩm Ngôn quá mức bình tĩnh.

Một nam nhân bình thường đột nhiên cưới được năm người vợ là siêu sao nổi tiếng sẽ bình thân được như vậy sao?

Không phải các nàng tự dất vàng lên mặt mình, thế nhưng chút tự tin đó các nàng vẫn phải có.

Từ lúc tới căn biệt thự này đến giờ, biểu hiện của Thẩm Ngôn vẫn luôn cực kỳ bình tĩnh, thậm chí thời điểm các nàng bảo một năm sau sẽ ly hôn thì thái độ của hắn cũng chẳng chút biến hóa, hoàn toàn là một bộ dáng thờ ơ.

Lại thêm khả năng nấu nướng xịn ngoài sức tưởng tượng, ngẫu nhiên còn lộ ra những hành vi cô quái như đột nhiên đứng ngăn người suốt mười mấy phút, rồi cả hành động mượn tạp chí làm đẹp của Dương Mật vừa nãy nữa, tất cả đều biểu hiện ra rằng Thẩm Ngôn có cái gì đó rất thần bí.

"Nghĩ nhiều như vậy làm gì, dù sao chỉ cần anh ta không phải là người xấu, một năm sau vẫn đúng kế hoạch tiến hành ly hôn cùng nhóm chúng ta là được!" Dương Mật gạt phăng đồng suy nghĩ rồi rắm trong đầu, quay sang vỗ cái bốp lên mũi Lưu Sư Sư, nói: "Cô ngọc này, mau về phòng đi, người ta muốn đi ngủ."

...

..

Trong phòng ngủ dưới lầu.

Thẩm Ngôn ngồi xếp bằng trên giường, trước người hắn là một chồng tạp chí thời trang mà hắn vừa mượn được từ chỗ Dương Mật khi nãy.

Sờ đi Thẩm Ngôn muốn mượn một ít tạp chí của Dương Mật, chính là vì hắn muốn thí nghiệm lại một lần, xem xem hệ thống vạn năng mà hắn đang sở hữu có thật sự đúng là vạn năng hay không.

Hắn rất tò mò muốn biết liệu nó chỉ có tác dụng đối với những quyển sách dạy nấu ăn, hay sẽ có tác dụng đối với bất kỳ loại hình kỹ năng nào khác.

Sự thật chứng minh, hệ thống nhà hắn quả thật là vạn năng, hắn vừa mới lật những trang tạp chí kia ra, nhắm mắt lại khẽ suy nghĩ, thì bỗng thanh âm nhắc nhở của hệ thống đã vang lên.

"Đình! Chúc mừng ký chủ đã phát hiện ra sách kỹ năng « Hết thấy những bí quyết đường da mà bất kỳ cô gái nào cũng nên biết », xin hỏi ký chủ có muốn học tập không?"

"Học tập!"

Thẩm Ngôn có chút hiếu kỳ, sách dạy nấu ăn đã giúp hắn thu hoạch được kỹ năng nấu nướng, vậy tạp chí thời trang thì sẽ tạo thêm kỹ năng gì cho hắn đây?

"Đình! Ký chủ đã chọn học tập sách kỹ năng « Hết thấy những bí quyết đường da mà bất kỳ cô gái nào cũng nên biết », cộng 19 điểm giá trị gương mặt, cộng 5 điểm hình thể, cộng 17 điểm sắc tố da."

Thẩm Ngôn nghe vậy liền kinh ngạc đẩy ngay người, hắn sững sờ một hồi lâu mới tỉnh táo lại, vội vàng nhảy xuống giường, đi vào toilet xem xét.

Thẩm Ngôn đứng trước gương, tường tận quan sát gương mặt của chính mình.

Dường như thật sự có biến hóa rồi! Tuy không phải đặc biệt rõ ràng, thể nhưng nhìn kỹ cũng có thể nhìn ra được, làn da trơn bóng hơn một chút, ngũ quan càng thêm cân đối, nguyên bản mắt hắn vốn là mí lót, nay đã biến thành mắt hai mí rõ rệt.

Đây là... thu hoạch được khả năng gia tăng giá trị nhan sắc và vóc dáng ư?

Thẩm Ngôn thật bất ngờ, hắn không nghĩ tới đồng tạp chí ấy không cố gắng hiển kỹ năng giống sách dạy nấu ăn, mà lại là cung cấp điểm thuộc tính cho hắn.

Hắn không nhịn nổi, khẽ miệng lên cười sung sướng. Tuy hắn không đến nỗi cuồng hỉ quá mức, nhưng sự cao hứng đó khó mà giấu được.

Mặc dù hắn chưa từng có suy nghĩ vì truy cầu cái đẹp mà phải ngày ngày ăn uống kiêng khem, duy trì vóc dáng, thậm chí là phẫu thuật thẩm mỹ để bản thân đẹp hơn, thể nhưng nếu có cơ hội có thể trở nên đẹp trai hơn, giá trị gương mặt trở nên cao hơn, vậy hắn đương nhiên muốn có rồi.

Con người ai mà chẳng yêu cái đẹp.

Thẩm Ngôn vội vã trở lại trên giường, mang toàn bộ đám tạp chí kia, lần lượt gỡ ra từng cuốn, tiến hành hấp thu điểm thuộc tính từ nó.

"Đình! Ký chủ đã chọn học tập sách kỹ năng « Bí quyết giúp bạn trở nên nổi bật hơn giữa đám đông », cộng 21 điểm giá trị gương mặt, cộng 8 điểm hình thể, cộng 7 điểm sắc tố da, cộng 10 điểm chất tóc."

"Đình! Ký chủ đã chọn học tập sách kỹ năng « Những phương pháp làm đẹp mà ai cũng nên biết », cộng 19 điểm giá trị gương mặt, cộng 11 điểm hình thể, cộng 10 điểm sắc tố da, cộng 9 điểm chất tóc."

"Đình! Ký chủ đã chọn học tập sách kỹ năng « Học tập cách trở thành siêu mẫu cùng Nick XX », cộng 22 điểm giá trị gương mặt, cộng 12 điểm hình thể, cộng 8 điểm sắc tố da, cộng 8 điểm chất tóc."

"Đình! Ký chủ đã chọn học tập sách kỹ năng « Bí quyết giữ vóc dáng thon gọn mà không cần ăn kiêng của người Nhật »..."

"..."

Theo số lượng tạp chí đã "học" qua, giá trị về mặt, hình thể, độ nhẵn làn da của hắn không ngừng gia tăng. Khác với lần đầu, hiện giờ Thẩm Ngôn đã cảm thụ sự biến hóa vô cùng rõ ràng, gương mặt dường như đang rút lại một chút, có hơi ngứa, thân thể có lẽ là đang kéo dài ra, xương cốt một trận đau nhức, ngay cả làn da hắn cũng đang không ngừng căng lại và sáng màu hơn hẳn.

Mà trừ những cái đó ra, Thẩm Ngôn còn thấy rõ một cái cảm thụ khác.

Đó chính là hắn càng học tập sách kỹ năng thì tinh thần của hắn lại càng trở nên thoải mái hơn.

Tiếp thu đến quyển tạp chí thứ mười quyển thì hắn đã cảm thấy cơ thể dường như muốn đổ sụp xuống giường. Nước mắt sinh lý vì ngập quá độ liên tục chảy ra.

Lúc đầu hắn không cho đây là vấn đề, chỉ nghĩ rằng trời đã khuya, buồn ngủ cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng càng gắng gượng học tập, cảm giác mệt mỏi trên người hắn lại càng hiện rõ.

Khi hắn cố gắng tiếp thu xong cuốn tạp chí cuối cùng thì toàn bộ vùng não bỗng nhiên nhói đau một trận, sau đó ánh mắt tối sầm lại, trực tiếp té xỉu xuống giường.

Trong nháy mắt trước khi ý thức biến mất, Thẩm Ngôn rốt cục minh bạch, nguyên lai hệ thống cũng có giới hạn, hắn cũng không phải là có thể vô hạn học tập.

Học tập những quyền sách kỹ năng này kỳ thật chính là đang tiêu hao tinh thần lực của hắn, sau này mỗi ngày hắn nhất định phải giới hạn số lượng sách nạp vào đầu mới được.

- - -

Chương sau: Đã Trở Nên Đẹp Trai Hơn Hắn

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đã trở nên đẹp trai hơn hắn

Sáng hôm sau, phải đến hơn tám giờ Thẩm Ngôn mới tỉnh lại nổi, đầu óc hắn vẫn còn có chút chìm vào hôn mê, chính là cảm giác văng vắt tựa như đêm qua say rượu dữ dội.

Thẩm Ngôn gắng gượng đứng dậy xuống giường, đi vào toilet, hắt một vốc nước lạnh lên rửa mặt hồng khiến tinh thần khôi phục một chút.

Đến tận lúc tỉnh táo rồi, Thẩm Ngôn mới ngẩng đầu nhìn về phía tấm gương trước mặt, không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền sững sờ.

Trong gương là một gương mặt khiến Thẩm Ngôn vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Quan sát kỹ thì còn có thể nhìn ra dáng vẻ nguyên bản của hắn, nhưng trên thực tế lại sớm đã cách biệt một trời một vực rồi.

Ngũ quan cân đối; góc cạnh rõ ràng mà lại không mất đi vẻ tinh xảo; đôi mắt lớn, vừa hữu thần lại vừa sáng ngời; sống mũi cũng cao ráo, thon gọn hơn hẳn.

Vốn Thẩm Ngôn cũng không tính là quá kém, miễn cưỡng có thể xem như tiểu soái ca, nhưng nhan sắc của hắn mà thả vào giữa một đồng người thì chắc chắn chìm lỉm.

Thế nhưng giờ khắc này, hắn đã thật sự biến thành một đại soái ca rồi, đường nét ngũ quan và cả tổng thể gương mặt đều vô cùng đẹp trai.

Hơn nữa thứ biến hóa cũng không chỉ có mỗi gương mặt của Thẩm Ngôn, mà cả vóc dáng và làn da hắn cũng có thay đổi rõ rệt.

Trước đây Thẩm Ngôn cao tầm 1m8, hiện giờ đã vọt lên tận 1m85, eo hẹp vai rộng, hai cái đùi thon dài, hoàn thành cơ thể tỉ lệ vàng mà chỉ người mẫu mới có.

Thậm chí cả cơ bụng và vùng nhân ngư tuyến* cũng xuất hiện.

(*) nhân ngư tuyến: tiếng Trung là 人鱼线, là hai đường chéo ở bụng dưới, ngay phần xương chậu, tạo thành hình chữ V. (Có thể google để thấy ảnh minh họa).

Làn da hắn đã sáng màu hơn, những đốm thâm lấm tấm trên mặt do mụn trứng cá từ thời dậy thì lưu lại đã biến mất toàn bộ.

Không thể không nói, hệ thống vạn năng thật cường đại, nói không ngoa thì nó chính là một cái máy ‘phẫu thuật thẩm mỹ’ tối tân nhất còn gì.

Chỉ trong vòng một đêm, nó đã có thể biến một vệt con xấu xí tầm thường trở thành một con thiên nga trắng, hơn nữa lại chính là con thiên nga trắng xinh đẹp nhất.

Tâm tình Thẩm Ngôn không tệ, hắn nhanh chóng tắm rửa, sau đó thay một bộ quần áo khác, ngâm nga bài hát đi ra khỏi phòng ngủ.

...

Phòng khách dưới lầu một.

Nhóm người Dương Mật nằm vắt vẻo lộn xộn trên ghế sofa, lộ ra mấy cặp chân dài trắng muốt, trông đáng vẻ của từng người đều là bộ dáng hữu khí vô lực.

Nếu là bình thường, giờ này các nàng đã sớm ăn xong điểm tâm.

Nhưng tối hôm qua đã biết rõ trong nhà hiện giờ có một đầu bếp siêu cấp, các nàng tự nhiên không muốn lại tự mình động thủ nữa, có mỹ thực để hưởng thụ, ai lại nguyện ý tùy tiện đối phó cho qua bữa?

Bàn về khả năng nấu nướng, năm người các nàng có gộp lại cũng không bằng một đầu ngón tay của Thẩm Ngôn.

Cho nên bọn họ liền háo hức dậy sớm đợi sẵn, ngồi ở phòng khách mòn mỏi trông ngóng suốt từ sáng tới giờ, chỉ là các nàng không nghĩ tới, Thẩm Ngôn thế mà lại dậy muộn như vậy.

"Má ơi, rốt cục anh cũng chịu rời giường rồi, anh mau mau xuống cứu vớt chúng tôi đi, các lão bà của anh đều sắp chết đói rồi đây... A?"

Nhìn thấy Thẩm Ngôn đi xuống, Dịch Lệ Nhiệt Ba liền đứng dậy kẻ khổ, thế nhưng lời còn chưa dứt, gương mặt xinh đẹp của nàng đã lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nghe tiếng kinh hô của Dịch Lệ Nhiệt Ba, mấy đạo ánh mắt còn lại đều tò mò quay sang đây, không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã khiến bọn họ đều phải kinh ngạc đứng dậy.

Năm đại minh tinh đi đến bên người Thẩm Ngôn, ánh mắt nghi hoặc, thậm chí còn mang theo vài phần không thể tưởng tượng nổi nhìn từ trên xuống dưới Thẩm Ngôn một lượt.

Một lúc lâu sau, Cổ Lệ Na Trát mới dè dặt hỏi: "Anh làm sao... Anh làm sao đột nhiên trở nên đẹp trai như vậy rồi?"

Thẩm Ngôn nhún nhún vai, đáp: "Nhan sắc của tôi vẫn luôn như vậy có được hay không, chỉ là các cô đó giờ không chú ý đến tôi cho nên không phát hiện ra mà thôi."

Thẩm Ngôn tất nhiên sẽ không nói cho bất kỳ ai khác biết tình huống chân thực của mình, mà dù hắn có nói, đoán chừng người bên ngoài cũng sẽ không một ai tin.

Năm cô gái nghe vậy thì cũng chỉ có thể tiếp nhận lời giải thích này, bởi vì không phải như lời anh ta nói thì còn có thể thế nào?

Chinh dung sao?

Thời gian một buổi tối không đủ để làm, mà dù có thật sự phẫu thuật thì Thẩm Ngôn vẫn cần thời gian dưỡng mặt lại sau đó mới phải.

Người ta hay nói thiếu nữ trưởng thành thay đổi tới mức cha mẹ còn không nhận ra, nhưng đó chẳng qua chỉ là phóng đại, dù sao muốn biến đổi như nào thì đều cần cả một quá trình, và lại Thẩm Ngôn cũng đâu phải là nữ nhân.

"Các cô muốn ăn cái gì?"

Thẩm Ngôn vừa đi về phía phòng bếp vừa hỏi.

"Cháo!"

"Tôi muốn ăn bánh bao!"

"Mi sợi đi!"

"Anh có thể làm bánh rán hành chứ? Thật muốn ăn."

Năm đại mỹ nữ mau miệng đáp.

Thẩm Ngôn bắt đầu đi quay người lại, nói với bọn họ: "Mọi người thống nhất ý kiến đi, nhiều món như vậy thì có khi đến trưa mới được ăn sáng đây."

"Vậy... anh làm cháo với bánh rán hành nhé!"

Thẩm Ngôn gật gù đầu, tiến vào phòng bếp. Trước tiên hắn lấy gạo ra vo sạch dùng để nấu cháo, sau đó lại lấy một túi bột, bát nước và một cái thớt lớn, nhanh chóng nhào bột mì để làm bánh rán hành.

Động tác của Thẩm Ngôn lưu loát như nước chảy mây trôi, làm đến đâu lại dọn dẹp gọn gàng tới đấy.

Trong mắt năm cô gái, đây là những chuyện vô cùng chuyện phiền phức, thế nhưng đến tay Thẩm Ngôn, mấy việc này lại trở nên cực kỳ đơn giản.

Năm cô gái không định lên lầu, mà cả bọn đều như chim én nhỏ, khép nép chính tề ngồi trước bàn ăn, bụng lấy gương mặt xinh đẹp, lặng lẽ quan sát Thẩm Ngôn đang nấu cơm.

"Chẳng lẽ ngày hôm qua chỉ có một mình tớ mất mù hay sao? Vì sao tớ lại không hề phát hiện anh ta thế mà lại đẹp mắt như vậy?"

Lưu Sư Sư nghiêng nghiêng đầu, cảm thán một câu.

"Có thể là do nhóm chúng ta quá thật đã không nhìn kỹ đi, bắt quá phải thừa nhận, anh ta rất đẹp trai." Đồng Ly Á ở bên cạnh thẳng thắn khen ngợi.

Năm đại mỹ nữ ngồi đây có ai mà không phải là kẻ trải đời, nhất là bọn họ đều làm trong ngành giải trí, mà ở cái giới showbiz này, trai xinh gái đẹp nhiều đến không kể xiết.

Các nàng không biết đã gặp qua bao nhiêu anh chàng soái ca, vậy mà ngoại hình của Thẩm Ngôn vẫn khiến các nàng thấy ngạc nhiên, trong lòng không tự giác được nảy sinh mấy phần yêu thích.

Lấy gương mặt và dáng vóc của Thẩm Ngôn mà nói, hẳn nhất định lọt vào hàng ngũ nhan sắc đỉnh cấp trong giới giải trí.

Đồ ăn không bao lâu sau đã làm xong, Thẩm Ngôn và năm đại mỹ nữ cùng ngồi vây quanh bàn ăn, cầm cốc giải quyết gọn lẹ bữa sáng thơm ngào ngạt.

Ăn xong điểm tâm, các nàng liền hiểu chuyện đi rửa chén.

Các nàng đều không phải là loại người tự cho bản thân là thanh cao, hơn nữa cũng không có tật xấu làm gì cũng cần người ta bùng com rót nước tận miệng.

Nếu Thẩm Ngôn đã nấu com, vậy bọn họ cũng không thể để mặc bát đĩa đó cho hắn rửa.

- - - - -

Chương sau: Bồi Mỗi Người Một Tháng

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bồi mỗi người một tháng

(*) Bồi: tiếng Hán là 陪, nghĩa là:

1. theo bên cạnh
2. tiếp khách

Tra từ điển trích dẫn sẽ có những nghĩa sau:

1. (Danh) Người được mời để tiếp khách. ◎Như: “kim thiên năng thỉnh nhĩ lai tác bồi, thập phần quang vinh” 今天能請你來作陪, 十分光榮 hôm nay mời được ông đến (làm người) tiếp khách cho, thật là vinh hạnh.
2. (Động) Làm bạn, theo cùng, tiếp. ◎Như: “phụng bồi” 奉陪 kính tiếp, “bồi khách” 陪客 tiếp khách.
3. (Động) Giúp đỡ, phụ trợ

- - - - -

Thu thập phòng bếp xong, Thẩm Ngôn và năm cô gái cùng đi vào phòng khách.

Dương Mật vắt chéo chân, lộ ra cặp đùi trắng ngần, nàng cầm lấy một tấm thẻ ngân hàng đặt lên trên bàn trà rồi đẩy về phía Thẩm Ngôn, đoạn nói: "Đây là thẻ ngân hàng mà nhóm chúng tôi đã hứa đưa cho anh, bên trong có mười vạn, về sau vào đúng ngày này mỗi tháng, chúng tôi sẽ đều đặn chuyển tiền qua thẻ của anh."

Thẩm Ngôn thân nhiên tiếp nhận thẻ năng ta đưa, sau đó nhẹ giọng nói cảm ơn.

Dương Mật trầm ngâm một lát rồi hỏi thẳng Thẩm Ngôn: "Gần nhất anh có sắp xếp gì không?"

Thẩm Ngôn lắc đầu, nói không có.

Dương Mật nghe vậy liền thở phào một phen: "Nhóm chúng tôi đã thương lượng qua, nội trong ngày hôm nay chúng tôi phải dọn ra khỏi biệt thự này, một phần là vì bọn tôi không thể ở mãi đây được, một phần là vì lịch trình sắp tới của bọn tôi đều rất bận rộn, nói với anh việc này là vì bọn tôi mong anh có thể bồi nhóm chúng tôi, vậy đi, bồi nhóm chúng tôi mỗi người một tháng, có thể chứ?"

Nhóm người Dương Mật vẫn luôn muốn mang theo Thẩm Ngôn ở bên cạnh, không phải là không nỡ rời xa hắn, mà là sợ hắn ở bên ngoài một mình sẽ làm ra chuyện gì đó không hợp lẽ thường, hoặc là đối với truyền thông tự ý tiếp nhận phỏng vấn rồi đối đáp linh tinh.

Dù muốn dù không thì hiện tại các nàng và Thẩm Ngôn đang có quan hệ vợ chồng, dù cuộc hôn nhân này chỉ là một hồi hảo cảm, nhưng ở trong mắt người khác, các nàng và hắn chính là người một người nhà, có thể nói là có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục.

Mà sự lo lắng của các nàng cũng không phải là buồn lo vô cớ.

Diễn viên là người của công chúng, vì vậy hôn nhân của các minh tinh so với người bình thường sẽ có rất nhiều điểm bất đồng.

Những việc nhỏ nhặt mà các cặp đôi bình thường làm với nhau sẽ không tính là gì, nhưng dưới ống kính của truyền thông thì những việc thường ngày đó cũng có thể náo ra đại biến toái.

Đơn cử như chuyện hút thuốc lá ở nơi công cộng đi, nếu là người bình thường hút, nhiều lắm chỉ bị người xung quanh lên lút nghị luận dăm ba câu chuyện phiếm, hay nếu cố ý hút thuốc lá đi chẳng nữa thì cũng chỉ bị phạt ít tiền rồi thôi, căn bản chẳng ai buồn quan tâm.

Nhưng nếu minh tinh mà bị phát hiện hút thuốc lá, đặc biệt là nữ minh tinh, vậy coi như khó lường, lúc đó không còn là một việc nhỏ nữa, mà sẽ trở thành một scandal trong sự nghiệp của người nọ, sẽ bị truyền thông trắng trợn đưa tin khắp nơi.

Theo quan điểm của năm đại mỹ nữ, Thẩm Ngôn chỉ là một người bình thường. Trong thời gian ngắn, rất khó để hắn luyện ra bản tính cẩn thận, kiềm chế và sự cảnh giác cao độ mà một nhân vật của công chúng vốn có, vì vậy nên nếu như các nàng không ở bên cạnh trông chừng hắn, nói không chừng Thẩm Ngôn thật sự có thể nháo ra chuyện gì đấy.

"Không thành vấn đề!"

Thẩm Ngôn thoải mái đáp lại. Hắn là người hiểu chuyện, đạo lý lấy tiền làm việc hắn vẫn luôn nắm rõ. Nếu hiện tại Thẩm Ngôn đã cầm tiền của năm cô gái trước mặt, vậy hắn nên nghe theo sự sắp xếp của các nàng. Chỉ cần bọn họ an bài hợp lý, hắn đương nhiên sẽ không phản đối.

Trên thực tế, trong lòng của hắn đã phân rõ quan hệ giữa mình và năm cô gái này, đó chính là quan hệ tạm thời giữa người thuê và nhân viên.

Dương Mật nghe vậy liền sững người một lát, sau đó nhanh chóng đáp lại: "Được, vậy cứ quyết định như thế ha. Tháng này trước hết anh ở cùng tôi và Nhiệt Ba đi, chúng tôi bây giờ đang đóng chung một bộ phim."

Sau đó mấy người bọn họ lại trao đổi thêm vài chuyện lật lọng khác, xong xuôi thì Thẩm Ngôn và năm cô gái đều tự trở về phòng của mình để thu dọn hành lý.

Sinh hoạt của các đại minh tinh hiển nhiên phi thường bận rộn, danh khí càng lớn thì lại càng bận đến chân không chạm nổi đất.

Nhìn qua thì diễn viên chính là một nghề đầy hào nhoáng, nhưng tuyệt đối không như mọi người tưởng tượng rằng công việc này nhẹ nhàng vô cùng, trên thực tế, làm người của công chúng còn áp lực cao hơn so với vô số ngành nghề khác, vô luận là nói về mặt thân thể hay mặt tinh thần.

Đông Ly Á là người đầu tiên rời khỏi biệt thự. Nàng búi tóc lên cao, mặc áo voan không tay phối cùng một chiếc váy ngắn, đeo cặp kính râm to gần nửa mặt của một thương hiệu đắt đỏ, sau đó vui vẻ chào tạm biệt mọi người rồi đi thẳng ra ngoài trên đôi giày cao gót gần chục phân.

Khí chất của nàng hiện giờ khác hẳn so với lúc ở nhà, toàn thân trên dưới bày ra bộ dáng của một đại minh tinh có tên tuổi.

Đông Ly Á sẽ đi đến Xuyên Thục tham gia một hoạt động, dự kiến phải ở đó hơn một tuần lễ mới quay về nội thành lại.

Lưu Sư Sư và Cố Lệ Na Trát cũng nhanh chóng ra khỏi cửa, hai người một bên đi Điền Nam, một bên đi thẳng lên Đông Bắc, đều là tiến tở gia nhập đoàn làm phim mới.

Thẩm Ngôn và hai người Dương Mật, Dịch Lệ Nhiệt Ba là những người cuối cùng ly khai khỏi biệt thự.

Dương Mật ăn mặc và make up theo phong cách đậm màu sắc phương Tây, bên dưới mặc một cái váy ngắn màu đen, lộ ra đôi chân vừa trắng vừa thon dài đã làm nên thương hiệu của nàng, đã cao như vậy nhưng Dương Mật còn mang thêm đôi giày cao gót ngắn chừng bảy tám phân.

Dịch Lệ Nhiệt Ba thì ngược lại, ăn mặc và trang điểm đều tùy ý, nàng mặc một cái áo thun freesize màu trắng in hình hoạt họa, phối kèm một cái quần jean rách gối, dưới chân chỉ mang mỗi đôi sneaker đơn giản màu trắng. Mái tóc dài được nàng buộc gọn lên thành đuôi ngựa, lúc đi đường cứ lúc lắc qua

hai bên trông đến là vui mắt.

Ba người lên một cỗ xe thương vụ, trên xe đã có hai nữ trợ lý ngồi sẵn, sau đó một đường thẳng tiến tới nhà ga của tàu cao tốc.

Trên xe, Dương Mật đơn giản giới thiệu cho Thẩm Ngôn với hai người trợ lý của các nàng, trợ lý riêng của Dương Mật là Lư Hiểu Kiều, thân hình có chút mập mạp, nhưng cười lộ lên đặc biệt duyên dáng, tuổi tác cũng không mấy chênh lệch với Thẩm Ngôn.

Trợ lý của Dịch Lệ Nhiệt Ba thì tên là Mạnh Bình Bình, so với hần còn nhỏ một tuổi.

Hai tiểu trợ lý này đối với ‘ông chồng’ của diễn viên nhà mình hiển nhiên phi thường tò mò, dù sao thì sắp tới anh ta cũng là gia chủ trên danh nghĩa, bất quá các nàng cũng rất có nhãn lực, hơn nữa lại thông minh, hiểu chuyện, biết cái gì nên nói cái gì không. Vì vậy cả hai đều không nhiều lời, chỉ khách khí chào hỏi Thẩm Ngôn vài câu rồi an tĩnh ngồi ở phía sau, không nói thêm gì nữa.

Các trợ lý đã sớm mua sẵn vé tàu, bọn họ đến phòng chờ ở đường sắt cao tốc không bao lâu thì đã đến giờ tàu chạy, mọi người liền lục tục di chuyển lên toa của mình.

Vị trí mà hai trợ lý đặt là toa thương vụ, năm người vừa vặn chiếm một cái toa xe.

Đường sắt cao tốc thương vụ rất thoải mái dễ chịu, một cái toa xe chỉ có năm sáu chỗ ngồi, không gian rất lớn, chỗ ngồi cũng phi thường cao cấp, có thể ngồi cũng có thể nằm, tùy ý điều tiết.

Đương nhiên, giá cả cũng cao đến dọa người, so với đi máy bay còn đắt hơn.

Một đường không ai lên tiếng nói chuyện.

...

..

Mười một giờ hơn, năm người đã đến nơi. Bọn họ vừa di chuyển ra khỏi nhà ga thì đã thấy bên ngoài có hai chiếc xe bảo mẫu* đang đứng chờ sẵn.

(*) Xe bảo mẫu – 保姆车 – Xe bảo mẫu bình thường dùng để vận chuyển hàng hoá đồ vật trong nhà, hoặc chở rất nhiều người, bình thường xe có 7 chỗ ngồi trở lên. Xe bảo mẫu xe chỉ đặc biệt thích hợp cho các ngôi sao ăn uống, hóa trang, tạo hình trong xe, bởi vậy xe giống như bảo mẫu cung cấp những thứ cần thiết cho hoạt động hằng ngày của minh tinh, cho nên gọi là xe bảo mẫu. (Có thể google để thấy thêm hình ảnh của chiếc xe này)

Dương Mật mang theo trợ lý Lư Hiểu Kiều lên chiếc xe phía trước, Dịch Lệ Nhiệt Ba mang theo Mạnh Bình Bình lên chiếc xe đằng sau.

Thẩm Ngôn chần chờ một chút, cuối cùng quyết định đi theo Dịch Lệ Nhiệt Ba lên chiếc xe kia.

Hai chiếc xe nhanh chóng di chuyển về phía Hoàn Kiếm, bộ phim mới của Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba sẽ được quay tại đây.

- - - - -

Chương sau: Phong Thái Của Dương Lão Bản

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Phong thái của dương lão bản

"Anh ăn kem không?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba ngồi im lúng túng một hồi, cuối cùng chợt nhớ tới một thứ bên quay sang lục tìm trong cái tủ lạnh nhỏ trên xe, lấy ra hai cây kem, tự mình giữ một cây, một cây còn lại thì đưa cho Thẩm Ngôn ăn.

...

Mười hai giờ rưỡi trưa, đám người Thẩm Ngôn và Dịch Lệ Nhiệt Ba mới tới Đông Phương khách sạn ở thành đông của Hoàn Kiếm.

Đây là một khách sạn tầm trung do đoàn làm phim lựa chọn, bên họ đã bao hết 4 tầng trong đó cho diễn viên và nhân viên ở.

Lúc hần theo hai nàng lên lầu, đụng phải không ít nhân viên công tác của đoàn làm phim, mấy người này đều nhiệt tình chào hỏi Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba, đương nhiên hầu hết ánh mắt của bọn họ hoặc công khai hoặc lén lút đều tò mò quan sát Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn đối với việc này cũng không có cảm giác gì, dù sao hắn cũng đã sống qua hai đời, đối với loại ánh mắt dò xét như thế, hắn hoàn toàn có thể giả vờ như không nhìn thấy.

Người khiến Thẩm Ngôn cảm thấy hứng thú chính là hai cô nàng ‘vợ hờ’ Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba, chính xác mà nói thì là Dương Mật.

Dịch Lệ Nhiệt Ba không mấy thay đổi so với lần đầu hắn gặp, vừa xinh đẹp lại vừa mạnh.

Nhưng khí chất trên người Dương Mật so với lúc còn ở nhà thì hoàn toàn khác biệt.

Cảm giác vừa tiến vào khách sạn, trên người nàng lập tức nhiều hơn mấy phần lãnh diễm cùng uy nghiêm.

Nàng đi đường khá nhanh, tư thế có chút lôi lệ phong hành*, mái tóc dài buông xõa bên bờ vai, trông phong thái của Dương Mật cao lãnh hết như một nữ tổng giám đốc thứ thiệt.

(*) Lôi lệ phong hành: sấm vang gió cuốn, tác phong nhanh nhẹn mạnh mẽ.

Thẩm Ngôn cho rằng, khả năng là vì thân phận địa vị mang tới sự biến hóa như vậy.

Trên đường đi đến Hoàn Điểm, hắn đã dùng di động lên mạng tra một chút tư liệu về những cô gái này.

Mặc dù hiện nay cả năm cô vợ hờ của hắn đều đang độ cực kỳ nổi tiếng, nhưng tình huống của mỗi người lại không hoàn toàn giống nhau.

Lưu Sư Sư và Cổ Lệ Na Trát đều là nghệ nhân* của cùng công ty giải trí Đường Nhân, tuy nhiên cả hai đều có phòng làm việc** quản lý dự án riêng của mình.

- - -

(*) nghệ nhân: Người làm trong ngành nghệ thuật biểu diễn hoặc một nghề thủ công mỹ nghệ nào đó với trình độ cao.

(**) Cùng một công ty giải trí, các nghệ sĩ có thể có phòng làm việc riêng (hay còn gọi là studio riêng) hoặc không. Phòng làm việc riêng nghĩa là nghệ sĩ đó có quản lý và đoàn đội cá nhân của riêng mình (ở showbiz thường hay tồn tại một quản lý dẫn dắt cả nhiều nghệ sĩ cùng lúc, nhưng nếu nghệ sĩ có phòng làm việc riêng thì sẽ sở hữu cho cá nhân mình một người đại diện và đoàn đội marketing, trợ lý,... riêng). Studio của mỗi nghệ sĩ sẽ ưu tiên cho các hoạt động cá nhân của người này, giúp họ có được sự phát triển tốt nhất, có thể phát huy được năng lực bản thân hoàn mỹ nhất.

- - - -

Đông Ly Á nguyên bản là người của công ty Hoa Nghệ, nhưng đầu năm nay, thời điểm hợp đồng đến kỳ hạn, nàng quyết định không ký tiếp, thế nên hiện tại nàng là nghệ sĩ tự do.

Dịch Lệ Nhiệt Ba cũng có phòng làm việc riêng của mình, nhưng là ở dưới trướng của Phong Hành Thiên Hạ.

Mà Phong Hành Thiên Hạ lại chính là công ty giải trí mà Dương Mật tự mình lập nên, nói cách khác, kỳ thật Dịch Lệ Nhiệt Ba chính là ‘gà’ của Dương Mật.

Chỉ xét riêng mảng nhân khí (人气 - độ nổi tiếng) thì không hẳn ai hơn ai, nhưng nếu nói về phương diện địa vị và quyền lực thì chắc chắn bốn cô gái còn lại thua xa Dương Mật.

Nói đầu xa, nhìn vào bộ phim truyền hình « Lạc Nhạn Trường Phi » mà hai nàng sắp tiến tổ là có thể hiểu. Bộ phim này là do Phong Hành Thiên Hạ đầu tư, cho nên Dương Mật hiển nhiên là nữ chính, hơn nữa, nàng còn đảm nhiệm cả vai trò chế tác và sản xuất của phim.

Đây cũng chính là lý do mà mới rồi mấy nhân viên công tác khi chào hỏi Dương Mật đều nhiệt tình kinh khủng, đồng thời còn mang theo mấy phần cung kính, bởi vì nàng không chỉ là đại minh tinh mà bọn họ không muốn đắc tội, mà nàng còn là lão bản hàng thật giá thật trong trường quay này.

Phòng ngủ của Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba nằm ở trên lầu tám, là hai gian phòng liên tiếp nhau, Dương Mật ở phòng 8808, Dịch Lệ Nhiệt Ba thì ở phòng 8806.

Mà phòng ngủ của Thẩm Ngôn thì trước đó Dương Mật đã bảo trợ lý sắp xếp xong xuôi, ngay đối diện phòng của hai nàng, phòng 8807.

Thẩm Ngôn tiến vào phòng của mình sắp xếp đồ đạc một lát, chưa được bao lâu thì Dịch Lệ Nhiệt Ba đã tới gõ cửa, kêu hắn xuống lầu ăn cơm trưa.

Sau bữa ăn, Thẩm Ngôn liền nói với Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba: "Một lát tôi dự định ra ngoài dạo chơi, dù sao cũng là lần đầu được đến Hoàn Điểm"

Dương Mật nghe vậy liền gật đầu, mặc dù các nàng luôn muốn trông chừng Thẩm Ngôn, thế nhưng cũng không đến nỗi phải buộc anh ta ở trên người, mỗi thời mỗi khắc bất ly thân.

"Anh có biết đường không, có cần chúng tôi dẫn anh đi thăm quan không?"

Thẩm Ngôn lắc đầu, nhẹ giọng đáp: "Không cần, các cô cũng ngồi xe mệt nhọc cả sáng rồi, mau đi nghỉ ngơi đi, tự tôi có thể ra ngoài, không sao đâu."

Dương Mật nói: "Ừm, vậy anh nhớ chú ý an toàn, có việc gì thì tùy thời đều có thể gọi điện cho chúng tôi. Đúng rồi, nếu như đụng phải phóng viên, anh cứ mặc kệ, không cần phải để ý tới bọn họ."

Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba dẫn dò xong liền người trước người sau, lần lượt lên lầu. Thẩm Ngôn vui vẻ ra khỏi khách sạn, hẳn không định đón xe mà thoải mái thả bộ thẳng hướng về phim trường Hoành Điểm.

Phim trường Hoành Điểm rất nổi danh trong kiếp trước của hắn, mà ở thế giới này, xem ra nơi đây cũng là một địa phương quen thuộc của các đoàn làm phim.

Có rất nhiều lời đồn không hay liên quan tới nơi này. Từng có người thống kê qua, số lượng người chết ở Hoành Điểm hằng năm có thể quán đủ cả ba vòng Địa Cầu.

Lại có người từng kể, có một lão binh thuộc thời kỳ Thế chiến thứ hai đến Thanh Vân du lịch, đến đó rồi ông lão bỗng muốn đi tưởng niệm các chiến hữu đã chết tại vùng đất này, thế nên ông lão đã bảo người hướng dẫn hãy đưa mình tới địa phương có số người tử vong nhiều nhất ở đây, không ngờ hướng dẫn viên du lịch lại mang ông đến Hoành Điểm.

Đó đều là những lời đồn nghe cho vui tai chứ chẳng mấy ai kiểm chứng được thực hư, thế nhưng sự thật không thể phủ nhận được, ấy là Hoành Điểm chính là phim trường quay phim nổi tiếng nhất ở đất nước này.

Rất nhiều phim truyền hình nổi tiếng đều đã quay tại đây. Hàng năm Hoành Điểm phải chứng kiến đến mấy trăm bộ cả điện ảnh lẫn truyền hình là ít.

Phim trường Hoành Điểm siêu rộng, nếu như Thẩm Ngôn cứ di chuyển bằng cách đi bộ như vậy, đoán chừng phải đi liên tục suốt bốn năm ngày thì may ra mới hết được một vòng.

Thẩm Ngôn không có đi dạo quá lâu, chỉ tản bộ một vòng quanh Tàn Vương cung rồi quay ra ngoài. Trên đường về lại khách sạn, hắn tình cờ gặp vài nữ du khách, còn cùng bọn họ chụp chung mấy tấm ảnh.

Mấy cô gái ấy vốn không nhận ra Thẩm Ngôn, chẳng qua là cảm thấy đáng đáp hắn rất đẹp trai, coi là tình cờ đụng phải mình tình tuyến mười tám (chỉ những diễn viên không nổi tiếng) nên vẫn hào hứng muốn chụp ảnh cùng.

Thẩm Ngôn cũng không giải thích, chỉ lẳng lặng phối hợp với sự nhiệt tình của bọn họ, vui vẻ tạo dáng vài kiểu cho mấy cô gái đứng chụp chung.

Tạm biệt các cô gái đó xong, Thẩm Ngôn vẫn còn hứng thú tham quan nên tiếp tục đi dạo một mình.

Ngoại thành Hoành Điểm rất phồn vinh, thật khó tưởng tượng nơi đây vài thập niên trước chỉ là một cái tiểu trấn bình thường, có thể nói là hoàn toàn nhờ vào ngành truyền hình điện ảnh đã kéo toàn bộ thành thị phát triển theo, quanh năm có rất nhiều fan hâm mộ và khách du lịch tới thăm quan phim trường, dẫn tới việc kinh doanh và đời sống của người dân lân cận ngày một tiến bộ.

Thẩm Ngôn đi lòng vòng một hồi mới tìm thấy một tiệm sách nho nhỏ tên là Tân Hoa, hắn không chút chần chừ, đi thẳng tới khu vực chuyên bày sách dạy nấu ăn.

Nghỉ ngơi một đêm, tinh thần của hắn đã khôi phục, có thể tiếp tục học tập sách kỹ năng rồi.

Thẩm Ngôn tò mò muốn biết, nếu hắn nâng cao kỹ năng nấu nướng hơn nữa thì sẽ mang đến một bữa ăn ngon lành cỡ nào.

- ---

Chương sau: Đẹp Trai Nên Muốn Làm Cái Gì Thì Làm

- --

Chương này có quá nhiều thuật ngữ giải trí nên mình chú thích hơi nhiều, sợ các bạn không quen đọc tin hay truyện về showbiz sẽ không hiểu, mọi người thông cảm nhaaa.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đẹp trai nên muốn làm cái gì thì làm

"Đình! Ký chủ đã lựa chọn học tập sách kỹ năng « Mãn Hán Toàn Tịch », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng 45 điểm."

"Đỉnh! Ký chủ đã lựa chọn học tập sách kỹ năng « Bát Đại Tự Điển Món Ăn Hoa Hạ », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng 42 điểm."

"Đỉnh! Ký chủ đã lựa chọn học tập sách kỹ năng « Nghệ Thuật Làm Bánh Bọt », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng..."

Thẩm Ngôn cảm vài quyển dạy nấu nướng từ trên giá sách xuống xem, từ tốn học tập từng cuốn từng cuốn một.

Lần này tốc độ hấp thu kiến thức có chút chậm, thời thời khắc khắc hắn đều chú ý tới tình huống cơ thể của mình.

Hắn cũng không muốn lại học đến quá sức rồi ngất xỉu nữa, và lại lúc trước là kiệt sức ngay trên giường ngủ nên cũng đỡ, chứ nếu lần này mà té gục xuống tiệm sách nhà người ta, vậy thì lớn chuyện rồi.

Khi hắn cầm xuống quyển sách thứ bảy và tiến hành ‘học tập’ nó xong, lập tức trong đầu hắn vang lên âm thanh thông báo của hệ thống, xem ra kỹ năng nấu nướng của hắn lần nữa thăng cấp rồi.

[Hệ thống vạn năng]

Ký chủ: Thẩm Ngôn

Kỹ năng: Nấu nướng - đầu bếp cấp Tông Sư, (11/10000). Ngài đã trở thành một vị đầu bếp có kỹ nghệ cao siêu, ngài đã có thể làm ra bất luận mỹ vị gì trên thế gian này.

Lần này thăng cấp có chút khác biệt so với những lần trước đó, không những trong đầu hắn nhiều thêm một ít kinh nghiệm và ký ức đứng bếp, mà còn có thêm một loại tình cảm huyền hoặc khó hiểu.

Loại cảm tình này... hắn là yêu quý.

Trước kia thời điểm khả năng nấu nướng của Thẩm Ngôn đạt đến đỉnh cấp, trong lòng của hắn đối với việc nấu ăn đã có một chút yêu thích.

Nhưng yêu thích cùng yêu quý hiển nhiên vẫn là có khoảng cách.

Yêu thích chỉ là đơn giản ưa thích, xem như là một sở thích trong cuộc đời mà thôi. Còn tình cảm yêu quý hiện giờ chính là cảm giác thuộc về một phần lẽ sống, công việc nấu ăn đã trở thành tín ngưỡng, là thứ hắn dùng cả đời này để truy cầu.

Cũng chính bởi vì tình cảm trong lòng đã thăng lên một cấp độ mới, thế nên mới khiến khả năng làm bếp của Thẩm Ngôn càng lúc càng thăng hoa hơn.

Đạt đến cảnh giới cao cấp nhất định của bất kỳ ngón nghề nào đó, ngoài việc chăm chỉ khổ luyện ra thì còn một thứ khác quan trọng không kém, nếu không muốn nói đây mới là thứ chân chính giúp kỹ năng của người nọ vượt trội so với nhiều người khác, ấy chính là tâm cảnh.

Cái này nghe qua có chút duy tâm, nhưng kỳ thật lại là chân lý.

Hơn nữa quả thật đúng với bất kỳ nghề nghiệp nào, bất luận tay nghề gì.

Tỉ như anh không ưa thích đá bóng, thế thì dưới tình huống bị người khác bức bách phải chăm chỉ khổ luyện, có lẽ anh cũng sẽ có chút thành tựu, nhưng cuối cùng cũng khó mà đạt tới đẳng cấp đỉnh phong.

Mà kẻ chân chính có thể đạt tới vinh quang hơn người, chắc chắn trong nội tâm của người nọ đối với môn thể thao này sẽ có một loại tình cảm yêu quý vượt qua người thường.

Đổi lại những nghề nghiệp khác cũng như vậy.

Thẩm Ngôn đứng trước kệ sách, nhắm mắt lại, tinh tế cảm thụ việc tâm cảnh biến hóa một phen, sau đó mới dời ánh mắt nhìn xem hệ thống bảng đang lơ lửng trước mắt.

Nhìn một vạn điểm kinh nghiệm nấu nướng cần đạt được, Thẩm Ngôn theo bản năng nhấp máy miệng đọc con số đó lên, cảm giác có chút bất lực.

Điều này thực có chút khoa trương.

Mặc dù hắn rất muốn vượt qua cảnh giới đầu bếp cấp Tông Sư, nhưng bản thân Thẩm Ngôn tự biết, trong khoảng thời gian ngắn, hắn khẳng định không cách nào hoàn thành việc thăng cấp này.

Coi như hắn trút sạch tinh thần lực ra, ngày đêm ‘học tập’ thì cũng chỉ như muối bỏ bể, chỉ có thể từ từ chậm rãi tích lũy dần mà thôi.

Thẩm Ngôn rời khỏi khu vực nấu nướng, tìm đến quầy sách bày các tạp chí hướng dẫn bảo dưỡng làm đẹp nhan sắc và vóc dáng các kiểu.

Hắn cảm giác tinh thần lực của mình vẫn còn có thể tiếp thu thêm được một ít tri thức, vì vậy bèn quyết định qua đây xem thử các đầu sách khác xem như nào.

Giá trị gương mặt và dáng vóc không giống với kỹ năng nấu nướng, nó không có đẳng cấp, thứ điểm hấn thu được cũng không phải là kinh nghiệm mà là điểm thuộc tính, thuộc về hình thức bề ngoài, vì vậy hệ thống bảng cũng không cập nhật số liệu chính xác thanh điểm kinh nghiệm như bên đầu bếp được.

Cho nên Thẩm Ngôn cũng không biết giá trị về mặt và dáng vóc của mình thuộc cấp độ gì, cũng không biết rõ hấn cứ tiếp tục ‘học tập’ sách kỹ năng này thì về sau sẽ đạt tới đẳng cấp như thế nào.

Cũng may hấn đối với phương diện làm đẹp cũng không quá mức cố chấp truy cầu, chỉ là dựa vào cảm giác của bản thân, cảm thấy tinh thần lực vẫn còn có thể tiếp nhận thì mới thử ‘học’ thêm một chút.

Khi hấn đọc đến cuốn tạp chí thứ mười bảy tại quầy bảo dưỡng làm đẹp này thì nhìn không được ngáp một cái rõ to, cảm thấy cả người uể oải kinh khủng, hấn liền biết tinh thần của mình sắp đến cực hạn rồi, vì vậy dứt khoát quay đầu rời khỏi tiệm sách.

Không biết có phải do ảo giác hay không, nhưng một đường từ tiệm sách về lại khách sạn, có rất nhiều ánh mắt dõi theo hấn, nữ có mà nam cũng có, dĩ nhiên nữ nhân chiếm tuyệt đại đa số.

Thẩm Ngôn nghĩ thầm, chẳng lẽ nhan sắc của mình lại tăng lên rồi?

Chung quanh không có tấm gương nào nên hấn không biết được dáng vẻ hiện tại của mình trông ra sao, bất quá hấn chẳng bận tâm lắm, chỉ cần đừng tàn đi là được.

Dù sao hấn cũng chưa từng có ý định dựa vào vẻ mặt để kiếm cơm ăn.

Trời bên ngoài rất nóng, mặt trời đã lên giữa đỉnh đầu, ánh nắng chói chang tỏa ra nhiệt độ thiêu đốt người qua đường, đã vậy một con gió thoảng thổi qua cho bớt nóng cũng không có.

Hiện tại là tháng sáu, Hoàn Kiếm đã bước vào thời kỳ nóng bức nhất trong năm rồi.

Thẩm Ngôn dọc theo chỗ nào có bóng râm mà đi, đi được một lúc, nhìn thấy phía trước có một tiệm nước giải khát, hấn liền đi vào đó tìm mua một cây kem ăn cho hạ nhiệt.

Trong cửa hàng không có gương, nhưng rốt cục hấn đã có thể xác nhận chắc chắn giá trị nhan sắc của mình khẳng định lại tăng lên rồi.

Bởi vì trong quán kem, hấn đã bị không ít nữ hài tử lôi kéo chụp ảnh chung, có người còn nằng nặc xin Wechat của hấn, đã vậy thời điểm chụp ảnh, một cô gái trong số đó còn ôm thật chặt cánh tay hấn, dùng bộ ngực mềm mại của nàng cọ cọ vào nhằm biểu đạt thâm ý.

Thẩm Ngôn dám cá, nếu như hiện tại hấn mở miệng đề nghị đi mượn phòng, bảo đảm mấy cô gái trước mắt này sẽ đồng ý đi theo hấn ngay.

Việc này khiến hấn cảm giác có chút mới lạ, nguyên lai làm soái ca là loại cảm giác như vậy a, quả thật là đẹp trai thì có thể muốn làm gì thì làm.

Đương nhiên cuối cùng Thẩm Ngôn vẫn không có ý định lưu giữ phương thức liên lạc, lại càng không định cùng mấy thiếu nữ kia phát triển quan hệ tình cảm gì. Dưới ánh mắt lưu luyến không rời của bọn họ, Thẩm Ngôn thanh toán tiền kem xong liền dứt khoát quay người rời đi.

Dù sao bây giờ hấn cũng đã là người có vợ, lấy tình huống hiện tại của Thẩm Ngôn, nếu hẹn người khác đi bắn pháo* một phen thì chẳng khác nào vượt quá giới hạn, vạn nhất bị truyền thông biết được, hấn thì không quan trọng, nhưng đối với đám người Dương Mật thì đây tuyệt đối là một đại phiền toái.

(*) bắn pháo: tiếng lóng bên Trung, dùng để chỉ việc đi thuê phòng làm một nháy.

Tuy bọn họ chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng dù sao hấn cũng đã nhận tiền của năm đại minh tinh, cũng không thể không biết xấu hổ, vừa quay đầu đi đã gây chuyện cho người ta giải quyết được.

- ----

Chương sau: Hai Người Một Rắn Nhìn Nhau

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỏ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hai người một rắn nhìn nhau

Ấn xong que kem trên tay, Thẩm Ngôn liền tìm đường đi đến một cửa hàng chuyên bán đồ điện gia dụng, hấn muốn mua một cái lò vi sóng, một số loại nồi cháo cơ bản và một đồng hồ dùng làm bếp khác.

Hấn hiện tại giống như một đại sư kiểm thuật có kiểm pháp siêu cao, mà đồ làm bếp chính là vũ khí quan trọng trong tay hấn.

Đại sư kiếm thuật mà không được luyện kiếm thì sẽ ngứa tay, hần bây giờ mà không được vùng vẫy trong nhà bếp thì sẽ cực độ khó chịu.

Loại bức bách ấy hần là cái giá phải trả để sở hữu được kỹ năng nấu nướng đỉnh cấp này mà hệ thống ban cho hần, nếu nói anh đã yêu quý công việc nấu ăn, vậy thì anh phải thật lòng thật dạ yêu quý nó.

Đương nhiên thứ cảm xúc đó cũng không phải là chuyện xấu gì.

Và lại Thẩm Ngôn còn có ý định khác, trước đó lúc ăn cơm trưa, Thẩm Ngôn đã hỏi qua Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba, trên cơ bản thời điểm các nàng ở trường quay, đều là ăn vội vàng cho qua bữa cùng các nhân viên công tác khác, nghĩa là mỗi người một hộp cơm, mạnh ai nấy ăn.

Buổi tối về lại khách sạn cũng vậy, thỉnh thoảng sẽ nhờ trợ lý xuống mượn bếp của khách sạn làm, nhưng phần lớn thời gian vẫn là gọi thức ăn từ bên ngoài về.

Thẩm Ngôn cảm thấy mình đã cầm một tháng mười vạn khối tiền của người ta, vậy thì nhất định phải nỗ lực hồi báo đầy đủ, bằng không số ‘tiền lương’ này hần cầm cũng phông tay.

Cho nên hần liền quyết định sẽ đảm nhận trách nhiệm vấn đề ăn cơm của hai vị đại mỹ nữ kia trong khoảng thời gian bọn họ bận bịu quay phim này. Thẩm Ngôn tin tưởng lấy thủ nghệ của mình, một tháng trả cho hần mười vạn, các nàng cũng không tính là thiệt thòi.

Thẩm Ngôn mang theo một đồng đồ làm bếp, hướng thẳng về phía khách sạn của đoàn làm phim.

Đoàn làm phim ở khách sạn cách trung tâm thành phố khá xa, từ đây đến đó cũng phải hơn năm sáu km, hơn nữa trời lại đang nóng bức kinh khủng, chưa kể Thẩm Ngôn còn linh kính một đồng đồ làm bếp trên tay.

Thẩm Ngôn đi chưa được bao lâu đã ra một thân mồ hôi nhễ nhại, hần thở dốc hồng hộc, bước chân càng lúc càng nặng nề.

Loại phản ứng yếu ớt không chịu nổi này khiến trong lòng của hần lần đầu xuất hiện cảm giác bức thiết, hần thấy cuối cùng mình cũng có mục đích học tập kỹ năng nào rồi.

Những cái khác đều là thứ yếu, quan trọng nhất vẫn là hần nên học tập một cái thần kỹ nào có thể giúp hần tăng lên tố chất thân thể mới được.

Dù sao thân thể mới là tiền vốn để làm cách mạng.*

(*) câu gốc của câu trên là: Cán bộ là tiền vốn của Đoàn thể:)))

Mặc dù hiện tại hần có cơ bụng sáu múi, thậm chí body còn có cả đường nhân ngư tuyến để khoe khoang, nhưng đây đều là đáng vớ do hệ thống vạn năng ban tặng, trông thì ngon nhưng chân chính muốn dùng lại không dùng được, chẳng khác nào một cái gối thêu hoa chỉ có thể làm màu.

Đi hơn phân nửa giờ, Thẩm Ngôn rốt cục mới về đến khách sạn, nhưng hần cảm thấy toàn thân mệt mỏi, trông thấy trước cửa khách sạn có một bóng râm khá lớn, hần bèn đi đến bậc thang gần đó ngồi xuống, định bụng ở chỗ này nghỉ ngơi một lúc.

Thẩm Ngôn vừa thở dốc vừa liên tục cầm tờ rơi quạt mạnh để tạo gió mát, thế nhưng mồ hôi trên người còn chưa kịp ráo nước, đột nhiên bụi cỏ trước chỗ hần ngồi chột lay động.

Thẩm Ngôn nghiêng người về phía trước, hiếu kỳ muốn nhìn thử xem rốt cuộc trong bụi cỏ có cái gì mà cứ va chạm xột xoạt như thế.

Nào ngờ tay hần còn chưa kịp đặt đến đám cỏ kia, một con rắn hổ mang đen sì đột ngột ngóc thẳng đầu dậy, từ trong bụi cỏ nhìn chằm chằm về phía hần.

Khoảng cách giữa rắn hổ mang và cái đầu của Thẩm Ngôn hiện giờ chắc chỉ cách nhau tầm hai ba mươi centimet, nó dựng thẳng đứng phần thân trước, cao tầm ngang mặt Thẩm Ngôn, cái miệng đỏ lòm nhe ra, thấy rõ cả răng nanh, hoàn toàn là bộ dáng tùy thời chuẩn bị công kích đối phương.

Chứng kiến cảnh tượng đó, thân thể Thẩm Ngôn bất giác cứng đờ, không biết phải phản ứng như thế nào. Hần sống cả hai đời, xem như cộng lại cũng được mấy chục tuổi rồi, thế nhưng lúc còn bé thì từng gặp qua rắn cỏ ở dưới quê, mấy con rắn đó đều không quá lớn, nơi nào từng thấy qua đại gia hỏa to lớn như này.

Thẩm Ngôn động cũng không dám động, đến hít thở cũng không dám nót, hần chỉ sợ mình hít vào mạnh quá sẽ kích thích đến vị đại ca trước mắt này, biết đâu khiến nó khó chịu, lại nhào lên cho mình một ngụm nữa thì toi đời. Mặc dù hần đối với loài rắn nghiên cứu không nhiều, nhưng cũng biết rõ rắn hổ mang là một sự tồn tại thuộc dạng lão đại trong số bảy rắn, độc tính siêu cường.

Một người một rắn cứ cầm cự tư thế nhìn chằm chằm nhau như vậy hơn mười phút, rắn hổ mang không dự định quay đi, Thẩm Ngôn tự nhiên cũng không dám động.

Mà đúng lúc này, có một nam tử đeo kính đen, dáng vẻ tầm trung từ trong khách sạn đi ra.

Cách thật xa thì người đàn ông nọ đã trông thấy Thẩm Ngôn đang ngồi bất động, dáng vẻ cứng đờ tựa như thạch nhân, vì vậy không tự chủ được liền liếc mắt sang nhìn hần.

Càng đến gần, anh ta càng khó nhìn được tò mò, bởi vì dáng ngồi của Thẩm Ngôn thật sự là quá mức cổ quái, một chút động đậy cũng không, quả thực là khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu.

Người đàn ông nọ bèn ngồi xuống bên cạnh Thẩm Ngôn, đoạn hỏi: "Người anh em, anh đang làm cái gì mà..."

Lời nói của người kia lập tức khựng lại, y hết như Thẩm Ngôn, thân hình đang nghiêng về trước của anh ta cũng bất động toàn tập.

Rắn hồ mang đen như mực kia thấy có thêm người xuất hiện thì liền đảo ánh mắt, hết quay sang Thẩm Ngôn lại quay sang dòm người nọ.

Cục diện giằng co từ một người một rắn, nay đã biến thành hai người một rắn.

"Kìa... Người anh em, anh mau mau dạy bảo con rắn đó, bảo nó đừng có làm bừa ha."

Hầu kết nam tử khẽ động một cái, nhỏ giọng nói với Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn không dám quay đầu, cố sức thì thầm qua kẽ răng lại một câu: "Nó dạy bảo tôi thì đúng hơn, nè, anh giẫm chân tôi rồi."

"Tôi... tôi không dám động, nó sẽ không cắn người chứ?"

"Sao tôi biết được? Anh có thể thử một lần xem, tôi cảm thấy nó là đang phô trương thanh thế thôi, nói không chừng anh hù nó một cái, nó sẽ lập tức rút về bụi cỏ đấy."

Người đàn ông thấp bé nọ đương nhiên không nghe lời xúi bẩy của Thẩm Ngôn, anh ta chỉ u oán liếc nhìn hắn một cái, không dám nói thêm lời nào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Thẩm Ngôn và anh chàng xui xẻo nọ đều hóa thân thành hai hòn vọng phu đúng nghĩa.

Trong khoảng thời gian đó, có không ít chiếc xe lui tới trước cửa khách sạn, cũng có người qua đường tò mò nhìn xem bọn hấn đang làm trò gì.

Bất quá lòng hiếu kỳ của mọi người tựa hồ cũng không có mãnh liệt như anh chàng xui xẻo kia, nhiều lắm thì chỉ quay đầu lại ngó nghiêng hai người Thẩm Ngôn vài cái chứ chẳng ai tiến lại gần bọn họ cả.

Thẳng đến khi...

"Ồ?"

Địch Lệ Nhiệt Ba ghé vào phía trước cửa sổ, nghiêng cái đầu nhỏ nhắn ra nhìn, càng nhìn lại càng nhũn mảy, nàng vội gọi Dương Mật tới coi thử.

"Mật tỷ, cậu xem xem kia có phải là Thẩm Ngôn hay không? Bên cạnh hấn hình như là Hoàng Bác ca nhỉ?"

Địch Lệ Nhiệt Ba ngoác ngoác Dương Mật đang ngồi ngốc trên giường, Dương Mật liền buột miệng bật xuống, để trần đôi chân trắng nõn, nhanh chóng đi tới trước cửa sổ, nhìn thoáng qua rồi kỳ quái đáp: "Là bọn họ đúng rồi, nhưng hai người đấy làm thế nào mà quen nhau vậy?"

Khách sạn này không chỉ có đoàn làm phim « Lạc Nhạn Trường Phi » của các nàng đang thuê, mà còn một đoàn làm phim khác cũng bao hết mấy tầng còn lại của khách sạn.

Mà ảnh đế* Hoàng Bác chính là nhân vật nam chính bên đoàn làm phim kia, việc này Dương Mật và Địch Lệ Nhiệt Ba đều biết rõ, trước đây các nàng còn từng cùng Hoàng ca ăn một bữa cơm với nhau, mối quan hệ không tính là quá thân quen, nhưng cũng có thể tạm coi là bằng hữu.

(*) Ảnh đế là danh hiệu được trao cho nam diễn viên chính xuất sắc nhất trong phim điện ảnh của các giải thưởng chính thống bên Trung, tương tự Ảnh hậu là giải thưởng dành cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất trong phim điện ảnh.

Bên dòng phim truyền hình thì người đoạt giải diễn viên chính xuất sắc nhất sẽ được gọi là Thị đế (dành cho nam) và Thị hậu (dành cho nữ).

- - - - -

Chương sau: Bị Một Con Rắn Kiềm Chế

- - -

Bạn đã xem phim nào của vị ảnh đế "Hoàng Bác" này ở ngoài đời chưa, gợi ý đây là một người cực nổi tiếng bên Trung, dám chắc không ít người từng ra rạp xem phim của anh giai này á:))))))

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bị một con rắn kiểm chế

Địch Lệ Nhiệt Ba chống khuỷu tay trên bệ cửa sổ, hai tay ôm lấy gương mặt xinh đẹp, hừ hừ một tiếng, nói: "Tên gia hỏa này chắc chắn có bí mật, rất có thể là đại bí mật không chừng."

Dương Mật nghe Địch Lệ Nhiệt Ba nói vậy, buồn cười đáp: "Cứ làm như cậu không có ấy."

Địch Lệ Nhiệt Ba cười khanh khách: "Tớ nói là đại bí mật, không thể cho ai biết được kia kia, mà cậu không phối hợp với tớ được à? Sao cứ thích bắt bẻ thế."

Dương Mật tròn mắt nhìn Địch Lệ Nhiệt Ba, sau đó quay trở lại giường, kéo tấm chăn mỏng lên che đi đôi chân dài miên man trắng ngần của mình, đoạn nhỏ giọng đáp: "Cậu đừng hóng chuyện của anh ta làm gì, ai mà chẳng có bí mật riêng không muốn người khác biết? Và lại, người ta có bí mật thì có quan hệ gì với cậu đâu?"

Địch Lệ Nhiệt Ba lắc đầu nguây nguây: "Lời này của cậu lại không đúng rồi, làm sao lại không có quan hệ được, anh ta là chồng của tớ đấy."

Dương Mật làm mặt quỷ, trêu chọc nàng ta: "Xem cậu nói kia, chẳng phải một năm sau cậu liền ly hôn anh chồng này sao?"

Địch Lệ Nhiệt Ba nghe vậy, gương mặt xinh đẹp bỗng hiển hiện vẻ thần thờ, nàng thờ dài nói: "Cũng thật sự là xui xẻo, cậu nghĩ đi, tớ cái gì cũng không làm, vô duyên vô cớ lại biến thành đã có một đời chồng, Mật tỷ, cậu nói thử, liệu tương lai nhóm chúng ta nếu yêu đương kết hôn, đối phương có thể đặc biệt để ý đến vấn đề này hay không?"

Dương Mật hừ một tiếng, đáp: "Cậu cũng đâu phải không có nam nhân theo đuổi, nếu gặp phải loại người để ý đến sự tình này thì rõ ràng kẻ đó chính là lòng dạ hẹp hòi, cũng không đáng để cậu phải gả cho hắn."

Địch Lệ Nhiệt Ba gật đầu, thế nhưng trong lòng vẫn suy nghĩ miên man. Cuối cùng nàng buồn bực lắc đầu, tiếp tục quay về phía khung cửa sổ nhỏ, bàng quơ ngồi nhìn Thâm Ngôn và Hoàng Bác ở xa xa dưới kia.

Mười phút sau...

"Mật tỷ, Mật tỷ, cậu mau tới đây!"

"Lại làm sao?"

"Cậu mau tới đây đi!" Địch Lệ Nhiệt Ba ngoắc tay lia lịa.

Dương Mật nghe vậy liền buông quyền kịch bản xuống, đi tới trước cửa sổ, nhìn theo hướng tay Địch Lệ Nhiệt Ba chỉ. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, gương mặt xinh đẹp của nàng liền hiện lên vẻ kinh ngạc, hai người kia thế nào mà vẫn còn ngồi ở ra đấy mãi vậy?

"Nãy giờ bọn họ vẫn giữ nguyên tư thế đó hả?" Dương Mật hỏi.

Địch Lệ Nhiệt Ba nghiêm túc gật đầu, nói: "Vẫn luôn ngồi y hệt vậy, tớ nhìn chăm chú lâu lắm rồi đó, khẽ động cũng không, nhúc nhích cũng không, cứ y như bị điểm huyệt."

Dương Mật trầm ngâm một lát, sau đó phát tay bảo: "Đi, chúng ta đi xuống xem một chút."

Hai cô gái nhanh chóng xỏ giày vào, sau đó đi xuống lầu, thẳng bước ra trước cửa khách sạn.

Vừa tới gần, Dương Mật đột nhiên níu lấy cánh tay của Địch Lệ Nhiệt Ba, giữ chặt nàng ta đứng lại.

"Làm sao..."

"Xuyt!"

Dương Mật trừng mắt, vội vàng đánh gãy lời nói của Địch Lệ Nhiệt Ba, sau đó khề khàng chỉ chỉ vào con rắn hổ mang đang so kè trước mặt Thâm Ngôn và Hoàng Bác.

Địch Lệ Nhiệt Ba giật mình kêu lên, hai tay vội vàng che miệng.

Rắn chính là con vật trời sinh liền để tạo thành cho người ta một loại cảm giác sợ hãi, mặc dù so sánh với những sinh vật khác, bọn chúng chưa hẳn đã là những con vật nguy hiểm nhất, thế nhưng nếu nói về nỗi sợ hãi và chán ghét trong lòng con người, loài rắn tuyệt đối phải đứng top trên bảng xếp hạng.

Mà đối với hai cô gái này, Dương Mật còn đỡ, nhưng Địch Lệ Nhiệt Ba đặc biệt sợ rắn, nàng có thể nhẫn nhịn chưa hét toáng lên rồi bỏ chạy hoàn toàn là bởi vì lo lắng cho an nguy của Thâm Ngôn cùng Hoàng Bác, sợ con rắn bị giật mình rồi xông lên cắn hai người.

"Đi, mau đi tìm người cứu bọn họ."

Dương Mật tương đối trấn định, vội lôi kéo Dịch Lệ Nhiệt Ba chạy ngược về bên trong khách sạn, nàng biết rõ tình huống này nàng và Dịch Lệ Nhiệt Ba khẳng định là không ứng phó được.

Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Ngoài một con rắn ra thì chẳng có gì khác.

Nhưng vạn nhất con vật kia xông lên cắn Thẩm Ngôn và Hoàng Bác một ngụm, vậy thì nói không chừng sẽ nháo ra mạng người rồi.

Mà đã dính tới mạng người thì đương nhiên là việc quan trọng, hai nàng không dám tự tiện làm chủ.

Tại khách sạn này, không có người nào mà không nhận ra Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba.

Vì vậy khi hai nàng vừa mở miệng cầu trợ giúp, toàn bộ khách sạn đều sôi trào rồi, đã vậy một trong hai người bị nạn còn là Hoàng Bác, nhân viên công tác của đoàn làm phim, nhân viên phục vụ bên khách sạn... một nhóm người liền hối hả chạy ra bên ngoài xem xét tình hình.

Động tĩnh ầm ĩ đằng sau khiến Thẩm Ngôn và Hoàng Bác sợ đến lông mày dựng thẳng, bọn họ lo đám người bên đó sẽ kinh động đến vị đại gia rắn hổ mang trước mắt.

"Má ơi, ở đâu ra một đại gia hỏa lớn như thế?"

"Đây là rắn hổ mang à, không đúng, là rắn hổ mang chúa sao?"

"Có gì khác nhau hả?"

"Rắn hổ mang chúa độc tính mạnh hơn, chỉ cần cắn một cái, vài giây sau đã có thể khiến người ta mất mạng rồi."

"..."

Người đến không ít, trên mặt bọn họ cũng đều là đáng vẻ lo lắng, nhưng trên thực tế đứng đầy ra đầy cũng chẳng có ích lợi gì, cả đám vây quanh ở nơi đó chỉ chi trò trò bình luận, nhưng tuyệt nhiên không có một ai tiến lên.

Thật ra cũng không thể bàn đến chuyện gan dạ hay nhát gan, thật sự là cái tình huống trước mắt có chút khó khăn, rắn hổ mang cách Thẩm Ngôn cùng Hoàng Bác quá gần, ai cũng không dám cam đoan xông lên rồi thì hai người bọn họ sẽ không đột ngột bị rắn xoắn lên cắn.

Mà vạn nhất nếu hai người bọn họ bị cắn, vậy trách nhiệm này tính cho ai?

Một nhóm người thảo luận nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định gọi điện thoại báo cảnh sát, tìm nhân viên chuyên nghiệp của đội phòng cháy chữa cháy* đến xử lý.

(*) Ở Trung Quốc, nhân viên đội phòng cháy chữa cháy không chỉ làm mỗi nhiệm vụ cứu hỏa, mà những công việc không tên khác liên quan tới sự an nguy của người dân hoặc những việc mà người dân không thực hiện được (chó mèo leo lên mái nhà, leo lên cột điện, cây cao... không xuống được; thú vật nguy hiểm xông chuông...) thì đều có thể gọi nhân viên chuyên nghiệp của đội phòng cháy chữa cháy tới hỗ trợ.

"Người nói con rắn đó có phải là bị hồng đầu hay không, đi cũng không đi, cắn cũng không cắn, cứ ở chỗ này nhìn chăm chăm chúng ta, bộ nó không thấy mỏi cổ à?"

Hoàng Bác và Thẩm Ngôn vẫn giữ cái tư thế kỳ quặc kia, đưa lưng về phía đám người đằng sau. Hoàng Bác chớp chớp mắt, mấy giọt mồ hôi nặng nề rơi qua mi mắt, nhưng Hoàng Bác tuyệt đối không dám đưa tay lên lau. Anh ta khẽ thì thầm với Thẩm Ngôn đang ngồi cạnh.

Thẩm Ngôn nhỏ giọng đáp lại: "Dám chừng nó cũng đang nghĩ như vậy đấy, có thể nó đang chửi thầm trong đầu, mẹ nó, hai người này điên rồi à, động thủ cũng không động thủ, đi cũng không đi, rốt cuộc là muốn làm gì đây?"

"Phốc!"

Hoàng Bác bị chọc cười, nhưng rất nhanh anh ta liền nghiêm chỉnh lại, tiếp tục duy trì thân hình nghiêng đầu về phía trước như cũ.

Còn may mà vận khí của hai người cũng không tệ, đội phòng cháy chữa cháy của Hoàng Bách cách khách sạn rất gần, nhân viên bên đó chỉ mất hơn mười phút đã có mặt.

Mấy anh thanh niên bên đội phòng cháy khi chứng kiến cảnh tượng này cũng rất ngạc nhiên, không nghĩ lại có đến mấy nghệ sĩ đang đứng tụ tập quanh đó, mà đại minh tinh người người nhà nhà đều biết - Hoàng Bác còn là một trong hai người đang bị rắn kiềm chế ở bên kia.

Phải thẳng thắn thừa nhận là bọn họ làm nhiệm vụ đã nhiều năm như vậy, đây cũng có thể xem như là sự tình khá kỳ quặc trong vô số vụ mà họ đã giải quyết.

Chương sau: Cậu Thích Anh Ta Rồi?

...

..

Hi hi, đa tạ bạn Dung40 và suplovn169 đã đẩy KP và donate cho mình.">."> Đêm nay thức edit luôn để mai lên 2 chương liền nàaaaaaa

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cậu thích anh ta rồi?

Nhân viên chuyên nghiệp đến cùng vẫn là nhân viên chuyên nghiệp, trong mắt mọi người thì đây là chuyện đặc biệt khó giải quyết, thế nhưng đối với bọn họ thì quả thực là nhẹ nhàng vô cùng.

Đầu tiên nhân viên công tác tiến lên dặn dò Thẩm Ngôn và Hoàng Bác tuyệt đối đừng nhúc nhích, sau đó một người cầm một cái túi lưới dạng dài, chậm rãi hướng về phía đối diện rần rồ mang, một người thì cầm kẹp bắt rần, len lén bò ra sau, sau đó đột ngột kẹp lấy đầu của nó, nhanh tay nhét vào cái túi mà thanh niên phía trước cầm.

Thế là xong!

"Má nó!"

"Mới chết tôi rồi!"

Thấy rần đã bị bắt, Thẩm Ngôn và Hoàng Bác đồng loạt thở dài ra một hơi, sau đó đều ăn ý ngã ngửa ra mặt đất phía sau, nằm vật xuống.

Giằng co gần một tiếng đồng hồ, giữ nguyên tư thế bất động ngồi ở đằng kia, bọn họ cũng mệt đến chết được. Cảm giác đầu cổ, tay chân đều mỏi rã rời như thể đây không phải là thân thể của mình vậy.

Tất cả mọi người vây xem ăn dưa* này giờ, giờ phút này rốt cục cũng có dừng khí tiến lên, vội quan tâm hỏi han tình hình của hai người Hoàng Bác.

(*) ăn dưa/ bắt quái: là thuật ngữ mạng Trung Quốc, dùng để chỉ hành động đứng hóng hớt, hóng chuyện, tò mò bàn tán mớ xẻ vấn đề của người khác.

Đương nhiên, đại đa số mọi người đều vây quanh Hoàng Bác hỏi thăm, dù sao người ta chính là ảnh đế, hơn nữa còn là nam chính trong đoàn làm phim của bọn họ.

Thẩm Ngôn thì mọi người vốn không quen biết gì nên tới hỏi han cũng hơi ngại, bắt quả hấn cũng không tính là mất mặt, bên hấn mặc dù ít người nhưng phân lượng lại vô cùng đủ.

Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba, hai đại mỹ nữ đều vây xung quanh hấn.

Mới đầu mọi người còn có kẻ hiếu kì xem Thẩm Ngôn là thần thánh phương nào mà lại có vinh dự như vậy, nhưng tình tế xem xét một chút thì liền hiểu, đây chính là nam nhân có vận may mù mắt chó kia, là người được cả năm đại minh tinh đồng loạt gả.

Thẩm Ngôn và Hoàng Bác nằm trên mặt đất nghỉ ngơi hồi lâu, đợi khôi phục thể lực rồi mới cùng nhau trở về khách sạn.

Hoàng Bác ở tầng 6, lúc đi đến thang máy, anh ta khách sáo gật gù đầu qua với Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba, sau đó lại quay sang cười nói với Thẩm Ngôn: "Hai ta cũng có thể coi là cùng nhau trải qua hoạn nạn, cậu chờ tôi một chút, tôi lên tắm rửa xong, buổi tối mời cậu ăn cơm, đêm nay hai ta ăn thịt rần đi."

Thẩm Ngôn chỉ vào đồng hồ làm bếp mà Lưu Hiểu Kiều và Mạnh Bình Bình đang xách trong tay, nói: "Để tôi mời anh đi, chỗ tôi có đầy đủ nguyên liệu nấu nướng rồi này."

Hoàng Bác gật đầu: "Cũng được, vậy lát nữa gặp."

Phòng 8807.

Dương Mật, Dịch Lệ Nhiệt Ba, Luru Hiểu Kiều, Mạnh Bình Bình đi theo Thẩm Ngôn vào phòng.

Luru Hiểu Kiều, Mạnh Bình Bình xếp gọn đồ làm bếp. Thẩm Ngôn mua về xong liền rời đi trước, Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba thì vẫn lưu lại.

Dương Mật vẫn còn tương đối thận trọng, Dịch Lệ Nhiệt Ba thì lại khá thoải mái, nàng ngồi thẳng xuống mép giường của Thẩm Ngôn, vui vẻ trò chuyện. Mặc dù chuyện mới vừa xảy ra ban nãy quả thật quá nguy hiểm, may làm sao mà đã giải quyết được an toàn rồi, chỉ nghĩ đến đây nàng đã cảm thấy vui mừng.

Mà một phen lo lắng qua đi, bây giờ nghĩ lại bỗng cảm thấy buồn cười. Nếu một màn vừa rồi mà mang vào hài kịch thì chắc chắn sẽ có vô số cách để biến nó thành một thước phim giải trí khiến người ta cười lăn cười bò.

"Phòng vẫn một chút, rốt cuộc anh và rấn hồ mang đã xảy ra chuyện gì thế, ngồi lâu như vậy, hẳn đã tâm tình với nhau không ít?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba nghiêng nghiêng đầu, chớp đôi mắt to, mỉm cười trêu chọc Thẩm Ngôn.

"Chuyện này hẳn là cô nên đi hỏi con rấn hồ mang ấy đi."

Thẩm Ngôn tròn mắt nhìn Dịch Lệ Nhiệt Ba, sau đó thờ dài một phen, đưa tay ra dấm dấm sau lưng. Thân thể này quả thật quá yếu, điều này làm cho Thẩm Ngôn càng thêm bức thiết, ngày mai nhất định phải ghé tiệm sách, 'học tập' một ít kỹ năng để cải thiện tố chất thân thể mới được.

"Đừng có trêu anh ta nữa!" Dương Mật nhắc chân lên đá nhẹ vào cẳng chân Dịch Lệ Nhiệt Ba nhắc nhở, sau đó nhìn một đồng đồ đạc mà hai cô bé tỷ lý kia vừa mang vào, tò mò hỏi Thẩm Ngôn: "Anh mua mấy thứ này về làm gì vậy?"

Thẩm Ngôn nói: "Nấu cơm, khoảng thời gian tôi ở đây, hai người các cô không cần bận tâm đến đồ ăn, ba bữa sáng trưa tối tôi lo tất."

Hai đại mỹ nữ nghe vậy, ánh mắt đều sáng lên. Chưa gì Dịch Lệ Nhiệt Ba đã cảm thấy thêm thưởng mùi vị mà Thẩm Ngôn nấu ra, nàng ngậm ngón tay trong miệng, hưng phấn nói: "Thật sao? Thẩm Ngôn, tôi tuyên bố, kể từ giờ phút này, anh là người đàn ông hấp dẫn nhất thế gian."

Dương Mật tuy cũng rất thích nhưng vẫn ý tứ từ chối, "Kỳ thật không cần thiết phiền toái như vậy đâu, đoàn làm phim và khách sạn đều cung cấp ba bữa cơm trong ngày mà."

"Cơm hộp của đoàn làm phim và đồ ăn trong khách sạn nấu không ngon như tôi làm đâu." Thẩm Ngôn hiện tại đã thăng lên đầu bếp cấp Tông Sư, thế nên gì thì gì, ở phương diện này hẳn vẫn tương đối tự tin, "Tôi đi tắm đây, các cô ra ngoài trước đi. Tranh thủ nghĩ xem muốn ăn cái gì đi thì lát nữa mới sớm có cơm mà ăn, à, nếu có thời gian thì giúp tôi rửa sơ qua đồng đồ mới mua này nhé."

Thẩm Ngôn cầm quần áo lên, tiến vào phòng tắm. Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba thấy vậy liền cầm một đồng nồi niêu xoong chảo mà ban nãy hắn mua, đi về phía phòng mình.

Hai người đem mấy cái nồi, dao phay và các loại đồ dùng cơ bản khác, từng cái mở ra rồi tráng qua nước sôi, rửa sạch sẽ lại một lượt.

Dịch Lệ Nhiệt Ba đang làm chột đột ngọt khựng lại, không biết nàng nghĩ tới điều gì, sau đó bỗng thờ dài một phen.

Dương Mật nhú mày, đoạn hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba buông cái chảo trong tay xuống, xoay người sang nhìn nhìn Dương Mật, đôi mắt đen lay láy không chớp động, gương mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ nghiêm túc, nói: "Tớ cảm giác Thẩm Ngôn là một cao thủ."

"Hả?" Dương Mật bị câu nói không đầu không đuôi của nàng ta làm cho khó hiểu, "Ý cậu là gì?"

"Chính là cao thủ tán gái ấy."

"Sao... Chẳng lẽ anh ta cưa cẩm gì cậu à? Anh ta đã nói gì hay làm gì cậu rồi?" Dương Mật sốt sắng hỏi.

Dịch Lệ Nhiệt Ba lắc đầu, đáp: "Nếu như chỉ dựa vào mồm miệng thì sao có thể gọi là cao thủ gì chứ, nhiều lắm thì cũng chỉ là mấy đứa con trai miệng ngọt mà thôi. Sở dĩ tớ nói anh ta là cao thủ, cũng là bởi vì anh ta quá lợi hại, chẳng làm gì cả, cũng chẳng nói gì hết, thế mà bất tri bất giác đã khiến tớ tự chui đầu vào rọ rồi."

Dương Mật nghe vậy liền kinh ngạc thốt lên: "Đại tỷ, cậu điên rồi à? Mới ăn chung với nhau có hai bữa cơm, cậu đã bảo mình đồ người ta rồi? Cậu chỉ có chút tiền đồ này thôi hả?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba ảo não nói: "Đây đâu phải là việc mà tớ có thể khống chế được, tớ cũng đâu muốn, nhưng sự thật chính là như thế, tớ có cảm giác cái gì cũng chưa làm, nhưng tớ đã bị anh ta bắt làm tù binh rồi."

"Ý cậu là... cậu đã thích anh ta?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba ngẫm nghĩ một lát, sau đó đỏ mặt thừa nhận: "Tớ cũng không chắc nữa, nhưng có lẽ... nói vậy cũng không sai biệt lắm đâu."

Dương Mật cau mày nói: "Cái gì gọi là không sai biệt lắm, loại chuyện này sao có thể không sai biệt lắm hả? Thích chính là thích, không thích chính là

không thích, có tình cảm với một người hay không mà cậu cũng không biết rõ nữa sao?"

Địch Lệ Nhiệt Ba biểu lộ có chút ám ức, nàng tựa người trên bồn rửa tay, ủy khuất nói: "Vấn đề là ở chỗ đó, tớ thừa nhận, anh ta làm đồ ăn rất ngon, ấn tượng của anh ta trong lòng tớ cũng không tệ, thế nhưng chỉ vền vẹn là ấn tượng không tệ mà thôi, như này cũng còn kém quá xa so với cái gọi là yêu thích rồi. Thế nhưng mà... chao ôi, Mật tỷ, cậu nói thử xem, liệu có phải anh ta giống như đám người trên mạng hay nói, chính là một kẻ tâm cơ*, vô cùng giỏi tán gái mà không cần bày ra chiêu trò gì không?"

(*) tâm cơ (心機): Chữ tâm chỉ lòng dạ, cơ là mưu toan thủ đoạn. Tức là trong lòng có nhiều mưu kế tính toán để đạt được mục đích mong muốn. Từ này thường dùng để chỉ một người làm việc gì cũng có tính toán, thường mang hơi hướm tiêu cực.

- - - - -

Chương sau: Tình Nhân Trong Mắt Hóa Tây Thi

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tình nhân trong mắt hóa tây thi

"Tra nam hay tâm cơ cái gì chứ, cậu lại vớ vẩn rồi." Dương Mật trợn mắt nhìn Địch Lệ Nhiệt Ba: "Cậu làm tớ cũng hồ đồ theo mắt, chính cậu vừa nói mình không có cảm giác gì đặc biệt đối với anh ta, vậy sao trước đó lại bảo mình... Cái gì mà chui đầu vào rọ, cái gì lại bảo là trở thành tù binh các kiểu rồi?"

Địch Lệ Nhiệt Ba lườm nàng một cái: "Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, lời này cậu dù sao cũng nên nghe qua rồi mới phải."

Dương Mật ngạc nhiên, không biết vì sao Địch Lệ Nhiệt Ba lại nhắc tới câu này, nhưng vẫn theo bản năng gật đầu.

"Ừm! Có nghe."

Địch Lệ Nhiệt Ba liền nói tiếp: "Tớ chính là dựa vào câu này suy ra đấy, cũng không biết rõ vì sao, nhưng hồi trưa lúc ở trên lầu ngắm bóng lưng của Thẩm Ngôn, cả hồi nãy ở trong phòng anh ta nữa, tớ mơ hồ cảm thấy so với lúc sáng, anh ta lại đẹp trai hơn thì phải. Đây không phải là thứ mà người ta hay nói, Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi sao? Vậy có phải là trong tiềm thức của tớ, kỳ thật tớ đã rung động với anh ta không?"

Dương Mật há miệng ra tính phản bác, nhưng ngẫm nghĩ một lát liền không biết phải nói gì, gương mặt xinh đẹp của nàng biểu lộ có chút ngốc trẻ, nàng cắn răng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng quyết định nói thẳng với Địch Lệ Nhiệt Ba: "Tớ cho rằng chỉ có mình tớ này sinh ảo giác này, cả cậu cũng cảm thấy anh ta trở nên đẹp trai hơn so với lúc sáng đúng không?"

Lần này đến phiên Địch Lệ Nhiệt Ba đần mặt ra nhìn Dương Mật, nàng kinh ngạc thốt lên: "Cậu... Chẳng lẽ cậu cũng đồ anh ta rồi? Má ơi, cái này không phải là tiểu tâm cơ nữa đâu, anh ta là thần tiên giáng thế à, đây quả thực là ma pháp, là thần tích mà."

Dương Mật im lặng nói: "Cậu có thể đừng nhất kinh nhất sạ* như thế có được hay không, căn bản mọi chuyện đâu phải vậy. Tớ đâu có thích anh ta."

(*) Nhất kinh nhất sạ (一惊一乍): chỉ tinh thần của một người đang quá lo lắng hay phấn khích, hành vi thường hay phóng đại, làm mọi người sợ hãi theo.

"Vậy cậu giải thích như thế nào về câu Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi?"

"Hừm... Tớ cho là có lẽ nhóm chúng ta trước đó không quá mức để ý tới Thẩm Ngôn, từ đầu tới cuối vẫn chưa từng nhìn kỹ anh ta, cứ mù quáng nghĩ rằng người bình thường như Thẩm Ngôn thì cũng là dạng nhan sắc tầm trung mà thôi, thế nên mới cảm thấy rằng dường như Thẩm Ngôn đã trở nên đẹp trai hơn."

Địch Lệ Nhiệt Ba lắc lắc ngón tay được sơn tí mị màu xanh nhạt, đoạn nói: "Lý do này sáng sớm hôm nay nhóm chúng ta đã dùng qua rồi, và lại tớ nói thật, lúc ngồi trên xe cùng nhau, tớ đã len lén quan sát kỹ nhan sắc của Thẩm Ngôn. Tớ có thể dùng nhan cách của mình để thề, Thẩm Ngôn đích xác đã trở nên đẹp mắt hơn hẳn, mà đây không phải là do make up hay do hiệu ứng ánh sáng chiếu vào đâu nhé."

Dương Mật có chút ghen lời, nàng ngẫm nghĩ nửa ngày, cuối cùng tức giận nói: "Dù sao thì cũng không phải là tớ thích anh ta, nào có khoa trương như vậy chứ, một mình cậu ngốc nghếch đồ anh ta thì thôi coi như xong, chẳng lẽ cả hai chúng ta đều đồng thời đồ? Thẩm Ngôn cũng không phải là thần thánh gì."

"Vậy cậu giải thích..."

"Không có giải thích gì hết!" Dương Mật đánh gãy lời nói của Địch Lệ Nhiệt Ba: "Trên đời này có rất nhiều chuyện không cách nào giải thích, chẳng lẽ mỗi sự kiện xảy ra cậu đều phải biết rõ đáp án sao? Thời điểm cậu vui vẻ, khí sắc tốt, tự nhiên đáng vẻ trông cũng sẽ xinh đẹp hơn; ngược lại những ngày công tác bận rộn, cậu phải thức đêm nhiều, ánh mắt sưng lên, hiển nhiên sẽ làm gương mặt biến dạng. Về mặt của mỗi người không phải đều có định như

vậy suốt, cũng sẽ có lúc nhìn tớ chẳng đẹp mắt chút nào kia mà."

Địch Lệ Nhiệt Ba đương nhiên không phục lí do thoái thác của Dương Mật, nàng đang muốn mở miệng phản bác thì đột nhiên cửa phòng bị người ta gõ vang.

Địch Lệ Nhiệt Ba bèn rửa tay đi ra mở cửa, người tới chính là thanh niên mà các nàng đang hằng say thảo luận nãy giờ: Thẩm Ngôn.

"Anh tắm xong rồi à? Nhanh quá vậy." Địch Lệ Nhiệt Ba ngoài ý muốn nói.

"Nhanh sao?" Thẩm Ngôn đi vào phòng, nhìn một đồng hồ dùng làm bếp đang ngổn ngang trong nhà tắm, bất đắc dĩ nói: "Tôi thấy là các cô quá chậm thì có, thôi được rồi, hai người ra ngoài trước đi, còn lại để tôi tráng nước"

Thẩm Ngôn mở vòi sen, nhanh tay rửa sạch đồng hồ niêu xoong chảo mà mình mua về.

Địch Lệ Nhiệt Ba tiến đến gần bên người Thẩm Ngôn, trắng trợn nghiêng đầu quan sát chăm chăm gương mặt của hắn.

Thẩm Ngôn bị nàng soi tới nỗi lông tơ dựng đứng cả lên, không nhịn được bèn quay sang hỏi: "Làm gì vậy? Sao tự nhiên lại nhìn tôi như thế?"

Địch Lệ Nhiệt Ba không giấu giếm: "Này, anh có phát hiện ra không, hình như anh lại trở nên đẹp trai hơn rồi."

"Thật sao? Cô cũng cảm thấy vậy à?"

Địch Lệ Nhiệt Ba nghe hắn nói vậy liền sùng sốt, lập tức tò mò hỏi: "Ngoại trừ tôi ra, còn có ai khác nói anh thế hả?"

"Rắn hổ mang!"

Địch Lệ Nhiệt Ba: "..."

Thẩm Ngôn nói giỡn mà mặt không đổi sắc: "Ban nãy tôi đã nghĩ kỹ rồi, cô nói xem, tôi và nó không thù không oán, nó không có đạo lý gì để đi tìm tôi gây phiền phức, cho nên chỉ có một khả năng, nó chính là một con rắn cái."

Dương Mật dựa vào vách tường, khoanh hai tay vào nhau, nghe thế liền phá ra cười: "Đại ca, rắn không phân là đực cái mà phân là thư hùng*."

(*) Bên mình hay phân "trống - mái" hoặc "đực - cái" cho các con vật, đây là dịch từ hai chữ "thư - hùng" trong tiếng Hán, nghĩa tương tự, là sự phân biệt con đực con cái trong các loài động vật, hay nói rõ hơn là phân biệt giữa giống loài "nằm trên - nằm dưới", "gieo giống - đẻ con/trứng". Ở đây Thẩm Ngôn nói không sai, nhưng Dương Mật cố tình bắt bẻ để trêu chọc anh ta.

Thẩm Ngôn giả vờ lộ ra vẻ kinh ngạc, quay đầu lại nhìn về phía Địch Lệ Nhiệt Ba, đoạn nói: "Là thế này phải không?"

Địch Lệ Nhiệt Ba có chút rơi vào mơ hồ, một lúc sau liền phẩy phẩy tay, bảo: "Cái đó không quan trọng, quay trở về chủ đề chính đi, vụ con rắn kia là anh nói đùa thôi đúng không?"

Thẩm Ngôn bày ra dáng vẻ oan ức, quay đầu nhìn về phía Dương Mật đứng đằng sau, nói: "Nghệ sĩ công ty cô đều đơn thuần như vậy sao? Hiển nhiên ta đang nói nhầm, vậy mà nàng ta còn bán tín bán nghi kia kìa."

Dương Mật bị chọc cười, Địch Lệ Nhiệt Ba thì tức giận giậm chân, không kiềm được liền khễ đánh lên cánh tay của Thẩm Ngôn một cái.

...

Thẩm Ngôn đã chuẩn bị xong toàn bộ đồ làm bếp, hất xoa xoa hai tay, phân công hai cô gái: "Lấy hết nguyên liệu nấu ăn ra đây đi, hôm nay sẽ cho các cô mở mang tầm mắt một chút, thế nào là món ngon đến độ muốn nuốt luôn cả đầu lưỡi."

Dương Mật lắc đầu, nói: "Phòng tôi chỉ có một ít đồ ăn vặt thôi, bên chỗ Nhiệt Ba hẳn là có, nàng thường xuyên tích trữ nhiều món lắm."

Địch Lệ Nhiệt Ba rất nhanh liền đem hết hàng tồn trong phòng mình bày ra cho hắn xem.

Sữa chua, mì hoành thánh đông lạnh, bánh gato, sô cô la, các loại hoa quả, gạo...

Thẩm Ngôn đảo mắt một vòng qua đồng hồ Địch Lệ Nhiệt Ba vừa cống hiến lên, cảm thấy muốn chửi người, hất mấp máy miệng nói: "Cho nên... tôi nay nhóm chúng ta muốn ăn sữa chua xào trái cây cùng mì hoành thánh trộn lẫn com thật sao?"

Ánh mắt Dương Mật và Địch Lệ Nhiệt Ba đều lóe sáng, lộ ra vẻ ham học hỏi cùng sự kích động.

"Món này tôi chưa từng nếm qua!"

"Còn có loại thức ăn như vậy sao?"

"Đương nhiên không có!" Thẩm Ngôn đen mặt, nhần nhin nói: "Những thứ như này căn bản không được gọi là nguyên liệu nấu ăn hiểu không, các cô

mang mấy thứ đó ra rồi bảo tôi làm cái gì hả?"

Dương Mật giống như bị cây búa gỗ tình, nàng xấu hổ à lên một tiếng, sau đó ngượng ngùng trách cứ Dịch Lệ Nhiệt Ba: "Còn dám tự xưng mình là mỹ thực gia, ngay cả một thứ hữu dụng cũng không có."

Dịch Lệ Nhiệt Ba ủy khuất nói: "Thì đồng đồ đó chính là bữa ăn khuya của tôi, tôi cũng đâu thể mở nguyên cái chợ bán thức ăn trong phòng được."

Chương sau: Hai Vị Nữ Tráng Sĩ, Xin Dừng Tay!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Hai vị nữ tráng sĩ, xin dừng tay!

Thẩm Ngôn lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, còn may là vẫn khá sớm, chưa tới bảy giờ.

"Được rồi, tôi ra ngoài đi mua đồ ăn, các cô muốn ăn món gì?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba hào hứng nói: "Vậy tôi cũng đi, đã lâu lắm tôi không có thời gian đi dạo siêu thị rồi."

Thẩm Ngôn nhìn về phía Dương Mật, Dương Mật liền gật đầu bảo: "Tôi cũng thế, chúng ta đi chung đi."

Thẩm Ngôn nghe thế liền ra ngoài hành lang đợi hai nàng, bởi vì Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba nói cần phải thay đổi quần áo xong mới có thể ra phố.

Vốn hán còn tưởng là mình phải chờ rất lâu, dù sao bình thường xưa giờ nữ nhân thay quần áo, đều phải dùng đơn vị thời gian là tiếng đồng hồ để tính toán.

Nhưng thực tế so với Thẩm Ngôn dự đoán lại tốt hơn nhiều, mới hơn hai mươi phút, hai đại mỹ nữ đã ra khỏi phòng.

Dịch Lệ Nhiệt Ba mặc một cái váy ngắn bằng da màu nâu cao bồi, dưới chân chỉ mang một đôi giày vải bình thường, thể nhưng đơn giản như vậy lại càng khiến đôi chân vừa trắng nõn nà vừa thon dài của nàng trông càng bắt mắt hơn. Phía trên nàng mặc một cái áo thun in hình nhân vật trong phim hoạt hình, vạt áo trước nhét hồ hững vào bên trong váy, làm lộ ra vòng eo thon mảnh khảnh.

Trên đầu đội theo một cái mũ lưỡi trai màu đen đơn giản, trên mặt còn đeo một cái khẩu trang, thể nhưng nàng không che mặt kín mít, mà chỉ kéo xuống phía dưới cái cằm thon thon.

Dương Mật đổi một cái váy trắng bằng lụa dài đến đầu gối, dưới chân mang một đôi giày sandal có dây quai chéo buộc vòng lên cổ chân, lộ ra mấy ngón chân be bé được sơn hồng tình xảo.

Nàng cũng đội mũ, nhưng là cái mũ rộng vành dùng để che nắng, trên mặt đeo một cái khẩu trang giống hệt cái của Dịch Lệ Nhiệt Ba, và cũng kéo xuống phía dưới cằm.

"Oa, thật là thoải mái!"

Ba người đi xuống lầu, Dịch Lệ Nhiệt Ba là người đầu tiên vui vẻ chạy ra ngoài.

Ban đêm đi tản bộ thật sự rất thoải mái và thả lỏng tinh thần, ba người bèn quyết định không bảo tài xế lái xe mà tự mình đi bộ tới siêu thị gần đó.

Lúc đi ngang qua cửa khách sạn, trong lòng hai cô gái vẫn có chút sợ hãi, không tự chủ được đều trốn qua một bên người Thẩm Ngôn.

Dịch Lệ Nhiệt Ba vốn sợ rấn, chỉ cần nghĩ tới là lại thấy run rẩy khắp người, nàng vô thức nắm chặt lấy khuỷu tay của người đàn ông duy nhất trong cả bọn.

Thẩm Ngôn trêu chọc: "Này, bị rấn hù hình như là tôi mà, hai người các cô làm gì mà sợ hãi như thế?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba run run đáp: "Đây không phải là chuyện rất bình thường sao, nó là rấn hổ mang, có ai mà không sợ chứ, lúc chiều chẳng phải anh cũng sợ đến mất hồn mất vía đấy à?"

Thẩm Ngôn nghiêm túc nói: "Không, tôi không hề sợ, tình huống khi đó có thể xem như thực lực tương đương, là tôi và con rấn hổ mang kia đang giằng co lẫn nhau mà thôi."

Dương Mật phì cười: "Thực lực tương đương chỗ nào? Là tương đương ở điểm cùng bất động giới như nhau sao? Hai người chúng tôi ở trên lầu quan sát mất một lúc, còn suýt cho rằng anh đã bị cao nhân nào điểm huyết kia kia."

"Ha ha!" Dịch Lệ Nhiệt Ba phá ra cười to.

Một đường đùa giỡn nói chuyện phiếm, ba người đã đi đến siêu thị hồi nào không hay.

Bởi vì trước đó đã nói sẽ ưu tiên cho hai cô gái quyết định, bọn họ muốn ăn cái gì thì hẳn sẽ nấu món đó, thế nên vào đây rồi, Thẩm Ngôn chỉ chăm chăm mỗi nhiệm vụ đẩy xe, để mặc Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba thoải mái chọn lựa nguyên liệu nấu ăn.

Hai nữ nhân đã lâu lắm không được đi siêu thị, nay cứ như chim sổ lồng, chưa được bao lâu đã chất đầy một đồng lớn đồ vật lên xe đẩy, phàm là gặp phải bất kỳ thứ gì hai nàng cảm thấy muốn ăn, bọn họ đều mặc sức lấy hết.

"Hai vị nữ tráng sĩ, có thể dừng lại được không? Nhóm chúng ta chỉ mua đồ làm bữa cơm tối nay mà thôi, cũng đâu phải chúng ta đang chạy nạn, mua nhiều như thế làm gì hả?"

Chứng kiến hai cô gái vẫn đang luôn tay nhét đồ lên xe đẩy, bộ dáng hùng hùng hổ hổ như thể muốn chuyển luôn cả cái siêu thị về nhà, Thẩm Ngôn sợ hết hồn, vội vàng mở miệng khuyên bảo.

Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba bị mấy chữ ‘nữ tráng sĩ’ kia của Thẩm Ngôn chọc cười, nhất thời mới để ý lại quả thật nãy giờ mình lấy quá nhiều, nhưng nhìn một đồng đồ ăn trên xe, Dịch Lệ Nhiệt Ba lại không nỡ trả lại bèn đề xuất: "Trong phòng cả ba người chúng ta đều có tủ lạnh còn gì, ăn không hết thì có thể bỏ vào tủ lạnh bảo quản mà, đỡ mất công lần sau lại đi siêu thị."

Thẩm Ngôn lắc đầu, bảo: "Đồ đông lạnh để lâu sẽ không còn tươi ngon, dù sao khách sạn cách siêu thị cũng gần, lúc nào các cô muốn ăn món gì thì tôi lại đi mua là được."

Hai đại minh tinh vẫn còn chưa tận hưởng mua sắm, nhưng lời Thẩm Ngôn nói cũng không thể phản bác được, cuối cùng thở dài một phen, đành chịu trả lại bớt đồ không cần thiết lên kệ.

Đến quầy thu ngân thanh toán xong, ba người liền gom hết đồ vào hai cái túi nylon lớn, chậm rãi rời khỏi siêu thị.

Thẩm Ngôn một tay mang theo một cái túi xách lớn, Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba thì chia nhau xách một bên quai túi nylon nhỏ hơn còn lại.

Lúc này bóng đêm đã lên màn, đèn đường ven phố cũng đã rọi sáng từ khi nào.

Ba người mang theo hai cái túi, nhàn nhã đi bộ trên đường cái, bóng ngược của họ đều bị ngọn đèn màu vàng trên cao kéo dài mãi dưới đất...

Không hiểu sao khung cảnh ấy lại trông hài hòa đến lạ.

....

Trở lại phòng ngủ của mình, Thẩm Ngôn nhanh tay bày ra hết nguyên liệu vừa mua về lên cái bàn gỗ ở giữa phòng, rồi dùng màng bọc thực phẩm chia từng phần thức ăn vừa đủ dùng, sau đó cất hết bọn chúng vào tủ lạnh.

Nhìn động tác thoăn thoắt của hắn, Dương Mật đột nhiên nhớ ra một chuyện, nàng hỏi: "Đúng rồi, hình như anh có nói muốn mời Hoàng Bác ăn cơm đúng không?"

Thẩm Ngôn xoa xoa tay, đáp: "Cô không nói tôi cũng quên mất, anh ta ở phòng nào trên tầng 6 nhì?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba vừa nghe vậy liền nhiệt tình đứng lên nói: "Tôi biết này, để tôi đi gọi Hoàng ca cho."

Nàng ta giống hệt như một con hươu non, lúc nào trông cũng hoạt bát, lanh lợi, tràn đầy năng lượng.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Thẩm Ngôn và Dương Mật. Thẩm Ngôn thì chuyên tâm nấu cơm, Dương Mật ngồi trên giường xoay xoay cái mũ chống nắng mình đội ban nãy một hồi thì cảm giác có chút nhàm chán, nàng bèn đứng dậy đi đến sau lưng Thẩm Ngôn, định bụng hỏi xem hắn có cần mình hỗ trợ gì hay không.

Kết quả còn không đợi nàng mở miệng, Thẩm Ngôn đột ngột xoay người, khuỷu tay phải vô ý đụng thẳng vào bộ phận mềm mại trên người Dương Mật.

"Ồ..."

Dương Mật hốt hoảng kêu lên một tiếng, sau đó lập tức lui ra phía sau hai bước, gương mặt xinh đẹp đỏ ửng, nàng trừng mắt nhìn chằm chằm Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, thế nhưng trong lòng không nhận được thâm cảm thán, vòng một của Dương Mật quả thật không nhỏ.

Hắn ấp úng giải thích, "Tôi... Tôi đang định quay lại tìm gừng để băm, không thấy cô đang đứng sau lưng, là tôi vô ý."

Dương Mật trợn mắt nhìn Thẩm Ngôn một chút, nàng không định trả lời hắn, nhanh chóng cúi xuống tìm trong cái túi nhựa mới mua về, lấy ra một bọc gừng rồi hung hăng ném tới cái bàn bếp trước mặt Thẩm Ngôn.

Còn may mà cục diện ngưng ngừng xấu hổ này nhanh chóng bị đánh gãy, bởi vì Dịch Lệ Nhiệt Ba đã trở lại, phía sau nàng còn có một người đàn ông mặc trang phục thoải mái dễ chịu ở nhà, không ai khác ngoài ảnh đế Hoàng Bác.

"Bác ca!" Dương Mật thấy người tới bèn đứng dậy chào hỏi anh ta, Thẩm Ngôn cũng vui vẻ gật đầu với Hoàng Bác một cái rồi tiếp tục quay lại nấu ăn.

- - - - -

Chương sau: Ai Cũng Có Thể Trở Thành Thực Thần

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ai cũng có thể trở thành thực thần

Nói đến thì Hoàng Bác mặc dù tuổi tác lớn hơn Dương Mật không ít, hơn nữa bản thân lại là ảnh đế được người người yêu thích, thế nhưng nếu xét tới cùng thì thời điểm ra mắt của anh ta trẻ hơn nhiều so với Dương Mật, tính điểm này mà nói thì anh ta chính là hậu bối của Dương đại mỹ nữ.

Bởi vì Dương Mật vốn là ngôi sao nhí từ lúc chỉ mới ba tuổi, cái tuổi mà bạn bè xung quanh còn chưa nói sôi nổi thì nàng đã giành được một vai diễn ở trên màn ảnh nhỏ, nhanh chóng nổi tiếng sau đó.

Mà Hoàng Bác thì gần ba mươi tuổi mới chính thức xuất đạo*, đóng được một vai diễn quan trọng đầu tiên trong cuộc đời diễn xuất của mình.

(*) xuất đạo (vòng giải trí hay còn gọi là debut), chỉ lần đầu tiên ra mắt, xuất hiện trước công chúng thông qua một bài hát (đối với ca sĩ), qua một vở kịch hoặc bộ phim (đối với diễn viên), qua một sân khấu trình diễn thời trang (đối với người mẫu)...

Con đường thành danh của Hoàng Bác không chút dễ dàng, anh ta thuộc dạng có tài nhưng chưa gặp thời. Hơn nữa quan trọng là Hoàng Bác cũng không có một nhan sắc ấn tượng khán giả gì.

Hoàng Bác nổi danh cũng không phải dựa vào khuôn mặt hay vóc dáng, khách quan nói, tướng mạo của anh ta rất tầm thường, nếu không muốn nói thẳng là đặt ở giữa một đồng người qua đường thì còn bị xem là hơi kém sắc.

Thế nhưng kỹ năng diễn xuất của người ta lại lợi hại cực kỳ, hơn nữa Hoàng Bác cũng nổi tiếng trong vòng giải trí là một nghệ sĩ có EQ rất cao.

Anh ta đóng vô số tác phẩm đã tạo được tiếng vang cực lớn, hơn nữa còn là thành viên cố định của nhiều gameshow đình đám, có thể xem là người chỉ dựa vào kỹ năng diễn xuất một đường đi lên.

Hoàng Bác chẳng những vinh dự nhận được các giải thưởng lớn rất có uy tín của giới nghệ thuật, mà anh ta cũng thuộc dạng nhân khí cao, nhân duyên trong giới giải trí và với khán giả qua đường* cũng đặc biệt tốt.

(*) Khán giả qua đường: chỉ những khán giả trung lập, không phải là fan của nghệ sĩ nào, cứ đơn thuần có phim hay thì coi, nhạc hay thì nghe. Trong showbiz, đây là những đối tượng thường được xem là có tính đánh giá, yêu thích công tâm và có ảnh hưởng nhất.

Hoàng Bác đã sớm nhận biết hai người Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba từ lâu, nay lại có giao tình cùng nhau trải qua hoạn nạn với Thẩm Ngôn, thế nên anh ta vào phòng cũng không chút câu nệ khách khí.

Hoàng Bác chấp hai tay sau lưng, đi đến bên cạnh Thẩm Ngôn, nhìn nhìn một chút liền ồ lên cảm thán: "Chao ôi, trông hoành tráng thế này. Tôi còn tưởng cậu bảo cậu nấu thì tối nay mình chỉ được ăn bát mì thịt bò là cùng, ai ngờ là được ăn tiệc rồi. Sao, cần tôi hỗ trợ gì không?"

Thẩm Ngôn mỉm cười hỏi: "Anh biết làm cơm à?"

"Cũng tạm, trông không chuyên nghiệp bằng cậu, nhưng vẫn nuốt được."

"Vậy thì tốt rồi, phiền anh mang đồng đồ ăn này đi rửa qua một lượt giúp tôi nhé."

Hoàng Bác bị chọc cười, kiểm cái ghế ngồi xuống rồi cũng cười giỡn đáp lại: "Yên tâm yên tâm, Bác ca nhà cậu cái gì cũng giỏi, duy chỉ có mỗi việc kiểm tiền mới không ổn thôi."

Dịch Lệ Nhiệt Ba ở bên cạnh hiếu kỳ hỏi: "Bác ca, kể lại một chút tình huống lúc chiều được không? Em đã hỏi Thẩm Ngôn rồi nhưng anh ta không nói gì cả."

Hoàng Bác khoát khoát tay, đáp: "Đừng nói nữa, anh đúng là đen đui mà. Lúc đầu anh muốn ra khỏi khách sạn đi mua chút đồ, kết quả vừa ra cửa đã thấy cậu chàng này ngồi bất động như vậy. Anh bèn tò mò, tính đi qua hỏi xem cậu ta ngồi đó ngó cái gì mà chăm chú dữ, ai ngờ anh còn chưa kịp mở miệng hỏi, con rắn kia đã để mắt tới anh rồi."

"Ha ha ha ha!"

Địch Lệ Nhiệt Ba tưởng tượng ra khung cảnh lúc chiều, không kiềm được liền phá ra cười.

Hoàng Bác lại hóm hỉnh kể tiếp: "Kỳ thật lúc đó anh rất khần trương, con rắn kia cách bọn anh siêu gần, sau đó anh mới thì thầm hỏi cậu ta, liệu con rắn này có cắn bọn mình không? Các em đoán xem Thẩm Ngôn trả lời thế nào. Ha Ha, vậy mà cậu ấy lại nói với anh, anh có thể thử hù một lần xem, Thẩm Ngôn cảm thấy nó chỉ đang phô trương thanh thế mà thôi, nếu anh hù nó một cái, nói không chừng nó sẽ bỏ chạy ngay."

"Ha ha ha ha!"

Lần này không chỉ Địch Lệ Nhiệt Ba mà ngay cả Dương Mật cũng bị chọc cười, nàng quay sang hỏi Thẩm Ngôn vẫn đang cúi cúi nấu bếp, "Sao anh lại có thể xúi dục Bác ca như thế hả?"

Hoàng Bác hòa theo: "Đúng vậy, chắc là lúc đó đầu cậu ta bị dọa đờ rồi, may mà anh vẫn còn bình tĩnh, nếu thật sự làm theo lời cậu ta bảo, nói không chừng hiện tại xác anh cũng đổi địa chỉ nằm luôn mất."

"Ha ha!"

Ba người nói đùa rất náo nhiệt, Thẩm Ngôn thì lại không tham dự vào. Là một đầu bếp cấp Tông Sư, hiện tại đối với hắn, nấu cơm không chỉ là nấu cơm, mà đây là một lần sáng tác thành phẩm.

Từ khi tâm cảnh biến hóa, một khi hắn đứng trước sàn bếp, lập tức sẽ tiến trạng thái vô cùng nhập tâm và chăm chú vào nguyên liệu nấu nướng.

Cái này đại khái chắc là sự khác biệt giữa đầu bếp đỉnh cấp và đầu bếp cấp Tông Sư.

Kinh nghiệm nấu ăn, kỹ nghệ chế biến, cả hai thứ đó kỳ thật đều không có sự chênh lệch quá lớn, chân chính khác nhau hẳn là ở chỗ người đầu bếp đã dụng tâm vào món ăn nhiều như thế nào.

Trong bộ phim Thực Thần do Châu Tinh Trì và Lý Lực Trì làm đạo diễn có một câu nói rất nổi tiếng, chỉ cần dụng tâm, người người đều có thể trở thành thực thần.**

Câu nói này kỳ thật rất có đạo lý.

(**) Thật ra ý nghĩa của câu nói trên chính là, một người làm việc gì, chỉ cần đặt hết tâm tư, tình cảm và cả tấm lòng vào việc đó thì nhất định sẽ thành công.

Thẩm Ngôn chăm chú như vậy khiến ba người Hoàng Bác ít nhiều cũng bị ảnh hưởng theo.

Bọn họ theo bản năng trò chuyện nhỏ giọng xuống, cuối cùng dứt khoát không nói gì nữa, sợ mình quấy rầy đến Thẩm Ngôn.

Không hiểu sao các nàng bỗng nảy sinh cảm giác, không phải Thẩm Ngôn đang nấu cơm trong bếp, mà là hắn đang biểu diễn một môn nghệ thuật ở trên sân khấu.

Không bao lâu sau, mấy món ăn nóng hổi lần lượt được hắn bung lên bàn, cơm cũng vừa chín tới.

Hoàng Bác, Dương Mật và Địch Lệ Nhiệt Ba cuối cùng cũng từ trong con ngơ ngác chợt bừng tỉnh lại.

Hoàng Bác cảm thán một câu: "Đã lớn tới tầm này tuổi, đây là lần đầu anh thấy một người nấu cơm mà cũng có thể nấu ra mị lực như vậy."

Địch Lệ Nhiệt Ba ở bên cạnh nhiệt tình gật đầu, vô cùng tán đồng với lời nhận xét của anh ta.

Dương Mật chống cằm, len lén quan sát Thẩm Ngôn, càng nhìn thì nàng lại càng cảm thấy có chút cổ quái.

Người đàn ông này thật đúng như những gì Nhiệt Ba nói, toàn thân trên dưới đều lộ ra vẻ bí ẩn gì đó rất khó đoán.

Ghế trong phòng không đủ, Dương Mật và Địch Lệ Nhiệt Ba liền ngồi lên trên giường, Thẩm Ngôn và Hoàng Bác thì ngồi ghé đối diện nhau.

Bốn người không nói nhiều lời, động đũa liền bắt đầu ăn.

"Oa, món này ngon thật đó!"

"Món cá ngon quá, thịt rất tươi, cậu làm khéo thật, một tí mùi tanh cũng không thấy."

"Em còn chưa ăn món đậu hũ nào ngon như thế đâu!"

"..."

Dương Mật, Địch Lệ Nhiệt Ba và Hoàng Bác, ba người cầm cúi ăn, vừa ăn lại vừa xuýt xoa khen ngợi.

Thẩm Ngôn vui vẻ mỉm cười, trong lòng thấy rất thỏa mãn, là một người đầu bếp, chuyện hạnh phúc nhất trên đời này chính là món ăn bản thân nấu ra đạt được sự tán thành của thực khách.

Mọi người ăn rất nhanh, không bao lâu sau, mấy đĩa thức ăn trên bàn đã được vét sạch.

Dương Mật, Địch Lệ Nhiệt Ba và Hoàng Bác đều ăn tới no căng. Dương Mật ăn một bát rưỡi, Địch Lệ Nhiệt Ba ăn hai bát, đối với hai nữ minh tinh quanh năm luôn khống chế sức ăn điều độ để duy trì cân nặng như các nàng thì như này đã là rất nhiều.

Hoàng Bác thì khác, anh ta không cần kiêng khem khắc khổ như các nghệ sĩ nữ, vì vậy liền ăn như rồng cuốn, nhanh chóng quét sạch bốn chén cơm, ăn thẳng đến khi ợ ra cả hơi.

"Không được, căng bụng hết cỡ rồi, ông trời ơi, nếu cứ tiếp tục như thế, đoán chừng chẳng mấy chốc, em sẽ biến thành heo mất."

"Thẩm Ngôn, lần sau anh đừng làm đồ ăn ngon như thế nữa, bọn tôi còn phải gìn giữ vóc dáng đó."

Dương Mật và Địch Lệ Nhiệt Ba ăn rất thỏa mãn, cảm thấy nhân sinh mỹ mãn không gì sánh bằng, bất quá rất nhanh các nàng lại lo lắng, mỹ thực mặc dù vô cùng tốt đẹp, thế nhưng các nàng sợ béo a.

- ----

Hí hí, đa tạ ca ca songthansang đã ủng hộ muội tít:">:">:">

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tôi không phải là người tùy tiện

Sự quan tâm của nữ nhân đối với vóc dáng đã đạt đến một trình độ mà nam nhân không cách nào tưởng tượng nổi.

Hơn nữa, càng là nữ nhân xinh đẹp thì lại càng chú ý tới vấn đề này hơn ai hết.

Dương Mật và Địch Lệ Nhiệt Ba đều là mỹ nữ hàng thật giá thật. Chỉ với cái danh đỉnh cấp đại mỹ nữ kia thì đã đủ khiến các nàng hết lòng để ý đến vóc dáng, cân nặng của bản thân, huống hồ chỉ các nàng còn là minh tinh.

Bảo trì dáng vóc đối với các nàng mà nói không chỉ đơn thuần là thích chưng diện, mà đây là một loại chuyên nghiệp và có tâm với nghề. Bởi vì các nữ diễn viên cũng đều thể mang một thân hình xuê xoa không đẹp mắt lên truyền hình phổ ra cho khán giả xem, như vậy là không tôn trọng với chính người hâm mộ của mình.

Cũng vì vậy nên hiện giờ hai nàng đang lâm vào tình cảnh xoắn xuýt muốn chết, vừa hạnh phúc mà lại vừa rầu rĩ.

Rõ ràng là bên người có một đầu bếp nấu ăn siêu ngon, mỗi ngày các nàng đều có thể có mỹ thực mà ăn, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể ăn nhiều, đây quả thực là một loại dây vò.

Đáng sợ nhất là các nàng phát hiện bản thân mình đối với mấy món ăn Thẩm Ngôn nấu ra hoàn toàn không có sức chống cự. Cơ bản là hần nấu gì bọn họ cũng thấy thèm ăn.

Nếu cứ một mực tiếp tục như vậy, chỉ sợ hai người thật sự sẽ bị Thẩm Ngôn dưỡng thành hai cái đầu heo mất.

"Yên tâm đi, tôi làm đồ ăn luôn cố ý cho ít dầu ít muối, các cô mặc dù ăn nhiều nhưng kỳ thật không hấp thu bao nhiêu calo, mà chẳng phải hai người các cô đều chăm chỉ vận động sao, đã vậy thì sẽ không béo được đâu." Thẩm Ngôn an ủi.

Dương Mật và Địch Lệ Nhiệt Ba nghe vậy liền vui vẻ reo lên: "Thật à?"

"Đương nhiên là thật!"

"Oa, Thẩm Ngôn, anh quá đẹp trai rồi!"

Hai cô gái sung sướng cười lớn. Đây đại khái chính là việc lưỡng toàn kỳ mỹ mà bất kỳ nữ nhân nào trên đời này cũng mong muốn, đã có thể ăn ngon lại

còn không cần lo lắng sẽ bị mập.

"Thế nhưng nhớ là không được lười vận động nhé. Sau bữa ăn không nên ngồi lâu, hai cô mau mang chén đĩa đi rửa đi, sẵn tiện đốt được một ít năng lượng." Thẩm Ngôn còn nói thêm

"Cứ giao cho tụi tôi!" Hai đại mỹ nữ thống khoái đứng dậy, vui vẻ thu dọn toàn bộ chén bát trên bàn rồi bụng đi rửa sạch.

Hoàng Bác gác chân lên cái ghế bên cạnh. Anh ta là diễn viên thuộc phái thực lực, đối với hình thể yêu cầu không lớn, chỉ cần đừng mập tới độ làm đau mắt người nhìn là được.

"Lợi hại, lợi hại! Vậy mà có thể lừa được hai cô nàng này!" Hoàng Bác giờ ngon tay cái lên, thán phục nói với Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn bật cười: "Đừng có vu oan cho tôi, ai lừa cái gì chứ?"

Hoàng Bác cười hi hi rồi xích ghế lại sát chỗ hấn ngồi, đoạn nhỏ giọng nói: "Yên tâm đi, anh sẽ không bán đứng cậu đâu, thế nhưng anh phải nói thiệt, lời giải thích của cậu quá giả, cho ít dầu ít muối mà có thể làm ra món ăn ngon như thế, vậy thì anh đây cũng biết nấu cơm nhé."

Thẩm Ngôn cũng học theo Hoàng Bác, nghiêng đầu qua thì thầm: "Ai nói anh cho ít dầu ít muối thì không làm được thức ăn ngon hả? Bật mí cho anh biết, chỉ cần biết cách không chế và giữ nguyên được đầy đủ hương vị thuần túy của bản thân nguyên liệu nấu ăn, vậy thì một ít dầu ít muối đó đã có thể làm ra mỹ thực, người trẻ tuổi, đừng dùng khả năng nấu nướng nghiệp dư của anh đến nghi ngờ kỹ năng của một đầu bếp cấp tông sư."

Hoàng Bác đẩy Thẩm Ngôn ra, bật cười, nói: "Tên nhóc nhà cậu nằm mơ đi, anh đây năm nay đã ba mươi lăm, cậu mới bao lớn hả, coi chừng lông còn chưa mọc đầy đủ, ở đó mà dám gọi anh là người trẻ tuổi."

Thẩm Ngôn nói: "Tuổi tác chỉ có thể chứng minh anh sống lâu hơn tôi một chút mà thôi, ngoài ra còn có thể chứng minh cái gì? Tôi có tận năm người vợ là đại mỹ nữ đây này, anh có không?"

Hoàng Bác á khẩu không trả lời được, lần nữa giờ ngón tay cái lên, "Cái này anh phục cậu."

...

Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba rửa sạch bát đĩa xong xuôi, Thẩm Ngôn liền đứng dậy đi tìm lá trà mà lúc tối vừa mua ở siêu thị về. Hấn pha một bình trà nhỏ, rót cho ba người kia mỗi người một chén, sau đó lại mở cửa sổ ra, tắt đèn lớn màu trắng trong phòng đi, mở cái đèn áp tường màu vàng dịu dịu lên.

Trong lúc nhất thời, gió đêm quét qua, cơn trùng ngoài cửa sổ kêu lên từng đợt. Cả bốn người ăn một bữa mỹ thực no căng xong, lẳng lặng ngồi xuống hưởng thụ bóng đêm, uống một chén trà, cảm giác này quả thật khiến người ta dễ chịu vô cùng.

"Anh phát hiện mặc dù chúng ta ở cùng một khách sạn, thế nhưng cuộc sống của mấy người bọn em đúng là biết cách hưởng thụ ghê luôn."

Hoàng Bác nhấp một ngụm trà, nói với với ba người Thẩm Ngôn.

Dịch Lệ Nhiệt Ba ngồi dựa vào đầu giường, cặp đùi mướt mát như ngọc khép hờ dưới tấm chăn mỏng, nằng bưng lấy chén trà ngốc nghếch cười cười.

Dương Mật ngồi sát bên cạnh Dịch Lệ Nhiệt Ba, nghe Hoàng Bác nói liền vô thức ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Ngôn một chút, sau đó mới nhẹ giọng lên tiếng: "Thật ra đây cũng là lần đầu em mới biết, chỉ ngồi yên như vậy thôi mà cũng là một loại hưởng thụ cuộc sống. Kỳ thật ngẫm lại, cuộc sống có hạnh phúc hay không cũng không phải đo đếm chúng ta đã làm được việc này việc kia hay chưa, chỉ cần tìm thấy một niềm vui nhỏ bé trong sinh hoạt hằng ngày thì cũng đủ để khiến em thấy vui vẻ rồi."

Hoàng Bác gật đầu đồng ý, "Nói đúng lắm, nhiều lúc chúng ta sống vội quá, bỏ lỡ mất cái gọi là sinh hoạt ngày thường trong gia đình..."

Dương Mật nâng bàn chân nhỏ nhỏ lên đập nhẹ trên đùi Thẩm Ngôn một cái, đoạn hỏi: "Anh cảm thấy thế nào?"

Thẩm Ngôn nhàn nhạt đáp: "Ừm, đặc biệt tốt."

Dương Mật tròn mắt nhìn Thẩm Ngôn: "Sao tôi cứ có cảm giác anh đang phỉnh tôi ấy nhỉ?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba ngồi dậy, cuộn đôi chân trần trắng muốt lại, về mặt thành thật nói: "Thật ra em thấy vậy nè, vấn đề là do Thẩm Ngôn ấy, bây giờ chúng ta ngồi đây uống một tách trà nóng, lắng nghe tiếng ve kêu, chỉ như vậy thôi đã cảm thấy là mình đang hưởng thụ cuộc sống, chẳng qua là do chúng ta vừa ăn một bữa cơm rất ngon miệng. Nếu như tối nay chúng ta chưa ăn gì, hoặc chỉ gặm một ổ bánh mỳ, uống một tô mì nóng húp cho qua bữa, vậy thì sau đó dù chúng ta vẫn như cũ, ngồi uống trà hóng gió cũng sẽ không có cảm giác hưởng thụ sinh hoạt tốt đẹp gì đâu."

Hoàng Bác nghe thế liền phá ra cười lớn, không nhịn được gật gù tâm đắc, "Ừm, Nhiệt Ba nói phi thường có đạo lý."

Dương Mật lắc đầu: "Tớ lại cảm giác hình như cậu đang vuốt mông ngựa thì đúng hơn."

Dịch Lệ Nhiệt Ba bầm eo Dương Mật một cái, chọc cho Dương đại mỹ nữ rú lên, sau đó hai người quay sang trêu chọc lẫn nhau, cười hi hi ha ha rùm beng cả phòng.

Hoàng Bác ngồi một lúc, uống cạn ly trà nóng trong tay xong, mắt thấy thời gian không còn sớm nữa liền đứng dậy muốn rời đi.

Trước khi đi, anh ta mặt mày đầy nhiệt huyết, nói với Thẩm Ngôn: "Thẩm Ngôn, hai ta có thể xem như là cùng nhau trải qua hoạn nạn, nói một câu là đồng sinh cộng tử cũng không quá lời, vậy sau này chúng ta xem như là huynh đệ đi."

Thẩm Ngôn bày ra nét mặt nghiêm túc, lắc đầu đáp: "Không tính, anh với tôi mới nhận biết nhau được nửa ngày là cùng, anh đừng tưởng rằng tôi một lúc cười đến năm cô vợ thì liền nghĩ tôi là người tùy tiện."

"Phốc!"

"Ha ha ha ha ha!"

Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba bị nét mặt giả vờ nghiêm túc kia của Thẩm Ngôn chọc cho cười mãi không dứt.

Hoàng Bác cũng mỉm cười, vỗ lên vai Thẩm Ngôn một cái, nói: "Được được, anh không quản cậu có đúng là người tùy tiện hay không, anh chỉ cần biết, hai ta nhất định phải trở thành huynh đệ."

- - - - -

Chương sau: « Hoàng Đế Nội Kinh » Có Cái Gì?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: « hoàng đế nội kinh » có cái gì?

Thẩm Ngôn tùm tùm cười, nhún nhún vai, hỏi: "Sau đó thì sao?"

Hoàng Bác nói: "Nếu chúng ta đã là anh em, vậy anh cũng sẽ không khách khí nữa, cái kia... Khi nào mới có bữa cơm như vậy nữa? Nấu nhiều thêm cho mỗi mình anh, chắc không tới nỗi làm cậu mệt mỏi lắm đâu ha."

Thẩm Ngôn lắc đầu: "Anh đây phải hỏi Dương Mật và Nhiệt Ba, tôi hiện tại chỉ là nhân viên tạm thời của các nàng thôi."

Dương Mật thở dài một hơi, bắt đầu dĩ nói: "Bác ca, về sau anh em mình cùng nhau ăn cơm mỗi ngày đi."

Dịch Lệ Nhiệt Ba ngồi cạnh láu táu khoe: "Thẩm Ngôn đã nói sẽ phụ trách ba bữa cơm mỗi ngày cho tụi em đó, thân thù của anh thì miễn bàn rồi."

"Được, cứ quyết định như vậy nhé, gặp lại các em sau." Hoàng Bác khoát khoát tay, hài lòng rời khỏi phòng.

Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba chào tạm biệt Hoàng ảnh đế xong vẫn chưa định đi, hai nàng chiếm cứ một góc giường của Thẩm Ngôn ngồi ngẩn người, cứ thế một mực ngây ngốc đến mười giờ hơn mới trở về phòng đi ngủ.

...

Ngày thứ hai lại là một ngày nắng đẹp.

Thẩm Ngôn năm giờ đã rời giường, đoàn làm phim của Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba chính thức khởi công, cả hai người bọn họ hôm nay đều có cảnh quay, vì vậy hắn muốn dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho hai cô nương này.

Hắn lấy nguyên liệu từ trong tủ lạnh ra, trong lúc bắc nồi nấu cháo thì nhanh chóng chưng hai phần sủi cảo nhỏ, làm thêm ba quả trứng luộc nước trà, sau đó lại trộn thêm một phần rau trộn cỡ vừa.

Chuẩn bị bữa sáng xong xuôi, Thẩm Ngôn mới đi đến căn phòng đối diện gỗ cửa, Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba cũng đã thức dậy từ sớm, lúc hắn vào thì vừa lúc hai nàng đang rửa mặt, Thẩm Ngôn thông báo đã làm xong điểm tâm cho các nàng rồi quay đầu đi ra, định bụng cầm điện thoại lên gọi Hoàng Bác xuống ăn, nào ngờ điện thoại còn chưa kịp mở sáng, hắn đã thấy anh ta lò dò đi tới đầu hành lang từ khi nào.

"Anh không đến muộn chứ?" Hoàng Bác vui vẻ giơ tay chào hỏi Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn gật gật đầu, mỉm cười đáp: "Vừa vặn!"

Hai cô gái và Hoàng Bác cùng đi vào trong phòng Thẩm Ngôn ăn sáng, hiển nhiên lại có một màn cảm thán đầy thỏa mãn.

Cháo trắng đơn giản thế kia vậy mà nấu ra được mùi thơm quyến lòng người; mấy miếng sủi cảo nho nhỏ vàng óng, càng ăn lại càng thấy ngon khó cưỡng; rau trộn cũng được nêm nếm rất vừa... ba người ăn sạch sẽ đồ có trên bàn, một miếng cũng không để thừa.

Com nước xong xuôi, Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba lại ngoan ngoãn tự giác đi thu dọn bát đĩa, lần này Hoàng Bác cũng không ngồi chơi, anh ta đứng lên phụ Thẩm Ngôn dọn dẹp lại gọn gàng khu vực bếp nấu, đồng thời chuẩn bị một ít đồ dùng cơ bản để lát nữa hấn mang tới studio.

Studio cách khách sạn không gần, mà tiến độ quay phim thì vẫn đang gấp rút, phải biết cứ mỗi ngày trôi qua là tiền thuê phim trường Hoành Điểm lại nhảy lên một con số dữ dội, vì thế đạo diễn cơ hồ chỉ muốn nhốt luôn các diễn viên ở đây quay ngày quay đêm, vậy nên bọn họ khó mà trở lại khách sạn ăn com được. Thẩm Ngôn biết vậy liền dứt khoát ôm đồ đi tới studio để nấu com trưa cho hai cô ‘vợ hờ’ của mình.

Buổi sáng bảy giờ rưỡi, Thẩm Ngôn, Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba cùng nhau đi xuống lầu.

Xe bảo mẫu và trợ lý của hai người đã đợi sẵn ở ngoài sảnh, Thẩm Ngôn đem đồ làm bếp cất lên cốp xe của Dương Mật, xong xuôi lại đứng dưới vẫy vẫy tay, không có ý định lên xe.

Dương Mật thấy vậy, không hiểu sao trong lòng đột nhiên lại nổi lên một cỗ bức bối khó mà kiềm chế: "Ngồi xe của tôi không phải cũng thế à, sao anh cứ nhất định phải ngồi xe của Nhiệt Ba mới chịu vậy?"

Thẩm Ngôn nghe nàng gắt liền sững sờ, lắc đầu nói: "Các cô đi trước đi, tôi còn có chút việc, lát nữa sẽ tới sau."

Phiền não trong lòng Dương Mật lập tức tản đi, khiến cho chính nàng còn cảm thấy không hiểu nổi bản thân mình, nàng buột miệng hỏi: "Có chuyện gì à?"

"Đi mua một ít đồ vật thôi."

Dương Mật nói: "Vậy anh ngồi xe của tôi đi đi, anh muốn đi nơi nào thì cứ nói với tài xế, anh ấy rất quen đường ở Hoành Điểm, tôi đi cùng Nhiệt Ba tới studio trước là được."

Thẩm Ngôn từ chối: "Không cần đâu, từ đây tới đó cũng không bao xa, tôi đi bộ mấy bước là đến rồi. Coi chừng trễ giờ bây giờ, cô mau đi đi."

Dương Mật khế chần chừ một lúc, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, nói: "Vậy được rồi, có chuyện gì thì anh nhớ gọi điện thoại đấy."

Tài xế bên Dương Mật vừa lái đi, xe bảo mẫu của Dịch Lệ Nhiệt Ba từ phía sau liền trở tới, dừng ngay bên người Thẩm Ngôn.

Cánh cửa từ từ mở ra, Dịch Lệ Nhiệt Ba nói: "Đi lên nào!"

Thẩm Ngôn lại đem lí do thoái thác vừa nói với Dương Mật ra lặp lại một lần, không ngờ Dịch Lệ Nhiệt Ba phản ứng y hệt cô bạn thân của nàng, trước nói nhường Thẩm Ngôn ngồi xe của nàng ra ngoài, nghe Thẩm Ngôn từ chối xong liền dằn dò có chuyện gì thì nhớ gọi điện báo nàng biết.

Hắn đứng im nhìn cỗ xe của Dịch Lệ Nhiệt Ba chậm chậm rời khỏi khách sạn, chưa đầy mấy giây sau, một cỗ xe bảo mẫu khác lại đỗ cái kịch ngay trước mặt Thẩm Ngôn.

Hoàng Bác kéo cửa kiếng xe xuống, dáng vẻ vừa hiếu kì lại vừa bất quái hỏi: "Thế nào? Cãi nhau à? Mới rồi không phải còn vui vẻ lắm sao?"

Thẩm Ngôn ngao ngán lắc đầu nhìn Hoàng Bác, sau đó không trả lời anh ta, quay người đi thẳng ra ngoài.

Hoàng ảnh để không nghĩ mình lại bị bơ như vậy, lật đặt lái xe chậm chậm đi bên cạnh Thẩm Ngôn, một tay anh ta vất lên thành cửa sổ xe, nghiêng đầu nhìn ra, nói: "Người trẻ tuổi, coi cậu vậy mà thiệt là phách lối a, anh đây đường đường là vua màn ảnh đấy, anh đang nói chuyện với cậu, thế mà cậu bày ra thái độ này cho anh xem phải không? Thôi thôi, có nói cậu cũng không khá lên được, này, cậu đi đâu, anh tiện đường đưa cậu đi. Sao, mau mau nói Bác ca nghe, có phải có chuyện gì không vui hay không, có huynh đệ ở đây thì không kể, tự mình đau đầu suy nghĩ làm gì..."

Thẩm Ngôn vẫn như cũ không trả lời, mắt hấn nhìn thẳng về phía trước, tay trái gờ lên ngón giữa cho Hoàng Bác xem.

...

Khu trung tâm ngoại thành Hoành Điểm

Thẩm Ngôn đi thẳng tới tiệm sách Tân Hoa lần trước từng ghé qua, bây giờ mới hơn tám giờ, tiệm sách chỉ vừa mở cửa, bên trong một người khách cũng không có, chỉ có nhân viên công tác đang quét dọn vệ sinh mà thôi.

Thẩm Ngôn tới đây tất nhiên là vì học kỹ năng, chuyện ngày hôm qua đã khiến hấn sâu sắc cảm nhận được tố chất thân thể của mình kém cỏi tới cỡ nào.

Nhìn qua thì cao to khỏe mạnh, nhưng bên trong thì hư nhược yếu đuối. Đoán chừng là hiện tại, rất nhiều người trẻ tuổi đều mắc phải hội chứng tương tự hấn.

Ít khi lao động chân tay, cũng lười biếng rèn luyện thân thể, mỗi ngày nếu không phải là ngồi ì trên lớp học, thì cũng là nằm dài ra vọc máy vi tính ở nhà, hoặc ngồi chết dí trên cái ghế ở văn phòng... sức lực có thể tốt mới là chuyện lạ.

Thẩm Ngôn không cần ‘học tập’ đến độ cực kỳ lợi hại, chỉ cần có thể bảo trì thân thể khỏe mạnh là đủ.

Hắn đã từng chết vì lao lực vất vả một lần, thế nên hiển nhiên việc khát cầu một thân thể mạnh khỏe sẽ lớn hơn những người đồng trang lứa nhiều.

Thẩm Ngôn nhanh chân đi đến khu vực bày các loại sách dưỡng sinh, xem lướt qua một vòng, cuốn cùng cẩn thận cầm xuống một quyển sách.

"Đình! Chúc mừng ký chủ phát hiện sách kỹ năng « Hoàng Đế Nội Kinh », xin hỏi có muốn học tập hay không?"

Mấy chữ « Hoàng Đế Nội Kinh » này tất nhiên Thẩm Ngôn đã từng nghe qua, tương truyền đây là thư tịch do Hoàng Đế thời xưa lưu lại. Nội dung bên trong này uy năng thông thiên, hiển hách bất phàm.

Thẩm Ngôn nghĩ đến liền thấy tò mò, nếu hắn tiếp thu cuốn « Hoàng Đế Nội Kinh » đang cầm đây thì sẽ học được kỹ năng gì nhỉ...

Đừng nói là đạt được công pháp song tu nhé, ái chà, dám lắm, chẳng phải rất nhiều tiểu thuyết hay phim ảnh đều nói « Hoàng Đế Nội Kinh » sẽ ghi lại một số kỹ năng giường chiếu cung đình hay sao?

Nghĩ thử mà xem, theo lời người xưa truyền lại, hậu cung của Hoàng Đế có đến ba ngàn mỹ nữ, liệu hắn học xong rồi thì có thể một đêm phi thăng thành đại lão luôn không?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỏ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Y thuật và võ thuật

"Học tập!"

"Đình! Ký chủ đã lựa chọn học tập sách kỹ năng « Hoàng Đế Nội Kinh », thu hoạch được kỹ năng: Y thuật."

[Hệ thống vạn năng]

Ký chủ: Thẩm Ngôn

Kỹ năng: Nấu nướng - đầu bếp cấp Tông Sư, (11/10000). Ngài đã trở thành một vị đầu bếp có kỹ nghệ cao siêu, ngài đã có thể làm ra bất luận mỹ vị gì trên thế gian này.

Y thuật: Sơ cấp, (0/50). Ngài đã thăng cấp trở thành một vị bác sĩ tam lưu, ngài có thể chữa trị những chứng bệnh đơn giản thường gặp.

Những ký ức cùng kinh nghiệm xa lạ tức khắc tràn vào trong đầu Thẩm Ngôn, nào là kinh lạc, huyết vị, phương thuốc, nào là cách thức châm cứu xoa bóp...

Cũng giống hệt như lần thu hoạch được kỹ năng nấu nướng lúc trước, chỉ trong nháy mắt, Thẩm Ngôn đã thấy cơ thể mình có biến đổi, xem ra hắn lại sở hữu được thêm một thần kỹ nữa rồi.

Chỉ là... so với dự đoán trước đây chênh lệch quá nhiều. Thì ra « Hoàng Đế Nội Kinh » cũng không có thần kỳ như vậy, hoặc nói đúng hơn thì cuốn sách trong tay hắn không có “thần kỳ” như hắn tưởng. Thẩm Ngôn vẫn không thể một đêm ngự nữ ba ngàn, bởi vì đây chỉ là một bản sách thuốc bình thường mà thôi.

Và lại, cái Thẩm Ngôn muốn là có thể trực tiếp tăng lên tố chất của cái thân thể này, thế nhưng hắn lại thu hoạch được kỹ năng y thuật... Thật ra thì đây cũng coi như gián tiếp thỏa mãn được yêu cầu của hắn, mặc dù người ta vẫn nói thầy thuốc thì khó chữa được bệnh của bản thân, nhưng đổi lại, nếu y thuật cao siêu một chút thì chẳng mấy chốc hắn sẽ trở nên giàu có nhờ cái nghề này.

Dựa vào tri thức dưỡng sinh, hắn cũng có thể chậm rãi vừa dưỡng vừa nâng cao sức khỏe của bản thân, chỉ là phải mất thời gian rất lâu, hơn nữa còn phải kiên trì ăn uống điều dưỡng đều đặn quanh năm suốt tháng thì mới đạt được hiệu quả mong muốn.

Và lại Thẩm Ngôn còn phát hiện một việc, đó chính là không phải kỹ năng nào cũng giống nhau.

Mặc dù người ta thường nói ‘360 nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên’, nhưng hiển nhiên trong đó sẽ có sự chênh lệch ít nhiều.

Lấy ví dụ hệ thống vạn năng của hắn đi. Lúc hắn vừa mới tiếp xúc đến kỹ năng nấu nướng sơ cấp, khi đó để thăng cấp, hắn chỉ cần đạt 10 điểm kinh nghiệm là đủ.

Mà bây giờ y thuật sơ cấp đòi hỏi phải cần đến 50 điểm mới có thể thăng lên cấp tiếp theo.

Từ việc này thôi cũng đã có thể nhìn ra sự khác biệt trong ngành nghề.

Thật ra thì hệ thống phân chia như vậy cũng không quá khó hiểu. Phần lớn nữ nhân đều biết nấu nướng, khác nhau chỉ là tay nghề cao thấp như nào mà thôi.

Từ xưa tới nay, có không ít đứa trẻ hầy còn nhỏ đã có thể theo mẹ học nấu cơm, đây cũng là chuyện bình thường.

Thậm chí chỉ cần bạn đừng là ‘sát thủ đầu bếp’, thì có phương thức hướng dẫn món ăn trong tay, bạn cũng có thể vào bếp xào nấu nấu ra thành món ăn cơ bản dễ dàng.

Nhưng y thuật thì hiển nhiên không thể đơn giản như thế. Đây không phải là chuyện mà một người tùy tiện gặp ai cũng học hỏi tri thức một chút, sau đó thì dám dưng cầm dao lên bàn giải phẫu thực hành.

Đồ ăn làm không ngon, tẻ lăm thì chỉ cần đồ sạch đi là được; nhưng y thuật mà không tốt, nói không chừng có thể nháo ra mạng người.

Thẩm Ngôn cất quyển « Hoàng Đế Nội Kinh » lên lại giá sách, sau đó tiếp tục tìm những cuốn sách khác.

Y thuật đương nhiên có rất nhiều tác dụng tốt, nhưng ngày hôm nay Thẩm Ngôn chỉ muốn ‘học tập’ một kỹ năng giúp hấn trong thời gian ngắn có thể tăng lên tố chất thân thể mà thôi.

Y thuật thì chờ từ từ về sau có thời gian rồi nghiên cứu dần cũng chưa muộn, dù sao hấn cũng không gấp gáp gì.

Tìm lòng vòng một hồi, cuối cùng Thẩm Ngôn dùng chân trước một cái kệ sách bày đầy tạp chí võ thuật các loại.

"Đình! Ký chủ đã phát hiện ra sách kỹ năng « Thái Cực Quyền », xin hỏi có muốn học tập hay không?"

"Học tập!"

"Đình! Ký chủ đã lựa chọn học tập sách kỹ năng « Thái Cực Quyền », thu hoạch được kỹ năng: Vật lộn."

[Hệ thống vạn năng]

Ký chủ: Thẩm Ngôn

Vật lộn: Sơ cấp, (0/20). Ngài đã trở thành một tuyển thủ vật lộn tam lưu, ngài sẽ có được một ít kỹ xảo vật lộn.

Thẩm Ngôn cất quyển « Thái Cực Quyền » trong tay lên cái kệ vừa lấy xuống, nét mặt có chút trầm ngâm.

Xem ra việc hấn muốn làm không dễ thực hiện rồi.

Cuốn tạp chí võ thuật mà Thẩm Ngôn vừa xem đã giúp hấn thu hoạch được kỹ năng vật lộn, bản thân Thẩm Ngôn tự hiểu, muốn vật lộn được thì cần dùng rất nhiều sức, hơn nữa còn phải biết phát lực kỹ xảo, nhưng nói gì thì nói đó cũng chỉ là kỹ thuật hoa mỹ mà thôi, đối với việc tăng cường tố chất thân thể chẳng có mấy tác dụng.

Đối với tình trạng hiện nay của hấn mà nói, kỹ năng này chỉ là củi mục. Bởi vì kỹ xảo võ thuật mặc dù quan trọng, nhưng muốn đánh đấm ra trò hay không thì vẫn phải dựa vào sức lực của thân thể.

Mà một con ma bệnh, cái tay trói gà còn không chặt như hấn, coi như kỹ thuật có cao hơn nữa thì cũng vô tích sự. Thử nghĩ mà xem, đi đánh nhau mà gặp đối thủ to cao khỏe mạnh thì chỉ cần một quyền là người ta có thể nện hấn đo ván rồi, đánh đấm ngoài đời thật chứ có phải thi thố biểu diễn đâu mà người ta còn đòi hấn biểu diễn kỹ xảo cao siêu như thế nào. Đây rõ là hoàn toàn vô dụng.

Việc này đại khái cùng tuổi tác cũng có chút tương đồng, thế nên người xưa từng nói, ‘loạn quyền đã chết lão sư phó’, bạn lợi hại vậy chứ lợi hại hơn nữa thì cũng thế, chờ tuổi già sức yếu thì cũng phải nhường bước trước một kẻ trẻ tuổi hăng máu, chỉ biết đấm đá loạn xạ.

Muốn phát huy uy lực của kỹ xảo thì nhất định phải dựa vào sức mạnh thân thể.

"Chẳng lẽ mình chỉ có thể trông chờ vào việc ăn uống dưỡng sinh và thường xuyên rèn luyện để đề cao thể chất thôi sao?" Thẩm Ngôn trong lòng âm thầm suy tư.

"Chàng trai, chị xem cậu đã phân vân nửa ngày rồi mà vẫn không tìm được cuốn sách nào ưng ý hả, cậu muốn mua sách gì? Cậu nói đại khái nội dung xem, chị có thể giúp cậu tìm nhanh hơn đó."

Một nữ nhân viên tầm tuổi trung niên trong cửa hàng đi tới, ôn tồn trò chuyện với Thẩm Ngôn.

Cô nhân viên này đã chú ý đến Thẩm Ngôn từ sớm, đương nhiên không phải vì coi Thẩm Ngôn là kẻ trộm mới quan sát hấn, mà chỉ đơn thuần là vì cảm thấy Thẩm Ngôn quá đẹp trai.

Lòng yêu thích cái đẹp mọi người đều có, đại tỷ trung niên cũng không ngoại lệ, cho dù không nghĩ linh tinh gì tới khía cạnh tình cảm, nhưng cũng không nhịn được tới bắt chuyện một câu.

"Có cuốn sách nào viết về việc tu luyện nội lực không chị?" Thẩm Ngôn nghe vậy liền hỏi thẳng.

Hắn cảm thấy chỉ có nội lực là phù hợp nhất với yêu cầu trong thời gian ngắn mà muốn tăng lên sức mạnh cơ thể của mình.

Đương nhiên hắn cũng chỉ là thuận miệng hỏi vậy mà thôi, trong lòng cũng chẳng ôm hi vọng gì nhiều.

Trong tiểu thuyết hay phim ảnh vẫn luôn tồn tại cái gọi là nội công, nhưng ở thế giới hiện thực này vốn làm gì có thứ đó.

« Thái Cực Quyền » chính là ví dụ đơn giản nhất. Muốn đạt được hiệu quả cao, vậy hắn phải kết hợp giữa kỹ thuật và học cách dùng sức, phát lực để tấn công.

Khi nào hắn luyện tốt môn võ thuật này rồi thì dưới tình huống tố chất thân thể khỏe mạnh, Thẩm Ngôn hoàn toàn đủ sức để phát ra uy lực.

Nhưng uy lực cũng chỉ hữu hạn, có thể hắn sẽ đánh thắng được mấy tên tráng hán chỉ dựa thân xác to béo chứ chưa hề luyện võ qua. Còn nếu muốn giáp lá cà với chừng chục người đồ lên, vậy nhất định phải lợi dụng địa hình, lợi dụng mưu mẹo nữa thì may ra.

Nói chung nếu chỉ đơn thuần luyện võ thuật hoặc học kỹ xảo vật lộn, thì Thẩm Ngôn cũng chỉ đủ trình đánh nhau với đám ba tên, bảo vệ an toàn cho bản thân và người xung quanh mà thôi. Chứ còn học võ thuật mà đòi luyện thành cao thủ có khả năng vượt nóc bằng tường, bay lên bay xuống mười mấy mét tường thành, dùng một chưởng đá thương người đứng cách xa một khoảng... thì đều là huyền tưởng chỉ có trong tiểu thuyết và phim ảnh cả.

- - - - -

Chương sau: Tu Sĩ Luyện Khí

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tu sĩ luyện khí

Chị gái bán hàng phản ứng không ngoài dự liệu của hắn, nghe Thẩm Ngôn nói vậy, chị ta ngạc nhiên lặp lại: "Nội lực?"

Sau đó lập tức phá ra cười: "Cậu đang trêu chọc đại tỷ đây đúng không, sao có thể có loại sách như vậy được, mà dù có thì nội dung trong đấy chắc chắn cũng là gạt người. Cậu nhớ tuyệt đối đừng tin, cũng đừng mò mẫm tu luyện, vạn nhất luyện đến hỏng thân thể thì làm sao bây giờ?"

Chị gái bán hàng nọ tư vấn rất nhiệt tình, cũng rất quan tâm đến sức khỏe khách hàng, thế nhưng Thẩm Ngôn lại không mấy bận tâm tới lời khuyên này. Hắn lịch sự mỉm cười với chị ấy rồi quay người đi đến quầy sách dưỡng sinh vừa xem khi nãy.

Đã không có biện pháp trực tiếp tăng lên sức mạnh thể chất, vậy cũng chỉ có thể thông qua thủ đoạn thông thường để đề cao sức khỏe mà thôi.

Trước tiên có lẽ phải thăng cấp kỹ năng y thuật lên, dựa vào dưỡng sinh cộng thêm kiên trì thường ngày rèn luyện, đoán chừng hiệu quả cũng sẽ không quá kém.

Dù sao hắn chỉ vừa mới 20 tuổi, còn rất trẻ, thân thể không tốt chẳng qua là do thói quen sinh hoạt hằng ngày quá chây lười tạo thành.

Nếu Thẩm Ngôn để ý điều dưỡng, ăn uống lành mạnh và chăm chỉ vận động hơn thì thân thể nhất định sẽ biến chuyển theo chiều hướng tốt.

"Ồ khoan đã, đợi chị một chút nào!"

Chị gái bán hàng thấy Thẩm Ngôn quay đầu rồi đi, theo bản năng liền gọi hắn lại.

Thẩm Ngôn nghe tiếng bèn quay lại nhìn nàng, chị gái nhân viên chần chừ một chút, sau đó dứt khoát nói: "Cái đó... Không mấy cậu xem thử Đạo Kinh xem, những động tác võ công trên TV hay diễn kia chẳng phải đều có quan hệ với nó sao, nếu chị nhớ không lầm, « Cửu m Chân Kinh » chính là những thứ tinh hoa được đúc kết từ Đạo Kinh ra đó."

Chị gái bán sách này chẳng qua chỉ đang chém gió một chút, mục đích là muốn trò chuyện thêm một lát với cậu chàng đẹp trai kia mà thôi, nhưng ai ngờ Thẩm Ngôn vừa nghe chị ta nói vậy, nhãn tình lập tức sáng lên.

Đúng ha, hắn có thể thử 'học tập' Đạo Kinh gì gì đấy một phen mà.

Coi như nội dung trong đó chỉ là bịp người thì Thẩm Ngôn vẫn tò mò muốn thử, xem xem sau khi 'học' những bí kíp điển tịch mà các tông giáo thời xưa ghi chép lại thì hắn sẽ thu hoạch được năng lực gì.

"Cám ơn chị!"

Thẩm Ngôn vui vẻ gật đầu với chị gái nhân viên tiệm sách xong liền nhanh chóng đi qua hướng bày các loại sách cổ ở khu vực khác.

Chị gái bán hàng thấy vậy thì bỗng nảy sinh chút cảm giác hụt hẫng, chàng trai rõ đẹp mắt như thế, không biết sau này sẽ tiện nghi cho em gái nào may mắn được cậu ta cưới làm vợ đây.

Thẩm Ngôn đi vào quầy bày các loại sách tông giáo, ánh mắt đảo một vòng qua các dãy giá sách trước mặt, ở đây trưng bày không ít Đạo giáo điển tịch.

Thẩm Ngôn tiện tay cầm xuống một bản, hệ thống lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở.

"Đình! Ký chủ đã phát hiện ra sách kỹ năng « Bảo Phác Từ Nội Kinh », xin hỏi có muốn học tập hay không?"

"Học tập!"

"Đình! Ký chủ đã lựa chọn học tập sách kỹ năng « Bảo Phác Từ Nội Kinh », thu hoạch được kỹ năng: Luyện Khí."

Từng đạo ký ức xa lạ và những kinh nghiệm không tưởng tức khắc tràn vào đại não hắn, Thẩm Ngôn há hốc miệng, hai mắt cũng dần dần tròn tròn.

Thế mà... thu hoạch được thật rồi?

[Hệ thống vạn năng]

Ký chủ: Thẩm Ngôn

Luyện Khí: Sơ cấp, (0/200). Ngài đã trở thành một tu sĩ Luyện Khí tam lưu, ngài có thể thông qua việc Luyện Khí để thu hoạch năng lượng từ trong hư không.

Nhìn phần giới thiệu kỹ năng trên hệ thống bảng, lại xem thoáng qua một mớ ký ức và kinh nghiệm vừa mới tràn vào trong đầu, tâm tình Thẩm Ngôn thật lâu vẫn không thể nào bình tĩnh nổi.

Không ngờ nó lại thật sự tồn tại ở cái thế giới này, chẳng g phải tu tiên luyện khí gì gì đấy đều chỉ là truyền thuyết và tưởng tượng của mọi người sao?

Thẩm Ngôn khiếp sợ cực kỳ, hắn đứng ngu ra đấy cả nửa ngày, hồi lâu sau mới khôi phục bình tĩnh.

Cái gọi là Luyện Khí chính là thông qua tư thế đặc thù, tiết tấu hô hấp đặc thù để hấp thu năng lượng từ trong hư không, sau đó lợi dụng những điều này để cường hóa năng lượng tự thân.

Thế nhưng rốt cuộc cái năng lượng ấy cụ thể là cái gì, sử dụng như nào..., Thẩm Ngôn hoàn toàn không biết được.

Hắn suy đoán có thể nó là dưỡng khí, dưỡng khí cũng là một loại năng lượng, nếu như hàm lượng dưỡng khí đủ cao, đối với sinh vật sẽ sinh ra ảnh hưởng to lớn.

Giống như kỷ Thạch Thán* vậy, thời kỳ đó Địa Cầu đại khí chứa lượng oxi cao tới 45% khiến tất cả sinh vật đều có hình thể to lớn, thậm chí chuồn chuồn còn có thể dài đến một mét.

(*) Kỷ Thạch Thán hay còn gọi là Kỷ Than Đá hoặc Kỷ Cacbon (Carboniferous): là một thời kỳ đánh dấu cột mốc quan trọng trong sự phát triển của Trái Đất. Các bạn có thể Google để tìm hiểu thêm về giai đoạn này ha.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán cá nhân của hắn, cũng không phải là lý thuyết chuẩn mực đã được kiểm nghiệm gì cả.

Mà thật ra việc này cũng không trọng yếu, hắn cũng không phải là nhà nghiên cứu khoa học, không có trách nhiệm phải đưa ra bất kỳ đáp án chính xác nào. Bất kể năng lượng mà cuốn « Bảo Phác Từ Nội Kinh » kia mang lại là cái gì, chỉ cần có ích đối với hắn là đủ.

Thẩm Ngôn bỏ quyển bí tịch ấy lên lại giá sách, sau đó cầm xuống một bản Đạo Kinh khác.

Luyện Khí có một yêu cầu cơ bản, ấy là nhất định phải giữ cho tiết tấu hô hấp và tư thế cố định. Việc hô hấp thì còn dễ nói, nhưng muốn cố định tư thế thì thực hành ngay tại tiệm sách có vẻ không ổn lắm.

Cho nên hắn cũng không gấp gáp tu luyện luôn, mà dự định trước tiên nâng cao kỹ năng Luyện Khí lên một đẳng cấp mới cái đã.

"Đình! Ký chủ đã phát hiện ra sách kỹ năng « Đạo Đức Chân Kinh », xin hỏi có muốn học tập hay không?"

"Học tập!"

"Đình! Ký chủ đã lựa chọn học tập sách kỹ năng « Đạo Đức Chân Kinh », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng 77 điểm."

"...."

"Đỉnh! Ký chủ đã lựa chọn học tập sách kỹ năng « Nam Hoa Chân Kinh », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng 65 điểm."

"Đỉnh! Ký chủ đã lựa chọn học tập sách kỹ năng « Trùng Hư Chân Kinh », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng 63 điểm."

Mấy quyển Đạo Kinh này chứa rất nhiều điểm kinh nghiệm, Thẩm Ngôn chỉ vẩn vơ học tập ba quyển bí tịch, kỹ năng Luyện Khí của hắn liền thăng cấp.

[Hệ thống vạn năng]

Ký chủ: Thẩm Ngôn

Luyện Khí: Trung cấp, (5/1000). Ngài đã trở thành một tu sĩ Luyện Khí nhị lưu, ngài đã có cảm ngộ cao hơn về việc Luyện Khí, tốc độ Luyện Khí của ngài cũng sẽ nhanh chóng tăng lên.

Vô số ký ức cùng kinh nghiệm tràn vào trong đầu, Thẩm Ngôn nhắm mắt lại, lặng im đứng đó cảm ngộ một lát, hồi lâu sau mới mở mắt ra.

Thăng lên Luyện Khí trung cấp không chỉ giúp hắn đề cao tốc độ tu luyện, mà xem ra yêu cầu cần thiết khi Luyện Khí cũng có biến hóa, chẳng hạn như mới rồi Thẩm Ngôn không cần phải cố định tư thế, chỉ cần bảo trì thân thể ở trạng thái đứng im thả lỏng, như vậy thôi là có thể hấp thu năng lượng xung quanh được rồi.

Thẩm Ngôn nhìn một vòng chung quanh, lúc này khách hàng lui tới tiệm sách vẫn lựa lựa như cũ, bên quầy tổng giáo mà hắn đang đứng lại càng không có ai.

Hắn mở quyển « Trùng Hư Chân Kinh » trong tay ra, giả vờ như đang chăm chú đọc sách, kỳ thật là Thẩm Ngôn đang tĩnh tâm ngưng thần, hắn dựa theo ký ức trong đầu, không ngừng cải biến tiết tấu hô hấp.

"Hô ---- hô hô —— rít —— hô..."

Tiết tấu hô hấp quái dị vang lên trong đầu Thẩm Ngôn khiến hắn vô cùng khó chịu, mặt cũng nín nhịn đến đỏ bừng, bất quá rất nhanh hắn liền phát hiện cơ thể mình có biến hóa, hắn cảm giác được có một dòng nước ấm áp từ trong miệng di chuyển dần xuống phần bụng, sau đó chậm rãi lan tỏa ra toàn thân.

- - -

Chương sau: Vị Đại Tỷ Kia Thật Nhiệt Tình

- - - - -

Hiiu hiiu, cảm ơn ca ca songthanhlang, @thuan và tiểu_ma_y đã ủng hộ tít cho muội nhaaaaaa:3

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Vị đại tỷ kia thật nhiệt tình

Dòng nước ấm kia tựa như một đạo tiên tuyến mềm mại thơm ngon, có thể nhanh chóng làm dịu thân thể cũng như tinh thần của Thẩm Ngôn.

Sáng nay rời giường khá sớm khiến vừa nãy lúc ra đường hắn còn hơi uể oải buồn ngủ, thế nhưng khi dòng tiên tuyến này quét qua, con mắt mờ đã nhanh chóng bị thổi sạch, thân thể trở nên vô cùng nhẹ nhõm, toàn thân thư thái, tinh thần cũng tươi tắn hơn hẳn.

Loại cảm giác này cực kỳ kỳ diệu, khiến Thẩm Ngôn không tự chủ được liền đắm chìm trong đó.

"Chàng trai! Chàng trai? Cậu không sao chứ?"

Một thanh âm đầy vẻ quan tâm vang lên từ đằng sau, khiến Thẩm Ngôn đang tập trung tiến hành Luyện Khí giật mình tỉnh lại.

Người vừa nói chuyện không phải ai khác, chính là vị đại tỷ nhân viên cửa hàng ban nãy, lúc này chị ta đang lay lay bả vai Thẩm Ngôn, gương mặt hiện rõ vẻ lo lắng.

Thẩm Ngôn nhú mày, hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Chị gái bán hàng nọ đỏ mặt, lắp bắp đáp: "Không có... Không có việc gì, chỉ là chị... Chị lo lắng cho cậu thôi. Chị thấy cậu đứng bất động ở chỗ này đã hai tiếng rồi, chàng trai trẻ, có phải cậu có tâm sự gì hay không? Nếu có gì cậu có thể tâm sự với chị mà, cậu hãy còn trẻ, chưa từng trải nghiệm cuộc đời

hiều, mọi thứ đều phải suy nghĩ lạc quan, tích cực lên."

Thấy chị ta lo lắng nói một tràng như vậy làm Thẩm Ngôn ngoài ý muốn im lặng, thế nhưng hắn cũng không hứng thú muốn nhận ơn nhu tình ý mà chị gái bán hàng đang tỏ ra, dù rằng cô nàng này trông vẫn còn phong vận (ý chỉ vẻ đẹp thanh tao từ trong dáng dấp, cử chỉ) lắm.

Hắn quả thật không ngờ thời gian trôi qua quá nhanh, không nghĩ tới hắn chỉ mới nhắm mắt ngưng thần như thế một lát, vậy mà hai giờ đồng hồ đã trôi qua.

Chỉ có thể nói cảm giác Luyện Khí thực sự khiến người ta say mê, hoàn toàn không phát hiện được cây kim đồng hồ lại chạy nhanh như vậy.

"Cám ơn chị, tôi không có việc gì đâu!"

Thẩm Ngôn cười cười, sau đó quay người lại giá sách, cầm xuống một bản « Thông Huyền Chân kinh », tiếp tục thăng cấp kỹ năng.

Hai tiếng mới rồi, Thẩm Ngôn đã thu hoạch được rất nhiều, thân thể trở nên vô cùng thông thấu, nhẹ nhõm tự tại, tinh thần cũng mười phần sáng khoái. Cảm giác thật giống như một năm rồi không thể tắm rửa, nay mới được đến nhà tắm ngâm mình, đã vậy còn được một người cẩn thận kỳ cọ và massage cả tiếng đồng hồ cho mình vậy, chính là cái cảm giác thư sướng đến từng lỗ chân lông kia.

Mặc dù khí lực trong cơ thể hắn vẫn chưa thể nhanh chóng tăng lên gấp nhiều lần, giúp hắn trong nháy mắt liền có thể bay vèo vèo qua mái nhà hay đi bộ trên vách tường nhanh như chớp mắt, hoặc là khoa trương đến độ đao thương bất nhập gì gì đó, nhưng chút ít biến hóa kia cũng đã đủ khiến Thẩm Ngôn vô cùng mừng rỡ.

Vốn hắn chưa từng có suy nghĩ phải vượt trội hơn người thường làm gì, chỉ cần có thể khỏe mạnh là tốt rồi, mà bây giờ hiệu quả của việc Luyện Khí đã hoàn toàn vượt ra khỏi mong muốn của hắn.

Không chỉ vậy mà việc Luyện Khí còn mang lại một chuyện tốt đối với Thẩm Ngôn.

Đó chính là Luyện Khí chẳng những có thể giúp hắn cường hóa thân thể, mà nó còn có thể cường hóa tinh thần của hắn.

Trước đây Thẩm Ngôn từng một lần ngắt xiu khi ‘học tập’ quá độ, thế nên nói cách khác, nếu thông qua việc Luyện Khí có thể khiến tinh thần lực của hắn trở nên mạnh mẽ hơn, vậy thì mỗi ngày hắn đều có thể tiếp thu càng nhiều hơn sách kỹ năng rồi.

Thẩm Ngôn nhanh chóng ‘học’ từng cuốn từng cuốn Đạo Kinh một, điểm kinh nghiệm tích lũy cũng theo đó không ngừng tăng lên, thế nhưng muốn thăng cấp thì hắn phải đợi thêm một khoảng thời gian nữa, bởi vì kỹ năng Luyện Khí yêu cầu điểm kinh nghiệm rất nhiều.

Thẩm Ngôn tập trung tích lũy điểm kinh nghiệm rất chăm chú, không để ý đến vị đại tỷ nhân viên cửa hàng đứng đằng sau lại đang vô cùng rầu rĩ.

Đại tỷ tự sàu não hắn sức quyến rũ của mình đã không còn, trong lòng vẫn thấy rất luyến tiếc Thẩm Ngôn, muốn được ở gần hắn lâu thêm chút nữa, thế nhưng hiện thực chính là tàn khốc như vậy, thái độ xa cách của hắn khiến nàng chỉ đành nhịn đau ly khai.

Nàng cũng không biết rõ mình bị làm sao, chỉ là cảm thấy anh chàng trước mặt này quá mức đẹp trai, đã vậy trên người cậu ta còn tỏa ra khí tức đặc biệt thoải mái, khiến cho người ta không nhịn được cứ muốn lại gần thân cận với cậu ấy.

"Đỉnh! Ký chủ đã lựa chọn học tập sách kỹ năng « Động Linh Chân Kinh », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng 64 điểm"

"Đỉnh! Ký chủ đã lựa chọn học tập sách kỹ năng « Thái Bình Kinh Thánh Quân Mật Chi », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng 57 điểm"

"Đỉnh! Ký chủ đã lựa chọn học tập sách kỹ năng « Thường Thanh Tĩnh Kinh », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng 58 điểm"

"Đỉnh! Ký chủ đã lựa chọn học tập sách kỹ năng « Độ Nhân Kinh », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng 62 điểm"

"Đỉnh! Ký chủ đã lựa chọn học tập sách kỹ năng « Tâm Ấn Kinh », thu hoạch được điểm kinh nghiệm, cộng 60 điểm"

"..."

"Đỉnh! Chúc mừng ký chủ đã thăng cấp kỹ năng Luyện Khí!"

[Hệ thống vạn năng]

Ký chủ: Thẩm Ngôn

Luyện Khí: Đỉnh cấp, (25/100000). Ngài đã trở thành một tu sĩ Luyện Khí đỉnh cấp, trình độ Luyện Khí của ngài đã đạt viên mãn.

Gần một tiếng đồng hồ sau, Thẩm Ngôn đã “đọc” xong toàn bộ sách Đạo Kinh có trên giá sách trước mặt, đẳng cấp Luyện Khí rốt cục cũng lên tới đỉnh cấp.

Xem ra trong một khoảng thời gian ngắn tới hắn khó mà thăng cấp được nữa, bởi vì toàn bộ thư tịch Đạo Kinh bên trong tiệm sách này hắn đều đã đọc qua, hắn cũng đã từng xem thử Kinh Phật và Kinh Thánh các loại, thế nhưng vô dụng, cũng không phải tất cả thư tịch đều có thể biến thành sách kỹ

năng.

Đã vậy nhìn vào thanh điểm kinh nghiệm cần kiểm để thăng cấp cũng khiến Thẩm Ngôn cảm thấy bất đắc dĩ một phen, muốn tới Tông Sư đỉnh cấp phải cần những mười vạn điểm kinh nghiệm.

Hắn cũng không biết rõ trên thế giới này rốt cuộc có nhiều sách viết về Đạo Kinh như vậy hay không nữa.

Tiệc nuôi dưỡng định là có một ít, nhưng cũng không đến mức thất vọng, Thẩm Ngôn vẫn cảm thấy rất thỏa mãn, bởi vì sở hữu được kỹ năng Luyện Khí đỉnh cấp là việc đã đủ khiến biết bao người nằm mơ cũng muốn cười đến tỉnh rồi.

Và lại cấp bậc tăng lên kéo theo rất nhiều thứ thay đổi. Ban này lúc Thẩm Ngôn thăng lên Luyện Khí nhất lưu, chẳng những tốc độ tu luyện nhanh hơn trước, mà quan trọng là Thẩm Ngôn không cần giữ cho thân thể đứng yên nữa. Hắn cảm thấy dù mình có ăn cơm, đi ngủ, đi đường... bất kỳ lúc nào cũng có thể tùy thời hấp thu năng lượng xung quanh, chỉ cần Thẩm Ngôn bảo trì sự tập trung, giữ cho tiết tấu hô hấp ổn định là được.

Mà Luyện Khí đỉnh cấp so ra còn cường đại hơn cả nhất lưu, bây giờ ngay cả việc phải thời thời khắc khắc chú ý đến sự tập trung cũng không cần. Bởi vì hô hấp theo tiết tấu ổn định đã hoàn toàn trở thành bản năng của hắn.

Hắn không cần làm bất cứ chuyện gì cả, mỗi giây mỗi phút trôi qua hắn đều đang vậy hăm trong việc Luyện Khí, dù là đi ngủ cũng như thế.

Đúng lúc này, Thẩm Ngôn chợt nghĩ tới một việc. Hắn vội lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, nhanh như vậy mà đã đến mười một giờ rồi.

Thời gian đã không còn sớm, hắn phải nhanh chóng tới studio để nấu cơm trưa cho hai vị đại nhân kia thôi.

Thẩm Ngôn cất điện thoại đi, sau đó gấp gấp qua bên quầy sách dưỡng sinh, hắn muốn mau chóng nâng kỹ năng y thuật lên cấp Tông Sư.

Chỉ chốc lát sau, hệ thống bảng quen thuộc lại hiện ra trước mắt hắn.

[Hệ thống vạn năng]

Ký chủ: Thẩm Ngôn

Kỹ năng:

Nấu nướng: đầu bếp cấp Tông Sư, (11/10000). Ngài đã trở thành một vị đầu bếp có kỹ nghệ cao siêu, ngài đã có thể làm ra bất luận mỹ vị gì trên thế gian này.

Y thuật: thầy thuốc cấp Tông Sư, (16/50000). Ngài đã trở thành một vị thầy thuốc xuất sắc, y thuật của ngài đã đạt tới cảnh giới diệu thủ hồi xuân.

Luyện Khí: Đỉnh cấp, (25/100000). Ngài đã trở thành một tu sĩ Luyện Khí đỉnh cấp, trình độ Luyện Khí của ngài đã đạt viên mãn.

Vật lộn: Sơ cấp, (0/20). Ngài đã trở thành một tuyển thủ vật lộn tam lưu, ngài sẽ có được một ít kỹ xảo vật lộn.

Nhìn kỹ năng của bản thân dần dần được bổ sung càng thêm phong phú, không còn là cái hệ thống bảng trống rỗng như trước, Thẩm Ngôn lộ ra tia mỉm cười đầy hài lòng.

- - - - -

Chương sau: Ngựa Tay Nhịn Không Được

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Ngựa tay nhịn không được

"Chàng trai, chờ chị một chút!"

Ngay thời điểm Thẩm Ngôn chuẩn bị rời khỏi tiệm sách, vị đại tỷ nhân viên cửa hàng nọ vội lên tiếng gọi hắn lại.

"Có chuyện gì sao?"

"Cái kia... cậu có thể lưu lại số điện thoại được không? Là như vậy, trong tiệm thường xuyên sẽ có một đợt nhập sách mới về, nếu có sách mới mà cậu cần, chị sẽ gọi điện thoại thông báo cho cậu biết, thế nào?"

Chị gái bán hàng hơi đỏ mặt, trong lúc nói chuyện kim lòng không được nên cứ dụi dụi bên người Thẩm Ngôn, nàng không biết rõ có phải là ảo giác hay không, nhưng nàng luôn cảm giác trên người đối phương có một loại khí tức khiến người ta thấy thật dễ chịu.

Thẩm Ngôn lui một bước về phía sau, bởi vì cô gái kia thiếu điều gần như đã chui vào trong ngực hắn.

Kỳ thật ban đầu nghe nàng ta nói, hắn đúng là có ý định để lại số điện thoại, nhờ nhân viên cửa hàng hỗ trợ lưu ý giùm một chút, nếu có đợt sách Đạo Kinh nào khác nhập về thì thông báo giúp hắn một tiếng.

Nhưng hiện tại nhìn cái tư thế của vị đại tỷ này, hắn lập tức gạt cái ý nghĩ đó đi ngay.

Hắn không muốn dây dưa cùng một người phụ nữ lạ mặt nào, dù cho bộ ngực chị ta khi cạ vào tay hắn rõ lớn thì hắn cũng không muốn.

"Cám ơn chị, không cần đâu!"

Thẩm Ngôn gật gật đầu, sau đó quay người bước nhanh ra khỏi tiệm sách.

Bên ngoài cửa tiệm.

Ánh mặt trời vẫn soi rọi xán lạn như cũ, kéo theo bầu không khí oi ả vô cùng. Trên đường phố, phần lớn các cô gái đều mặc áo khoác bịt kín hoặc giương ô lên hông che đi cái nắng gắt; các nam nhân cũng không ngoại lệ, người nào người nấy đều bước đi vội vã, ai ai cũng chỉ muốn mau sớm tránh thoát khỏi cái nắng chói chang thiêu đốt này.

Nhiệt độ không khí ngày hôm nay xem ra còn nóng bức hơn so với hôm qua.

Thế nhưng Thẩm Ngôn bây giờ đã không còn là Thẩm Ngôn của hai mươi bốn tiếng đồng hồ trước, chỉ đi nhanh một chút đã mệt đến thở dốc. Hắn hiện tại dạo bước trên đường, không cần dùng ô che nắng, bước chân cũng không chút nào vội vàng.

Người bên ngoài muốn tránh mặt trời còn chưa hết, hắn thì lại không thèm để ý những tia nắng đang uốn lượn trên thân mình.

Đây chính là chỗ lợi hại của việc tu luyện kỹ năng Luyện Khí lên đỉnh cấp, mặc dù hắn chỉ vừa mới bắt đầu tu luyện chưa bao lâu, nhưng bởi vì Thẩm Ngôn đã đạt đến cảnh giới mà mỗi giờ mỗi khắc đều vậy ở trong trạng thái Luyện Khí, thế nên hắn đã có thể miễn dịch với cái nóng lạnh, thân thể sẽ tự động điều tiết nhiệt độ cơ thể.

Nóng bức với hắn mà nói đã không còn là chuyện ngại, ánh nắng chói chang bức người ta muốn phát điên ấy chỉ khiến hắn cảm thấy ảm áp mà thôi.

Thẩm Ngôn nhàn nhã đi bộ về phía phim trường Hoành Điểm, lúc đi ngang qua một tiệm bán thuốc đông y, hắn liền khựng lại.

Mặc dù hắn có thể miễn dịch với sự nóng lạnh, bất quá nhiệt độ hôm nay quả thực khá cao, hắn dự định ghé qua mua một ít nguyên liệu, tới studio sẽ nấu trà giải nhiệt cho hai đại tỷ nhà mình.

Làm như vậy cũng không phải bởi vì hắn có bao nhiêu quan tâm lo lắng dành cho bọn họ, hắn sống hai đời cũng chưa bao giờ là một nam nhân ảm áp như vậy đâu, sở dĩ định làm như thế, chẳng qua vì hắn thực sự ngứa tay nhện không được mà thôi.

Y thuật của hắn cũng nói gót kỹ năng nấu nướng, đều đã đạt tới cấp Tông Sư, vì vậy hắn vẫn luôn muốn tìm cơ hội thực hành xem thử tài nghệ một phen.

Nấu trà giải nhiệt rất thích hợp, lấy khả năng y thuật và nấu nướng của hắn bây giờ, tin tưởng rằng hắn hoàn toàn có thể tự mình phối ra một hương vị vừa thơm ngon vừa hiệu quả mạnh hơn các loại trà lạnh bán sẵn khác.

Cam thảo, hạ cô thảo, hoa kim ngân, hoa cúc, bồ tra điệp, kê đàn hoa...

Thẩm Ngôn mua hai bao dược liệu lớn, bởi vì những loại dược liệu này không sợ để lâu hết hạn, chỉ cần giữ cho chúng đừng bị ẩm là được, về sau có thể tiếp tục dùng.

Tới tầm mười hai giờ trưa, Thẩm Ngôn rốt cục cũng tới thành phố điện ảnh, hắn hỏi đường một lát mới tìm ra được vị trí trường quay của bộ phim « Lạc Nhạn Trường Phi ».

Bảo an ở studio đã từng gặp qua Thẩm Ngôn ở khách sạn, biết rõ vị này chính là chồng trên danh nghĩa của hai minh tinh Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba nên thoải mái cho hắn tiến vào trong.

Lúc này đoàn phim vẫn đang miệt mài làm việc ở trường quay ngoài trời. Bọn họ dựng tạm một gian phòng nhỏ nhỏ được trang trí tỉ mỉ hoa sắc, Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba mặc y phục cổ đại, đang đối diễn với nhau ngay trong đó.

Thẩm Ngôn vừa nhìn thoáng qua liền bật cười. Lúc này ống kính chỉ quay nửa người trên của hai người bọn họ, cho nên phía trên hai nàng trang điểm, làm tóc và chèn chu y phục rất nghiêm cẩn, nhưng nửa người dưới bên ngoài ống kính thì vô cùng tùy tiện.

Bởi vì thời tiết quá nóng, đồ hóa trang lại siêu dày, thế nên hai cô gái trực tiếp mặc quần ngắn, vạt xiêm y cột vắt ngang bên hông cho đỡ rườm rà nóng nực, lộ ra hai cặp chân trắng như tuyết, vừa dài lại vừa đẹp.

Thẩm Ngôn liếc qua màn hình bên chỗ đạo diễn, thấy hai nàng diễn xuất vẫn cực kỳ nghiêm túc, hẳn liền ý tứ đứng nép qua một góc, không quấy rầy tới các nàng và nhân viên công tác, chỉ tự mình hiểu kĩ quan sát khung cảnh nào nhiệt xung quanh.

Vốn đầu tư của bộ phim này cũng không ít, nhân viên công tác của đoàn làm phim có đến hơn trăm người, cộng thêm các diễn viên chính, phụ, diễn viên quần chúng.... toàn bộ studio hiện tại phải có tối thiểu ba, bốn trăm người. Đội ngũ to lớn như vậy nên không khí cũng vô cùng náo nhiệt.

Mấy phút sau, đoạn kịch diễn của hai cô gái kết thúc, ngay lúc đạo diễn vừa hô “cắt” một cái, lập tức có mấy nhân viên công tác ào ào tiến lên.

Người che nắng thì vội che nắng, người quạt gió thì vội quạt gió, còn có thợ trang điểm nhanh chóng thuận thực giúp các nàng dặm phấn kẻ mày lại. Hai nữ trợ lý thì cầm ống hút, cẩn thận mớm nước cho Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba để tránh làm bọt họ bị lem son.

Ánh mắt Dịch Lệ Nhiệt Ba cực tinh, từ xa xa đã bắt được bóng dáng của Thẩm Ngôn, nàng vui vẻ mỉm cười, quơ quơ cánh tay trắng nõn nà lên vẫy hân.

Dương Mật cũng phát hiện ra Thẩm Ngôn đến, nàng cúi đầu nhỏ giọng nói với trợ lý Lưu Hiểu Kiều vài câu, sau đó nữ trợ lý kia liền nhanh chân đi qua chỗ Thẩm Ngôn đang đứng.

"Thẩm ca, Mật tỷ và Nhiệt Ba tỷ còn có hai cảnh phim phải quay, Mật tỷ bảo em dẫn anh đến khu nghỉ ngơi của diễn viên nghỉ trước, đợi các chị ấy quay xong sẽ tới tìm anh."

Kỳ thật Lưu Hiểu Kiều còn lớn tuổi hơn Thẩm Ngôn, bất quá bởi vì quan hệ đặc thù giữa Thẩm Ngôn và Dương Mật nên nàng vẫn thuận miệng gọi hân là anh, cũng giống như Dịch Lệ Nhiệt Ba tuy nhỏ tuổi hơn nàng, nhưng Hiểu Kiều vẫn gọi Nhiệt Ba là chị vậy.

Khu vực nghỉ ngơi của diễn viên đặt gần bên cạnh studio, là một loạt mấy tấm lều vải chống được nắng do nhân viên bên đoàn làm phim vừa dựng tạm sáng nay.

Thẩm Ngôn nhìn thoáng qua khu nghỉ ngơi mà Hiểu Kiều chỉ liền phát hiện ra một chuyện, từ điểm này cũng có thể thấy được đủ loại khác biệt ở phim trường. Lều vải có máy điều hòa không khí là loại cao cấp nhất, chỉ có ba cái duy nhất.

Tiếp theo là mấy cái lều có quạt điện chống nóng. Còn loại thứ ba chính là những cái ô tán lớn, miễn cưỡng cũng chỉ che được ánh nắng mặt trời trực tiếp chiếu vào.

Loại thứ tư thì thôi không cần phải bàn, chính là mái hiên, bóng râm dưới tán cây... đây là nơi để các diễn viên quần chúng nghỉ ngơi đợi tới lượt mình được đạo diễn điểm danh.

Dương Mật là người đầu tư kiêm chế tác bộ phim này, đồng thời còn là nữ chính, đương nhiên phải ở trong lều vải có máy điều hòa nhiệt độ.

Dịch Lệ Nhiệt Ba mặc dù là nữ thứ, nhưng bởi vì nhân khí cao, cho nên cũng được ưu ái bố trí một suất trong lều vải đặc biệt kia.

Lưu Hiểu Kiều lúc này liền dẫn Thẩm Ngôn tới lều vải của hai vị nghệ sĩ nhà mình. Nơi đây chính là phòng nghỉ của Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba. Trong lều vải có mấy cái ghế, còn có hai tấm nệm dày chồng lên thành giường, máy điều hoà không khí, máy đun nước... và các loại đồ điện cơ bản khác. Điều kiện tương đối không tệ.

- - - - -

Cám ơn bạn NhoxLongBP, phanledongha và TrưBátGiới đã đẩy KP ủng hộ, eo eo hehehehe

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga

Thẩm Ngôn nhìn chung quanh lều vải một vòng, sau đó hỏi Lưu Hiểu Kiều: "Làm phiền cô, mấy cái đồ dùng làm bếp của tôi đâu rồi?"

"À, ở trên xe của Mật tỷ ấy, Thẩm ca, anh cần phải dùng đến à?"

Thẩm Ngôn gật gật đầu, Lưu Hiểu Kiều liền dẫn Thẩm Ngôn đi lấy.

Mang hết đồ dùng cần thiết về xong, Thẩm Ngôn liền bày một bếp lò ngay trước lều của Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba. Trước tiên hân mang nguyên liệu đi rửa sạch rồi bắc nồi đun trà giải nhiệt, sau đó ở bên cạnh dọn dẹp sạch sẽ một mặt phẳng rồi bắt đầu nhào bột để làm mỳ.

Thẩm Ngôn dự định sẽ nấu món mỳ lạnh ăn kèm với cà chua trứng gà kho, giữa trưa ngày hạ, ăn món mát lạnh như này thì bảo đảm không thể thích hợp hơn.

Hỗn trộn đều bột mì với muối và nước, nhào đều tay tới khi bột khô hẳn thì bắt đầu chậm rãi vẩy một ít nước vào, sau đó canh kỹ để hỗn hợp bột lúc này không quá khô hoặc quá nhão.

Rất nhiều người cảm thấy nhào bột mì rất đơn giản, kì thực lại không phải, vẩy nước nhiều hay ít, cường độ nhào bột mì mạnh hay nhẹ, cán bột quá dày hay quá mỏng... đều sẽ ảnh hưởng đến hương vị của món mỳ.

Tay nghề của Thẩm Ngôn tất nhiên là không cần nói thêm, mì vắt trong tay hắn cứ được cán dài ra rồi gấp lại, lặp đi lặp lại nhiều lần, bởi vì nếu bột mà không được cán kỹ thì sợi mỳ sẽ khá vữa, không thể dẻo dai được.

...

Lều vải sát vách chỗ Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba nghỉ ngơi là lều của nhân vật nam chính trong đoàn làm phim này. Nam thứ số hai và số ba thì ở lều vải cách đó xa hơn một chút.

Giờ phút này, ba vị diễn viên ấy đều đã ngưng cười đùa, chăm chú nhìn động tác trên tay Thẩm Ngôn. Vốn trước đó bọn họ còn đang tụ tập ở trong lều vải chơi game trên điện thoại, thế nhưng từ lúc Thẩm Ngôn gây tiếng động ở lều bên cạnh, bọn họ đã bắt đầu dừng chơi, tò mò nhìn sang, xem thử là ai đang làm gì.

Nam chính của bộ phim này là tiểu sinh đang rất nổi tại Hoa Hạ, tên là Lý Thanh Phong. Nam hai và nam ba lần lượt là Dương Lập Hoa cùng Quan Đại Vĩ. Cả ba người nọ đều là gà cùng một công ty.

Dương Lập Hoa và Quan Đại Vĩ tuy vẫn còn trẻ tuổi, nhưng dù sao cũng đã ra mắt trước Lý Thanh Phong gần hai năm, bất quá nếu so về độ nổi tiếng với nam diễn viên họ Lý thì bọn họ còn kém xa.

Thời điểm Thẩm Ngôn vừa mới tiến vào lều vải, ba người bọn họ liền nhìn thấy, đồng thời cũng nhận ra hắn là ai.

Thẩm Ngôn mặc dù không phải là người của công chúng, nhưng bởi vì hành động cười nhạo đại minh tinh ấy mà hắn đã trở nên nổi tiếng, không ít người trong giới và người ăn dư showbiz đều biết về tin tức này.

Tuy nhiên, thanh danh của hắn thật sự không dễ nghe chút nào.

Nào là năm đoá hoa tươi cắm lên bãi phân trâu; nào là thế kỷ 21 rồi, hóa ra đàn ông ra đường giẫm nhầm cứt chó sẽ gặp may thật sự; nào là ăn cơm mềm, bám váy phụ nữ; tiểu bạch kiểm được nữ nhân bao nuôi... .

Thế nhưng tai tiếng cũng là một dạng của nổi tiếng, tuy bị bôi xấu không ít nhưng việc này cũng không hề ảnh hưởng tới chuyện rất nhiều người đều nhận ra Thẩm Ngôn.

"Phong ca, thấy chưa, thời này ăn bám cũng không dễ dàng gì, đang giữa trưa nóng nực thế mà còn phải ngoan ngoãn chạy tới đây nấu cơm, anh nghĩ xem, đây cũng là một loại năng lực đấy nhé."

Dương Lập Hoa nhìn Thẩm Ngôn vẫn đang chăm chú nhào bột mì, trên mặt liền dâng lên mấy phần mỉa mai cùng khinh miệt, quay sang nói với Lý Thanh Phong.

Lý Thanh Phong nhẹ nhàng cười một cái, không đáp lời.

Dương Lập Hoa lại tiếp tục lăm nhăm: "Phong ca, anh nói thử coi, rốt cuộc mối quan hệ giữa hắn ta với Dương Mật các nàng là thật hay giả vậy? Em vẫn luôn cảm thấy thông cáo báo chí mà công ty chủ quản Dương Mật tuyên bố ra ngoài là uống say xong lỡ đại lời kéo một nhân viên phục vụ đi kết hôn rất đáng ngờ. Và lại Phong ca nhìn kia, cái cô trợ lý Lưu Hiểu Kiều của Dương Mật chẳng phải vẫn một mực đi theo bồi hắn ta sao, cái này khẳng định là do Dương Mật an bài rồi, nếu không thì làm sao Lưu Hiểu Kiều lại dám bám theo hắn như vậy?"

Lý Thanh Phong nhún mày lại, trong lòng dần dần cảm thấy khó chịu, sự khó chịu này một phần bắt nguồn từ Thẩm Ngôn, một phần khác là vì tên Dương Lập Hoa đang ngồi cạnh mình.

Y và Dương Lập Hoa mặc dù là sư huynh đệ cùng chung công ty, bình thường quan hệ cũng coi như không tệ, nhưng kỳ thật đó chỉ là quan hệ mặt ngoài, chứ đoàn đội hai bên vẫn một mực mình tranh ám đấu. Người quản lý của Lý Thanh Phong vẫn thường nhắc nhở Dương Lập Hoa luôn muốn giảm thấp vị trí của y xuống, mà bản thân y cũng ngoài sáng trong tối áp chế Dương Lập Hoa.

Lý Thanh Phong đồng dạng biết rõ, Dương Lập Hoa giờ phút này cố ý nói những câu như vậy, bởi vì gã biết rõ y rất thích Dương Mật.

Dương Lập Hoa chính là muốn kích thích y, nhìn y cùng Thẩm Ngôn phát sinh xung đột.

Gã Dương Lập Hoa ngu xuẩn này, cứ làm như y không biết gã vẫn thầm mến Dịch Lệ Nhiệt Ba vậy. Nếu y nghe theo lời xúi bẩy của Dương Lập Hoa, cùng Thẩm Ngôn phát sinh xung đột, vậy thì đồng nghĩa với việc Dương Lập Hoa đạt được kế sách một hòn đá ném chết hai chim rồi.

Tâm tư xấu xa của Dương Lập Hoa, Lý Thanh Phong chỉ cần không phải kẻ ngốc thì hiển nhiên có thể nhìn ra được, mà trong vòng giải trí khắc nghiệt này, nào có ai thật sự là ngây thơ, ngốc nghếch.

Chỉ là... trong lòng mình bạch là một chuyện, nhưng thật sự Lý Thanh Phong vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cô gái mình thích lại gả cho một nam nhân khác, thế nhưng người nọ vô luận phương diện nào cũng không bằng y, thử hỏi trong lòng Lý Thanh Phong làm sao có thể dừng đứng?

Khi y vừa hay tin Dương Mật và bốn cô gái nữa đồng loạt kết hôn với Thẩm Ngôn, y đã tức giận đến nỗi quăng điện thoại vào tường vỡ nát bét.

Mặc dù về sau công ty chủ quản của Dương Mật đã phát thông cáo báo chí, nói rõ đây chỉ là một việc hiểu lầm, thế nhưng bây giờ y lại tận mắt nhìn thấy Thẩm Ngôn xun xoe bên cạnh Dương Mật, việc này bảo y kiểm con tức giận lại thế nào được.

"Cũng chỉ là một tên phế vật mà thôi, nam nhân thì phải dựa vào năng lực bản thân, dựa vào sự nghiệp, dựa vào địa vị, chứ nấu cơm được thì tính là cái gì, nếu chỉ cần một kẻ như vậy trong nhà thì chẳng bằng dứt khoát thuê người làm về mà nấu."

Lý Thanh Phong thực sự đè nén không được con khó chịu trong lòng, rốt cục vẫn mở miệng nói ra suy nghĩ của mình.

Nhân tình Dương Lập Hoa lập tức sáng lên, gã nói: "Phong ca, anh có muốn dạy cho hần biết thế nào là lễ độ một phen không, cũng làm cho hần biết rõ chính mình là hạng người gì. Chẳng qua chỉ là một con cóc ghè ngu ngốc nhảy nhót, đừng có không biết thân biết phận mà học đòi chạy vào giữa bầy thiên nga như thế chứ."

Lý Thanh Phong lườm Dương Lập Hoa một cái, trong lòng cảm thấy cực kì buồn nôn. Mẹ nó, gã thật sự coi lão tử đây là kẻ ngu à?

Nếu hần ở đây xảy ra xung đột cùng Thẩm Ngôn, kia bắt kẻ là lỗi do ai, chắc chắn Dương Mật biết chuyện đều sẽ không cao hứng.

Phim này nàng ấy đã đầu tư vốn nhiều như thế, khẳng định bản thân Dương Mật đã rất áp lực. Nếu y lại gây chuyện ngay tại trường quay, đây không phải là chủ động tìm phiền phức tới cho Dương Mật sao?

"Cậu cũng đã nói hần chỉ là một con cóc xấu xí, sao anh phải cùng một con vật bản thủ như thế phân cao thấp chứ, anh đâu có bệnh a." Lý Thanh Phong không hề bị lay động, hoàn toàn không để Dương Lập Hoa có cơ hội lừa mình.

Dương Lập Hoa lại nói: "Đương nhiên người như hần không đáng để Phong ca phải bận tâm, nhưng vấn đề là hần cứ ngày ngày bám theo Dương Mật các nàng tới đây, anh nhìn vào mặt được sao? Và lại người xưa từng nói, hảo nữ sợ quần lang, cái loại rác rưởi này nếu cứ một mực quần lấy Dương Mật các nàng như thế, cuối cùng nói không chừng sẽ chẳng biết chuyện gì xảy ra đâu, giả cũng có khả năng trở thành sự thật mà anh."

Chương sau: Cảm Ơn, Tôi Không Ăn

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Cảm ơn, tôi không ăn

Lời nói của Dương Lập Hoa quả thật đã khiến Lý Thanh Phong dậy lên sự lo lắng. Kỳ thật cũng không chỉ mỗi Lý Thanh Phong, mà ngay chính bản thân Dương Lập Hoa cũng khó đề nén sự xao động và khó chịu trong lòng mình.

Hảo nữ sợ quần lang, câu nói này chưa bao giờ sai, một người cứ quần quýt triền miên lâu ngày bên một người khác, khó nói ái tình sẽ không nảy sinh.

Và lại quan trọng hơn là, mặc dù bọn họ một mực gièm pha Thẩm Ngôn, nói không ít lời xem thường hần, thế nhưng bọn họ cũng không thể phủ nhận được một chuyện, ấy là vẻ ngoài của tên rác rưởi đó quả thật không tệ.

Nhận thức được điều này khiến trong lòng bọn họ càng sốt ruột thêm, cứ lo được lo mất. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất a.*

(*) Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất (不怕一万, 就怕万一): Đây là một cách chơi chữ của người Trung Quốc (nhất vạn - vạn nhất), nôm na là không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ.

Lỡ đâu Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba thật sự bị Thẩm Ngôn quần lấy lâu ngày rồi sinh tình thì sao, nữ nhân đều sống rất cảm tính, chuyện này ai cũng không nói chắc được.

Hai người không nói thêm gì nữa, cũng không có tâm tư tính toán lẫn nhau, hiện giờ bọn họ chỉ đang suy nghĩ làm sao có thể khiến Thẩm Ngôn biến đi khuất mắt, tốt nhất là đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Dương Mật các nàng thêm lần nào nữa.

...

Mỹ đã nấu xong, Thẩm Ngôn đặt ở bên cạnh để phơi lạnh. Hần nhanh chóng chuyển sang làm đồ mặn, cà chua trứng gà kho. Món này nhất thiết phải giữ

sao cho vị của cà chua thật tươi, bỏ đi mùi tanh của trứng gà, đây không là món ăn quá cầu kỳ, nhưng muốn nấu ra mùi vị thơm ngon thì quả thật rất cần tay nghề.

Lưu Hiểu Kiều vẫn đứng ở một bên quan sát, nàng đã được Dương Mật dẫn dò, Dương Mật biết rõ Thẩm Ngôn lần đầu tiên tới studio, đối với nơi này chắc chắn không quen, cho nên bảo Lưu Hiểu Kiều tới bồi tiếp hắn.

Vừa rồi Lý Thanh Phong và Dương Lập Hoa ngồi sát vách nói chuyện, tiếng nói hai người không lớn, nàng cũng không nghe thấy.

Thế nhưng Thẩm Ngôn lại nghe nhất thanh nhị sở. Từ sau khi hắn bắt đầu Luyện Khí, hắn đã trở nên tai thính mắt tinh, việc hai người bọn họ vũ nhục gièm pha hắn, hắn nghe không sót một chữ.

Bất quá nghe thì nghe vậy, hắn cũng không có cảm giác gì, cũng không thấy tức giận. Trên mạng người mắng hắn còn nhiều hơn, nếu cứ phải đi quan tâm rồi so đo, bức tức với mấy người không đâu ấy, có lẽ hắn đã một chết rồi.

Thẩm Ngôn đơn giản cho rằng đi tranh luận cãi vã với mấy kẻ qua đường ấy chỉ tổ lãng phí thời gian, mà lãng phí thời gian nghĩa là đang lãng phí sinh mệnh.

Đồ ăn mặn không bao lâu sau đã làm tốt, đoàn làm phim lúc này cũng vừa vặn quay xong cảnh trưa, rốt cục thu công. Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba vẫn còn mặc nguyên y phục cổ trang, hai tay xắn cao váy, nhanh chân đi về phía lầu nghỉ ngơi.

"Má ơi, nóng chết tôi mất, oa, cơm đã làm xong rồi sao? Buổi trưa hôm nay chúng ta ăn cái gì thế? Đây là cà chua xào trứng gà kho đúng không, thơm quá."

Dịch Lệ Nhiệt Ba vội vã đi về phía cái nồi trứng gà, cúi người xuống chun mũi ngửi ngửi.

Dương Mật ngồi vào vị trí bên cạnh Thẩm Ngôn, nhìn hắn đang đổ nước từ cái ấm ra chén bèn tò mò hỏi: "Đây là cái gì vậy?"

"Trà lạnh dùng để giải nhiệt đấy, đã nấu xong rồi, các cô có thể uống bất cứ lúc nào cũng được."

Thẩm Ngôn lấy hai cái chén ra, định rót một ít trà giải nhiệt cho bọn họ.

Đúng lúc này, ba người Lý Thanh Phong đột ngột đi đến, sau lưng bọn họ còn có trợ lý đi theo, trên tay anh chàng kia bung một mâm dưa hấu đã được cắt sẵn.

"Đồ ngon tới đây, đồ ngon tới đây. Đây là dưa hấu ướp đá mới lấy từ trong tủ lạnh ra đó, bọn anh không ăn, đợi các em quay xong phân cảnh của mình mới mang đến cho bọn em, thế nào, đủ ý tứ không?"

Ba người đi vào trong lầu, Lý Thanh Phong mỉm cười, vui vẻ nói với Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba.

Dương Lập Hoa liếc mắt nhìn một vòng quanh bàn ăn, sau đó bày ra dáng vẻ cười khỏ, nói với Thẩm Ngôn: "Chàng trai à, giữa trưa nóng nắng hơn ba mươi độ như này mà cậu lại cho các nàng ấy uống trà nóng sao? Bộ cậu tính dùng phương pháp lấy độc trị độc à, cái gì tôi không rõ, nhưng tôi tin chắc ăn uống kiểu này không bị cảm nắng mới là chuyện lạ."

Thẩm Ngôn không có ý trả lời, thậm chí còn chưa từng liếc mắt nhìn tới Dương Lập Hoa, chỉ là ánh mắt hắn mang theo vẻ dò hỏi nhìn về phía Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba.

Hai cô gái không nghĩ nhiều, theo bản năng liền lấy một miếng dưa hấu ướp đá, giữa ngày hè nắng chói chang như này, ăn một miếng dưa hấu mát lạnh rõ ràng rất hưởng thụ.

Thẩm Ngôn thấy vậy liền để chén trà xuống, không có ý định nhiều lời. Hắn đứng dậy cầm lấy hai cái bát, múc một ít mỳ lạnh cho hai nàng.

"Anh cũng ăn một miếng đi, rất ngọt."

Dương Mật cầm khối dưa hấu, đưa cho Thẩm Ngôn.

"Cám ơn, tôi không ăn!" Thẩm Ngôn lắc đầu, đặt đĩa mỳ lạnh và món kho tới trước mặt hai người kia, đoạn nói: "Cà chua trứng gà kho và mỳ lạnh, kho theo khẩu vị của hai người đây, đề nghị ăn ít một chút, không thì sẽ khát nước."

"Mỳ lạnh sao? Thẩm Ngôn anh giỏi quá, mẹ tôi cũng không nấu được mỳ lạnh đâu."

Dịch Lệ Nhiệt Ba cười hi hi, giơ ngón tay cái với Thẩm Ngôn, sau đó một tay vịn lại tay áo dài thướt tha bên phải, một tay cầm đũa bắt đầu ăn.

"Ừm, ăn ngon thật, Mật tỷ, cậu mau nếm thử đi."

Dương Mật buông phần vỏ dưa hấu xuống, đang định động đũa thì thấy Hoàng Bác từ đằng xa lò dò đi tới, anh ta cũng mặc một thân đồ hóa trang, thế nhưng không phải y phục cổ đại giống hai nàng, mà là quần áo thời kỳ dân quốc.

"Không giữ lời gì cả, chẳng phải đã nói sau này đều chờ một suất cho anh sao, thế mà còn chưa đợi anh tới mấy người các em đã ăn rồi."

Hoàng Bác tuyệt đối là sự tồn tại hạng A trong vòng giải trí này, ở đây không có người nào không biết hắn, vì thế mọi người liên nhau nhao nhao lên tiếng chào hỏi.

Ba người Lý Thanh Phong cũng cực kì lễ phép, nhiệt tình hô to.

"Bác ca!"

"Hoàng lão sư!"

"Hoàng lão sư, xin chào!"

"..."

Hoàng Bác ứng đối vài câu, sau đó nhanh chóng ngồi xuống bên người Thẩm Ngôn, "Giữa trưa ăn mì sốt sao? Thăng nhóc này, cậu đúng là em trai anh, thế mà biết được anh đây rất thích món đó. Nè, đây là cái gì vậy? Trà giải nhiệt hả?"

Thẩm Ngôn gật gật đầu.

Hoàng Bác vỗ tay một tiếng, vui vẻ nói: "Quá tuyệt vời, anh đang khát muốn chết đây. Cậu không biết được đâu, anh nói cậu nghe, hôm nay anh phải quay liên tục gần năm cảnh cho tới tận trưa, trong đó còn có cảnh quay anh uống hai bình rượu lớn, nóng nực như vậy, uống vào khô họng kinh khủng, anh còn chưa chết vì là thì xem như đúng là mệnh anh lớn đấy."

Hoàng Bác vừa nói vừa hớp một ngụm trà giải nhiệt.

Lý Thanh Phong cầm một miếng dưa hấu đưa qua: "Bác ca, anh ăn miếng dưa hấu ướp lạnh đi, ăn món này giải khát lắm."

Hoàng Bác cười cười, nói: "Không cần, không cần, trời nóng như vậy thì uống trà giải nhiệt mới là cực phẩm."

Hoàng Bác ngửa đầu uống mấy ngụm lớn, sau đó đặt chén trà cái cộp xuống bàn, ợ một hơi, sau đó sáng khoái hô to: "Sướng!"

Địch Lệ Nhiệt Ba vẫn đang ngậm ngang mì sợi, thấy vậy bèn chớp chớp đôi mắt to tròn, tò mò hỏi: "Trà giải nhiệt không phải nên ướp lạnh để uống thì mới có thể đã khát sao? Nóng như này mà anh còn uống trà nóng, bộ anh không sợ nóng thêm hả?"

Chương sau: Không Được

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Không được

Hoàng Bác bật cười, trả lời Địch Lệ Nhiệt Ba: "Đúng là còn trẻ nên thiếu hiểu biết, ai nói với em trà giải nhiệt thì phải là trà lạnh?"

Trà giải nhiệt thật sự không phải là trà lạnh, thậm chí gọi nó là trà cũng không đúng lắm, vốn chính là dùng trung dược nấu thành, chuẩn xác mà nói thì nên gọi nó là canh giải nhiệt thì đúng hơn.

Trà lạnh tốt nhất nên uống lúc còn nóng, thời điểm vừa uống vào tuy có hơi nóng cổ họng, nhưng nước trà xuống bụng rồi sẽ tạo ra hậu vị ngọt, khiến từ trong ra ngoài cơ thể đều có cảm giác vô cùng sáng khoái.

Có lẽ là vì vẻ mặt Hoàng Bác trông quá thỏa mãn khiến cho mọi người có chút hiếu kỳ, trà lạnh bọn họ đều đã từng uống qua, thứ nước đóng chai Vương Lão Cát (tên một loại thức uống trong truyện) chẳng phải chính là trà giải nhiệt sao, nhưng uống vào cũng không có gì đặc biệt lắm, nhất là loại nước này phải càng lạnh thì uống mới càng thấy mát mẻ chứ.

Mà ẩm trà trước mặt Thẩm Ngôn không phải còn đang bốc hơi nghi ngút sao? Vậy thì có gì mà Hoàng Bác phải hô 'Sướng'?

"Đề em ném thử!"

Địch Lệ Nhiệt Ba buông bát đĩa xuống, rót một chén trà, đưa lên mũi khịt khịt ngửi, sau đó học theo Hoàng Bác uống một lèo mấy ngụm lớn.

"Oa!"

Mắt thường cũng có thể thấy được trên chóp mũi Dịch Lệ Nhiệt Ba đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, thế nhưng nàng lại không thấy nóng, ngược lại còn thấy mát lạnh toàn thân, xúc cảm này so với việc ngồi điều hòa không khí thổi còn dễ chịu hơn.

"Đúng là đã khát lắm luôn, cũng bớt nóng nực hẳn, Thẩm Ngôn, anh quá lợi hại." Gương mặt xinh đẹp của Dịch Lệ Nhiệt Ba tràn đầy kinh ngạc, nàng cảm thán một phen rồi lại ôm lấy cái ấm rót ra thêm một chén đầy nữa.

Dương Mật cũng tò mò đi lấy chén rót trà, uống vào một hơi xong, phản ứng không khác gì Dịch Lệ Nhiệt Ba.

Bấy giờ các nàng mới biết, nguyên lai đây mới thật sự là trà lạnh, xem ra nhiều năm như vậy, các vẫn luôn bị Vương Lão Cát ‘lừa gạt’ mà.

"Thật hay giả thế, đừng bảo là các em đang phô bày kỹ năng diễn xuất ngay trên bàn ăn nhé, sao có thể cường điệu đến vậy được?"

Lý Thanh Phong bật cười, trêu chọc hai cô gái.

Dịch Lệ Nhiệt Ba không vui, bảo: "Cái này chẳng có gì là diễn cả, thật sự rất dễ chịu, so với ăn kem dưa hấu còn mát hơn."

Dương Mật lấy ra một cái bát chưa dùng tới, đoạn nói: "Anh nếm thử đi là biết."

Dương Mật vừa muốn đẩy ấm trà qua cho Lý Thanh Phong uống thử, Thẩm Ngôn lại đột nhiên cầm lấy cái nắp, đem ấm trà che lại.

Dương Mật lập tức sững sờ, những người khác thấy vậy cũng vô cùng ngạc nhiên.

Dương Lập Hoa cười nhạt một tiếng, nói: "Người anh em, quá hẹp hòi đi. Nguyên một cái ấm lớn như thế, cho Phong ca uống một chén cũng không được sao?"

Thẩm Ngôn nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy, không được!"

Không khí hiện trường đột ngột yên tĩnh hẳn, thậm chí có vài phần trở nên xấu hổ.

Bàn tay cầm cái chén đưa qua của Dương Mật vẫn chưa kịp thu về, nét mặt nàng cứng đờ, không biểu lộ chút nào cảm xúc.

Dịch Lệ Nhiệt Ba khó xử nhìn sang Thẩm Ngôn, sau đó lại quay đầu nhìn Dương Mật rồi lại len lén quan sát biểu cảm của Lý Thanh Phong, cuối cùng khe khẽ kéo góc áo của Thẩm Ngôn nhưng vẫn không dám nói gì.

"Nếu không được thì thôi, các em ăn cơm đi, anh cũng trở về lều ăn nhẹ một chút, lát chiều anh còn cảnh quay nữa."

Lý Thanh Phong trên mặt cười khở, gật đầu xem như thay lời chào hỏi với mọi người xung quanh bàn một cái rồi đứng dậy, trở về khu vực nghỉ ngơi của mình.

Vốn ban đầu y cũng rất tức giận, hận không thể trực tiếp động thủ với tên họ Thẩm kia, nhưng rất nhanh y liền kịp phản ứng, trong lòng chẳng những không tức giận, ngược lại còn nhiều hơn mấy phần mừng rỡ.

Lý Thanh Phong cảm thấy Thẩm Ngôn làm như vậy thực sự rất ngu ngốc, bởi vì hành động của hắn chắc chắn sẽ khiến Dương Mật thấy khó xử, thậm chí là thấy có lỗi với y, ngoài ra thì chẳng còn chút tác dụng nào khác.

Cũng chính vì như vậy nên Lý Thanh Phong mới bày ra dáng vẻ nhần nhện cười khở, chủ động lui bước. Lấy cục diện này, y lui một bước chính là đang tiến tới ba bước.

Cán cân trong lòng Dương Mật bảo đảm sẽ hoàn toàn nghiêng về phía y.

Thấy Lý Thanh Phong rời khỏi, mấy người Dương Lập Hoa, Quan Đại Vĩ và trợ lý của bọn họ cũng lật đật đứng lên, chào hỏi một tiếng rồi quay trở về lều vài.

Chỉ thoáng chốc, trong lều chỉ còn lại bốn người Thẩm Ngôn, Hoàng Bác, Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba.

Lưu Hiểu Kiều và Mạnh Bình Bình rất có nhãn lực, vừa thấy tình huống không ổn liền nhanh chân kiểm soát ra ngoài trước, tránh lát nữa cửa thành bốc cháy họa đến cá trong ao.*

(*) Cửa thành bốc cháy họa đến cá trong ao: là một câu thành ngữ của Trung, ý chỉ xui xẻo bị vạ lây vào thân vì một việc không phải do mình gây ra. Ý nghĩa tương tự câu “giận cá chém thớt” và “trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết” của người Việt mình.

"Anh có mâu thuẫn với Lý Thanh Phong à?"

Dương Mật buông cái bát xuống, mở lời hỏi dò Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn lắc đầu, "Không có."

Dương Mật nhún mày, khẽ nói: "Vậy thì lý do như nào, dù sao cũng phải có một cái lý do giải thích cho hành động vừa rồi của anh chứ."

Thẩm Ngôn nhàn nhạt đáp: "Ban nãy anh ta nói xấu sau lưng tôi, bảo là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga."

Dương Mật nghe vậy liền không nói gì nữa. Vốn Định Lệ Nhiệt Ba đang kéo kéo góc áo Thẩm Ngôn, nghe hắn nói xong liền vỗ nhẹ lên mu bàn tay hắn, dùng hành động yên lặng này biểu thị ủng hộ của nàng.

Hoàng Bác thờ dài một phen, đoạn bảo: "Cậu đừng để trong lòng, cái vòng tròn này chính là như vậy, người trước là người, người sau là quý. Bọn họ châm chọc, khiêu khích sau lưng cậu rất nhiều, nếu ai nói gì mà cậu cũng để tâm rồi giận hờn thì anh đảm bảo, chưa đầy một tháng cậu đã chết vì tức rồi kia, nói chung cậu không cần để ý tới những lời nhảm nhí của bọn họ đâu."

Thẩm Ngôn bình tĩnh đáp: "Tôi không giận đối gì hết, nhưng cũng sẽ không thấy vui về gì, dù sao nếu có người nói anh là thịt thiên nga, anh cũng sẽ không vui về nó, đúng không?"

Hoàng Bác gật gật đầu, nhưng rất nhanh liền khựng lại, sau đó phốc phốc phốc, phá ra cười lớn.

Định Lệ Nhiệt Ba quay đầu nhìn Hoàng Bác, não vẫn còn chưa kịp phản ứng, không hiểu vì sao anh ta lại đột ngột lớn tiếng cười như vậy.

Dương Mật ngược lại phản ứng khá nhanh, tát nhẹ lên cánh tay của Thẩm Ngôn, giả vờ trừng mắt: "Anh hay nhỉ, ý anh bảo hai chúng tôi là con cóc xấu xí đúng không?"

Định Lệ Nhiệt Ba vẫn lâm vào tình trạng suy tư.

Bầu không khí trong nháy mắt đã trở nên hòa hoãn hẳn, bốn người cùng một chỗ ăn cơm trưa xong, Hoàng Bác liền cáo từ quay về nghỉ ngơi, trước khi đi còn khẽ huych huych tay Thẩm Ngôn, ý bảo hắn theo mình ra ngoài một lúc.

Đội hai người rời khỏi khu nghỉ ngơi, mới nghe được tiếng Định Lệ Nhiệt Ba phá ra ha ha ha ha cười ngây ngô, xem ra rốt cục nàng cũng minh bạch chuyện con cóc và thịt thiên nga trong lời Thẩm Ngôn rồi.

Cái cung phản xạ dài nhùng này, haiz, Dương Mật nhìn mà ngao ngán không thôi.

"Rất nhiều người đều đem ngành giải trí này coi đen xấu xí, kỳ thật cũng không đến nỗi đáng sợ như vậy, nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, ngành nghệ thuật bản thân nó vốn đã không đơn giản, nói trắng ra đây là một vòng đầu danh lợi tiền tài. Bánh gato tuy thơm ngon nhưng chỉ có mỗi một khối đó, cậu ăn rồi thì người khác sẽ không được ăn, cho nên không có khả năng mọi người đều nhìn nhau vui vẻ, vừa mắt được. Có chút ân oán trong giới này là chuyện quá bình thường."

Hoàng Bác kéo Thẩm Ngôn tới dưới một bóng cây râm mát, kiên nhẫn khuyên giải.

Thẩm Ngôn gật gật đầu, biểu thị bản thân đã hiểu, sau đó tò mò hỏi anh ta: "Anh cũng có ân oán với người khác sao?"

"Đương nhiên là có, anh... Thôi thôi, nói chuyện của anh làm gì, đang nói về cậu kia mà."

- - - - -

Chương sau: Tùy Tiễn Học Tập Một Vài Kỹ Năng

- - -

- -

-

Chương sau buff quá đà làm mình hơi hoảng thật sự T_____T

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tùy tiễn học tập một vài kỹ năng

Hoàng Bác vỗ vỗ bả vai Thẩm Ngôn, đoạn nói: "Anh không quen biết Lý Thanh Phong lắm, nhưng anh nghe nói tiểu tử này không đơn giản, thời gian tới cậu nhớ chú ý một chút. Người xưa đã nói mà, mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng. Có chuyện gì xảy ra thì cậu cũng đừng vội kích động mà gây ra sai lầm, nhớ gọi điện thoại cho anh, anh sẽ giúp cậu xử lý."

Thẩm Ngôn phì cười: "Hắn có thể gây ra chuyện ám tiền gì chứ? Nổ súng bắn chết tôi chắc?"

Hoàng Bác lắc đầu: "Cậu đừng có vớ vẩn, đương nhiên không đến nỗi nổ súng bắn chết cậu được, bất quá tên nhóc đó cũng sẽ có không ít biện pháp đối phó cậu đấy."

Thẩm Ngôn nổi dậy mấy phần hứng thú, dò hỏi anh ta: "Anh, nói một chút nghe thử, thường thì người trong ngành giải trí các anh giải quyết ân oán như thế nào vậy, có thủ đoạn gì đặc biệt không?"

Hoàng Bác dựa vào thân cây, nói: "Nói xấu thanh danh của cậu thì có tính là một thủ đoạn không?"

Thẩm Ngôn lắc đầu, đáp: "Không tính, tôi cũng đâu phải là nghệ sĩ như các anh, và lại thanh danh của tôi hiện tại đã xấu sẵn rồi."

Hoàng Bác tranh luận: "Chưa chắc mà, bọn họ còn có thể bôi đen danh tiếng của cậu thể thảm hơn nữa kia. Mà xem như cậu không hoạt động trong ngành giải trí, nhưng về sau cậu đi làm ở những chỗ khác, bảo đảm ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng."

Thẩm Ngôn tự tin nói: "Sẽ không đâu, tôi tin tưởng tay nghề của mình."

Hoàng Bác giật giật miệng, cái này thật đúng là không có cách nào phản bác. Không nói những chuyện khác, Thẩm Ngôn nấu nướng đích thật là ngon tuyệt. Chỉ cần hân dùng làm ra chuyện độc chết người ta, vậy thì tay nghề của hân dĩ nhiên sẽ khó mà mai một hay không có đầy dụng võ được.

"Cũng không riêng gì việc đó, bây giờ anh ví dụ một chuyện nhé, chắc chắn tên nhóc kia còn có thủ đoạn khác, tí như y kêu gọi mọi người cô lập cậu thì sao đây, tại đoàn làm phim này, ai cũng sẽ không để ý tới cậu, anh xem thử cậu làm sao mà..."

Hoàng Bác đang nói chợt khựng lại, không tiếp tục nói nữa. Anh ta tự nhận thấy có làm vậy với Thẩm Ngôn cũng vô dụng, hân vốn không phải là người của đoàn làm phim này, hơn nữa nhìn dáng vẻ ngoại hình của Thẩm Ngôn xem, đoán chừng chỉ toàn là người khác chủ động tới bắt chuyện với hân, còn hân thì mới là kẻ không nguyện ý phản ứng người ta thì có.

"Anh dựa vào, cậu đúng là yêu tinh đi!" Hoàng Bác thờ phỉ phò, nói: "Vậy nếu anh đi tìm mấy người dùng gậy đánh cậu thì sao hả, chỉ cần không đánh chết cậu là được."

Thẩm Ngôn cười cười, kiêu ngạo đáp: "Yên tâm đi, cái này tôi lại càng không sợ, tôi biết công phu đó."

Hoàng Bác không cho là thật, cười cười trêu hân: "Đẹp cậu đi, một con rắn đã có thể dọa cậu như thế, cậu còn có thể có công phu gì chứ. Dù sao anh cũng nói rồi đấy, sắp tới cậu để ý xung quanh một chút là được, có việc gì thì chớ tự mình xử lý, cứ gọi điện thoại cho anh, anh sẽ giải quyết thay cậu, nghe hiểu chưa?"

Thẩm Ngôn gật gù đầu, không có cự tuyệt hào ý của Hoàng Bác.

Hoàng Bác tự mình đi về phía đoàn làm phim bên kia, Thẩm Ngôn bên này cũng không định quay lại chỗ Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba nghỉ ngơi. Hân chỉ phụ trách ba bữa cơm cho bọn họ, còn lại không có nghĩa vụ gì khác nữa.

Mười vạn khối tiền tuy là một cái giá trên trời, thế nhưng bản thân hân là đầu bếp cấp Tông Sư, một ngày ba bữa cơm, hoàn toàn xứng với cái giá mà bọn họ đã trả.

Bởi vì cơ thể vẫn đang không ngừng Luyện Khí, thế nên hân không cảm thấy mệt mỏi, cũng không thấy nóng bức, vì vậy Thẩm Ngôn quyết định rảnh rỗi đi dạo vòng quanh Hoành Điểm xem thử.

Tuy nói nơi này về sau đã qua bàn tay con người xây dựng thành thành phố điện ảnh, hơn nữa nó cũng không phải là danh thắng lịch sử gì, thế nhưng địa phương dùng để tham quan lại có không ít, trên cơ bản Hoành Điểm vẫn mang phong cách cổ đại uy nghi rất đẹp mắt.

Vườn ngự uyển Minh Thanh, khu trưng bày Thanh Minh Thượng Hà Đồ, đường phố Quảng Châu, khu phố cổ Hồng Kông...

Bởi vì đang là giữa trưa, du khách đến thăm quan rất ít, phần lớn các đoàn làm phim xung quanh cũng đều đang cho nhân viên nghỉ ngơi, thế nên không khí bên trong thành phố điện ảnh này rất yên tĩnh. Thẩm Ngôn đi bộ hồi lâu, có đôi khi còn chẳng nhìn thấy một bóng người nào.

Thẩm Ngôn tự mình du lãm cũng không hề thấy tịch mịch, thậm chí còn có chút hưởng thụ loại yên tĩnh như vậy.

Thời điểm chuẩn bị rời khỏi khu phố cổ Hồng Kông, Thẩm Ngôn đột ngột dừng bước, bởi vì hân nhìn thấy một tiệm sách nho nhỏ ngay ở đầu ngõ rẽ trước mặt.

Mới đầu hân còn tưởng rằng đây là một cảnh dựng, trên đường phố hân đi qua này giờ có đủ loại cửa hàng, bất quá đều chỉ treo tấm bảng bên ngoài dùng để quay phim ghi hình, phần lớn bên trong đều là trống không, chỉ khi nào thời điểm quay phim cần dùng đến thì lúc đó mới tùy thời bố trí.

Nhưng mà chờ đến khi hân tiến vào trong tiệm sách kia rồi mới phát hiện, nơi đây thế mà thật sự là một tiệm bán sách.

Tiệm sách không lớn, chỉ có một tầng, trưng bày mấy cái giá sách xếp vòng vòng xung quanh gian nhà.

Nhân viên cửa hàng là một thiếu niên tầm mười bảy mười tám tuổi, cậu nhóc ngâm điều thuốc, tập trung chơi game trên máy tính, từ lúc Thẩm Ngôn tiến vào đến giờ vẫn chưa từng nhìn qua hân một lần nào.

Thẩm Ngôn đi dọc theo từng dãy giá sách, rất nhanh liền minh bạch vì lý do gì mà cái tiệm sách này lại mở ở trong đây.

Bên trên mấy cái kệ gỗ đều là sách chuyên ngành: võ thuật, đạo diễn, diễn kỹ, nghệ thuật hát, nhạc khí, hội họa, thư pháp, ma thuật, vũ đạo...vân vân...

Đoán chừng là mở ra để bán cho nhân viên công tác của đoàn làm phim, bởi vì cũng chỉ có mấy người bọn họ mới hứng thú tìm đọc các loại sách như vậy.

Thẩm Ngôn đối với mấy thứ này cũng không cảm thấy quá hứng thú, thế nhưng dù sao hiện giờ hắn cũng không có chuyện gì làm, tùy tiện học thêm một ít kỹ năng phòng thân cũng không tệ. Thẩm Ngôn nghĩ vậy liền bắt đầu khơi dậy tinh thần ham học hỏi, đi lòng vòng xung quanh tiệm sách tìm những cuốn mà mình cảm thấy muốn “học”.

Một lượt càn quét như thế chính là hơn nửa ngày, chờ tới lúc Thẩm Ngôn bước ra khỏi tiệm sách thì ánh nắng chiều cũng đã dần tắt từ khi nào.

Cậu nhóc nhân viên cửa hàng nọ vẫn hết sức chuyên chú chơi game, Thẩm Ngôn hoài nghi dám chừng hắn về rồi mà cậu ta cũng không biết trong chiều nay đã từng có một vị khách ghé qua chốn này.

Đương nhiên, đó không phải là chuyện quan trọng, thứ quan trọng hơn chính là những gì Thẩm Ngôn tiếp thu được từ trưa tới giờ.

Giờ phút này, tâm tình của hắn có chút cổ quái...

[Hệ thống vạn năng]

Ký chủ: Thẩm Ngôn

Kỹ năng:

Nấu nướng: đầu bếp cấp Tông Sư, (11/10000). Ngài đã trở thành một vị đầu bếp có kỹ nghệ cao siêu, ngài đã có thể làm ra bất luận mỹ vị gì trên thế gian này.

Y thuật: thầy thuốc cấp Tông Sư, (16/50000). Ngài đã trở thành một vị thầy thuốc xuất sắc, y thuật của ngài đã đạt tới cảnh giới diệu thủ hồi xuân.

Luyện Khí: Đỉnh cấp, (25/100000). Ngài đã trở thành một tu sĩ Luyện Khí đỉnh cấp, trình độ Luyện Khí của ngài đã đạt viên mãn.

Vật lộn: tuyển thủ đầu vật cấp Tông Sư (67/20000). Ngài đã trở thành một tuyển thủ vật lộn cấp Tông Sư, ngài đã có được kỹ xảo vật lộn hoàn mỹ, ngài đã trở thành ‘vua vật lộn’ thế hệ mới.

Đạo diễn: đạo diễn cấp Tông Sư, (122/20000). Ngài đã trở thành một vị đạo diễn cấp Tông Sư, ngài có kinh nghiệm phong phú cùng năng lực chương không mạch phim vô cùng xuất sắc, tác phẩm của ngài làm ra khẳng định sẽ nhận sự tán thưởng của vô số nhà phê bình và khán giả.

Diễn kỹ: diễn viên cấp Tông Sư, (54/20000). Ngài đã trở thành một diễn viên cấp Tông Sư, năng lực biểu diễn của ngài khiến người ta say mê.

Nghệ thuật hát: ca sĩ cấp Tông Sư, (31/20000). Ngài đã trở thành một ca sĩ cấp Tông Sư, ngài đã có được chất giọng trời cho cùng kỹ xảo ca hát hoàn mỹ.

Nhạc khí: nhạc công cấp Tông Sư, (44/20000). Ngài đã trở thành một vị nhạc công cấp Tông Sư, ngài có thể biểu diễn ra tiết tấu tuyệt vời khi dùng bất kỳ loại nhạc cụ nào trong số mười tám nhạc khí cơ bản.

Hội họa: họa sĩ cấp Tông Sư, (90/20000). Ngài đã trở thành một họa sĩ cấp Tông Sư, khả năng họa kỹ của người ngài khiến bất kỳ ai cũng phải tán thưởng.

Thư pháp: thư pháp gia cấp Tông Sư, (12/20000). Ngài đã trở thành một vị thư pháp gia cấp Tông Sư, thư pháp của ngài điêu luyện vô song, tự thành một phái.

Ma thuật: ảo thuật gia cấp Tông Sư, (78/20000). Ngài đã trở thành một vị ảo thuật gia cấp Tông Sư, ma thuật của ngài khiến cho người ta nhìn mà tưởng như mình đang lâm vào mộng ảo.

Vũ đạo: vũ công cấp Tông Sư, (203/20000). Ngài đã trở thành một vũ công cấp Tông Sư, vũ đạo do ngài thực hiện sẽ khiến bất kỳ người xem nào cũng phải thổn thức vì ngài.

- - - - -

Chương sau: Tác Dụng Phụ Của Hệ Thống

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tác dụng phụ của hệ thống

Hệ thống càng lúc càng trở nên phong phú, chữ nghĩa trên đó lút nhua lút nhít, thiếu điều phải lật qua lật lại mới xem được đầy đủ thông báo của nó.

Đột nhiên cùng lúc có nhiều kỹ năng như vậy, đáng lẽ người bình thường sẽ cảm thấy rất cao hứng mới phải.

Bởi vì càng nhiều kỹ năng thì ra đời lại càng dễ sống, đạo lý này cho dù là trẻ nít cấp một cũng có thể hiểu được.

Nhưng mà giờ phút này, tâm tình Thẩm Ngôn rất cổ quái, hoặc nói đúng hơn khá là phức tạp.

Bởi vì hắn phát hiện hệ thống nhà mình vậy mà lại có tác dụng phụ, xem hệ thống vạn năng cũng không hoàn toàn là vạn năng.

Tác dụng phụ này xuất hiện khi kỹ năng đạt cấp Tông Sư trở lên.

Dưới cấp Tông Sư trở xuống, muốn thăng cấp kỹ năng thì cần phải dựa vào điểm kinh nghiệm tích lũy.

Mà sau khi kỹ năng đạt đến đỉnh cấp rồi thì việc tích lũy điểm kinh nghiệm liền vô dụng.

Từ đỉnh cấp muốn lên tới cấp Tông Sư, nhất định phải cần tâm tính biến hóa, thăng hoa.

Thẩm Ngôn cảm thấy xuất hiện vấn đề nan giải rồi đây.

Tâm thái cấp Tông Sư là như thế nào?

Tự tin, chấp nhất, yêu quý, si mê, tôn thờ...?

Những tâm tình này chính là yếu tố tất yếu dẫn tới con đường thành công.

Hay nói cách khác, muốn đạt được đỉnh cao trong bất kỳ lĩnh vực nào, vậy thì nhất định phải có được tâm cảnh như thế.

Chỉ khi tâm tính đầy đủ, kỹ năng cũng đã hoàn thiện, vậy thì bạn mới có khả năng tiến thêm một bước nữa trong lĩnh vực mình theo đuổi.

Nhưng...

Phàm trên đời này cái gì cũng có ngoại lệ, người xưa đã nói rất rõ ràng, hễ quá hoá dở, vật cực tất phản, thịnh cực thì suy, trăng tròn thì khuyết.

Loại tâm tính ấy nếu vượt qua hạn độ nhất định, vậy sẽ hoàn toàn biến thành một hình dáng khác.

Tự tin biến thành tự phụ, chấp nhất biến thành cố chấp, yêu quý biến thành cuồng nhiệt, si mê biến thành cao ngạo.

Thẩm Ngôn hiện tại chính là đang rơi vào loại tình huống này. Lúc đầu hắn chỉ mới thăng cấp kỹ năng lên đến cấp Tông Sư có một hai mảng thôi nên còn chưa phát hiện ra chỗ nào khác thường.

Nhưng bây giờ hắn đã tích lũy được tổng cộng 12 cái kỹ năng cấp Tông Sư.

Không ít người chỉ cần đạt được chút thành tựu tại một lĩnh vực bất kỳ nào đó, tâm tính đã sinh ra kiêu ngạo.

Có thể nghĩ xem nếu một kẻ có những 12 kỹ năng, mà kỹ năng nào cũng đạt tới trình độ trên hàng vạn người, vậy thì sẽ mang tới sự ảnh hưởng to lớn cỡ nào.

Cũng còn may là Thẩm Ngôn làm người hai đời, tâm tính nhân hậu không phô trương, không có dã tâm lớn lao gì, cho nên mới có thể chịu đựng được, đổi thành người khác thì chỉ sợ đã bị sự kiêu ngạo sinh ra từ hệ thống bức cho phát điên rồi.

Bất quá cho dù là vậy thì hắn cũng không kém cạnh mấy là lăm vào tình cảnh cực hạn.

Xem ra về sau muốn học tập kỹ năng nào thì Thẩm Ngôn cần phải khống chế tiết tấu một chút, tốt nhất là chỉ nên học tập đến một trình độ nhất định thôi, không nên ham hố tích lũy điểm vượt mốc cấp Tông Sư làm gì cho hại thân.

Kết quả này trước đó Thẩm Ngôn hoàn toàn không hề nghĩ tới, nguyên bản hắn còn tưởng rằng mình có thể học tập thoải mái, đem mỗi cái kỹ năng thăng cấp đến chừng nào không lên được nữa thì thôi.

Nhưng bây giờ mới biết được, đó chỉ là mộng tưởng tốt đẹp của hắn, còn thực tế thì khó mà hoàn thành.

...

Gió đêm mạnh mẽ quét qua, thổi bay cái nóng nực vào ban ngày.

Trên trời có vô số đám mây cực kỳ mỹ lệ, ánh mặt trời đang dần tắt nắng, để lại một vệt rắng đỏ đẹp mắt từ đằng xa xa.

Thẩm Ngôn nhắm mắt đứng lặng tại bên đường, một lúc lâu sau mới mở mắt ra.

Nét cổ quái và sự phức tạp trên mặt hắn đã bay biến không thấy đâu nữa. Hắn sống qua hai đời, thu hoạch lớn nhất kỳ thật cũng không phải là hệ thống vạn năng, mà là việc hắn nhìn nhận rõ được bản thân quan tâm đến cái gì, mong muốn có cái gì.

Đây chính là những điều mà Thẩm Ngôn rút ra được từ những ngày nằm thoi thóp trên giường bệnh ở kiếp trước.

Có hệ thống hay không, có kỹ năng hay không, kỳ thật cũng không trọng yếu, trọng yếu là bạn có nghiêm túc ‘sống’ hay không kia kìa.

Đối với người sống có mục đích, có lý tưởng, có thứ để theo đuổi thì dù chỉ còn sống được thêm một ngày, đó cũng là ngày vô cùng đặc sắc.

Mà kẻ ‘sống’ như một cái xác không hồn, mất đi mục tiêu, không điều khiển được chính mong muốn và tham vọng của bản thân mình thì dù có sống trên một trăm năm cũng vẫn ngơ ngơ ngác ngác như cũ.

Đây mới chính là điều Thẩm Ngôn chân chính tự hào về bản thân.

...

Trường quay « Lạc Nhạn Trường Phi ».

Dương Mật vừa hoàn thành một cảnh quay cá nhân xong liền quay trở về khu vực lều vải nghỉ ngơi.

Địch Lệ Nhiệt Ba đang nằm dài trên ghế chơi điện thoại.

"Thẩm Ngôn còn chưa quay lại đây sao?"

Dương Mật ngồi xuống bên người Địch Lệ Nhiệt Ba, cầm ly nước lên chậm rãi uống.

Địch Lệ Nhiệt Ba đứng đưa bàn chân nhỏ, lắc lư đôi dép lười đang mang, hai mắt vẫn không rời ra khỏi cái điện thoại, chỉ đơn giản lắc đầu đáp: "Chưa!"

"Cậu đang làm gì mà chăm chú vậy?" Dương Mật nghiêng người nhìn thoáng qua di động của Địch Lệ Nhiệt Ba.

Địch Lệ Nhiệt Ba nói: "Tớ ấy hả, cùng Sur Sur, Na Trát, Nha Nha nghiên cứu thảo luận một chút chuyện ngày hôm nay thôi."

Dương Mật tò mò hỏi: "Chuyện gì?"

"Chuyện của cậu với Thẩm Ngôn ấy."

"Tớ? Tớ với hắn có chuyện gì đâu."

Địch Lệ Nhiệt Ba ngồi thẳng người dậy, nàng cuộn tròn đôi chân trắng ngần xếp gối, nghiêm túc nhìn Dương Mật: "Chẳng lẽ cậu không phát giác ra được chút nào sao?"

Dương Mật thật sự không hiểu gì cả, "Tớ nên phát giác ra cái gì hả?"

Địch Lệ Nhiệt Ba thở dài, bộ dáng đầy vẻ thương hại: "Cậu thật sự không nhìn ra Thẩm Ngôn đã thích cậu à?"

Trên mặt Dương Mật lộ ra hắc tuyến, "Má ơi, tưởng chuyện gì quan trọng, hóa ra mấy cậu lại suy diễn vớ vẩn nữa rồi."

Địch Lệ Nhiệt Ba chột chột vào eo Dương Mật, đáp: "Tớ nói thật mà, cậu xem đi, Lý Thanh Phong thích cậu, việc này cậu không được, có đúng không?"

Dương Mật há miệng tính đáp, nhưng ngẫm nghĩ lại liền thôi không trả lời.

Lý Thanh Phong quả thật có ý tứ đối với nàng, mặc dù anh ta chưa từng chính thức tỏ lộ qua, nhưng tâm tư của anh ta trên cơ bản toàn bộ mọi người trong đoàn làm phim đều có thể nhìn ra được, Dương Mật thông tuệ như vậy, hiển nhiên cũng có thể cảm giác điều đó.

"Hôm nay Thẩm Ngôn và Lý Thanh Phong gây sự với nhau cũng bởi vì cậu, chuyện này cậu cũng không thể phủ nhận, đúng chưa?"

"Cậu ít nói hươu nói vượn lại đi!" Dương Mật tròn mắt nhìn Địch Lệ Nhiệt Ba: "Con mắt nào của cậu thấy bọn họ mâu thuẫn là bởi vì tớ vậy?"

Địch Lệ Nhiệt Ba phì cười: "Còn dám chối à, cả hai mắt của tớ đều thấy có được hay không, hai người bọn họ gây sự với nhau chính là vì tranh giành tình nhân, cái này còn chưa rõ ràng sao?"

"Ai là tình nhân của ai chứ? Cậu điên rồi, tớ mặc kệ cậu đấy!" Dương Mật giận dỗi nằm phịch xuống ghế, nghiêng nửa mình vô trong, đưa lưng về phía Định Lệ Nhiệt Ba.

"Cậu dỗi tớ làm cái gì, đây là sự thật, cậu có phủ nhận thế nào cũng không khác đi được."

"Phủ nhận em gái cậu!"

Định Lệ Nhiệt Ba phá ra cười lớn, đoạn đưa tay cuốn lấy một lọn tóc của Dương Mật lên trêu đùa: "Trốn tránh cũng vô dụng thôi, bất quá thái độ này của cậu tớ khó mà hiểu nổi, cũng đâu phải tại tớ bắt cậu thừa nhận mình thích Thẩm Ngôn, tại tớ chỉ đang nói là anh ta thích cậu thôi mà. Cậu cần gì phải phản ứng mạnh như vậy chứ?"

-- -----

Chương sau: Cảm Giác Mất Mát Khó Hiểu

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cảm giác mất mát khó hiểu

Dương Mật bị Định Lệ Nhiệt Ba trêu chọc đến mức thấy khó chịu, nàng bực bội ngồi dậy, trừng mắt nhìn cô bạn thân của mình, đoạn gắt gỏng: "Được, vậy tớ thừa nhận, tớ thừa nhận việc Thẩm Ngôn thích mình, sau đó thì sao? Cậu muốn nghe cái gì nữa đây?"

Định Lệ Nhiệt Ba nhìn thẳng vào mắt Dương Mật, hỏi: "Vậy còn cậu?"

"Tớ cái gì?"

"Cậu có thích Thẩm Ngôn không?"

Dương Mật quay đầu nhìn sang một bên, dứt khoát đáp: "Không thích!"

"Thật à?"

"Thật!"

"Thật không có chút nào thích sao? Một chút xíu cảm giác động tâm cũng không có hả?"

"Ai nha, cậu có thấy phiền hay không vậy? Không thích chính là không thích, hay là bây giờ tớ phải đứng đây thề một câu thì cậu mới hài lòng?"

"Hi hi!" Định Lệ Nhiệt Ba cười cười, cũng không biết tại sao, nhưng khi nghe Dương Mật nói như vậy, trong nội tâm nàng đột nhiên nhẹ nhàng thờ ra, "Cậu đừng khẩn trương mà, chỉ là bọn này nghiên cứu thảo luận một chút thôi, cậu giận cái gì."

Dương Mật hừ một tiếng, nói: "Nhảm chán, tớ thấy mấy người các cậu chính là rảnh quá nên mới đâm ra bày trò."

Định Lệ Nhiệt Ba nằm phịch xuống ghế lần nữa, sau đó thờ dài một phen, cảm thán nói: "Ai, Thẩm Ngôn thật là đáng thương."

"Có cô mới đáng thương ấy!"

Một thanh âm trầm thấp đầy truyền cảm vang lên, thân ảnh Thẩm Ngôn không rõ từ khi nào đã xuất hiện trong lều vải.

Dương Mật và Định Lệ Nhiệt Ba đột ngột cứng đờ người, dường như bị một kẻ nào đó niệm chú Định Thân Thuật, cả hai ngồi ngốc ngay tại ghế, nhất thời không biết nên nói gì.

Gương mặt xinh đẹp của cả hai đều hiện lên vẻ lúng túng xấu hổ, mới rồi hai nàng còn nhiệt tình thảo luận sau lưng người khác, nay lại để chính chủ bắt gặp tận mặt, trên đời này còn có chuyện gì lúng túng hơn nữa không...

Là người trong cuộc bị đem ra làm đề tài thảo luận, Thẩm Ngôn phản ứng ngược lại muốn còn bình tĩnh hơn so với các nàng.

"Ban đêm ăn cái gì?"

"y... Ăn gì cũng được mà!"

"Ừm!"

Thẩm Ngôn quay người đi ra khỏi lều vải.

Vừa thấy hấn ra ngoài, Dương Mật lập tức chồm dậy hung hăng vỗ lên lưng Dịch Lệ Nhiệt Ba mấy cái.

"A, cậu đánh tớ làm gì, cứu mạng!"

"Đều tại cậu hết!"

"Trách tớ cái gì chứ, người nói không thích không động tâm là chính cậu mà."

"Cậu còn dám nói nữa!"

Hai nữ tử đùa giỡn một trận âm ỉ trên ghế sofa, cánh tay trắng trẻo, cặp đùi thon dài như ẩn như hiện, đáng tiếc giờ phút này không có ai may mắn được ở đây để thưởng thức cảnh đẹp ấy.

...

"Mật tỳ, cậu nói xem, liệu Thẩm Ngôn có ghi hận trong lòng, sau đó bữa tối nay sẽ len lén hạ độc hai người chúng ta không?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba trốn đằng sau cửa lều, chỉ lộ ra gương mặt xinh đẹp, một bên chăm chú quan sát Thẩm Ngôn đang ở ngay bên ngoài nấu cơm, một bên nhỏ giọng thì thầm với Dương Mật ở đằng sau lưng.

Dương Mật không thêm phản ứng lại câu đùa quá nhảm nhí của cô bạn mình, nàng ngồi trên ghế, hai cánh tay ôm vòng qua đùi, lẳng lặng dõi theo gương mặt của Thẩm Ngôn ở xa xa. Nàng đang muốn nhìn xem, đến cùng là Thẩm Ngôn giả bộ điềm nhiên như không có việc gì, hay là thật sự anh ta chưa hề nghe thấy những lời mà các nàng nói ban nãy.

Nàng không phải chưa từng nghĩ tới, nếu Thẩm Ngôn thật sự rung động với nàng, hoặc là hấn động tâm với một trong bốn cô gái còn lại, vậy thì việc ly hôn sau một năm nữa liệu có thể hoàn thành đúng như dự kiến không..

Đây là điều mà nàng vẫn luôn cực kỳ lo lắng, nhờ đâu mà điều nàng hằng bận tâm sẽ biến thành sự thực, nếu thật là như thế, vậy thì việc ly hôn chắc chắn sẽ gặp không ít phiền phức cho xem.

Tuy nói các nàng đã cùng Thẩm Ngôn ký kết văn bản thỏa thuận, thế nhưng chính bản thân Dương Mật hiểu rất rõ ràng, phần hiệp nghị kia cũng không tính là có hiệu lực của pháp luật.

Đến lúc đó, nếu Thẩm Ngôn không đồng ý ly hôn, vậy thì tờ giấy thỏa thuận kia chẳng khác nào trò cười mà thôi.

Bởi vì trong lòng có chỗ lo lắng, cho nên hai ngày này, nàng vẫn luôn cố ý quan sát Thẩm Ngôn.

Thế nhưng từ những việc đã trải qua mà nói... Nàng thật sự có chút không hiểu.

Muốn nói Thẩm Ngôn đối với nàng hoặc là đối với Dịch Lệ Nhiệt Ba không có một chút hảo cảm, vậy thì rõ ràng không đúng. Chẳng phải hết lần này tới lần khác hấn đều đối xử với các nàng rất tốt, đã vậy mỗi ngày còn cam tâm tình nguyện chuẩn bị ba bữa cơm cho bọn họ sao?

Nhưng muốn nói Thẩm Ngôn thích các nàng, vậy thì thật khiến cường, bởi vì biểu hiện của hấn đối với hai người các nàng rất lơ là, chẳng có một chút gì gọi là đặc biệt để ý cả.

Ví dụ như vừa rồi đi, nếu Thẩm Ngôn thật sự thích nàng, nghe được mấy lời nàng nói kia, không có khả năng hấn sẽ bình tĩnh như vậy.

Nhưng trên thực tế, Thẩm Ngôn quả thật rất bình tĩnh.

Nàng đã quan sát một lúc lâu rồi, nhưng ngoại trừ chăm chú nấu cơm như thể đang hưởng thụ công việc bếp núc ấy ra thì chẳng còn cái gì khác. Từ trên mặt Thẩm Ngôn, nàng không tìm thấy nửa điểm thất lạc hoặc là bộ dáng thương tâm vì bị người mình thích từ chối. Hấn vẫn cứ bình tĩnh, nhàn nhạt như trước.

Mà kể cũng lạ, một người xuất thân là nhân viên phục vụ tiệm cơm như Thẩm Ngôn, giờ phút này thong dong đứng giữa khu vực nghỉ ngơi của đoàn làm phim nấu nướng cũng không khiến cho người ta cảm thấy hấn thật quái gở, ngược lại còn có một loại cảm giác tiêu sái tự nhiên khó diễn tả.

Rõ ràng Thẩm Ngôn đang mặc một thân hàng via hè hàng, nhưng rất khó để người ngoài có thể gắn chữ "bẩn" hoặc là "xấu" lên trên người hấn, mà dường như hấn cũng không cần dựa vào những thứ ngoại lực ấy tới trang trí cho dáng vẻ của chính mình.

"Cho nên, đối với tôi, anh không có một chút cảm giác nào sao?"

Dương Mật rù mắt xuống, thì thầm khe khẽ.

Không hiểu sao với cái đáp án ấy, nàng cũng không thấy nhẹ nhõm như trong tưởng tượng, ngược lại còn có một chút chua xót không nói rõ được cũng

không diễn tả nổi thành lời.

Tôi không xinh đẹp à? Hay là tôi đã làm chuyện gì khiến anh thấy phản cảm? Giữa trưa tôi cũng đâu có nói thay Lý Thanh Phong tiếng nào, mặc dù y là nam chính của bộ phim do tôi đầu tư, nhưng chẳng phải tôi cũng không vì anh ta mà gây chuyện với anh sao?

"Ồ, Thẩm Ngôn đang làm cái gì vậy?"

Dương Mật bị lời nói của Dịch Lệ Nhiệt Ba đánh gãy sự trầm tư, nàng giật mình tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn về phía bên kia.

Chỉ thấy Thẩm Ngôn đang cúi người, trong tay cầm một cây đao, dường như hắn đang tỉ mỉ điêu khắc cái gì đó.

Hai cô gái đề nén không được sự hiếu kì, liền cùng nhau đi ra ngoài xem xem rốt cuộc Thẩm Ngôn đang làm gì.

Đúng như dự đoán, Thẩm Ngôn quả thật đang điêu khắc, một củ cà rốt bị hắn nạo phần vỏ đi, rút bớt ruột ra, chỉ còn lại một tầng ruột thật mỏng. Thẩm Ngôn lúc này đang chạm trổ lại dáng vẻ trường quay phim ngay trước mặt lên thân củ cà rốt nọ.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba đều tròn mắt há hốc miệng. Hai nàng quan sát động tác điêu luyện của hắn, lại ngẩng đầu ngo studio trước mặt, cơ hồ giống nhau như đúc, không sai chút nào.

"Má ơi, anh cũng quá lợi hại đi."

Dịch Lệ Nhiệt Ba kinh thần không thôi, Dương Mật cũng rung động không nhẹ, việc này so với nấu nướng còn khiến người ta trầm trồ hơn.

Dù sao vị giác còn lâu mới phong phú được bằng thị giác.

Điêu khắc trang trí cũng coi là một phần của nấu ăn nhưng là ở một phạm trù khác, muốn đạt tới trình độ của Thẩm Ngôn thì các vị đầu bếp cấp Tông Sư cũng chưa chắc đã làm được.

Sở dĩ hắn có thể làm được đến mức này bởi vì hắn chẳng những là đầu bếp cấp Tông Sư mà còn là nhà điêu khắc cấp bậc Tông Sư.

Kỹ năng phối hợp với nhau hiển nhiên ăn đứt một người chỉ giỏi mỗi một thứ.

- - - - -

Chương sau: Cái Gì Tôi Có Thể Thiếu, Nhưng Riêng Vợ Thì Có Rất Nhiều

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cái gì tôi có thể thiếu, nhưng riêng vợ thì có rất nhiều

"Có đẹp không?"

Thẩm Ngôn không ngẩng đầu lên, chỉ mỉm cười hỏi.

Dương Mật theo bản năng gật đầu, bất quá rất nhanh liền ngừng lại, cái cảm khê nâng, một bộ dáng giả vờ kiêu ngạo.

Dịch Lệ Nhiệt Ba ngược lại rất thành khẩn, dùng sức liên tục gật đầu.

"Muốn có không?"

"Muốn, muốn, anh tặng cho tôi sao?"

Ý cười trong đôi mắt to tròn của Dịch Lệ Nhiệt Ba khó mà kiềm lại được, gương mặt trắng nõn xinh đẹp ửng ửng sáng lên.

"Không đâu!"

Thẩm Ngôn thần nhiên đáp, sau đó giơ tay lên bóp mạnh một cái, củ cà rốt được điêu khắc tinh xảo lộng lẫy kia lập tức bị bóp nát.

Cũng chỉ là một củ cà rốt mà thôi, rất giòn.

"Anh làm sao vậy? Đáng ghét, quý hẹp hòi, hừ!" Dịch Lệ Nhiệt Ba nhìn tác phẩm mỹ lệ đó chỉ chớp mắt đã bị Thẩm Ngôn hủy đi, đau lòng không chịu được, nàng trừng mắt nhìn Thẩm Ngôn, cái miệng nhỏ nhắn bĩu xuống.

Thẩm Ngôn lau tay vào cái khăn sạch bên cạnh, đoạn nói: "Cô cho rằng tôi là giang hồ mãi nghệ sao, người nào muốn đều được? Tác phẩm của tôi nào có giá rẻ như vậy."

Địch Lệ Nhiệt Ba cực kỳ không hài lòng với câu trả lời này, nàng nghiêng đầu xích sát lại gần Thẩm Ngôn, hai mắt mở lớn, muốn biểu lộ đáng vẻ hung ác của mình, nhưng nàng đâu biết nhìn nàng lúc nàng chỉ thấy cả một bầu trời thiết mạnh mà thôi.

"Anh đây là có ý gì, tôi làm sao lại thành "người nào" rồi? Tôi là vợ của anh đấy, có hiểu hay không hả?"

"Không phải tôi có ý gì, nhưng cái nào tôi thiếu chữ riêng vợ thì có rất nhiều."

"Thẩm Ngôn, tốt nhất anh nên thu hồi câu đó đi, anh tổn thương nghiêm trọng tới tôi rồi, hiện tại tôi rất tức giận, về sau tôi sẽ không thêm để ý tới anh nữa, dù anh có làm cơm ngon cỡ nào tôi cũng sẽ không ăn, dù có chết đói cũng quyết không ăn."

Thẩm Ngôn không để ý đến Địch Lệ Nhiệt Ba bên này phụng phịu, hần đứng dậy đi đến mở nắp nồi khiến mùi hương thơm ngào ngạt từ trong bếp bay ra.

"Đồ ăn đã làm xong rồi, ăn cơm thôi."

"Được rồi!"

Địch Lệ Nhiệt Ba rất không có cốt khí lên tiếng, hấp tấp chạy đến bên người Thẩm Ngôn, xoay người ngửi ngửi, sau đó tấm tắc khen: "Thật là thơm."

Dương Mật vẫn đứng một bên ôm cánh tay, lặng lẽ nhìn hai người đùa giỡn nhau, thấy đáng vẻ tự nhiên của bọn họ, trong lòng nàng không khỏi cảm thán, tính cách không tìm không phổi này của Địch Lệ Nhiệt Ba quả thật cũng là một chuyện tốt.

Hoàng Bác trước đó đã gọi điện thoại qua, nói đêm nay tổ đạo diễn muốn quay một đoạn phim quan trọng vì thời tiết rất phù hợp, cảnh quay này tương đối phức tạp, có lẽ phải kéo dài, không biết khi nào mới xong, vì vậy anh ta không có thời gian qua đây ăn cơm cùng ba người bọn họ.

Diễn viên quay phim trên cơ bản đều không có thời gian nghỉ ngơi cố định, việc 'sáng chín giờ làm chiều năm giờ tan ca' là việc không đời nào xuất hiện trong ngành giải trí.

Bởi vì việc quay phim cũng không phải chỉ có một mình bạn và đạo diễn, mà là sự hợp tác của một tổ nhân viên đông đảo. Không thể cứ bạn nói muốn quay là quay, muốn nghỉ là nghỉ, có rất nhiều nhân tố ngoại lực làm ảnh hưởng đến tiến độ quay chụp.

Ví như bối cảnh phim buổi tối chẳng hạn, muốn quay cảnh đó vào ban ngày sẽ vô cùng phiền phức, vừa phải dựng lều chế tác trăng cảnh ban đêm, vừa tốn thời gian, phí sức lại phí tiền, cho nên nếu như không phải quá gấp, hoặc là diễn viên bận rộn lịch trình không thể thực hiện được thì đành chịu. Còn không thì bình thường đều sẽ chờ đến tối lại quay.

« Lạc Nhạn Trường Phi » bên này cũng có nhiều cảnh phải quay ban tối, thế nhưng cảnh phim không dày, ít nhất cũng không cần thức nguyên đêm như Hoàng Bác.

Ăn xong cơm tối, Dương Mật và Địch Lệ Nhiệt Ba liền quay trở lại studio. Phần diễn của Địch Lệ Nhiệt Ba đêm nay tương đối ít, chỉ có một cảnh, cũng không có nhiều lời thoại, không bao lâu sau nàng đã hoàn thành.

Lúc bình thường, nếu như diễn viên nào sớm kết thúc công việc, cơ bản đều sẽ rời khỏi studio, trở lại khách sạn nghỉ ngơi sớm.

Thế nhưng hôm nay Địch Lệ Nhiệt Ba lại không vội vàng rời đi, nàng tháo hết trang sức, thay đổi trang phục, đổi sang mặc áo thun quần jean ngắn cho mát mẻ, rồi chạy đi tìm trợ lý trường quay lấy một cây kem lạnh, vui vẻ đi tới trước mặt Thẩm Ngôn.

"Anh đang nhìn cái gì vậy?"

Địch Lệ Nhiệt Ba dõi theo ánh mắt Thẩm Ngôn hướng về phía trước, tò mò hỏi.

Thẩm Ngôn ôm cánh tay, dựa vào thân cây gỗ đằng sau lưng, ngắn gọn đáp: "Nhìn mọi người quay phim."

Địch Lệ Nhiệt Ba thè lưỡi liếm liếm cây kem hết như một chú cún, lúng búng nói: "Anh thích xem cái này à? Nhảm chán lắm, bộ anh thích đóng phim sao?"

Trong mắt hầu hết người ngoài giới, việc quay phim hẳn là vô cùng nhẹ nhàng, vui vẻ. Diễn viên chỉ cần đợi trợ lý đạo diễn hô "action" một cái là bắt đầu diễn xuất, hô "cut" một tiếng là xong.

Thậm chí nhiều người cho rằng là bọn họ rất hiểu công việc của diễn viên, bởi vì họ đã xem qua không ít hậu trường bên lề của các bộ phim nổi tiếng (behind the scene). Có thể nhìn ra, diễn viên rất thoải mái, thường xuyên cười đùa, không khí trường quay cũng vô cùng náo nhiệt và thân thiện.

Nhưng trên thực tế, hậu trường cũng chỉ là hậu trường mà thôi. Đây là do bên sản xuất biên tập ra vài thước phim đặc sắc để mua vui cho khán giả, còn chân chính hiện trường đóng phim đều phi thường khô khan.

Một cái ống kính có thể sẽ quay tới quay lui mười mấy hai mươi lượt, một lời kịch thoại cũng có thể phải lặp đi lặp lại mười mấy hai mươi lần. Cùng một cảnh quay, diễn viên có thể phải diễn đi diễn lại chỉ vì để đạt hiệu ứng đẹp mắt trên nhiều góc đặt máy ảnh.

Không ít lần bọn họ phí sức cả nửa ngày để quay tốt một đoạn ngắn, thế nhưng bởi vì sai lầm rất nhỏ của một người nào đó mà bắt buộc phải hủy đi cả cuộn phim, tiến hành quay chụp lại.

Cho nên mới nói thật ra phần lớn thời gian quay phim chính là đang lặp đi lặp lại một chuyện giống hệt nhau.

Một lần hai lần có lẽ sẽ rất có ý tứ, nhưng nhiều lần liên tục thì cũng chẳng còn cái gì hào hứng nữa. Và lại cộng thêm tinh thần và thể lực bị tiêu hao, khiến diễn viên thường thường sẽ nảy sinh tâm lý bực bội khó tránh khỏi.

Đối với rất nhiều diễn viên, nhất là diễn viên chuyên nghiệp thì việc quay phim không những không dễ chơi chút nào, mà còn đặc biệt mệt mỏi.

Không ngoại lệ có những người quay xong một bộ phim thường sẽ bị bệnh nặng một trận, hoặc là cần nghỉ ngơi mấy tháng mới có thể tiếp tục nhận kịch bản mới.

Đương nhiên, đây là diễn viên chuyên nghiệp, có tâm huyết với nghề. Còn loại diễn viên bình hoa*, máy quay rồi chỉ biết ê a đọc thoại cho xong thì không thuộc về tình trạng trên.

(*) Diễn viên bình hoa hay còn gọi là bình hoa di động: chỉ những người sở hữu nhan sắc cực kỳ xinh đẹp/bánh bao, nhưng diễn xuất khá tệ. Xuất hiện trên phim chỉ để làm nền làm cảnh cho đẹp mắt chứ không phải vì để cống hiến thực lực diễn cho khán giả nhìn.

Vốn Thẩm Ngôn không hề hứng thú chút nào đối với việc quay phim, kiếp trước kiếp này đều không có cơ hội tiếp xúc qua, đây chính là cái mà người ta thường gọi là ‘khác nghề như cách núi’, hẳn không hứng thú, cũng không hiểu rõ gì về ngành nghề này.

Dù hẳn may mắn cưới được năm người vợ là siêu sao, dù hẳn đã tự mình bồi tiếp bọn họ đến Hoành Điểm quay phim, nhưng hẳn vẫn luôn cảm thấy bản thân và những người ở đây hoàn toàn thuộc về hai thế giới khác biệt.

Tuy nhiên, hiện tại mọi thứ đã thay đổi.

Việc kỹ năng đạo diễn và diễn kỹ đều song song đạt tới cấp Tông Sư đã khiến hắn nảy sinh một sự yêu quý cuồng nhiệt đối với việc quay phim.

Đây cũng là một trong những tác dụng phụ mà hệ thống vạn năng mang lại.

Phàm là khi hắn thăng cấp bất kỳ kỹ năng nào đến cấp Tông Sư xong, hẳn liền sẽ dâng trào một cảm giác yêu quý đến độ sùng bái đối với kỹ năng và nghề nghiệp đó.

- - - - -

Chương sau: Tôn Nghiêm Đại Sư

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bát Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Tôn nghiêm đại sư

Đây chính là một vòng lặp vô hạn không hồi kết.

Muốn thăng cấp kỹ năng tới cấp Tông Sư, vậy hẳn nhất định phải đạt được tâm cảnh, nảy sinh lòng yêu quý với nghề nghiệp đó.

Mà bởi vì yêu quý, cho nên sẽ khiến một Thẩm Ngôn vốn nguyên bản không hề có chút hứng thú nào với ngành nghề này lại trở nên đặc biệt si mê và cuồng nhiệt nó.

Hiện tại chính là như thế. Buổi sáng Thẩm Ngôn vẫn còn cảm thấy chẳng hứng thú, không thèm để ý gì đến công việc của mọi người xung quanh, thế nhưng đến bây giờ thì lại trở nên nhện không được muốn dõi theo quá trình bọn họ quay chụp.

Hắn vừa quan sát vừa suy nghĩ xem đạo diễn hiện trường đã khống chế năng lực quay ổn chưa, nhìn xem đạo diễn ánh sáng đã điều tiết vận dụng gương phản quang hợp cách chưa, hay tự nhủ nếu là chính mình thì với cảnh kịch trước mắt, hẳn sẽ quay như thế nào.

Không chỉ vậy, não hắn còn phân bổ suy nghĩ cả về phía diễn viên. Hẳn âm thầm đặt mình vào từng nhân vật để thăm so sánh xem, nếu là hắn thì hắn sẽ diễn ra làm sao, vị trí đứng trước ống kính của người này đã thích hợp chưa, hay lời kịch của người kia có phù hợp với tính cách của vai diễn cũng như sự phát triển của kịch bản không, hoặc là diễn viên nọ hẳn nên phối hợp hoạt động từ chỉ với lời thoại để ăn khớp với cảnh diễn đó mới phải...

Thậm chí, bởi vì hội họa cùng thư pháp đều đã đạt đến cấp Tông Sư, cho nên hắn còn không tự chủ được thăm quan sát trợ lý trường quay xem anh ta đã phối cảnh cân đối và phù hợp mỹ quan khi lên phim chưa, ngay cả diễn viên trang điểm như nào, có đẹp mắt và hợp với thân phận nhân vật không hắn cũng âm thầm đánh giá qua một phen.

Tóm lại, hắn đang rất nhập tâm vào khung cảnh bên trong, thậm chí còn cảm giác rất ngứa ngáy.

Thật muốn dùng một cước đá văng ông chú đạo diễn kia, không chỉ vậy, Thẩm Ngôn còn muốn đá nốt luôn dàn diễn viên trong đó.

Hiện tại trước mặt hắn là nam nữ chính đang đối diễn với nhau, Lý Thanh Phong cùng Dương Mật.

Từ khi diễn kỹ của Thẩm Ngôn đạt tới cấp Tông Sư, hắn nhìn biểu diễn của hai người này mà cảm thấy muốn xé bỏ hợp đồng diễn xuất của bọn họ kinh khủng.

Hắn không phải nhằm vào Lý Thanh Phong, chỉ là khách quan cảm thấy thực lực của y quá kém, ngay cả Dương Mật cũng như thế, cái này mẹ nó cũng gọi là biểu diễn à?

"Uy, anh làm sao vậy?"

Địch Lệ Nhiệt Ba quơ quơ bàn tay nhỏ qua lại trước mặt Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn đề xuống sự kích động trong lòng, đoạn hỏi: "Nội dung bộ phim này nói về cái gì thế?"

Địch Lệ Nhiệt Ba vừa liếm cây kem lạnh ngắt trong tay, vừa đáp: "Bộ anh không biết truyện « Lạc Nhạn Trường Phi » à?"

"Không, nội dung như nào vậy?"

"Tiểu thuyết này siêu hot đó, đây là phim truyền hình chuyển thể từ tác phẩm đấy, nội dung kể về..."

Địch Lệ Nhiệt Ba tóm tắt sơ lược nội dung nguyên tác « Lạc Nhạn Trường Phi » và kịch bản chuyển thể cho Thẩm Ngôn nghe.

Đại khái kịch bản kể về một nữ tướng quân (vai nữ chính), đang trong quá trình xông pha giang hồ thì có cơ duyên gặp gỡ nam chính, hai người ngưỡng mộ tính cách lẫn nhau, đem lòng yêu thương đối phương.

Thế nhưng nữ tướng quân này trước kia đã cùng Hoàng Tử (vai nam thứ) có hôn ước. Vì gia tộc, vì đại cục, nàng ta đành phải nén nước mắt rời xa nam chính.

Công Chúa (nữ thứ) lại tình cờ gặp phải nam chính, sau đó cũng đem lòng yêu chàng ta.

Mà Hoàng Tử bởi vì biết rõ nữ tướng quân một lòng chung tình với nam chính cho nên đã âm thầm phái người truy sát y.

Sát thủ chính là nam phụ thứ ba, gã sát thủ này đã thầm tơ tưởng đến Công Chúa từ lâu, e sợ rằng nếu giết chết nam chính thì Công Chúa sẽ thương tâm, vì vậy bất tuân lệnh, không những không giết y mà còn trở thành bằng hữu của người nọ sau một biến cố lớn...

Nghe đến đây, Thẩm Ngôn liền mở miệng đánh gãy lời của Địch Lệ Nhiệt Ba.

Cái quỷ kịch bản gì thế này!

Nghe đến đó đầu hắn muốn xi ão luôn rồi nè.

Thế nhưng... Thẩm Ngôn lại dùng lý trí để suy nghĩ, tuy nói kịch bản khiến hắn khó mà yêu thích nổi, nhưng từ góc độ của người sản xuất phim đến xem thì bộ phim mà bọn họ đang quay có lẽ sẽ bạo hot một phen.

Giống với kịch bản của Quỳnh Dao trong kiếp trước của hắn vậy, tuy nói trí thông minh của các nhân vật cũng như độ cầu huyết của kịch bản đều có thể khiến người ta phát điên, thế nhưng phần lớn khán giả vẫn cực kỳ ưa thích xem các thể loại phim như vậy. Nói đúng hơn là một vòng luẩn quẩn, bọn họ vừa xem vừa chửi, càng chửi nhiều thì lại càng rủ rê nhau xem tiếp để coi diễn biến ra sao, càng coi nữa thì lại càng muốn chửi, chửi rồi lại cắn răng ngồi xem tiếp...

Anh yêu tôi, tôi yêu anh, anh không yêu tôi, tôi vẫn yêu anh, anh yêu tôi, tôi không yêu anh... Loại tình yêu nhừn nhão này vốn chính là một yếu tố hấp dẫn, chưa bao giờ lỗi thời đối với khán giả phim truyền hình.

"Tuy nói như thế, nhưng nếu để cho mình đến diễn, hoặc là để mình tự quay thì mình sẽ..."

Thẩm Ngôn trong lòng không tự chủ được đặt mình thay vào vị trí của đạo diễn và các diễn viên, khát vọng muốn thay thế bọn họ càng lúc càng dâng trào.

Thật sự là ngứa tay quá mà.

"Kịch bản của phim mà các cô đang quay còn có nhân vật nào trống chỗ không?" Thẩm Ngôn quay sang hỏi Địch Lệ Nhiệt Ba.

Địch Lệ Nhiệt Ba nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: "Hắn là không có, tạo hình nhân vật và vai diễn đã cố định từ lâu rồi, mà anh hỏi chuyện này làm gì?"

Thẩm Ngôn đáp: "Tôi muốn diễn!"

"Anh diễn?"

"Có vấn đề gì sao? Ánh mắt nghi ngờ của cô là có ý gì thế?"

Địch Lệ Nhiệt Ba nhún mày, nghi ngờ hỏi: "Thế nhưng anh đã từng học qua lớp diễn xuất nào hay đã từng diễn trước ống kính lần nào chưa?"

"Không có!"

"Kia..."

"Nhưng tôi là thiên tài, đừng dùng nhãn quang phàm nhân của cô để đánh giá tôi."

Lời tuyên bố của Thẩm Ngôn cực kỳ trang bức, thế nhưng thần sắc trên mặt hắn lại không có một tia tự đại nào, ngược lại thái độ của hắn còn cực kỳ bình tĩnh, bởi vì Thẩm Ngôn nói chính là sự thật, tối thiểu là hắn thật sự cho rằng như vậy.

Địch Lệ Nhiệt Ba đưa tay mân mê đôi môi nhỏ nhắn, suy nghĩ một hồi lâu mới đáp: "Tại sao tôi cứ có cảm giác là anh đang khinh thường tôi nhỉ, dựa vào cái gì mà anh là thiên tài, còn tôi lại là phàm nhân? Nói cho anh biết, tôi chính là tiểu tiên nữ đó."

"Tiểu tiên nữ? Cô là Áp Long Đại Tiên sao?" Thẩm Ngôn phì cười, trêu chọc nàng ta.

"Áp Long Đại Tiên là ai?"

"Là mẫu thân của Kim Giác Đại Vương cùng Ngân Giác Đại Vương!"

Địch Lệ Nhiệt Ba suy nghĩ một lát mới chợt nhớ tới nhân vật này đến cùng là ai, chính là lão thái bà sở hữu cái thùng trời tiên kia.

"Anh nằm mơ đi, anh mới là Áp Long Đại Tiên, không đúng, anh chính là Trư Bát Giới, ha ha!"

"Hai người đang nói cái gì mà cao hứng quá vậy?"

Dương Mật mặc đồ hóa trang đi tới, cảnh quay mới rồi đã xong, hiện giờ nhân viên công tác của đoàn làm phim đang thu dọn và tiến hành dời máy móc thiết bị ra ngoài, một lát nữa bọn họ còn có phân đoạn ngoại cảnh cần quay nốt.

"Thẩm Ngôn nói anh ta muốn đóng phim kia." Địch Lệ Nhiệt Ba láu táu giành nói.

Dương Mật sừng sốt, quay đầu nhìn về phía Thẩm Ngôn, ánh mắt mang theo ý dò hỏi.

Thẩm Ngôn thản nhiên đáp: "Cũng không phải là bắt buộc phải diễn, không diễn cũng chẳng sao."

Lời nói có vẻ kiêu ngạo, bất quá cũng là lời thật lòng của hắn.

Thật ra, đây cũng chính là tác dụng phụ mà hệ thống vạn năng mang lại.

Từ khi diễn kỹ thăng lên cấp Tông Sư, dù hắn có thể sẽ ngửa tay muốn thể hiện bản lĩnh của mình, nhưng tuyệt đối Thẩm Ngôn sẽ không thấp kém khấn cầu một vai diễn, bởi vì đây là tôn nghiêm cần có của một vị đại sư.

Chẳng có bất kỳ vị đại sư nào lại đi khấn cầu xin cho mình được làm một việc gì đó, nhất là tại lĩnh vực mà người họ am hiểu nhất.

"Sao đột nhiên anh lại có ý muốn này vậy?" Dương Mật tò mò hỏi.

"Nhàm chán, nghĩ muốn diễn thử một chút thôi!"

- - - - -

Chương sau: Một Bài Hát Đôi Lầy Một Vai Diễn

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Một bài hát đôi lấy một vai diễn

Dương Mật nghe vậy liền trầm mặc, một lúc sau mới nói với Thẩm Ngôn: "Nếu như anh thật sự muốn phát triển theo hướng này cũng có thể, hình tượng và dáng vẻ của anh phi thường tốt..."

Nói đến chỗ này, Dương Mật dừng lại, ánh mắt theo bản năng lướt một vòng từ trên xuống dưới khắp người Thẩm Ngôn.

Không thể không nói, điều kiện bên ngoài của Thẩm Ngôn đích thật là cực phẩm, không chỉ đơn thuần là hần lớn lên rất soái, mà quan trọng là từ người hần tỏa ra một loại mị lực đặc biệt khó mà diễn tả.

Không nói đến cái khác, chỉ bề ngoài này thôi đã đủ để trở thành một thần tượng rồi.

"Tôi nghĩ trước tiên anh nên đăng ký học một khóa diễn xuất ngắn hạn đã, dù sao đó giờ anh cũng chưa từng tiếp xúc với công việc tương tự, vả lại bộ phim này đã được lên kế hoạch từ lâu, nhân vật trọng yếu đều đã định sẵn, tạm thời thêm vào một nhân vật có đất diễn sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới mạch phim cũng như các nhân vật khác, nói không chừng có một số cảnh còn phải quay lại cho hợp logic, làm vậy thì quá lãng phí thời gian, anh có thể đợi bộ phim tiếp theo của tôi hoặc Nhiệt Ba đi, khi đó bắt đầu tiến tổ cũng chưa muộn."

"Thẩm Ngôn nói anh ta là thiên tài, không cần phải học!"

Địch Lệ Nhiệt Ba đột ngột chen lời.

Dương Mật cười cười: "Tớ tin tưởng anh ấy là thiên tài, nhưng..."

"Bộ phim này của các cô đã có ca khúc chủ đề chưa?" Thẩm Ngôn cắt ngang lời Dương Mật.

Dương Mật lắc đầu: "Tạm thời còn chưa có, thế nào?"

Thẩm Ngôn nói: "Một bài hát chủ đề đôi lấy một vai, không cần vai diễn đã định cho người khác, tôi không muốn khiến ai mất việc, chỉ cần một vai nhỏ chưa từng xuất hiện là đủ, không được nữa thì coi như tôi chưa nói gì."

Địch Lệ Nhiệt Ba há hốc miệng, gương mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ kinh ngạc: "Anh còn có thể hát à? Không phải, anh còn có thể sáng tác bài hát?"

Thẩm Ngôn không trả lời, chỉ nhìn thẳng vào mắt Dương Mật.

Dương Mật lộ ra nụ cười ngọt ngào, gật đầu đáp: "Thành giao!"

Nàng cũng không suy nghĩ gì nhiều, cũng không quá trông cậy vào việc Thẩm Ngôn thật sự có thể viết ra bài hát nào hay ho. Không phải nàng có thành kiến hay khi dễ gì Thẩm Ngôn, mà là chuyện sáng tác bài hát, đặc biệt là bài hát chủ đề cho một bộ phim là việc đòi hỏi sự chuyên nghiệp.

Nhạc sĩ đảm nhiệm không chỉ cần thiên phú, cần tài hoa, cần linh cảm, mà quan trọng hơn hết là phải cảm được nội dung kịch bản để viết nên bài hát linh hồn cho cả bộ phim.

Mà những điều đó, tối thiểu là cho tới bây giờ, nàng vẫn không phát hiện ra Thẩm Ngôn có năng khiếu gì ở phương diện này.

Đầu thế cứ tùy tiện tiện nói viết một ca khúc là lập tức viết ra được một bài hát thật hay.

Nàng sờ dĩ đồng ý, chẳng qua là vì yêu cầu của Thẩm Ngôn quả thật rất nhỏ.

Đối với Dương Mật mà nói, một tiểu nhân vật không quan trọng căn bản cũng không tính là việc lớn. Nàng là người đầu tư kiêm nữ chính của phim, nếu như nàng là kẻ tùy hứng và thích ra vẻ, thì tùy thời vai diễn nam chính nữ thứ gì gì đấy nàng đều có dũng khí thay đổi nữa là.

Tiện tay làm mỗi một chuyện nhỏ, hơn nữa còn có thể thỏa mãn tâm nguyện của Thẩm Ngôn, nàng có lý do gì không đáp ứng?

Đương nhiên, Dương Mật chắc chắn sẽ không thừa nhận chính mình làm như thế là có ý muốn lấy lòng Thẩm Ngôn.

Chỉ là... Dù sao vẫn còn phải ở cùng nhau một năm nữa, nếu quan hệ của mọi người hòa hợp thì có phải cả nhà đều vui không?

Thẩm Ngôn không nói gì nữa, chỉ gật gật đầu rồi quay trở lại khu vực nghỉ ngơi.

Địch Lệ Nhiệt Ba cũng vội vàng đi theo, Dương Mật còn một cảnh quay đêm, bọn họ đi rồi, nàng liền quay trở lại studio.

Trở lại lầu vài, Thẩm Ngôn thuận miệng hỏi Địch Lệ Nhiệt Ba: "Có giấy bút và nhạc cụ nào ở chỗ cô không?"

Địch Lệ Nhiệt Ba ngẫm nghĩ một lát, lục lọi khắp tứ phía, cuối cùng lôi ra được giấy bút hần cần, nhưng còn nhạc cụ... Nàng lôi một cái còi màu đỏ từ trong túi ra, đưa qua cho hắn: "Cái còi thì sao?"

"Ô ~..."

Địch Lệ Nhiệt Ba chu môi lên, mạnh mẽ thổi một tiếng.

Thẩm Ngôn hiếu kỳ hỏi: "Cô đi quay phim còn mang theo cái còi đó làm gì vậy?"

Địch Lệ Nhiệt Ba vui vẻ đáp: "Là bảo an ở studio mua đó, tôi thấy đẹp nên lấy một cái về chơi, cái này có hữu dụng với anh không?"

"Cô cảm thấy thế nào?"

"À..." Địch Lệ Nhiệt Ba lộ ra thần sắc ngưng ngừng.

"A, tôi biết có một nơi có nhạc khí, để xem, là đàn tranh, đúng rồi, là đàn tranh ấy, có được không?"

"Được!"

"Vậy anh chờ chút, để tôi đi lấy!"

Địch Lệ Nhiệt Ba vui vẻ chạy ra ngoài, không lâu sau đã ôm theo một cây đàn tranh trở về.

"Đây là đạo cụ quay phim lúc sáng, đáng tiếc tôi không biết đánh, lúc quay phim chỉ giả vờ học theo động tác tay của nghệ nhân hướng dẫn mà thôi, khi nào làm hậu kỳ nhân viên kỹ thuật sẽ phối âm lại giúp tôi."

Địch Lệ Nhiệt Ba ăn ngay nói thật.

Thẩm Ngôn tiếp nhận đàn tranh, gảy vài tiếng để kiểm tra thử âm thanh, hần nghiêng đầu lắng nghe một lát liền quyết định điều chỉnh dây đàn.

"Anh đang làm gì thế?" Địch Lệ Nhiệt Ba ngồi xổm ở bên người Thẩm Ngôn, đôi mắt to tròn tràn ngập sự tò mò.

"Điều chỉnh lại âm thanh, âm thanh ban nãy không phù hợp!"

"Oa, mấy chuyện này anh cũng biết nữa hả?"

"Ừm!"

"Thật lợi hại, tôi rất bội phục những người biết chơi nhạc cụ. Khi còn bé, mẹ tôi cũng từng định cho tôi đi học đàn, nhưng lúc đó nhà không có điều kiện nên mẹ tôi chỉ cho lựa một thứ, hoặc vũ đạo hoặc là dương cầm, năm ấy tôi chọn vũ đạo, hiện tại đặc biệt hối hận, dù sao lăn lộn trong giới này mới thấy, biết chơi nhạc cụ sẽ ngầu hơn nhiều." Địch Lệ Nhiệt Ba thủ thỉ thuật lại chuyện xưa.

Thẩm Ngôn lại gảy hai lần, cảm giác âm điệu đã điều chỉnh tốt bèn ngẩng đầu lên nhìn Địch Lệ Nhiệt Ba, đoạn nói: "Hiện tại học cũng chưa muộn, cô cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, cũng đâu phải đã ngoài tám mươi."

Địch Lệ Nhiệt Ba ôm lấy gương mặt hình V-line của mình, nở nụ cười e thẹn, "Vậy anh sẽ dạy tôi sao?"

"Không đâu!"

Về hào hứng trên nét mặt của Địch Lệ Nhiệt Ba trong nháy mắt liền biến mất, nàng thờ phỉ phò đứng lên, tức giận nói: "Hiện tại tôi chính thức nói cho anh biết, anh đã lọt vào danh sách chán ghét của tôi. Về sau hai người chúng ta ai cũng đừng phản ứng ai nữa, tôi sẽ không nói chuyện với anh, anh cũng thế, coi như nước sông không phạm nước giếng đi, hừ."

Địch Lệ Nhiệt Ba vỗ mạnh lên cái bàn nhỏ gần đó, hậm hực leo lên ghế sofa ngồi xuống.

Thẩm Ngôn không để ý tới nàng, hần vẫn tập trung cúi đầu chơi đàn tranh, thỉnh thoảng gảy một giai điệu ngẫu nhiên rồi dừng lại, cầm cúi ghi chép gì đó lên giấy rồi lại tiếp tục gảy.

Địch Lệ Nhiệt Ba ôm cánh tay đưa lưng về phía Thẩm Ngôn, vốn là nàng đang giận dữ hần, thế nhưng sau khi nghe tiếng đàn đứt quãng từ đằng sau, cuối cùng nàng vẫn khó nhịn được lòng hiếu kỳ bèn âm thầm quay đầu lại.

Nàng len lén tiến đến gần Thẩm Ngôn, nhìn lướt qua đoạn phổ nhạc cùng ca từ trên giấy một lượt, "« Ái Cung Đường »? Đây là tên bài hát mà anh định sáng tác cho phim của chúng tôi đấy à?"

"Ừm!"

- - - - -

Chương sau: Ca Sĩ Chân Chính Là Người Như Thế Nào?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Ca sĩ chân chính là người như thế nào?

Thẩm Ngôn kiếp trước rất thích nghe nhạc, xem phim, thế nhưng cũng chỉ đơn giản là yêu thích mà thôi.

Hắn tuy nghe qua không ít bài hát, mỗi tuần cũng coi đến mấy bộ phim, nhưng Thẩm Ngôn cũng giống đại đa số mọi người, đều chỉ xem những việc này như thú vui tiêu khiển lúc rảnh rỗi.

Lúc một bài hát hắn yêu thích vang lên, hắn có thể ngân nga dăm ba câu theo, nhưng bảo hắn ghi lại giai điệu, nhớ kỹ tất cả ca từ, hiển nhiên là chuyện không thể nào.

Vậy nên những ký ức rải rác ấy đối với một người không rành về âm nhạc mà nói thì đúng là chẳng có bất kỳ tác dụng nào.

Nhưng đối với Thẩm Ngôn hiện giờ thì đây chính là vô cùng vô tận linh cảm.

Tựa như bài hát « Ái Cung Dường » này chẳng hạn, hắn chỉ nhớ mang máng giai điệu đại khái, nhưng với một kẻ vừa có năng lực ca hát lẫn chơi nhạc cấp Tông Sư thì nhiều đó đã quá đủ rồi.

Hắn hoàn toàn có thể căn cứ vào giai điệu mơ hồ ấy, tự mình bổ sung và hoàn thiện bài hát.

Nhìn qua thì có vẻ hai cái kỹ năng ca hát và chơi nhạc cụ đều thiên về loại hình biểu diễn, so với việc sáng tác một ca khúc mới thì có khác biệt rất lớn.

Nhưng trên thực tế, kỹ năng nghệ thuật có rất nhiều điểm tương thông, hay nói đúng hơn là bị ảnh hưởng lẫn nhau.

Ví dụ đơn giản như này. Nếu bạn muốn nghệ thuật ca hát cùng năng lực diễn tấu nhạc khí của mình đều biểu hiện ở mức cao siêu, vậy thì bạn nhất định phải có được tri thức nhạc lý phong phú cùng tố chất cảm thụ âm nhạc bẩm sinh, nếu không thì khó lòng mà đạt tới trình độ được các nhà chuyên môn thừa nhận.

Mà tri thức nhạc lý và khả năng cảm thụ âm nhạc chính là một trong những điều kiện thiết yếu của công việc sáng tác.

Đương nhiên, ngoài hai yếu tố trên thì còn một thứ quan trọng không kém, ấy chính là linh cảm.

Mà vừa khéo đây là thứ Thẩm Ngôn không bao giờ sợ thiếu.

Hơn mười phút sau, Thẩm Ngôn đã hoàn thành « Ái Cung Dường », bài hát này so với kiếp trước có chút khác biệt, nhưng loại khác biệt ấy nằm ở chỗ chất lượng ca khúc đã tốt hơn nhiều, dù sao kỹ năng của hắn hiện giờ không phải là tùy tiện ra đường đều nhặt được một mớ người như vậy.

"Anh viết xong rồi à?" Dịch Lệ Nhiệt Ba chớp mắt, thật sự ngạc nhiên.

Có lẽ là vì quá chăm chú, Dịch Lệ Nhiệt Ba cũng không phát hiện nửa thân trên của mình từ khi nào đã dán sát lên lưng Thẩm Ngôn, vùng mềm mại mà thần bí nọ cũng bị ép đến thay đổi hình dạng.

Thẩm Ngôn liếc ra đằng sau, thân thể không chút dấu vết lặng lẽ dịch chuyển một chút để tránh né, hắn nhàn nhạt lên tiếng: "Ừm, đã xong."

Dịch Lệ Nhiệt Ba hơi ngây người, cảm giác... so với trong tưởng tượng không giống lắm, đây là vừa sáng tác bài hát sao?

Quá nhanh rồi! Mỗi lần nàng đi vệ sinh, tùy tiện ngồi nghịch điện thoại một lát thôi mà muốn còn lâu hơn thời gian anh ta tạo ra một ca khúc mới.

Dịch Lệ Nhiệt Ba không hiểu mấy về âm nhạc, cũng không rành công việc sáng tác, nhưng nàng không phải là không có thường thức, cho dù không am hiểu thì chỉ cần động não một chút cũng có thể đoán được, sáng tác bài hát, nhất là bài hát chủ đề cho phim ảnh tuyệt đối không thể đơn giản như vậy.

Nếu ai cũng ngoáy bút dễ dàng trong mười phút mà ra được thành phẩm thì vòng âm nhạc này đã sớm bão hòa từ lâu rồi.

Chẳng lẽ là bởi vì Thẩm Ngôn không biết sáng tác bài hát, chỉ viết qua loa để đối phó với bọn họ cho nên mới nhanh như thế sao?

Dịch Lệ Nhiệt Ba cẩn thận, nghiêm túc xem xét tờ giấy hắn đưa, tuy nhiên nhìn một đồng ký hiệu âm nhạc trong đó, nàng chẳng hiểu gì cả, chỉ có điều... chữ viết thật đẹp.

Rong bay phượng múa, nước chảy mây trôi, nhưng lại không có một tia lộn xộn.

Nàng cũng không quá hiểu thư pháp, nhưng thẩm mỹ đơn giản vẫn phải có, Nhiệt Ba cảm thấy chữ viết của Thẩm Ngôn ngay ngắn dễ nhìn, quả thật khiến người ta xem mà dễ chịu.

"Đương Mật lúc nào mới quay xong?"

Thắm Ngôn hỏi.

Địch Lệ Nhiệt Ba lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, nhưng lịch quay đêm nay không phải cảnh nào cũng có cậu ấy đâu, anh muốn gọi Mật tỷ sang đây xem à?"

"Ừm!"

"Bình Bình ơi!" Địch Lệ Nhiệt Ba không tự mình đi, mà là chụm hai tay nhỏ đặt ở bên miệng, hét lớn một tiếng gọi cô bé trợ lý của nàng.

Mạnh Bình Bình nhanh chóng đi vào, Địch Lệ Nhiệt Ba liền nói: "Em giúp chị qua bên kia xem Mật tỷ đã quay xong chưa nha, nếu không còn cảnh nào nữa thì em bảo cậu ấy tới đây một chuyến đi."

Mạnh Bình Bình gật đầu rồi đi, qua một lát liền thấy Dương Mật mặc đồ hóa trang tiến vào lều vải.

"Thế nào rồi?"

"Thắm Ngôn viết xong một ca khúc rồi nè!" Địch Lệ Nhiệt Ba vui vẻ cầm tờ giấy kia đưa qua như đang hiến vật quý, giục Dương Mật mau xem.

Dương Mật tiếp nhận nhìn một chút, đập vào mắt cũng là ấn tượng chữ viết của Thắm Ngôn thật đẹp, sau đó... không có sau đó nữa, bởi vì nàng cũng không hiểu nhiều gì về âm nhạc.

Bình thường bảo nàng hát dăm ba ca khúc thì chẳng thành vấn đề, nhưng bảo nàng đọc nhạc lý phổ nhạc thì lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Vì vậy nên tâm tư hiện giờ của nàng y hệt Địch Lệ Nhiệt Ba mới rồi. Dương Mật cho rằng thời gian ngắn như vậy mà đã viết hoàn một ca khúc thì có thể hình dung sản phẩm tệ như nào.

Trong lòng đã có chuẩn bị nên nàng cũng không quá để ý, bất kể tốt xấu ra sao thì cũng nên cố vũ anh ta một tiếng, còn về sau làm sao từ chối thì chỉ cần bịa đại, bảo thật ra ca khúc chủ đề kỳ thật đã sớm có là xong.

"Tôi xem không hiểu nhạc lý lắm, bài này làm sao hát?" Dương Mật mỉm cười hỏi.

Thắm Ngôn không trả lời, hần chỉ ngồi thẳng người lên, đỡ cây đàn tranh lên đùi, dựa thế cho ổn rồi bắt đầu nhẹ nhàng gảy lên giai điệu của bài hát.

Tiếng nhạc êm ái vang lên, lúc nhanh lúc chậm, tựa như dòng nước suối chảy róc rách, lại hết như chuông gió va khẽ vào nhau, dòng nhạc cổ phong du dương đến độ khiến người ta không tự chủ được đắm chìm vào trong đó.

Dương Mật và Địch Lệ Nhiệt Ba nghe đến ngây người ra, cả hai đều cảm thấy có chút ngoài ý muốn, ca khúc do Thắm Ngôn viết vậy mà rất dễ nghe.

"Nâng người trên đôi tay, thành kính thấp nén nhang

Cắt đứt một đoạn nết, thấp sáng vạn Kinh Luân

Không cầu mong rung động thấu tâm can, chỉ cầu xin một hồi ái tình

Yêu đến tận cùng đau thương, khóc đến tận cùng tuyệt vọng

Ta dùng trọn một đời một kiếp để sùng ái nâng niu người

Chờ đợi ánh mắt người chịu dùng chân phút chốc

Xin ban cho ta tình yêu vô hạn

Đề ta có thể an tâm ngã lưng dưới gốc Bồ Đề, lẳng lặng mong ước..."

Âm thanh ôn nhuận, tràn ngập từ tính của Thắm Ngôn hòa quyện vào tiếng đàn, cao thấp uyển chuyển, dào dạt khó cưỡng.

Nghệ thuật ca hát cấp Tông Sư phát huy vô cùng tinh tế lúc này, không chỉ đơn giản là mang chất giọng cùng kỹ năng thanh nhạc kết hợp lại, mà trong giọng hát đó còn có tình cảm, có hình ảnh, như thể mang đến cho người nghe một cố sự ai oán nào đấy.

Người ca sĩ chân chính không phải là cứ phô bày ra cho khán giả thấy kỹ thuật của mình tốt như nào, âm cao lên được bao xa... mà còn phải làm xúc động được linh hồn người nghe, khiến họ phải dung nhập vào trong lời ca mà mình muốn truyền tải tới tất cả mọi người.

- - - - -

Chương sau: Thiên Tài Đầu Thích Tùy Hứng?

Chương 33: Thiên tài đều thích tùy hứng?

Một ca khúc thật sự có thể khiến người nghe khóc sao?

Đây cũng không phải là vấn đề quá khó để trả lời, bởi vì có rất nhiều người đều đã từng trải qua cảm xúc tương tự.

Một bài hát nếu có thể kết hợp được hai thứ, vừa khéo đúng với tâm trạng người nghe, và gọi cho người ta nhớ lại được những kỷ ức khó quên thì việc rơi lệ khi nghe nhạc là chuyện tương đối dễ dàng.

Thế nhưng đây cũng chỉ là định nghĩa chủ quan mà thôi.

Bởi vì hai yếu tố nói trên đều là vấn đề cảm xúc cá nhân của con người. Nhạc sĩ nào mà thiên tài tới độ đoán trước được tâm tình khi nghe nhạc của khán giả đúng lúc ấy là gì, và lại, một người không có hồi ức nào đặc biệt đáng nhớ thì phải làm sao?

Thế nên chuyện gì cũng có hai mặt, dựa vào một ca khúc mà muốn lấy được nước mắt của người nghe thì lắm lúc đây là chuyện phi thường khó khăn, khó như lên trời vậy.

Ca khúc tuy thương cảm, sầu bi, nhưng người nghe cả ngày đang vui vẻ hào hứng, nghe vậy chứ nghe thêm chục lần nữa cũng chưa chắc đã nhỏ được giọt lệ nào. Nếu không phải là ngôi sao điện ảnh, có thể tùy ý muốn rơi nước mắt lúc nào là rơi, thì việc đột ngột bảo một người bình thường 'này, nghe rồi khóc đi' là chuyện khó vô cùng.

Trừ phi người thể hiện ca khúc đó cực kỳ lợi hại, đến nỗi mà người nọ có thể dùng nghệ thuật hát cao siêu của mình buộc người nghe phải tập trung vào, tâm hồn hòa lắng làm một với bài hát, khiến cho tâm tình của khán giả không tự chủ được đi theo mạch cảm xúc do ca sĩ dẫn dắt.

Mà Thẩm Ngôn - người may mắn sở hữu được hệ thống vận năng, chính là kẻ có được nghệ thuật hát nghịch thiên như thế.

Lời hát vừa dứt, Thẩm Ngôn liền đặt hai tay lên dây đàn để giữ dư âm rung hồi lâu, lúc hân ngẩng đầu lên, Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba ngồi đối diện đã vỡ òa ghen ngào từ khi nào.

Chúng kiến cảnh tượng này, trong lòng Thẩm Ngôn cực kỳ vui vẻ và hài lòng.

Kỹ năng đạt tới cấp Tông Sư khiến hân thật lòng yêu quý và sùng bái việc ca hát, và lại, đối với bất kỳ một ca sĩ chân chính nào, vinh quang lớn nhất không phải là thu hoạch được bao nhiêu giải thưởng, mà chính là có thể làm cho người nghe phải cuốn theo giọng hát của anh ta, cùng anh ta trải qua từng cung bậc cảm xúc trong cổ sự mà đối phương thuật lại.

"Bài hát này đòi lấy một vai diễn trong phim của cô, có thể chứ?" Thẩm Ngôn lên tiếng hỏi.

Dương Mật không trả lời, hai mắt đắm lệ nhìn Thẩm Ngôn, giờ khắc này, trong tâm nàng trào dâng sóng ngầm mãnh liệt, nàng có vô vàn lời muốn nói với hân, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Đây rốt cuộc là một người đàn ông như thế nào vậy?

Nàng đến cùng là giã phải vận chút chớ gì mà may mắn tìm được một người như Thẩm Ngôn để đăng ký kết hôn?

Hân không phải chỉ là một nhân viên phục vụ tầm thường thôi sao?

Từ lúc nào mà tiêu chuẩn chọn người của tiệm cơm đã lợi hại như vậy?

Tài nấu nướng của Thẩm Ngôn ngon miễn bàn, bề ngoài gần như hoàn mỹ, đã vậy hân còn có thể sáng tác nhạc, mấu chốt là kỹ năng ca hát còn tốt hơn cả ca khúc hân viết, chưa kể hân còn biết chơi nhạc cụ dân tộc nữa kia. Đây quả thật là ông chồng mà mình tự tìm về sao, hân không phải là yêu nghiệt hạ phàm đúng không?

"Không được hả?" Thẩm Ngôn nhú mày, cái này quả thật có chút vũ nhục hân, một tác phẩm ỏn như thế, vậy mà hân chỉ muốn đòi lấy một vai diễn nhỏ thôi mà nàng ta cũng không đồng ý?

"Được chứ, được chứ, đừng bảo vai nhỏ, anh muốn diễn vai gì cũng được!"

Dương Mật thấy hân nhú mày liền giật mình tỉnh táo lại, gấp gấp dùng khăn tay lau vội nước mắt trên mặt, vừa lau vừa nói với Thẩm Ngôn, chỉ sợ hân thay đổi chủ ý.

Thẩm Ngôn gật đầu, suy nghĩ một lúc liền nói: "Tốt nhất là dạng nhân vật nào có tính khiêu chiến một chút, còn vai lớn hay nhỏ thì tôi không quan trọng đâu."

Dương Mật mỉm cười, đáp: "Không thành vấn đề, đợt lát nữa tôi sẽ qua bên kia trao đổi với đạo diễn. Thế nhưng trước tiên, tôi hi vọng anh có thể dành thời gian thu âm bài hát này cái đã, ca khúc anh viết rất tốt, quan trọng hơn nữa là nó cực kỳ hợp với không khí của bộ phim chúng tôi đang quay. Chờ anh ghi âm xong bài hát chủ đề, qua một thời gian ngắn nữa, bên bộ phận marketing sẽ tung audio ra, tuyên truyền dần dần cho phim là vừa."

Thẩm Ngôn dứt khoát lắc đầu: "Bài hát có thể cho các cô, tôi không hát đâu."

"Hả... vì cái gì?"

Dương Mật cảm thấy rất khó hiểu, chất lượng bài hát này ổn như vậy, Thẩm Ngôn thì lại hát quá tốt, đến lúc đó đoàn làm phim sẽ phát lực hỗ trợ tuyên truyền, bài hát này tất nhiên sẽ thành hit.

Vừa là người sáng tác lại vừa là người biểu diễn, Thẩm Ngôn nổi tiếng là điều tất nhiên.

Đây là cơ hội tốt cỡ nào, đổi thành một người mới (ý chỉ diễn viên mới/ca sĩ mới, những người chưa chính thức hoạt động nghệ thuật và cũng chưa có tên tuổi trong làng giải trí) khác mà có cơ hội bật lên như thế, đoán chừng có thể vui sướng phát điên. Vì vậy nàng thực sự nghĩ không ra, Thẩm Ngôn có lý do gì mà lại cự tuyệt.

Thẩm Ngôn suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định nói rõ suy nghĩ của mình: "Nơi này không có người ngoài, tôi nói thẳng với cô vậy, tôi không thích bộ phim các cô đang quay chút nào, cho nên bài hát có thể cho cô, nhưng tôi thì không hát."

Dương Mật nghe vậy liền ngậy người, nàng vội quay đầu nhìn sang Dịch Lệ Nhiệt Ba, trác trác hỏi: "Cậu... Cậu nghe rõ chưa?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba so với Dương Mật còn thấy mơ hồ hơn, nàng nhú chặt mày, ngờ ngác đáp: "Cái logic này nghe cứ kỳ kỳ... tớ cảm giác biến thái như nào ấy nhỉ."

Dương Mật dùng tay đỡ lấy cái trán, đoạn nói: "Chờ một chút, tớ vuốt vuốt lại não tớ cái đã, có chút loạn rồi."

"Này, anh bảo anh không thích bộ phim của chúng tôi à?"

"Ừm!" Thẩm Ngôn gật gật đầu.

Hắn không muốn lừa dối người khác, cho nên quyết định ăn ngay nói thật, đương nhiên hắn vẫn là bận tâm đến cảm thụ của hai cô gái ngồi đối diện, thế nên ngôn từ ít nhiều cũng đã cân nhắc một phen.

Nếu là dựa theo suy nghĩ chân thật trong lòng hắn, thì phải là: Bộ phim nát như vậy mà cũng đòi mời tôi hát ca khúc chủ đề ấy hả? Nằm mơ đi!

Tông Sư không thể chịu nhục, Tông Sư cần phải có cốt cách.

"Thế nhưng nếu anh đã không thích, vậy vì sao còn muốn diễn một vai trong phim?" Dương Mật vô lực hỏi.

Thẩm Ngôn tỉnh bơ đáp: "Xem các cô diễn tới nghiện, cho nên muốn thử diễn."

Dương Mật khê nhếch miệng, cảm giác trí thông minh thật sự không đủ dùng. Đúng như Dịch Lệ Nhiệt Ba nói, đây là logic biến thái gì thế này.

"Thẩm Ngôn, anh cân nhắc lại thử xem, suy nghĩ của anh hình như không có đạo lý lắm." Dương Mật quyết định dùng tư duy của một người bình thường trao đổi với Thẩm Ngôn: "Cứ coi như anh không thích bộ phim đó, thế nhưng điều này cũng đâu ảnh hưởng đến việc anh hát khúc chủ đề cho chúng tôi, đúng không? Anh nghĩ thử đi, bất kể sau này phim phát sóng rồi sẽ nhận được đánh giá hay dở ra sao thì đây đều là việc mà đạo diễn và nhân vật chính phải gánh vác, không có chút quan hệ nào với ca sĩ trình bày nhạc phim, đúng hay không?"

"Đúng!"

"Cho nên, anh..."

"Đơn giản là tôi không muốn hát, cô còn muốn đổi vai diễn nữa không?"

Dương Mật kém chút nữa đã bị chọc tức đến phát điên, người có tài hoa đều sở hữu tính cách bốc đồng như thế sao?

"Đôi!"

Dương Mật hít sâu một ngụm, lộ ra gương mặt tươi cười miễn cưỡng.

"Nào nào, Dương Mật, mình đừng có tức giận, không, mình chẳng tức giận chút nào hết. Dù sao chuyện này cũng không liên quan đến mình, anh ta có hát hay không là việc của anh ta, đợi đến sau này trở mình không nổi, phải làm diễn viên quần chúng cả đời xem, đến lúc đó coi ai sốt ruột vì đã bỏ lỡ cơ hội ngày hôm nay cho biết." Dương Mật tự nhủ trong lòng.

Chương sau: Quả Nhiên Anh Ta Rất Thích Mình

-
Huhu, deadline dí sát mông mình rồi các bạn ạ, thông cảm cuối tuần rồi hông có chương nha, sẽ ráng sớm bù lại cho các bạn trong tuần này chứ thiệt mình cũng bất lực với núi việc đè nặng luôn sòyyy((((((((

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Quả nhiên anh ta rất thích mình

Lưu Hiểu Kiều vén lều đi vào, nói với Dương Mật rằng đã đến cảnh quay của nàng.

Dương Mật khoát khoát tay, bảo Lưu Hiểu Kiều đi qua nói với đạo diễn tạm điều chỉnh một chút, đổi phân cảnh của người khác lên quay trước, hiện tại nàng không qua được.

Sau đó lại dặn dò Lưu Hiểu Kiều nhớ tìm thợ trang điểm tới đây, chỉnh trang lại lớp make up cho nàng.

Vừa rồi nàng khóc một trận, lớp hóa trang trên mặt ít nhiều đã hơi lem lố, nhìn thoáng qua thì không thấy rõ lắm, nhưng đứng trước ống kính thì bảo đảm sẽ trở nên rõ ràng.

Thợ trang điểm rất nhanh đã đến, Dương Mật ngồi trên ghế, ngẩng mặt lên, nhắm mắt lại, tùy ý cho cô nàng kia điểm trang lại giúp mình.

"Này, Thẩm Ngôn, nếu anh thật sự không hát, vậy thì ca khúc đó tôi sẽ hát, tôi rất thích lời ca của nó."

Thẩm Ngôn thoải mái đáp: "Cho cô rồi thì chính là của cô, dù cô có muốn tìm một con chó tới hát thì cũng không quan hệ gì đến tôi."

"Lời này của anh nghe thật là khó chịu." Dương Mật mở mắt ra, liếc xéo Thẩm Ngôn một cái. Cô bé make up vội vỗ nhẹ vào tay nàng, ý bảo nàng mau nhắm mắt lại.

Dương Mật ngả đầu ra sau ghế, suy nghĩ một lát rồi hỏi: "À phải, anh đã nói như vậy, vậy thì bản quyền bài hát này cũng sẽ tặng tôi luôn đúng không?"

Thẩm Ngôn hơi mất kiên nhẫn: "Đã nói cho cô thì chính là của cô, cô muốn xử trí như nào cũng được, tôi không muốn lặp lại lần thứ ba."

Cách Thẩm Ngôn nói chuyện hoàn toàn là phong cách của Tông Sư.

Nhưng Dương Mật một chút cũng không tức giận, ngược lại nghe thế, khóe miệng còn hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười mỉm đầy ngọt ngào.

Trong lòng nàng thầm nghĩ, thật đúng là một nam nhân ngao kiêu.*

(*) Ngao kiêu: có nghĩa là ngoài mặt thì tỏ vẻ lạnh lùng, ương bướng nhưng bên trong là kiểu người ôn nhu dịu dàng, có phần ngại ngùng, xấu hổ, có thể hiểu đơn giản là "Ngoài lạnh trong nóng".

Nàng cảm thấy logic biến thái kia của Thẩm Ngôn hoàn toàn là lấy cớ, mục đích chân chính của hắn hẳn là muốn tặng nàng một ca khúc, chẳng qua là do tính cách quá thận trọng, không dám nói thẳng nên tỏ vẻ lạnh lùng để che đi sự xấu hổ trong lòng hắn mà thôi.

Phản lễ vật này nàng tương đối hài lòng.

Thực dụng mà nói, món quà hắn tặng còn hơi bị đắt tiền nữa là đằng khác.

Lấy chất lượng của ca khúc hắn viết, chỉ tính riêng việc bán cho đoàn làm phim quyền sử dụng đã đáng giá ba bốn mươi vạn.

Nếu như đăng tải ca khúc này lên mạng, dùng phí bản quyền để thu lợi nhuận, cộng thêm Thẩm Ngôn may mắn dựa vào bài hát của mình mà bật lên được, vậy thì ích lợi mà nàng thu về sau đó cũng phải lên đến cả trăm vạn là ít nhất.

Đương nhiên, thứ mà Dương Mật chân chính đề ý không phải là kiếm được bao nhiêu tiền.

Lấy gia thế của nàng, mấy trăm vạn cũng không tính là nhiều nhận gì, xét ra cũng chỉ là một cái xe thể thao mà thôi.

Nàng coi trọng là phần tâm ý của Thẩm Ngôn kia kìa.

"Quả nhiên anh ta có thích mình."

Dương Mật trong lòng ngọt ngào, nụ cười trên mặt muốn khép lại cũng ngăn không được, làm cho cô bé thợ trang điểm kia rồi rầm muốn chết.

Tiểu chủ ơi, ngài cứ cười miết như thế, tiểu nữ làm sao trang điểm tốt cho ngài được đây?

"Cô biết hát à?" Thẩm Ngôn đột nhiên mở miệng hỏi.

Bài hát tặng ra ngoài hần không đau lòng, đừng quản mấy trăm mấy ngàn vạn, hần thật sự không để ý, lấy năng lực của mình, nói câu phách lối chút thì tiền chi là một con số.

Nhưng hần rất quan tâm đến các tác phẩm của bản thân.

Đồ vật của Thẩm Ngôn, tự thân Thẩm Ngôn có thể tùy ý bỏ đi, thậm chí là hủy hoại. Tựa như trước đó hần điêu khắc củ cà rốt kia vậy, hần bóp nát nó cũng không thấy đau lòng. Nhưng tự tay hần làm thì không sao, người khác thì tuyệt đối không được.

"Hừ, tốt xấu gì thì tôi cũng từng phát hành single nhạc phim rồi, anh cho rằng tôi không biết hát chắc?" Dương Mật tràn đầy tự tin nói.

"Mật tỷ, cậu từng phát hành single à?" Dịch Lệ Nhiệt Ba tròn mắt, tò mò ngó qua Dương Mật.

Dương Mật trừng mắt nhìn lại nàng, "Ánh mắt cậu nhìn tớ như thế là có ý gì?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba ngu ngơ cười: "Không có, không có, là tớ hiểu kì thôi, tại sao tớ không biết chuyện này nhỉ?"

Dương Mật bật cười, đáp: "Nhiệt Ba gốc, cậu cũng đâu phải là mẹ tớ, không lẽ chuyện gì tớ cũng phải báo cáo cho cậu biết, và lại cậu mới xuất đạo (ra mắt) có mấy năm, thời điểm chị đây nổi đình nổi đám, cô em gốc gác nhà cậu còn chưa lên đại học đâu."

"Cô hát tôi nghe thử một đoạn đi!" Thẩm Ngôn quyết định phải là chính tai mình nghe thử mới yên lòng.

"Hả?... Ừ ừ, được thôi!"

Dương Mật cầm lấy tờ giấy chỉ chút nốt nhạc và câu chữ lên, cúi đầu nhìn một hồi, sau đấy có chút xấu hổ, nói: "Anh có thể hát đoạn dạo đầu để dẫn tôi vào nhịp được không?"

Thẩm Ngôn không đáp, chỉ đặt cây đàn tranh lên đùi, so âm rồi nhẹ nhàng gảy.

Giai điệu du dương lại vang lên, Dương Mật nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn, hít sâu một hơi, nghiêm túc mở miệng hát:

"Nâng người trên đôi tay, thành kính thấp nén nhang

Cắt đứt một đoạn nén, thấp sáng vạn Kinh Luân

Không cầu mong rung động thấu tâm can, chỉ cầu xin một hồi ái tình

Yêu đến tận cùng đau thương, khóc đến tột cùng tuyệt vọng

Ta dùng trọn một đời một kiếp để sùng ái nâng niu người..."

Dương Mật mới hát vài câu liền khựng lại, bởi vì tiếng đàn của Thẩm Ngôn đã ngừng từ khi nào.

"Không... Không dễ nghe sao?"

Dương Mật ngày thường luôn là bộ dáng đoan trang, cao cao tại thượng, thế mà giờ phút này nàng lại chột dạ khó hiểu, đầu cúi thấp, đôi mắt liên tục chớp chớp, hoàn toàn là dáng vẻ của cô học sinh nhỏ chẳng may đứng lúc đang quay bài thì bị lão sư bắt được.

Thẩm Ngôn không đánh giá gì, hần chỉ quay sang hỏi Dịch Lệ Nhiệt Ba: "Cô cảm thấy thế nào?"

"Hả, tôi ư?" Dịch Lệ Nhiệt Ba chỉ tay vào mặt mình.

Dương Mật cũng nhìn qua nàng, bất quá không còn là bộ dáng chột dạ nữa, mà chỉ chớp mắt đã thay đổi biểu tình thành sắc bén.

Thấy vậy, Dịch Lệ Nhiệt Ba cảm giác áp lực tương đối lớn khiến nàng có chút ỳ ạch, đâu có chuyện gì liên quan tới nàng, nàng có làm gì đâu?

"Tôi cảm thấy... tôi cảm thấy đầu có hơi choáng váng, à, không xong rồi, tôi ngất mất thôi."

Địch Lệ Nhiệt Ba ngã nằm xuống ghế, giấu gương mặt xinh đẹp vào trong cái gối ôm mềm mềm, giả trốn hết như đà điểu.

Dương Mật tức giận, dùng sức vỗ lên mông cô bạn thân của mình một cái rỗ kêu.

"Âm sắc tạm được, nhưng cô hát lạc nhịp rồi!" Thẩm Ngôn nhàn nhạt mở miệng.

Dương Mật cười ngượng ngùng, nhỏ giọng đáp: "Lâu quá không hát, chưa làm chủ được âm điệu, luyện nhiều một chút hẳn là ổn, cũng không phải là vấn đề quá lớn, đầu phải ai cũng vừa hát là hát tốt liền đâu, đúng không?"

Thẩm Ngôn lắc đầu: "Không phải vấn đề nằm ở chỗ có quen hay không, cô là một chút xíu nghệ thuật hát cũng không có, hát nhiều cũng vô dụng."

Dương Mật nghe vậy liền uể oải, nằng thờ dài một hơi, nói: "Tôi là diễn viên, cũng không phải là ca sĩ mà."

Thẩm Ngôn nghiêm túc đáp: "Cô nói như vậy sẽ khiến cho tôi hiểu lầm là kỹ năng diễn xuất của cô rất tốt đấy."

Dương Mật trừng to mắt, chỉ thẳng vào mặt Thẩm Ngôn: "Ê, anh nói đủ chưa?"

"Ha ha ha ha!"

Địch Lệ Nhiệt Ba gục xuống ghế, cười đến nỗi thân thể run lên bần bật.

Dương Mật lại vỗ một cái bốp lên mông Địch Lệ Nhiệt Ba.

"Vậy ý anh là không cho tôi hát ca khúc này chứ gì?"

Dương Mật ủy khuất nhìn Thẩm Ngôn, hai mắt thoáng dâng lên một tầng hơi nước, tựa như chỉ cần Thẩm Ngôn dám gạt đầu, nàng liền khóc vật ra cho hấn xem.

- - - - -

Chương sau: Chồng À, Em Có Ngoan Không?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chồng à, em có ngoan không?

Thẩm Ngôn suy nghĩ một lúc, cuối cùng dưới ánh mắt tội nghiệp của Dương Mật, hấn đành lắc đầu, nói: "Thôi được rồi, như vậy đi, sắp tới cô dành ít thời gian học hát, tôi sẽ dạy cho cô."

"Ừm, cũng được!"

Dương Mật mặt ngoài gạt đầu, trong lòng lại không khỏi thầm đắc ý, "Xem anh ta sẽ diện chết đi được kìa, bày đặt chê bai, chính là cố ý muốn có nhiều thời gian ở chung với mình chứ gì."

Dương Mật cảm giác nàng nhìn thấu rất rõ chân diện mục của Thẩm Ngôn. Nãy giờ Thẩm Ngôn bày trò chê bai nhiều như vậy, kỳ thật chính là vì lời đề nghị mới rồi, chẳng qua là hấn muốn dạy nàng học hát, để có thời gian ở chung với nàng nhiều hơn mà thôi.

"Nề mặt anh đã tặng tôi bài hát, tôi đây đại lượng đại nhân, không thêm vạch trần anh, hừ!" Dương Mật hất cằm, trong lòng vừa thấy kiêu ngạo lại vừa đắc ý.

Dương Mật không ở lại lâu, chỉnh trang xong lớp make up, nàng liền nhanh chóng dẫn theo trợ lý ra ngoài quay phim.

Nhờ đạo diễn điều chỉnh vài cảnh quay thì không sao, nhưng nếu làm chậm trễ tiến độ của đoàn làm phim thì không ổn chút nào, tuy rằng thân là nhà đầu tư, dù cho giám chế sản xuất có tới đây thì cũng chẳng ai dám nói gì nàng. Nhưng Dương Mật không phải là người tùy hứng như vậy.

Dương Mật rời đi, nửa ngày sau cô 'đà điểu nhỏ' Địch Lệ Nhiệt Ba rút cục cũng thò đầu dậy. Cô nàng ngồi trên ghế cao, đung đưa đôi chân trắng ngần qua lại, gương mặt đắm chiêu suy nghĩ, một lúc sau đột ngột đứng lên, bước nhanh tới sau lưng Thẩm Ngôn, nắm chặt nắm tay nhỏ rồi bắt đầu liên tục đâm lên vai Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn bị nàng dọa cho giật mình, hấn hỏi: "Cô đang làm trò gì vậy?"

Địch Lệ Nhiệt Ba cười hì hì mấy tiếng, lấy lòng nói: "Sợ anh mệt mỏi nên mới xuống bóp vai cho anh nè, cảm giác thế nào? Dễ chịu không?"

Thẩm Ngôn cười cười, lắc đầu đáp: "Lực tay yếu quá."

"Vậy để tôi dùng sức thêm chút nữa, đây đây, mạnh như này đã được chưa?"

"Tạm được!"

Địch Lệ Nhiệt Ba ra sức đấm vai cho Thẩm Ngôn, mà Thẩm Ngôn thì không nói gì, chỉ lặng lẽ nhắm mắt lại, bình yên hưởng thụ.

Một hồi lâu sau, Địch Lệ Nhiệt Ba mới ngừng lại. Nàng nghiêng đầu qua, cúi thấp xuống, gương mặt xinh đẹp dán sát vào gò má Thẩm Ngôn, lộ ra nét mặt thanh thuần đáng yêu, giọng điệu ngọt ngào pha chút nhõng nhẽo, hỏi: "Chồng ơi ~~ anh thấy em có ngoan không?"

Thẩm Ngôn mở mắt ra, nhìn thịnh thế mỹ nhân gần trong gang tấc kia, buồn cười hỏi lại: "Thật xin lỗi, em là...?"

Địch Lệ Nhiệt Ba vênh cái miệng nho nhỏ, hai tay nhẹ nhàng bóp lấy bả vai Thẩm Ngôn, "Em là vợ của anh chứ ai."

"Ồ? Có đúng không đó?"

"Đương nhiên rồi!" Địch Lệ Nhiệt Ba tiếp tục đấm đấm bóp bóp bờ vai của hắn, sau đó nhỏ giọng thỏ thẻ: "Chồng à, anh cũng tặng em một ca khúc có được không?"

Thẩm Ngôn phì cười thành tiếng, sau đó háng giọng một cái, quay trở về vẻ nghiêm túc: "Cô cũng muốn hát à?"

"Ừm ừm!" Địch Lệ Nhiệt Ba gật đầu liên hồi.

"Không thể!"

"Hả, tại sao?" Địch Lệ Nhiệt Ba giận dữ, ủy khuất trách móc, "Hừ, biết ngay anh bất công, hành xử không chút công bằng nào mà, vì sao Mật tỷ được hát bài do anh sáng tác mà tôi thì không được?"

Thẩm Ngôn ăn ngay nói thật: "Đương Mật dùng một vai diễn đôi lấy bài hát của tôi, còn cô thì sao?"

"Tôi..." Địch Lệ Nhiệt Ba nghiêng đầu nghĩ nghĩ, "Không phải tôi đang đấm bóp cho anh này giờ à?"

"Chưa đủ!"

"Vậy... Tôi sẽ làm đủ một tuần lễ luôn, như thế được chưa?"

Thẩm Ngôn không nói chuyện, hắn xoay cổ qua lại, tiếng bẻ xương rôm rốp vang lên, đoạn nói với Địch Lệ Nhiệt Ba: "Ngồi xuống!"

Địch Lệ Nhiệt Ba không hiểu gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, Thẩm Ngôn liền đi ra sau lưng nàng ta.

Địch Lệ Nhiệt Ba quay đầu lại liền thấy Thẩm Ngôn xấn tay áo lên, nắm tay đấm bóp bóp thành tiếng vào lòng bàn tay còn lại.

Thấy thế, nàng càng thêm ủy khuất, "Anh không sáng tác bài hát cho tôi thì thôi đi, giờ anh còn muốn đánh tôi nữa sao, nè tôi nói anh biết, coi chừng tôi báo quản lý kiện anh ra tòa vì tội bạo hành gia đình đó."

Thẩm Ngôn dùng hai tay đỡ lấy bả vai thon nhỏ của Địch Lệ Nhiệt Ba, vịn thân thể nàng thẳng người lại rồi nói: "Đừng nhúc nhích!"

"Không muốn, cứu mạng... Aaaa!"

Một tay Thẩm Ngôn đặt lên vai nàng, tay còn lại thì đặt ngay hõm cổ, dùng tay khẽ nhấn và xoa bóp mạnh mấy cái. Trong lều vải, tiếng xương cốt giòn vang cùng tiếng thét chói tai của Địch Lệ Nhiệt Ba liên tiếp vang lên.

Lúc đầu, Địch Lệ Nhiệt Ba quả thật rất đau, đau đến nỗi nàng ứa cả nước mắt, cảm giác như thể bả vai cùng căn cổ đều bị Thẩm Ngôn mạnh tay bẻ gãy.

Thế nhưng rất nhanh, loại đau đớn ấy bỗng biến thành từng cơn sáng khoái, theo lực tay của Thẩm Ngôn ấn lúc nhẹ lúc mạnh, vùng vai gáy của Nhiệt Ba trở nên đặc biệt nhẹ nhõm, khiến cả người nàng thư sướng, thả lỏng như vừa đi ngâm bồn nước nóng về vậy.

Vốn Nhiệt Ba còn đang khản cổ hết lên, từ khi nào đã chậm rãi biến thành tiếng hừ hừ nhẹ trong cổ họng.

Xoa bóp xương cốt chính là một trong số kỹ năng cấp Tông Sư mà Thẩm Ngôn đạt được, tuy nhiên đây không phải là một kỹ năng đơn độc, mà là một phần thuộc về trình độ y thuật.

Thủ nghệ này nhìn thoáng qua sẽ thấy vô cùng đơn giản, chẳng cần biết mấy về cái gọi là kỹ thuật, tựa hồ ai cũng có thể làm được, chẳng phải cứ ấn ấn bóp bóp mấy cái là xong sao?

Trên thực tế, quan điểm đó cực kỳ sai lầm, xoa bóp thư giãn rất cần có chuyên môn.

Huyệt vị, xương cốt, kinh mạch, những thứ này người thực hiện nhất định phải thuộc nằm lòng.

Hai tay Thẩm Ngôn di chuyển qua lại nhìn như nhanh chóng, lộn xộn, kỳ thật đều là dọc theo kinh mạch cùng xương cốt để xoa ấn.

Cũng chỉ có thủ pháp chính quy thì việc mát xa mới chân chính có hiệu dụng, còn nếu như gặp phải một kẻ cái gì cũng không hiểu mà bày đặt mò mẫm ấn bóp thì phần lớn chẳng những khó tạo được hiệu quả tốt mà còn có thể khiến thân thể của người được xoa bóp bị tổn hại.

"Ủm... Thật là thoải mái!"

Địch Lệ Nhiệt Ba khép hờ hai mắt, gương mặt xinh đẹp tràn đầy thần sắc hưởng thụ, hoàn toàn trầm mê vào động tác xoa bóp của Thẩm Ngôn.

Trước kia nàng cũng thường xuyên gọi chuyên viên massage tới nhà làm, hoặc là nhờ trợ lý trực tiếp bóp vai bóp cổ giúp mình, thế nhưng chưa từng có lần nào giống như bây giờ, chỉ chốc lát đã thấy rõ ràng công hiệu, như thể mấy phút trước trên bà vai và hõm cổ nàng bị buộc đeo một thanh sắt nặng, vừa nhức vừa mỏi, nay lại đột ngột được Thẩm Ngôn hạ xuống hết thấy gông cùng xiềng xích khó chịu.

"Thẩm Ngôn, lại dùng thêm chút sức nữa đi!"

"Không được, mạnh hơn nữa thì sẽ không dễ chịu thêm đâu, mà là đau đấy!"

"Vậy được rồi, cứ như vậy đi... Thẩm Ngôn, anh lợi hại thật đấy, rất thư thái, rất thoải mái. Mới đầu còn có chút đau, nhưng chỉ thoáng chốc cảm giác đau đớn đã bay biến sạch, bây giờ ngược lại còn thấy rất dễ chịu, anh nói xem, đây là nguyên lý gì thế?"

"Không có nguyên lý gì cả, lần đầu tiên của mỗi người đều sẽ đau giống vậy thôi!"

"Vậy vừa nãy là lần đầu tiên của tôi, rất đau, nhưng sau này làm lại thì đã là lần thứ hai rồi, sẽ không đau nữa đúng không?"

"Ừm!"

Trong lều vải, Địch Lệ Nhiệt Ba và Thẩm Ngôn ngắt quãng trò chuyện cùng nhau.

Mà ở bên ngoài lều, có một đôi nam nữ không rõ đã len lén đứng nghe từ khi nào. Dáng đứng cả hai cứng đờ, biểu lộ trên mặt cực kỳ phức tạp và đặc sắc.

- - - - -

Chương sau: Sự Tình Khó Nói

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Sự tình khó nói

Hai người đứng bên ngoài lều chính là nam thứ của đoàn làm phim - Dương Lập Hoa, và trợ lý Lưu Hiểu Kiều của Dương Mật.

Lưu Hiểu Kiều là bởi vì khát nước, muốn quay lại lều của Dương Mật để mang bình nước ra studio.

Còn Dương Lập Hoa là vừa mới hoàn công ngày làm việc hôm nay của mình, gã định quay lại lều để đổi quần áo và thu dọn ít đồ vật, chuẩn bị đi về khách sạn nghỉ ngơi.

Trên đường đi, hai người trùng hợp gặp đối phương liền cùng nhau đi về phía này.

Thời điểm cách lều không xa, bọn họ chợt nghe thấy tiếng thét chói tai của Địch Lệ Nhiệt Ba.

Hai người giật nảy mình, cho rằng Địch Lệ Nhiệt Ba đã xảy ra chuyện gì, vì vậy lập tức vội vã chạy tới đây.

Dương Lập Hoa cực kỳ sốt ruột, bởi vì gã thật lòng thầm mến Địch Lệ Nhiệt Ba đã bấy lâu, bây giờ nghe tiếng hét của người thương, bảo gã làm sao không lo lắng hốt hoảng được?

Chỉ là còn chưa đợi hai người xông thẳng vào lều vải thì đã nghe thấy mấy câu nói ám muội cùng tiếng thở dốc hừ hừ nặng nhọc của Địch Lệ Nhiệt Ba.

Thanh âm ấy tràn ngập một loại cảm giác... khó mà diễn tả thành lời.

Rất hường thụ, đứt quãng, có chút mềm mại, lười biếng...

Cả Dương Lập Hoa lẫn Lư Hiểu Kiều đều không phải là chim non, chưa trải sự đời.

Lúc còn học đại học, Lư Hiểu Kiều đã từng sống cùng bạn trai.

Dương Lập Hoa còn lợi hại hơn, bởi vì tướng mạo không tầm thường nên từ thời cấp ba đã cùng các bạn học nữ lần mò đi mướn phòng hò hẹn.

Là người từng trải, bọn họ chỉ cần nghe thanh âm Dịch Lệ Nhiệt Ba phát ra từ trong lều vải liền nào bỏ ra một đồng hình ảnh cảm trẻ vị thành niên.

Chuyện này khiến sắc mặt hai người lập tức xuất hiện biến hóa kịch liệt, Lư Hiểu Kiều là vừa khiếp sợ vừa thấy xấu hổ vì gặp chuyện ngoài ý muốn, Dương Lập Hoa thì là vừa kinh ngạc lại vừa xen lẫn cả sự giận dữ và bi thương.

"Thẩm Ngôn, lại dùng thêm chút sức nữa đi!"

"... Lần đầu tiên của mỗi người đều sẽ đau giống vậy thôi!"

"Vừa vừa này là lần đầu tiên của tôi, rất đau, nhưng sau này làm lại thì đã là lần thứ hai rồi, sẽ không đau nữa đúng không?"

"Ừm!"

Nếu bảo nghe tiếng thờ dục của Dịch Lệ Nhiệt Ba còn khiến bọn họ tự an ủi bản thân hẳn là mình hiểu nhầm thôi, nhưng nghe đến đoạn đối thoại của nàng cùng Thẩm Ngôn thì khó mà khiến Dương Lập Hoa và Lư Hiểu Kiều cho rằng mình sai lầm nữa.

Gương mặt Lư Hiểu Kiều đỏ ửng tới tận mang tai. Trong lòng nàng thầm cảm thán Thẩm Ngôn và Dịch Lệ Nhiệt Ba thật lớn mật. Dù sao bọn họ vẫn đang ở trường quay Hoàn Kiếm, tuy là khu vực nghỉ ngơi nhưng bên này toàn là lều vải dựng tạm thời, căn bản đâu thể cách âm gì được.

Và lại quanh đây còn có rất nhiều diễn viên đang nghỉ ngơi, hành vi của Thẩm Ngôn và Dịch Lệ Nhiệt Ba dưới cái nhìn của nàng quả thực vô cùng điên cuồng, hai người họ không sợ bị người khác phát hiện sao?

Sau đó, nàng lại nghĩ tới Mật tỷ nhà mình. Mọi quan hệ của chị ấy với Thẩm Ngôn rất phức tạp, tiếng là vợ của anh ta, nhưng kì thực đây chỉ là một trận nhầm lẫn, có điều về sau bọn họ vẫn phải hòa thuận sống với nhau trong một năm tới nữa mới có thể giải thoát khỏi cuộc hôn nhân khỏi hải này.

Vốn Mật tỷ và bốn cô gái còn lại, bao gồm cả Dịch Lệ Nhiệt Ba đều đang đứng cùng nhau trên một chiến tuyến, nhưng bây giờ rõ ràng là Dịch Lệ Nhiệt Ba đã ‘làm phản’, một năm tiếp theo phải tính làm sao bây giờ?

Lư Hiểu Kiều cảm thấy rất rối rắm, rốt cuộc có nên nói chuyện này cho Dương Mật biết hay không?

Mà so sánh với suy nghĩ lung tung, phức tạp trong lòng Lư Hiểu Kiều thì tâm tư Dương Lập Hoa liền tương đối đơn thuần.

Ghen ghét, phẫn nộ, bi thương, thống khổ... Thuần một sắc thái tiêu cực.

Rõ ràng là tự gã đơn phương yêu thầm người ta, Nhiệt Ba vẫn luôn là nữ nhân mà gã truy cầu mãi không được, thế nhưng hết lần này tới lần khác, gã lại một mực cho rằng nàng thuộc về mình, chỉ là nàng còn đang muốn làm khó dễ, chưa vội chấp nhận gã mà thôi. Vì vậy nên giờ phút này chứng kiến nữ thần trong lòng gã đang ở trước mắt, ngay trong một cái lều vải đơn sơ, cùng một nam nhân khác làm loại chuyện không thể nói rõ kia....

Loại cảm giác thống khổ ấy hết như bị người ta dội nón xanh vậy.

"Aaaa!"

Dương Lập Hoa đè nén không được tâm tình tiêu cực trong lòng, đột ngột hét to một tiếng, sau đó quay đầu điên cuồng chạy ra khỏi khu vực studio, biểu lộ dữ tợn, thần sắc sụp đổ.

Lư Hiểu Kiều bị Dương Lập Hoa hô to một tiếng làm giật nảy mình, sau đấy cũng vội vàng học theo gã, quay người ly khai.

Nàng không muốn trực tiếp đánh gãy hành vi của Thẩm Ngôn cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba ở trong, hơn nữa bây giờ nàng đang thấy rất rối, không quyết định được bản thân nên làm như thế nào, thôi thì trước mắt cứ để bí mật này tự nàng biết rõ là được rồi.

Trong lều vải.

Nghe tiếng động ồn ào bên ngoài, hai người Thẩm Ngôn cũng đã dừng việc massage lại.

Dịch Lệ Nhiệt Ba đứng thẳng người lên, lắc lắc càn cỏ trắng nõn, cảm thụ sự nhẹ nhõm, thả lỏng khắp cơ thể mình.

Nàng hãy còn trẻ tuổi, cũng không có bệnh về xương khớp gì, chỉ là làm việc vất vả, lại thường xuyên phải mang giày cao gót đứng thẳng nên ít nhiều xương sống, thất lưng, bả vai hay nhức mỏi. Kể ra thì loại bệnh trạng này hầu hết ai trong chúng ta cũng đều mắc phải.

Nhất là ở thời bấy giờ, phần đa mọi người đều thích cúi đầu chơi điện thoại, dần dà, xương cổ cùng xương sống khẳng định xảy ra vấn đề, chỉ là vấn đề của bọn họ lớn nhỏ khác biệt thôi.

"Ban nãy là ai đấy nhì, tự dung hết thăm như thế?"

Dương Lập Hoa hét lớn như vậy, Dịch Lệ Nhiệt Ba liền hiểu kì lắm bầm một câu.

Thẩm Ngôn cũng theo bản năng quay đầu nhìn ra phía ngoài một chút, nhưng không thấy động tĩnh gì liền chẳng buồn để ý đến nữa.

"Thẩm Ngôn, sao anh lợi hại dữ vậy, cái gì cũng biết hết?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba cũng không bận tâm lắm tới tiếng hét mới rồi, nàng cho rằng chỉ là ai gào lên một hơi cho bụng áp lực ra, hoặc đơn giản là gặp phải chuyện gì đó không vui nên phát tiết cho đỡ bức bối mà thôi.

Dịch Lệ Nhiệt Ba ngồi xuống đối diện Thẩm Ngôn, thân thể nghiêng về phía trước, dùng đầu ngón tay son hồng thon thon vạch lên không trung, khẽ liệt kê: "Anh xem này, anh biết nấu cơm, biết sáng tác nhạc, biết ca hát, còn có thể điêu khắc nữa, đã vậy kỹ thuật xoa bóp còn siêu lợi hại, rốt cuộc là anh học mấy thứ đó từ lúc nào vậy?"

Thẩm Ngôn vận nắp một bình nước khoáng ra, dốc lên tu ừng ực mấy ngụm, sau đó quẹt ngang miệng, đáp: "Hồi sáng nay."

Dịch Lệ Nhiệt Ba chớp mắt, tưởng chính mình vừa nghe lầm, "Sáng hôm nay?"

"Ừm! Đúng vậy."

"Học ở đâu?"

"Ở nhà sách!"

"..."

Dịch Lệ Nhiệt Ba mân mê cái miệng nhỏ, nhú mày lại, giọng điệu không vui trách móc: "Trong mắt anh có phải luôn xem tôi là kẻ ngốc hay không, anh cảm thấy tôi sẽ tin mấy lời vớ vẩn này à? Hừ, gạt người cũng không biết tìm lý do ra dáng một chút, anh chẳng tôn trọng tôi gì cả, mà nhắc mới nhớ, nói vậy là chẳng những anh lừa gạt tôi, mà còn là đang vũ nhục tôi, à không đúng, là vũ nhục trí thông minh của tôi."

- - - - -

Chương sau: Một Lòng Vì Chủ

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Một lòng vì chủ

Thẩm Ngôn nhún nhún vai, không định giải thích gì.

Lời hần nói hoàn toàn là sự thật, đại bộ phận kỹ năng của hần đều là do hôm nay học được tại tiệm sách nho nhỏ bên trong thành phố điện ảnh.

Đương nhiên, loại chuyện này trừ chính hần ra, đoán chừng cũng không có một ai sẽ tin tưởng.

"Ồ khoan đã!" Dịch Lệ Nhiệt Ba chợt nghĩ tới một chuyện, vội hỏi hần: "Không phải ban đầu nói tôi đâm bóp cho anh, sau đó anh sẽ viết một ca khúc cho tôi sao, làm sao lại biến thành anh massage cho tôi rồi?"

Thẩm Ngôn cười cười, hần đương nhiên sẽ không nói cho Dịch Lệ Nhiệt Ba biết, là bởi vì mình ngứa tay, muốn bộc lộ thử tài năng nên mới tiện tay massage cho cô nàng, hần chỉ lắc đầu, thân nhiên đáp: "Chính là muốn khi dễ cô một phen thôi, dùng hành động thực tế để nói rõ cho cô biết, cái cô gọi là đâm bóp thư giãn kém cỏi tới cỡ nào, đừng nói là đòi một bài hát do tôi viết, dùng là đòi cho cô cái dầu chấm câu cũng không đáng đâu."

Dịch Lệ Nhiệt Ba giận điên lên, dùng sức nhéo một cái rõ đau trên đùi Thẩm Ngôn một cái, sau đó đứng bật dậy, nhú mày, nói: "Bây giờ anh đã chính miệng thừa nhận là khi dễ tôi rồi chứ gì, tôi nói cho anh biết, anh đã tổn thương đến tôi, hiện tại tôi đang rất tức giận."

Thẩm Ngôn không trả lời, hần cũng đứng dậy rồi vén lều vải đi ra ngoài.

Người vừa nói mình rất tức giận - Dịch Lệ Nhiệt Ba, cũng vội ngoan ngoan đi theo sau.

"Anh đang nhìn cái gì vậy?"

Địch Lệ Nhiệt Ba đi tới bên cạnh Thẩm Ngôn, theo ánh mắt của hắn, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời tối đen trên kia.

"Cô xem đi, ánh sao trên trời thật là đẹp."

"Công nhận, thời tiết hôm nay tốt ghê, lâu lắm tôi mới thấy nhiều sao như vậy. Kia kia, anh xem ngôi sao kia đi, nó là chòm sao nào ấy nhỉ? Ồ, tôi hoa mắt à, hình như nó còn di chuyển đúng không?"

"Đại tỷ à, đó là máy bay mà!"

...

Đoàn làm phim kết thúc công việc đã là hơn nửa đêm. Thẩm Ngôn ngồi lên xe bảo mẫu của Địch Lệ Nhiệt Ba, cùng các nhân viên công tác khác quay trở lại khách sạn.

Địch Lệ Nhiệt Ba thức tới giờ này đã thấm mệt, cái đầu nhỏ trực tiếp tựa lên trên bờ vai Thẩm Ngôn gật lên gật xuống.

Ban ngày nàng đeo một đồng phục trang nặng nề để quay phim, vừa nãy lại được Thẩm Ngôn giúp massage một hồi, cơ bản bao nhiêu mệt mỏi đã được buông lỏng, thoải mái rồi thì hai mắt díp lại, thật sự chỉ muốn gục xuống giường ngủ một giấc.

Đến khách sạn, nàng ngáp một cái rồ to, đánh tiếng chào hỏi Thẩm Ngôn, Dương Mật xong xuôi liền trở về gian phòng của mình.

"Anh mệt không?"

Dương Mật mở cửa phòng mình rồi, chợt quay đầu lại hỏi Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn không đáp, chỉ khẽ nhướn mày, lộ ra ý thắc mắc.

Dương Mật mỉm cười, đáp: "Học hát ấy, nếu anh không mệt, một lát nữa tắm rửa xong tôi sẽ qua tìm anh nhé?"

Thẩm Ngôn gật đầu đồng ý. Thật sự là hắn không thấy mệt mỏi gì, hiện tại mỗi giờ mỗi khắc hắn đều đang Luyện Khí, thân thể lẫn tinh thần vẫn luôn duy trì trạng thái tươi tỉnh nhất.

Lưu Hiểu Kiều mang một đồng đồ đạc đi theo sau lưng Dương Mật. Giờ phút này, nghe thấy mấy lời Dương Mật vừa nói, nội tâm nàng liền rối rắm một phen, nửa muốn trút hết ra, nửa lại không muốn, thật sự nàng cũng không biết rõ có nên đem chuyện lúc tối ra thuật lại hết cho Mật tỷ nhà mình nghe hay không.

Vào trong phòng, Dương Mật cởi giày ra, để trần đôi chân trắng nõn giẫm lên thảm lông mềm, vui vẻ đi tìm bộ y phục, chuẩn bị đi tắm rửa.

"Kiều Kiều, em về phòng ngủ đi!" Dương Mật nói với Lưu Hiểu Kiều.

Lưu Hiểu Kiều chần chừ không đi, xoắn xuýt chốc lát mới đủ dũng cảm nói: "Mật tỷ, có vấn đề này em muốn hỏi chị."

"Chuyện gì thế?"

"Cái kia... Chị cảm thấy quan hệ hiện tại của chị và Thẩm Ngôn đến cùng được coi là gì?"

Dương Mật khựng lại, quay đầu nhìn Lưu Hiểu Kiều, hơi khó chịu đáp: "Việc này đối với em mà nói có quan trọng không?"

Lưu Hiểu Kiều lắc đầu: "Không quan trọng, chỉ là... em hiếu kì thôi."

"Con người ai mà chẳng có lắm việc muốn hiếu kì, nhưng không phải việc gì mình cũng có đáp án, thế nên tốt nhất em đừng quản những việc không liên quan tới mình nữa. Mau mau về phòng đi ngủ đi. Ngày mai còn phải dậy sớm đó."

Lưu Hiểu Kiều mang theo vẻ mặt phiền muộn ra khỏi phòng của Dương Mật.

Nàng cảm giác chính mình bây giờ giống hệt như một trung thần trong phim truyền hình, một lòng vì tiểu chủ mà suy nghĩ, thế nhưng tiểu chủ lại không chút nào cảm kích.

...

"Cộc cộc cộc!"

Dương Mật gõ nhẹ lên cửa phòng Thẩm Ngôn, nàng mới vừa tắm rửa xong, tóc còn có chút ướt, tùy ý buông xõa trên bờ vai thon gầy.

Nàng mặc một thân áo thun ba lỗ màu đen, quần lụa mềm ngắn ngắn ngang đùi, chân mang dép lê, lớp trang điểm cầu kỳ ban ngày đã được tẩy sạch sẽ,

lộ ra một khuôn mặt thanh thuần mà thoải mái.

Đùi trắng thon dài như tuyết, eo thon thấy rõ qua làn áo bó, lúc đi tới lui còn vô tình hữu ý làm lộ ra một cảm giác gió xuân mát dịu rất hút mắt người nhìn.

Thắm Ngôn mở cửa, Dương Mật đi vào nhà ngó một vòng, cuối cùng ngồi thẳng xuống mép giường phòng hắt. Nàng đang muốn giấu đi nội tâm nhộn nhạo cùng gương mặt xinh đẹp đã đồ ửng của mình, sau khi nhìn thấy nửa thân trên để trần của Thắm Ngôn.

Nàng quả thật không nghĩ tới, người đàn ông này lại có vóc dáng đẹp như vậy, đường cong bắp thịt ẩn hiện rõ ràng nhưng lại không hề thô kệch, cồng kềnh.

Ấy là còn chưa kể cơ bụng sáu múi, đường Nhân Ngư mơ hồ...

"Anh có thể mặc quần áo vào được không?" Dương Mật nghiêng đầu sang chỗ khác, cố gắng không nhìn tới Thắm Ngôn.

Thắm Ngôn thân nhiên đáp: "Mới tắm xong, chưa có đồ mặc, cô đâu cần tỏ ra thua thiệt như thế, hiện tại không mặc quần áo là tôi cơ mà."

"Anh đi chết đi!"

Dương Mật tròn mắt nhìn Thắm Ngôn, sau đó mới ngấm lại câu nói của hắt: "Anh nói vậy là sao, quần áo anh đâu rồi?"

Thắm Ngôn hỏi ngược lại: "Mới tắm xong, ba chữ này khó hiểu lắm hả?"

Dương Mật bày ra biểu tình xem thường, "Này, anh đừng có nói với tôi là anh chỉ có mỗi bộ đồ đó, giặt rồi thì không có gì khác để mặc nhé. Anh ra ngoài dạo phố làm gì, không biết đường đi mua thêm mấy bộ quần áo nữa sao?"

Thắm Ngôn nói: "Mua nhiều quần áo như vậy để làm gì?"

Dương Mật dờ khóc dờ cười đáp: "Tiểu tử tông ơi, không để làm gì ư, chính là những lúc như này anh có thể có một bộ quần áo khác để thay đổi nè."

Thắm Ngôn lắc đầu, nói: "Vốn là tôi sẽ đi ngủ, mà ngủ thì không cần mặc."

Dương Mật giờ ngón tay cái lên hướng về phía Thắm Ngôn, "Anh là trâu nhất, tôi nói không lại anh, thôi bỏ, hiện tại có thể dạy tôi hát được chưa?"

Thắm Ngôn gón lộn đáp: "Đứng lên!"

Dương Mật nghe vậy liền đứng lên, tò mò hỏi: "Đứng dậy là để hơi thở thông thuận hơn sao?"

Thắm Ngôn lắc đầu: "Không phải, cô ngồi trên giường có vẻ đối với tôi rất không tôn kính."

"Tôi... Má nó, anh điên rồi, vậy Thắm lão sư tôn kính của tôi, hiện tại chúng ta đã có thể bắt đầu chưa?"

Thắm Ngôn nghiêm túc đáp: "Trước tiên cô hát một bài sở trường của mình đi, tốt nhất là chọn ca khúc solo, để tôi nghe thử đã, sau đấy sẽ giúp cô điều chỉnh lại vấn đề."

Dương Mật nháy nháy mắt, tự mình hát đơn khúc sao? Thật sự là đã lâu lắm rồi không làm chuyện này mà.

- ----

- --

-

[Góc ngoài lề] Mình chỉ có mỗi niềm vui đếm view, đếm đề cử (Đề cử 100 điểm đi nào hahahaha), đếm bình luận, thế nên có bao nhiêu Kim Phiếu hay có nhà ý muốn khen muốn nhận xét gì thì các anh chị em hãy đập hết vào mặt mình cho mình dui đi nào cả nhà oyyyyyyyyyyyyy ♥◻♥◻♥◻

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Đáng đời anh độc thân

Dương Mật quả thật đã từng phát hành một single, đây không phải là nàng nói dối.

Còn nhớ thời điểm khi ấy là lúc Dương Mật vừa bạo hồng* nhờ một bộ phim cổ trang, người đại diện liên đề nghị, bảo rằng thanh âm của nàng rất dễ

nghe, hi vọng nàng có thể phát hành một ca khúc solo để thăm dò phản ứng của khán giả xem có thể lấn sân sang mảng âm nhạc hay không.

Mình tính ấy mà, là diễn viên thì sẽ muốn lấn sang con đường ca hát, là ca sĩ thì sẽ muốn tìm cơ hội đóng một vài bộ phim.

Loại sự lấn sân sang mảng không chuyên như này tại ngành giải trí là chuyện quá đỗi bình thường, nếu bạn có ưu thế thì tức khắc bạn sẽ có nhiều phương diện để phát triển và cơ hội thể hiện thực lực bản thân.

Dương Mật cũng cảm thấy lời của người đại diện nói rất có lý, vì vậy liền đặt hàng một nhạc sĩ nọ sáng tác ca khúc độc quyền cho mình, xong xuôi thì thu âm rồi lên kế hoạch tung ra thị trường.

Kết quả ư? Thôi bỏ qua không nhắc tới cũng được, ngay cả cái bọt nước cũng không lóe lên nổi nữa là.

Sau lần đó, Dương Mật cũng tự nhận thức được chính mình không có thiên phú gì trong lĩnh vực âm nhạc, cho nên quyết định không đại dốt thừa lại lần nào nữa, mà là chuyên tâm tập trung phát triển sự nghiệp diễn xuất của bản thân.

Bất quá đối với việc ca hát, nàng vẫn tương đối yêu thích, lúc nhàn rỗi vẫn thường đi đến KTV (tiệm karaoke), say sưa hát rồi ngóng chờ điểm số do máy đánh giá. Thế nên mới bảo, thật ra sâu trong nội tâm nàng vẫn có một giấc mộng có thể làm ca sĩ.

"Thôi thì hát luôn bài « Ái Cung Đường » đi."

Dương Mật lộ ra nụ cười ngọt ngào, trong lòng thâm nghĩ, ca khúc solo năm nào nàng đã sớm quên sạch cả giai điệu lẫn lời, làm sao mà hát được?

Thẩm Ngôn thoải mái gật đầu, dù sao hát bài nào cũng thế, quan trọng là hần cần nghe để chỉnh sửa lại vấn đề kỹ thuật thanh nhạc của nàng ta mà thôi.

“Nâng người trên đôi tay, thành kính thấp nén nhang

Cắt đứt một đoạn nết, thấp sáng vạn Kinh Luân

Không cầu mong rung động thấu tâm can, chỉ cầu xin một hồi ái tình

Yêu đến tận cùng đau thương, khóc đến tột cùng tuyệt vọng

Ta dùng trọn một đời một kiếp để sùng ái nâng niu người..."

Dương Mật cầm tờ giấy ghi chép ca từ lên, nghiêm túc hát.

Lần này Thẩm Ngôn không cắt ngang nữa, để yên cho Dương Mật hát xong cả bài.

"Thế nào?" Dương Mật chớp đôi mắt to, dè dặt hỏi.

Mặc dù có chút chột dạ, nhưng càng nhiều hơn vẫn là chờ mong, nàng cảm giác... ít nhất chính nàng tự đánh giá thấy mình hát không tệ.

"Cô có biết để trở thành một ca sĩ giỏi thì cần điều kiện nào không?"

Thẩm Ngôn không trực tiếp trả lời, mà là hỏi sang một vấn đề khác.

Dương Mật suy nghĩ hồi lâu mới đáp: "Giọng hát?"

"Ừm!"

"Nghệ thuật hát?"

"Cô biết rõ cái gì là nghệ thuật hát sao?"

"Cái này tôi biết, chính là âm vực và lực đạo khi hát, có đúng không?"

Thẩm Ngôn giơ bốn ngón tay ra, chậm rãi trả lời Dương Mật: "Muốn trở thành một ca sĩ giỏi, nhất định phải sở hữu được bốn điều kiện sau: giọng hát, khả năng cảm nhạc, kỹ xảo và tình cảm.

Giọng nói của mỗi người đều là trời sinh, cái này cơ bản không có biện pháp, có số ít người thiên phú dị bẩm, âm thanh phát ra cực kỳ êm tai, dễ nghe. Loại người này chính là cái kẻ mà chúng hay gọi là thiên tài trời ban, cô không phục cũng không được. Thật giống như chơi bóng rổ ấy, dù cô có khổ luyện, chăm chỉ, cố gắng luyện tập đến đâu chăng nữa, nhưng chỉ dựa vào người ta thân cao hai mét rưỡi thì chẳng cần tập tành gì, úp banh vào rổ đều là việc mà cô có nhảy cao cỡ nào cũng không thể bằng.

Trời sinh vô số thứ không có cách nào cải biến, cho nên yếu tố giọng hát có thể tạm bỏ qua. Nhưng ba yếu tố đằng sau đều có thể từ từ bồi dưỡng, m thanh tiếng nói của cô kỳ thật không tệ, nhưng vấn đề là khả năng cảm nhạc lại quá kém cỏi, kỹ xảo trình diễn thì không có, tình cảm khi hát thiếu thốn vô cùng. Tổng kết mà nói, so với con đường âm nhạc thì đúng là cô làm diễn viên thích hợp hơn nhiều, tôi phải thừa nhận là lựa chọn của cô quả thật đúng đắn."

Dương Mật nghiêm mặt, tức giận trừng mắt nhìn Thẩm Ngôn, bộ hấn là tên thiếu năng ả? Trước mặt nữ nhân mà mình thích, hấn có thể có chút phong độ được không? Tôi đương nhiên biết rõ mình làm diễn viên thích hợp hơn, còn cần đến anh nói. Tôi mà ngu ngốc đi sai đường thì giờ này nổi tiếng được chắc?

Dương Mật ở trong lòng điên cuồng chửi bậy, má nó, đáng đời anh là cầu độc thân.

À, khoan, nói vậy cũng không đúng, hiện giờ hấn có phải là cầu độc thân đâu, chẳng phải Thẩm Ngôn có đến năm cô vợ là đại mỹ nữ đó sao?

Má nó, đáng đời hấn, cả năm cô vợ xinh như hoa hậu đều muốn ly hôn với hấn! Hừ!

"Tôi biết rõ là mình kém cho nên mới đi tìm anh nhờ dạy đây, nếu cái gì tôi cũng biết thì còn cần đến anh chắc? Tôi đã sớm trực tiếp phát hành cả một đồng album, mở luôn nguyên cái concert lưu diễn toàn quốc rồi."

Dương Mật giận dỗi đáp.

Đối mặt với thái độ bất mãn của Dương Mật, Thẩm Ngôn chỉ nhún vai, không có ý đồ dằn.

"Bây giờ tôi sẽ dạy cô hát lại từng câu một, trong quá trình này sẽ dần uốn nắn những sai lầm của cô, hy vọng có thể bồi dưỡng ra nhạc cảm cùng kỹ xảo cho cô."

Dương Mật giờ tay cất ngang: "Khoan đã, vậy còn tình cảm thì sao? Tôi tưởng cái đó cũng rất quan trọng chứ."

Thẩm Ngôn lắc đầu, đáp: "Trong thời gian ngắn khó mà luyện tập ra được, và lại dựa vào người khác dạy thì hiệu quả cũng không tốt, cần phải tự mình cảm ngộ. Bất quá không có tình cảm cũng không quan trọng, rất nhiều ca sĩ chuyên ngành cũng không có cái này, hơn nữa dù sao cô cũng không đạt được nổi tới trình độ cao trong việc hát hò gì đâu."

Dương Mật tức giận trừng mắt, cái gì gọi là tôi cũng không thể đạt nổi tới trình độ cao trong việc hát hò hả?

"Tốt, tất cả nghe theo anh!" Dương Mật cố gắng kiềm nén cảm giác phát điên trong lòng, gương mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười như mếu, trong lòng thì nảy sinh tâm tư ác độc nghĩ, nếu anh mà có thể theo đuổi được tôi, Dương Mật tôi liền đổi theo họ nhà anh.

"Bắt đầu đi! Nâng người trên đôi tay,..."

"Nâng người trên đôi tay,..."

Thẩm Ngôn cứ từng câu từng câu dạy Dương Mật hát, liên tục chỉnh sửa tông giọng và âm điệu cho nàng, chỗ này nên hát như nào, chỗ kia nên luyện lấy ra sao, âm nọ cần lên tông cao, không thể hát thấp như vậy, đoạn kia nên ngân dài ra, ngắn như thế sẽ làm hỏng mất dư âm của bài hát...

Hấn dạy rất chân thành, yêu cầu cũng nghiêm ngặt. Đây không phải là vì hấn thích lên mặt dạy đời Dương Mật, mà vì bản thân là một nghệ sĩ hát hò đạt cấp Tông Sư, lương tâm nghề nghiệp thực sự không cho phép hấn nhắm mắt làm ngơ trước những sai lầm ấy.

Trộn vện một tiếng đồng hồ sau, hai người mới mới hát xong một lượt ca khúc « Ái Cung Đường ».

Dương Mật đã có chút thoát lực, vừa mệt vừa đau họng, giọng nói trở nên khàn đặc.

Trước đây dù nàng từng có ý định lấn sân sang ca hát, nhưng dù sao cũng chỉ là thử chơi một chút, cũng không tính là học hát bài bản gì.

Nàng xưa nay cũng không biết rõ, nguyên lai học hát vừa không thú vị lại vừa khổ cực, mệt mỏi như vậy.

Xem ra đúng như lời người xưa nói, bất kể làm cái gì, muốn đạt tới thành tựu đỉnh cao nhất định thì đều phải trải qua quá trình khổ luyện vất vả, chăm chỉ ngày đêm, tiếp nhận mọi nỗi áp lực và phải trả bằng cả mồ hôi, nước mắt của bản thân.

Học tập, thể thao, văn nghệ, xây dựng công trình, cơ khí... có cái nào mà không như vậy?

"Cô họng khô khốc rồi?"

Thẩm Ngôn đột nhiên hỏi.

Dương Mật ừm khuất gật gật đầu, "Khô, sắp bốc khói luôn rồi."

Thẩm Ngôn nhăn nhó cổ quái nhìn nàng, đoạn hỏi: "Thế sao nãy giờ cô không đi uống nước đi? Lẽ nào không chỉ khả năng ca hát của cô có vấn đề, mà ngay cả não cũng không dùng được sao?"

"..."

- - - - -

(*) bạo hồng: Là hiện tượng một người nhờ một tác phẩm/ vai diễn/ bộ phim nào đó mà đột nhiên gia tăng độ nổi tiếng đáng kể, thậm chí có thể nói là đổi đời. (Ví dụ như Triệu Vi chỉ nhờ một bộ phim Hoàn Châu Công Chúa mà nổi tiếng khắp toàn Châu Á). Từ “bạo hồng” không được sử dụng để chỉ những người đã nổi tiếng sẵn. Hoặc một bộ phim/ chương trình nào đó vốn không được kỳ vọng cao nhưng lại đột nhiên được yêu thích không ngờ.

- ----

Chương sau: Không Phải Kỹ Xảo, Đây Là Thường Thức

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Không phải kỹ xảo, đây là thường thức

Một năm sau nhất định phải ly hôn, thêm một ngày cũng không chờ được.

Chẳng những muốn ly hôn, mà nàng còn muốn tốt nhất là cả đời không qua lại với hắn, ai chủ động liên hệ thì người đó chính là vương bát đần.

Dương Mật bị chọc giận tới phát điên rồi. Nàng đập mạnh cái gối xuống giường, nhảy xuống đất, đi nhanh qua cái bàn nhỏ gần đó lấy một chai nước khoáng, ngửa đầu lên uống ừng ực ừng ực.

Không phải nàng không muốn uống, Dương Mật cũng đâu phải là kẻ ngốc.

Nàng đã sớm khát lắm rồi có được hay không.

Chẳng qua là vì một tiếng rồi Thẩm Ngôn liên tục ngồi dạy nàng, chưa từng dừng lại nghỉ ngơi chút nào.

Dương Mật thấy vậy liền ngại ngừng cất ngang, hơn nữa suốt quá trình Thẩm Ngôn cũng không nhấp môi một ngụm nước nào, nàng còn ngây thơ cho rằng đây là nội dung huấn luyện riêng của hắn. Nào ngờ...

Trong lòng buồn phiền tức giận, Dương Mật liền cố ý ráng uống một mình hết sạch chai nước, mặc kệ Thẩm Ngôn chết khát cho biết.

Thế nhưng rất nhanh nàng liền mềm lòng.

Mặc dù gã đàn ông khô khan kia thái độ không tốt tí nào, đã thế còn ác miệng, EQ thấp, không biết thương hoa tiếc ngọc... tóm lại là vô vàn tính xấu. Nhưng bất kể nói thế nào thì này giờ hắn cũng đã tự mình dạy nàng thời gian dài như vậy, khẳng định so với nàng còn tốt hơn, bởi vì không những Thẩm Ngôn liên tục hát mẫu mà còn tốn sức giảng giải cho nàng luôn miệng.

Nghĩ đến đây, Dương Mật bèn cầm một bình nước khoáng đưa qua cho Thẩm Ngôn.

"Nè!"

Thẩm Ngôn lắc đầu, đáp: "Tôi không uống."

Dương Mật nhú mày, hỏi: "Không lẽ anh không khát?"

"Ừ, không khát!"

"Cuống hòng tôi thiếu điều bốc khói vì không tiết ra nổi nước bọt rồi, vậy mà anh lại nói mình không khát?"

Thẩm Ngôn nghiêm túc nhìn Dương Mật, nói ra mấy lời cực kỳ thiếu đánh: "Dựa vào cái gì mà lại đánh đồng tôi với cô? Cô cảm thấy khả năng của tôi cũng chỉ tầm cô thôi sao?"

"À...." Dương Mật nhếch miệng, cười cười gạt đầu, luôn miệng nói: "Tốt, rất tốt, anh được lắm!"

Thẩm Ngôn không để ý đến thái độ kỳ quặc của Dương Mật, vẫn thần nhiên nói tiếp: "Khả năng cảm nhạc cùng kỹ xảo đều cần một thời gian dài để bồi dưỡng, cô vẫn nên thường xuyên rèn luyện hai mảng này, những lúc không học cùng tôi cũng đừng nên buông lỏng. May mà có một cái có thể trong thời gian ngắn xuất hiện hiệu quả luôn, đó chính là phương thức ca hát của cô."

Dương Mật tựa lưng vào ghế, đôi chân trắng ngần gác lên cái thùng gần đó, không trả lời.

Thẩm Ngôn lại hỏi: "Cô dùng cái gì để hát?"

Dương Mật quạu quạu đáp: "Miệng thôi, chẳng lẽ còn có thể dùng mũi chắc?"

Thẩm Ngôn không nói gì, nhìn thẳng vào mắt Dương Mật.

Dương Mật kiên trì nhìn thẳng lại.

Qua một hai phút sau, vẫn là nàng đành phải đầu hàng. Dương Mật không chịu nổi nữa, đứng thẳng người dậy, giận dữ nói: "Anh dạy tôi hát thì cứ dạy, nhưng có thể đừng sỉ vả coi thường tôi nữa được không, tôi cũng cần tự tôn chứ bộ."

Thẩm Ngôn không để ý đến lời trách móc của Dương Mật, tự mình nói: "Cô ca hát chủ yếu là dùng cuồng hống, cái này không sai, nhưng điểm phát lực lại không đúng, không thể dùng cuồng hống phát lực được, mà là dùng lực từ ổ bụng, nếu không thì âm cao của cô vĩnh viễn không ngân lên nổi, khí tức sẽ đặc biệt ngắn, dễ dàng bị hụt hơi, lạc tông hoặc phá âm, cô hiểu không?"

Dương Mật cúi đầu nhìn bụng dưới trắng nõn bằng phẳng, nghiêm túc học hỏi: "Dùng ổ bụng để phát lực như thế nào?"

Thẩm Ngôn ngoắc ngoắc tay, tỏ ý bảo nàng đi lại gần đây, Dương Mật liền nghe theo đi đến trước mặt hắn.

Thẩm Ngôn nâng tay phải lên, đặt ở ngay vùng bụng thon thả của nàng.

Vóc dáng Dương Mật thật sự rất đẹp, eo thon tinh tế, bụng dưới cũng bằng phẳng mềm mại vô cùng.

Thẩm Ngôn dán tay lên trên, Dương Mật liền cảm nhận một cổ ấm áp truyền đến.

Gương mặt nàng trong nháy mắt liền đỏ ửng, một tia dị dạng cũng theo đáy lòng thoát ra ngoài. Nàng đã lớn nhường này, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên có một nam nhân chạm vào bụng nàng.

"Ồ kìa, không lẽ tên gia hỏa này muốn chiếm tiện nghi của mình à, mình nên làm cái gì bây giờ? Trực tiếp vút tay hắn ra có được không? Nhưng mà làm vậy thì có thể tổn thương đến lòng tự trọng của hắn không? Hừ, tưởng chính nhân quân tử, lạnh lùng cấm dục gì lắm, hóa ra đều là giả vờ cả, trong lòng chẳng phải toàn nghĩ đến chuyện ấy ấy suốt hay sao? Quả nhiên nam nhân nào cũng thế. Hừ, cho anh chiếm chút tiện nghi vậy, bắt quả chỉ tới đây thôi, Thẩm Ngôn anh nếu dám mò xuống dưới nữa, tôi chắc chắn sẽ không nhả nhịn đâu."

Dương Mật cảm thấy rất loạn, đến chính nàng cũng không hiểu được dòng suy nghĩ rối bời trong lòng mình hiện giờ rốt cuộc là như thế nào...

"A!"

Thẩm Ngôn đột ngột dùng sức xoắn một cái ngay trên bụng Dương Mật, dọa cho nàng giật mình hét toáng lên.

"Anh làm cái gì vậy?" Dương Mật tròn trừng mắt.

Thẩm Ngôn cau mày, "Tôi đang muốn hỏi cô thất thần nãy giờ, rốt cuộc là đang làm cái gì thì có. Tôi giữ nhịp giúp cô hát, cô nghĩ cái gì đây hả?"

"À à... Hát ở chỗ đó sao?"

"Lấy hơi xuống bụng! Lợi dụng lực đẩy của cơ hoành, cố gắng đẩy hơi ra khi hát để giúp hơi thở ổn định hơn."

Dương Mật nhìn cái tay Thẩm Ngôn còn đặt ở trên bụng mình, há há miệng muốn nói rồi lại ngập ngừng, cuối cùng quyết định nghe lời hắn, mở miệng hát:

"Không cầu mong rung động thấu tâm can, chỉ cầu xin một hồi ái tình

Yêu đến tận cùng đau thương, khóc đến tận cùng tuyệt vọng

Ta dùng trọn một đời một kiếp để sủng ái nâng niu người

Chờ đợi ánh mắt người chịu dùng chân phút chốc

Xin ban cho ta tình yêu vô hạn

Đề ta có thể an tâm ngã lưng dưới gốc Bồ Đề, lẳng lặng mong ước..."

"Ngừng, cảm giác thế nào?"

Dương Mật chớp mắt suy nghĩ một chút rồi đáp: "Cảm giác vương vương kiêu kiêu gì ấy, dường như không thể lên tới âm cao."

Thẩm Ngôn thở dài một hơi, "Không phải là không lên âm cao được, mà căn bản là cô không hề đi lên được chút nào, hiểu không? Xem như cô lợi hại vậy mà còn có thể tự động giáng âm được."

Dương Mật vui vẻ mỉm cười đầy hào hứng, nhưng rất nhanh đột ngột khựng lại, hình như mới rồi không phải hắn đang tán dương nàng, mà tên Thẩm Ngôn chết tiệt đó lại vừa sỉ nhục nàng rồi.

"Tôi làm mẫu lại cho cô một lần, cô chú ý cao độ trong đó rồi hát theo nhé!"

Thắm Ngôn nhẹ nhàng lên âm cao vút dễ như ăn kẹo, thậm chí còn không cần lấy đà trước đó. Dương Mật nghe xong liền lặp lại hát theo Thắm Ngôn.

Lần này hẳn không giữ bụng cho nàng, thế nên theo bản năng Dương Mật lại dùng lực từ cổ họng, nàng nghe rất rõ âm thanh của mình ngang như nào, càng hát lại càng hụt hơi, thậm chí nín thở đến nỗi gương mặt đỏ bừng lên, kết quả cuối cùng là hoàn toàn lạc giọng.

"Cảm thấy sao? Dùng cuống họng phát lực chính là loại hiệu quả này, âm càng cao càng không thể đi lên, dễ dàng lạc điệu, mấu chốt là đối với giọng nói cực kỳ không tốt. Nếu cô cố sức lấy hơi ở cổ họng, có khi hát xong một ca khúc thì cũng bị tắt tiếng luôn không chừng."

"Ca sĩ chuyên ngành đều là dùng ổ bụng phát lực à?" Dương Mật tò mò hỏi.

"Ừm!"

"Nguyên lai còn có cái kỹ xảo này!"

"Không phải kỹ xảo, đây là thường thức!"

"..."

Thắm Ngôn thở dài một phen, sau đó lại dùng tay đề phần bụng Dương Mật xuống, bắt đầu uốn nắn phương thức phát lực của nàng.

Đây không phải là việc gì đặc biệt khó khăn, lại càng không phải là thiên phú mới có thể thực hiện, cho dù là bất kỳ ai, chỉ cần thông qua nghiêm túc luyện tập thì đều có thể học cách hát và lấy hơi từ bụng mình.

Chỗ khó duy nhất chính là ở việc không dễ sửa đổi thói quen của một người. Dù sao từ nhỏ tới lớn Dương Mật đã quen với việc lấy hơi từ cổ họng, đột nhiên cải biến sẽ khiến nàng này sinh cảm giác mâu thuẫn mãnh liệt, nhất thời rất khó thích ứng.

- - - - -

Chương sau: Tôi Đã Tốt Nghiệp Đại Học Rồi, Anh Đừng Hòng Lừa Gạt Tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Tôi đã tốt nghiệp đại học rồi, anh đừng hòng lừa gạt tôi

Dương Mật giờ phút này chính là khổ sở như vậy!

Nghe Thắm Ngôn giảng giải hồi lâu, nàng đã minh bạch việc dùng ổ bụng phát lực là chuyện cần thiết và quan trọng như nào nếu muốn đi theo con đường ca hát bài bản, nhưng minh bạch là một chuyện, làm được hay không lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Coi như ngẫu nhiên thành công một lần, nhưng những lần tiếp theo sau đó, chỉ cần Dương Mật có chút lơ là hoặc Thắm Ngôn vừa buông tay ra, nàng liền theo bản năng trở lại thói quen khó bỏ từ nhỏ tới giờ.

"Tôi không chế không nổi, làm sao bây giờ?" Dương Mật ngao ngán nằm dài ra ghế, quả thật có chút uể oải.

Đây là việc mà bất kỳ ca sĩ nào cũng dễ dàng làm được, nhưng tới phiên nàng thì lại khó khăn như thế, chẳng lẽ chính mình thật sự không có mệnh làm ca sĩ ư?

"Bình thường thôi, đừng có nản chí!" Thắm Ngôn mở miệng an ủi.

Dương Mật nghe vậy, thoáng chốc liền sững người. Trong lòng dâng lên từng tia ấm áp xen lẫn chút ngọt ngào.

Mặc dù người đàn ông ngồi đối diện nàng đây là một tên EQ cực thấp, mồm miệng rất thiếu đánh, nói chuyện cực kỳ đốp chát khiến người ta khó mà hào hứng nổi, lại càng không biết dỗ ngọt phụ nữ, cũng không biết cách bày trò khiến các nàng vui vẻ.

Thế nhưng Thắm Ngôn lại là người yên lặng bồi bạn bên cạnh nàng, sẽ cam tâm tình nguyện nấu ba bữa cơm mỗi ngày cho nàng ăn, sẽ tìm cái lý do vô cùng sứt sạo để kín đáo tặng một ca khúc tự viết cho nàng.

Tình cảm của hắn không chút hoa mỹ mà lại cực kỳ chân thực.

Hắn sẽ không ba hoa chích choè, sẽ chỉ ở phía sau yên lặng nỗ lực.

Dương Mật ngọt ngào mỉm cười, nàng cảm thấy nam nhân này vừa ngốc nghếch lại vừa rất đáng yêu.

"Cô dâu phải là thiên tài, không nên đặt yêu cầu quá cao với bản thân mình làm gì, người với người không phải lúc nào cũng có thể so sánh. Ví dụ như tôi và cô đi, tôi là thiên tài, còn cô thì không phải! Có cố cũng không được." Thẩm Ngôn nghiêm túc khuyên nhủ.

Nụ cười rạng rỡ trên môi Dương Mật lần nữa bị đánh gãy. Nàng đơ người mất mấy giây, sau đó đột ngột bùng phát như một con thú nhỏ bị thương, nàng hung hăng nhảy thẳng vào người hắn, cả người đập mạnh vào lồng ngực Thẩm Ngôn. Nàng cố kiễng mũi chân lên, định bụng dùng sức cắn một cái thật đau lên bả vai tên nam nhân ngu ngốc này.

Nàng thật sự bị hắn chọc cho phát điên rồi.

Thẩm Ngôn nhướn mày, tay phải trong nháy mắt nắm chặt cổ của Dương Mật, ngón tay cái đặt ngay huyệt thần kinh, tay trái ôm lấy vòng eo đối phương, ngón tay điểm mạnh vào khối xương sống thứ ba đếm từ trên xuống.

Phản ứng của Thẩm Ngôn quá nhanh, cơ hồ Dương Mật còn chưa kịp chạm răng vào da thịt hắn thì hai tay của hắn đã theo phản xạ làm xong một loạt động tác phòng ngự ấy rồi.

Là tuyền thủ vật lộn cùng đại sư y thuật cấp Tông Sư, những động tác ấy của hắn đều là phản ứng theo bản năng.

Huyệt vị thần kinh là một trong những huyệt vị yếu ớt nhất trong cơ thể con người, dùng sức ấn mạnh một cái hoặc là đập mạnh vào đó sẽ khiến đại não thiếu dưỡng khí, trong nháy mắt lâm vào tình trạng hôn mê.

Mà khối xương sống thứ ba chính là nơi trung khu thần kinh tụ tập, nếu bị đánh mạnh vào đó sẽ khiến cơ thể đối phương lập tức tê liệt, tứ chi hoàn toàn mất đi lực khống chế. Nếu xui xẻo bị tổn thương nặng chỗ này thì thậm chí còn có thể khiến cử động về sau của tay chân cực kỳ khó khăn.

Đây chính là chiêu thức hữu hiệu nhất và nhanh chóng nhất khi đối đầu với kẻ địch.

Gần như trong tích tắc, Thẩm Ngôn đã hoàn toàn chế phục Dương Mật.

Nhưng hai tay của hắn đến cùng vẫn không hề phát lực, dù sao Dương Mật cũng không phải là địch nhân.

Dương Mật không biết bản thân kỳ thật vừa lượn quanh một vòng Quỷ Môn Quan, nàng chỉ nhìn thấy Thẩm Ngôn bỗng nhiên ôm chặt lấy mình vào lòng.

Hành động này của hắn khiến nội tâm nàng cực kỳ phức tạp, thân thể căng cứng. Rất nhiều suy nghĩ cùng một đoạn ký ức trong đầu không ngừng lướt qua.

Dừng một lát, thân thể nàng dần dần buông lỏng, hàng lông mi thật dài liên tục run rẩy, sau đó Dương Mật nhắm mắt lại, gương mặt xinh đẹp chôn vùi trong lòng Thẩm Ngôn, cánh tay trắng nõn mảnh khảnh chần chừ một lát, cuối cùng chậm rãi nâng lên, nhẹ nhàng vòng qua eo đối phương.

Đêm khuya, trong phòng khách sạn rộng rãi, dưới ánh đèn màu cam quả quyết mờ mờ tối tối mà ấm áp, hai thân ảnh đang ôm chặt lấy nhau, dán dính cùng một chỗ.

Giờ phút này thời gian dường như phẳng phất cũng chậm đi hẳn, gió đêm thổi phát qua khiến màn cửa nhẹ nhàng lay động, vắng vắng đâu đó có tiếng côn trùng kêu lên từng đợt, ánh sao trên trời nhấp nháy mãi như đang chăm chú theo dõi hai người bọn họ...

Ước chừng hơn hai phút đồng hồ sau, cũng không tính là quá dài, Thẩm Ngôn bỗng nhiên buông eo Dương Mật ra, sau đó quay người đi nhanh đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài trời.

Nét cười giảo hoạt nhanh chóng xuất hiện trên mặt Dương Mật. Nàng nhìn bóng lưng Thẩm Ngôn, trong lòng thầm nghĩ ‘tên gia hỏa xấu xa này, xem xem tôi làm sao trêu chọc chết anh’.

Dương Mật ôm cánh tay, tiến lên mấy bước, đi đến bên người Thẩm Ngôn, định bụng quay sang xem phản ứng hiện tại của hắn như nào.

Thẩm Ngôn mặt không thay đổi, thấy nàng đi tới cạnh mình thì đột ngột dùng tay đè bả vai nàng xuống, đẩy Dương Mật ngồi lên cái ghế đơn gần đó.

Sau đấy hắn nắm cổ chân trái Dương Mật lên, cời chiếc dép lê nàng đang mang ra, ném qua một bên.

Dương Mật thấy mà giật mình, trong đầu nhanh chóng lướt qua vô số hình ảnh cảm con nít.

Cảnh tượng này lúc nàng vừa lên đại học đã từng len lén cùng các chị em trong phòng ký túc xá xem qua.

"Anh..."

Dương Mật có chút nóng nảy, nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý gì mà.

Thế nhưng động tác tiếp theo khiến nàng phải lo lắng một phen lại không xuất hiện như nàng dự kiến.

Tay trái Thẩm Ngôn nắm chặt lấy mắt cá chân Dương Mật, tay còn lại nhanh chóng ấn lên huyệt chiếu hải đối diện.

Bàn chân Dương Mật rất đẹp, nhỏ nhắn mà trắng nõn, mu bàn chân ẩn hiện từng đường mạch máu xanh nhạt, ngón chân xinh xắn được sơn màu tình xảo hệt như móng tay. Hiện tại bởi vì chủ nhân của nó đang khản trương mà mấy đầu ngón chân bé nhỏ không tự chủ được co quắp lại vào nhau.

"Anh... Anh đang làm gì vậy?"

Dương Mật bị hành động của hắn làm cho hồ đồ rồi, đây là ý gì? Thẩm Ngôn là kẻ chân không? (kẻ cuồng chân)

"Nơi này được gọi là huyệt chiếu hải, là chỗ tám mạch giao nhau, nước ứ đọng trong người sẽ bốc hơi nhờ nơi đây." Thẩm Ngôn một bên đè xuống, một bên nhỏ giọng giảng giải.

Dương Mật ngơ ngác, sau đó lắc đầu đáp: "Nghe không hiểu!"

Thẩm Ngôn kiên nhẫn giải thích: "Xoa bóp huyệt chiếu hải có thể trị đau cổ họng, đối với chứng viêm cổ họng, yết hầu sưng, phát khô, cũng có công dụng trị liệu rất hiệu nghiệm."

Dương Mật trừng to mắt, ấn mắt cá chân mà có thể trị đau cổ họng? Hai cái vị trí này cách nhau rất xa mà.

"Nhưng cũng không thể xoa ấn thời gian quá dài, cô phải luôn nhớ là hăng quá hóa dờ, mỗi lần nhiều nhất cũng chỉ xoa tầm mười lăm phút thôi, hơn nữa không thể dùng sức quá nhiều. Cô xem nhé, cường độ hiện tại như tôi đang làm là tốt nhất, về sau khi cô luyện hát, nếu cổ họng lại bị đau đớn thì có thể ngồi xuống, tự mình xoa bóp một lúc là hết."

Dương Mật nghi ngờ: "Thật hay giả đấy, đây là mắt cá chân mà, làm sao có thể quản cổ họng được? Ít nhiều gì tôi cũng đã tốt nghiệp Đại học rồi, anh đừng có hòng gạt tôi."

- - - - -

Chương sau: Không Tức Giận Chút Nào

- - - - -

Nay mình đi làm về là cầm cú ngồi dịch truyện cho các bạn luôn nè, mau mau đi đề cử truyện cho mình điiii, 90-100 điểm nha ha ha ha, hông là mình ăn vạ cho các bạn xem á=))))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 41: Không tức giận chút nào

Thẩm Ngôn không buồn giải thích, tiếp tục chuyên tâm xoa bóp cho Dương Mật, đúng mười lăm phút sau mới buông chân nàng ra.

Dương Mật ngồi thẳng người, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên yết hầu, hắng giọng mấy tiếng, vừa thử xong liền kinh ngạc cùng khiếp sợ nhìn Thẩm Ngôn.

Thật đúng là có hiệu quả.

Trước đó nàng đã quay phim cả ngày, phải nói chuyện không ít, đêm nay về lại một mạch ngồi luyện hát, cổ họng mặc dù không đến mức đau đớn, nhưng cảm giác rất không thoải mái, giống như ăn cá mà hóc xương, đọng lại dị vật trong cổ họng vậy.

Nhưng bây giờ cảm giác này đã hoàn toàn biến mất, không chỉ như thế, cổ họng còn trở nên mát lạnh, rất nhẹ nhàng, dễ chịu.

"Thật sự có tác dụng nè, rốt cuộc là vì sao vậy, anh giải thích thử xem, một cái là mắt cá chân nằm tuốt dưới, một cái là cổ họng trên cao, làm sao có thể ảnh hưởng lẫn nhau vậy được?" Dương Mật hiếu kỳ hỏi Thẩm Ngôn.

"Là kiến thức Trung y thôi, có nói cô cũng chẳng hiểu!"

Dương Mật nghe đã quen tai rồi, không buồn tức giận nữa, nhưng nàng vẫn thuận miệng hỏi hắn: "Đại ca à, bộ anh nhất định chọn cho tôi tức điên lên thì mới thấy vui về sao?"

"Hả, tôi chọn cô tức điên hồi nào?" Thẩm Ngôn nghiêm túc đáp: "Ý của cô là nếu tôi giải thích, cô thật sự có thể hiểu à? Kinh mạch, huyệt vị, biết mấy thứ này không? Đó cô biết thân thể con người có hết thấy bao nhiêu đầu kinh mạch và bao nhiêu cái huyệt vị? Nếu cô trả lời chính xác, tôi sẽ rút lại lời

ban này."

"Thời đủ rồi, ngừng ngừng ngừng!"

Dương Mật gơ hai tay lên, khổ sở đáp: "Tôi sai rồi, là tôi không nên không biết tự lượng sức, anh nói tôi không hiểu thì chính là không hiểu, tôi nên nghe theo vậy, có đúng không?"

Tâm Dương Mật mệt mỏi như cũ, nhưng quả thật nàng không thấy tức giận nữa, không rõ từ khi nào mà nàng đã dưỡng thành thói quen ở cùng và chịu đựng miệng lưỡi thối tha của tên gia hỏa trước mặt này rồi.

Hắn nói chuyện quả thật rất đáng ghét, nhưng không thể phủ nhận là Thẩm Ngôn đối xử với nàng cực tốt, biết rõ nàng học hát này giờ thì sẽ đau họng nên liền kiên nhẫn ngồi xoa bóp cho nàng.

Tuy sự quan tâm của Thẩm Ngôn cứ quái quái kiểu gì, nói chuyện cũng hiếm khi mềm mỏng với nàng, nhưng bất kể nói thế nào thì đến cùng vẫn là quan tâm.

Và lại hắn ta cũng cực kỳ lợi hại, nam nhân khác nào có được năng lực cùng sự hiểu biết như này, vừa hiểu rõ kinh mạch cơ thể con người lại vừa giỏi massage chữa trị như thế?

Người đàn ông mà nàng lấy làm chồng thật là tài hoa. Nghĩ đến đây, trong lòng Dương Mật khó tự chủ được dâng lên chút tự hào.

"Tiếp tục luyện tập đi Thẩm lão sư, tôi cảm giác hiện tại mình có thể hát suốt cả đêm rồi!" Dương Mật hào hứng đứng lên nói.

Thẩm Ngôn lắc đầu: "Đi ngủ đi, ngày mai lại học tiếp, chú ý kết hợp luyện tập và nghỉ ngơi điều độ thì mới tốt cho cổ họng. Học ít mà chất lượng thì vẫn hiệu suất hơn nhiều so với mấy kẻ ngốc nghếch cứ đâm đầu không nào khổ luyện, những người tư chất bình thường như cô thì càng nên làm vậy."

"Ha! Lại nữa..."

Dương Mật đè ép đáy lòng toát ra xao động, mình không tức giận, thật sự không tức giận chút nào cả.

Thế giới tốt đẹp như thế, mình cần gì suốt ngày phải nổi nóng chứ?

"Tốt, tốt lắm, vậy Thẩm lão sư ngủ ngon nhé, ôm cái gối đầu của anh mà ngủ đi, tạm biệt!"

Dương Mật kiêu ngạo hát cảm, nện bước bước nhanh ra khỏi phòng, sau đó còn tiện tay đóng cửa một cái rầm cho hả bực.

Đáng đời anh ta, tôi cầu cho anh cả đời quay tay, vạn năm làm bạn với ngũ mỹ nhân đến mãi kiếp!

...

Quay phim rất buồn tẻ, nhưng sinh hoạt của đoàn làm phim lại tương đối thú vị.

Một đám người có kẻ lạ lẫn có kẻ quen nặt lẫn nhau, tụ tập tại phim trường suốt cả ngày, nam nữ già trẻ đều có, cuộc sống như vậy rất náo nhiệt, cũng rất có ý tứ, đương nhiên là lắm lúc cũng dễ dàng nảy sinh mâu thuẫn.

Đoàn làm phim « Lạc Nhạn Trường Phi » vẫn được xem là tương đối hài hòa, tối thiểu nhất bên ngoài không có mâu thuẫn gì lớn, ngoại trừ chút địch ý nhỏ nhỏ giữa Lý Thanh Phong, Dương Lập Hoa đối với Thẩm Ngôn ra.

Nhất là Dương Lập Hoa, mỗi lần nhìn thấy Thẩm Ngôn thì ánh mắt đều tràn đầy nồng đậm oán hận.

Giống như gã bị Thẩm Ngôn giết cha đoạt vợ vậy.

Thẩm Ngôn đương nhiên cũng cảm nhận được, hắn đối với việc này cảm thấy rất kỳ quái, hắn tự ngẫm lại thì thấy rõ ràng mình chưa từng đắc tội gã đó lần nào mà.

Bất quá hắn cũng không nghĩ nhiều, chỉ cần đối phương không chủ động tới trêu chọc mình, hắn cũng lười để ý tới gã.

Không có người nào có thể đạt được sự yêu mến của tất cả mọi người xung quanh, may ra từ nhân dân tệ mới có thể làm được điều đó.

Lại nói, Thẩm Ngôn vốn không thêm để ý đến ánh mắt của người khác, nữa là quân xem người ta có quý mến mình hay không.

Mỗi cuối tuần, đoàn làm phim « Lạc Nhạn Trường Phi » đều sẽ tổ chức một buổi liên hoan, một phần là để các diễn viên buông lỏng nghỉ ngơi cho thoải mái, một phần khác là để họ có nhiều cơ hội tiếp xúc, làm quen lẫn nhau, tranh thủ bồi dưỡng tình cảm, có như vậy thì lên phim diễn xuất sẽ thăng hoa hơn.

Mà những buổi liên hoan như vậy cũng không phải là toàn thể nhân viên đều tụ tập tham gia cùng một chỗ với nhau, mà là chia theo từng nhóm khá rõ rệt.

Ngành giải trí có thể được xem là một nơi phân chia đẳng cấp tương đối rõ ràng, thân phận và vị trí khác biệt thì rất khó để xen lẫn cùng một chỗ, ai cũng

thấy không được tự nhiên.

Thường thường đều là diễn viên chính ngồi cùng mâm với đạo diễn và nhà đầu tư, nhà sản xuất...; các diễn viên phụ thì tự quây thành một bàn; nhân viên công tác của đoàn làm phim sẽ tụ tập thành một đám; còn các diễn viên quần chúng nhỏ lẻ thì thường sẽ không được mời tham dự những buổi tiệc tùng ăn uống như này.

Hôm nay lại đến cuối tuần, đoàn làm phim theo thông lệ cho nghỉ ngơi sớm một chút, các diễn viên cùng nhân viên công tác theo thông lệ vui vẻ ồn ào ra ngoài liên hoan.

Thế nhưng lần này các diễn viên chính lại không đi cùng bên đoàn làm phim, chỉ có Lý Thanh Phong, Dương Lập Hoa cùng ba vị nam diễn viên thân thiết rủ nhau ra một quán đồ nướng gần khách sạn uống rượu giải sầu.

Trước khi đi, bọn họ đã từng gọi qua hẹn Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba tới, thế nhưng khi Dương Lập Hoa gọi điện thoại, Dịch Lệ Nhiệt Ba lại bảo Dương Mật và nàng đều muốn giảm béo, cho nên không ra ngoài ăn được.

Nhưng mà ngay khi Dương Lập Hoa thất vọng muốn cúp máy thì lại nghe được đầu bên kia điện thoại, Dịch Lệ Nhiệt Ba tràn đầy hồn nhiên hồ hởi, "Thẩm Ngôn, sắp được ăn cơm chưa, tôi đói đến nỗi sắp chảy cả nước miếng luôn rồi nè."

Câu nói trong lúc vô tình này của nàng tựa như một đạo sấm sét giữa trời quang, đánh thẳng vào lòng Dương Lập Hoa, khiến toàn thân gã cứng đờ, một lúc lâu sau gã mới phản ứng lại được, điện tiết gào lên một tiếng rồi tức giận ném thẳng cái Iphone vừa mua không lâu xuống nền nhà vỡ nát.

8807, gian phòng của Thẩm Ngôn.

Người vừa nói với Dương Lập Hoa mình muốn giảm béo - Dịch Lệ Nhiệt Ba đang ngồi khoanh chân trên giường cùng Dương Mật, cùng nhau gác cẳng lên cái bàn ăn nho nhỏ trước mặt. Trên bàn đặt một cái nồi lẩu bốc khói nghi ngút, thơm phưng phức, cùng vô số nguyên liệu nhúng lẩu bày xung quanh.

Thẩm Ngôn và Hoàng Bác thì ngồi bên đối diện.

Nước lẩu sôi tràn ra ngoài khiến cái nắp va lộc cộc lộc cộc vào thành nồi, đồ ăn trong đó đã vừa chín tới. Thẩm Ngôn như gà mẹ, chu đáo dùng đũa gấp không ít thức ăn vào ba cái chén trống không của ba người kia.

Sáng hôm nay vừa thức dậy, hắn đã thấy trời âm u mây mù, bây giờ thì liên tục mưa không ngừng, khiến cho không khí vừa trong lành lại vừa mát lạnh.

Trời mưa mà được ăn lẩu thì đây chính là mỹ vị nhân gian.

Chương sau: Cô Có Thẻ Hội Viên Vip Của Thiên Đình Không?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Cô có thẻ hội viên vip của thiên đình không?

"Một nồi lẩu ngon có bốn điểm đặc biệt trọng yếu, nước dùng, gia vị, nguyên liệu nấu ăn cùng với thời gian chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn."

Thẩm Ngôn một bên nhúng thịt bò cho bọn họ, một bên giải thích: "Nước dùng và gia vị là tôi dùng thành phẩm cải tiến, thời gian hữu hạn, chỉ có thể tạm được, nguyên liệu nấu ăn là trong siêu thị mua, cũng khá, vì thế tiêu chí cuối cùng liền vô cùng quan trọng, ví như ướp thịt, thời gian dài sẽ mất ngon, thời gian ngắn gia vị không ngấm, cái này cần có tay nghề."

Dương Mật, Dịch Lệ Nhiệt Ba và Hoàng Bác trên mặt đều mang theo ánh mắt sùng bái nhìn Thẩm Ngôn, cả ba đại minh tinh hàng đầu Hoa Hạ hiện giờ lại hệt như tiểu miêu tiểu cầu tham ăn, chỉ đợi Thẩm Ngôn nhúng chín thịt, gấp vào chén cho bọn họ thì ba người lập tức cầm đũa ăn ngay.

Trước khi ăn bữa cơm này, bọn họ đều không cảm thấy ướp thịt là bản lĩnh gì, ăn lẩu ấy mà, có ai mà chưa từng ăn qua?

Cứ thả hết nguyên liệu mà mình muốn ăn vào nồi lẩu, chờ chín thì gấp ra, như vậy là xong việc, quan cái gì mà kỹ thuật cái gì mà hàm lượng chứ?

Thẳng đến khi... Ba người Hoàng Bột tận mắt cảm nhận được tự mình ướp qua đồ ăn và Thẩm Ngôn ướp qua đồ ăn chênh lệch nhiều như thế nào, bọn họ mới chân chính minh bạch, thì ra ướp thịt cũng là một môn tay nghề.

"Khà..." Hoàng Bác ăn sạch đồ ăn trong chén, ngửa đầu ực một hơi cạn ly bia ướp lạnh, trong cổ họng liền phát ra một tiếng 'khà' đầy sáng khoái, "Thật là sướng!"

Hoàng Bác cười ha hả thành tiếng, đoạn nói: "Anh nói thiệt với cậu, anh cũng từng phân vân ghê lắm, không biết có nên đến đây ăn chực nữa hay không. Để kể mấy đứa nghe, sáng nay anh tắm rửa xong liền thấy đạo này mình mỡ màng dữ quá, nhờ trợ lý đi tìm hộ cái cân, không bước lên thì thôi, bước rồi thì dọa anh suýt ngất, chúng ta mới tới đây có một tuần lễ thôi đúng không, vậy mà anh lên một lèo sáu cân rồi đây này."

Địch Lệ Nhiệt Ba vẫn gấp đũa không ngừng, miệng nhỏ cũng đang bận rộn nhai, thiếu điều muốn vùi đầu vào trong cái chén, nàng không nói gì, chỉ giơ hai ngón tay lên lắc lắc, ý là nàng mập lên hai cân rồi.

Dương Mật tức giận trách móc: "Bác ca, anh quá tàn nhẫn đi, thời điểm ăn cơm có thể đừng nhắc tới chủ đề này có được không? Đang ăn ngon mà nghe anh nói xong làm em muốn buông đũa luôn rồi nè."

Hoàng Bác phá ra cười lớn, sau đó quay đầu nhìn Thẩm Ngôn, một mặt hiểu kỳ nói: "Ê cậu em, thành thật khai báo đi, cậu mới bao lớn chứ, vậy mà nấu nướng tốt như này, còn biết sáng tác bài hát, giỏi cả hát hò nữa, thật đúng là không có thiên lý mà. Cậu lên lút luyện tập từ năm bao tuổi thế?"

Hoàng Bác đã từng trông thấy Thẩm Ngôn dạy Dương Mật ca hát, biết rõ năng lực hát hò cũng như khả năng sáng tác viết lời của Thẩm Ngôn.

"Tôi đã nói là học qua sách vở, các người không tin, vậy cũng chỉ có thể xem như là thiên phú mà thôi."

Dương Mật uống một hớp nước lẩu, đoạn gật gù: "Thiên tài chứ gì, hiểu rồi hiểu rồi."

Địch Lệ Nhiệt Ba há miệng thở dốc, hít hà liên tục, bàn tay gấp gấp quạt liên hồi quanh miệng. Nồi lẩu này tương đối cay, nhưng trình độ ăn cay của nàng lại khá tệ, thế nên cứ ăn được mấy miếng lại phải uống một vốc nước cho hạ bớt nhiệt, còn may có Thẩm Ngôn quan tâm đến tình huống của nàng, toàn thả chín thịt xong lại nhúng sơ qua nồi nước dùng không cay một lần rồi mới gấp vào chén của Nhiệt Ba.

"Đầu chỉ những thứ đó, Thẩm Ngôn còn biết cả y thuật đẩy anh, đặc biệt lợi hại."

Hoàng Bác ngạc nhiên, quay sang hỏi Thẩm Ngôn: "Cậu còn biết cả thứ này à?"

Thẩm Ngôn không vội trả lời, chỉ nghiêng đầu quan sát Hoàng Bác một lúc rồi mới nói: "Gần đây dạ dày của anh không ổn!"

Hoàng Bác càng ngạc nhiên hơn, tròn mắt há mồm, đáp: "Cái này... Cái này cũng có thể nhìn ra sao, làm sao cậu biết vậy? Gần nhất dạ dày anh đúng là không quá dễ chịu."

"Lúc sáng đi siêu thị mua đồ, anh có thả hai quả rắm, cực thú!"

Hoàng Bác: "..."

"Phốc, ha ha ha ha!"

Địch Lệ Nhiệt Ba ngã lệch ra giường, cười đến nỗi thở không ra hơi.

Dương Mật thò chân qua đá Thẩm Ngôn một cái dưới mặt bàn, vừa ráng nín cười vừa nói: "Ăn cơm đi, trên bàn ăn mà nhắc tới mấy thứ đó khiến mọi người mất cả khẩu vị."

Thẩm Ngôn túm lấy bàn chân Dương Mật đang đặt ở trên đùi mình, lấy xuống, đoạn nói với Hoàng Bác: "Vấn đề của anh cũng không tính là nghiêm trọng, chẳng qua là do anh sinh hoạt và nghỉ ngơi không điều độ, hơn nữa còn làm việc quá mệt nhọc, thường xuyên ăn uống không đúng bữa, thế nhưng nói trước nha, cái bệnh đó tuy không nặng nhưng vẫn phải điều trị, nếu như cứ để thời gian dài..."

"Thời gian dài thì như thế nào?"

"Sẽ chết!"

"A, anh nói thật à?" Hoàng Bác, Dương Mật cùng Địch Lệ Nhiệt Ba đều một bộ kinh ngạc đến ngây người.

Thẩm Ngôn tiếp tục nói: "Các người cho rằng một người đang hoàn toàn khỏe mạnh lại đột nhiên mắc bệnh ung thư chết mất sao? Bất luận chứng bệnh nào đều là sự bùng nổ do quá trình tích lũy từ ngày này qua tháng nọ. Con dê bị hủy bởi tổ kiến, băng dày ba thước không phải do chỉ một ngày lạnh, bệnh trạng cơ thể con người cũng thế. Có thể đột nhiên khiến một người hoàn toàn khỏe mạnh chết đi thì chỉ có thiên tai nhân họa mới làm được mà thôi."

Dương Mật nhú mày: "Anh nói quá dọa người rồi, tôi còn tưởng rằng Bác ca bị sao nữa chứ."

Thẩm Ngôn lắc đầu: "Tôi nói chính là kết quả xấu nhất, nhắc nhở các người chú ý thân thể thôi, sinh mệnh chỉ có một lần, học cách trân quý đi."

Hoàng Bác dờ khóc dờ cười: "Cảm giác cậu chẳng giống thanh niên hơn 20 tuổi đầu chút nào, nói ra mấy lời này cứ như ông lão đã sống qua hai phần ba cuộc đời rồi ấy. Mà Thẩm Ngôn, cậu nói xem, vậy bây giờ anh nên làm gì để điều trị bệnh dạ dày?"

Thẩm Ngôn kiên nhẫn đáp: "Tốt nhất vẫn là trị từ căn nguyên, anh cố gắng điều chỉnh giờ giấc sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi đều lại, đừng lao lực quá sức nữa, mà thật ra cần nhắc đến nghề nghiệp của anh thì mấy câu này khuôn sáo quá, anh cũng không làm được, cho nên cũng chỉ có thể thông qua những món ăn để cải thiện tình trạng thân thể từ bên trong thôi."

"Vậy phải ăn gì mới tốt?" Địch Lệ Nhiệt Ba chuyên tâm chiến đấu với nồi lẩu, không ngẩng đầu lên hỏi.

Thẩm Ngôn đáp: "Mấy ngày nay, đêm nào tôi cũng cho các cô uống canh, đó là được thiện đấy."

Địch Lệ Nhiệt Ba nghe vậy liền quay đầu nhìn Dương Mật, ngạc nhiên hỏi cô bạn mình: "Hai chúng ta cũng có bệnh à? Sao tớ lại không biết?"

Thẩm Ngôn khinh thường đáp: "Hai người các cô là hội viên VIP của thiên đình chắc, dựa vào cái gì mà bọn cô lại không có bệnh?"

"..."

Địch Lệ Nhiệt Ba á khẩu, không trả lời được, chỉ có thể lộ ra nhãn thần bày tỏ: Đại ca à, anh nói gì cũng đúng hết.

- - - - -

Chương sau: Nữ Thần Bài Của Studio

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Nữ Thần Bài Của Studio

Dương Mật vội hỏi: "Vậy hai người bọn tôi mắc bệnh gì?"

Dương Mật biết rõ bản lĩnh của Thẩm Ngôn, mấy ngày qua sau khi đóng phim hoặc học hát xong, thỉnh thoảng Thẩm Ngôn sẽ tốt bụng đồng ý xoa bóp cho nàng.

Mỗi lần như vậy nàng đều có thể cảm nhận được thân thể biến hóa rõ rệt.

Giờ phút này nghe Thẩm Ngôn nói mình và cô ngốc Nhiệt Ba bên cạnh có bệnh, trong lòng nàng không khỏi có chút bận tâm.

Thẩm Ngôn trả lời: "Giống như Hoàng Bác thôi, vấn đề không lớn, chủ yếu là do thói quen sinh hoạt không tốt dẫn đến."

"Cụ thể chút đi."

"Khí huyết không đủ, kinh nguyệt không đều!"

Gương mặt Dương Mật và Nhiệt Ba trong nháy mắt đều đỏ bừng, bọn họ nhìn chăm chăm thái độ tình bơ của Thẩm Ngôn, trong lòng thầm nghĩ, khí huyết không đủ tạm khoan nhắc đến, nhưng kinh nguyệt thì... Làm sao hẳn lại biết? Đúng là tháng này 'đi cả' của nàng vẫn còn chưa tới.

"Trung y có tứ chẩn: vọng, văn, vấn, thiết (nhìn, nghe, hỏi, sờ nắn). Nhìn là xem khí sắc, ngửi là nghe âm thanh. Hai người các cô đều có chứng sợ lạnh, lại hay hụt hơi, dễ thấy buồn bực khó chịu trong lòng, đây chính là do khí huyết thiếu hụt."

Dương Mật, Địch Lệ Nhiệt Ba và Hoàng Bác ba mặt nhìn nhau, tuy bọn họ nghe không hiểu lắm, nhưng vẫn cảm thấy lời Thẩm Ngôn nói rất có đạo lý.

"Anh cho hai người bọn tôi uống canh mỗi đêm chính là vì việc này à?" Địch Lệ Nhiệt Ba lại hỏi.

Thẩm Ngôn gật đầu.

Hoàng Bác nghe vậy liền không vui, quay sang kéo tay Thẩm Ngôn, trách móc: "Chờ đã, anh nói rồi mà, cậu cũng quá bất công đi, đã nói chúng ta là huynh đệ cả một đời còn gì, có vợ xong liền vứt xó huynh đệ mà cậu cũng coi được? Ăn canh được thiện vì sao lại không có phần của anh?"

Thẩm Ngôn trên dưới đánh giá Hoàng Bác một lát mới nói: "Các nàng là vợ của tôi, mỗi tháng lại còn đưa mười vạn để nuôi tôi, xin hỏi anh là vị nào?"

Dương Mật cùng Địch Lệ Nhiệt Ba nghe vậy không hiểu sao liền lộ ra ý cười, thậm chí còn có chút dương dương tự đắc trêu chọc Hoàng Bác.

Hoàng Bác chân chó đứng dậy, ấn bả vai Thẩm Ngôn đang định đứng lên: "Cậu xem lời này của mình kia, tiền bạc chỉ là vật ngoài thân, thế nhưng chúng ta là hảo huynh đệ mà. Anh nói cậu biết, về sau lên núi đạo, xuống biển lửa, có thể bồi tiếp cậu dài nắng dầm mưa chỉ có mỗi anh thôi, hiểu chưa?"

Thẩm Ngôn phì cười, đáp: "Núi đạo biển lửa tôi cũng không dám đi, nếu anh muốn biểu hiện thì mau mau đem bát đĩa đi rửa đi."

"Đúng đúng, đây là việc của anh, hai em cũng đừng động, để anh lo, để anh lo!"

Hoàng Bác lưu loát dọn dẹp bát đĩa bụng xuống.

Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba rất ấn ý nằm ngả vật xuống giường, ăn no nê xong có thể lười biếng nằm phơi bụng trên chăn êm đệm ấm, cảm giác này đơn giản là rất tuyệt.

"Sau bữa ăn mà đi nằm, không chịu vận động thì rất dễ béo phì!"

Thấy hai cô nàng đang phê phờ nằm cười nói trên giường, Thẩm Ngôn liền nhẹ nhàng buông ra lời nhắc nhở. Gần như ngay tức khắc, hai con sâu lười liền vội vã bật dậy, tranh nhau chen lấn xuống giường đi rửa chén.

Thẩm Ngôn đứng dậy đi đến bên cửa sổ, vén tấm rèm vải lên nhìn ra ngoài. Đã qua giờ cơm trưa mà trời vẫn nặng hạt, mưa càng lúc càng lớn, vô số giọt mưa lớn như hạt đậu rơi tung tóe trên mặt đất rồi nô ra thành bọt nước, cuối cùng hội tụ thành một dòng chảy nhỏ nhỏ, cũng không biết là chảy về hướng nào.

Hoàng Bác không ở lại lâu, ban đêm anh ta còn có một chuyến bay, Hoàng ảnh đế cần quay lại thủ đô để tham gia hoạt động cá nhân, vì vậy rửa chén đĩa xong xuôi liền tạm biệt mọi người rồi rời đi trước.

Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba thì vẫn lưu lại trong phòng Thẩm Ngôn. Cả tuần qua đều vậy, chỉ cần quay phim xong, trở lại khách sạn, phần lớn thời gian các nàng đều ở lại đây, chỉ tới lúc tắm rửa thay đồ hay đi ngủ thì mới lờ lờ trở về phòng của mình.

"Gió lớn ghê, ở trong phòng mà vẫn thấy mát lạnh nè!"

Dịch Lệ Nhiệt Ba cầm ba cây kem tối, tự mình ăn một cây, hai cây còn lại thì đưa cho Thẩm Ngôn và Dương Mật.

Dương Mật một bên liếm kem, một bên lắc chân rung đùi cho giảm mỡ, đoạn nói: "Vẫn còn sớm lắm, chúng ta chơi cái gì đi."

Dịch Lệ Nhiệt Ba nhắc nhở: "Cậu không lo luyện hát đi à?"

Dương Mật khề hắt cằm, dáng vẻ kiêu ngạo đáp: "Thực lực đã đến tầm này, đâu cần phải luyện thêm, chờ đến thời điểm thu âm bài hát thì tìm cảm giác mà ghi là được rồi."

Lời nói này là ngày hôm qua Thẩm Ngôn vừa nói với Dương Mật, vốn ý của hần là với thiên phú tư chất ít ỏi của cô thì luyện đến loại trình độ này đã xem như khá lắm rồi, ngoại trừ tích lũy kinh nghiệm ra thì rất khó tăng lên được nữa.

Mà qua miệng Dương Mật liền thành bản lĩnh của mình đã đầy đủ, không cần phải tiếp tục tập luyện.

Những ngày rồi liên tục bị Thẩm Ngôn lấn qua lấn lại chỉ trích, tâm lý và năng lực chịu đựng của Dương Mật đã thăng lên một tầng cao mới.

Ban đầu nàng còn thường xuyên tức giận, cảm thấy rất mất mát, thậm chí còn sinh ra hoài nghi về sự kém cỏi của bản thân.

Nhưng dần dần nàng cảm giác được, tự mình cũng không cần thiết phải xoắn xuyết làm gì, Thẩm Ngôn là biến thái, là tư chất bất hack trời sinh, người ta chính là thiên tài, mình đích thật không thể so được.

Nghĩ như thế, lòng tin trong nàng lập tức tăng lên không ít.

Không phải tỷ tỷ đây không cố gắng, mà thật sự là tên biến thái mang theo tool hack như Thẩm Ngôn thì chẳng ai đuổi theo kịp hần cả.

"Chơi cái gì?"

"Đánh bài đi!"

"Để tớ đi lấy bộ bài tây trong phòng, bữa trợ lý tớ vừa mua."

Dịch Lệ Nhiệt Ba về phòng mình cầm bộ bài sang, sau đó cời dép leo lên giường, ngồi xếp bằng cạnh Dương Mật, lót ra một tấm đệm ở giữa giường để tạo thành mặt phẳng cho dễ chơi bài, xong xuôi liền gọi thanh niên vẫn còn đang đứng ngơ ngẩn bên cửa sổ ngắm trời ngắm đất - Thẩm Ngôn: "Thẩm đại ca, mau tới đây chơi nào."

Thẩm Ngôn hai tay chống lên bệ cửa sổ, ánh mắt vẫn dán vào màn mưa trắng xóa ngoài trời, không quay đầu lại, chỉ đơn giản đáp: "Các cô chơi đi, tôi không chơi."

Dương Mật nhú mày, thúc giục hần: "Đừng khiến người ta mất hứng như thế chứ, đánh bài mà chỉ có hai người chơi thì chơi như thế nào được?"

"Đúng đó, anh không chơi, chỉ có hai chúng tôi chơi thì mất cả vui." Dịch Lệ Nhiệt Ba cũng hòa vào.

Thẩm Ngôn xoay người lại, nói với hai cô gái: "Tôi mà chơi thì đoán chừng các cô còn mất vui hơn."

Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba quay đầu nhìn nhau, "Ý anh là gì?"

Thẩm Ngôn thần nhiên đáp: "Các cô chơi không lại tôi, lần nào cũng thua, như vậy thì vui sao nổi?"

"Má nó, lại lên mặt rồi."

"Quá phách lối, tôi nói anh biết, đó là do anh mù thông tin, hai người bọn tôi được mệnh danh là nữ thần bài ở đoàn làm phim này đây."

Chương sau: Ai Sẽ Là Người Bị Vẽ Rùa?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỏ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Ai sẽ là người bị vẽ rùa?

Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba cực kỳ không cam lòng, nấu cơm, ca hát,... cái gì bị đá kích thì còn chưa tính, ngay cả đánh bài vốn là sở trường của bọn họ mà tên này cũng dám phách lối như vậy?

Dịch Lệ Nhiệt Ba thật sự không hề khoác lác, danh hiệu nữ thần bài của hai nàng không phải chỉ là hư danh, mà xưa giờ khi đánh bài cùng người khác, các nàng đều là thắng nhiều thua ít.

Phong cách của bọn họ tương đối khác biệt, Dương Mật là trình độ chơi bài tốt, nàng vốn thông minh, phản ứng lại nhanh, quan trọng là trí nhớ rất tốt, luôn nhớ được hầu hết quân bài đã đi, mỗi lần đều có thể đánh ra lá bài thích hợp, hơn nữa còn có thể đại khái đoán được trong tay đối thủ còn lại lá bài nào, nhờ vậy mà tự nhiên là ăn tiền không ít của vô số người.

Mà Dịch Lệ Nhiệt Ba chỉ đơn thuần là vận khí cực kỳ may mắn, tay bốc lên thường xuyên đều là bài tốt, cứ việc trình độ chơi bài vô cùng tầm thường, nhưng do sở hữu toàn quân bài lớn và đẹp, muốn thua nhiều cũng là chuyện không tưởng.

"Nói khoác ai mà không biết, có giỏi thì phân cao thấp trên ván bài xem, đừng chỉ ở đó nói suông." Dương Mật lắc lắc mấy lá bài trên tay, khích bác Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn vẫn lắc đầu, ngồi yên trên ghế, đón gió mát ngoài cửa sổ, nhắm mắt dưỡng thần.

Dịch Lệ Nhiệt Ba tự mình nhảy xuống giường, trực tiếp kéo tay hất lên, "Tôi chơi đi mà, nhanh lên nhanh lên."

Thẩm Ngôn thờ dài nói: "Các cô thật sự chơi không lại tôi đâu, tôi không chế không nổi, cuối cùng thắng quá thì bảo đảm sẽ khiến các cô giận dữ, không vui rồi quay lại trách ngược tôi bắt nạt các cô nữa."

"Má ơi, anh cũng quá khoa trương rồi đấy, lại còn cái gì mà nhìn không được? Tôi nói anh nghe, hôm nay anh nhất định phải chơi, anh cứ yên tâm, bất kể kết quả thắng thua như nào, bọn tôi khẳng định sẽ không trách anh."

Dương Mật cũng tới kéo tay Thẩm Ngôn.

Hai đại mỹ nữ cứng rắn lôi kéo Thẩm Ngôn lên trên giường, ấn thân thể hất ngồi xuống.

"Chơi đầu địa chủ đi, bọn tôi hay chơi cái này!" Dương Mật thành thực xào bài.

Thẩm Ngôn gật gật đầu.

Dương Mật lại nói: "Chơi bài không chẳng có ý nghĩa gì, hay là chúng ta quy định người thua sẽ bị phạt đi, anh không có ý kiến gì chứ?"

Thẩm Ngôn tiếp tục gật đầu.

Dương Mật thấy vậy, trên mặt liền lộ ra nét cười giao hoạt: "Bình thường bọn tôi hay chơi dán giấy lên mặt, nhưng lần này tôi nghĩ nên chơi kích thích hơn một chút đi, anh dám không?"

Thẩm Ngôn đáp gọn: "Tùy tiện!"

Dương Mật nói: "Vậy thì tốt, kia nhóm chúng ta liền chơi vẽ con rùa đi, người thắng được quyền vẽ con rùa lên trên thân người thua, mỗi lần vẽ con rùa chỉ được vẽ to cỡ đồng xu thôi, người thua có thể lựa chọn vẽ ở trên phần nào cơ thể mình, thế nào?"

"Tùy tiện!"

"OK, quyết định như vậy đi!"

Dương Mật nhướn mày với Dịch Lệ Nhiệt Ba một cái, Dịch Lệ Nhiệt Ba vội nháy mắt, tỏ ý mình hiểu được rồi.

Hai nàng là quyết tâm muốn tìm về danh dự, lấy việc đánh bài hôm nay báo lại mối thù bị Thẩm Ngôn sỉ vả suốt mấy ngày qua.

Dương Mật xào bài xong liền đặt suốt tám đệm lót, ba người bắt đầu lấy bài của mình, bởi vì là ván đầu tiên nên người lấy bài trước nhất là Dương Mật sẽ được ưu tiên gọi địa chủ.

Bài của nàng không tệ, mặc dù không có con Joker, nhưng bài lại khá lớn, hai con 2, ba con A, ba con K, bài rất chỉnh tề.

Thế nhưng nàng không có ý định giành quyền làm địa chủ, bởi vì nàng cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba đã sớm thương lượng xong, các nàng nhất định phải đứng về cùng một phe từ đầu tới cuối, kiên quyết đối địch Thẩm Ngôn đến cùng.

Dịch Lệ Nhiệt Ba ngồi ở cửa dưới Dương Mật, tiếp theo là tới lượt nàng, nhưng nàng cũng không muốn làm địa chủ.

"Ba điểm!"

Thẩm Ngôn trực tiếp cầm lấy ba tấm bài còn lại, gọi ba điểm, chính thức trở thành địa chủ.

Dương Mật nhìn Dịch Lệ Nhiệt Ba một chút, Dịch Lệ Nhiệt Ba gật gật đầu, đắc ý cười trộm, bài của nàng không lớn, nhưng lại rất thuận, không có rác lẻ. Ba con 3, ba con 4, ba con 5, một cái sảnh, chỉ cần Dương Mật thả nàng một lượt, nàng nhất định có thể đánh ra hết bài một lượt, giành phần thắng ván này.

Nhặt được bài tốt xong, hai cô gái ăn ý giao hoát nhìn Thẩm Ngôn, trong đầu đã bắt đầu suy nghĩ xem sẽ được về con rùa ở chỗ nào trên người hắn.

Ván đầu tiên thì chắc chắn Thẩm Ngôn sẽ lựa chọn về trên mu bàn tay hoặc là trên cánh tay, tuy địa phương đó không quá thú vị nhưng các nàng cũng không vội, từ từ về là được rồi, chờ những địa phương an toàn ấy về đây, các nàng liền có thể về thẳng lên mặt hắn, bắt hắn mang cái mặt đó ra ngoài gặp người khác cho biết.

Hơn nữa còn nhất định phải chụp ảnh lưu niệm, chờ sau này Thẩm Ngôn lại phách lối nữa thì các nàng sẽ đem ảnh chụp lấy ra, nếu như dạy mãi không sửa thì sẽ uy hiếp phát tán ảnh chụp lên mạng, xem xem hắn có phục hay không.

"3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, J, Q, K, A."

Thẩm Ngôn ra bài trước, trực tiếp đánh xuống một sảnh lớn, thắng từ con 3 đến con Ách.

"Cái gì, hên vậy thật sao?" Dương Mật nuốt một ngụm nước bọt, bỗng dưng cảm thấy thật áp lực.

"Không thể!" Dịch Lệ Nhiệt Ba một tay cầm bài, một tay bưng lấy gương mặt xinh đẹp, ảo não kêu lên.

"Đôi vương!" (2 con Joker)

Thẩm Ngôn lại đánh xuống hai lá bài, lần này trực tiếp oanh tạc cả bàn.

Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba tròn tròn mắt, nhìn bốn lá bài còn lại trong tay Thẩm Ngôn, nét mặt vô cùng bất đắc dĩ.

Không cần hỏi cũng biết, nếu dám đánh đôi vương sớm như thế, ắt hẳn bài của hắn không có nhiều rác, bốn lá còn lại chắc là ba mang một (ba lá giống nhau kèm một lá rác), đây là muốn ăn trắng các nàng rồi.

Hai đại mỹ nữ cực kỳ tức giận, ván đầu tiên không ngờ đã để thua thảm như vậy, nhưng các nàng cũng không có cách, đây không phải là do trình độ chơi bài có vấn đề, mà chỉ có thể nói bài của Thẩm Ngôn quá tốt, quá thuận, một lần đi đã có thể bắt các nàng 'cống bài' ngay tại trận.

Đừng nói Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba chỉ là nữ thần bài của studio, cho dù nữ thần bài đẳng cấp thế giới có đến đây thì kết quả cũng tới thế mà thôi.

"Ba con J và một con 6, thế nào?"

Quả thật bốn lá bài còn lại của Thẩm Ngôn chính là ba mang một.

"Hầy, là do bài của anh quá tốt thôi!" Dương Mật không phục, thả bài xuống.

Dịch Lệ Nhiệt Ba có chơi có chịu, đưa cây bút lông mà bình thường các nàng hay dùng để highlight kịch bản cho Thẩm Ngôn.

"Này, anh mau vẽ đi!"

Dịch Lệ Nhiệt Ba bĩu môi không vui, chìa bàn tay nhỏ ra lắc lắc, ý bảo Thẩm Ngôn vẽ vào trong lòng bàn tay nàng.

Ván đầu tiên mà thôi, không quan trọng, dù sao cũng chỉ vẽ ở trong lòng bàn tay, không có gì ghê gớm lắm, ván tiếp theo gỡ gạc lại là được.

Chuyện bài bạc, nào có ai có thể toàn thắng, thua một hai ván là chuyện không thể bình thường hơn.

Chương sau: Không Phải Cuộc Đời Lúc Nào Cũng Như Mong Muốn

— —

—

Thú thiệt là muối mù tạt chuyện bài bạc, bài Tiến Lên bình thường còn vật lên vật xuống, qua cái Đầu địa chủ này thì ngu toàn tập luôn. Vì vậy vừa đi tra google vừa tham khảo ý kiến của người xung quanh rất nhiều nhưng vẫn lo mình diễn tả lại bị sai ý, nếu có gì không đúng, mong mọi người góp ý lại để muối chỉnh sửa nha, huhu, mấy chương bài bạc này thiệt hại não nhau quá ðĩĩĩĩĩ

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

"Thống kê lại nhé, đầu tiên là tôi gọi 3 điểm, sau đó đánh xuống đôi Joker là thêm 6 điểm nữa, sảnh tôi trắng vừa khéo thành tổng 12 điểm."

Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba liếc nhìn nhau, hé môi tính nói rồi thôi, không tính đúng là không biết rõ, văn này thua thật đúng là thảm, một lần liền thua những 12 điểm, cộng lại cả hai nàng chính là 24 điểm.

Thắm Ngón bắt lấy cổ tay mềm mại của Định Lệ Nhiệt Ba, nhanh chóng vẽ lên, một con rùa chỉ lớn bằng khoảng một đồng tiền xu nho nhỏ, nhưng lòng bàn tay nàng quá bé, không đủ chỗ cho mười hai con, vì thế Thắm Ngón vẽ luôn ra mu bàn tay, ngón tay và cả cổ tay của cô nàng.

Địch Lệ Nhiệt Ba nhìn tiểu vương bát đầy tay mình, không cảm thấy khó mà tiếp nhận chút nào, ngược lại còn cảm thấy chơi rất vui.

‘Phat’ Địch Lê Nhiệt Ba xong, Thẩm Ngôn liền chuyển mục tiêu sang bàn tay trái của Dương Mát.

Dương Mật xào bài lên, bùng bùng ý chí chiến đấu.

Ván này bài của hai cô gái lại không tệ, vì vậy trong lòng không khỏi có chút khản trương, sợ Thẩm Ngôn không gọi địa chủ.

"Ba điêm!"

Trong ánh mắt mong đợi của hai người, Thẩm Ngôn đồng dục hô đĩa chủ chỉ với ba điểm.

Thảm cầu tặc, mau chiu chết đi, nhân danh mặt trăng, bọn tôi sẽ tiêu diệt anh. (câu nói nổi tiếng trong hoạt hình Thủy Thủ Mặt Trăng)

Thẩm Ngôn bình tĩnh đếm bài, sau đó nhanh chóng hạ toàn bộ quân bài chính tề xuống tám đếm lót cho đối phương xem.

Một tay liền vứt bỏ tất cả bài, lại là một lần tới trắng nữa.

Hai cô gái nhìn mà choáng váng, không khỏi trợn mắt há mồm nhìn xem rốt cuộc Thẩm Ngôn có ăn gian chỗ nào không, đây là tình huống quái quỷ gì thế?

Địch Lệ Nhiệt Ba trong tay còn giữ bốn lá J. Dương Mật cũng có hai con Joker thần thánh, kết quả còn chưa lấy ra dọa dẫm được Thẩm Ngôn chút nào thì đã ôm bài chết hết theo lần hạ bài của hắn. Ông trời ơi, còn có thiên lý hay không vậy?

"Anh... Anh gian lận đúng không, làm gì có thể may mắn bốc trúng bài đẹp như thế được?"

Dương Mật nhú mày, nghi hoặc nhìn hai tay của Thẩm Ngôn xem hắn có lén lút giấu bài gì không.

Chơi đầu địa chủ, ngẫu nhiên ăn trắng là chuyện rất bình thường, nhưng liên tiếp bắt các nàng công bài thì quả là hơi vô lý, nhất là ván này bài của hắn thuận quá mức rồi.

Thẩm Ngôn lắc đầu, mỉm cười trêu chọc: "Bài là cô xào, chia bài cũng do cô, tôi gian lận kiểu gì được?"

Dương Mật uể oải vứt bài trong tay xuống.

Cũng đúng, bài là do nàng đích thân gom, Nhiệt Ba kinh bài rồi nàng lại xào hai lượt, chia bài cũng do nàng làm nốt, chia đúng bài đẹp cho hắn thì xem như tay nàng 'thối' thôi, cũng không thể bảo Thẩm Ngôn gian lận.

Thật chẳng lẽ chính là vận khí? Thế thì vận khí của hắn cũng quá tốt rồi đi.

Dương Mật không vui gom bài lại, lần này nàng xào bài càng thêm nghiêm túc, xào những bảy tám lần, tránh cho mấy con bài đẹp lại vào hết tay Thẩm Ngôn.

Mà Địch Lệ Nhiệt Ba bên kia thì nhu thuận đưa cánh tay còn lại ra, ý bảo Thẩm Ngôn mau mau vẽ rùa lên tay mình.

Nàng đối với việc thắng thua cũng không đặc biệt xem trọng, thậm chí đối với việc bản thân bị vẽ rùa cũng không cảm thấy có cái gì mất vui.

Ngược lại càng nhìn lại càng cảm thấy Thẩm Ngôn vẽ tiêu vương bát cực kỳ đáng yêu.

Manh manh, moe moe, không xấu chút nào.

Ván thứ ba.

Ván này gọi địa chủ vẫn là Thẩm Ngôn, thế nhưng hắn không gọi ba điểm nữa mà chỉ hô có mỗi một điểm, nghe thế liền khiến hai người sở hữu bài hơi bị tốt - Dương Mật và Địch Lệ Nhiệt Ba khắp khỏi vui mừng, cho rằng mới đầu mà đã thấp điểm như vậy, hẳn là bài của Thẩm Ngôn không tốt, hai nàng tin chắc ván này mình có thể thắng rồi.

Nhưng mà sự thực là... các nàng lại thua!

Bài của Thẩm Ngôn quả thật không mượt như hai ván trước, bắt quá cuối cùng vẫn thắng, lại vẽ không ít con rùa moe moe lên trên người của các nàng.

Ván thứ tư.

Thẩm Ngôn vừa bắt đầu liền hạ một mạch từ 3 đến Ách, sau đó chốt hai đôi lại kèm theo một quân rác.

Ba con rùa sinh động như thể đang trêu tức Dương Mật cùng Địch Lệ Nhiệt Ba lại vui vẻ xuất hiện trên thân hai nàng.

Ván thứ năm.

Ván thứ sáu.

Ván thứ bảy.

Ván thứ tám.

...

Thời gian nhanh chóng trôi qua, gương mặt Dương Mật vốn dĩ hay mỉm cười dịu dàng nay đã trở nên phi thường khó coi.

Cho dù là đối với kẻ thắng bại không đặc biệt xem trọng như Địch Lệ Nhiệt Ba, thì giờ phút này thái độ cũng không được khá lắm, gương mặt trái xoan hiện đầy sắc thái phiền muộn khó chịu.

Chơi bài nha, có thua có thắng mới có ý tứ.

Một mực thắng suốt khó tránh khỏi sẽ không thú vị.

Một mực thua... Vậy càng không có ý nghĩa gì.

Chẳng những không có ý nghĩa, mà cảm xúc còn bức bối một cách khó hiểu.

"Không có khả năng, anh làm sao có thể toàn thắng suốt được, chắc chắn là anh gian lận, nếu không phải vậy thì làm gì có chuyện vô lý như thế?"

Sau khi thua xong ván bài thứ mười lăm, Dương Mật rốt cục phát điên, ném hết đám bài trong tay xuống giường, không vui nói với Thẩm Ngôn.

Cái này cũng không thể trách tính tình Dương Mật dễ nổi cáu được. Trước đây nàng chơi bài cũng là có thua có thắng, thua cũng chưa hề phát giận.

Nhưng bây giờ cùng quá khứ khác biệt rất nhiều, cho dù là ai hiền lành tốt tính thế nào thì thua liền 15 ván như nàng cũng đều sẽ nổi điên.

Địch Lệ Nhiệt Ba thua ván bài thứ mười lăm thì bắt đầu bĩu môi giận dữ. Tiểu vương bát tuy đáng yêu, nhưng nhìn một đám lít nha lít nhít trên khắp tay chân mình thì thiệt tình nảy sinh cảm giác chán ghét.

Lúc này, không chỉ bàn tay, cánh tay mà ngay cả trên chân, trên đùi hai cô gái đều đã bị vẽ đầy tiểu vương bát, trước mắt cũng chỉ có cổ và khuôn mặt là may mắn chưa bị chạm tới, nhưng đoán chừng cũng sắp không thoát nổi khỏi tai ương.

Các nàng thua liền mười lăm ván, lần thua ít nhất chính là ván thứ ba, xui xẻo bại trận trước cách biệt chỉ một con số.

Lần thua đậm nhất hẳn là ván thứ mười một, Thẩm Ngôn sở hữu một đôi vương, tứ quý 2, tứ quý K, tứ quý Q, còn có một sảnh nhỏ khác, không lưu cho hai nàng một cơ hội nhỏ nhoi nào đã đập thẳng kết quả ăn trắng vào mặt bọn họ.

Ván đó bọn họ thua những 96 điểm, hai cặp đùi thon dài của hai vị đại mỹ nữ chính là bị tiểu vương bát công chiếm như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bát Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Địch lệ nhiệt ba mơ hồ nhận ra điều gì đó

Đối mặt với sự nghi ngờ của Dương Mật, Thẩm Ngôn vẫn tỏ ra cực kỳ bình tĩnh.

"Không nên ngậm máu phun người, các cô đây là không chơi nổi nữa bèn bảo tôi gian lận chứ gì, cứ lấy chứng cứ ra đi, tôi đây hoàn toàn ngay thẳng, không thêm sớ mấy lời cáo buộc vớ vẩn của các cô đâu."

Thẩm Ngôn miệng nói chắc như đinh đóng cột, nhưng trên thực tế, hẳn đang có chút chột dạ, bởi vì hẳn quả thật đã chơi ăn gian.

Bất quá cái này cũng không thể trách hẳn, đây đơn thuần chỉ là vì hẳn tuân theo cảm xúc trong lòng, thân là một ma thuật sư cấp tông sư, chơi bài với hẳn mà nói chính là bản năng, không quan trọng độ khó cùng kỹ xảo.

Ma thuật là cái gì?

Ma thuật chính là đại diện cho sự lừa gạt.

Ma thuật sư hay còn gọi là ảo thuật gì chính là những người thông qua tốc độ tay, kỹ xảo, đạo cụ, ánh sáng cùng với một chút hoàn cảnh nhân tố khác nhau mà tạo thành thị giác lừa gạt người xem.

Là ma thuật sư cấp tông sư, tốc độ cùng sự linh hoạt của Thẩm Ngôn đã đến cực hạn, không cần bất kỳ đạo cụ gì phức tạp, chỉ cần mấy lá bài tây trước mặt, hẳn đã dư sức tráo bài trong lúc chơi cùng hai cô gái.

Quá trình cũng tương đối đơn giản, chính là thời điểm khi mỗi người lấy bài, hẳn bèn nhanh tay lần tìm ra lá cần lấy rồi nhét lại quần không cần vào trong bộ bài gốc.

Quá trình này đối với người bình thường tương đối khó khăn, muốn không bị phát hiện cơ bản là chuyện không có khả năng, nhưng đối với Thẩm Ngôn cũng chỉ đơn giản là việc động ngón tay một chút mà thôi, tốc độ hẳn nhanh như thế, hai cô gái lại chưa từng chú tâm quan sát Thẩm Ngôn khi lấy bài, dĩ nhiên sẽ khó mà phát hiện nổi.

"Anh chắc chắn đã gian lận, có phải anh giấu bài rồi hay không?"

Dương Mật tin tưởng vững chắc suy đoán của mình, tuy nàng không có chứng cứ, nhưng việc một người có thể thắng liền mười lăm ván, nếu bảo không khuất tất gì thì chỉ có quỷ mới tin.

Dương Mật chồm người về phía trước, cả người gần như chen vào trong ngực Thẩm Ngôn, bận rộn nhấc tay áo, ồng quần hần lên xem thử rốt cuộc có phải hần đã thật sự giấu bài hay không.

Địch Lệ Nhiệt Ba ngồi cạnh thấy vậy, ánh mắt liền có chút cổ quái, cái này... là đang tìm bài sao? Sao nàng lại cứ có cảm giác tựa như cô bạn mình đang nũng nịu trong lòng ngực Thẩm Ngôn ấy nhỉ.

"Bài tây là do các cô mang tới, tôi đào đâu ra bài có sẵn mà giấu, nếu thật giấu thì này giờ làm gì đủ 54 lá mà chơi?" Thẩm Ngôn bắt lấy cánh tay Dương Mật, theo tư thế bên ngoài nhìn vào thì hết như hần đang kéo nàng ta ôm vào trong lòng.

Địch Lệ Nhiệt Ba nhìn đến đây, trong lòng đột nhiên có chút không vui, hơi hơi khó chịu, ề ảm khắp cả người, là một cố tư vị không nói rõ được cũng không tả rõ được, chỉ biết là chứng kiến cảnh tượng trước mắt khiến nàng thật sự không thoải mái.

"Nè, hai người còn chơi hay không đây?"

"Không chơi nữa!" Thẩm Ngôn buông tay Dương Mật ra, đoạn nhắc nhở: "Các cô nhanh đi tắm rửa đi, mấy thứ mực này lưu lại trên thân thời gian dài, đối với da dẻ không tốt đâu."

Vừa nghe thế, hai cô gái lập tức lo lắng, mang dép chạy về phòng mình vội vã tắm rửa, thay đồ.

Dương Mật vừa khe khẽ ngân nga một đoạn « Ái Cung Đường » vừa tiến vào phòng vệ sinh, có thể thấy được tâm tình không tệ.

Mà Địch Lệ Nhiệt Ba... Nàng cúi đầu đứng dưới vòi sen, dòng nước ấm áp chảy xuôi dọc theo bờ vai cong cong cùng đường xương quai xanh mảnh dẻ, gọi cảm, trên mặt biểu lộ cảm xúc mất mát rõ rệt.

Nàng không phải là người hay để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, đặc biệt là chuyện của người khác, thậm chí tính cách của cô nàng Tân Cương này còn có chút tùy tiện.

Nhưng đây chỉ là tính cách mà thôi, cũng không đại biểu nàng thật cái gì cũng không để ý.

Nàng có thể cảm nhận được, mới vừa nãy nhìn thấy Dương Mật vui đùa vào trong ngực Thẩm Ngôn, nàng thấy tim mình nhói lên từng hồi, tâm trạng xấu kinh khủng.

Nàng cũng không rõ biến hóa của bản thân như vậy là có ý nghĩa gì? Là... nàng thích Thẩm Ngôn sao? Nhiệt Ba lắc đầu nguây nguây, nàng không dám khẳng định.

Chỉ là đơn thuần cảm thấy thất vọng vì mình biến thành ‘bóng đèn’ của hai người họ? Thế nhưng vì sao nàng lại nảy sinh cảm giác này?

"Ai nha, phiền quá à!" Địch Lệ Nhiệt Ba dùng sức vuốt vuốt tóc.

Dương Mật tắm rửa xong, lập tức liền đi qua phòng đối diện tìm Thẩm Ngôn, trong tay còn cầm theo một tờ giấy, đây là nhân vật mà đoàn làm phim đã an bài cho Thẩm Ngôn, mới rồi do Lưu Hiểu Kiều đưa tới cho nàng.

Địch Lệ Nhiệt Ba ngược lại không đi, nàng là cố ý ngăn bản thân mình không có việc gì thì nên hạn chế tùy tiện đi vào phòng Thẩm Ngôn. Nàng cảm thấy mình hoàn toàn có thể khống chế việc đó, trước kia lúc còn chưa quen biết hần, chẳng phải bình thường khi được nghỉ ngơi, phần lớn thời gian nàng đều tự chơi vui vẻ trong phòng mình đây sao?

Trên đời này không có cái gì là không thể thiếu, không có ai là nhất định cứ phải gặp cả.

Ăn chút trái cây, chơi game trên di động hồi lâu, sau đó lại lướt mạng đọc tin tức và xem clip giải trí một lúc, thực sự nhàm chán liền phát một tấm ảnh selfie, cho fan hâm mộ của nàng một ít phúc lợi.

Nàng có rất nhiều việc muốn làm để giết thời gian, đâu nhất thiết cứ phải lẫn lộn cả ngày ở bên phòng Thẩm Ngôn, đúng không?

Địch Lệ Nhiệt Ba tự an ủi bản thân xong, còn cố ý ngâm nga một điệu nhạc để tán thành quan điểm ‘một mình vẫn vui’ của chính nàng.

Nhưng... mười mấy phút sau, nàng liền không chịu nổi nữa.

Trong lòng thực sự khó mà bình tĩnh, nàng cứ cầm điện thoại lên rồi lại bỏ xuống, đăng nhập vào weibo rồi, tay cũng đã lướt lên lướt xuống, thế nhưng ánh mắt hoàn toàn vô định, chẳng có chữ nghĩa nào lọt vào đầu.

Bởi vì suy nghĩ của nàng hiện giờ không đặt ở đây, trong đầu luôn luôn không tự chủ được nghĩ đến Thẩm Ngôn, nghĩ xem giờ phút này anh ta đang làm gì, có phải Dương Mật tắm xong lại qua bên đó rồi hay không...

Nghĩ đến việc hai người đơn độc cùng một chỗ, trong đầu Nhiệt Ba lại hiện lên suy nghĩ, liệu hai người bọn họ có lại diễn ra tình huống nam nam nữ nữ ôm nhau thân mật như mới vừa nãy không...

Tư tưởng của con người là một thứ gì đó rất khó nắm bắt, lại càng không dễ để khống chế. Nếu dễ dàng ngăn chặn hoặc điều khiển suy nghĩ của chính

mình thì hoặc người đó là cao tăng hoặc là Thánh nhân cao cao tại thượng rồi.

Mà Dịch Lệ Nhiệt Ba hiển nhiên không phải là cao tăng, lại càng không phải là Thánh nhân, cho nên nàng không chế không nổi suy nghĩ của mình cũng như sự lo lắng đang dâng lên thành từng cơn.

Lại xoắn xuyết thêm một lúc nữa, cuối cùng nàng quyết định mặc kệ. Nhiệt Ba gấp gấp đứng dậy xuống giường, mang dép lê vào rồi nhanh chóng chạy qua phòng Thẩm Ngôn.

...

Thẩm Ngôn đang ngồi trên ghế mềm hướng về phía cửa sổ, cúi đầu nhìn kịch bản và phân thiết lập nhân vật mà tổ biên kịch vừa dựng xong sáng nay.

Dương Mật ngồi trên tay vịn của cái ghế, nửa người dựa vào vai Thẩm Ngôn, cũng cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay hắn.

Dịch Lệ Nhiệt Ba vừa vào phòng liền nhìn thấy một màn này, không tự chủ được nhếch môi lên, sau đó ào ào chạy tới ngồi ở một bên còn lại của thanh vịn bên cạnh hắn, nửa người đồng dạng dựa vào vai trái Thẩm Ngôn.

"Xem cái gì đây?"

Thẩm Ngôn cảm thụ được bộ phận mềm mại dựa vào hai bên vai mình, tay cầm tờ giấy chợt run lên, hắn khẽ háng giọng một cái, cố gắng trấn tĩnh đáp: "Là bảng thiết lập nhân vật mới của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Anh không để ý gì đến tôi cả

Đoàn làm phim an bài cho Thẩm Ngôn một nhân vật không quá nhiều đất diễn, thậm chí đến vai phụ cũng không tới, toàn bộ bộ phim thì nhân vật này cũng chỉ có một đoạn kịch ngắn cùng vài câu thoại.

Có thể nói là chỉ hơn được mỗi diễn viên quần chúng qua đường.

Đây cũng không phải là vì đoàn làm phim khinh thị Thẩm Ngôn, hoặc là không muốn cho hắn thể hiện.

Trên thực tế, vì an bài cho hắn nhân vật đó mà bên đoàn làm phim, đạo diễn cùng biên kịch đều tương đối nhọc lòng, ầu cũng là vì mặt mũi của Dương Mật.

Nữ nhân vật chính kiêm người chế tác và người đầu tư đã mở miệng nói chuyện, đạo diễn làm sao có thể không coi trọng?

Chớ nhìn ông ta là đạo diễn, nhưng trên thực tế, tại đoàn làm phim « Lạc Nhạn Trường Phi » này, Dương Mật mới là người có tiếng nói nhất, lời của nàng lắm lúc còn có sức ảnh hưởng hơn so với đạo diễn.

Chuyện nàng đột xuất đề nghị thêm vai ấy chỉ khó ở chỗ, trước mắt bộ phim này đã quay xong hơn phân nửa, chuẩn bị hơ khô thê tre (chỉ việc đóng máy, hoàn tất quá trình quay phim) tới nơi, nhân vật quan trọng nào trong phim mà cần xuất hiện thì đều đã xuất hiện, dưới tình huống biên kịch không định đột ngột quay ngoắt tuyến tình cảm hay mạch phim thì căn bản không tìm ra nhân vật nào có chỗ đột phá cho Thẩm Ngôn diễn nữa.

Cuối cùng đạo diễn và biên kịch đành thương lượng, lấy ra vài nhân vật mà bọn họ cho rằng không tệ đưa qua Dương Mật chọn lựa.

Mấy cái vai diễn mà đạo diễn đưa có phần diễn không ít, mấy tập trước cũng đã từng xuất hiện, bất quá đều là vai diễn thật nhỏ mà thôi, chính là những kẻ bị khuất sau lưng diễn viên chính, góc quay không rõ trực diện mặt, hoặc là những vai làm nền bối cảnh cho diễn viên chính, từ đầu tới cuối chỉ thốt lên được vài câu thoại.

Mà so sánh với những diễn viên quần chúng bên dưới thì ít ra có một nhân vật trong số này tương đối sáng chói một chút, hơn nữa còn có tên tuổi đang hoàng chứ không phải là những danh từ chung chung như 'Lý thái giám, Lâm thị vệ, Ngô tổng quản...'

Tính danh: Đông Phương Chiêu Ngọc

Bối cảnh nhân vật: Kỳ vương Đông Phương Chiêu Ngọc, là mỹ nam tử được người người thừa nhận trên giang hồ, kỳ nghệ cực kỳ cao siêu, chưa từng bại trận lần nào. Đông Phương Chiêu Ngọc sau khi chết, lưu lại « chiêu ngọc kỳ phổ », bị nam nhân vật chính đoạt được.

Lời kịch của nhân vật...

Nhân vật Đông Phương Chiêu Ngọc ấy là boss giấu mặt trong bộ phim này, đồng dạng như Kiếm Ma Độc Cô Cầu Bại trong « Thần Điều hiệp lữ », đều

là những nhân vật thần long kiến thủ bất kiến vĩ, người đời chỉ từng nghe tên chứ chưa một lần may mắn được thấy mặt.

Vai trò của hần chính là lưu lại một bản kỳ phổ, sau đó bị nam nhân vật chính đoạt được, trở thành cơ duyên của y. Nam nhân vật chính sau đó dựa vào kỳ nghệ cao siêu mà đánh bại vô số đối thủ, quan trọng hơn nữa là nữ chính cũng là bởi vì một thân kỳ nghệ tài hoa của y nên mới sinh lòng ái mộ.

Không sai, yếu tố chính của bộ phim truyền hình dài tập « Lạc Nhạn Trường Phi » ấy, võ công không phải là dòng chính, kỳ đạo mới là thứ được đề cao.

Kỳ thật vai diễn Đông Phương Chiêu Ngọc này đã sớm quay xong, ngay từ trong tập một hần đã xuất hiện.

Nam nhân vật chính tình cờ lạc vào một sơn động nọ rồi đoạt được kỳ phổ, sau đấy phát hiện ra kỳ phổ ấy là do cò Vương Đông Phương Chiêu Ngọc lưu lại, nhưng bản thân Đông Phương Chiêu Ngọc lại không chân chính hiện thân.

Hiện giờ vì an bài nhân vật này cho Thẩm Ngôn nên đạo diễn cùng biên kịch bèn bàn bạc điều chỉnh lại, xây dựng cho Đông Phương Chiêu Ngọc một đoạn diễn hợp lý với mạch phim.

Ấy chính là hần sẽ xuất hiện trong mộng cảnh của nam nhân vật chính, dạy bảo y học cách thức đánh cò.

"Cảm thấy thế nào? Tôi chọn lấy nửa ngày, cuối cùng vẫn cảm thấy nhân vật này là tốt nhất, mặc dù phần diễn rất ít, nhưng tối thiểu là thiết lập nhân vật vẫn tương đối quan trọng, những vai còn lại đều là diễn viên quần chúng. Cũng do anh không đồng ý đối vai của người khác, thế nên hiện tại đã không còn vai trò gì có phân lượng nữa."

Dương Mật đề khuỷu tay lên vai Thẩm Ngôn, nhỏ giọng nói.

Thẩm Ngôn cười cười, đáp: "Tôi cảm thấy rất tốt, nhân vật nhỏ không quan trọng, dù sao tôi cũng chỉ muốn diễn thử cho đỡ ngien mà thôi, và lại tôi cũng cho rằng nhân vật này không tệ."

Dương Mật nghe vậy liền lộ ra khuôn mặt tươi cười, trong lòng không tự chủ được nói lồng khẩu khí, chính nàng cũng không biết rõ, nãy giờ nàng vẫn hơi dè dặt lo âu, nàng thật sự lo rằng Thẩm Ngôn sẽ không hài lòng với nhân vật mà nàng lựa.

"Anh thích là được rồi."

"Khi nào thì bắt đầu quay?" Thẩm Ngôn hỏi.

Dương Mật dịu dàng mỉm cười: "Xem ý anh thôi, anh cứ quyết định đi, dù sao cũng chỉ có một đoạn kịch, quay cũng không mất bao nhiêu thời gian."

Thẩm Ngôn gật đầu: "Vậy ngày mai quay đi."

"Ngày mai?"

"Không được sao?"

Dương Mật lắc đầu, muốn nói lại thôi, chần chừ một lúc mới quyết định hỏi thẳng: "Không phải không được, mấu chốt là... Anh không cần chuẩn bị gì à?"

Thẩm Ngôn quay đầu nhìn Dương Mật, hàng lông mày khẽ nhíu: "Tại sao tôi cứ có cảm giác cô đang khinh thường tôi ấy nhỉ? Một đoạn kịch ngắn mà thôi, cô cảm thấy tôi diễn không nổi sao?"

"Đâu có, đâu có."

Hai tay Dương Mật đề bả vai Thẩm Ngôn xuống, cười làm lành, nói: "Lão công nhà chúng ta đương nhiên là thiên tài, một cảnh phim mà thôi, đây còn không phải là việc dễ như trở bàn tay à, vậy quyết định ngày mai quay luôn nhé, để tôi đi nói với đạo diễn một tiếng."

Dương Mật nói xong liền đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Quay phim cũng không phải nói quay liền quay, mặc dù nhân vật của Thẩm Ngôn có phần diễn rất ít, nhưng trang phục, cảnh dựng, đạo cụ... cần phải chuẩn bị lại không ít chút nào.

Bởi vì nam nhân vật chính là từ trong sơn động phát hiện ra di tích của kỳ vương, cho nên các chuyên viên thiết kế bối cảnh, chuyên viên trang trí và tổ đạo cụ đều cần nhanh chóng bố trí hiện trường để thực hiện cảnh quay này.

Mà Thẩm Ngôn được ưu ái như thế cũng là nhờ có Dương Mật giúp hần nói chuyện, nếu là một diễn viên phổ thông khác, làm sao lại có nổi đặc quyền người quyết định thời điểm quay khi nào thì liền quay khi ấy, kia phải đợi đạo diễn định đoạt.

Việc một người chỉ có cảnh quay chưa đầy 30 giây nhưng lại phải mòn mỏi ngồi chờ ở trường quay dăm ba ngày cho tới khi đạo diễn kêu vào là chuyện bình thường như cơm bữa.

Dương Mật đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Thẩm Ngôn cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba.

Dịch Lệ Nhiệt Ba nửa ngồi nửa dựa vào Thẩm Ngôn, nàng cúi đầu, dùng đầu ngón tay được sơn tí mĩ màu xanh nhạt không ngừng đâm đâm chọt chọt

lên cánh tay hắn.

"Cô làm sao thế?"

Thẩm Ngôn mở miệng hỏi, hắn đã nhận ra Dịch Lệ Nhiệt Ba đang có tâm sự. Bình thường lúc nào cũng vui vẻ, hồn nhiên đáng yêu, tự dưng nãy giờ trầm tĩnh im ắng như thế, không có chuyện gì mới là lạ.

Thẩm Ngôn không mở miệng còn tốt, hắn vừa quan tâm một cái, nguyên bản cảm xúc của Dịch Lệ Nhiệt Ba đang sa sút liền triệt để căng lên như dây đàn.

Khóe miệng nàng run run, giọt nước mắt to như hạt đậu tong tong nhỏ xuống.

"Anh... Anh không để ý gì tới tôi cả!"

Dịch Lệ Nhiệt Ba nghẹn ngào, đứt quãng nói.

Thẩm Ngôn nhú mày, nghe thế liền bắt lấy cổ tay Dịch Lệ Nhiệt Ba để đo thử mạch đập của nàng, nhưng hắn không thấy có vấn đề gì, ngoại trừ cảm xúc khá là kích động mà thôi.

- - - - -

Chương sau: Đánh Chết Anh, Tên Quỷ Hoa Tâm!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Đánh chết anh, tên quỷ hoa tâm!

"Tôi không để ý tới cô hồi nào?"

Thẩm Ngôn có chút oan uổng, cảm giác giống như bị ăn vạ, hắn là nàng ta gặp phải sự tình gì đấy không mấy vui vẻ cho nên mới đến đây phát tiết cảm xúc lên người mình?

Thẩm Ngôn nhú mày, hắn đối với nữ nhân cũng không mấy hiểu rõ. Đòi trước hắn một lòng một dạ bận bịu sự nghiệp kiếm tiền, chuyện yêu đương không hề xem trọng.

Kiếp này sống lại hắn là trạch nam* có thâm niên, đối với sự hiểu biết về nữ nhân chỉ giới hạn trên màn ảnh nhỏ.

Cho nên hiện tại phản ứng trực tiếp nhất của hắn chính là, mình có nên tiếp nhận loại tai bay vạ gió này hay không?

Một tháng mười vạn, đáng để hắn chịu đựng sự ủy khuất đó sao?

"Anh... Anh chỉ lo nói chuyện với Mật tỷ, tôi cảm giác mình thật là dư thừa." Dịch Lệ Nhiệt Ba khóc lóc nói thêm.

Thẩm Ngôn có chút kinh ngạc, chẳng lẽ đại mỹ nữ đang khóc như mưa trước mặt hắn là vì chuyện này?

Hắn hít sâu một hơi, sau đó duỗi tay đưa ra sau lưng Dịch Lệ Nhiệt Ba, đặt tay lên bờ vai nàng, ngón tay dè xuống huyệt Kiên Tinh.

Huyệt Kiên Tinh là huyệt thứ 21 của kinh Đờm, nằm ở vị trí chỗ lõm (giống cái giếng = tinh) vùng trên vai (kiên), vì vậy được gọi là Kiên Tinh.

Nếu có thể giữ cường độ nén huyệt Kiên Tinh vừa phải thì sẽ có lợi cho việc thông khí hóa ứ, khiến người ta đỡ nhức mỏi vai gáy và làm tâm tình người bệnh mau chóng ổn định, bình tĩnh.

Kỳ thật huyệt Kiên Tinh không phải là yếu tố hữu hiệu nhất, hữu hiệu nhất là sự rung động bên trong huyệt, chỉ là cái huyệt vị ấy vị trí có chút không thích hợp, ở vào trung tâm chính ngay giữa lồng ngực, cái này nếu mà hắn dám đưa tay ấn, khẳng định sẽ khiến Dịch Lệ Nhiệt Ba hiểu lầm.

Nhưng mà Thẩm Ngôn không ngờ, hành động hiện tại đã đủ khiến Dịch Lệ Nhiệt Ba hiểu lầm rồi.

Cái tư thế này của Thẩm Ngôn nhìn thoáng qua chẳng khác nào đang ôm Dịch Lệ Nhiệt Ba từ sau lưng.

Vì thế chưa cần Thẩm Ngôn làm gì, tâm tình Dịch Lệ Nhiệt Ba đã tự động khá hơn hẳn. Nàng cong cong khóe miệng, thuận thế theo tay vịn trên ghế trượt xuống, ngồi lọt thỏm vào trong ngực Thẩm Ngôn, cánh tay nhỏ nhỏ cũng thân nhiên ôm vòng qua cổ hắn.

"Về sau không cho phép anh không để ý tới tôi nữa." Địch Lệ Nhiệt Ba nghiêng nghiêng đôi mắt đắm lệ nhìn Thẩm Ngôn, thò thè nói.

Giờ khắc này trông nàng vô cùng yếu đuối, giống hệt như một tiểu nữ hải vừa mới mất đi phụ mẫu, chỉ còn biết dựa vào người trong lòng vậy.

Thẩm Ngôn ngạc nhiên nhìn Địch Lệ Nhiệt Ba. Ngồi trong vòng tay hắn bây giờ chính là một đại mỹ nữ đang nghẹn ngào nói lên mấy câu dễ khiến người ta động tâm như thế, hiển nhiên đáy lòng Thẩm Ngôn cũng không khỏi nổi lên mấy phần gợn sóng.

Hắn không hiểu rõ nữ nhân, không có nghĩa là hắn không yêu thích nữ nhân.

"Này, cô... bộ cô thích tôi sao?" Thẩm Ngôn vẻ mặt thành thật hỏi.

Địch Lệ Nhiệt Ba nghe thế liền đỏ bừng mặt, nàng cúi gằm mặt xuống, không vội trả lời, một lúc sau mới thẹn thùng ngược lên nhìn Thẩm Ngôn, khe khẽ hỏi ngược lại: "Còn anh? Anh có thích tôi không?"

Thẩm Ngôn nghĩ nghĩ, gật đầu đáp: "Thích chứ, đương nhiên là thích, tôi cũng đâu phải là Liễu Hạ Huệ, cô lại đẹp như vậy, tính cách cũng cực kỳ tốt, hiển nhiên tôi đâu thể ghét bỏ cô."

"Thật à?" Địch Lệ Nhiệt Ba lộ ra nụ cười vui mừng, Thẩm Ngôn đây là thổ lộ đang thổ lộ tình cảm với mình sao?

"Thật!"

"Kia..." Địch Lệ Nhiệt Ba đứng đưa bấp chân trắng nõn, đoạn thủ thi hỏi: "Vậy anh có thích Dương Mật không?"

Thẩm Ngôn không chút do dự gật đầu: "Đương nhiên cũng thích, không lẽ cô cảm thấy nàng ấy kém hơn cô à?"

"A? Anh... Hóa ra anh là dạng người này." Địch Lệ Nhiệt Ba tức tối ngồi thẳng người dậy, nàng nhũ cập lông mày thanh mảnh lại, rất ư là không hài lòng trách móc: "Anh cũng quá tham lam đi, chẳng lẽ anh muốn có tam thê tứ thiếp sao?"

Thẩm Ngôn tiếp tục gật đầu: "Ừm, ai mà không muốn!"

Thẩm Ngôn nói là lời thật lòng, hắn không thích việc lừa gạt người khác, lại càng không muốn nói dối Nhiệt Ba.

Sống qua hai đời khiến tâm tình hắn cùng người bình thường hoàn toàn khác biệt, ngay thời điểm hắn xuyên qua, hắn chỉ xoắn xuýt không bao lâu liền đưa ra quyết định, một đời này may mắn sống lại, vậy nhất định phải sống sao cho khoái hoạt, thoải mái một chút.

Làm sao mới có thể được xem là thoải mái, khoái hoạt? Chính là hắn muốn nói cái gì thì nói cái đó, muốn làm cái gì thì làm cái đó, không cần mang theo mặt nạ mỗi ngày ra đường gặp người ngoài, không cần mang theo gông cùm xiềng xích bản thân phải theo khuôn mẫu lễ lối của đám đông, không thèm để ý đến ánh mắt cùng sự đánh giá của người bên ngoài, tự mình sống theo ý mình, có như vậy thì mới chân chính là vui vẻ, tự do và thoải mái.

Mà sâu trong nội tâm của hắn quả thật muốn được thử một lần trải qua cuộc đời tam thê tứ thiếp.

Nam nhân có ai mà không tham lam? Kiếp trước hắn chịu ràng buộc của pháp luật một vợ một chồng đủ rồi, kiếp này may mắn xuyên đến thế giới Hoa Hạ, hắn chỉ muốn tuân theo bản tâm thôi, mắc gì phải ràng buộc đạo đức của kiếp trước nữa.

Có thể bêu danh xấu sau lưng hay không, có thể bị người đời khinh bỉ hắn ăn bám vợ mình hay không, những điều này hắn đều không chút bận tâm. Người bên ngoài nhìn hắn ra sao, nghĩ gì về hắn, cùng hắn có liên quan gì?

Cuộc sống kiếp trước đã dạy cho hắn một bài học, ấy là nhân sinh đáng buồn nhất chính là người cứ luôn vì người khác mà sống.

Đối phương nói người không tốt, nói người sai rồi, nói người sống thật thất bại, nói người là rác rưởi,... cho nên người sẽ vì lời họ mà cố gắng thay đổi, cải biến cuộc sống?

Không bàn đến chuyện đối phương nói đúng hay sai, hoặc là bản thân mình có thật sự cần phải sửa đổi hay không, mà chỉ đơn giản nghĩ đến một vấn đề khác, đó là người sai hay đúng, người thành công hay thất bại thì có liên quan gì tới bát cơm nhà bọn họ?

Thẩm Ngôn nói chuyện ngay thẳng mà thành thật khiến Địch Lệ Nhiệt Ba có chút trở tay không kịp.

Thực tế phát triển hoàn toàn vượt ngoài 'kịch bản' trong lòng nàng, làm cho nàng bây giờ không biết rõ tiếp theo phải nên đối đáp như thế nào với người đàn ông đang ngồi cạnh mình.

"Anh... Anh không sợ mất cả chì lẫn chài? Không sợ tôi và Dương Mật nghe vậy thì sẽ đồng loạt rời bỏ anh?" Địch Lệ Nhiệt Ba khựng lại nửa ngày, cuối cùng mới buồn bã thốt lên.

Thẩm Ngôn hỏi ngược lại: "Không phải các cô muốn một năm sau sẽ ly hôn với tôi sao? Cái này cùng gà bay trứng vỡ khác nhau ở chỗ nào?"

Địch Lệ Nhiệt Ba ấp úng nói: "Vậy nếu như tôi nói... Tôi là nói nếu như thôi, nếu như tôi không ly hôn với anh nữa, nhưng bắt buộc anh chỉ có thể yêu một mình tôi, vậy anh có đồng ý không?"

Thẩm Ngôn lắc đầu ngay lập tức: "Không đồng ý!"

"Vi cái gì?"

"Tôi là người tham lam mà!"

Địch Lệ Nhiệt Ba nhếch miệng, từ trong ngực Thẩm Ngôn đứng lên, nhìn chăm chăm vào mắt hắn, một lúc sau nàng hít sâu mấy hơi, sau đó giơ ngón tay cái lên trước mặt Thẩm Ngôn, nói: "Anh đúng là một người đàn ông cận bã, tôi đúng là lần đầu trong đời mới gặp được người cực phẩm như vậy, Thẩm Ngôn, anh là đồ cù cái hoa tâm, anh được lắm, cứ sống cả đời lưu manh như thế đi, một năm sau nếu tôi không ly hôn với anh thì tôi chính là con chó!"

Địch Lệ Nhiệt Ba thò phi phò ra khỏi phòng Thẩm Ngôn, còn điên tiết đập cửa một cái rầm ngay sau lưng.

Chờ trở lại gian phòng của mình, Địch Lệ Nhiệt Ba liền nhào lên trên giường, nàng cảm cái gối đầu lên, tưởng tượng đó chính là gương mặt tên đáng ghét Thẩm Ngôn kia, mạnh tay đập đá cào xé liên tục.

"Tôi đánh chết anh, đồ quý hoa tâm!"

- - - - -

(*) trạch nam: bắt nguồn từ chữ Hán là trạch (宅, phiên âm taku), tức "nhà ở", "ở trong nhà".

Theo Baidu định nghĩa thì đại chúng xứ tỷ dân hiểu chữ trạch nam/ trạch nữ theo hướng chỉ một người thường xuyên ở trong nhà một thời gian dài, không thích ra ngoài, chỉ muốn dành thời gian ở trong căn phòng ấm cúng của mình để đọc truyện, xem phim, chơi game. Nói chung là ăn ngủ chơi trong nhà cho đỡ phải lo nghĩ, phục vụ đam mê là chính.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Tóc dài như thác nước, y phục trắng hơn tuyết

Địch Lệ Nhiệt Ba rất tức giận, trong lòng thầm hạ quyết định, về sau phải cùng Thẩm Ngôn nhất đao lưỡng đoạn. Tên nam nhân cận bã như thế, nàng nhất định phải tránh hắn càng xa càng tốt.

Vì thế, nàng liền cố ý sớm thay đồ đi ngủ, quyết tâm có đánh chết cũng không chạy qua phòng đối diện tìm Thẩm Ngôn nữa.

Chỉ có điều... mặc dù đã thay đồ, tẩy trang, lên giường, tắt đèn xong xuôi, nàng vẫn chẳng thấy buồn ngủ chút nào.

Nhiệt Ba cố lặn qua lộn lại hồi lâu trên giường nhưng vẫn không tài nào ngủ nổi. Nàng càng cố gắng không nghĩ đến thì hình ảnh của tên bại hoại kia lại càng len lỏi xuất hiện trong đầu nàng.

Địch Lệ Nhiệt Ba tâm phiền ý loạn, chỉ có thể thỉnh thoảng lại rút cái gối đầu bên dưới ra, hung hăng nện nó một trận, dùng việc này để giải tỏa nỗi bức tức, ức chế trong lòng.

...

Ngày hôm sau Thẩm Ngôn như thường lệ, dậy sớm chuẩn bị mọi thứ rồi đi tới gõ cửa phòng người đối diện, gọi Dương Mật và Địch Lệ Nhiệt Ba mau qua ăn điểm tâm.

Dương Mật nghe tiếng hắn gọi, rất nhanh liền đi qua.

Địch Lệ Nhiệt Ba ngược lại xoắn xuýt trong chốc lát, bất quá cuối cùng nàng vẫn quyết định đi qua phòng Thẩm Ngôn.

"Ăn chùa thì ngu sao mà không ăn!"

"Chỉ là ăn cơm mà thôi, việc này chẳng đại biểu cho chuyện gì cả."

"Mình không hề tha thứ cho hắn đâu, một tên đầu đất, một cù cái hoa tâm, hắn có tư cách gì để mong mình tha thứ? Mình tới đây chỉ để ăn thôi, ăn chết nhà hắn cho biết."

"Và lại mình còn phải phụ trách Mật tỷ nữa, mình đã biết rõ bản chất hắn là gã đàn ông cận bã tra nam như nào rồi, nhưng Mật tỷ lại không biết, vì không thể để cho cậu ấy bị lừa, mình chỉ có thể đi theo bên người cậu ấy thôi."

"..."

Địch Lệ Nhiệt Ba không ngừng tự biện giải cho hành động đi qua phòng Thẩm Ngôn ăn sáng của mình. Nói một hồi tới chính nàng cũng tin, sau đó liền vui vẻ cười hi hi ăn một bữa thật no.

Ăn điểm tâm xong, cả đoàn người cùng nhau tiến về studio.

Thẩm Ngôn lần này không quen đường đi đến chỗ lều vải như mọi lần nữa, mà là trực tiếp đi theo Dương Mật cùng Địch Lệ Nhiệt Ba tới phòng hóa trang.

Tối hôm qua Dương Mật đã cùng đạo diễn trao đổi xong, sáng hôm nay liền có thể bắt đầu ghi hình phân diễn của Thẩm Ngôn.

"Lúc quay phim anh không nên nhìn ống kính, cũng không cần quá khẩn trương, anh cố gắng phớt lờ ống kính đi, xem nó và mọi người xung quanh như không tồn tại. Anh càng khẩn trương thì hiệu quả càng không tốt, rất dễ mắc sai lầm. Lỡ gặp phải NG* cũng không cần sợ, hiếm có người nào chỉ một lần diễn liền qua, đến ảnh đế như Bác ca cũng không làm được, vì vậy anh đừng sợ hãi, cứ từ từ diễn sẽ tốt thôi."

Dương Mật gác hai chân lên nhau, ngồi cạnh bên người Thẩm Ngôn, hai mắt nhắm chặt để thợ trang điểm hóa trang và làm tóc lại cho mình, miệng thì không ngừng động viên hấn.

Cứ việc tối hôm qua Thẩm Ngôn đã nhấn mạnh mình là thiên tài thì Dương Mật vẫn chẳng đặt chuyện này trong lòng cho lắm, chính vì vậy mà hiện giờ nàng mới liên tục dùng kinh nghiệm của bản thân trấn an Thẩm Ngôn.

Bởi vì quả thật nàng hoàn toàn không hề tin tưởng việc Thẩm Ngôn có thể diễn xuất tốt. Hấn có thể thật sự là thiên tài trong phương diện âm nhạc, lĩnh vực nấu nướng hoặc thậm chí là mảng Trung y. Nhưng đóng phim lại là việc hoàn toàn khác.

Muốn diễn xuất tốt trước ống kính thì người diễn viên rất cần có kinh nghiệm, anh ta cần phải tự mình trải nghiệm qua nhiều vai diễn, nhiều góc độ máy quay khác nhau. Cho dù đầy miệng nói ra lắm kiến thức chuyên ngành tốt đến đâu thì cũng không bằng đi đến trước ống kính diễn thử một lần.

Đây chính là lý do vì sao rất nhiều minh tinh tài hoa đều có xuất thân từ cuộc sống nhiều phức tạp, va chạm.

Bởi vì sự khắc nghiệt trong cuộc sống và ngay tại phim trường thường sẽ giúp diễn viên mau chóng tiến bộ hơn nhiều so với trên lớp học lý thuyết.

Mà Thẩm Ngôn chưa từng đóng qua một bộ phim nào, thậm chí còn chưa hề có cơ hội đứng trước ống kính máy quay, coi như hấn có là thiên tài thì cũng không có khả năng vừa bắt đầu liền biểu hiện tốt được. Đó là lý do vì sao Dương Mật lo lắng như thế.

"Lần đầu tôi đóng phim, trọn vẹn NG* phải đến mười mấy lần đạo diễn mới tạm thông qua, cũng bởi vì tôi quá khẩn trương, sợ chính mình biểu hiện không tốt. Nhưng trên thực tế cứ như một vòng tròn luẩn quẩn ấy, tôi càng nghĩ như vậy thì biểu hiện lại càng kém. Về sau tôi liền buông bỏ mặc kệ, bất kể là qua hay không qua, dù sao cũng đều như thế, cứ tự mình đi theo tiết tấu của bản thân, kết quả là may mắn số lần NG giảm hẳn, đôi khi còn có cảnh chỉ một lần là được cho qua luôn."

Địch Lệ Nhiệt Ba ngồi xuống bên trái Thẩm Ngôn, cũng nhắm chặt mắt chờ thợ trang điểm tới chỉnh trang lại cho mình.

Nghe Dương Mật động viên hấn, nàng liền ngửa miệng không nhịn được chen vào mấy câu. Thế nhưng nói xong, Nhiệt Ba liền hối hận. Chẳng phải đã quyết định cả đời này sẽ không qua lại với nhau nữa sao? Hấn quay phim hay dở, có gặp phải phiền phức gì hay không thì có quan hệ gì với nàng?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lời dù sao cũng đã nói ra rồi.

Nàng tự an ủi bản thân mình, nàng làm vậy là có lý do chính đáng.

Dù sao Nhiệt Ba nàng cũng là một thành viên của đoàn làm phim này, nếu như Thẩm Ngôn tới đây rồi lãng phí quá nhiều thời gian cho mấy cảnh NG của hấn, vậy chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới lịch trình quay phim của nàng và Mật tỷ.

Là dàn diễn viên chính của « Lạc Nhạn Trường Phi », việc nàng giúp đỡ một diễn viên quần chúng như Thẩm Ngôn cũng là chuyện quá đổi bình thường.

Thẩm Ngôn tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt dưỡng thần, không giải thích gì với hai cô gái, cũng không có đáp lại lời bọn họ.

Hấn thật sự không biết nên nói như thế nào, nếu là ăn ngay nói thật, bảo "thứ diễn xuất nát như các cô thì có tư cách gì tới chỉ bảo tôi?", khẳng định bọn họ sẽ giận hấn lắm, còn cho rằng là hấn đang phách lối nữa. Thôi thì mặc kệ, dứt khoát không thêm giải thích, các nàng thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đó đi.

Đối với diễn viên cấp tông sư như hấn mà nói, dù hấn muốn khẩn trương thì cũng không khẩn trương nổi, có hết cỡ cũng chỉ có chút ít cảm giác hưng phấn mà thôi.

Chính là cảm giác sắp được đứng trước ống kính để phô bày ra kỹ năng cao siêu của mình.

Chỉ là Thẩm Ngôn không biết, bộ dạng nhắm mắt im lìm này của hấn rơi vào trong mắt Dương Mật cùng Địch Lệ Nhiệt Ba liền khiến hai nàng tin chắc suy đoán của mình là chuẩn rồi.

Người xem, hấn khẩn trương tới nỗi không dám nói gì luôn kìa.

Hai cô gái cũng ở trong lòng âm thầm dự định, một hồi Thẩm Ngôn quay phim, các nàng liền đi theo cạnh bên, nếu Thẩm Ngôn có cái gì không minh bạch, bọn họ sẽ hỗ trợ giảng giải cho hắn một phen. Còn nếu đạo diễn mà không kiên nhẫn, dám mắng chửi người của bọn họ, vậy thì nhất định phải làm việc lại với ông ta một chút.

Bộ diễn viên nào lần đầu đóng phim cũng đều ‘một phát thông qua’ hết chắc?

Lúc ông vừa chính thức cầm máy lên làm đạo diễn, bộ ông chưa từng mắc phải sai lầm nào chắc?

...

Hon tám giờ sáng, Thẩm Ngôn đã hoàn thành việc hóa trang.

Thợ make up tấm tắc khen da dẻ hắn rất đẹp, không cần làm gì nhiều, chỉ dặm một ít phấn lót, chỉnh sửa lại đường lông mày cho mảnh hơn chút, những cái khác đều không cần đụng tới. Sở dĩ này giờ cần dùng thời gian lâu như vậy hoàn toàn là do mang khăn trùm đầu cho Thẩm Ngôn mà thôi.

Hắn mang khăn trùm đầu để phủ ngoài mái tóc dài đến eo, mái tóc giả đó cũng không cần làm gì cầu kỳ, chải gọn lại rồi dùng một ít keo để vào nếp, sau đây cứ tùy ý buông xõa, thể hiện ra nét phóng khoáng ngông nghênh của "Kỳ vương" đời trước.

Hóa trang xong, Thẩm Ngôn liền đi theo nhân viên công tác của tổ phục trang vào phòng thay đồ. Cậu chàng thanh niên kia mau lẹ thay đổi một bộ trang phục cổ trang giúp hắn.

Đó là một bộ trường bào thuần màu trắng, ngay cả phục sức trang trí cũng là màu trắng, đôi giày vải đế cao cũng là màu trắng nốt.

Tóc dài như thác nước, y phục trắng hơn cả tuyết.

Lúc Thẩm Ngôn từ bên trong phòng thay đồ bước ra, đám người trong studio lập tức đều bị hút mắt dõi theo bóng dáng hắn.

- -----

(*) NG (No Good): Cảnh quay lại. NG là viết tắt của từ No Good, được sử dụng như từ nói tắt để diễn tả một cảnh quay không tốt, hỏng, cần phải được thực hiện lại.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Diễn Viên Vào Chỗ

Thẩm Ngôn là ai, người bên đoàn làm phim đều biết rõ, dù sao hắn cũng đã sinh hoạt tại đây suốt thời gian qua.

Thế nhưng danh tiếng của Thẩm Ngôn tại đoàn làm phim không quá tốt, dù rằng hắn cái gì cũng không làm qua, cũng không đắc tội với ai, nhưng vẫn như cũ khiến rất nhiều người chúng mắt.

Bởi vì trong lòng của hầu hết mọi người, hắn chính là một kẻ ăn bám, dựa vào việc nấu cơm và lảng xảng phụ việc vặt xung quanh cho nữ nhân để kiếm sống.

Nhất là sáng nay biết được Thẩm Ngôn muốn diễn một vai trong bộ phim này, hơn nữa còn là do Dương Mật mở miệng nói chuyện cùng đạo diễn, cuối cùng cố ý đi cửa sau thêm một nhân vật cho hắn, thái độ của đám người xung quanh lại càng phản cảm ác liệt.

Dựa vào nữ nhân để kiếm cơm, Thẩm Ngôn còn là đàn ông sao? Dựa vào nữ nhân để kiếm cơm thì có gì là tài ba? Dựa vào cái gì mà mình không thể có được cơ hội may mắn trời cho như vậy?

Đúng thế, trong lòng đại đa số mọi người, cái cuối cùng mới chính là trọng điểm.

Tất cả sự chán ghét dành cho Thẩm Ngôn kỳ thật đều bắt nguồn từ việc ghen tỵ.

Nhưng mà dấu cho trong lòng cảm thấy không ưa cỡ nào thì giờ phút này, nhìn thấy Thẩm Ngôn ăn vận phục sức cổ đại, đội tóc giả chần chu bước ra, cho dù là kẻ căm ghét hắn nhất như Dương Lập Hoa cũng đều không thể không thừa nhận, tên nam nhân ăn bám kia quả thật có vẻ ngoài quá sức đẹp mắt.

Mạch thượng nhân như ngọc, quân tử thể vô song.*

Thẩm Ngôn mặc trang phục cổ đại thật sự đã thể hiện hoàn mỹ câu nói này.

Đạo diễn nhìn thấy tạo hình của Thẩm Ngôn xong cũng phi thường hài lòng, đây chính là Đông Phương Chiêu Ngọc trong lòng ông. Phải biết, theo kịch bản thì Đông Phương Chiêu Ngọc chính là kẻ đầu tiên được người trong giang hồ xưng tụng là đệ nhất mỹ nam tử, nếu như vẻ ngoài của Thẩm Ngôn quá tệ thì dù có đắc tội Dương Mật, ông ta cũng nhất định phải can ngăn nàng chọn vai diễn này cho hắn.

Thế nhưng may là nhan sắc của Thẩm Ngôn không khiến ông phải thất vọng.

"Hừ, cũng chỉ là may mắn sở hữu cái túi da tốt (về ngoài đẹp đẽ) một chút mà thôi, chứ tên đấy thì có tài cán gì?"

"Ài, hiện tại ngành giải trí đã hoàn toàn bị những người như này làm loạn rồi, chỉ cần có danh tiếng có lưu lượng** là đủ, còn tài năng thì chẳng ai quan tâm nữa, riết rồi a miêu a câu gì cũng dám vỗ ngực xưng mình là diễn viên."

"Nhìn đi nhìn đi, một hồi khẳng định sẽ có trò hay để xem, gã đó cũng không tự nhìn lại mình, chỉ là con chó đi theo làm trò mua vui cho nữ nhân mà thôi, nghĩ rằng nịnh nọt khiến Dương Mật cao hứng thì liền có thể làm diễn viên chắc? Đợi lát nữa thực tế sẽ nói cho hắn biết, cái gì gọi là ý nghĩ hảo huyền."

"Mẹ nó, lão tử làm diễn viên quần chúng đã mười năm nay cũng không ngóc mình lên nổi, vậy mà một người mới như hắn ta, cũng chỉ biết dựa vào việc mình có vợ là minh tinh liền chạy đến đây giành một vai diễn sao? Cái này mẹ nó còn có nửa điểm công bằng à?"

"Ha ha, ai bảo hắn ta không biết làm gì khác chứ, này tôi nói cậu nghe, tối thiểu người ta còn biết ăn hào sồng, hơn nữa còn ăn được một lần tận năm cái, cậu có khả năng làm được như hắn không? Ha ha ha ha!"

"..."

Không ít nhân viên công tác trong đoàn làm phim cùng các diễn viên khác giờ phút này đều vây chung quanh, phần lớn bọn họ đều dùng ánh mắt chế giễu châm chọc nhìn Thẩm Ngôn, quá đáng hơn nữa là trong vô vọng tiếng nghị luận xung quanh đã bắt đầu có kẻ lái sang những chuyện bịa đặt cực kỳ khó nghe.

Đương nhiên, cũng chỉ là trong âm thầm mà thôi, ở trước mặt người trong cuộc thì khẳng định là không dám nói, ai cũng biết rõ vợ của Thẩm Ngôn là ai, tại đoàn làm phim này mà đắc tội Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba, có còn muốn lăn lộn kiếm sống nữa hay không?

Mà ở đằng kia, hai đại minh tinh vẫn đang một mực đi theo bên người Thẩm Ngôn, ánh mắt mang theo vẻ thường thức, còn có chút tự hào và kiêu ngạo khó nói rõ, tóm lại từ đầu đến cuối, gần như chẳng mấy khi nào ánh mắt bọn họ rời khỏi người hắn.

Các nàng cũng không nghĩ tới, Thẩm Ngôn hoá trang cổ đại sẽ tốt như vậy, vừa tuấn tú, đẹp trai, lại còn tiêu sái, phóng khoáng vô cùng. So sánh với Lý Thanh Phong thì rõ ràng trông Thẩm Ngôn còn giống nam chính hơn.

"Phong ca, lát nữa anh cũng đừng mềm lòng mà chừa cho hắn thể diện nhé."

Cách đó không xa, Dương Lập Hoa âm trầm nghiêm mặt, nhỏ giọng nói với Lý Thanh Phong.

Một hồi người sẽ cùng Thẩm Ngôn đối mặt diễn xuất chính là nam nhân vật chính Lý Thanh Phong.

Dương Lập Hoa từ sớm đã đến đây, không ngừng giật dây sư huynh đồng môn, muốn y lát nữa khi đối diễn phải làm cho kẻ tay ngang như Thẩm Ngôn mất mặt vào.

Gã tin tưởng lấy kỹ năng diễn xuất của Lý Thanh Phong, khẳng định thừa sức nghiền ép Thẩm Ngôn. Tuy rằng Lý Thanh Phong cũng không phải là diễn viên phải thực lực gì, nhưng bất kể nói thế nào thì y cũng đã diễn qua vô số bộ phim cực nổi, tính ra thì chắc chắn mạnh hơn nhiều so với người mới như Thẩm Ngôn.

Trên thực tế, Lý Thanh Phong căn bản cũng không cần gã giật dây, coi như Dương Lập Hoa không nói gì, hiển nhiên y cũng sẽ không để Thẩm Ngôn thoải mái.

Mỗi hận đoạt vợ cũng không chỉ mình Dương Lập Hoa phải trải qua.

"Cố lên!" Dương Mật kiễng chân lên cao, giúp Thẩm Ngôn sửa sang lại mái tóc giả, mỉm cười khích lệ hắn.

Dịch Lệ Nhiệt Ba cũng quên mất việc trước đó hai người tách ra trong không vui như nào, lại càng quên bém lời thề cả đời này cũng không muốn qua lại gì với hắn, giờ phút này nàng đang nhiệt tình như con cún nhỏ, vui vẻ cười cười giờ lên nắm đầm be bé, ý bảo Thẩm Ngôn cố lên.

Một màn này Lý Thanh Phong thu hết vào mắt, khiến tâm tình của y càng thêm hồng hét, sự chán ghét dành cho Thẩm Ngôn theo đó cũng mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Hỗn đản, lão tử sẽ dạy cho mi biết rõ cái gì là diễn kỹ.

"Các tổ chuẩn bị!"

"Diễn viên vào chỗ!"

Dưới sự chỉ huy của đạo diễn, các nhân viên ekip đoàn làm phim nhanh chóng quay về vị trí của mình, Thẩm Ngôn cùng Lý Thanh Phong cũng nghe lời, mau mắn đi vào son động mà tổ dựng cảnh đã dàn dựng suốt đêm qua.

Lý Thanh Phong ngồi xếp bằng tại cửa hang, còn Thẩm Ngôn thì quay thân hướng về phía ống kính, đứng khuất bên trong son động.

"Action!"

Đạo diễn ra lệnh một tiếng, ống kính lập tức nhắm ngay Lý Thanh Phong.

Chỉ chớp mắt, sắc mặt Lý Thanh Phong đã thay đổi, trên mặt lộ ra một vòng hoảng hốt, sau đó kinh ngạc nhìn về bóng người phía trước, lắp bắp nói: "Kỳ... Kỳ vương? Ngài là Đông Phương Chiêu Ngọc?"

Dường như bị tình địch trước mắt kích thích tiềm lực của bản thân, Lý Thanh Phong hôm nay phát huy vượt xa bình thường, vẻ mặt kinh ngạc đặt rất đúng chỗ, khiến cho trợ lý giám thị đang ngồi sau đạo diễn liên tục gật đầu, đồng thời cậu ta cũng có chút lo lắng.

Khi hai diễn viên đối diện, sợ nhất là một người trong đó đột nhiên phát huy bất thường, cứ như vậy thì người còn lại rất khó đỡ được, cả tràng kịch cũng vì thế mà bị hỏng.

Mà Thẩm Ngôn chỉ là một người mới tập tành làm diễn viên, hắn có thể đỡ được sao?

Lý Thanh Phong nói xong lời thoại, ống kính lập tức chuyển sang Thẩm Ngôn.

Hắn đứng thẳng người lên, thân thể thẳng tắp vừa đủ lại không hiện ra sự cứng nhắc.

Dừng mắt một giây, Thẩm Ngôn mới vung tay áo quay người lại.

Ông tay áo tung bay, tóc dài theo gió bay lượn, hắn nhẹ nhàng mỉm cười, hình tượng tuấn dật mà tiêu sái đập thẳng vào tầm mắt tất cả mọi người xung quanh.

(*) “Mạch thượng nhân như ngọc” ý chỉ các cô gái có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành; “Quân tử thế vô song” ý chỉ các chàng trai tuấn tú, có một không hai. Hai câu ghép với nhau mang nghĩa “cặp đôi trai tài gái sắc”, còn trong ngữ cảnh truyện này chỉ đơn thuần là mọi người đang khen đáng về ăn mặc cô trang của Thẩm Ngôn hết sức đẹp mắt, ngọc thụ lâm phong.

(**) Lưu lượng tiểu sinh là cụm từ đặc biệt dành riêng cho những nam minh tinh sở hữu cho mình lượng fan hâm mộ hùng hậu. Có được họ rồi thì doanh thu phòng vé nhất định sẽ thắng lớn, có được họ rồi thì tỷ suất người xem phim truyền hình nhất định sẽ rất cao, có được họ rồi thì tin tức gì mới cũng sẽ được làm truyền với tốc độ “bàn thờ”, chỉ cần một chút động tĩnh dù chỉ là nhỏ nhất cũng có thể thu hút lượng lớn người quan tâm, theo dõi.

Nói chung, “Lưu lượng” chính là từ để hình dung giá trị thương nghiệp của minh tinh đó cực kỳ cao, ngoài ra thường dùng với các tên gọi khác như “Lưu lượng nghệ nhân, lưu lượng minh tinh”... Tương tự như vậy, những thứ này được áp dụng cho những nữ minh tinh thì được gọi là Lưu lượng tiểu hoa.

Không phải người nghệ sĩ giỏi nào cũng có fan hâm mộ hùng hậu, ngược lại, những mỹ nam/mỹ nữ trẻ tuổi không có tài cán gì mấy (Diễn xuất không tốt...) nhưng lại sở hữu gương mặt đẹp bức người thì vẫn dư sức gom về cho mình một cộng đồng fan hâm mộ đông đảo, trở thành lưu lượng tiểu sinh/lưu lượng tiểu hoa trong lòng khán giả.

Chương sau: Năng Lực Diễn Xuất

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bát Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Năng lực diễn xuất

"Kỳ vương? Đã lâu lắm rồi ta mới nghe lại cái xưng hô này!"

Thẩm Ngôn chấp tay nhìn về phía xa xa, thần sắc mang theo vài phần tang thương cùng hoài niệm, vài giây sau mới lấy lại tinh thần, đi thẳng tới trước người Lý Thanh Phong, phóng khoáng ngồi xuống tảng đá đạo cụ cạnh bên.

"Người đến đây là vì muốn học chơi cờ?" Thẩm Ngôn nghiêng đầu, nhìn thẳng vào mắt Lý Thanh Phong, hỏi.

Lý Thanh Phong ngơ ngác nhìn Thẩm Ngôn, khóe miệng giật giật, sững sờ không nói nên lời.

"Cát!"

Đạo diễn nhíu mày, hô lớn một tiếng.

Ngay lập tức, studio trở nên sôi trào, tiếng nghị luận đan xen không ngớt.

Bọn họ vừa nhìn thấy cái gì? Người đã diễn qua không biết bao nhiêu bộ phim, nam chính Lý Thanh Phong thế mà lại bị Thẩm Ngôn áp chế? Thậm chí còn là ép tới nỗi lời kịch cũng không nói ra được?

Mọi người tại đây đều là người trong nghề, cho nên diễn kỹ tốt xấu cao thấp như nào, hiển nhiên bọn họ đều nhìn ra.

Vừa rồi phần diễn mặc dù rất ngắn, nhưng vẫn đủ để nhìn thấy rất nhiều thứ, rất rõ ràng, là nam nhân vật chính đồng thời đã diễn qua không ít bộ phim truyền hình - Lý Thanh Phong, bị một kẻ ăn com mềm bắm vậy phụ nữ như Thẩm Ngôn nghiền ép đến nỗi không còn sót lại một chút cặn.

Chênh lệch diễn xuất giữa hai người bọn họ thực sự quá rõ ràng, muốn không thừa nhận cũng không được.

Mà thật ra đây cũng không phải là việc khiến mọi người kinh ngạc nhất, bởi vì dù sao Lý Thanh Phong cũng chưa từng là kẻ dựa vào diễn kỹ kiếm com, kỹ năng diễn xuất của y vẫn luôn là đề tài bàn tán của đông đảo khán giả, hiếm có tác phẩm nào mà trong đó độ tròn vai của y được chân chính tán thành.

Có thể giành lấy vai nam chính trong « Lạc Nhạn Trường Phi » cũng không đại biểu kỹ xảo của y vô cùng cao siêu gì, nhà sản xuất lựa chọn Lý Thanh Phong cũng chỉ đơn giản vì y là lưu lượng tiêu thịt tươi* hàng thật giá thật, hơn nữa kỹ năng cũng không tồi, đủ sức kéo rating cho phim.

Trên thực tế, tùy tiện kéo một vị lão làng nào tới cũng đều có thể nhẹ nhàng nghiền ép diễn xuất của y, thậm chí ngay cả Dương Mật hay Dịch Lệ Nhiệt Ba cũng đều được đánh giá là diễn xuất tự nhiên hơn y nhiều.

Cho nên việc diễn kỹ đủ sức áp chế Lý Thanh Phong cũng không tính là thành tựu hiếm thấy gì.

Chân chính khiến mọi người kinh ngạc và ồn ào nghị luận nãy giờ chính là biểu hiện xuất sắc của Thẩm Ngôn.

"Hắn... Hắn vậy mà diễn tốt như thế? Quá khoa trương đi."

"Người anh em này có lai lịch gì vậy, hắn không phải là kẻ vô dụng chỉ biết ăn bám sao, làm sao đột nhiên lại trở nên giỏi như vậy?"

"Ài, cậu nghĩ lại xem, có thể được năm đại minh tinh đồng loạt nhìn trúng thì nam nhân đó khẳng định là có chỗ hơn người, xem ra chúng ta quá mức phiến diện rồi."

"Nói quá, hắn mới mấy tuổi đầu, diễn kỹ có thể tốt được bao nhiêu?"

"Cậu đây là đang giả ngu hay bị mù thiệt? Vừa rồi tận mắt thấy, tốt hay không không lẽ cậu không biết?"

Ánh mắt của đám người nhìn về phía Thẩm Ngôn đã bắt đầu biến đổi, có lẽ rất nhiều người như cũ lòng mang ghen tỵ và chán ghét, nhưng hiện tại đã không còn nhiều người dám bày về sự khinh thường hắn nữa.

Sự thật ngay trước mắt, người ta đích xác là kẻ có bản lĩnh.

Mà ở một bên khác, Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba đứng sóng vai, đều đang há hốc mồm ngạc nhiên không kém gì mọi người xung quanh. Thần sắc cả hai mờ mịt, bọn họ liếc nhìn nhau, thấy được sự khó tin trong mắt đối phương.

"Má ơi, rốt cuộc tội mình đã vớ được anh chồng cực phẩm này bằng cách nào vậy?"

"Mật tỷ, mau báo cảnh sát đi, người đàn ông đang kia dám chửi là kẻ giả mạo chồng của chúng ta đấy."

Các nàng vẫn luôn biết rõ Thẩm Ngôn rất tài hoa, thậm chí trên một số phương diện còn có thể xem là thiên tài.

Tỉ như lĩnh vực âm nhạc chẳng hạn, trình độ của hắn tuyệt đối là cấp bậc đại lão, vô luận là năng lực sáng tác, năng lực biểu diễn hay là tri thức nhạc lý thì đều phi thường lợi hại.

Ấy là còn chưa kể khả năng nấu nướng cùng y thuật, hai ngón nghề này tương tự đều đạt đến trình độ hơi bị cao thâm.

Thật khó tưởng tượng Thẩm Ngôn còn trẻ như vậy, rốt cuộc làm sao có thể học tập được nhiều phương diện như thế?

Nhưng hắn quả thật lắm tài lẻ, hay nói đúng hơn là Thẩm Ngôn tinh thông không ít lĩnh vực.

Bất quá cho dù như thế, nhưng đối với việc diễn xuất, dù hắn đã bảo mình là thiên tài thì hai cô gái vẫn chẳng hề tin tưởng chút nào.

Bằng không, trước đó các nàng cũng sẽ không một mực động viên, khích lệ Thẩm Ngôn, lại còn xấu mặt chỉ dạy hắn cách thức dùng khăn trang nũa

chứ.

Hiện giờ bọn họ không khỏi thấy xấu hổ, bởi vì năng lực của Thẩm Ngôn rõ ràng mạnh hơn hai nàng nhiều, vừa nảy đúng là mưa riu qua mắt thợ mà.

Thật ra diễn kỹ là một khái niệm tương đối trừu tượng, không thể chính xác phân chia đẳng cấp ra rõ ràng được, nhưng trải qua kinh nghiệm trong ngành nghề bấy lâu, đại khái cũng có thể miễn cưỡng phân ra vài cấp bậc.

Đầu tiên chính là những người diễn vai nào sẽ ra vai đó, nghĩa là diễn tên ăn mày thì giống tên ăn mày, diễn Hoàng đế ra dáng Hoàng đế, diễn đồ dân không khác gì kẻ diễn thật sự.

Đừng nhìn đây chỉ là cấp bậc đầu tiên, thế nhưng cấp độ đã khá cao, toàn bộ vòng truyền hình điện ảnh trong nước, diễn viên có thể đạt đến trình độ này cũng chẳng nhiều.

Tối thiểu nhất dưới mắt Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba, hai nàng cũng chỉ tạm tính là ở cấp bậc đầu, kỹ năng diễn xuất của bọn họ khá tự nhiên, nếu như gặp phải nhân vật phù hợp với bản thân mình thì hoàn toàn có thể làm được cái việc ‘diễn vai nào sẽ ra vai đó’.

Nhưng tiền đề phải là phù hợp, nếu như đụng phải nhân vật không thích hợp với hình tượng của hai nàng thì với trình độ hiện tại, cả hai có nằm mơ cũng không diễn ra nổi.

Hay kể cả như Lý Thanh Phong thì xét riêng cấp bậc cũng chưa tính là cao, y vẫn còn nằm ở giai đoạn diễn kỹ rất sơ cấp, bất kể diễn ai cũng chưa hoàn toàn thoát ra khỏi bóng dáng của mình được, mà phần lớn vai diễn đều đi theo con đường ‘bá đạo’, tỏ ra ngẫu các kiểu.

Tiếp theo là cấp bậc thứ hai, chính là khí tràng diễn xuất**, hay còn gọi là diễn ra được cái chất riêng của nhân vật.

Đây cũng không còn đơn giản là ‘diễn vai nào sẽ ra vai đó’ nữa, mà là thông qua kỹ năng diễn xuất, biểu hiện ra khí tràng, dẫn dắt người xem dung nhập vào xúc cảm và cái hồn nhân vật mà diễn viên muốn truyền tải.

Diễn hài kịch có thể khiến khán giả cười, diễn bi kịch làm cho người xem khóc, diễn sát thủ để bọn họ phải sợ hãi, diễn vai Hoàng Đế làm cho ai nhìn thấy cũng đều nảy sinh cảm giác câu nệ, e ngại người này....

Có thể đạt tới cấp bậc như thế, toàn diễn viên quốc nội cũng không vượt quá hai chục người.

Cấp bậc diễn viên như vậy đều là các đại lão, ảnh hưởng chưa chắc đã làm được tới cảnh giới này.

Loại kỹ thuật diễn xuất ấy đã đạt tới mức điêu luyện, chỉ dùng khả năng biểu diễn là có thể dẫn dắt tâm trạng của người đối diện, mạnh đến đáng sợ.

Mà Thẩm Ngôn vừa mới rời chính là toát ra khí tràng diễn xuất như thế, một cảm giác mạnh mẽ, cao cao tại thượng mà thần bí chỉ thuộc riêng về Kỳ vương Đông Phương Chiêu Ngọc.

Đây cũng là lý do mà Lý Thanh Phong bị nghiền ép tới nỗi ngay cả lời thoại cũng không nói ra được, bởi vì khi y đối mặt với Thẩm Ngôn, khí tràng của Thẩm Ngôn đã dẫn dắt y vào vai diễn, khiến y không tự chủ được thật sự nghĩ mình chính là nam tử vô tình lạc vào hang động, trước mặt mình đây là vị cao thủ mà không ai không biết tên, khiến y khản trương đến tột độ.

- - - - -

(*) Tiểu thị tươi: Ở Trung Quốc, một số nghệ sĩ nam trẻ trung, có ngoại hình đẹp mắt thường được gọi là các "Tiểu thị tươi" (tiểu tiên nhục). Dù bị không ít giới phê bình chỉ trích vì kỹ năng diễn xuất thì không thể phủ nhận họ đã và đang “thống trị” làng giải trí ở đất nước tỷ dân với mức cát-xê sự kiện cao ngất ngưởng.

Những diễn viên không có đủ nhan sắc thì sẽ không được gọi là tiểu thị tươi. “Tiểu thị tươi” thường là những diễn viên có vẻ đẹp xuất chúng, đủ để khiến người hâm mộ say mê, cho nên khi đóng phim đương nhiên sẽ chẳng cần yêu cầu nhiều về kỹ năng diễn xuất nữa. Chỉ cần đẹp trai thì nhất định fan hâm mộ sẽ “trả tiền” cho họ.

(**) Khí tràng: khí tràng ở đây nghĩa là chất riêng, là sự dẫn dắt, thu hút của vai diễn. Khí tràng diễn xuất là diễn đến trình độ khiến người xem bị hút hồn, cảm nhận được cái hồn riêng của nhân vật chỉ do người đó đóng; cũng như dẫn dắt được không khí, mạch phim, xúc cảm của người xem. Kiểu như họ muốn khán giả cười là cười, muốn khán giả khóc là khán giả sẽ bật khóc theo ngay được.

Ví dụ (không hoàn toàn định nghĩa ra được cụm từ khí tràng khi mình tra trên baidu, nhưng ví dụ này gần giống với ý nghĩa của từ đó): Dù có nhiều người diễn vai Tôn Ngộ Không, nhưng chỉ Lục Tiểu Linh Đồng diễn ra được cái khí chất riêng của vai này, khiến cho người xem cảm nhận rõ rệt: Tôn Ngộ Không là Lục Tiểu Linh Đồng, và chỉ Lục Tiểu Linh Đồng mới có thể là Tôn Ngộ Không.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Đúng là rảnh rỗi

Thông tin về nhân vật Đông Phương Chiêu Ngọc kỳ thật rất ít ỏi, bởi vì chỉ có một cảnh phim, hơn nữa sau này y cũng không xuất hiện nữa, thế nên bối cảnh cụ thể cũng khó mà rõ rệt được.

Tính cách như thế nào, đã từng trải qua kinh lịch gì... đều không được biên kịch chủ tâm xây dựng.

Trên thực tế, cơ hồ tất cả các vai phụ trong phim truyền hình hay điện ảnh đều như vậy, phần lớn đều là bối cảnh thiếu thốn, chỉ có nhân vật chính mới được xây dựng ngoại hình, tính cách, xuất thân, thông tin cụ thể.

Đạo diễn, biên kịch hoặc là tác giả nguyên tác đều sẽ đem bút mực cùng tinh lực tập trung trên người nhân vật chính, còn vai trò của vai phụ phần lớn toàn là để làm nền cho nhân vật chính càng thêm nổi bật mà thôi.

Đây là chuyện quá sức bình thường, nhân vật chính sở dĩ là nhân vật chính, cũng bởi vì anh ta hoặc cô ta là nhân vật chủ chốt trong câu chuyện này. Còn không xoay quanh hào quang cho bọn họ mới là chuyện lạ.

Vậy thì các diễn viên đóng vai phụ làm sao có thể diễn tốt một nhân vật có bối cảnh quá thiếu thốn?

Cái này cần diễn viên căn cứ vào mạch phim, tự mình suy nghĩ và trao đổi với đạo diễn hoặc biên kịch về bối cảnh thông tin hoặc tính cách nhân vật mà mình đảm nhiệm, sau đó thổi một nguồn sinh mệnh cùng linh hồn mới cho nó, giúp nhân vật mà người đó diễn trở nên phong phú, đa dạng và sống động hơn.

Chỉ khi làm được như vậy thì người diễn viên nọ mới chân chính diễn tốt một nhân vật mà mình được giao cho.

Lại nói về Thẩm Ngôn, sau khi nhận được tờ giấy phân vai mà Dương Mật đưa đến, Thẩm Ngôn liền tự viết ra một đoạn văn dành cho Đông Phương Chiêu Ngọc. Từ lúc hần sơ nhập giang hồ đến khi phong mang tất lộ. *Ban đầu hần đi đâu cũng mang bộ mặt dương dương đắc ý vì thanh danh vang dội của chính mình, nhưng dần dần kinh qua nhiều việc, gặp gỡ nhiều người thì tính cách thành thực, thu liễm lại hần. Về sau Đông Phương Chiêu Ngọc chuyên tâm nâng cao khả năng kỳ nghệ của bản thân, đã đạt đến trình độ phản phác quy chân**, không còn đối thủ nào xứng tầm hần nữa.

Đoạn văn Thẩm Ngôn viết chỉ tầm mấy trăm chữ, nhưng đã khái quát qua cả một đời của Đông Phương Chiêu Ngọc, cũng đã khắc hoạ ra cụ thể hình tượng của người được mệnh danh là Kỳ vương này. Nhờ vậy, Thẩm Ngôn liền biết rõ phải diễn như thế nào để lột tả ra được hết khí chất nhân vật của mình.

Tinh tiết trong son động là khi nam chính tinh cờ lạc vào đây rồi vô tình phát hiện ra di tích của Đông Phương Chiêu Ngọc, sau đó lấy phương thức mộng cảnh để gặp được vị Kỳ vương đã sớm qua đời.

Như vậy, sau khi nhắm mắt xuôi tay, Đông Phương Chiêu Ngọc sẽ trở thành cái dạng gì?

Tất nhiên là sẽ trở thành một bậc đại triết, đại ngộ, tiêu sái tự tại, không còn chấp niệm và cũng không còn sân si gì với cuộc đời này nữa.

Thẩm Ngôn diễn chính là một Đông Phương Chiêu Ngọc như thế.

Vì vậy kết quả không cần nói cũng biết, Lý Thanh Phong đương nhiên bị đá kích nặng nề.

Vừa rồi thời điểm đối diễn với nhau, y cảm giác người đối diện mình không phải là tên Thẩm Ngôn luôn khiến y chán ghét oán hận, mà đó thật sự là một vị cao thủ cao cao tại thượng.

Gặp được nhân vật tầm cỡ như thế, Lý Thanh Phong không làm chủ được bản thân, tự động biểu hiện ra phản ứng chân thật nhất của mình, ấy chính là vừa khấn trương lại vừa cầu nê, sợ sệt.

Trong thoáng chốc, y đã quên mất lời thoại, lại càng quên bồng đi việc thật ra mình chỉ đang đóng phim, đây không phải là trong hang động thật sự.

"Gã Thẩm Ngôn này quá mức âm hiểm, Phong ca, em dám cá với anh là hần cố ý làm bộ làm tịch để anh khinh địch, sau đó mới vùng lên làm mất mặt anh trước mặt mọi người."

Lý Thanh Phong ngồi xuống một bên, vừa uống nước vừa cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc. Dương Lập Hoa cũng đi theo y, thấp giọng hùa theo.

Dương Lập Hoa hiện tại đang cực kỳ tức giận. Trên thế giới này, có lẽ không còn chuyện gì thống khổ hơn việc phải chứng kiến tình địch của mình đang thần nhiên trang bức ngay trước mắt.

"Cậu có thể im đi không, tôi cần cậu nói mới biết sao? Cậu tưởng tôi là đồ ngu chác?"

Lý Thanh Phong quay sang nhìn Dương Lập Hoa, trên mặt bày rõ đáng về khinh miệt cùng sự chán ghét khó giấu.

Ngày thường còn chưa tính, nhưng bây giờ tâm tình y đang cực tệ, vậy mà kẻ ngu xuẩn này còn ở bên cạnh khích bác luôn mồm, gã tưởng y không biết ý đồ của gã à? Lý Thanh Phong không có ý định nhịn, hơn nữa cũng chẳng muốn nhịn, cùng lắm thì liền vạch mặt, dù sao y vốn không sợ Dương Lập Hoa.

"Anh... Lý Thanh Phong, anh bị gì vậy, sao lại không hiểu tốt xấu thế? Anh bị tên họ Thẩm kia chọc tức thì mắc gì lại xả giận lên người em?"

"Tôi không biết tốt xấu? Cậu giỏi thì lặp lại lần nữa xem!"

Lý Thanh Phong đột ngột đứng dậy, một phát bất ngờ ngay cổ Dương Lập Hoa, trợ lý ngồi gần đó thấy vậy liền hốt hoảng lao qua, các nhân viên công tác khác cũng vội chạy tới khuyên can.

Động tĩnh bên này ầm ĩ như vậy khiến cao tầng bên phía đoàn làm phim đều bị đánh động, chỉ chốc lát sau, mọi người đều đã biết chuyện Lý Thanh Phong cùng Dương Lập Hoa mâu thuẫn đến nỗi động tay động chân.

"Ồ? Cứ tưởng quan hệ của hai người bọn họ tốt lắm chứ, làm sao lại đột nhiên đánh nhau?" Dịch Lệ Nhiệt Ba hóng hớt, không ngừng nghiêng đầu nhìn về phía bên kia, quan sát tình hình.

Nàng rất thích xem náo nhiệt, nếu không phải Thẩm Ngôn còn đang ngồi đây, nàng nhất định đã sớm chạy tới ăn dưa vẩy xem rồi.

"Đúng là rảnh rồi!" Dương Mật mơ hồ biết một chút chuyện ẩn bên trong, bắt quả nàng không để ý lắm, vốn chuyện của hai người bọn họ không liên quan đến nàng, chỉ cần đừng làm rộn quá lại hại ảnh hưởng tới tiến độ ghi hình và danh tiếng của đoàn làm phim là được, còn lại thì nàng mặc kệ.

Tâm tư của Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba phần lớn đều đặt trên người Thẩm Ngôn, dù hai kẻ ái mộ các nàng đã muốn đánh nhau ầm ĩ ở bên kia, thế nhưng vẫn như cũ, không mấy hấp dẫn được sự quan tâm của hai nàng.

"Rốt cuộc anh còn biết làm cái gì nữa? Dứt khoát nói rõ cho bọn tôi biết đi, chứ cái gì anh cũng không nói, đừng một phát lại trời ra một kỹ năng, đừng một phát lại bùng nổ tài lẻ khác, anh thật sự làm chúng tôi mệt mỏi quá. Này, đừng nói là anh cố ý như thế, muốn cho bọn tôi kinh hiếp đấy nhé?"

Dương Mật mỉm cười nói với Thẩm Ngôn, bộ dáng ngưỡng mộ và vui vẻ của nàng hiện tại nếu so với một bên khác đang phát sinh mâu thuẫn gay gắt thì quả là chênh lệch rõ ràng.

Thẩm Ngôn lắc đầu: "Đúng là còn một ít tay nghề khác, nhưng không phải tôi định giấu diếm các cô, cũng không có ý định cho các cô kinh hiếp gì đâu."

Dương Mật dờ khóc dờ cười, đánh nhẹ một cái lên mu bàn tay Thẩm Ngôn, đoạn nói: "Nói lời dễ nghe một chút thì anh sẽ chết sao? Đồ 'thằng nam ung thư'*; may cho anh là anh lớn lên đẹp trai lại có tài đấy, nếu không phải vậy thì chắc chắn anh ế mạt kiếp luôn rồi."

Thẩm Ngôn cười cười: "Vây cũng chưa chắc, vẫn có người thích tính cách như này của tôi còn gì."

Dương Mật lộ ra một tia cảnh giác, nàng hỏi: "Ồ? Thật sao? Ai mà không có mắt như thế?"

Thẩm Ngôn quay đầu nhìn về phía Dịch Lệ Nhiệt Ba, Dịch Lệ Nhiệt Ba sững người lại, luống cuống la lên: "Đừng... Chớ có nói hươu nói vượn vu hãm người tốt, tôi... tôi đã cùng anh phân rõ giới hạn rồi, hiện tại quan hệ giữa hai chúng ta chỉ là kẻ xa lạ không hơn không kém."

Dương Mật tò mò nhìn thoáng qua mặt Thẩm Ngôn rồi lại quan sát gương mặt đỏ bừng của Dịch Lệ Nhiệt Ba, ý vị thâm trường nói: "Xem ra giữa hai người các cậu có chuyện bí mật gì mà tớ không biết à, còn không mau nói cho tớ nghe xem?"

"Không cho phép nói!"

Không đợi Thẩm Ngôn phản ứng, Dịch Lệ Nhiệt Ba đột nhiên như con mèo nhỏ bị giật phải đuôi, vội vàng nhảy xổ vào người Thẩm Ngôn, dùng bàn tay mềm mại che lấp miệng hắn, bày ra bộ dáng 'nếu anh dám nói, tôi nhất định sẽ bóp chết anh'.

- - - - -

Chương sau: Tôi Cần Sao?

- - - - -

(*) Phong mang tất lộ (锋芒毕露): bộc lộ tài năng, tài năng lộ rõ.

(**) Phản phác quy chân (返璞归真): Nghĩa là điểm cao nhất cũng chính là điểm xuất phát, được ứng dụng trong rất nhiều lĩnh vực. Trong võ học, nó có nghĩa là đạt tới cảnh giới "Tối thượng" trong truyền thuyết, quên đi tất cả võ học trong thiên hạ, bản thân đã không còn chiêu thức cụ thể, chỉ dựa vào ý cảnh và phản xạ trôi chảy theo bản năng mà đơn giản xử lý.

(*) Thằng nam ung thư: trích một đoạn truyệnyy - định nghĩa của bạn ㄟ_ㄟ·hủ ㄟㄟ, nếu ai đọc rồi mà vẫn không hiểu thì bình luận lại để mình giải thích nhen=))

Thằng nam ung thư là một từ bắt nguồn từ cộng đồng mạng đối với sống ở thế giới của mình xem, giá trị quan, thẩm mỹ quan bên trong, lúc nào cũng hướng người khác toát ra đối với đối phương không vừa mắt cùng bất mãn, cũng mang theo đại nam tử chủ nghĩa người một loại miệt xưng hoặc trêu chọc. Đồng dạng quan điểm cho rằng, thằng nam ung thư đám người bình thường đều tương đối tự cho là đúng, cũng kèm thêm coi thường nữ tính giá trị, thực chất nữ tính nói chuyện hành động. Cái gọi là thằng nam, chính là chỉ tại bất kỳ tình huống gì xuống đều chỉ thích nữ tính nam tính. Cũng chính là khác phái luyến, đồng thời lợi dụng "Xã hội phổ biến tiêu chuẩn" tạo nên phần lớn người trong suy nghĩ lý tưởng nữ tính hình tượng, cổ hóa giới tính thân phận,

yêu cầu nữ tính kiềm chế bản thân chân thực dục vọng, đi vô hạn gần sát xã hội kỳ vọng "Lý tưởng nữ nhân".

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tôi cần sao?

Lý Thanh Phong cùng Dương Lập Hoa cũng không đến nỗi mất trí, thật sự đánh nhau ngay ở giữa phim trường như này, chỉ là đám người xung quanh đã ủa vào can ngăn, nhưng bọn họ vẫn khó chịu buông ra vài lời mắng chửi cho bồ con tức rồi mới ngưng.

Dựa theo lời nói của Dịch Lệ Nhiệt Ba thì cảnh tượng đó quả thật khiến người ta sốt ruột, hận không thể đi lên thay bọn hán cho đối phương mỗi người hai quyền, đại nam nhân gì mà so với nữ nhân còn nhiều lời hơn.

Đời trò cười này kết thúc, mọi người lần nữa bắt tay vào việc quay phim thì đã là gần mười một giờ trưa.

Lần này, đạo diễn vừa hô ‘action’ thì Thẩm Ngôn liền thu khí tràng lại, biểu diễn cũng thu liễm hơn một chút.

Không phải hán thông cảm gì cho Lý Thanh Phong, mà là Thẩm Ngôn đang cân nhắc cho toàn bộ tập thể.

Một người diễn viên giỏi không chỉ đơn thuần đóng tốt vai diễn của mình, mà còn phải làm tròn trách nhiệm với cả tổ làm phim.

Tuy bạn thật sự lợi hại, nhưng bạn một mình áp chế tất cả mọi người khiến người đối diện không có cách nào phát huy thực lực như bình thường, dẫn đến cảnh phim liên tục quay hỏng, vậy người đến cùng là tốt hay là không tốt?

Dù sao thì cũng phải tùy tình hình thực tế, cần thu liễm vẫn phải thu liễm, chứ nếu không thì căn bản đạo diễn sẽ không quay chụp được gì cả.

Đương nhiên loại hy sinh này chính là một loại tổn thất, nhất là đối với đạo diễn mà nói sẽ cảm giác đau lòng kinh khủng. Giá mà kỹ thuật diễn xuất của Lý Thanh Phong tốt hơn một chút, không cần phải hoàn toàn bằng được trình độ Thẩm Ngôn, chỉ cần có thể đỡ được đoạn kịch đang quay, như vậy cảnh phim này chắc chắn sẽ trở thành một tình tiết đắt giá trong phim.

Nghĩ đến đây, đạo diễn lại khó kiềm được hi vọng xa vời, ấy là nếu như diễn kỹ của Lý Thanh Phong thật sự ngang bằng Thẩm Ngôn, vậy chẳng phải bộ phim « Lạc Nhạn Trường Phi » sẽ bùng nổ đại bạo sao?

Hai diễn viên có diễn kỹ siêu phàm tương tác đối diễn với nhau, đây chính là cảnh phim bảo tố trong truyền thuyết, loại tràng diện này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, phàm là xuất hiện, tất nhiên sẽ trở thành ảnh sử kinh điển.

Đương nhiên loại kinh điển ấy trên cơ bản đều chỉ xuất hiện trong phim điện ảnh, các phương diện trên phim truyền hình yêu cầu vẫn tương đối thấp hơn một chút, không cách nào so sánh được với phim nhựa ra rạp.

Thế nhưng mặc dù Thẩm Ngôn đã chủ động hạ thấp khí tràng, nhưng đoạn kịch đơn giản này vẫn phải quay đi quay lại hơn mười lần.

Cấp độ của hán quá cao, dù đã thu diễn bớt thì đối với Lý Thanh Phong vẫn như cũ là cả một sự khiêu chiến, đã vậy Lý Thanh Phong lại vừa mới gây chuyện với Dương Lập Hoa trước đó, trạng thái tinh thần vốn không tốt, việc NG liên tục hơn mười lần cũng không tính là chuyện ngoài ý muốn.

Quay xong tình tiết trong hang động thì đã là giữa trưa, Thẩm Ngôn vào phòng hóa trang tháo phục sức, thay đổi lại quần áo thường ngày. Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba bám sát theo hai bên, chỉ khi hán thay đồ mới ra ngoài cửa đợi.

Dương Mật vừa thấy hán ra liền cười hỏi: "Thế nào, vui lắm phải không?"

Thẩm Ngôn có chút buồn bực ngán ngẫm, hỏi ngược lại nàng: "Cô cảm thấy thế nào?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba làm mặt quỷ trêu hán: "Cũng tại anh, ai bảo anh diễn tốt như vậy, Lý Thanh Phong người ta bình thường cũng tự tin lắm, bây giờ bị anh làm cho nhát tay, cứ diễn là sợ NG, đâm ra mắc lỗi riết rồi kia kìa.."

Dương Mật phì cười: "Lần này hơi tiếc là phát hiện ra anh muộn quá, chờ lần sau đi, công ty đưa xuống cho tôi mấy kịch bản mới, tôi sẽ nghiên cứu để dành nhân vật tốt nhất cho anh, vai nam chính cũng được, bọn tôi sẽ đóng phụ cho anh, thế nào?"

Thẩm Ngôn không nói chuyện, chỉ là nhìn Dương Mật một chút.

Mặc dù nhân thần hán bình thường, nhưng vẫn khiến Dương Mật rất không hài lòng, nàng có chút xù lông, hỏi: "Anh nhìn tôi vậy là có ý gì, sao tôi cứ có cảm giác hai đứa tôi đồng nền cũng không xứng với anh nhỉ?"

Thẩm Ngôn nhún nhún vai, thần nhiên đáp: "Không phải, chỉ là cảm giác đóng phim truyền hình cũng không có ý nghĩa gì, vẫn là phim điện ảnh tốt hơn."

"Điện ảnh ư?" Dương Mật nhíu mày suy tư một phen, cuối cùng ngai ngừng lắc đầu. Công ty của nàng thành lập chưa lâu, không có kim chủ chống lưng, trong vòng giải trí này vẫn có thể xem là tân binh. Dựa vào danh tiếng riêng của bản thân nàng thì không lo thiếu kịch bản phim truyền hình đến tay, cái này nàng có lòng tin, nhưng phim điện ảnh thì quả thật chính nàng cũng không có can đảm đi khiêu chiến.

Phim truyền hình và phim nhựa ra rạp nhìn chung đều là phim ảnh, nhưng trên thực tế, cả hai chênh lệch tương đối lớn. (1)

Ví dụ ngay Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba, thậm chí bao gồm cả Lưu Su Su, Đồng Ly Á và Cổ Lệ Na Trát đi, trong lĩnh vực phim truyền hình, nhân khí của các nàng cực cao, cả năm người đều có lực ảnh hưởng nhất định, thậm chí có người còn được phong là tiểu hoa đán.

Nhưng nếu như chen chân vào giới điện ảnh, vậy thì cả năm người bọn họ đều chưa đủ cân lượng. Dù có may mắn giành được kịch bản tốt, được giao cho vai nữ chính thì căn bản bọn họ cũng không chống nổi phòng vé, nhiều lắm chỉ có thể xem là hàng hai.

Đây cũng là sự chênh lệch giữa diễn viên phim truyền hình và diễn viên điện ảnh, địa vị của hai loại diễn viên này trong vòng giải trí là hoàn toàn khác biệt.

...

Thẩm Ngôn và hai cô gái nhanh chóng di chuyển về khu vực nghỉ ngơi, chuẩn bị nấu cơm trưa. Làm được một lúc thì Hoàng Bác lại lò dò đi tới ăn chực.

Thời điểm dùng bữa, Hoàng Bác mới hỏi thăm xem hôm nay Thẩm Ngôn quay phim như thế nào.

Thẩm Ngôn còn chưa nói gì, Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba ngồi cạnh đã liến thoắng khoe khoang, bọn họ đem Thẩm Ngôn bốc lên tận trời cao, như thể dưới mặt đất này không có một diễn viên nào có thể so sánh với hắn, khen tới nỗi lấy sự bình tĩnh, trấn định thường ngày của Thẩm Ngôn mà cũng không chịu nổi, bất giác đỏ mặt.

"Khiêm tốn chút đi, không có lợi hại như vậy đâu, nào đủ trình độ đứng đầu thế giới được, chỉ trong top 5 thôi." Thẩm Ngôn nghiêm trang nói.

Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba nghe vậy liền sững sờ, sau đó mới phá ra ha ha cười lớn.

Hoàng Bác dở khóc dở cười hỏi: "Thẩm lão gia nhà các em vẫn luôn xúc nổi, ngồng cuồng như thế sao?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba học theo Thẩm Ngôn, chừng chặc đang hoàng nói: "Bác ca, anh chú ý ngữ khí đi, Thẩm lão gia nhà em từ trước đến nay đều là có sao nói vậy."

Dương Mật uống một hớp trà, nhẹ giọng hỏi Hoàng Bác: "Bác ca, Thẩm Ngôn muốn đóng phim điện ảnh, anh xem có cách nào giải quyết không?"

Hoàng Bác là lão đại trong giới điện ảnh, lần này anh ta chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên quay một bộ phim truyền hình vì kịch bản phim thật sự thú vị, hơn nữa đạo diễn là bạn thân của anh ta. Còn chủ yếu nghiệp vụ vẫn đặt trên dòng phim nhựa, cũng vì thế mà nhân mạch cùng lực ảnh hưởng của Hoàng Bác đều vượt xa so với mấy người Dương Mật các nàng.

Hoàng Bác ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp: "Phòng làm việc của anh hiện giờ có mấy cái kịch bản gửi đến, nhưng anh còn chưa quyết định quay cái nào, thành ra cũng không rõ lúc nào mới bắt đầu quay phim mới. Thẩm Ngôn, cậu chờ anh hỏi mấy người bạn của anh đã, hẳn là có mấy cái dự án không tệ, có tin tức anh sẽ nói cho cậu biết liền."

Thẩm Ngôn cắt ngang: "Không cần hỏi, các người cứ làm như tôi đang gặt gao cầu tình tứ phía để được đóng phim vậy, tôi cần sao?"

Dương Mật nghe khẩu khí như vậy liền không khỏi hít sâu một hơi, vỗ vỗ bả vai Thẩm Ngôn, bắt đắc dĩ nói với Hoàng Bác: "Kỳ thật lão Thẩm nhà chúng em vẫn luôn rất ngao kiêu."

Hoàng Bác mỉm cười: "Người có tài hoa đều là dạng đức hạnh này, toàn là những kẻ khiến người khác hận không thể đè người xuống mặt đất, đánh một trận cho bỏ ghét."

Dịch Lệ Nhiệt Ba đang ăn, nghe thế liền vội ngừng đầu lên, giơ ngón tay cái về phía Hoàng Bác, vui vẻ hùa theo: "Bác ca hình dung quá là chuẩn xác, loại người này nhất định là thiếu đòn mả."

- - - - -

Chương sau: Trao Đổi Cả Một Album ->>>> Ếh, chương sau nghe đồn ầy ầy ầy ầy lắm nè, mọii sẽ cố gắng dịch nhanh rồi lên luôn trong hôm nay tặng cả nhà nhé:>

Cơ mà vừa ngồi lên liền thấy Ắn Bám nhảy một phát lên top 2 Kim Thánh Bàng, hị hị hị, đa tạ bạn mình-124, Noxy, xuankhanh222, bungbuxinhdep, phanledongha, @thuan... cùng các bạn khác nhiều nhiều vì đã đẩy Kim Phiếu và đề cử cho mình nhaaaa <3

- - - - -

(1) Chúng ta thường nghe đến khái niệm quen thuộc như phim điện ảnh và phim truyền hình. Ban đầu, chúng ta – những người không chuyên về điện ảnh - đều nghĩ phim điện ảnh và phim truyền hình đều là phim, đều chiếu phục vụ khán giả vì mục đích giải trí. Nhưng thực tế, trong giới nghệ thuật, địa vị của dòng phim điện ảnh cũng như những diễn viên đóng phim điện ảnh được đánh giá cao hơn rất nhiều so với phim truyền hình. (Mình đang đặt bối cảnh về

phim Hollywood và phim Trung Quốc, tùy tình hình thực tế ở các nước mà có sự thay đổi khác nhau.)

Trong giới giải trí, có người thích tham gia những bộ phim truyền hình thì cũng sẽ có người chỉ thích đóng phim điện ảnh, diễn hình như Thành Long, Lý Liên Kiệt, Cung Lợi, Chương Tử Di... Thậm chí đến những diễn viên phụ trong các tác phẩm điện ảnh như Đoàn Dịch Hoàn, Trương Hàm Dư... cũng rất hiếm lần sân sang màn ảnh nhỏ. Vì thế mọi người hay đặt câu hỏi rằng vì sao nhiều ngôi sao nổi tiếng lại ít đóng phim truyền hình đến vậy?

Ví dụ những minh tinh điện ảnh ở Mỹ sẽ chẳng bao giờ tham gia vào các phim truyền hình. Nguyên nhân là vì họ không thích khán giả xem mình diễn xuất miễn phí, họ muốn những gì họ bỏ ra vì khán giả phải có giá trị xứng đáng. Đó là lý do vì sao những ngôi sao càng nổi tiếng sẽ càng không bao giờ xuất hiện trong những bộ phim truyền hình.

Ví dụ như Chương Tử Di, cô đã đóng vô số phim điện ảnh nổi tiếng như Thập Diện Mai Phục, Ngọa Hổ Tàng Long, Thục Sơn Kỳ Hiệp,... Nhưng trong suốt 22 năm ‘ăn cơm nghệ thuật’, Chương Tử Di chưa từng đóng một bộ phim truyền hình nào khác.

Và quan trọng hơn hết là cấp bậc của phim điện ảnh cao hơn rất nhiều so với phim truyền hình. Từ việc chi tiền chế tác, kỹ xảo dàn dựng, chi phí thiết bị quay phim... Về mặt chi phí dựng phim, để sản xuất một bộ phim điện ảnh luôn ở mức trăm triệu USD. Theo một số tin tức truyền hình thì 200 triệu USD là con số trung bình để làm một bộ phim bom tấn, chưa kể chi phí dành cho marketing phim sau đó.

Trong khi đó, truyền hình thì có giá thành rẻ hơn phim điện ảnh chiếu rạp nhiều lần do công nghệ – kỹ thuật chế tác đơn giản, gọn nhẹ và nhanh hơn.

Ngoài ra, một minh chứng khác nữa là mọi người luôn nghe đến cái danh ‘‘Ảnh Đế, Ảnh Hậu’’ nhưng rất ít nghe đến ‘‘Thị Đế, Thị Hậu’’. Cái gọi là ‘‘Thị Đế, Thị Hậu’’ ở phim truyền hình mỗi năm ai cũng có thể có được, nhưng ‘‘Ảnh Đế, Ảnh Hậu’’ thì khác. Danh xưng này có không phải ai cũng có thể dễ dàng được công nhận.

Tóm lại, chỉ tính riêng ở Trung Quốc thì diễn viên điện ảnh/phim điện ảnh sẽ được coi trọng hơn diễn viên truyền hình/phim truyền hình rất nhiều. Nhìn thẳng vào các nhân vật trong truyện này thì thấy địa vị của Hoàng Bác (aka Hoàng Bột) sẽ cao hơn nhiều so với Dương Mật (aka người ai cũng biết là ai đó) bởi vì Hoàng Bột là Ảnh Đế được đông đảo người yêu phim Trung Quốc công nhận.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Trao đổi cả một album

Kiếp sống diễn viên của Thẩm Ngôn chỉ vèn vện kéo dài có nửa ngày liền kết thúc, xế chiều hôm đó, hần liền khôi phục lại dáng vẻ ăn cơm chùa, nhàn nhả sinh hoạt lúc trước.

Mỗi ngày làm ba bữa cơm, thỉnh thoảng massage cho hai cô gái hay bị đau vai mỏi lưng vì đóng phim, tới chiều tối thì nấu ít canh được thiện cho bọn họ uống.

Trong rất rất nhiều người ở đoàn làm phim, nhất là trong mắt nam nhân, Thẩm Ngôn đây chính là biểu hiện của việc ngồi ăn rồi chờ chết, cực kỳ không có tiền đồ.

Nhưng Thẩm Ngôn người ta lại khoan thai tự đắc, mỗi ngày trôi qua vừa nhàn hạ lại vừa vui vẻ.

Tuần cuối của tháng sáu, Thẩm Ngôn, Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba quay về nội thành một chuyến, bởi vì Dương Mật cần đi thu âm bản nhạc « Ái Cung Đường », Thẩm Ngôn quyết định tự thân làm người chế tác, hần không muốn để cho người khác động vào tác phẩm của mình.

Vốn Dịch Lệ Nhiệt Ba không cần phải đi, nhưng nàng vẫn đi theo bọn họ, dù tối hôm đó nàng còn có một cảnh phim phải quay.

Kỹ thuật hát hò của Dương Mật vẫn như cũ, không tính là lợi hại gì, nhưng so với trước khi theo Thẩm Ngôn học hát thì đã có tiến bộ tương đối, thân là diễn viên chứ không phải ca sĩ chuyên nghiệp nên khả năng thanh nhạc như vậy đã là dư xài, thu âm bản audio tự nhiên cũng không có vấn đề. Chưa đến tối, ba người bọn họ đã xong việc, quay trở về Hoàn Điểm hàng thị.

.....

"Bất công, bất công, bất công, bất công, bất công, bất công..."

Phòng 8807.

Thẩm Ngôn đang nằm tựa vào đầu giường xem tivi, Dịch Lệ Nhiệt Ba ngồi chồm hồm như con vẹt con cạnh hần, hai tay không ngừng lắc lắc tay Thẩm Ngôn, miệng thì liên tục liên tục

Dịch Lệ Nhiệt Ba đây là đang bị kích thích.

Ngày hôm qua, cuối cùng bên phòng làm việc của Dương Mật cũng chính thức phát hành ca khúc « Ái Cung Dường » lên các trang âm nhạc trực tuyến. Ca khúc này nhận được rất nhiều lời khen ngợi không chỉ của fan mà còn của người qua đường, chỉ trong một ngày đã nhanh chóng leo lên Kim Khúc Bảng, đứng ở vị trí thứ 5.

Kim Khúc Bảng là bảng danh sách vinh danh những bài hát hay và được yêu thích nhất, là bảng xếp hạng rất uy tín tại Hoa Hạ. Những ca khúc có thể lên Kim Khúc Bảng được tổng hợp từ nhiều yếu tố như nhiệt độ, thành tích tiêu thụ, lượt nghe trực tuyến tại một thời điểm... Vì vậy có thể nói những tác phẩm nào lên được bảng xếp hạng này đều đã được người nghe nghiệm chứng, trên cơ bản đều là những bài hát chắc chắn thành hit.

« Ái Cung Dường » hiện nay đang đứng ở vị trí thứ năm, nhưng hiển nhiên đây chưa phải là vị trí cuối cùng của bài hát này, dù sao phòng làm việc của Dương Mật chỉ vừa phát hành mới hôm qua mà thôi, việc có thể ngoi lên những thứ hạng cao hơn xem ra chỉ là vấn đề thời gian.

Mà người chứng kiến việc này - Dịch Lệ Nhiệt Ba, đang vô cùng tức giận, không phải nàng ganh tỵ với thành tích của Dương Mật, mà là nàng đang giận dữ Thẩm Ngôn thiên vị, rõ ràng đều là vợ hợp pháp của hắn, thế thì dựa vào cái gì mà hắn chỉ sáng tác cho mỗi Mật tỷ?

"Cô không thấy mệt à?"

Thẩm Ngôn bắt đầu nói với Dịch Lệ Nhiệt Ba, ban đầu hắn thật sự không để ý đến việc cô nàng này ăn vạ, nhưng hắn không nghĩ tới nàng ta thể mà có thể liên tục lặp đi lặp lại có mỗi hai chữ 'bất công' suốt nửa giờ đồng hồ, nói tới nỗi tai hắn muốn ù đi luôn rồi.

"Không mệt, tôi không mệt, tôi nhất định phải nói đến khi anh phiền chết luôn, ai bảo anh đối xử bất công làm gì?"

"Tôi đối xử bất công hồi nào?"

"Vậy tại sao bọn tôi đều là vợ anh, vậy mà anh chỉ sáng tác bài hát cho mỗi Mật tỷ?"

Thẩm Ngôn giờ hai tay lên trời, chán nản lặp lại lý do đã nói rất nhiều lần: "Dương Mật trao đổi vai diễn lấy một bài hát của tôi, chuyện này cô cũng biết còn gì."

Dịch Lệ Nhiệt Ba bĩu môi, không vui nói: "Vậy tôi cũng đổi với anh!"

Thẩm Ngôn phì cười, đoạn hỏi: "Cô lấy cái gì đổi cùng tôi?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba chớp chớp đôi mắt đen láy,... Đột ngột nhanh như chớp, cúi đầu hôn lên môi Thẩm Ngôn một cái.

Cú tập kích bất ngờ này khiến Thẩm Ngôn sững sờ, hắn kinh ngạc nhìn Dịch Lệ Nhiệt Ba.

Gương mặt nhỏ nhắn của Nhiệt Ba thoáng chốc đã đỏ ửng, gò má nàng nóng hổi, nhìn ra nàng thật sự đang rất thẹn thùng, bất quá Nhiệt Ba vẫn cố nén ý xấu hổ, nàng như cái cầm xinh đẹp, ra vẻ không thèm để ý, nói: "Tôi chưa từng hôn ai bao giờ, như vậy đã đủ thành ý rồi chứ? Tôi đã bảo lưu nụ hôn đầu này hơn hai mươi năm, vì việc này mà thậm chí tôi đã từng từ chối một bộ phim, cũng bởi vì bọn họ không đồng ý cho tôi từ chối quay cảnh thân mật với nam chính. Như thế đổi lấy một ca khúc của anh cũng không tính là cho anh ăn thiệt thòi đi."

Thẩm Ngôn không trả lời, chỉ nghiêng đầu chăm chú nhìn Dịch Lệ Nhiệt Ba, một lúc sau mới ngẩng thẳng người dậy, nghiêm túc nói với nàng ta: "Mới vừa rồi tôi đang nghĩ đến những chuyện khác, không tập trung lắm, cô lại đến 'đổi' một cái nữa đi, để tôi xem xem có đủ điều kiện trao đổi bài hát hay chưa."

"Phốc, ha ha ha!" Dịch Lệ Nhiệt Ba nghe thế, đột nhiên nhịn không được phì cười, nguyên bản tâm tình xấu hổ ban nãy cũng tán đi không ít.

"Anh là đồ bại hoại!"

...

"Lần này... Lần này đủ chưa?"

"Đủ rồi!"

"Vậy anh sẽ viết bài hát như nào cho em? Em nói trước, nhất định phải hay hơn bài của Mật tỷ, không thì... không thì quá lắm cũng phải ngang hàng, nói chung anh làm sao thì làm, dù sao cũng không thể dỏ hơn « Ái Cung Dường » đâu đấy!"

"Cái này đơn giản!"

"Ừm! Thẩm Ngôn, Thẩm Ngôn, anh đang nghĩ gì vậy?"

"Anh đang nghĩ, liệu em có muốn đổi một bài hát nữa hay không?"

"..."

...

Một tiếng sau.

Địch Lệ Nhiệt Ba đã thành công đổi được cả một album!

"Aaaa ~!"

Địch Lệ Nhiệt Ba nằm sấp trên người Thẩm Ngôn, lộ ra bóng lưng mịn màng mà trắng trẻo như tuyết. Nàng cảm cái bật lửa trên đầu gối, ‘tạch’ một tiếng, đốt cho Thẩm Ngôn điều thuốc.

Thẩm Ngôn không phải là kẻ nghiện thuốc, bình thường cũng hiếm khi hút, nhưng lúc này sau khi ‘vận động rèn luyện sức khỏe xong’, thật sự nhìn không được muốn hút một điếu.

Dù sao cũng đạt được thành tựu, hoàn thành điều mà nhân sinh kiếp trước chưa từng thực hiện, thế nên hẳn cần một chút cảm giác nghỉ ngơi.

Mà trong suy nghĩ của Thẩm Ngôn, hút một điếu thuốc sau khi ‘vận động mạnh’ chính là cái nghỉ ngơi ấy.

Đầu ngón tay Địch Lệ Nhiệt Ba vẽ vòng tròn lên bờ ngực Thẩm Ngôn rồi lại loạn động trên mặt hắn. Không hiểu sao, sau khi hoàn thành việc biến mình từ thiếu nữ trở thành phụ nữ xong, nàng cảm thấy bản thân mình bây giờ cực kì bình tĩnh.

Sáng tác bài hát, thu âm ca khúc gì gì đó, nàng hoàn toàn không thêm để ý đến nữa, đừng nói Dương Mật chỉ mới đạt top 5 Kim Khúc Bảng, cho dù « Ái Cung Dường » giành hạng nhất Billboard Thế giới thì nàng cũng chẳng bận tâm.

Một ngoại nhân mà thôi, Địch Lệ Nhiệt Ba nàng đây mới chính là Thẩm phu nhân.

"Chồng à, anh có biết từ khi nào mà em bắt đầu thấy thích anh không?"

Địch Lệ Nhiệt Ba cựa quậy, đổi một tư thế nằm thoải mái hơn, gương mặt nhỏ nhắn dán chặt lên bờ vai Thẩm Ngôn, nhỏ giọng thì thào.

"Anh không rõ, từ bao giờ thế?"

Địch Lệ Nhiệt Ba lộ ra nụ cười ngọt ngào, nàng vui vẻ hồi tưởng: "Chính là từ lần đầu tiên anh nấu cơm cho em ăn ấy."

Thẩm Ngôn ngạc nhiên, một tay vuốt ve mái tóc mượt mà của Nhiệt Ba, một tay khẽ xoa bóp lưng cho nàng đỡ mỏi: "Lúc đó chỉ vừa mới gặp nhau mà, không nghĩ từ sớm như vậy mà em đã có mưu đồ làm loạn với anh rồi."

Địch Lệ Nhiệt Ba bị chọc cười, nhẹ nhàng cắn môi Thẩm Ngôn một cái rồi đáp: "Anh nằm mơ đi, lúc đấy em chỉ mới có hảo cảm với anh thôi, cảm giác tình cách của anh không tệ. Sau đó chậm rãi tiếp xúc với nhau, em dần dần phát hiện, trong đầu em lúc nào cũng có hình ảnh của anh, chờ em kịp phản ứng thì đã quá muộn, em biết mình đã không thể nào rời khỏi anh nữa."

"Xem ra anh vẫn rất có mị lực nhì."

"Cút! Lúc nào cũng huênh hoang. Nè, chồng ơi, còn anh thì sao, anh dỗ em từ bao giờ đấy?" Địch Lệ Nhiệt Ba vùi đầu vào ngực hắn, hít sâu một hơi hương thơm vẫn vитать giữa hai người.

Thẩm Ngôn vuốt ve bờ vai trắng mịn như bạch ngọc của người con gái trong lòng, ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: "Cũng như em thôi, chậm rãi tiếp xúc với đối phương rồi vô tri vô giác có tình cảm từ khi nào không hay."

Chương sau: Bạn Rộn Kiếm Tiền Nuôi Gia Đình

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bá Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bạn rộn kiếm tiền nuôi gia đình

Ngoài cửa sổ một mảnh đen kịt, hôm nay thời tiết có chút âm trầm, không có sao sáng, cũng không có ánh trăng, đoán chừng rất nhanh sẽ có một trận mưa lớn ập tới.

Ở trong căn phòng 8807 ấm áp, Thẩm Ngôn cùng Địch Lệ Nhiệt Ba vẫn đang câu được câu không, nhỏ giọng trò chuyện. Không có chủ đề gì cả, chỉ đơn thuần là em hỏi một câu, anh đáp một câu, cứ thế miên man tâm tình mà thôi.

Tấm màn mỏng manh như tờ giấy ngăn cách hai người coi vậy mà thật kỳ diệu.

Mặc dù chỉ là một tầng giấy thật mỏng, nhưng xuyên phá hay không xuyên phá là cả hai khái niệm rất khác biệt.

Một tiếng đồng hồ trước đó, mối quan hệ giữa Thẩm Ngôn và Dịch Lệ Nhiệt Ba nói quen thuộc thì là quen thuộc, nhưng nói cho cùng vẫn có một tầng ngăn cách ở giữa.

Mà bây giờ hai người bọn họ đã hoàn toàn dung nhập vào cùng một chỗ, trở thành người một nhà danh chính ngôn thuận.

"Thọ trang điểm của Lý Thanh Phong là gay đó, có một lần em vô tình bắt gặp hần len lén sờ đùi Lý Thanh Phong miết, hại em nổi hết cả da gà."

Dịch Lệ Nhiệt Ba không quản cái miệng của mình im lặng được, cả một buổi chiều nằm trên giường, nàng kể lể đủ chuyện bát quái trong đoàn làm phim cho Thẩm Ngôn nghe, vừa kể vừa cười khúc khích, cũng không sợ Thẩm Ngôn chê bai mình nói quá nhiều.

"Chồng à..." Dịch Lệ Nhiệt Ba đột ngột chống cánh tay chòm người dậy, về mặt thành thật nhìn Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn mỉm cười đầy cung chiều: "Thế nào?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba dẩu dẩu môi, vô cùng đáng thương hỏi: "Một năm sau, có khi nào chúng ta sẽ chia tay không?"

Thẩm Ngôn phì cười, dùng đầu ngón tay vuốt ve cần cổ thon nhỏ của Dịch Lệ Nhiệt Ba, đoạn nói: "Em nghĩ cái gì đấy? Chẳng lẽ một năm sau còn muốn ly hôn anh à?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba vội lắc đầu, thành khẩn đáp: "Em chắc chắn sẽ không, nhưng em sợ anh đổi ý."

Thẩm Ngôn thở dài một hơi, vuốt ve mái tóc nàng: "Yên tâm đi, anh cũng sẽ không."

"Ừm, vậy chúng ta sẽ vui vẻ như thế, vĩnh viễn viễn ở cùng một chỗ, ai cũng không cho phép tách ra, về sau nhờ đâu có cãi nhau cũng không cho phép nói tới hai chữ ly hôn."

"Ừm!"

"Hi hi!"

Dịch Lệ Nhiệt Ba dụi dụi cái đầu nhỏ xúu vào lồng ngực Thẩm Ngôn, vui vẻ nhắm mắt lại.

Thẩm Ngôn dụi tàn thuốc, mở mắt nhìn lên trần nhà, có chút cảm thụ khó nói.

Hắn cảm giác trong lòng nhiều hơn một phần lo lắng, nhiều hơn một phần trách nhiệm.

Nữ nhân hắn đang ôm trong tay không còn là mỹ nữ đại minh tinh cao cao tại thượng mà xa lạ nữa, đối phương hiện giờ là người phụ nữ của hắn, là vợ của hắn, và có thể là người sẽ cùng hắn đồng sinh cộng tử đi qua cả một đời người.

Đối với tương lai sau này của mình, hắn cũng đã có suy nghĩ khác trước rồi.

Lúc trước, hắn chỉ cầu có thể sống thoải mái, tự do tự tại, không phụ lão thiên hậu ái dị thường cho sống lại kiếp này, còn lại hết thảy những điều khác đều không trọng yếu.

Nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi, Thẩm Ngôn đã có người khiến mình cần lo lắng cũng như chịu trách nhiệm, hắn nhất định phải làm được điều gì đấy.

Tối thiểu nhất cũng phải nuôi được gia đình.

Tuy rằng Dịch Lệ Nhiệt Ba rất giỏi, gia cảnh lại giàu có, nhưng tiền của nàng chính là của nàng, Thẩm Ngôn là nam nhân, không thể ăn bám nàng như trước, hơn nữa hắn còn phải trở thành chỗ dựa cho nàng mới đúng.

Chỉ có điều, Thẩm Ngôn tự nhủ, dù làm gì thì làm, bản thân mình không thể phạm lại sai lầm của kiếp trước, vì lao đầu đi kiếm tiền mà xem nhẹ hết thảy những cái khác, bỏ gốc lấy ngọn. Nếu vấp ngã hai lần cùng một lý do như thế, hắn sống lại xem như cũng uống phí rồi.

...

Dịch Lệ Nhiệt Ba cũng không định ở lại phòng Thẩm Ngôn nguyên đêm, nàng đến cùng vẫn còn có chút chột dạ, sợ bị Dương Mật bắt gặp.

Đêm nay Dương Mật có một cảnh quay quan trọng, nhưng cậu ấy mà quay xong thì kiểu gì lúc trở lại khách sạn cũng sẽ tới tìm Thẩm Ngôn một lát, nếu để Mật tỷ nhìn thấy bộ dáng này của hai người, vậy thì không dễ giải thích lắm.

Thế nhưng sâu trong nội tâm nàng vẫn có chút kháng nghị nho nhỏ, ấy là nàng cho rằng mình không cần thiết phải giải thích cái gì cả.

...

Nhìn tư thế đi đường có chút kỳ quặc của Dịch Lệ Nhiệt Ba, Thẩm Ngôn không khỏi phì cười. Dẫn nàng về phòng xong, hắn mới quay lại phòng mình.

Thẩm Ngôn ngồi thờ người trên giường suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mới quyết định lấy điện thoại ra gọi cho Hoàng Bác.

"Ồ, hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à, cậu thế mà chủ động gọi điện thoại cho anh." Tiếng cười ha hả của Hoàng Bác theo đầu kia điện thoại truyền đến.

Thẩm Ngôn hỏi: "Anh có tiện nói chuyện một lát được không?"

"Được thôi, anh đang ở nhà ấy mà, cùng chị dâu cậu xem tivi."

"Ừm, tôi có chính sự cần hỏi ý kiến anh."

"Xùy!" Hoàng Bác cười rộ lên, "Chính sự gì?"

Thẩm Ngôn trầm tư một lát rồi dứt khoát nói thẳng: "Tôi yêu rồi."

"..."

"Uy, anh còn đó không?"

"Đây này, đây này!" Hoàng Bác chép chép miệng, nói: "Cảm giác có chút theo không kịp suy nghĩ của cậu. Đại ca à, đến vợ mà cậu cũng cười một lèo năm người rồi. Thế mà bây giờ cậu còn nói với anh cậu đang yêu đương? Ngoại tình sao? Cái này anh không giúp được, cũng không cho cậu lời khuyên gì được đâu."

Thẩm Ngôn dở khóc dở cười: "Nói tầm bậy cái gì đó, trước đó anh biết mà, vì chút hiểu lầm nên tôi và năm cô ấy mới buộc dính cùng một chỗ mà thôi."

"Cho nên hiện tại thật sự là ở cùng một chỗ rồi?"

"Ừm!"

"Cả năm người?"

"Một thôi!"

"Dương Mật?"

"Nhiệt Ba!"

"Vậy Dương Mật bỏ đâu?"

"..." Thẩm Ngôn không nói gì, trầm mặc chốc lát mới ngập ngừng đáp: "Nàng ấy... tạm thời không có, cũng có thể là mãi mãi cũng không có, ai biết rõ trước điều gì đâu."

Hoàng Bác hít một hơi thật sâu, "Coi cuộc sống bừa bãi của cậu kia, vừa nhìn liền biết tình cảm của cậu sau này chắc chắn hỗn loạn mà, cũng bởi vậy nên anh cậu đây mới nhiệt tình bỏ phiếu ủng hộ quốc gia hủy bỏ chế độ một chồng nhiều vợ đấy. Chỉ cưới một người vợ thôi đã đủ phiền phức, cậu lại còn..."

Hoàng Bác nói còn chưa dứt lời thì đầu dây điện thoại bên kia đã truyền đến một tiếng 'bóp' kèm theo tiếng la oai oái của anh ta, hẳn là vừa bị người ta đập cho một quyền.

Đoán chừng là vợ của Hoàng ảnh đế.

Hoàng Bác có thể được xem như số ít nam nhân tốt trong vòng giải trí này. Vợ anh ta là người ngoài ngành, kết hôn với nhau khá sớm, nhiều năm như vậy rồi mà Hoàng Bác cũng chưa từng dính phải một scandal tình ái nào. Người xung quanh đều thấy tình cảm giữa phu thê bọn họ phi thường ân ái.

"Khụ khụ, cái kia.... rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?" Hoàng Bác ho khan mấy tiếng chữa ngứa.

Thẩm Ngôn ngại ngần đáp: "Đã xác định yêu đương rồi thì nhất định phải phụ trách người ta, cho nên tôi muốn đi làm kiếm tiền nuôi gia đình."

Hoàng Bác trêu chọc: "Bộ cậu cảm thấy Nhiệt Ba thiếu tiền sao? Người ta đang lúc đương hồng (nổi tiếng) có được hay không?"

Thẩm Ngôn thờ dài một phen: "Nàng có tiền là chuyện của nàng, dù sao thì bản thân tôi cũng nên làm ra chút vốn liếng gì chứ. Bác ca, tôi nói anh nghe, đây là vấn đề thái độ, và lại nếu như tôi có tiền thì Nhiệt Ba cũng không cần vì tiền mà phiền não, vất vả nữa. Nàng ấy muốn làm cái gì thì làm cái đó, kia không tốt hơn sao?"

Hoàng Bác gật gù: "Cậu nói vậy cũng đúng, thế cậu đã nghĩ kỹ làm sao để kiếm tiền chưa?"

- - - - -

Chương sau: Mùi Hương Vẫn Vết Không Tan

Chương 56: Mùi hương vẫn vít không tan

"Chưa, thế nên mới gọi điện thoại hỏi anh đây!" Thẩm Ngôn thẳng thắn đáp.

Hoàng Bác nói: "Vậy cậu có dự định đi theo ngành nghề nào không? Kỳ thật cậu có không ít lựa chọn còn gì. Khám bệnh bắt mạch, nấu ăn, sáng tác nhạc, chơi đàn... chẳng phải những việc này cậu đều biết làm sao? Người đa tài đa nghệ đúng là may mắn, lấy thiên phú của cậu, cứ tùy tiện theo đuổi thứ mà mình thích đi, kiểu gì chẳng làm ra thành tựu."

Thẩm Ngôn suy nghĩ một chút, nói: "Thật sự là tạm thời tôi không quyết định được mình muốn làm cái gì, chỉ là có một vấn đề..."

"Vấn đề gì?" Hoàng Bác tò mò hỏi.

"Bản thân tôi đối với đời sống vật chất không quá theo đuổi, muốn kiếm tiền cũng chẳng qua là để lo được cho Nhiệt Ba mà thôi, cho nên tôi sẽ không vì kiếm tiền mà lao đầu như con thiêu thân, xem nhẹ sinh hoạt xung quanh đâu."

"Cho nên ý cậu là?"

"Ý tôi muốn hỏi anh là có việc gì tương đối tự do, thoải mái, không quá bó buộc thời gian nhưng lại có thể kiếm tiền nhanh không?"

Hoàng Bác bắt đầu đáp: "Lão đại à, cậu nói đùa hay thật đấy. Nếu biết chỗ nào có loại nghề nghiệp giống vậy thì phiền cậu báo anh một tiếng nhé, anh cũng muốn theo cậu đi làm đấy."

Thẩm Ngôn đưa tay bóp trán, khẽ nhún mày, "Xin lỗi, tôi diễn đạt không đúng lắm, vậy bỏ yếu tố thoải mái đi nhé. Một môi, vất vả một chút cũng không quan trọng, tôi chỉ cần có nhiều thời gian tự do, kiếm tiền nhanh chóng là được."

Hoàng Bác bên kia trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới mở lời: "Thẩm Ngôn, anh thấy cậu hơi bị để tâm vào chuyện vụn vặt rồi đấy."

Thẩm Ngôn không hiểu, "Ý anh là sao?"

Hoàng Bác giải thích: "Cậu xem lại đi, chính cậu cũng đã nói bản thân đối với tiền bạc không xem nặng, vậy vì cái gì mà cậu còn nhất định phải xoắn xuýt việc này như thế? Nhiệt Ba thật sự rất có tiền, nhiều bao nhiêu thì anh không biết, nhưng tuyệt đối đủ sống thoải mái cả đời này. Mà tiền cũng chỉ là vật ngoài thân, ví dụ ngay việc sinh hoạt hằng ngày đi, một trăm triệu hay một tỷ cũng chẳng có mấy khác biệt, chỉ là con số mà thôi, cậu vì một con số biến hóa mà đau đầu khổ não, xoắn xuýt cả ngày như vậy, hữu dụng không?"

Thẩm Ngôn mặt mũi đáp: "Tôi cũng biết rõ đạo lý này, nhưng vấn đề bây giờ là... Tôi dù sao cũng phải làm chút gì đó chứ, tôi cứ có cảm giác nếu bản thân mình không nỗ lực làm gì cả thì rất có lỗi với Nhiệt Ba."

Hoàng Bác cười nói: "Nếu nghĩ được như vậy thì chứng tỏ cậu cũng chưa quá mức cận bã đâu. Ha ha, anh đùa đấy, nhưng tóm lại nói trắng ra là cậu muốn kiếm việc làm để cho lòng mình cân bằng một chút chứ gì?"

"Đại khái chính là ý tứ này!" Thẩm Ngôn theo bản năng gật đầu.

Hoàng Bác nói: "Vậy cậu càng không cần xoắn xuýt việc kiếm tiền đâu, người ta nhà cậu vốn cũng không thiếu tiền. Cậu hoàn toàn có thể 'có trách nhiệm' với các em ấy trong phương diện khác mà. Giống như trước đây vậy, chiếu cố mọi sinh hoạt của các em ấy, quan tâm, chăm sóc, làm bạn cùng bọn họ. Việc này chẳng phải càng có ý nghĩa hơn so với việc cậu lao ra ngoài đi kiếm tiền về cho bọn họ tiêu xài sao?"

Thẩm Ngôn một bên suy tư một bên gật đầu, tựa hồ Hoàng Bác nói cũng có lý, quả nhiên là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Không nghĩ tới tự mình cũng có lúc không thông não như vậy.

"Không phải các em ấy, là em ấy thôi!" Thẩm Ngôn phút cuối còn cường điệu nhấn mạnh một câu.

Hoàng Bác phá ra cười lớn, sau đó nói: "Đây cũng là vấn đề phiền phức của cậu đấy, anh không tin cậu không nhìn ra Dương Mật thích cậu."

"Một đại nam nhân như anh làm sao lại nhiều chuyện như thế chứ? À phải rồi, sao giờ này anh lại về nhà?"

Hoàng Bác tức giận gào vào ống nghe: "Nói cậu có sắc quên huynh đệ cũng chẳng sai đâu, thừa đại ca, tiểu đệ đây về lại nội thành cũng được hai ngày rồi."

"Anh quay phim xong rồi à?"

"Xong rồi, lúc này có thể thoải mái nghỉ ngơi một thời gian. Anh dự định mang chị dâu cậu với nhóc con ra nước ngoài chơi một vòng rồi về."

"Ồ, chúc gia đình anh đi chơi vui vẻ nhé, tôi cúp máy trước đây!"

Tắt điện thoại xong, Thẩm Ngôn tiện tay quăng nó lên cái tủ cạnh giường. Hắn để trần thân trên, đi đến phía trước cửa sổ, hai tay chống lấy bệ cửa, lặng lẽ nhìn ra khung cảnh tối đen như mực bên ngoài.

Tâm tình Thẩm Ngôn bây giờ cực kỳ tốt.

Trước ngày hôm nay, sâu trong nội tâm của hắn vẫn luôn cảm thấy cô độc, bởi vì hắn biết mình có điểm khác biệt so với mọi người. Ngay cả cái thế giới này đối với hắn mà nói cũng rất lạ lẫm.

Loại cảm giác cô độc ấy khiến hắn luôn cảm thấy giữa mình và hết thảy người chung quanh cách nhau bởi một tấm màng mỏng, nhìn như dung nhập, kì thực hắn chính là một sự tồn tại rời rạc bên ngoài.

Nhưng giờ phút này, hắn phát hiện loại cô độc và tấm màng giấy ngăn cách kia đã sớm biến mất.

Thẩm Ngôn hắn bây giờ đã có người con gái mình thích, mà đối phương cũng thích hắn, như vậy thì dù bây giờ hắn lập tức biến mất hoặc chết đi, hắn cũng đã lưu lại một chút vết tích ở cái thế giới này rồi, không còn cảm giác mờ mịt lung, mình không cần ai cũng không ai cần mình như trước đây nữa.

"Đang nhìn cái gì mà chăm chú vậy?"

Cửa phòng mở ra, Dương Mật mỉm cười đi đến. Cô nàng vừa từ studio trở về liền đến thẳng đây, ngay cả phòng mình còn chưa ghé qua đã tới tìm Thẩm Ngôn.

"Ồ, phòng anh có mùi gì kỳ thế này?"

Dương Mật đang vui vẻ đi tới gần cửa sổ, đột nhiên chợt nhíu mày, cái mũi hít hít vào, ánh mắt trái phải đảo qua một vòng, cuối cùng dừng ở trên giường.

Chăn mền trên giường Thẩm Ngôn vẫn chưa được xếp gọn lại, tàn tích 'mãnh liệt' buổi chiều như nào thì vẫn còn y nguyên như thế.

Dương Mật đi đến bên giường, cúi người cẩn thận ngửi ngửi, hàng lông mày càng lúc càng nhíu chặt, hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên, ánh mắt cổ quái nhìn về phía Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn mấp máy miệng, suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định ngả bài, loại sự tình này không có khả năng một mực giấu diếm, mà hắn cũng không thích nói dối đối phương.

Hắn thừa nhận bản thân mình có lòng tham, nhưng hắn không phải là một kẻ cạn bã tới nỗi nay ngon ngọt với người này, mai dối gạt ong bướm với người kia.

"Tôi..."

"Hiểu rồi hiểu rồi!" Dương Mật bình tĩnh gạt đầu, gương mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười trêu chọc, nàng nói: "Dù sao anh cũng là thanh niên đương tuổi đôi mươi, huyết khí phương cương, có nhu cầu trong phương diện này là chuyện rất bình thường, bất quá Thẩm Ngôn à, anh cần phải tiết chế một chút nha, đã mở cửa sổ rồi mà mùi vẫn còn chưa tiêu tán nổi kia, ha ha ha ha!"

Dương Mật nói xong chính mình cũng vui vẻ, nhưng thấy vẻ mặt bình tĩnh của Thẩm Ngôn, nàng chợt khựng lại. Dương Mật khó hiểu nhìn Thẩm Ngôn, mà đối phương thì chỉ lặng lẽ nhìn nàng, một lời cũng không nói gì.

Dương Mật nhíu mày, nàng vội xoay người lại tiếp tục ngửi mùi hương không mấy dễ chịu kia, sau đó không biết nghĩ tới điều gì, Dương Mật chợt vùng tay vén tấm chăn nhún lên.

Quả nhiên, trên đó có một vết máu đã chuyển sang màu nâu sẫm.

Hiển nhiên đây không phải là máu mũi.

"Ai? Là ai?"

Hồ hấp Dương Mật có chút bất ổn, nàng cố gắng kiềm chế sự chua xót trong lòng, thế nhưng đôi mắt ầng àng nước đã bán đứng tâm tình hiện giờ của nàng. Dương Mật đau đớn nhìn thẳng vào mắt Thẩm Ngôn, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Thẩm Ngôn hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng đáp: "Nhiệt Ba!"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Khoe khoang cái gì?

Quả nhiên.

Kỳ thật trong lòng Dương Mật đã có suy đoán, người lưu lại đạo dấu vết này không phải là Dịch Lệ Nhiệt Ba thì còn có thể là ai? Cũng không thể là Lưu Hiểu Kiều cùng Mạnh Bình Bình được, các nàng có dũng khí leo lên giường Thẩm Ngôn chắc?

"Chuyện xảy ra khi nào?"

"Chiều nay!"

"..." Thần sắc Dương Mật gần như sụp đổ, giọt lệ chực chờ nơi khóe mắt rốt cục không nhịn được nữa, từng giọt nhanh chóng rơi xuống.

Nàng đi đến bên người Thẩm Ngôn, gương mặt lê hoa đái vũ trông mà không khỏi thương cảm, nàng hỏi: "Vậy tôi thì sao?"

Thẩm Ngôn trầm mặc không nói lời nào, thật sự là giờ phút này, hắn không biết mình nên nói cái gì mới phải.

Dương Mật vốn còn chút mong đợi, ôm tâm lý thấp thỏm, dè dặt khi hỏi câu mới rồi. Thế nhưng sự im lặng của Thẩm Ngôn trong nháy mắt đã khiến tâm trạng nàng chìm đến đáy cốc, nước mắt càng thêm mãnh liệt rơi xuống.

"Đồ chết tiệt, anh là tên xấu xa!"

Dương Mật khóc òa ra, tay nhỏ nắm chặt nắm đấm, không ngừng đánh lên lồng ngực Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn không nhúc nhích, đứng yên ở nơi đó, để mặc cho Dương Mật đánh mình. Hồi lâu sau, ngay lúc nàng bắt đầu buông xuôi, mệt mỏi không buồn mắng hắn nữa, Thẩm Ngôn đột ngột bắt lấy cổ tay Dương Mật.

"Anh làm cái gì? Buông ra... Tôi nói anh buông ra! Aaaa..."

Một tiếng sau.

Thẩm Ngôn tựa vào đầu giường, lại đốt một điều thuốc ‘nghi thức’.

Dương Mật giấu mình trong tấm chăn dày, đợi tới khi ngộp thở tới không thể chịu được hơn nữa mới đành xấu hổ thò đầu ra, ngáp ngừng một lát liền quyết định nằm sấp lên người Thẩm Ngôn, cái cằm gác trên bờ vai hắn.

"Đau chết mất."

"Sao ban nãy em luôn miệng kêu thoải mái với cả thích lắm?"

"Anh đi chết luôn đi!"

Dương Mật và nhẹ lên miệng Thẩm Ngôn một cái, liếc mắt xem thường hắn.

Dương Mật nằm im trên người người đàn ông của mình, trong lòng suy nghĩ mông lung không thôi. Máy lần nàng giật giật miệng định nói chuyện, bởi vì nãy giờ nàng vẫn lẩn tránh một việc, ấy là Thẩm Ngôn định giải quyết mối quan hệ tay ba giữa nàng cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba như thế nào.

Nhưng lời đến bên miệng lại bị Dương Mật nuốt trở về, nàng biết rõ vấn đề này rất khó trả lời, vì thế nàng không muốn đang thời điểm ầm áp như vậy lại lôi chuyện đó ra làm hỏng hết tâm tình của cả hai.

Và lại, nàng cũng không có lòng tin trăm phần trăm là Thẩm Ngôn sẽ chọn mình.

"Hôm nay Lý Thanh Phong và Dương Lập Hoa lại đánh nhau đấy."

Dương Mật vươn cánh tay mềm mại ôm vòng qua cổ Thẩm Ngôn, vui vẻ kể chuyện lúc chiều ở trường quay.

"Tại sao lại đánh nhau nữa rồi?"

"Em cũng không biết, nhưng lần này không chỉ cãi cọ linh tinh nữa, thật sự động thủ luôn ấy."

Thẩm Ngôn nhú mày, cảm thấy có chút ngoài ý muốn, hai tên nương pháo (1) kia mà cũng dám động tay động chân với nhau à?

"Chiến một trận ra trò không?"

Dương Mật cười cười, kể lại: "Cũng tạm được, Dương Lập Hoa cào rách một vết trên tay Lý Thanh Phong, Lý Thanh Phong cũng không vừa, bẻ sao mà ngón trở tay phải của Dương Lập Hoa sung vù lên rồi."

Thẩm Ngôn tưởng tượng ra cảnh đó, không nhìn được phì cười, "Kết quả vậy thì xem ra tình hình chiến đấu của hai người bọn họ cũng được coi là tương đối thảm thiết rồi, đoàn làm phim có bị ảnh hưởng gì không?"

Dương Mật lắc đầu, nói: "Không ảnh hưởng gì đâu, mọi người đều coi như được xem trò náo nhiệt miễn phí mà thôi. Em với đạo diễn cũng không quan, cứ để công ty quản lý của hai người họ tự mà đau đầu giải quyết đi, chỉ cần đừng làm chậm trễ tiến độ quay phim thì dù có đánh chết em cũng không quan tâm."

Thẩm Ngôn một tay vuốt ve bờ eo thon của Dương Mật, một tay sờ lên bộ phận mềm mại nhất trên người nàng, đoạn thủ thiêu chọc: "Có phải nhà tư bản nào cũng đều máu lạnh như em hay không?"

Dương Mật phì cười: "Không có cách nào nha, hiện tại không máu lạnh một chút, tương lai Bảo Bảo của chúng ta ngay cả tiền mua sữa bột uống cũng không có đâu, như vậy thì chúng ta thành kẻ đáng thương rồi."

"Chắc, của em lớn như vậy, cần gì Bảo Bảo phải uống sữa bột nữa."

"Này, anh nhẹ tay thôi, bóp hồng tương lai con anh không có gì dễ bú, nó tìm anh bắt đền thì tự mà chịu trách nhiệm đấy."

...

Ban đêm Dương Mật không đi, dứt khoát ngủ lại ở phòng Thẩm Ngôn luôn.

Nàng cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba không giống nhau, dù sao thì nàng cũng không hề thấy có chút nào chột dạ, ai bảo cô nàng kia 'bất nghĩa' trước, vậy thì không thể trách nàng 'bất nhân' được.

...

Đêm hôm đó, quả nhiên trời bắt đầu mưa rào rích. Mưa đến tận sáng sớm vẫn chưa có dấu hiệu ngừng, thậm chí càng lúc càng có xu hướng lớn hơn. Mấy hạt mưa dòn dập rơi lộp bộp va vào trên cửa sổ, thỉnh thoảng lại có vài tiếng sấm vang lên, nghe mà giật cả mình.

Thẩm Ngôn vẫn dậy sớm như mọi ngày. Kể từ lúc may mắn học được cách Luyện Khí xong, tác dụng phụ duy nhất có lẽ là rốt cuộc hẳn không ngủ thẳng giấc được nữa, không phải bản thân cô ý nghĩ ít gì, mà chỉ vì tinh thần lực quá dồi dào, muốn ngủ nhiều hơn một lúc cũng trần trọc khó mà ngủ được.

Hắn vào nhà vệ sinh tắm rửa thay đồ một lượt rồi ra ngoài bắt đầu chuẩn bị điểm tâm cho ba người.

Hơn bảy giờ, cửa phòng hắn vang lên tiếng gõ cửa, Thẩm Ngôn vừa mở ra thì Dịch Lệ Nhiệt Ba đã như một con gió ủa vào, nàng trực tiếp nhảy lên lưng ôm chặt lấy cả vai Thẩm Ngôn, đoạn vui vẻ nói: "Chồng ơi, sáng nay mưa lớn quá nên đoàn làm phim báo nghỉ, hi hi, thơm như vậy, chúng ta ăn cái gì thế?"

"Cháo cua với sủi cào."

"Oa, nghe xong bụng liền thấy đói rồi, chồng à, anh thật là giỏi!"

Dịch Lệ Nhiệt Ba không tiếp tục quấy rầy Thẩm Ngôn, nàng tung tăng đi đến bên cửa sổ, định bụng ngắm nhìn trời mưa mùa hạ một lát, nào ngờ người còn chưa tới, ánh mắt đã bị một mái tóc giả trên giường hấp dẫn tầm nhìn.

Trên giường Thẩm Ngôn làm sao lại có thứ này?

Dịch Lệ Nhiệt Ba vội đi tới, vừa nhìn liền trợn trừng hai mắt, cái kia nào có phải tóc giả, rõ ràng đây là tóc thật, không đúng, trọng điểm ở đây là người, hơn nữa còn là một cô gái. Chết tiệt, là ai dám lén lên giường của chồng nàng?

Bi thương và sự phẫn nộ nhanh chóng đan xen khắp cõi lòng Dịch Lệ Nhiệt Ba, nàng mạnh tay gỡ tấm chăn lên, không chút khách khí lật ngang thân mình nữ nhân đang đưa lưng về phía nàng ra xem.

"Àiii! Còn sớm mà." Dương Mật ngáp một cái, tối hôm qua, sau nửa đêm, nàng và Thẩm Ngôn lại tới một lần nữa, lúc này cơ thể đau nhức tựa như bị xe cán qua, khắp người bải hoải, mỏi mệt, không muốn nhúc nhích chút nào.

"Là cậu à? Làm gì thế, để yên cho tớ ngủ." Dương Mật nhận ra người tới, hai mắt nàng nhắm tịt lại, cầu nài mấy tiếng rồi gơ tay kéo mền đắp lên người, muốn tiếp tục ngủ thêm một lát.

Dịch Lệ Nhiệt Ba thấy vậy liền sợ tới đơ người, là Mật tỷ sao?

Phải rồi, ngoại trừ nàng thì còn có thể là ai.

Không, không đúng, là cậu ấy cũng không được!

"Dương Mật, cậu đứng lên ngay cho tớ!"

"Ai nha, cậu có thấy phiền hay không vậy, đừng có kéo tay tớ nữa!"

"Cậu còn dám nói tớ phiền? Cậu chính là kẻ thứ ba, dám xen vào phá hư tình cảm gia đình của người khác, cậu còn dám nằm đó ngủ nửa hả, mau ngồi dậy nói rõ ràng cho tớ!"

Địch Lệ Nhiệt Ba lôi kéo Dương Mật ngồi dậy, sau đó ném quần áo đang vứt đầy trên ghế vào tay nàng ta, tức giận nói: "Mặc quần áo vào nhanh lên, khoe khoang cái gì không biết."

Đúng là càng nhìn càng ngứa mắt mà. Không sai, so gì chứ so chỗ cho 'Bảo Bảo sau này có thể ăn no' thì Địch Lệ Nhiệt Ba quả thật kém xa Dương Mật.

Đương nhiên, không phải nàng quá nhỏ, chỉ có thể nói là quân địch quá lớn mà thôi. Địch Lệ Nhiệt Ba nghĩ thầm trong lòng.

"Cậu có thôi ngay đi không?" Dương Mật đang buồn ngủ bị tiếng hét oang oang của Địch Lệ Nhiệt Ba làm ong cả đầu óc, con buồn ngủ lập tức bay biến sạch, nàng tức giận trừng mắt nói.

- - -

Chương sau: Đây Chính Là Tình Cảm

- - - - -

(1) Nương pháo (娘炮): Nương pháo là từ chỉ một người con trai có cách cư xử, ăn nói, tính cách giống con gái, không liên quan đến ngoại hình có nữ tính hay không, cũng không liên quan đến việc người đó là trai thẳng hay cong. Chú ý, từ này phải đặt trong trường hợp cụ thể mới có thể biết nó có phải từ chửi thề hay không, cũng giống như "khùng hủ" bên mình, người ta dùng mãi thành quen vậy. Tuy nhiên nó không có nghĩa gì tốt đẹp cả, là một từ mang hàm ý phê phán.

Từ này xuất phát từ đâu? Trong phim thần tượng Đài Loan "Tôi Muốn Trở Thành Trái Hồng Giòn" (sản xuất năm 2007), do nam chính lúc nào cũng nhút nhát, yếu đuối, nên nữ chính đã mắng nam chính "tại sao cậu giống nương pháo vậy?", tức có nghĩa là "tại sao cậu mềm yếu như con gái vậy?"

- - -

Lại tới một em nữa rồi nài :))) Xem ra thận của Thẩm Ngôn có vẻ tốt :)))

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Đây chính là tình cảm

Địch Lệ Nhiệt Ba phồng mang trợn má.

Cậu là đồ tiểu tam, bị tôi là vợ cả bắt gian ngay tại giường, cậu không xin lỗi tôi thì thôi, cậu dựa vào cái gì còn phát cáu?

Hon nữa lại còn dám trêu tôi, hiện tại tiểu tam đều phách lối như vậy sao?

"Dương Mật, hôm nay cậu nhất định phải nói rõ ràng cho tớ."

Dương Mật mặc áo thun vào, phía dưới vẫn để trần, một môi ngáp một hơi thật dài, "Nói cái gì?"

Địch Lệ Nhiệt Ba thấy vậy thì lại càng tức, quá vô si rồi.

"Cậu nói thử xem, vì sao cậu lại không một mảnh vải, để trần cái mông nằm trên giường của chồng tớ, chẳng lẽ cậu không cảm thấy nên cho tớ một lời giải thích sao?"

Dương Mật im lặng nhìn Địch Lệ Nhiệt Ba, hồi lâu sau mới hỏi: "Ai là chồng của cậu?"

"Nói nhảm, cậu còn hỏi câu này nữa à?"

"Nếu như người cậu nói là Thẩm Ngôn, vậy thật ngại, anh ấy cũng là chồng tớ."

Địch Lệ Nhiệt Ba há hốc miệng, đứng sững người ra, đứng rồi, sao tự dưng ban nãy lại quên bồng việc này? Hừ, chắc chắn là do bị Dương Mật chọc đến tức phát ngu luôn rồi.

Dương Mật không để ý tới Địch Lệ Nhiệt Ba, nàng đứng dậy xuống giường, đi đến bên người Thẩm Ngôn đang nấu cơm, thân mật hôn hân một cái rồi vui vẻ đi đến bên cửa sổ ngắm mưa.

"Thời tiết này làm sao quay phim được, đoàn làm phim không thông báo gì sao?" Dương Mật quay đầu hỏi Địch Lệ Nhiệt Ba.

Địch Lệ Nhiệt Ba theo bản năng đáp: "Có nói, bảo là cho nghỉ ngơi nửa ngày, buổi chiều xem tình huống, nếu như mưa vẫn không ngừng thì cũng chỉ có thể tiếp tục..."

Địch Lệ Nhiệt Ba đang nói chột khựng lại, gương mặt xinh đẹp lần nữa hiện lên thần sắc tức giận, nàng không vui nói: "Tớ tha thứ cho cậu rồi sao, đừng làm ra vẻ tỏ với cậu rất thân thiết. Cậu còn thiếu tớ một lời giải thích đấy, uống công tớ vẫn luôn xem cậu là chị em tốt, vậy mà cậu lại trèo lên giường người đàn ông của tớ."

Dương Mật bắt đầu nói: "Cậu vẫn chưa thôi đi đúng không, có phải cần tớ cầm tờ giấy hôn thú quẳng vào mặt cậu, cậu mới vừa lòng không?"

Địch Lệ Nhiệt Ba nghiêng chặt răng: "Có giống nhau đâu, cậu đừng có đánh tráo khái niệm. Cậu kết hôn đó là bởi vì hiểu lầm, một năm sau cậu nhất định phải ly hôn, nhưng tớ và Thẩm Ngôn thì khác, tụi tớ là có tình cảm với nhau."

"Cậu thì có tình cảm gì?"

"Đây chính là tình cảm!"

Địch Lệ Nhiệt Ba vén chăn lên, chỉ vào vết máu đã khô trên giường.

Nàng muốn lấy mình chứng cái ngàn vàng đó để chứng minh nàng cùng Thẩm Ngôn thật sự yêu nhau, là nàng tự nguyện giao lần đầu tiên cho hắn, cái này tương đương với việc ấn một con dấu lên giấy chứng nhận vậy.

Thế nhưng... thế nhưng hiện tại trên giường lại có tận hai vết máu cách xa nhau, rất dễ dàng phân biệt đó không phải là máu của cùng một người.

"A? Cậu cũng là xử nữ sao?"

"Cút!"

...

Kỳ thật đối với tình huống trước mặt, Địch Lệ Nhiệt Ba đã ít nhiều chuẩn bị sẵn tâm tư, mà không chỉ mỗi nàng, ngay cả Dương Mật cũng thế.

Trong khoảng thời gian này ba người vẫn luôn ở chung một chỗ, các nàng tự nhiên đều nhìn ra được đối phương cũng thích Thẩm Ngôn.

Mà Thẩm Ngôn đối xử với hai nàng đều tương đồng như nhau, cho nên khả năng lớn nhất để xử lý cục diện này, ấy chính là ba người tiếp tục như trước, ở cùng một chỗ bên nhau.

Cũng chính bởi vì đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cho nên hai cô gái tiếp thu chuyện đang diễn ra tương đối dễ dàng.

Vừa rồi cãi nhau cũng chỉ là ngoài mặt mà thôi, còn không bằng nói là đang đùa giỡn qua lại, bởi vì trong lòng cả hai thật sự không giận dữ gì hết.

Nếu như thật tức giận, hoặc là nói nếu như tình địch là một người khác, không phải Nhiệt Ba hoặc Dương Mật, thì khẳng định tình hình này giờ không thể nào hiền hòa như vậy, cãi nhau long trời lở đất là chuyện không thể tránh khỏi, có khi đã đổ máu này giờ cũng nên.

Tình yêu thật sự là một chuyện rất đau đầu, thỏa hiệp với đối phương đến cùng cũng chỉ vì bất đắc dĩ, chứ không làm gì có ai lại muốn bản thân chung chông với người khác.

Ba người ngồi vây quanh cái bàn gỗ nhỏ, Địch Lệ Nhiệt Ba và Dương Mật vẫn như thường ngày, cời dép để trần chân nhỏ, ngồi xếp bằng ngay ngắn trên giường.

Đây là chỗ ngồi cố định của hai nàng, dù hiện tại mối quan hệ của ba người đã thay đổi nhưng bọn họ vẫn giữ nguyên thói quen ngồi ở chỗ đó, ngồi cạnh bên nhau.

"Món sủi cảo nhìn ngon quá, để em ném thử xem!"

Địch Lệ Nhiệt Ba mới vừa ngồi xuống đã không kịp chờ, vội dùng đũa gấp một viên sủi cảo tròn quay lên nhét vào trong miệng.

Sủi cảo vừa lấy ra khỏi nồi hấp, vẫn còn khá nóng, Địch Lệ Nhiệt Ba háo ăn, cắn một cái liền a a kêu lên, cấp tốc phun ra bát. Thế nhưng đồ ngon thì không thể lãng phí, nàng lại nhanh chóng phồng miệng thổi thổi, thổi nguội lại gấp lên ăn.

Dương Mật chứng kiến từ đầu tới cuối, không nhịn được nhún mày, nói: "Cậu đừng có buồn nôn như vậy."

Địch Lệ Nhiệt Ba thân nhiên đáp: "Nước bọt của chính mình thì có cái gì mà buồn nôn, và lại đừng có ngồi đó chê bai, cũng không phải cậu chưa từng ăn qua, giả bộ sạch sẽ cái gì."

Dương Mật trừng mắt, "Tớ mắt trí nhớ rồi chắc, tớ dính phải nước bọt cậu hồi nào mà sao tớ không biết?"

Địch Lệ Nhiệt Ba vùng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn bày ra dáng vẻ nghiêm túc nói chuyện: "Tớ hôn Thẩm Ngôn, anh ấy lại hôn cậu, cái này không phải tương đương với việc hai chúng ta đã gián tiếp hôn nhau sao?"

Dương Mật nghĩ nghĩ, thật đúng là có chuyện này.

"Thế nào, tớ nói quá đúng, không cãi lại được chứ gì?"

"Im, mau ăn cơm của cậu đi!"

....

Ăn xong điểm tâm, ba người quyết định không ra khỏi phòng, cứ thế biếng nhác nằm yên trên giường nói chuyện phiếm.

Trước đây bọn họ đã gọi nhân viên phục vụ phòng ở khách sạn dọn dẹp qua một lượt, ga trải giường của Thẩm Ngôn cũng phải thay, vì dù sao trên đây cũng đã dính đầy 'vết bẩn' và cả vết máu lần đầu tiên của hai đại mỹ nữ.

Còn việc xử lý tấm ga đó như thế nào, hai nàng không nói, Thẩm Ngôn cũng không hỏi đến.

"Đủ rồi đủ rồi, đừng làm rộn nữa!"

Thẩm Ngôn một tay nắm lấy cổ tay Dương Mật, một tay chặn ngang chân Địch Lệ Nhiệt Ba đang đá qua.

Thẩm Ngôn ở giữa, hai cô gái nằm hai bên.

Bọn họ muốn ôm hân, khó tránh khỏi sẽ đụng phải đối phương, vì vấn đề này mà hai cô gái đã nháo suốt nửa ngày.

Từ điểm này nhìn lại, xem ra năng lực hồi phục của nữ nhân quả thật mạnh hơn so với nam nhân nhiều.

Tối hôm qua sau khi 'xong việc', cả hai người đều là một bộ yếu đuối như hoa như ngọc, vậy mà chỉ ngủ qua một đêm, hiện giờ bọn họ thân thanh khí sáng, nguyên khí mười phần rồi.

"Này, bao giờ các em rảnh thì đến bệnh viện kiểm tra thân thể một lượt đi, khám sức khỏe tổng quát ấy." Thẩm Ngôn nhớ ra cái gì đó bèn quay sang dặn dò hai đại mỹ nữ nằm cạnh.

Địch Lệ Nhiệt Ba nằm úp sấp xuống giường, quơ quào đôi chân vừa thon vừa dài giữa không trung để vận động sau khi ăn. Nghe hân nói, nàng bèn phá ra cười: "Chồng à, em phát hiện cũng có những chuyện anh không rành lắm nhì. Lúc này mới bao lâu, dù có muốn kiểm tra xem nhờ có mang thai hay không thì cũng phải để một hai tháng nữa mới có kết quả chứ."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chàng trai trẻ, cậu tới rồi!

Thẩm Ngôn nghe thế liền vỗ cái bốp lên cặp đào cực mẩy của Địch Lệ Nhiệt Ba một cái, đen mặt nói: "Đơn thuần kiểm tra thân thể thôi, ý tứ trên mặt chữ."

Dương Mật tò mò hỏi: "Bộ thân thể bọn em có vấn đề gì à?"

Thẩm Ngôn lắc đầu, đáp: "Không có vấn đề gì, chỉ là anh muốn làm một cái bản kế hoạch chăm sóc sức khỏe cho bọn em, cho nên cần một chút số liệu về cơ thể từng người mà thôi. Trị không bằng nuôi, nuôi không bằng phòng, nếu như có thể luôn bảo trì thân thể khỏe mạnh thì cũng không cần phải thường xuyên tới làm bạn với bác sĩ. Và lại phần lớn bệnh tật cũng là trị ngọn chứ không trị hết được tận gốc, mà bệnh nào cần phải chữa đến tận gốc thì có nghĩa là sau khi chữa trị xong, thân thể bọn em cũng xem như tổn hại nặng nề rồi."

Dương Mật và Địch Lệ Nhiệt Ba nghe vậy, trên mặt liền lộ ra nụ cười ngọt ngào, trong lòng cảm thấy thật ấm áp.

Xem đi, đây chính là người đàn ông của tôi, vừa lợi hại lại vừa quan tâm, chăm sóc bọn tôi biết bao.

"Chồng à, không phải anh biết y thuật sao? Vọng văn vấn thiết cái gì gì bữa anh nói đó, sao còn muốn hai đứa em tới bệnh viện nữa?" Địch Lệ Nhiệt Ba tò mò hỏi.

Thẩm Ngôn phì cười, nhẹ nhàng vuốt tóc Nhiệt Ba: "Tây y kiểm tra số liệu sẽ toàn diện và chi tiết hơn một chút."

Thẩm Ngôn học y thuật là Trung y, thế nhưng thân là thầy thuốc cấp tông sư, hẳn lại không thấy phản cảm với Tây y hoặc các nền tảng y học nước ngoài một chút nào.

Trên thực tế, càng là người có kỹ nghệ cao siêu thì tâm tình lại càng bình thản và khoan dung hơn hẳn, bởi vì bọn họ hiểu được đạo lý biển chứa trăm sông.

Những người mở miệng là bài ngoại, kiên trì cái gọi là thiên kiến bẽ phái thì đều là những kẻ bảo thủ, không có chí tiến thủ và không có lòng tiếp thu kiến thức mới. Nói trắng ra, sự cố chấp của bọn họ cũng không phải chân chính là vì họ tự hào vào kỹ nghệ của bản thân, mà là họ đang quá trọng vào danh lợi, lo sợ đối thủ làm tốt hơn mình, bài xích những thứ khác biệt với những gì họ đã và đang biết.

Sự cạnh tranh và thái độ nên đối mặt với người hành nghề tương đồng mình không phải là căm thù, dèm pha; mà là nên nhìn nhận nghiêm túc bọn họ, xem xem điểm gì tốt điểm gì chưa tốt để học tập và rút kinh nghiệm từ đối phương.

Dương Mật với Địch Lệ Nhiệt Ba tất nhiên không hiểu những suy nghĩ này trong lòng Thẩm Ngôn, các nàng cũng không nghĩ nhiều, dù sao hẳn nói như thế nào thì các nàng cứ nghe lời làm theo là được rồi.

Ba người ở trong phòng một mực ngồi đến giữa trưa, trong lúc đó còn có mấy lần va chạm đến suýt gây gỗ. Đầu là người trẻ tuổi, lại vừa mới lần đầu nếm được tư vị thân tiên đó, hiển nhiên đều có chút trầm mê.

Nếu không phải hai cô gái không chịu được cảnh ba người ở cùng một chỗ này thì đoán chừng sáng giờ đã có ‘đại chiến ba trăm hiệp’ dữ dội xảy ra rồi.

Com trưa vẫn như cũ là Thẩm Ngôn lọ mọ xuống bếp nấu, hai cô gái thì vẫn chỉ chốc cười nói trên giường.

Thời điểm đang ăn com, Dương Mật và Địch Lệ Nhiệt Ba đồng loạt nhận được thông cáo của đoàn làm phim, báo rằng buổi chiều vẫn quay phim bình thường.

Mưa bên ngoài đã nhỏ bớt, chỉ còn lè tè vài giọt đập vào khung cửa sổ phòng bọn họ, không mấy ảnh hưởng tới công việc của mọi người.

Sau bữa ăn, Thẩm Ngôn đưa hai cô vợ của mình xuống lầu, chu đáo tiễn bọn họ lên xe. Hôm nay hẳn không định tới studio, bởi vì nhà hết đồ ăn rồi, Thẩm Ngôn muốn tới siêu thị sắm sửa đồ một chuyến.

Lúc trước nguyên liệu nấu ăn đều là do Hoàng Bác trả công ăn chực nên ngày ngày bảo trợ lý mang đến, hiện tại Hoàng Bác về nhà rồi, hẳn đành phải tự mình chuẩn bị.

"Byebye!"

"Bye chồng, tối gặp lại!"

Dương Mật cùng Địch Lệ Nhiệt Ba thân mật đi lên ôm hôn tạm biệt Thẩm Ngôn thăm thiết, chứng kiến cảnh tượng này khiến Lưu Hiểu Kiều cùng Mạnh Bình Bình khiếp sợ không thôi.

Đồng thời, cả hai cô trợ lý nhỏ đều cảm thấy phục Thẩm Ngôn sát đất, đây chắc chắn chính là tuyệt thế cao thủ tình trường rồi, chưa tới một tháng đã thành công bắt ‘tiểu chủ’ nhà mình lại, hơn nữa không chỉ một mà cùng lúc được những hai người.

Hơn nữa khiến Lưu Hiểu Kiều cùng Mạnh Bình Bình không ngờ tới, ấy chính là quan hệ giữa Dương Mật và Địch Lệ Nhiệt Ba xem ra vẫn thân thiết như lúc trước, không có một chút xúu ngăn cách nào, việc này đúng là cực kỳ không bình thường.

Tuy nói luật hôn nhân và gia đình của Hoa Hạ cho phép chế độ một chồng nhiều vợ, thế nhưng thời nay đã khác xưa, bây giờ việc một chàng cưới nhiều cô cũng chỉ là thiểu số.

Và lại trải qua thời kỳ trọng nam khinh nữ dài đằng dặc, hiện nay giới tính nam nữ đã chênh lệch tương đối rõ rệt. Một cô gái, đặc biệt là một cô gái xinh đẹp chỉ hận không thể bắt nam nhân quý xuống cầu được theo đuổi, thế nên loại tình huống một người đàn ông muốn cưới mấy cô vợ xinh như hoa như ngọc, hơn nữa còn là đại minh tinh thì chỉ là chuyện si tâm vọng tưởng.

Phần lớn người có thể cam nguyện làm nhị phòng tam phòng, làm vợ lớn vợ nhỏ cho người thì đều là hướng về phía tiền tài.

Thuần túy các mối quan hệ tay ba, tay tư mà chỉ dựa vào tình cảm thì siêu hiếm, không phải nói là không có, nhưng tuyệt đối ít đáng thương, chỉ ít thì các nàng cũng chưa từng thấy hay nghe nói tới.

Xem ra Thẩm Ngôn quả nhiên cường hãn, Lưu Hiểu Kiều và Mạnh Bình Bình quả thật tâm phục khẩu phục.

‘Tiểu chủ’ Dương Mật và Địch Lệ Nhiệt Ba nhà các nàng dĩ nhiên không thiếu tiền, chẳng những không thiếu mà ngược lại còn có rất nhiều tiền, đã vậy bọn họ còn là nghệ sĩ đương nổi tiếng, là bạch phú mỹ (cao ráo - trắng trẻo xinh đẹp - giàu có) chân chính trong truyền thuyết.

Và lại, Lưu Hiểu Kiều và Mạnh Bình Bình cũng đều biết rõ tính cách ‘tiểu chủ’ nhà mình, tuyệt đối không phải là loại người nhu nhược ngu xuẩn. Nếu hai người họ mà là dạng này thì đã khó mà đi được tới một bước ngày hôm nay. Cả Dương Mật lẫn Dịch Lệ Nhiệt Ba đều vô cùng thông minh, tính cách độc lập, có chủ kiến, có năng lực, thậm chí còn có chút cường thế.

Vậy mà bây giờ hai người bọn họ lại chấp nhận cục diện chung chồng trước mắt.

Không thể không nói, Thẩm lão đại quả nhiên lợi hại.

Trong lòng Lưu Hiểu Kiều và Mạnh Bình Bình âm thầm tặng Thẩm Ngôn một ngón tay cái.

Đương nhiên, cũng chỉ là âm thầm mà thôi, bên ngoài các nàng không dám nhắc tới chuyện này. Có trời mới biết trong lòng ‘tiểu chủ’ nhà mình thật sự nghĩ như thế nào, lẽ đâu đây chỉ là giả vờ hòa bình trước mặt Thẩm Ngôn, còn thật ra trong tâm vẫn đau nhói lẫn không cam tâm thì sao?

Cho nên nếu Lưu Hiểu Kiều và Mạnh Bình Bình nhiều chuyện nhắc tới việc không lấy gì làm hay ho này, khẳng định sẽ chọc tới một trận tai bay vạ gió.

Cho nên, các nàng rất ấn ý xem như không nhìn thấy bất cứ thứ gì, xem như cái gì cũng không biết rõ, ấn ý lựa chọn giả chết. Thật ra đây cũng là chính là sự hiểu chuyện và chuyên nghiệp cần có ở một người trợ lý.

....

Ngoại khu Hoàn Kiếm

Thẩm Ngôn đi siêu thị chọn mua không ít nguyên liệu nấu ăn, sau khi mang đồ về nhà rửa sạch, phân loại rồi sắp xếp ngăn nắp vào tủ lạnh, hẳn lại sửa soạn đi đến tiệm sách Tân Hoa. Thẩm Ngôn muốn ‘học hỏi’ thêm một ít vấn đề về kỹ năng.

"Chàng trai trẻ, cậu tới rồi à?"

Mới vừa vào tiệm sách, Thẩm Ngôn liền nhận được sự nhiệt tình tiếp đãi của đại tỷ nhân viên cửa hàng, chị ta thể mà còn nhớ rõ hắn.

"Lâu lắm không gặp cậu, dạo gần đây thế nào rồi? Nếu có vấn đề gì thì nhất định phải nói với chị, biết đâu chị đây có thể giúp được cậu."

Chị gái nhân viên vẫn nhiệt tình y hệt như trước đây, nhiệt tình quá đến nỗi khiến Thẩm Ngôn có chút luống cuống. Ngày này, chúng ta cũng có quen thân thiết gì đâu mà.

- - - - -

Xie xie ~ Noxy ca ca đây kim phiếu cho muội, cơ mà tuổi già sức yếu, lọ mọ gõ được 2 chương này cũng mất 3 4 tiếng sòyyy, bạo hơn nữa cũng không có sức huhuhu

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Kỹ năng mới: thụ nghiệp

Thẩm Ngôn không có ý định trò chuyện phiếm cùng vị đại tỷ nhân viên cửa hàng kia, hơn nữa thực sự cũng không có chủ đề gì để nói, vì vậy hắn chỉ lịch sự mỉm cười, gật đầu xem như chào hỏi rồi đi thẳng vào bên trong tiệm sách.

Đại tỷ nhìn chăm chú bóng lưng rời đi của Thẩm Ngôn, trong ánh mắt mang theo mấy phần thương hại, chua xót cùng đau lòng.

Chị ta đã biết rõ Thẩm Ngôn là ai, mặc dù mới hơn một tháng kể từ ngày kết hôn, nhưng trên mạng vẫn có thể thường xuyên nhìn thấy tin tức về Thẩm Ngôn và năm đại mỹ nữ.

Đủ loại tin tức, cái gì có thể đào bới, bọn họ đều đã đưa tin sạch.

Dù rằng Thẩm Ngôn và mấy người Dương Mật từ đầu đến cuối chưa từng chính diện tiếp nhận qua một lời mời phỏng vấn nào, ngoại trừ thông cáo báo chí mà công ty đại diện của năm người đã phát ra ngay sau khi bọn họ vừa kết hôn một ngày, còn lại thì sáu người không ai đề cập qua chuyện đó đối với truyền thông nữa.

Thế nhưng các phóng viên vẫn dựa vào năng lực não bở của chính mình, chế tạo ra rất nhiều phiên bản tin tức đưa lên cho khán giả xem.

Không ít tin tức nói Thẩm Ngôn hết ăn lại nằm, hút thuốc uống rượu chơi cờ bạc, không gì không dính tới, đã vậy mỗi ngày còn vùi rất nhiều tiền từ đám người Dương Mật.

Có bên lại khẳng định chắc nịch Thẩm Ngôn vì không muốn một năm sau bị năm đại minh tinh ly dị, mất đi cây rung tiền lớn như vậy, thế nên ngày nào cũng xun xoe đi theo nịnh nọt bọn họ.

Còn có một blogger thù dật bảo năm cô gái chán ghét Thẩm Ngôn đến cực điểm, thường xuyên dùng ngôn ngữ châm chọc khinh miệt hắn.

Truyền thông rất quan tâm đến mối quan hệ giữa Thẩm Ngôn và năm đại mỹ nữ, lần qua lần lại đưa tin, hết lần này tới lần khác toàn thù dật lên những chuyện hoàn toàn không có căn cứ, thậm chí lắm lúc còn mâu thuẫn kịch liệt với nhau vì bên nói như này, bên nói thành kiểu khác, thế nhưng dù sao cũng không thể phủ nhận được cứ có tin tức gì về sáu người này thì đều được đọc giả đặc biệt hoan nghênh.

Đương nhiên, về điểm này thật ra rất dễ lý giải.

Nội chuyện gia đình một chồng nhiều vợ đã là hiếm thấy, huống chi còn là năm nữ minh tinh đương hồng lại đột ngột lập gia đình sớm như vậy cùng một người đàn ông.

Vị đại tỷ nhân viên cửa hàng nọ chính là theo hình ảnh trong đám tin tức bát quái trên mạng mà nhận ra Thẩm Ngôn, chị ta đã xem qua rất nhiều bài blog liên quan tới hắn, thế nhưng dựa vào việc Thẩm Ngôn biểu hiện rất khiêm tốn, lịch sự, và lại lần trước còn mấy phen đứng thù người ra, chị ta liền theo bản năng tin tưởng phiên bản Thẩm Ngôn bị năm cô gái kỳ thị cùng lăng mạ, thế nên hắn mới buồn bã, trầm lặng như thế.

Đây cũng là lý do mà chị ta nhìn hắn bằng ánh mắt thương hại xen lẫn đau lòng như vậy.

Chị ta rất muốn nói với Thẩm Ngôn rằng: các nàng ghét bỏ xem thường cậu, nhưng đại tỷ đây sẽ không.

Chỉ là đáng tiếc, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, chị ta vẫn chưa có cơ hội trò chuyện lâu hơn cùng Thẩm Ngôn.

"Đình! Ký chủ đã phát hiện sách kỹ năng « 1000 giáo án cơ bản », xin hỏi có muốn học tập hay không?"

Thẩm Ngôn không quan tâm đến tâm tư phức tạp của vị đại tỷ nhân viên cửa hàng kia, lúc này hắn đang đi dạo vòng quanh mấy cái giá sách, tiện tay cầm lên một cuốn trông có vẻ khá dày.

"Học tập!"

"Đình! Chúc mừng ký chủ đã lựa chọn học tập sách kỹ năng « 1000 giáo án cơ bản », thu hoạch được kỹ năng: Thụ nghiệp." (受業: nôm na là khả năng giảng dạy)

Thụ nghiệp: Sơ cấp, (0/20). Bây giờ ngài đã trở thành một giáo viên tam cấp, ngài đạt được kỹ năng có thể thuận lợi biểu đạt suy nghĩ của mình để khiến đối phương dễ dàng tiếp nhận kiến thức từ ngài.

Nhìn phần giới thiệu kỹ năng mới trên hệ thống bảng, Thẩm Ngôn yên lặng gật gật đầu, xem ra phỏng đoán của hắn không sai, quyển sách đang cầm đúng là đã mang lại kỹ năng mà hắn mong muốn.

Kỹ năng thụ nghiệp là chuyên môn thuộc về giáo viên, có thể giúp người đứng giảng truyền đạt tư tưởng và suy nghĩ đến người nghe tốt hơn.

Bình thường nhiều người đều hay cho rằng hắn là kỹ năng chuyên ngành càng cao thì sẽ càng thích hợp làm lão sư, mà học sinh được những người nọ đào tạo chắc chắn sẽ trở nên vô cùng lợi hại.

Tỉ như võ công chẳng hạn, cứ bá tuyệt thế cao thủ làm sư phụ là tốt nhất, lão sư võ công cao như vậy, dạy ra đồ đệ hiển nhiên cũng sẽ có võ công cực cao.

Nhưng trên thực tế, loại quan điểm đó không hẳn lúc nào cũng đúng.

Kỹ năng chuyên ngành là một việc, năng lực giảng dạy lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Tuyệt thế cao thủ võ công không nhất định sẽ là một sư phụ giỏi.

Ngược lại, người có võ công kém hơn chưa chắc đã là một sư phụ tồi.

Cho nên mới nói, thụ nghiệp chính là một năng lực rất hữu dụng.

Sở dĩ Thẩm Ngôn muốn học tập kỹ năng này chính là vì để dạy Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba học hát cũng như diễn xuất.

Ngày hôm qua cùng Hoàng Bác hàn huyên một hồi, suy nghĩ của Thẩm Ngôn đã phần nào thay đổi. Việc kiếm tiền đủ để lo cho cuộc sống của hai cô vợ nhà mình thoải mái, dư dả quả thật không thiết thực lắm. Mà bọn họ vốn cũng không thiếu tiền, cho nên hắn quyết định sẽ chăm sóc, chiều cố tốt cho các nàng, đồng thời phải giúp sự nghiệp của hai người bọn họ ngày một tốt hơn.

Hắn tự tin khả năng ca hát và diễn kỹ của mình đều không có vấn đề gì, cả hai mảng đó hắn đều song song đạt tới cấp tông sư, nhưng kỹ năng truyền thụ kiến thức cho người khác thì lại hoàn toàn không có kinh nghiệm gì.

Ví như lúc trước dạy Dương Mật hát chẳng hạn, mặc dù Thẩm Ngôn cảm thấy mình dạy rất nghiêm túc, cực kỳ có tâm thế nhưng rõ ràng hiệu quả đạt được vô cùng bình thường.

Từ khi ấy hắn đã nhận ra, hắn biết vấn đề của Dương Mật ở chỗ nào, cũng biết làm sao để nàng có thể hát tốt hơn, nhưng hắn lại không biểu đạt được phương pháp của mình cho nàng hiểu.

Lúc sáng tác ca khúc « Ái Cung Dường », hắn đã chú tâm tạo điểm nhấn cho bài hát, quyết định chỗ nào phải hát luyến láy, chỗ nào phải tạo ra được cảm giác bi thương... Mà chính hắn đương nhiên có thể hát ra được yêu cầu của bài, nhưng hắn không làm sao hướng dẫn cho Dương Mật hát giống mình được.

Nói tóm lại cảm giác đó rất bí bách, rõ ràng hắn biết nhưng lại không giải thích được cho nàng ấy hiểu cảm giác bi thương trong lời ca này là gì.

Chính vì vậy Thẩm Ngôn bức thiết muốn học hỏi thêm nghiệp vụ giảng dạy. Như bây giờ, tuy mới chỉ học được kỹ năng sơ cấp, nhưng Thẩm Ngôn đã cảm giác được mạch suy nghĩ và lối tư duy diễn đạt của mình thông thuận hơn hẳn, hắn thử tự nhắm nhắm biểu đạt ý nghĩ trong đầu ra thành lời cũng thấy dễ nói hơn nhiều.

"Đỉnh! Chúc mừng ký chủ thăng cấp kỹ năng thụ nghiệp, đẳng cấp hiện tại: Trung cấp."

"Đỉnh! Chúc mừng ký chủ thăng cấp kỹ năng thụ nghiệp, đẳng cấp hiện tại: Cao cấp."

"Đỉnh! Chúc mừng ký chủ thăng cấp kỹ năng thụ nghiệp, đẳng cấp hiện tại: Đỉnh cấp."

Đứng trước một kệ sách giáo dục, Thẩm Ngôn cố gắng tìm những cuốn sách phù hợp để nâng cao đẳng cấp thụ nghiệp trực tiếp từ sơ cấp lên thẳng đỉnh cấp.

Hắn lướt qua một vòng thấy ở đây vẫn còn không ít những tài liệu có nội dung tương tự, thế nhưng Thẩm Ngôn quyết định ngừng lại.

Bởi vì tác dụng phụ của hệ thống, hắn vẫn tương đối kiêng kỵ.

Chỉ là... Trong lòng hắn vẫn có chút ham muốn. Đỉnh cấp mặc dù bề ngoài chỉ kém tông sư một cấp bậc, thế nhưng chênh lệch thực lực giữa hai bên lại khác nhau cả một con đường dài.

"Hay là cứ thử một lần xem sao?"

Thẩm Ngôn cảm thấy tình trạng cơ thể và tinh thần lực của mình bây giờ rất tốt, có lẽ đạt thêm một kỹ năng cấp tông sư nữa cũng sẽ không sao đâu.

Suy nghĩ một lúc lâu xong, Thẩm Ngôn cuối cùng vẫn nhịn không được, lại từ trên giá sách cầm xuống một quyển sách chuyên ngành giảng dạy khác, chậm rãi mở ra.

"Đỉnh! Chúc mừng ký chủ thăng cấp kỹ năng thụ nghiệp, đẳng cấp hiện tại: Tông sư."

Thụ nghiệp: lão sư cấp Tông sư, (11/20000). Ngài đã trở thành một vị lão sư cấp Tông sư. Ngài có thể biểu đạt hoàn mỹ suy nghĩ của mình, khiến học sinh dễ dàng tiếp thu được sự giảng dạy của ngài.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Câu chuyện về con mèo nhỏ và con chó con

Thẩm Ngôn nhắm mắt đứng trước kệ sách, chậm rãi cảm thụ tâm tình mình biến hóa.

Phảng phất từ trong suy nghĩ của hắn toát ra một ít cao ngạo đồng thời nảy sinh cảm giác bao quát chúng sinh.

Nhưng lần biến hóa này cũng không quá mãnh liệt, Thẩm Ngôn đứng im, chậm rãi điều tiết bản thân một phen, không bao lâu sau, tâm cảnh rất nhanh liền bình phục lại.

Kết quả này khiến hắn có chút ngoài ý muốn, nhưng càng nhiều vẫn là vui sướng.

Bởi vì hắn phát hiện hình như mình tìm được biện pháp vượt qua tác dụng phụ của hệ thống rồi, biện pháp này kẻ ra rất đơn giản, ấy chính là dùng thời gian chậm rãi lắng đọng tính tình xuống.

Thời gian coi vậy mà thật vĩ đại, hầu như cái gì thời gian cũng có thể từ từ giải quyết được.

Tác dụng phụ của hệ thống cũng là như thế.

Thẩm Ngôn nhàn nhạt mỉm cười, quyết định rời khỏi tiệm sách. Biết được tác dụng phụ của hệ thống đã có cách giải quyết khiến tâm trạng hắn hiện giờ vô cùng vui vẻ.

Điều này cũng có nghĩa là về sau hắn có thể tiếp tục học tập kỹ năng lên tới cấp tông sư mà không cần lo lắng quá nhiều nữa rồi.

"Brùm brùm!"

Điện thoại di động trong túi quần rung lên, Thẩm Ngôn lấy ra xem, là Dịch Lệ Nhiệt Ba gọi tới.

"Chồng ơi, anh đang làm gì thế?" Thanh âm vui vẻ, ngọt ngào của Dịch Lệ Nhiệt Ba theo ống nghe truyền đến.

Thẩm Ngôn dịu dàng đáp: "Mới từ tiệm sách ra thôi, em đang rảnh à, không phải quay phim sao?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba nói: "Em đang chờ tới cảnh của mình đây này, ài, thật là nhàm chán. Em thấy ngồi đợi vậy so với quay phim còn mệt mỏi hơn. Chồng ơi, em có chút chút nhớ anh rồi."

Thẩm Ngôn bật cười, hỏi lại nàng: "Chỉ chút chút thôi à?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba cười hi hi, tinh nghịch đáp lại: "Dĩ nhiên không phải, là rất nhớ, rất muốn rất muốn nhìn thấy anh bây giờ. Nếu anh có thể vĩnh viễn ở cạnh em thì tốt biết bao, được thế thì dù có đầy chúng ta tới nơi hoang vu cần cỗi nhất em cũng cam tâm tình nguyện."

Thẩm Ngôn không có chút phòng bị nào, đột ngột bị sự ngọt ngào của Dịch Lệ Nhiệt Ba tấn công khiến cả trái tim như cũng muốn mềm đi, hắn khó nhịn được khoe môi nhếch nhếch lên, cung chiều nói: "Nhàm chán quá thì em chịu khó tìm một ít việc gì đó giết thời gian đi, nghe một bản nhạc hoặc mở máy lên chơi game chẳng hạn."

"Không có tí sức lực nào, cũng không có ca khúc mới nào hay ho để nghe. Và lại bài hát đứng đầu Kim Khúc bảng là sản phẩm của tình địch của em, làm sao mà nghe lọt tai chứ? Còn chơi game thì nhất định phải cúi đầu xuống, mà anh có cho em làm thế đâu."

Dịch Lệ Nhiệt Ba luôn miệng than thở, cái thói quen gặp chuyện không hài lòng liền cầu nhàu liên tục này của nàng Thẩm Ngôn đã thấy không ít lần, bất quá lại không phải là kiểu gắt gỏng khiến cho người ta chán ghét, mà chính là kiểu bán manh làm nũng trông rất đáng yêu.

Thẩm Ngôn kiên nhẫn ngồi nghe nàng huyền thuyên đủ các loại chủ đề trên trời dưới đất, nói tới khi nàng môi miệng khô họng bèn đề nghị hắn: "Chồng ơi chồng à, anh kể chuyện xưa cho em nghe đi!"

"Kể chuyện xưa?"

"Ừm ừm!"

Thẩm Ngôn ngẫm nghĩ một lát, khoe miệng cong lên lộ ra một nụ cười sáng lạn, đoạn nói: "Vậy anh sẽ kể cho em nghe cổ sự về con chó con cùng con mèo nhỏ nhé. Có một ngày, chó con hỏi con mèo nhỏ như vậy: Cậu đoán xem trong túi mình có mấy viên đường? Con mèo nhỏ hỏi ngược lại: Đoán đúng thì cậu có cho mình ăn không? Chó con gật đầu, bảo: Có, nếu đoán đúng thì sẽ cho cậu hết. Con mèo nhỏ nuốt một ngụm nước bọt, ngập ngừng nói: Mình đoán... cậu có 5 viên! Chó con nghe vậy liền vui vẻ cười, đem đường trong tay đưa cho con mèo nhỏ, đoạn nói: Mình thiếu cậu ba viên vậy."

"Ồ, chó con đáng yêu thế!" Dịch Lệ Nhiệt Ba oa oa thốt lên.

Thẩm Ngôn lại kể tiếp: "Câu chuyện vẫn còn phần sau. Con mèo nhỏ sung sướng ăn hai khối đường bị tiêm thuốc ngủ mà chó con đưa cho nó xong liền ngất đi. Ngày thứ hai, chó con lại tìm đến mèo nhỏ, nói với nó rằng: Nè, đây là ba viên đường mà mình thiếu cậu. Con mèo nhỏ lắc đầu từ chối: Không ăn nữa đâu, ăn đường xong đau mông lắm."

Câu chuyện Thẩm Ngôn vừa kể vốn là một tiểu phẩm ngắn mà hắn từng xem trên mạng ở kiếp trước, nửa đoạn đầu là tiết mục đứng đắn nghiêm túc thật sự nói về tình bạn; còn phần sau là do dân mạng chế thêm vào. Lúc đọc đến đây, Thẩm Ngôn đã cười rất lâu.

"Vì sao ăn kẹo thì cái mông lại đau? Hơn nữa chó con chẳng phải rất thích con mèo nhỏ à, sao nó lại bỏ thuốc ngủ vào trong viên đường?"

Tràng cười trong dự tính của Thẩm Ngôn không hề xuất hiện, Dịch Lệ Nhiệt Ba ở đầu dây bên kia rất nghiêm túc đặt ra nghi vấn.

Thẩm Ngôn mấp máy miệng, định nói rồi thôi. Hắn thật sự không biết phải nên nói gì tiếp theo nữa.

Xem ra ác mộng nhất của những diễn viên hài hắn là khi đi diễn gặp phải những kẻ nào chậm nhảy số, đã vậy lại còn nghiêm túc bày ra tinh thần ham học hỏi, muốn biết rõ tường tận vấn đề như vị cô nương họ Dịch kia.

"Không có gì!" Thẩm Ngôn không buồn giải thích.

Hai người lại hàn huyên một hồi, tới khi đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng Mạnh Bình Bình thúc giục Dịch Lệ Nhiệt Ba đi quay phim thì hai người mới cúp điện thoại.

Thẩm Ngôn không vội quay về mà đứng ở ven đường suy ngẫm một hồi, sau đó quyết đoán quay trở lại tiệm sách ban nãy.

Bốn mươi phút sau, Thẩm Ngôn mới rời khỏi.

Sáng tác: Tác giả cấp Tông sư, (9/20000). Ngài đã trở thành một nhà soạn nhạc cấp Tông sư, năng lực sáng tác của ngài đạt đến hóa cảnh, lời ca và giai điệu ngài viết ra đủ sức khiến người nghe đắm chìm vào ca khúc mà ngài muốn truyền tải.

Khẩu kỹ: Người lòng tiếng nghệ thuật cấp Tông sư, (15/20000). Ngài đã trở thành một vị diễn viên lòng tiếng cấp Tông sư, ngài có thể bắt chước bất luận thanh âm nào mà mình nghe được, tài ăn nói của ngài sẽ trở nên cực kì lưu loát.

Hắn lại vừa mới học thêm hai kỹ năng đạt tới đẳng cấp Tông sư nữa, cộng thêm kỹ năng thụ nghiệp lúc này thì xem như hôm nay Thẩm Ngôn đã học được ba năng lực mới. Hắn cảm giác tinh thần lực của chính mình lại đến cực hạn rồi, nếu gượng ép học thêm thì tâm tính chắc chắn sẽ bạo tạc.

Bất quá cũng không sao cả, kỹ năng mà hắn muốn thì đều đã học được.

Sở dĩ học hai kỹ năng sáng tác và lòng tiếng là bởi vì lời than thở ban nãy của Dịch Lệ Nhiệt Ba, hắn muốn sau này sẽ tập kể chuyện cười cho các cô nàng, giúp bọn họ bớt nhàm chán trong lúc chờ quay phim.

Thẩm Ngôn tìm đường đi tới một cửa hàng văn phòng phẩm, bỏ ra gần hai vạn khối tiền để mua một cây bút ghi âm cao cấp, sau đó mới quay trở về khách sạn.

Bây giờ vẫn chưa tới bốn giờ, nếu nấu cơm thì có chút sớm, Thẩm Ngôn bèn kéo một cái ghế tới ngồi trước cửa sổ, mở bút ghi âm ra mày mò.

Trên đường về đây hắn đã suy nghĩ xem mình nên thu âm tiết mục gì, khổ não một hồi thì cuối cùng Thẩm Ngôn cũng đã quyết định trước sẽ ghi vở « Quý thời đèn ».

« Quý thời đèn » ở kiếp trước của hắn là một tác phẩm cực kỳ nổi tiếng, đại danh đỉnh đỉnh. Thẩm Ngôn tuy chưa có thời gian xem nguyên tác nhưng đã từng nghe qua bản audio do người đọc. Hiện giờ hắn quyết định sẽ ghi âm lại tác phẩm này cho hai cô vợ nhỏ nhà mình nghe thử.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Kể một câu chuyện linh dị

Kiếp trước Thẩm Ngôn nghe bản audio « Quý thời đèn » ấy chỉ là dùng để tiêu khiển, mặc dù khá ưa thích nhưng nếu bảo hắn nhớ kỹ mỗi một tình tiết, hiện giờ tiến hành đọc lại trọn vẹn cho hai cô nàng nhà mình nghe hẳn nhiên là chuyện không thể nào.

Hắn chỉ nhớ đại khái cốt truyện và tuyến nhân vật chủ chốt mà thôi.

Những ký ức này không hữu dụng, thậm chí còn chẳng bằng những giai điệu âm nhạc vụn vặt mà hắn mạng máng nhớ.

Bởi vì tiểu thuyết là một thành phẩm dựa vào lối hành văn cũng như năng lực tưởng tượng và kể chuyện của tác giả mà thành. Không ít tác phẩm tuy có tình tiết tương đồng, nhưng rơi vào tay mỗi tác giả khác nhau thì sẽ hiển thị ra kết quả hoàn toàn không đồng dạng.

Nếu như không hiểu về công việc sáng tác, coi như đã nắm rõ đại cương của truyện thì cũng khó mà có thể viết ra một tác phẩm hay ho gì.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Thẩm Ngôn muốn học tập kỹ năng sáng tác, có kỹ năng này cộng thêm trong đầu hắn vẫn nhớ không ít ký ức vụn vặt thì đã đủ để biến thành linh cảm cho hắn viết ra một tác phẩm mới.

"Hô ~ ~ ân ~ ~ "

Tiếng gió xen lẫn âm nhạc quý dị vang lên trong phòng.

Nếu như có người đứng bên ngoài cửa, nhất định sẽ cho rằng Thẩm Ngôn đang xem phim kinh dị trong này.

Nhưng trên thực tế, tiếng gió và cả âm thanh quý dị kia toàn bộ là do Thẩm Ngôn dùng miệng phát ra.

Đây chính là khẩu kỹ cường đại cấp Tông sư, có thể bắt chước bất kỳ thanh âm nào mình đã từng nghe qua, thậm chí độ tương đồng còn cực cao.

"Trộm mộ chẳng phải việc tham quan ngắm cảnh, chẳng phải ngâm thơ đối câu, chẳng phải thêu hoa dệt vóc, không thể nhả nhặn khiêm nhường, không thể ung dung nhàn tản được. Trộm mộ là một thứ kỹ thuật, một thứ kỹ thuật phá hoại.... Những sự tích ấy phải bắt đầu kể từ cuốn sách cũ Thập lục tự m dương Phong thủy bí thuật ông nội tôi để lại, cuốn tàn thư này, chẳng biết có gì mà nửa cuối lại bị người ta xé rách đi rồi, chỉ còn lại phần đầu viết về bí thuật phong thủy. Những điều trong sách, quả nửa là các bí thuật độc môn để học hiểu các bố cục phong thủy của mộ táng..." (Trích chương 1 tác phẩm

Ma Thối Đền).

Thẩm Ngôn đặt cây bút ghi âm ở sát miệng, một bên đại não đang vận dụng tối đa ne-ron thần kinh để sáng tác, một bên xuất khẩu ra lời, cũng nhờ hần học được cách thức Luyện Khí nên tinh thần lực mới dồi dào như thế, chứ nếu không thì khẳng định này giờ Thẩm Ngôn đã sớm từ bỏ, làm gì có cách nào một thân hai việc song song giống như bây giờ.

Thanh âm hiện tại của Thẩm Ngôn đã khác hoàn toàn so với giọng nói nguyên bản của hắn, trở nên âm trầm, khàn khàn, quý dị hơn hẳn. Tuy giọng đọc như vậy vốn không dễ nghe, nhưng nhờ hắn không chế tiết tấu rất tốt nên vẫn khiến người nghe thời thời khắc khắc lâm vào sự hiếu kì và chờ mong nội dung tiếp theo của câu chuyện.

Lúc này hắn đang vận dụng không chỉ mỗi một kỹ năng, mà là kết hợp song song giữa khẩu kỹ cùng năng lực biến tấu lời thoại.

Năng lực biến tấu giọng thoại thật ra cũng là một phần của diễn kỹ.

Một vai diễn muốn thành công thì phải bao gồm cả bốn yếu tố: sự biểu đạt gương mặt; chuyển động hình thể; bày tỏ tình cảm, cảm xúc từ nội tâm nhân vật và sự biến hóa linh hoạt trong lời thoại tạo thành, bốn yếu tố này phân lượng tương đương nhau, thiếu thứ nào cũng không được.

Thế nhưng đáng buồn là trong giới văn nghệ này nói chung và đặc biệt là vòng giải trí Hoa Hạ nói riêng, âm thoại lại không được đặc biệt coi trọng, rất nhiều diễn viên khi đóng phim đều thích dùng hậu kỳ phối âm.

Kỳ thật chuyện này đối với chính thể tác phẩm tương đối tổn hại, dù sao người trực tiếp diễn xuất và diễn viên lồng tiếng đứng sau hậu trường là hai cá nhân khác nhau, có cố thế nào cũng khó mà làm được đến mức hoàn mỹ hợp nhất.

Một giọng thoại hay, không hoàn toàn là do thanh âm bản thân, mà cái chính là ở tiết tấu khi nói chuyện.

Ví dụ Hoàng đế nói chuyện như thế nào, tên ăn mày đối đáp ra sao, quân nhân trò chuyện cùng cấp trên và cấp dưới có gì khác biệt...

Bởi vì tính cách, nghề nghiệp, địa vị, giai cấp của mỗi người mỗi khác, thế nên tiết tấu khi nói chuyện hiển nhiên không đồng dạng.

Giờ phút này, Thẩm Ngôn chính là dùng khẩu kỹ biến ảo thanh âm, doanh Tạo Khí phân, sau đó dùng công lực để nắm giữ lấy tiết tấu chuyện xưa.

Cứ thế Thẩm Ngôn một mực ghi âm đến tận sáu giờ rưỡi mới dừng lại, cũng là vì Dương Mật mới rồi gọi điện thoại tới, nói các nàng đã kết thúc công việc ngày hôm nay, đang chuẩn bị trở về khách sạn rồi.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, Thẩm Ngôn đã thu tới chương 10 của bộ thứ nhất - Tinh Tuyệt cổ thành, tiến độ coi như không tệ. Thẩm Ngôn bản file audio từ trong bút ghi âm chuyển sang điện thoại di động, rồi bắt đầu đi làm cơm tối.

...

"Cậu lên xe tớ làm gì?"

Dương Mật từ studio ra liền lên thẳng xe bảo mẫu, nào ngờ trong xe đã có một cô gái đắp chăn cuộn tròn, ngồi sẵn ở trên đấy. Nàng bèn ngồi xuống đối diện Dịch Lệ Nhiệt Ba, lên tiếng hỏi.

Dịch Lệ Nhiệt Ba rất bất mãn đối với thái độ của Dương Mật, nhủ thầm nói: "Cậu quả nhiên là người đối trá, trước mặt Thẩm Ngôn cùng tớ hòa hòa khí khí, Thẩm Ngôn không ở đây thì cậu liền lộ ra dáng vẻ chanh chua rồi."

Dương Mật giờ ngón trở son màu xanh nhạt tí mĩ ra, đáp: "Thứ nhất, tớ nghĩ là cậu đang hiểu lầm, cái gì gọi là hòa hòa khí khí, thời điểm nào tớ hòa hòa khí khí gì đấy với cậu? Thứ hai, không phải cậu không có xe riêng, cậu ngồi xe tớ để làm gì?"

"Ngồi xe của cậu thì làm sao, cậu còn ngủ với chồng của tớ kia kìa, tớ đã nói cái gì chưa?"

Dương Mật vốn định tiếp tục đả võ miệng, nhưng không hiểu sao nhìn vẻ mặt ngây ngô của Nhiệt Ba thì lại thấy buồn cười, hơn nữa nàng cũng đâu thật sự muốn cãi nhau với cô bạn thân của mình, vì thế đành chỉ việc tiếp tục tranh cãi vô vị như vậy.

"Này, tớ lên đây là vì có một vấn đề muốn nhờ cậu giải thích, hồi chiều Thẩm Ngôn có kể cho tớ nghe một câu chuyện, thế nhưng tớ nghĩ hoài vẫn không hiểu."

Dịch Lệ Nhiệt Ba bèn thuật lại cố sự mà Thẩm Ngôn kể cho Dương Mật nghe, kể xong liền hiếu kì hỏi: "Cậu nói xem, vì sao con mèo nhỏ lại nói ăn kẹo thì đau bụng lắm?"

Dương Mật sắc mặt cổ quái, hỏi lại nàng: "Thẩm Ngôn kể cho cậu à?"

"Ừm!"

"Không đúng đắn!" Dương Mật nắn cằm một câu. Sau đó dở khóc dở cười giải đáp cho Dịch Lệ Nhiệt Ba ngu ngơ kia hiểu: "Bởi vì chó con thừa dịp con mèo nhỏ té xiu liền 'hấp' nó."

Địch Lệ Nhiệt Ba nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn cả người, một lúc sau lại hỏi: "Vậy vì sao cái mông lại đau?"

Dương Mật thở dài: "Bởi vì nó đi ‘cửa sau’ chứ sao..."

Địch Lệ Nhiệt Ba nhỏ há hốc miệng, kinh ngạc nhìn Dương Mật, "Chẳng lẽ cậu..."

"Cút, tớ không có!"

"Vậy sao cậu biết?"

"Bộ chưa ăn qua thịt heo thì không thể nhìn thấy heo chạy sao?"

Địch Lệ Nhiệt Ba ngốc nghếch gật gù đầu, sau đó bỗng nhiên lộ ra vẻ thần bí, xích sất lại gần Dương Mật, nhỏ giọng nói: "Cậu nói xem, loại địa phương kia cũng có thể ấy ấy chứ nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Dự án có độ khó cực cao

"Đương nhiên có thể, bộ cậu chưa từng xem sao?" Dương Mật ngạc nhiên hỏi ngược lại.

Địch Lệ Nhiệt Ba im lặng hồi lâu rồi mới đáp: "Loại chuyện này, tớ có thể xem ai chứ?"

Dương Mật bĩu môi: "Đừng có mà giả bộ, tớ không tin cậu chưa từng xem loại phim đó đâu."

"Phim ấy ấy thì đương nhiên đã coi, nhưng chưa coi qua cảnh đi ‘cửa sau’ cậu nói bao giờ." Địch Lệ Nhiệt Ba thật thà trả lời.

Nàng ngồi im ngắm nghĩ một hồi, sau đó đột nhiên nghĩ tới một chuyện bèn vội quay sang nhìn Dương Mật, ánh mắt hết sức nghiêm túc.

"Lại làm sao?"

"Tớ minh bạch một chuyện!"

"Minh bạch cái gì rồi?"

Địch Lệ Nhiệt Ba một phát bắt lấy cổ tay của Dương Mật, khẽ thì thầm: "Cậu có nghĩ giống tớ hay không, tại sao Thẩm Ngôn lại kể câu chuyện này cho tớ nghe?"

"Vì... vì cái gì?"

"Rất có thể là anh ấy đang muốn ám chỉ nhóm chúng ta!"

Lần này đến phiên Dương Mật tròn mắt há hốc mồm, nàng cẩn thận nghĩ lại, quả thật đúng là có khả năng này.

Nhưng vấn đề là... Thật khó xử, nếu quan hệ theo cách kia sẽ rất đau.

"Hô, áp lực thật lớn!" Địch Lệ Nhiệt Ba nghiêm túc bình luận, gương mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Cậu em của Thẩm Ngôn nàng đã nhìn thấy, cũng đã ‘dung nạp’ qua rồi, thật sự rất lớn, hôm đó nàng chẳng khóc sụt mướt vì đau còn gì.

Dương Mật cũng thấy áp lực hết như cô bạn mình, nội tâm hiện tại vô cùng xoắn xuýt.

Bởi vì nàng cũng sợ đau mà!

Nhưng nếu từ chối thì chắc chắn Thẩm Ngôn sẽ không cao hứng.

Dù gì thì đây cũng là nghĩa vụ mà người làm vợ như nàng nên đáp ứng đối phương. Ngẫm lại mà xem, nếu người không làm cho nam nhân thỏa mãn về phương diện sinh hoạt, vậy hẳn ta ngoại tình thì phải làm sao bây giờ?

Rối nào, thật đúng là cực kỳ rối nào!

Trên đường về lại khách sạn, Dương Mật và Địch Lệ Nhiệt Ba không ai nói gì với nhau nữa, bọn họ đều đang hoàn toàn đắm chìm vào việc đấu tranh tư

tưởng.

Kỳ thật trong lòng bọn họ đã có đáp án, các nàng đương nhiên chọn thỏa hiệp, bởi vì các nàng tự biết, ngoài thỏa hiệp với sở thích của Thẩm Ngôn ra thì còn có thể thế nào được nữa...

Chồng của mình đã đưa ra yêu cầu, không muốn cũng phải chấp nhận, cho nên bảo là xoắn xuyết, chỉ bằng nói hiện tại trong lòng hai cô gái chỉ đơn thuần là sợ đau mà thôi.

...

"Bao giờ có thời gian rảnh, cậu tìm những đoạn phim có cảnh đó cho tớ xem một chút với."

Trở lại khách sạn, hai cô gái đi đến trước cửa phòng Thẩm Ngôn, lúc đang định mở cửa vào phòng thì Dịch Lệ Nhiệt Ba đột ngột quay sang nói với Dương Mật.

"Tớ làm gì có phim nào mà đưa."

"Không phải cậu nói cậu từng xem qua rồi à?"

Dương Mật trừng mắt, "Tớ nói mình xem rồi thì đồng nghĩa là tớ có chắc? Mấy thứ đó tớ xem chung với mấy đứa bạn cùng phòng từ hồi ở ký túc xá của học viện thôi. Và lại bây giờ cậu xem thì làm được cái gì?"

"Học chứ làm gì!" Dịch Lệ Nhiệt Ba nghiêm túc giải thích: "Tớ nghĩ kỹ rồi, tớ cảm thấy đây cũng không phải là khó khăn không thể giải quyết được. Cậu nghĩ đi, đã có loại phim này, vậy đồng nghĩa với việc có không ít người có thể làm được chuyện đó. Mà những người phụ nữ khác có thể làm được, hai người chúng ta dựa vào cái gì lại không được? Cho nên hiện tại căn nguyên của vấn đề có thể là do hai đứa mình quá sợ đau nên đâm ra ám ảnh tâm lý thôi, hơn nữa còn thiếu kinh nghiệm và kỹ xảo chuyên môn."

"Kỹ xảo? Loại sự tình này... Cũng cần có kỹ xảo chuyên môn hả?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba lắc đầu: "Không rõ, cho nên tớ mới muốn học. Trước kia lúc xem phim cậu không có lưu ý qua những điều này sao?"

Dương Mật giơ hai tay lên trời: "Đại tỷ à, đã nói là tớ và bạn cùng phòng lên lút xem vài lần trong phòng ngủ thôi, cũng có phải tài liệu học tập đâu mà cậu bảo tớ cảm màn hình lên cẩn thận nghiên cứu qua, và lại cũng lâu lắm rồi, tớ làm sao mà nhớ rõ được?"

"Vậy cũng chỉ có thể lên mạng tìm thôi!"

"Cậu biết trang web nào à?"

"Không khó, loại phim kia chẳng phải đều được mọi người download từ trên mạng xuống sao? Bỏ công tìm kiếm chút là được."

...

Cơm tối nay rất phong phú, Thẩm Ngôn cố ý chuẩn bị cho Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba hai bát canh bổ khí bổ máu được chế biến từ dược liệu, hương vị có lẽ không quá tốt, nhưng công hiệu thì miễn bàn.

Đây là Thẩm Ngôn căn cứ vào một cái phương thuốc cổ rồi cải tiến lại, hiện tại xem như là phối phương độc nhất vô nhị, chẳng những giúp bổ khí bổ máu, mà lại còn có công dụng tư âm dưỡng nhan, phục dụng đều đặn trong thời gian dài còn có thể làm chậm tiến trình lão hóa.

Đương nhiên chi là trì hoãn chậm hơn người bình thường mà thôi, dù sao đây cũng chỉ là một phương thuốc cổ, cũng không phải linh đan diệu dược gì, hiệu quả tất nhiên có, nhưng không thể khoa trương tới độ 'trẻ mãi không già' như nhiều nhãn hàng hay quảng cáo được.

Thế nhưng chỉ cần nghe vậy thì Dương Mật lẫn Dịch Lệ Nhiệt Ba đều cực kỳ vui vẻ, thậm chí nổi lòng rồi rầm vì chuyện 'cửa sau' ban nãy đều đã quên sạch.

Nữ nhân ấy mà, đối với mấy chữ việc làm đẹp dưỡng nhan luôn luôn coi trọng, thậm chí nhiều người còn đặt nặng việc nhan sắc hơn cả sức khỏe. Không ít cô nàng vì muốn bản thân trở nên đẹp hơn mà suýt đánh đổi cả tính mạng.

Vì vậy nên ăn hai bát canh dược liệu này, Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba còn cảm thấy trân quý hơn cả việc được tặng siêu xe hay biệt thự đất đỏ.

Trong lòng tự nhiên lại khó tránh khỏi cảm giác kiêu ngạo và tự hào một phen. Nhìn đi, nhìn đi, đây chính là chồng của tôi đó, giàu hết sức!

Bạn trai người khác hay chồng nhà người ta tặng quà thì nhiều lắm là quần áo, túi xách, đưa xe đưa phòng ở, chồng của bọn tôi trực tiếp dâng tặng thanh xuân vĩnh bảo, các cô có thấy sợ chưa? Ha ha!

"Oa, em có cảm giác hình như da mình căng ra hẳn ấy, chồng ới chồng ới, anh nhìn đi, thật sự có hiệu quả đúng không?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba một hơi đem canh uống sạch, không nói đến canh này cũng không quá khó uống, coi như thật khó uống, vừa đắng vừa chất thì đoán chừng nàng cũng sẽ không nhũm mày dù chỉ một cái. Vì nhan sắc, hết thấy đều có thể dễ dàng tha thứ.

"Tác dụng tâm lý thôi, nào có khoa trương như vậy. Cái này em phải uống quanh năm suốt tháng thì mới thấy công hiệu."

Thắm Ngôn sùng nịch nhéo nhéo gò má trắng nõn của Dịch Lệ Nhiệt Ba, đoạn nói tiếp: "Phải rồi, có chuyện muốn nói với các em."

Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba liếc đối phương, trong lòng không tự chủ được đều run lên.

Cả hai tự nhủ, thôi xong, đến rồi, đến rồi!

Hai nàng thật sự rất khẩn trương, đây cũng quá sớm đi, còn chưa tới tám giờ mà Thắm Ngôn đã muốn làm chuyện ấy à? Vậy thì đêm nay phải làm những mấy lần lận đây?

Và lại xem ý tứ của Thắm Ngôn thì chẳng lẽ anh ấy muốn cả ba người cùng lăn giường với nhau sao? Quá làm khó hai nàng đi, người ta đâu đã chuẩn bị tâm lý, huống hồ chỉ đề xuất này còn có độ khó cao như vậy nữa.

"Chồng... chồng à, cái kia, bây giờ bọn em còn có chút việc chưa làm xong, bằng không... bằng không chờ một hồi lại nói tiếp nhé?" Dịch Lệ Nhiệt Ba một bên ra sức nháy mắt với Dương Mật, một bên ấp úng nói.

- - - - -

Chương sau: Nói Lời Thật Lòng

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Nói lời thật lòng

"À đúng, đúng rồi, bọn em... Ngày mai bọn em có cảnh đối diễn với nhau, vậy mà giờ này lời thoại còn chưa thuộc nữa, em với Nhiệt Ba về phòng khớp thoại với nhau trước đã, tới tối sẽ qua tìm anh sau nha. Được không?" Dương Mật vội vàng hùa theo.

Thắm Ngôn không suy nghĩ gì nhiều, nghe Dương Mật nói vậy liền thoải mái gật đầu: "Vậy hai người mau về phòng luyện tập đi."

Thắm Ngôn lần này quả là oan uổng. Hắn làm gì có tâm tư nào khác, chỉ đơn thuần là định nói với hai cô vợ nhà mình rằng hắn sẽ dạy bọn họ diễn kịch và ca hát mà thôi.

Chỉ có điều đây cũng không phải là chuyện gì gấp gáp, bọn họ đang bận thì thôi, lát nữa nói sau cũng được.

Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba nhẹ nhàng thở phào một hơi, sau đó mang theo cảm giác áy náy và chột dạ, vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Thắm Ngôn dọn dẹp xong bàn cơm liền cầm bút ghi âm lên, hắn ngồi xuống cái ghế phía trước cửa sổ quen thuộc, tiếp tục công cuộc 'sáng tác' câu chuyện « Quý thối đèn ».

...

8808, phòng của Dương Mật.

Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba, một người ngồi trên giường, một kẻ ngồi trên ghế, lại y hệt như tình trạng lúc chiều ở trên xe, không ai nói gì với ai, đã vậy thần sắc bọn họ đều vô cùng cô quái.

Trầm mặc gần nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng hai cô gái đồng loạt ngẩng đầu liếc nhìn nhau, biểu cảm thật sự khó mà diễn tả.

Quan hệ của hai nàng khẳng định không tệ, thậm chí còn thân thiết hơn bằng hữu bình thường.

Mặc dù về mặt thân phận, một bên là chủ công ty, một bên là nghệ nhân dưới trướng, thế nhưng trong sinh hoạt thường ngày, cả hai nàng đều chưa bao giờ đặt thân phận vị trí vào tình bạn của bọn họ.

Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau chơi đùa trò chuyện phiếm, cùng nhau vui vẻ dạo phố mua sắm... tình bạn giữa Dương Mật và Nhiệt Ba thật sự không có gì khác biệt so với những cô gái khác.

Tuy nhiên họ cũng không có mối quan hệ quá mức thân thiết, giữa đôi bên vẫn còn chút khoảng cách, ví dụ như các nàng từng ngủ cùng một chiếc giường nhưng cũng chỉ là ngủ cùng một chỗ, không thường xuyên trò chuyện tâm sự xuyên đêm gì.

Các nàng cũng không phải khuê mật, đương nhiên sẽ không tâm sự các chuyện thầm kín.

Bất kể là bằng hữu hay hảo tử muội thì đều sẽ chứa lại một khoảng cách riêng tư, đều sẽ có những bí mật riêng của mình.

Nhưng mà tình huống hiện tại là, sau một hoặc hai tiếng đồng hồ nữa, các nàng phải vượt qua giới hạn của giữa bạn bè thân thiết với nhau, chẳng những phải đối diện với nhau, hơn nữa còn phải chứng kiến đối phương làm chuyện đó.

Vừa nghĩ tới tràng cảnh kia, vừa nghĩ tới hình ảnh kia... hai chữ ‘cổ quái’ hoàn toàn không đủ để hình dung sự rối loạn và lo lắng trong lòng các nàng.

"Tớ chưa bao giờ nghĩ tới hai chúng ta sẽ có một ngày lâm vào tình trạng khó xử như vậy."

Địch Lệ Nhiệt Ba cup mắt xuống, rồi rầm mở miệng.

Nhân thân Dương Mật cực kỳ phức tạp, nàng hít sâu một hơi, bắt đầu đi đáp: "Tớ cũng không nghĩ tới, vốn tớ còn nghĩ rằng sau này nhóm chúng ta mỗi người kết hôn rồi có gia đình riêng của mình, tình bạn thân thiết sẽ dần dần nhạt bớt nữa chứ."

"Cậu sẽ không bối vì chuyện này mà nảy sinh tình cảm với tớ chứ?" Địch Lệ Nhiệt Ba đột nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu.

Dương Mật đen mặt, sắc giọng mắng: "Đầu cậu chỉ dùng để mọc hoa thôi à, vớ vẩn nó vừa thôi."

Địch Lệ Nhiệt Ba nhắc hai chân lên ghế, hai tay ôm chặt đầu gối, nàng nghiêm túc đề nghị: "Mật tỷ, hai ta lâu rồi không tâm sự, bây giờ có dịp thì nói lời thật lòng chút đi, dù sao một lát nữa...chúng mình sẽ trở thành tỷ muội chân chính rồi."

Dương Mật cười cười, nói: "Được thôi."

Địch Lệ Nhiệt Ba nhìn ra ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói: "Kỳ thật tớ đang nghĩ đợi tới sau khi hợp đồng kết thúc, tớ sẽ rời khỏi Phong Hành Thiên Hạ, tự mình mở một công ty và tìm đoàn đội quản lý riêng."

Dương Mật ngạc nhiên, vội hỏi: "Vì cái gì? Bộ tớ đối xử với cậu không tốt sao?"

Địch Lệ Nhiệt Ba lắc đầu, thẳng thắn đáp: "Không phải, không liên quan gì tới mối quan hệ của hai đứa mình. Chủ yếu là... tớ thấy không phục, tớ muốn chứng minh rằng cậu có thể làm lão bản thì tớ cũng có thể thôi."

Dương Mật thờ dãi: "Tớ biết mà, cho nên cậu không phát hiện một năm gần đây tài nguyên của cậu ít đi một chút sao? Tớ cũng không muốn cậu rời đi, thật ra không nhất định cứ phải giữ cậu ở lại kiếm tiền, chỉ là do tâm lý cảm thấy nếu cậu tự lập phòng làm việc riêng, tớ sẽ thấy không thoải mái."

Địch Lệ Nhiệt Ba liếc ngang Dương Mật: "Không nghĩ tới cậu là người như vậy đấy."

Dương Mật cười ha ha, đáp: "Làm lão bản không phải đều như vậy sao?"

Địch Lệ Nhiệt Ba cũng phì cười.

Dương Mật mấp má miệng, lại nói tiếp: "Thật ra trong chuyện với Thẩm Ngôn lần này, tớ đã từng có tâm tư khác, muốn tìm biện pháp khiến cậu tự nguyện rời khỏi."

Địch Lệ Nhiệt Ba không phủ nhận: "Tớ cũng đã nghĩ như vậy."

Hai cô gái nhìn thẳng vào mắt nhau, lúc này không có thần sắc cổ quái gì nữa, ngược lại cả hai đều thản nhiên cười thành tiếng.

Ba người ở cùng một chỗ dĩ nhiên sẽ rất thẹn thùng, lại không quá thân mật như khi ở riêng tư, nhưng cũng không phải là không có một chút xíu chỗ tốt nào.

Tối thiểu nhất hẳn là việc này sẽ khiến quan hệ của hai người họ trở nên gần gũi gần bó hơn.

Nếu như là ngày xưa, nói ra những lời trong lòng như vậy xong, khẳng định hai người đều sẽ nhin không được suy nghĩ nhiều hơn, mối quan hệ giữa họ chắc chắn cũng sẽ nhiều hơn một phần ngăn cách cùng xấu hổ.

Nhưng mà bây giờ những việc này tựa hồ đã không còn trọng yếu nữa, dù sao chỉ một lát nữa thôi, các nàng sẽ lập tức ‘ngủ’ cùng một giường, đem hình ảnh bản thân chân thật nhất, riêng tư nhất đều bày ra trước mắt đối phương.

So sánh với việc lớn đó thì chút tâm tư nhỏ nhặt như ghen tuông, muốn chiếm hữu Thẩm Ngôn làm của riêng gì gì đấy quả thật quá nhỏ nhặt, ai thèm quan tâm nữa chứ!

"Chúng ta mau lên mạng tìm thử phim đó đi, tranh thủ thời gian học tập một chút, càng nghĩ tớ lại càng khẩn trương." Dương Mật cảm điện thoại lên, thúc giục Nhiệt Ba.

Địch Lệ Nhiệt Ba gật đầu, đứng dậy đi đến ngồi xuống bên cạnh Dương Mật, hai người tụ đầu cùng một chỗ, lén lút tìm tới phim ‘đen’ trên mạng.

Thẩm Ngôn bên kia vẫn đang hết sức chuyên chú thu âm « Quý thối đèn », mỗi bên đều nghiêm túc thực hiện công việc của mình, thời gian trôi qua đặc

biệt nhanh.

Chờ hần thu xong thêm mấy chương nữa, đứng dậy định đi uống miếng nước cho thông họng thì mới phát hiện vậy mà đã hơn mười giờ đêm.

Việc này khiến hần có chút ngoài ý muốn, hai cô nàng kia rốt cuộc tập diễn như thế nào mà lại chăm chú đến vậy? Trước đây các nàng đâu phải là kiểu siêng năng chuyên tâm vào việc luyện lời thoại như này.

Thật ra cũng không đến nỗi lo lắng, bởi vì toàn bộ đoàn làm phim đều ở cùng một khách sạn, gian phòng của hai cô gái thì ở ngay đối diện phòng hần, nếu bảo bọn họ gặp nguy hiểm gì thì cũng hơi bị khó, chủ yếu là hần hiểu kì hai người đang làm gì mà thôi.

Thẩm Ngôn nghĩ đến đây liền đặt ly nước xuống, nhanh chóng đi qua phòng Dương Mật.

- - -

Siêu đuổi, nay lên được đúng một chương thì gục ngã vì hai mắt đíp lại luôn ờiiii. SG đạo này bụi quá, chạy xe từ công ty về mà hai mắt cay xè vì rát mắt: (((Nay muộn ngủ trước đây, chúc các huynh đệ tỷ muội ngon giấc nheeeeeee

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỏ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Học hỏi kinh nghiệm từ người khác

Vừa đẩy cửa vào, Thẩm Ngôn liền nghe thấy một thanh âm vô cùng kỳ quái.

Tuy tiếng không lớn nhưng hần vẫn nghe được rõ ràng, không sai, chính là loại âm thanh nhạy cảm kia.

Mấy tiếng động ‘ân ân a a’ đó hần chẳng lạ lẫm gì, phạm là nam nhân có ai mà không dễ dàng nhận ra, dù sao thì đây cũng là âm thanh đã đồng hành theo rất nhiều cậu con trai cho tới tuổi trưởng thành.

Chỉ có điều... trong phòng của Dương Mật làm sao lại xuất hiện loại thanh âm này?

Thẩm Ngôn nhanh chóng đi về phía trước mấy bước, sau đó liền bắt gặp tình cảnh Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba đang tùm lại một chỗ, cúi đầu nghiêm túc xem điện thoại.

Từ vị trí hần đứng cũng cũng có thể thoáng nhìn thấy hình ảnh chuyển động trên màn hình di động của cô nàng, quả nhiên chính là loại phim cảm trẻ em kia.

Thẩm Ngôn không định quấy nhiễu hai người, mà chỉ khoanh tay, đứng dựa vào vách tường, bắt đầu cẩn thận suy ngẫm lại.

Hần thật sự không nghĩ ra, hai cô vợ của mình len lén trốn ở trong phòng xem phim 18+, điều này đại biểu cho cái gì? Có phải là có ý bất mãn với hần không?

Không thể trách Thẩm Ngôn suy nghĩ nhiều được, bởi vì ngoài lý do đó ra thì hần thật sự không cách nào giải thích được hành động của hai người họ.

Thế nhưng không phải Thẩm Ngôn hoang tưởng, mà là hần thật sự cảm thấy rất khó hiểu. Không có đạo lý a, ở phương diện này, hần trời sinh điều kiện phi thường không tệ, nhất là từ khi học được cách Luyện Khí xong, toàn bộ phương diện trong việc đó đều tăng cường, lần đầu tiên ‘làm’ cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba chẳng phải hần đã kiên trì hơn nửa giờ đấy sao?

Chiến lực như này tuyệt đối có thể miểu sát phần lớn gã đàn ông khác.

Như vậy mà các nàng ấy còn không hài lòng sao?

Thẩm Ngôn thật hoài nghi về bản thân mình.

...

"Trông cũng có vẻ đơn giản nhì!"

Qua một lúc lâu sau, Dịch Lệ Nhiệt Ba mới ngẩng đầu lên nói. Theo như nàng vừa ‘nghiên cứu’ xong, phương thức thực hiện và độ khó dường như cũng không quá cao. Quan trọng là nhìn dáng vẻ và biểu cảm trên mặt của cô gái trong phim cũng không đặc biệt thống khổ, điều này đã khiến hai nàng ít nhiều thờ phào một hơi.

"Ừm, nhưng không biết được đến khi làm thực tế thì sẽ như thế..."

Dương Mật gật gù thảo luận, nhưng lời còn chưa dứt thì bỗng phát hiện ra một thân ảnh đang đứng cách hai nàng không xa.

Má nó!

Dương Mật giật mình vội đứng thẳng người dậy, tay nhỏ đang cầm điện thoại di động trong nháy mắt liền giấu ra sau lưng.

Địch Lệ Nhiệt Ba nghe động tĩnh liền quay đầu lại, vừa nhìn thấy người tới là Thẩm Ngôn thì động tác cũng y hệt Dương Mật.

Hai người sợ hãi đứng tùm chung một chỗ, biểu lộ vừa quần bách lại vừa chột dạ.

Thẩm Ngôn vẫn như cũ, ôm cánh tay đứng tựa ở nơi đó, hần hiếu kỳ nhìn hai cô vợ của mình từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng quyết định hỏi thẳng: "Tại sao lại muốn xem cái này?"

"Bọn em muốn... Muốn học tập một chút thôi." Dương Mật ấp úng đáp.

"Học tập? Để làm gì?"

Địch Lệ Nhiệt Ba ngại ngần trả lời: "Tụi em chưa từng trải qua việc này, có chút sợ hãi, cho nên mới muốn nhìn người khác làm để học hỏi ít kinh nghiệm."

Thẩm Ngôn cảm thấy não mình không theo kịp suy nghĩ của hai người trước mặt, hần khó hiểu hỏi: "Chẳng phải ngày hôm qua chúng ta đã làm mấy việc đó rồi sao?"

Địch Lệ Nhiệt Ba thành thật khai: "Hôm qua là phía trước mà, đằng sau... đằng sau... bọn em đã làm bao giờ đâu."

"Đằng sau?"

Dương Mật đỏ mặt, nhắm mắt đánh liều nói thẳng: "Không phải anh muốn quan hệ từ cửa sau với bọn em à, tụi em thấy sợ mà, và lại cũng không có kinh nghiệm gì nên mới muốn học hỏi người ta thôi..."

"Từ từ, chờ đã, anh nói qua lời này từ khi nào?"

Dương Mật quay đầu nhìn về phía Địch Lệ Nhiệt Ba, Địch Lệ Nhiệt Ba đáng thương đáp: "Lúc chiều ấy, rõ ràng anh đã ám chỉ cho em còn gì."

Thẩm Ngôn bị nàng nói đến rối não, hần gờ tay chặn lại: "Nói rõ một chút, anh ám chỉ muốn bọn em làm chuyện đó lúc nào vậy?"

Địch Lệ Nhiệt Ba trả lời: "Thì lúc anh kể câu chuyện về con mèo nhỏ cùng chó con đó."

Thẩm Ngôn nghe vậy liền sững người. Hần im lặng nhìn chăm chăm đại mỹ nữ trước mặt, thật sự có xung động muốn mở cái đầu nhỏ của Địch Lệ Nhiệt Ba ra nhìn xem, rốt cuộc trong đầu nàng chứa cái gì vậy. Đây chẳng qua chỉ là một câu chuyện cười thôi có được hay không?

Thẩm Ngôn theo bản năng định giải thích, nói cho các nàng biết đây chẳng qua chỉ là một câu chuyện cười nhạt mà hần xem trên mạng thôi, không có bất luận cái gì ám chỉ cùng hàm nghĩa nào khác cả.

Thế nhưng lời đến bên miệng lại bị hần nuốt trở vào.

Chậm đã, tựa hồ chuyện ấy thật đúng là có lực hấp dẫn.

Mỗi một nam nhân trong lòng đều ôm ấp một ý nghĩ lớn mật, không phải vậy sao?

"Vậy các em học tập thể nào rồi?"

Địch Lệ Nhiệt Ba vui vẻ khoe: "Cũng tạm được, không đến nỗi dọa người như bọn em tưởng tượng lắm."

Dương Mật cũng gật đầu hòa theo.

Nghe thế, trong lòng Thẩm Ngôn liền dâng lên một cỗ rạo rức, hần liếm môi, khề thì thầm: "Vậy... Trở về phòng nhé?"

Hai cô gái nhu thuận đi theo sau lưng hần.

Đêm nay nhất định là một buổi tối điên cuồng mà cả ba người họ mãi mãi khắc ghi trong lòng.

Đêm nay, rốt cuộc Thẩm Ngôn đã hoàn thành thêm rất nhiều 'thành tựu' khác nhau mà kiếp trước hần không thể nào tưởng tượng nổi.

Ba người một mực 'dày vò' lẫn nhau đến tận hơn ba giờ sáng mới mệt mỏi thiếp đi.

...

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Ngôn vẫn như cũ, hơn năm giờ liền tỉnh.

Thế nhưng hắn không lập tức rời giường, Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba một trái một phải, tựa như bạch tuộc treo ở trên người hắn, nếu mà hắn cựa quậy đứng dậy, khẳng định sẽ làm các nàng thức giấc. Hôm qua bọn họ ‘vắt và’ như thế, cứ để hai cô nàng này ngủ thêm một hồi đi.

...

"Cậu thấy đau không?"

"Vẫn còn ổn, cậu thì sao?"

"Cũng thế, chưa tới nỗi nằm úp sấp giường, chỉ là có chút khó chịu thôi!"

Tám giờ hơn, hai cô nàng vừa mệt mỏi ngáp to một cái, vừa câu được câu không đi vào nhà vệ sinh rửa mặt mũi.

Sau chuyện đêm qua, quan hệ giữa các nàng đã trở nên càng thêm thân mật, tựa hồ như giữa hai người đã không còn bí mật gì phải giấu nhau, nghĩ mà xem, thứ gì không nên nhìn, thứ gì không nên làm... bọn họ đều đã trải qua. Mọi quan hệ mà còn ngăn cách nữa thì mới là lạ.

Bữa sáng không mấy phong phú, bởi vì thời gian không đủ, Thẩm Ngôn dậy tương đối trễ, cho nên hắn chỉ làm hai bát mỳ thịt bò. Thế nhưng Thẩm Ngôn làm rất dụng tâm, và lại lấy tã nấu nướng của hắn, hương vị tự nhiên là đỉnh cấp, hai cô gái hào hứng ăn sạch cả một tô lớn.

Ăn sáng xong xuôi, cả ba người cùng nhau ngồi lên xe Dương Mật để đi tới studio, bắt đầu công việc ngày mới.

Có Thẩm Ngôn ở chỗ này, Dịch Lệ Nhiệt Ba chắc chắn sẽ không tự mình ngồi xe của nàng.

Sau chuyện đêm qua, hai cô gái gần như trở nên bám dính hết keo lên người Thẩm Ngôn, hận không thể dán thật chặt ở trên người hắn, một giây đồng hồ cũng không muốn tách rời.

Không những ở trên xe một tả một hữu ôm hắn, mà tới khi xuống xe, trên đường đi vào phim trường vẫn ôm cánh tay của hắn không muốn buông ra.

Điều này càng làm cho những nam nhân trong đoàn làm phim thêm phần hận, ghen ghét đến đỏ cả hai mắt.

- - - - -

Chương sau: Cái này Gọi Là Khẩu Kỹ

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Cái này gọi là khẩu kỹ

Trái ôm phải áp tuyệt đối là mộng tưởng của rất nhiều nam nhân, cũng là điều mà không ít kẻ suốt đời truy cầu.

Chỉ có điều giấc mộng cùng sự truy cầu ấy kể từ khi một người đàn ông bước chân vào xã hội, trải qua sinh hoạt gian nan mà sự nghiệp, cuộc sống, gánh nặng cơm áo... mang lại, thì đại đa số mọi người đều đã tự động dập tắt.

Bởi vì hiện thực rất tàn nhẫn, đừng nói trái ôm phải áp, chính là tìm một người bạn gái phù hợp hoặc tìm một cô vợ đồng cam cộng khổ qua cả quãng đời dài đã là chuyện vô cùng khó khăn.

Thế nên cái mộng tưởng lúc còn trẻ ấy cũng chỉ là suy nghĩ lung tung khi rảnh rỗi mà thôi.

Vậy mà bây giờ, cái mong muốn tốt đẹp mà vô số nam nhân từng truy cầu ấy đã được thực hiện, chỉ tiếc là sự may mắn không tới với bọn họ mà lại rơi vào người một gã đàn ông khác.

Quan trọng hơn nữa là tên đàn ông may mắn đó chẳng những đã thực hiện được giấc mộng của bọn họ, mà đáng cảm giận hơn là đối tượng trái ôm phải áp của hắn chính là nữ thần trong lòng vô số nam nhân - hai đại minh tinh Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba.

Điều này quả thật khiến người ta càng thêm ghen tỵ.

Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba đều là đại mỹ nữ, chỉ cần cưới được một người trong số đó thì bất kỳ người nào cũng đã muốn quỳ xuống thấp nhang bái lạy rồi, ấy vậy mà Thẩm Ngôn lại cùng lúc thu cả hai cô nàng về tay.

Hơn nữa nhìn tình huống hiện tại mà xem, chỉ trong thời gian ngắn, Thẩm Ngôn đã khiến hai cô gái cao cao tại thượng kia trở nên nhu thuận, dính người tới vậy rồi.

Ông trời ơi! Ngài làm vậy còn có thiên lý sao?

Cứ thế hỏi làm sao có thể khiến người ta không ghen ghét Thẩm Ngôn cho được kia chứ?

Nếu như ánh mắt có thể giết người, giờ phút này đoán chừng Thẩm Ngôn đã sớm chết đến mấy trăm lần.

...

Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba rất nhanh liền đi quay phim, Thẩm Ngôn ở lại trong lều vải tại khu vực nghỉ ngơi. Dự định trong sáng nay của hắn là tiếp tục ghi âm « Quý thối đèn ».

Thế nhưng mới vừa thu chưa đầy một tiếng, Dịch Lệ Nhiệt Ba bỗng như một cơn gió ào ào từ bên ngoài xông vô trong, cô nàng bỏ nhào về phía Thẩm Ngôn, kém chút đã đụng ngã hắn, còn may mà hắn đã ‘luyện qua’ võ thuật nên mới trấn trụ lại được, không thì cả hai đã ngã nhào ra đất rồi.

"Sao nhanh như vậy liền trở lại rồi?" Thẩm Ngôn thân mật ôm chặt Dịch Lệ Nhiệt Ba vào lòng.

Dịch Lệ Nhiệt Ba mỉm cười giải thích: "Cảnh quay của em ít mà, cho nên chỉ một loáng là xong. Phần còn lại của sáng nay toàn là cảnh của nữ chính, thế nên em rảnh rồi. Chồng ơi, cái gì đây?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba nhìn cây bút ghi âm trong tay Thẩm Ngôn, tò mò hỏi.

Thẩm Ngôn cung chiêu đáp: "Sợ mấy lúc em phải ngồi chờ tới cảnh quay của mình lại than thở nhàm chán, nên anh thu mấy chương truyện cho em nghe giết thời gian ấy mà."

Ánh mắt Dịch Lệ Nhiệt Ba sáng rỡ, trong lòng cảm thấy vô vàn ngọt ngào, nàng không nói lời nào, chỉ nhào tới găm lấy găm để cần cổ Thẩm Ngôn.

Tựa hồ như ngoại trừ làm thế này thì nàng cũng không cách nào khác dùng ngôn ngữ biểu đạt nội tâm cảm động của mình.

"Anh thu xong chưa? Bao giờ em có thể nghe?"

Gần hơn nửa ngày, Dịch Lệ Nhiệt Ba mới đem lực chú ý quay trở lại cây bút ghi âm.

Thẩm Ngôn phì cười, rút điện thoại từ trong túi quần ra, đưa cho cô vợ mình: "Ngày hôm qua mới thu được một ít chương, em nghe thử xem."

"Vâng!"

Dịch Lệ Nhiệt Ba ngồi gõn lộn trong lòng Thẩm Ngôn, nàng cầm tai nghe lên, bật phát chương đầu tiên trên di động.

Một tiếng gió rít gào cùng nhạc nền quý dị vang lên, liền ngay sau đó là một giọng nam rất trầm, thanh âm có chút dọa người, nhưng lại kích thích được trí tò mò khiến người ta nhịn không được muốn tiếp tục nghe.

Không đúng!

Dịch Lệ Nhiệt Ba ấn nút tạm dừng, vội gỡ tai nghe xuống rồi quay lại hỏi Thẩm Ngôn: "Chồng ơi, đây là do ai thu vậy?"

"Anh!"

"Đâu nào, đây không phải là giọng anh mà."

Thẩm Ngôn cười cười, vận dụng khẩu kỹ biến ảo thanh âm rồi nói: "Dịch Lệ Nhiệt Ba, người cũng biết rõ ta là ai sao?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba kinh ngạc, tròn tròn mắt nhìn chằm chằm vào miệng Thẩm Ngôn, thanh âm này... giống như đúc với giọng nam trong điện thoại di động mà nàng vừa nghe.

"Anh không phải là chồng tôi đúng không? Nói mau nói mau, rốt cuộc anh là ai? Anh giấu chồng tôi đi đâu rồi?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba ngốc manh, ngạc nhiên hồi lâu mới giật mình tỉnh táo lại, nàng liền lao tới bóp cổ Thẩm Ngôn lắc lắc, làm ra vẻ muốn lột thử xem Thẩm Ngôn có đang đeo mặt nạ da người hay không

Thẩm Ngôn bị cô vợ ngốc nghếch nhà mình làm cho dở khóc dở cười. Hắn bắt lấy bàn tay nhỏ đang loạn động của nàng, bắt đắc dĩ hỏi: "Em còn có thể nào động hơn chút nữa được không?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba cười hi hi, vui vẻ vò vò hai má của hắn: "Chồng à, sao anh làm được thế? Quá lợi hại rồi, em là vợ anh mà còn không nhận ra được giọng nói trong máy đây nè."

Thẩm Ngôn giải thích: "Đây là khẩu kỹ, em nghe nói qua chưa?"

Địch Lệ Nhiệt Ba gật đầu: "Thời còn đi học em đã từng đọc được điều này trong sách, lúc ấy còn tưởng rằng cổ nhân khoác lác thôi, không nghĩ tới thật sự lợi hại như vậy."

Thẩm Ngôn cười cười, nói: "Cái đó còn chưa tính là lợi hại đâu."

Địch Lệ Nhiệt Ba lần nữa kinh ngạc đến sững người. Bởi vì vừa rồi Thẩm Ngôn nói mấy lời này chính là giọng điệu của nàng, nghe qua không khác gì chính miệng Nhiệt Ba vừa nói.

Chuyện này so với trước đó còn khoa trương hơn, cũng càng làm cho Địch Lệ Nhiệt Ba ngạc nhiên hơn hẳn.

Trước đó nàng nghe, tuy giọng nói khác hẳn âm điệu thường ngày của Thẩm Ngôn, nhưng dù sao đây vẫn là giọng đàn ông.

Nhưng bây giờ một người đàn ông bằng xương bằng thịt đang ngồi ngay trước mặt nàng lại phát âm ra giọng của phụ nữ, tương phản lớn như vậy khiến Địch Lệ Nhiệt Ba ghen hờn nhìn hắn trân trối.

"Má ơi, cái này người ta không gọi là khẩu kỹ đâu chồng, đây là ma pháp đó."

Thẩm Ngôn cười cười, lần này bắt chước giọng Dương Mật đáp: "Khẩu kỹ từ xưa đã có, chỉ là về sau dần dần thất truyền, như này cũng không tính là gì, khẩu kỹ đại sư chân chính đều có thể làm được giống anh thôi."

Địch Lệ Nhiệt Ba cảm thấy tự hào cực kỳ. Mặc dù Thẩm Ngôn khiêm tốn hạ thấp xuống, nhưng Nhiệt Ba biết rõ, bản lĩnh này không phải ai cũng biết, ai cũng có thể học. Chồng mình quả nhiên lợi hại.

"Chồng ơi, chồng ơi, anh lại bắt chước giọng nói của mấy người khác em nghe thử đi, à đúng rồi, nói thử giọng của Bác ca đi."

"Giọng anh ta thì có gì hay đâu mà nghe, khàn khàn khó nghe chết được." Thành linh âm thanh của Hoàng Bác chợt vang lên.

Địch Lệ Nhiệt Ba một bên reo hò một bên vỗ tay, thật sự quá tuyệt! Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, nàng sẽ không đời nào tin tưởng có người có thể bắt chước giọng nói của người khác y hệt như vậy.

"Giọng của Bình Bình đi!"

"Nhiệt Ba tỷ, chị có khát không, em lấy nước cho chị nhé?"

"Ha ha ha, chồng ơi, anh xem dáng vẻ của mình bây giờ giống nung pháo chưa kìa!"

"Bốp~!" Thẩm Ngôn vỗ cái bốp không mạnh không nhẹ lên mông Địch Lệ Nhiệt Ba.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Các người khi dễ tôi

Địch Lệ Nhiệt Ba cười không ngừng, nàng ngồi trong lòng Thẩm Ngôn cười hi ha một lúc, cuối cùng cực kỳ mong đợi nói: "Chồng à, anh dạy em học trò này đi. Em thích tài lẻ đó, chơi thật vui, chờ em học xong, hừ hừ, em sẽ giả giọng tiếng Mật tỷ rồi lần lượt gọi điện thoại mắng chửi người ta cho cậu ấy đắc tội hết một lượt, ha ha ha!"

Thẩm Ngôn bị cô vợ ngốc nghếch này chọc cười đến nổi đau cả bụng, hắn miết cái mũi nhỏ của nàng, đoạn hỏi: "Em không sợ em ấy quay đầu tìm em tính số à? Tới lúc đó đừng có khóc nhè với anh đấy."

Địch Lệ Nhiệt Ba vênh môi, đắc ý hất cằm, nói: "Tính số gì chứ, em mới không thêm sợ đâu. Chồng à, kỹ năng xịn xò này của anh có yêu cầu truyền nam không truyền nữ gì gì đó không?"

Thẩm Ngôn lắc đầu, đáp: "Không có, bất quá cái này tương đối khó luyện, muốn học thành tài thì phải mất nhiều thời gian đấy."

"Vậy nếu muốn học được tới trình độ như anh thì cần bao nhiêu thời gian?"

Thẩm Ngôn ăn ngay nói thật: "Xem tư chất đã, tư chất tốt thì vài chục năm liền thành."

Địch Lệ Nhiệt Ba tròn tròn mắt, "Hả, vậy không lẽ anh đã học suốt từ khi lọt lòng mẹ đến giờ?"

Thẩm Ngôn nhếch môi: "Chồng em không giống mọi người, chồng em là thiên tài, không thể so sánh cùng người khác được, hiểu chưa?"

Địch Lệ Nhiệt Ba phì cười, không hiểu sao nhưng nàng đặc biệt thích nhìn dáng vẻ trang bức của Thẩm Ngôn, cực kỳ đáng yêu.

"Thế anh xem xem, tư chất của em thế nào?" Địch Lệ Nhiệt Ba mong đợi hỏi.

Thẩm Ngôn không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô nàng: "Nếu như em chỉ đơn thuần muốn học cách bắt chước cách nói chuyện của người khác thì cũng không cần thời gian dài như vậy, luyện tập một chút là được. Và lại luyện khẩu kỹ còn có một điểm tốt, đó chính là sau này khi em hóa thân vào các vai diễn khác nhau, em sẽ hoàn thành việc đọc lời thoại tốt hơn mà không cần phải dùng đến phổi âm hậu kì."

Địch Lệ Nhiệt Ba nghiêm túc suy nghĩ, sau đó hào hứng vỗ tay nhỏ, vui vẻ nói với Thẩm Ngôn: "Đúng rồi, sao em không nghĩ tới chuyện này sớm hơn nhỉ? Chồng ới, anh nhất định phải dạy em đấy, giọng đọc thoại và tiếng phổ thông của em vốn yếu, em quay nhiều bộ phim như vậy rồi mà đúng là hiếm khi dùng nguyên âm của chính mình, bình thường đều là bên hậu kì phổi âm cả."

Thẩm Ngôn có chút ngoài ý muốn, hần cẩn thận hỏi lại: "Tất cả phần diễn của em đó giờ đều là dùng phổi âm?"

Địch Lệ Nhiệt Ba ngượng ngùng gật gật đầu.

Thẩm Ngôn hoàn toàn câm nín!

Xem ra giới giải trí Hoa Hạ đúng là không coi trọng việc diễn viên đọc thoại như nào mà.

"Khẩu kỹ bản chất chính là bắt chước, khác biệt chỉ là giống hay không giống mà thôi. Khi vừa mới bắt đầu học tập thì em phải nghĩ thoáng ra, đừng nên truy cầu trăm phần trăm hoàn mỹ làm gì, cái này người bình thường cũng không ai làm được đâu. Chỉ cần bắt lấy âm thanh đặc trưng nào đó mà người em muốn bắt chước thường nói là được rồi, ví dụ như khẩu âm của em khá đặc biệt, em thường hay nhấn âm như này..."

Thẩm Ngôn vòng tay ôm lấy Địch Lệ Nhiệt Ba vào lòng, bắt đầu kiên nhẫn giảng giải kiến thức khẩu kỹ cho nàng hiểu.

Loại kỹ năng chuyên ngành cần chú ý tới khẩu âm, chẳng hạn như tấu nói, diễn kịch, đóng phim... này không phải là ai cũng có thể dạy hay ai muốn học cũng được, cần phải bẩm sinh trước, sau đó mới là học nghệ chân chính.

Thẩm Ngôn thực ra không quan tâm chuyện này, một là vì kỹ năng của hần có thừa, thứ hai vẫn là câu nói kia, sau khi đứng ở vị thế đủ cao, tâm tình tự nhiên thoải mái hần.

Đương nhiên, mấu chốt nhất vẫn là Địch Lệ Nhiệt Ba vốn chính là vợ hần, đối với nàng, hần hiển nhiên sẽ dốc cạn vốn liếng ra để chỉ dạy.

Có được kỹ năng thụ nghiệp cấp tông sư giúp Thẩm Ngôn giảng bài không buồn tẻ chút nào, thậm chí còn phi thường sinh động, rõ ràng dễ hiểu.

Bằng chứng là một kẻ dễ mất tập trung như Địch Lệ Nhiệt Ba, lúc này đang lắng nghe hết sức chăm chú, thỉnh thoảng còn cùng Thẩm Ngôn luyện một chút phát âm.

Hai người một dạy, một học, cũng không cảm giác được thời gian nhanh chóng trôi qua.

Đợi đến khi Dương Mật tìm tới thì bọn họ mới bất giác phát hiện thì ra đã đến giữa trưa rồi.

"Đang làm gì thế?"

Dương Mật nhanh chóng đi vào trong lều, cúi đầu xuống hôn cái chóc lên má Thẩm Ngôn.

Nhắc tới cũng kỳ lạ. Khi vừa mới bước vào lều vải, nhìn thấy hai người thân thân mật mật dán cùng một chỗ, vốn dĩ Dương Mật phải thấy tức giận, phải ghen tuông khó chịu lắm. Nhưng trên thực tế, nội tâm nàng lại phi thường bình tĩnh, không có chút nào gợn sóng.

Khả năng là vì chuyện đêm qua đã cải biến tâm tình nàng.

Xem ra mọi chuyện đều có hai mặt tốt xấu. Việc hồi tới chính là một ví dụ điển hình.

"Thẩm Ngôn đang dạy tớ học khẩu kỹ." Địch Lệ Nhiệt Ba cười tươi tán đáp.

"Khẩu kỹ?"

"Ừm, đúng rồi, xin lắm đó, chồng chúng ta đúng là đặc biệt lợi hại, bắt chước ai cũng giống." Gương mặt xinh đẹp của Địch Lệ Nhiệt Ba tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

Dương Mật nhìn về phía Thẩm Ngôn, Thẩm Ngôn cười cười, bắt chước giọng của vài người khác nhau nói chuyện để Dương Mật nghe.

Phản ứng của Dương Mật hoàn toàn khác biệt cô bạn mình, ban đầu quả thật nàng cũng thấy rất kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại.

Địch Lệ Nhiệt Ba có chút kỳ quái, nàng tò mò hỏi đối phương: "Mật tỷ, cậu không cảm thấy ngạc nhiên sao? Coi kìa, cậu bình thân hết như cậu cũng làm

được giống anh ấy vậy."

Dương Mật trợn mắt nhìn Dịch Lệ Nhiệt Ba, "Tớ bình tĩnh là bởi vì tớ biết rõ Thẩm Ngôn là thiên tài chứ sao nữa. Chấn kinh thì cũng một hai lần đầu thôi, sao có thể kinh ngạc hoài được, tớ bây giờ thấy quen rồi."

Dịch Lệ Nhiệt Ba nhìn chằm chằm Dương Mật rồi lại quay đầu ngắm Thẩm Ngôn, thờ dài nhận xét: "Hừ, hai người thật đúng là mặt dày."

"Bốp~!"

Thẩm Ngôn cùng Dương Mật rất ăn ý, cùng lúc đưa tay vỗ cái bốp lên mông nhỏ của Dịch Lệ Nhiệt Ba.

Dịch Lệ Nhiệt Ba la oai oái, vội ôm lấy cái mông đáng thương, từ sáng tới giờ khi không đã bị vỗ mấy lần rồi. "Các người ức hiếp tôi!!!"

Thẩm Ngôn bật cười, đứng dậy đi ra ngoài nấu cơm, Dương Mật thì cầm cuốn kịch bản, ngả lưng ra ghế sofa xem lại đoạn kịch sẽ quay chiều nay.

Tổng thể bộ phim đã quay xong gần hết, chủ yếu còn lại là cảnh tình cảm giữa nàng và Lý Thanh Phong. Vì thế mấy ngày tiếp theo đây lượng công việc của Dương Mật đặc biệt nhiều, tương đối mệt.

Dịch Lệ Nhiệt Ba có chút nhàm chán, phần diễn của nàng không còn mấy cảnh, thế nên hiện tại nàng khá nhàn nhã.

Nhiệt Ba nghĩ nghĩ một lúc liền đứng dậy ra bên ngoài, vây quanh Thẩm Ngôn dạo qua một vòng, nũng nịu bán manh một lát mới đột nhiên nhớ tới Thẩm Ngôn từng nói đã thu âm cho nàng mấy chương truyện, sáng giờ lo theo hần học tập nên nàng còn chưa kịp nghe. Hiện giờ nhớ ra nên Nhiệt Ba liền hào hứng quay người chạy về lầu vài, cong chân ngồi xếp bằng trên ghế, cầm tai nghe vào, điều chỉnh lại âm lượng rồi nhắm mắt lắng nghe.

- - - - -

Chương sau: Em Thích Hát Sao?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Em thích hát sao?

"Ăn cơm!"

Thẩm Ngôn làm xong cơm trưa, trở về lầu vài gọi Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba tới.

"Chồng ơi, anh mau nhìn cậu ta kìa!"

Dương Mật đứng dậy đi đến bên người Thẩm Ngôn, nàng ôm chặt cánh tay của hắn, tỏ vẻ kỳ quái nhìn Dịch Lệ Nhiệt Ba.

Dịch Lệ Nhiệt Ba thời khắc này xác thực trông rất kỳ lạ, nàng đang đeo tai nghe, dáng vẻ cực kỳ tập trung, thậm chí còn không phát giác được Thẩm Ngôn vừa mới vào.

Gương mặt nhỏ xinh tràn đầy biểu cảm chăm chú, thỉnh thoảng thần sắc còn lộ ra vẻ khấn trương cùng sợ hãi.

Thẩm Ngôn thấy vậy liền vui vẻ, xem ra bản audio « Quý thối đèn » mà hắn thu vẫn rất có lực hấp dẫn với cô vợ nhỏ nhà mình.

"Em ấy đang nghe truyện xưa."

"Nghe truyện xưa?"

"Ừm, anh sợ bọn em thấy nhàm chán khi ngồi đợi tới lượt quay của mình nên hôm qua có ghi âm trước mấy chương truyện để sau này bọn em có cái giết thời gian ấy mà."

Dương Mật nghe vậy không khỏi lộ ra nụ cười ngọt ngào, hạnh phúc. Nàng nhón chân lên hôn má Thẩm Ngôn một cái, mè nheo đòi: "Em cũng nghe nữa, không thể để cho cậu ấy hưởng một mình được."

"Này!" Dương Mật đi tới gần Dịch Lệ Nhiệt Ba, khê vỗ lên vai nàng một cái.

"A a a a!"

Dịch Lệ Nhiệt Ba hốt hoảng hét ầm, phản ứng cực lớn, thân thể cũng bị giật mình nhảy dựng lên, nếu không phải Thẩm Ngôn nhanh tay lẹ mắt ôm chặt

lấy nằng thì khéo cái mông của cô vợ nhỏ nhà hấn đã trực tiếp ‘say hello’ với mặt đất rồi.

"Dương Mật, cậu... cậu làm cái gì đấy, suýt nữa là hù chết tớ rồi biết không hả?" Dịch Lệ Nhiệt Ba vỗ vỗ lồng ngực, hồi lâu mới bình tĩnh lại được.

Dương Mật trêu chọc: "Quá khoa trương đi, cậu đang nghe cái gì thế, truyện ma à?"

Nghe Dương Mật nhắc tới, Dịch Lệ Nhiệt Ba liền quên bồng nỗi sợ hãi mới rồi, nằng hưng phấn khoe: "« Quý thối đèn », kể về đề tài trộm mộ. Nghe hay lắm, mà giọng của Thẩm Ngôn phi thường hay, khiến tớ cảm giác mình lạc vào một thế giới kỳ lạ mới mẻ, rất mở mang tầm mắt ấy."

"Ăn com trước đi!"

Thẩm Ngôn cắt ngang cuộc trò chuyện của hai cô gái, mau chóng dẫn bọn họ đi ăn com trưa.

Dịch Lệ Nhiệt Ba hiển nhiên đang lâm vào ‘con nghiện’, vì thế ra tới bàn com rồi mà vẫn định đeo tai nghe lên.

Thẩm Ngôn cau mày, dùng đũa gõ gõ vào chén của nằng.

Dịch Lệ Nhiệt Ba thấy vậy lập tức ngoan ngoãn bỏ điện thoại xuống, thè lưỡi tỏ vẻ biết lỗi rồi chuyên tâm ăn com đằng hoàng.

Com nước xong xuôi, Dịch Lệ Nhiệt Ba liền đứng dậy muốn quay về lều.

Dương Mật vội kéo tay nằng: "Bát đĩa còn chưa rửa kia."

Hiện tại ba người bọn họ đã tạo thành một ăn ý, Thẩm Ngôn nấu com, còn Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba thì rửa chén, dọn dẹp phòng ở.

"Bữa nay cậu rửa nhé, lần sau tớ làm bù lại cho cậu." Dịch Lệ Nhiệt Ba lắc lắc tay nhỏ, không kịp đợi Dương Mật trả lời đã đeo tai nghe lên.

Dương Mật cực kỳ hiếu kỳ trước bộ dáng si mê này của Nhiệt Ba, nằng vội kéo tai nghe của cô bạn mình ra, đoạn nói: "Từ từ đã, cậu bấm bluetooth bản audio đó sang máy tớ đi, tớ nghe thử xem có gì mà lôi cuốn cậu dữ vậy."

"Ai nha, sao tự dưng cậu lại nhiều chuyện như thế?"

"Cái gì gọi là nhiều chuyện hả, rõ ràng Thẩm Ngôn đã nói ảnh thu là đề cho hai chúng ta cùng nghe, cũng không phải chỉ cho mình cậu."

Dịch Lệ Nhiệt Ba lười cùng Dương Mật tranh luận, nằng nhanh chóng phát một bản thu âm « Quý thối đèn » sang cho Dương Mật, sau đó nhét tai nghe vào, lần nữa nhắm mắt chuyên tâm nghe.

Dương Mật một mình rửa bát, rửa xong liền tiến vào lều vải nằm trên ghế nghỉ ngơi.

Nãy giờ nằng đã khá sốt ruột, hiện giờ vừa rảnh liền mang theo sự hiếu kì cùng chờ mong đeo tai nghe lên, bật phát điện thoại nghe thử.

Sau đó, toàn bộ lều vải liền yên tĩnh trở lại, hai cô gái không ồn ào nói chuyện nữa, một người ngồi, một người nằm, hoàn toàn đắm chìm vào trong cổ sự mà Thẩm Ngôn kể lại.

Mãi cho đến buổi chiều, khi đoàn làm phim bắt đầu công việc, trợ lý của hai nằng tới thúc giục thì hai cô gái mới bỏ tai nghe xuống.

Sắc mặt cũng như tâm tình bị gọi đi làm việc hiện giờ của hai nằng khẳng định đều cực kỳ khó coi.

« Quý thối đèn » vốn không phải là chuyện ma, thế nên nửa điểm hù dọa cũng không có. Đây là truyện thuộc thể loại linh dị, huyền nghi (悬疑: hồi hộp). Tình tiết gay cấn, kích thích, cứ một chuỗi nghi vấn nối tiếp một chuỗi nghi vấn khác, plot twist đan xen khiến cho người ta hoàn toàn không cách nào tự kiềm chế. Người đọc cứ luôn muốn biết rõ tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.

Loại cảm giác này nói trắng ra là chính là: nghiện, nghiện và nghiện.

Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba giờ phút này đang đắm chìm vào trong cuộc phiêu lưu trộm mộ của các nhân vật trong truyện, cả hai đều đang hồi hộp muốn nghe tiếp thì nào ngờ Lưu Hiểu Kiều và Mạnh Bình Bình lại tới giục bọn họ mau qua studio quay phim. Thử hỏi làm sao có thể cao hứng, vui vẻ gì nổi...

Hai cô nằng trợ lý đáng thương cảm thấy vô cùng bất lực. Trông bộ dáng cực kỳ khó ỡ, thiếu kiên nhẫn của hai nghệ sĩ nhà mình mà bị dọa đến nỗi không dám cả thở mạnh.

Cũng còn may Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba đều không phải là kẻ không thèm nói đạo lý, khó chịu thì khó chịu, nhưng hiển nhiên sẽ không đem chuyện bực bội cá nhân phát tiết lên người trợ lý thân cận của mình được.

Cả hai nhanh chóng chỉnh trang lại trang phục rồi dẫn theo trợ lý đi về phía trường quay. Thẩm Ngôn thì vẫn nhàn rỗi như cũ, đợi bọn họ đi rồi liền dời ghế ngồi ra phía ngoài lều cho thoáng mát, sau đó tiếp tục ghi âm chương tiếp theo của « Quý thối đèn ».

Nhìn tình hình ban nãy, hấn quyết định mình cũng phải tăng tốc thu âm thôi, nếu không thì sẽ không theo kịp tiến độ của hai cô gái nhà mình mất.

Cả ngày làm việc vất vả của ba người cứ như vậy trôi qua, mãi tới sáu giờ tối thì bọn họ mới lên xe trở về khách sạn.

Hôm nay đoàn làm phim không có cảnh quay đêm, vì thế mọi người vui vẻ kết thúc công việc sớm hơn mọi ngày.

Về đến phòng của Thẩm Ngôn, hai cô gái hết như một thiếu niên nghiện net, vội bỏ dép lê rồi lao lên giường, một kẻ nằm sấp, một người nằm ngửa, đeo tai nghe lên, chuẩn bị tiếp tục nghe cổ sự.

Thẩm Ngôn dở khóc dở cười, tiến tới vỗ vỗ lên cặp đùi trắng như tuyết lê của bọn họ, khẽ nói: "Bao giờ nhàm chán không có gì làm thì hãy lôi ra nghe giết thời gian, về nhà rồi thì cất đi nào. Hai người ngồi lên, anh có chuyện muốn nói với bọn em đây."

Hai đại mỹ nữ có dừng khí bày ra sắc mặt khó coi cho trợ lý xem, nhưng đối với Thẩm Ngôn thì hiển nhiên các nàng sẽ không làm thế.

Từ chuyện này cũng có thể nhìn ra, căn bản trên đời cũng chẳng tồn tại những kẻ thường xuyên lớn lối. Sở dĩ có người hay phát cáu, đây chẳng qua là bởi vì họ chưa gặp được người khiến họ sợ mà thôi.

"Bọn em thích ca hát đúng không?"

Thẩm Ngôn bắt chéo chân ngồi trên ghế, hần thoải mái dựa đầu ra sau, bụng tách trà Long Tỉnh vừa mới ngâm lên uống.

Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba liếc nhau, không rõ lắm vì sao Thẩm Ngôn lại đột nhiên hỏi như vậy, thế nhưng vẫn theo bản năng gật đầu.

"Thật lòng yêu thích chứ không phải do công ty yêu cầu?"

Hai cô gái lại gật đầu.

Thẩm Ngôn mỉm cười, đáp: "Nếu đã là thật tâm ưa thích, vậy sau này bọn em phát triển thêm về mảng âm nhạc đi."

Dương Mật hào hứng bảo: "Chồng, em đã lấn sân rồi còn gì, bài hát đứng đầu Kim Khúc bảng hiện giờ chẳng phải là ca khúc anh tặng em sao?"

- - - - -

Chương sau: Có Thể Đừng Đánh Em Được Không?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Có thể đừng đánh em được không?

Nhắc tới việc này, Dương Mật nhin không được liến lộ ra sự vui vẻ cùng ánh mắt đắc ý.

Thẩm Ngôn sáng tác cho nàng bài « Ái Cung Dường », thành tích thu về tốt đến dọa người.

Cùng ngày phát hành, bài hát của nàng liền leo thẳng lên top 5 Kim Khúc Bảng. Trong vòng hai mươi bốn giờ sau đó, « Ái Cung Dường » lấy tốc độ băng băng như tên lửa, thành công leo thẳng lên vị trí đầu bảng rồi vững chắc chiếm vị trí đó suốt một thời gian.

Tới nay « Ái Cung Dường » vẫn chưa có dấu hiệu hạ nhiệt, lượt nghe và lượt tải audio vẫn ngày ngày tăng cao, đoán chừng vẫn còn có thể chiếm vị trí đầu bảng thêm một đoạn thời gian nữa.

Bất kể từ phương diện nào mà nói thì đây đều là một thành tích không tầm thường.

Kim Khúc Bảng là bảng xếp hạng danh giá và uy tín hàng đầu tại Hoa Hạ, bảng xếp hạng này không chỉ đánh giá các ca khúc Hoa ngữ nói riêng, mà cả những bài hát có lời ngoại quốc khác, chỉ cần nghệ sĩ đó phát hành tại Hoa Hạ thì đều đủ tiêu chuẩn để xét duyệt lên bảng.

Từ điểm này cũng có thể thấy được các tác phẩm muốn xuất hiện trên Kim Khúc Bảng cần cạnh tranh mạnh mẽ như thế nào. Trên cơ bản, có thể lọt vào top 100 Kim Khúc Bảng thì đã có thể xem như thành tích phi thường không tệ.

Mà Dương Mật vốn xuất thân là một diễn viên, lần hiếm hoi lấn sân sang lĩnh vực ca hát đã vượt mặt vô số ca sĩ. Đây là lần thứ hai nàng phát hành một single trong suốt chục năm sự nghiệp, vậy mà « Ái Cung Dường » một đường leo thẳng lên top 1 bảng xếp hạng, thành tích này rất nhiều ca sĩ chuyên nghiệp chưa chắc đã đạt được.

Thế nên bảo sao mà Dương Mật không đắc ý khi nghe Thẩm Ngôn nhắc tới.

Nếu như nói có điều gì tiếc nuối, thì chỉ có mỗi việc hối hận là trước đây công ty quản lý của nàng đã cho phát hành đơn khúc kia. Tác phẩm thử nghiệm năm đó đã trở thành vệt đen trong sự nghiệp âm nhạc của nàng, là khúc mắc mà Dương Mật khó mà gỡ bỏ ra được trong lòng người nghe nhạc.

"Nhiều đó mà em đã thấy thỏa mãn sao? Chỉ là một ca khúc, một vị trí nhất bảng mà thôi, chẳng lẽ em không có dã tâm nào lớn hơn à? Ví dụ như mở ra một mảnh trời mới tại giới âm nhạc này, trở thành thiên hậu được người người ngưỡng mộ?"

Thẩm Ngôn nhìn thẳng vào mắt Dương Mật, hỏi.

Dương Mật trong nháy mắt liền chấn động, chuyện này... thật đúng là chưa bao giờ dám nghĩ tới.

Nàng tự biết mình có bao nhiêu cân lượng. Nghệ thuật hát hò, trình độ sáng tác gì gì đấy đều không không bằng ai.

Cứ việc bên ngoài hiện tại không ít lời đồn rằng nàng có thiên phú sáng tác cực cao, nhưng tình huống thực tế như thế nào, chính nàng là người rõ ràng nhất.

Thẩm Ngôn không muốn nổi danh, cho nên mới bảo nàng đứng tên là người sáng tác ca khúc « Ái Cung Đường », thật ra quản lý của nàng cũng biết, Dương Mật mà sáng tác cái cọng lông a.

"Em có! Em có!" Dịch Lệ Nhiệt Ba ngồi cạnh hào hứng xung phong giơ tay.

"Có cái đầu cậu ấy, cậu hát còn chẳng bằng tớ đây."

Dịch Lệ Nhiệt Ba không phục nói: "Đó là bởi vì Thẩm Ngôn không dạy tớ thôi, nếu như tớ cũng theo học anh ấy, anh cũng viết một bài hát thiệt hay cho tớ, dám chắc tớ còn lợi hại hơn cậu nhiều."

Dương Mật bĩu môi, biểu thị thái độ coi thường.

Thẩm Ngôn phì cười, hỏi lại Nhiệt Ba: "Thật à?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba hát cảm, đáp: "Đương nhiên là thật, lúc em còn nhỏ, em từng tham gia một cuộc thi ca hát, đạt hạng ba toàn thành lận đó."

Dương Mật chọc ghẹo nàng: "Để tớ đoán nhé, tổng cộng có cả thầy ba người đăng ký tham gia đúng không?"

"Cậu đi chết luôn đi!" Nhiệt Ba lập tức chọt eo trả đũa cô bạn mình.

Thẩm Ngôn cười cười nhìn hai cô vợ nhỏ đùa giỡn qua lại, một lúc sau mới lấy một quyển vở đặt trong ngăn kéo bàn trà, hần lướt nhanh qua nội dung bên trong rồi lấy một tờ giấy đưa cho Dịch Lệ Nhiệt Ba, đoạn nói: "Thời điểm chứng minh thực lực của em tới rồi nè."

Dịch Lệ Nhiệt Ba mờ mịt đón nhận tờ giấy hần đưa, nàng nhanh chóng nhìn xuống, bên trong viết đầy nhạc phổ cùng lời ca, phía trên cùng là tên của bài hát, hần là một sáng tác mới của Thẩm Ngôn: Tinh Nguyệt Thần Thoại.

"Đây là... Cho em sao?" Dịch Lệ Nhiệt Ba ngơ ngác hỏi lại Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn gật đầu, "Thế nào, không thích sao?"

Thẩm Ngôn vẫn nhớ kỹ, trước đó Dịch Lệ Nhiệt Ba một mực hâm mộ việc Dương Mật phát hành ca khúc mới, vẫn luôn muốn hần sáng tác cho nàng một bài hát hay như « Ái Cung Đường », nhưng bây giờ phản ứng của Nhiệt Ba lại có chút kỳ quái, cũng không nhảy cẫng hoan hô như hần tưởng tượng.

"Bộ phim này của các em không phải mới chỉ có ca khúc chủ đề thôi sao, Tinh Nguyệt Thần Thoại là tác phẩm anh mới viết, thích hợp để làm nhạc nền cuối phim, chất lượng cũng không kém cạnh so với bài trước đâu." Thẩm Ngôn nhỏ nhẹ giải thích.

Nhưng Dịch Lệ Nhiệt Ba vẫn không vui vẻ nổi, nàng mấp máy miệng, sợ hãi nhìn Thẩm Ngôn, hỏi lâu sau mới quyết tâm khai thật: "Chồng à, nếu như em nói... Nếu như em nói em chỉ khoác lác thôi, anh có đánh em không vậy?"

"A ha!" Dương Mật ngồi cạnh bên cười lạnh một tiếng, khinh bỉ nói: "Vẫn là tớ có mắt nhìn người hơi bị chuẩn mà, tớ đã sớm nói là cậu chỉ phịa chuyện thôi."

Thẩm Ngôn có chút buồn cười nhìn cô vợ ngốc nhà mình, hần an ủi nàng: "Yên tâm, yên tâm, làm gì tới mức đánh vợ anh được. Không bằng bây giờ em hát thử anh nghe xem, tìm bài nào mà em thấy mình hay ngâm nga, hát tốt nhất ấy, để anh xem thử coi cô nhỏ nhà này khoác lác tới trình độ gì nào."

Dịch Lệ Nhiệt Ba thúc cùi chỏ vào eo Dương Mật, oán giận kẻ đang cười sặc sụa trên nỗi đau của người khác, sau đó mới đau khổ cảm lấy điện thoại tra lời một bài hát mà bình thường nàng hay lâm nhảm hát theo, ngập ngừng hát cho Thẩm Ngôn nghe.

Thẩm Ngôn vỗ vỗ vào đầu gối, nhẹ nhàng đánh nhịp theo lời ca của Nhiệt Ba, toàn bộ quá trình cho tới khi nàng kết thúc cũng không bày ra một biểu cảm đặc biệt gì.

"Chồng à, có phải em hát rất tệ hay không?" Bài hát vừa dứt, Dịch Lệ Nhiệt Ba liền trông ngóng hỏi Thẩm Ngôn ngay, thần sắc dè dặt tựa như đang chờ đợi thẩm phán định tội vậy.

"Tạm được, so với anh tưởng tượng còn tốt hơn!"

"Cái này mà anh cũng gọi là tạm được sao? So với em hát rõ ràng là khó nghe hơn nhiều mà." Dương Mật không vui chen lời.

Thẩm Ngôn phì cười, vuốt ve mái tóc dài của nàng như muốn an ủi: "Tình huống của hai người bọn em rất giống nhau, giọng nói không tệ, nhưng nhạc cảm thì hơi kém. Nhưng không sao cả, cái này có thể từ từ bồi dưỡng, về sau mỗi ngày đều chăm chỉ luyện tập là có thể cải thiện."

Bốn yếu tố quan trọng mà một người ca sĩ giỏi cần có: âm sắc, nhạc cảm, kỹ xảo, tình cảm, rất khó nói rõ cái nào quan trọng hơn cái nào. Nhưng có một điều, ấy là âm sắc mà mang tới cảm giác vui vẻ, dễ chịu, hòa hợp với bài hát thì quá nửa đã có thể quyết định thành công hay không đối với một người ca sĩ rồi.

Chỉ cần có âm sắc đầy đủ, dễ nghe thì dù người nọ hát hò chẳng có chút kỹ xảo hay tình cảm nào thì miễn không phải là dân phê bình chuyên nghiệp, đại bộ phận khán giả đều vẫn sẽ thấy ổn như thường.

m nhạc và nhạc cảm là trời sinh, thế nên mới gọi là thiên phú, bất quá thiên phú cũng không phải là không thể bồi dưỡng từng ngày được.

Chỉ có thể nói là có sự khác biệt khi chỉ dạy mà thôi. Ví dụ như kẻ có thiên phú tốt, khi bắt đầu luyện tập hiển nhiên sẽ nhẹ nhàng, dễ dàng hơn một chút; còn kẻ có thiên phú kém thì chắc chắn cần phải ra sức nỗ lực hơn đối tượng trước rất nhiều.

Khách quan mà nói, thiên phú ca hát của Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba hơi kém, thế nhưng vẫn còn có thể tiếp nhận được, tối thiểu là Thẩm Ngôn rất có lòng tin, hẳn tin rằng mình có thể đào tạo cho hai cô vợ nhỏ nhà mình bước lên đỉnh cao vinh quang trong lĩnh vực âm nhạc này.

- ----

Chương sau: Hoa Dạng Thiếu Niên

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bát Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Hoa dạng thiếu niên

"Chồng à, em có thể trở thành ca sĩ thật sao?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba thiết nghĩ năng lực của mình không được coi là gì cả, nếu kỹ năng diễn xuất nàng tự cho mình là 70 điểm thì ca hát tuyệt đối không vượt quá 10 điểm.

Lúc trước sở dĩ âm ỉ cùng Thẩm Ngôn, tranh cãi muốn hát hò, kì thật đơn thuần là muốn Thẩm Ngôn quan tâm mình nhiều hơn một chút mà thôi.

"Không phải ca sĩ mà là Thiên Hậu!" - Thẩm Ngôn lắc đầu, tự tin đáp.

Dịch Lệ Nhiệt Ba cùng Dương Mật hai mặt nhìn nhau, chồng mình thật có lòng tin đối với chúng ta.

"Vậy hai người bọn em có thể làm gì?"

Thẩm Ngôn hỏi ngược lại: "Vậy hai người tin anh sao?"

Hai người đồng loạt gật đầu, ông xã của mình còn không tin, vậy còn có thể tin được ai nữa chứ?

Thẩm Ngôn tiếp lời: "Vậy là được rồi, anh nói hai người có thể thì tất nhiên là có thể".

Thẩm Ngôn đứng dậy đem đàn tranh treo ở vách tường lấy xuống đặt trên đầu gối, đàn tranh này là đạo cụ của đoàn phim, trước đó hẳn dạy Dương Mật xong vẫn chưa hoàn trở về.

Ngón tay thon dài khẽ gảy trên dây đàn, một giai điệu nhẹ nhàng thanh thoát vang lên.

Kiếp trước « Tình Nguyệt Thần Thoại » cũng từng là ca khúc vàng thịnh hành một thời trong làng nhạc phim truyền hình, so với « Ái Cung Đường » thì lượt truy cập tuyệt đối không kém hơn.

"Giây phút đẹp nhất của cuộc đời ta

chính là lúc gặp được người

Trong biển người mênh mông, chỉ lặng lẽ ngắm nhìn một bóng hình...

Xa lạ lại rất đôi thân thương.

Mặc dù chúng ta gần nhau đến từng hơi thở

Nhưng không cách nào chạm vào người

Nếu như được chuyển hóa thời không cùng danh phận

Chỉ mong nhận ra ánh mắt của người...

Nghìn năm sau người ở nơi đâu?

Phong cảnh nơi ấy thế nào?

Tình duyên chúng ta không phải mỹ lệ

Sao lòng ta cứ mãi vẫn vương?

Mặc dù chúng ta gần nhau đến từng hơi thở

Nhưng ta không cách nào ôm lấy người

Nếu như được chuyển hóa thời không cùng danh phận

Chỉ mong nhận ra ánh mắt của người

Nghìn năm sau người ở nơi đâu?

Phong cảnh nơi ấy thế nào?

Tình duyên chúng ta không phải mỹ lệ

Sao lòng ta cứ mãi vẫn vương?

Nếu khi xưa ta can đảm đến bên nhau

Thì kết cục có khác hơn chăng?

Người cũng có hay không muôn ngàn lời muốn nói?

Hay vẫn lặng im chôn vùi trong giấc mộng...”

Thẩm Ngôn đem lời ca hát một lần, khiến cho ánh mắt Địch Lệ Nhiệt Ba cùng Dương Mật như phát sáng.

Vừa rồi Thẩm Ngôn nói bài hát này chất lượng không thấp nhưng cả hai người đều không có khái niệm gì về nó, cũng không thể bàn bạc xem đến cùng trình độ không thấp của nó là thể hiện ở chỗ nào.

Mà bây giờ liền sáng tỏ, qua nhiều thứ để nói cũng đã không thoát nên lời, duy nhất chính là cảm thấy thật êm tai.

Về mặt Địch Lệ Nhiệt Ba càng lộ ra vui sướng, dù sao đây cũng là bài hát của mình mà.

“Ca hát cùng diễn kịch ở một mức độ nào đó thì cũng có chút giống nhau, đều là lan truyền tình cảm, bất qua chỉ là phương thức biểu đạt không giống nhau mà thôi, tì mi bắt đầu nói ca hát thì có thể viết thành một quyển sách, nhưng bản chất kì thật vô cùng đơn giản, có thể nói là tà năng bẩm sinh của con người, cho nên không cần lo lắng mình hát không tốt, mạnh dạn hát, vui vẻ hát, chỉ cần mang đến đến niềm vui cho mình thì đó chính là thành năngng...”

Thẩm Ngôn cũng không có ngay lập tức dạy hai người kĩ thuật ca hát mà trước tiên là giúp các nàng điều chỉnh ở phương diện tâm tính.

Kỳ thật rất nhiều người không phải không biết hát, cũng không phải là ngũ âm không được đầy đủ, rất nhiều thời điểm đều là bởi vì không dám hát, không dám mở miệng, không dám hát lớn cho nên mới hát không tốt.

Tâm tính nếu như điều chỉnh không tốt, không có lòng tin, vậy coi như các phương diện khác thật ưu tú thì cũng thật khó để tạo ra được thành tựu.

Sự thật chứng minh, cách làm của Thẩm Ngôn là hoàn toàn chính xác, hơn nữa còn rất hiệu quả. Địch Lệ Nhiệt Ba hát lại một lần bài hát vừa rồi, rõ ràng có tiến bộ không ít.

Tiếp đến chính là một câu một câu dạy cho Dịch Lệ Nhiệt Ba hát « Tình Nguyệt Thần Thoại ». Dương Mật ngồi không cũng chẳng có gì làm, bèn dứt khoát ngồi đó học chung với cô bạn mình.

Quá trình học hát, kì thật cũng là quá trình rèn luyện tính nghệ thuật cho hai người.

Thẩm Ngôn chẳng những dạy bọn họ làm sao để ca hát, mà hấn còn chỉ cho các nàng biết hát vì cái gì và hát như thế nào thì mới tốt.

Kĩ năng Thụ nghiệp tại thời điểm này còn tạo ra một tác dụng quan trọng, ấy chính là Thẩm Ngôn chẳng những có thể biểu đạt ý nghĩ của mình một cách hoàn hảo, hơn nữa còn dẫn dắt Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba chủ động suy nghĩ, chủ động cảm nhận.

Thụ nghiệp cấp bậc Tông sư đã không còn là dạy về cấp độ, mà là xét theo tình huống người học để chủ động điều chỉnh lại bài giảng.

Trước sau nhìn như không khác biệt nhưng thật ra có sự chênh lệch rất lớn về tính chất.

Rõ ràng nhất, Dịch Lệ Nhiệt Ba cùng Dương Mật đã học ca hát suốt một buổi tối, thế nhưng chẳng những hai nàng không thấy nửa điểm buồn tẻ, không chút thú vị gì, ngược lại bộ dáng vẫn tràn đầy phấn khởi. Nếu như không phải Thẩm Ngôn nhìn thời gian đã quá muộn, gọi hai người rửa mặt đi ngủ, đoán chừng bọn họ vẫn còn đòi tiếp tục học nữa.

....

Thời điểm tháng 7, phần diễn của Dịch Lệ Nhiệt Ba triệt để kết thúc tại đoàn phim « Lạc Nhạn Trường Phi », qua ngày thứ hai, Thẩm Ngôn đi cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba quay về Hàng thị để thu âm ca khúc « Tình Nguyệt Thần Thoại » mà nàng đã dày công chuẩn bị bữa giờ.

Bài hát thu trong ngày liền xong, qua một thời gian học tập, kĩ thuật ca hát của Dịch Lệ Nhiệt Ba rõ ràng đã tiến bộ hơn hấn. Mặc dù nội lực chưa dày, nhưng dưới mắt nàng thì coi như đã có chút vốn liếng, quá trình ghi âm bài hát tương đối thuận lợi, chất lượng cũng vô cùng tốt.

Đêm đó, hai người liền ngủ lại tại Hàng thị. Nói là ngủ, chứ thật ra tám giờ cả hai đã lên giường, nhưng mãi tới gần hai giờ sáng, bọn họ vẫn còn đang một mực ‘giày vò’ lẫn nhau vô cùng kịch liệt.

Sở dĩ điên cuồng như thế là vì ngày mai Dịch Lệ Nhiệt Ba phải đi công tác, không thể ở cạnh Thẩm Ngôn mỗi ngày như trước.

Bộ phim của nàng mặc dù quay xong nhưng công việc thì đâu đã hoàn tất. Là một minh tinh đương lúc nổi tiếng, thế nên lịch trình của Nhiệt Ba cực kỳ dày đặc.

Ngày mai nàng phải đi Thẩm thị quay quảng cáo, sau đó đến Thượng Hải tham gia hoạt động giải trí, xong xuôi còn phải bay thẳng về Huy thị tham gia một tiệc tối thương nghiệp quan trọng.

Toàn bộ mấy ngày còn lại của tháng bảy này, nàng chẳng có được mấy ngày để nghỉ ngơi.

Mà Thẩm Ngôn tạm thời cũng không thể quay trở lại Hoành Điểm tìm Dương Mật, bởi vì hấn cần quay về kinh thành tụ họp cùng Lưu Sư Sư, Đông Ly Á và Cổ Lệ Na Trát, cùng các nàng tham gia một tiết mục tổng nghệ của truyền hình Tương Nam tên là: « Hoa Dạng Thiếu Niên ».

Đúng vậy, hấn cũng là một trong những khách mời của « Hoa Dạng Thiếu Niên ».

Về phần vì sao lại đột nhiên trở thành khách quý của tổ tiết mục, chuyện này còn phải lợi ngược dòng về phía trước để tìm hiểu, nguyên nhân đến cùng cũng là vì chuyện hấn kết hôn cùng năm đại minh tinh kia.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Tiền căn hậu quả

Hiện giờ, chỉ cần là người quan tâm tới giới giải trí một chút thì đều biết rõ chuyện giữa Thẩm Ngôn và năm đại mỹ nữ. Bọn họ biết, sở dĩ năm cô gái đồng loạt kết hôn cùng Thẩm Ngôn, chẳng qua là bởi vì lần liên hoan uống quá nhiều rượu kia, sau khi say đến bết nhè mới điên rồ làm ra sự tình dẫn nhau tới cục Dân chính sau đó.

Thế nhưng câu chuyện dẫn tới buổi tiệc tùng nọ thì hầu như chẳng một ai khác ngoài chính chủ biết.

Mà cái nguyên nhân này, vừa vặn cùng show tổng nghệ « Hoa Dạng Thiếu Niên » của đài truyền hình Tương Nam có quan hệ.

Đầu đuôi có sự là: Ba người Lưu Sư Sư, Đông Ly Á cùng Cổ Lệ Na Trát trước buổi liên hoan hai ngày đã hoàn thành việc ký hợp đồng với đài truyền hình Tương Nam. Nội dung là một tháng sau, bọn họ sẽ cùng tham gia chương trình truyền hình thực tế « Hoa Dạng Thiếu Niên » - một show truyền hình kết hợp việc đi du lịch mới vừa ra mắt.

Cũng chính vì biết được đối phương là thành viên cố định của tiết mục tổng nghệ mà mình tham gia, cho nên bọn họ mới hào hứng tổ chức một buổi tụ tập ăn uống với nhau.

Người đề xuất là Đông Ly Á, bọn họ dự tính đến một nhà hàng nào đó cùng nhau ăn một bữa cơm.

Không tính là liên lạc tình cảm, bởi vì quan hệ giữa các nàng vốn không tệ, chỉ là chị em tụ tập ăn một bữa mà thôi, với cả đề trao đổi bàn luận về tiết mục du lịch mà bọn họ sắp tham gia, chỉ đơn giản như vậy.

Trên đường đi đến nhà hàng, Cổ Lệ Na Trát đột nhiên nhớ tới Định Lệ Nhiệt Ba hình như cũng đang ở Kinh Thành, vì vậy liền nói với hai người Luru Sur Sur và Đông Ly Á, muốn gọi Nhiệt Ba cùng qua chơi.

Luru Sur Sur nghe vậy bèn bảo Cổ Lệ Na Trát gọi hỏi một tiếng, xem xem Dương Mật có đang ở Kinh Thành luôn không, nếu có thì kêu nàng ra, lâu rồi năm người bọn họ chưa gặp mặt ăn uống.

Chính vì lý do đó mà năm cô gái mới tụ tập cùng một chỗ, sau đó mới phát sinh sự tình sau đây.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, « Hoa Dạng Thiếu Niên » kỳ thật có thể được tính là bà mai đã có công mai mối năm cô nàng với Thẩm Ngôn. Bởi vì rõ ràng nếu như không có cái tiết mục ấy, các nàng cũng không tụ lại đi ăn, mà không ăn liên hoan thì tự nhiên sẽ không uống rượu, và không uống rượu thì làm gì có chuyện cồn xông lên não, đâm đầu chạy đi kết hôn.

Cho nên mới nói, trong việc này rõ ràng là có quan hệ nhân quả.

Bất quá, đối với tổ tiết mục của « Hoa Dạng Thiếu Niên » mà nói, hiển nhiên bọn họ cũng không muốn thừa nhận mối quan hệ nhân quả đó chút nào.

Trên thực tế, trong chuyện này, rõ ràng bọn họ chính là người bị hại.

« Hoa Dạng Thiếu Niên » là chương trình truyền hình thực tế hoàn toàn mới của đài truyền hình Trương Nam. Vì show này mà bên nhà đài đã đặt rất nhiều tâm huyết, giai đoạn chuẩn bị trước cực kỳ dài hơi. Dự tính thành viên cố định là một tổ hợp gồm năm nữ hai nam, tổng cộng bảy vị minh tinh nổi tiếng. Sau đó bọn họ sẽ thành lập một đội đi du lịch khắp trong ngoài nước cùng nhau, và một người trong số họ sẽ làm người hướng dẫn, lên kế hoạch lịch trình và hỗ trợ cho các thành viên khác trong đoàn. Chính vì không có sẵn kịch bản, mọi thứ đều được phát triển dựa theo tự nhiên và tùy cách ứng biến của người tham gia, nên những chương trình như vậy mới được gọi là show thực tế.

Theo kế hoạch, năm nữ minh tinh lần lượt theo thứ tự là Tống Cẩn, Đông Ly Á, Luru Sur Sur, Cổ Lệ Na Trát cùng Tống Tổ Nhi.

Tống Cẩn là nữ diễn viên trung niên, cô là minh tinh rất được mến mộ trong thập niên trước, niên kỷ đã ngoài năm mươi tuổi, mới cô hoàn toàn là vì thu hút thêm đối tượng khán giả lớn tuổi. Thế nhưng hiển nhiên Tống Cẩn không phải là thành viên chủ chốt mà tổ tiết mục nhắm tới.

Tống Tổ Nhi tuổi trẻ mỹ mạo, năm nay còn chưa đến mười tám tuổi, nhan sắc thập phần xinh đẹp, nhưng bởi vì nàng mới xuất đạo không lâu, danh khí cũng không tính là lớn.

Cho nên, chân chính đảm nhiệm rating (lượt xem) vẫn là ba người Đông Ly Á, Luru Sur Sur cùng Cổ Lệ Na Trát.

Giá trị nhan sắc của ba người bọn họ cực cao, danh khí lớn, đương thời kỳ bạo hồng, fan hâm mộ lại nhiều, cho nên bọn họ mới chính là mục tiêu mà tổ tiết mục nhắm tới.

Nào ngờ chỉ ăn có một bữa cơm, ‘mục tiêu bảo chứng rating chính’ của nhà đài lập tức bị diệt toàn quân. Từ thiếu nữ minh tinh, cả ba nhanh chóng biến thành thiếu phụ minh tinh.

Có thể hình dung ra được, lúc ấy tổ tiết mục « Hoa Dạng Thiếu Niên » cũng như nhân viên công tác bên đài Trương Nam đứng trước áp lực lớn cỡ nào.

Giai đoạn chuẩn bị trước đó, bọn họ đã bỏ ra không ít tiền của, hao tổn tài lực, nhân lực cùng vật lực như vậy. Ấy là còn chưa kể để có thể mời được ba ngôi sao đang cực hot là Đông Ly Á, Luru Sur Sur cùng Cổ Lệ Na Trát cùng tham gia một chương trình, nhà đài đã chi đến gần bảy ngàn vạn tiền thù lao, nghĩa là bình quân một người nhận về tới hơn hai ngàn vạn.

Kết quả còn không chờ tổ tiết mục bắt đầu ghi hình liền nhận được một tin đã kích trí mạng nghiêm trọng như vậy.

Có thể nói trong mấy ngày tin tức bùng nổ ra đó, ekip show « Hoa Dạng Thiếu Niên » cùng rất nhiều lãnh đạo của đài truyền hình Trương Nam đều mất ăn mất ngủ vì áp lực.

Không nhớ nổi có bao nhiêu cuộc họp khẩn đã diễn ra. Vốn ban đầu, thái độ của tổ tiết mục cùng các lãnh đạo cấp cao bên đài truyền hình rất cường ngạnh, bọn họ muốn thay đổi gấp khách mời, loại bỏ ba người Đông Ly Á ra khỏi show, đồng thời sẽ yêu cầu công ty quản lý của các nàng thanh toán gấp mười lần phí bồi thường vi phạm hợp đồng.

Nhưng ý nghĩ này vừa đưa ra, rất nhanh liền bị phủ quyết. Bởi vì trước đó không ai nghĩ tới sẽ có chuyện ly kỳ như vậy phát sinh, cho nên điều khoản trong hợp đồng căn bản không có mục này.

Đừng nói là bắt ba nữ minh tinh ấy thanh toán phí bồi thường vi phạm hợp đồng, nếu bọn hắn không có lý do chính đáng mà đòi thay đổi nhân sự, vậy thì

chính Trương Nam mới là bên cần phải bồi thường vì phạm hợp đồng.

Nghiên cứu tranh luận gần nửa tháng, cuối cùng vẫn là ekip sản xuất show « Hoa Dạng Thiếu Niên » nhượng bộ, đưa ra một phương án giải quyết lâm thời.

Bọn hắn cảm thấy, thay vì trở mặt tổn tiền, chi bằng trực tiếp dứt khoát mời Thẩm Ngôn cùng tham gia tiết mục này.

Dù sao cộng đồng mạng cũng đang rất hiếu kỳ mối quan hệ giữa sáu người đó. Cho nên chương trình cứ thuận nước đẩy thuyền, thể hiện hết ra sinh hoạt ngày thường cũng như cách giao tiếp qua lại giữa Thẩm Ngôn và ba cô vợ của hắn cho mọi người xem thì hơn.

Đến lúc phát sóng, nếu người xem ghét bỏ nằng chửi gì thì cũng là chuyện của đám người Đông Ly Á, tổ tiết mục không chịu trách nhiệm hay bị ảnh hưởng gì.

Hơn nữa, chẳng những không bị ảnh hưởng, mà ngược lại bọn họ còn sẽ ở giữa thu lợi. Thử nghĩ mà xem, có sẵn chủ đề hot như thế, chắc chắn « Hoa Dạng Thiếu Niên » sẽ gây được sự chú ý cực lớn, tỉ lệ người xem hiển nhiên cũng không thấp nổi.

Đề xuất ấy rất nhanh liền đạt được sự tán thành của phần lớn cao tầng. Ngay sau đó, tổ tiết mục cùng người đại diện của đài truyền hình Trương Nam liền ra mặt tìm tới mấy người Đông Ly Á, vừa khuyên nhủ lại vừa nói tình nói lý, để các nàng đáp lại việc này.

Mấy người Đông Ly Á vì thế xoắn xuýt suốt một đoạn thời gian dài. Dù sao chuyện này các nàng không chiếm lý, thậm chí còn có chút đuối lý, cho nên hạ một bậc thang xuống, đồng thời bán cho tổ tiết mục một nhân tình cũng là việc nên làm.

Người ta đã chân thành tìm đến năm lần bảy lượt như thế, thái độ cũng rất thành khẩn, các nàng cứ cố chấp từ chối thì quả là không biết điều.

Thế nhưng đây đâu phải là việc mà Đông Ly Á các nàng muốn quyết định là được, chuyện này có can hệ đến Thẩm Ngôn, tuy các nàng là vợ của Thẩm Ngôn không sai, nhưng dù sao đây cũng chỉ là quan hệ trên danh nghĩa. Thẩm Ngôn không phải là người trong vòng giải trí, vì thế mở miệng đề nghị anh ta tới đây tham gia show tổng nghệ quả thật là việc khó xử.

- - - - -

Chương sau: Trở Về Kinh Thành

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Trở về kinh thành

Theo thời điểm show tổng nghệ chính thức khai máy ngày càng gần, thì tổ tiết mục bên kia cũng càng lúc càng sốt ruột, bắt đầu không ngừng thúc giục ba người Đông Ly Á.

Bên Đông Ly Á không có cách nào, đành phải trước tiên gọi điện cho Dương Mật, muốn nhờ nàng hỏi thăm một chút, xem xem rốt cuộc Thẩm Ngôn có nguyện ý tham gia cái tiết mục này hay không.

Dương Mật cúp máy xong liền đem toàn bộ chuyện này nói cho Thẩm Ngôn nghe, không phải là thăm dò, mà là nói rõ từ đầu tới đuôi cho hắn biết.

Dẫu sao luận trên quan hệ, nàng cùng Đông Ly Á các nàng là bạn thân thiết, nhưng Thẩm Ngôn mới chính là chồng nàng, là người mà nàng yêu thương. Quan hệ thân sơ xa gần liếc qua liền thấy ngay, nàng đương nhiên sẽ không giả bộ ngơ ngẩn, bày trò trước mặt Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn nghe xong, phản ứng đầu tiên chính là cự tuyệt, hắn cũng đâu có tâm tư muốn tham gia cái gì tổng nghệ cái gì chương trình truyền hình thực tế chứ.

Bất quá về sau nghĩ lại, nếu như hắn từ chối thì ba người Đông Ly Á bên kia khẳng định rất khó xử. Chuyện này nói cho cùng cũng có chút quan hệ với hắn, đúng là khó nghĩ mà.

Thẩm Ngôn liền đem quyền quyết định giao lại cho Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba. Nếu các nàng muốn hắn đi, vậy hắn sẽ đi; nếu các nàng không thích hắn tham gia, hắn lập tức ở nhà!

Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba đương nhiên cũng muốn từ chối, các nàng và Thẩm Ngôn mới vừa xác định quan hệ không lâu, chính là thời điểm đang tình thâm ý nồng, và lại trước đó đều là ba người ở cùng một chỗ. Nhưng bây giờ phần diễn của Dịch Lệ Nhiệt Ba đã kết thúc, chuẩn bị rời khỏi Hoàn Kiếm.

Điều này có ý nghĩa là: sắp tới Thẩm Ngôn sẽ cùng các nàng trải qua thế giới của riêng hai người.

Chuyện này đối với cả Dương Mật lẫn Dịch Lệ Nhiệt Ba đều là mười phần trông ngóng.

Thế nhưng... Các nàng không khỏi cân nhắc đến tâm tình của mấy người Đông Ly Á bên kia.

Đến cùng vẫn là bạn bè, không có khả năng thấy chết không cứu.

Tuy rằng nói thấy chết không cứu có vẻ hơi khoa trương, nhưng xét về độ phiền phức thì đây chính là một đại phiền toái.

Thực lực của đài truyền hình Trương Nam rõ như ban ngày, đây là kênh địa phương nhiều năm lọt top người xem nhiều nhất Hoa Hạ, không chỉ sản xuất được rất nhiều bộ phim có rating cực cao, mà ngay cả các show truyền hình tổng nghệ của họ cũng cực kỳ được khán giả hoan nghênh. Thậm chí rất nhiều thời điểm, ngay cả đài truyền hình quốc gia cũng bị nó áp chế.

Một nhà đài truyền hình có thực lực hùng hậu như thế, vạn nhất thật sự đắc tội thì hậu quả có thể tưởng tượng ra được rồi.

Ngoài mặt thì bên đài truyền hình Trương Nam vẫn tương đối dễ nói chuyện, nhưng chỉ người trong ngành mới biết, đắc tội bọn họ rồi thì về sau các nàng qua lại trong giới sẽ rắc rối như thế nào?

Huống hồ chi chuyện này vốn là mấy người Đông Ly Á các nàng đuổi lý trước.

Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba đầu đầu suy tính cả ngày, cuối cùng vẫn đành phải thỏa hiệp, đồng ý để Thẩm Ngôn đi tham gia tiết mục nọ.

Thẩm Ngôn cũng phải không phải không thể xuất đầu lộ diện trước công chúng, chỉ là hẳn không mấy hứng thú đối với các chương trình giải trí này nọ mà thôi. Bây giờ cả Dương Mật lẫn Dịch Lệ Nhiệt Ba đều đồng ý, vậy thì hẳn cũng không tiện từ chối.

Sáng sớm ngày mùng 5 tháng 7, Thẩm Ngôn và Dịch Lệ Nhiệt Ba cùng nhau đi ra sân bay Hàng thị. Bọn họ ở trong phòng chờ hết ôm lại hôn, đánh nhau suốt cả nửa ngày, cuối cùng dưới ánh mắt lưu luyến không rời của Dịch Lệ Nhiệt Ba, bọn họ mới đành tách ra, một kẻ đi về phía Kinh Thành, một người đi tới Thẩm thị.

Tầm 10h sáng, Thẩm Ngôn một mình ngồi lên chuyến bay đến Kinh Thành.

Hắn mặc một thân sơ mi trắng, quần âu phục màu xanh đen, mang một đôi giày da. Kính râm, mũ và khẩu trang đều không đeo. Chỉ đơn giản vác theo một cái ba lô, nhẹ nhàng di chuyển ra sân bay.

Mới vừa ra đến khu vực check out, điện thoại liền vang lên, là Cổ Lệ Na Trát gọi tới. Cô nàng chỉ nói ngắn gọn: "Phía trước là bãi đỗ xe, nhìn bên trái anh sẽ thấy một chiếc BMW màu hồng, biển số xe là C-41556."

"Đã thấy!"

Thẩm Ngôn tắt máy rồi nhét điện thoại vào trong túi quần, nhanh chóng di chuyển ra bãi đỗ xe cách đó không xa. Hắn liếc nhìn một vòng, không khó để tìm ra chiếc BMW màu hồng nổi bật bậc kia.

Hắn mở cửa, ngồi lên ghế kế bên tay lái, chỉ thấy Cổ Lệ Na Trát đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen kéo sụp xuống, nàng ta đeo kính râm bản to, khẩu trang tối màu, một bộ võ trang đầy đủ. Lại thêm bộ dáng cẩn thận nghiêm túc, không ngừng quay qua quay lại dò xét, trông đến là buồn cười.

"Anh cười cái gì đấy?" Cổ Lệ Na Trát vừa lái xe, vừa không vui hỏi Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn thân nhiên đáp: "Cảm thấy thú vị thì cười thôi."

"Cái gì thú vị?"

"Cô thú vị!"

"..."

Cổ Lệ Na Trát không nói thêm gì nữa, ánh mắt cũng có chút cổ quái, Thẩm Ngôn đây là đang đùa giỡn nàng sao?

Hôm nay Cổ Lệ Na Trát mặc một cái váy ngắn kiểu bó đùi, thân trên diện áo sơ mi cánh dơi màu trắng, trên chân mang một đôi giày xăng-đan quần dây thừng ngang bắp đùi. Da cô nàng vốn trắng nõn, lại thêm khoe khéo cặp chân dài thon thả không thua kém bất kỳ mỹ nhân nào trong showbiz, đích thật là trông cực kỳ đẹp mắt.

Cổ Lệ Na Trát vẫn còn chưa biết chuyện Thẩm Ngôn đã chân chính xác định quan hệ với Dương Mật cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba, không chỉ mỗi nàng mà cả Đông Ly Á và Lưu Sư Sư cũng không biết gì.

Đối với việc này, Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba đều rất ấn ý lựa chọn giấu giếm. Thật ra quyết định như vậy cũng vì tư tâm riêng của hai nàng. Ấy là đừng để cho chuyện bọn họ ở cùng một chỗ dấy lên ngọn sóng nào hết, cứ yên ổn như thế, thuận thuận lợi lợi vượt qua kỳ hạn một năm, sau đó để Thẩm Ngôn ly hôn với ba người Cổ Lệ Na Trát là xong.

Không sai, mặc dù bọn họ là bạn bè thân thiết với nhau, nhưng chuyện tình cảm thì đến cùng vẫn phải ích kỷ.

Cả Dương Mật lẫn Dịch Lệ Nhiệt Ba đều cảm thấy Thẩm Ngôn có hai người bạn họ như vậy là quá đủ rồi, trên thực tế, hai người đã là nhiều. Nếu như Thẩm Ngôn chỉ thuộc về một mình họ thì mới là tốt nhất. Đáng tiếc mọi chuyện lại không như ý muốn.

Thế nên hai nàng chẳng những che giấu chuyện đã xác lập quan hệ vợ chồng với Thẩm Ngôn, mà ngay cả rất nhiều chuyện trong sinh hoạt ngày thường, các nàng đều không định nói cho mấy người Cổ Lệ Na Trát biết.

Cho nên, ấn tượng của Cổ Lệ Na Trát về Thẩm Ngôn vẫn dừng lại ở hơn một tháng trước, cũng chính là thời điểm mà nàng lần đầu gặp mặt hắn.

Khi đó, ấn tượng của nàng đối với Thẩm Ngôn là gì?

Không thể nói tốt cũng không thể chê trách gì hắn, chỉ có thể nói đây là một kẻ xa lạ đột nhiên xuất hiện lướt qua trong cuộc đời nàng mà thôi.

Chiếc BMW X6 bình ổn chạy trên đường cao tốc, kỹ thuật lái xe của Cổ Lệ Na Trát không tệ, mặc dù tốc độ hơi chậm, nhưng tay lái khá ổn định, phản xạ cũng tương đối nhanh.

Trong xe rất an tĩnh, ngoại trừ lúc ở sân bay hai người có nói vài câu ra thì sau đó không ai tiếp tục mở miệng nữa.

"Anh ở Hoàn Kiếm có vui không?"

Khi lái xe về đến nội thành, Cổ Lệ Na Trát nhìn không được mở miệng hỏi.

Nàng cảm thấy bầu không khí hơi ngột ngạt, đồng thời cũng có chút không hiểu nổi. Chẳng phải ban nãy Thẩm Ngôn còn hừ hừ thực thực đùa giỡn nàng sao, làm sao lúc này bỗng nhiên lại an tĩnh, trầm mặc như thế?

- - - -

Hì hì, đa tạ các huynh đệ ti muội đã đẩy Kim Phiếu cho muội, cơ mà truyện hiện giờ cũng lên top 2 Kim Thánh Bàng rồi, muội cũng đua không lại top 1 đâu, thành ra cả nhà dừng đẩy nữa, phí KP của mọi người lắm, mọi người có lòng thì chừa đó cho muội nheeee, để tới đầu tháng khi Kim Thánh Bàng reset về 0 lại rồi thì hãy đẩy cho muội lên sau ha> Cảm ơn cả nhà rất nhiềuuuuuu <3 <3 <3 Chúc cả nhà đọc chiến dui dễ:">

À, thay vì đẩy KP, cả nhà hãy vào đề cử truyện cho muội đi, đề cử điểm thật cao cho muội dui nàooooo hahaha

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Anh đừng đụng vào người tôi

"Cũng ổn!"

Thẩm Ngôn thu hồi ánh mắt đang dõi theo cảnh vật bên ngoài cửa sổ xe, hần liếc nhìn Cổ Lệ Na Trát một chút, tò mò hỏi: "Phần lớn các minh tinh khác khi ra ngoài đều là nguy trang như thế sao?"

Thẩm Ngôn cũng đã tiếp xúc qua vài minh tinh lớn, hai cô vợ nhỏ ở nhà cũng là ngôi sao đương nổi tiếng đây. Lúc còn ở Hoàn Kiếm, thời điểm các nàng muốn đi ra ngoài đúng là cũng có mang một ít thứ để khiến bản thân đừng tùy tiện lộ mặt ra, ví dụ như nón đen, khẩu trang các kiểu.

Thế nhưng cũng chỉ là khiến bản thân đừng phô trương vẻ ngoài ra mà thôi, không đến nỗi giống Cổ Lệ Na Trát hiện giờ, quá mức cẩn thận và nghiêm túc, như thể nàng ta là tên tội phạm đang lăm lết trốn tránh sự truy nã của công an vậy.

Đơn cử như Hoàng Bác kia, anh ta là ảnh đế nổi tiếng, thế mà ra đường nhiều lắm cũng chỉ đeo kính râm bản lớn, nhìn thoáng qua trông cũng không có gì khác biệt so với người bình thường.

"Anh cảm thấy chuyện tôi quần kín mít như vậy là thú vị?" Cổ Lệ Na Trát ngạc nhiên hỏi lại.

Thẩm Ngôn gật gật đầu.

Cổ Lệ Na Trát búng tỉnh đại ngộ, gương mặt nhỏ nhắn thoáng đỏ bừng vì xấu hổ, xem ra mới nãy cho rằng anh ta đang trêu đùa mình, đúng là do mình quá cả nghĩ rồi.

"Cũng không phải lúc nào tôi cũng quần kín mít, cẩn thận như thế. Sân bay nội thành có quá nhiều người, mà ngày nào cũng có đông đảo phóng viên ngồi chờ sẵn ở đây, và lại nhóm chúng ta... Nói chung mọi tin tức về sáu người chúng ta hiện giờ đều là tin hot, bị phát hiện sẽ rất phiền phức." Cổ Lệ Na Trát giải thích.

Thẩm Ngôn cảm thán một câu: "Cuộc sống của các cô đúng là không dễ dàng gì."

Trong lời nói của Thẩm Ngôn mang theo sự chân thành cùng lo lắng thật tâm. Loại cảm xúc ấy là vì hấn nghĩ đến hai cô vợ nhỏ: Dương Mật và Dịch Lệ Nhiệt Ba nhà mình.

Trước kia hấn chưa từng tiếp xúc qua cái nghề nghiệp làm diễn viên - ca sĩ này, thế nên cũng không mấy khi nghĩ tới, thậm chí còn cho rằng cuộc sống của những minh tinh nổi tiếng vừa hào nhoáng lại vừa sung sướng.

Bây giờ chân chính có cơ hội tiếp xúc thì mới phát hiện, cái nghề này thật ra chẳng dễ dàng chút nào, mà người trong ngành giải trí cũng không sống quá vui vẻ, thoải mái gì.

Khán giả nhìn vào bên ngoài thì thấy họ lúc nào cũng ăn mặc chín chu, đẹp đẽ, xuất hiện dưới ánh đèn chớp lóa đầy lộng lẫy. Thế nhưng để tiến được tới vị trí đó, những ngôi sao ấy phải bỏ ra nỗ lực cũng không ít. Đó là còn chưa kể có những người chăm chỉ cả đời cũng chẳng nổi tiếng được.

Nói chung, bất kỳ một ngành nghề nào cũng vậy, muốn đạt được tới đẳng cấp cao nhất, chuyên nghiệp nhất, vậy thì sự khổ luyện, vất vả, trăm ngàn đắng cay cũng phải bỏ ra tương đồng như thế.

Muốn đạt được càng nhiều thì phải trả giá càng nhiều.

Cổ Lệ Na Trát hiển nhiên không biết rõ suy nghĩ trong lòng Thẩm Ngôn, cho nên nàng còn tưởng rằng Thẩm Ngôn đang quan tâm mình, vì vậy khó tránh khỏi nàng lại hiểu lầm.

Cũng vì hiểu lầm nên Cổ Lệ Na Trát cảm thấy rất buồn bực, đến cùng là tâm tư của hấn thế nào vậy, rốt cuộc là Thẩm Ngôn có ý tứ đối với mình hay không? Nếu không, hấn quan tâm nàng làm gì?

...

Cổ Lệ Na Trát cùng Lưu Sư Sư, Đông Ly Á hiện tại vẫn đang ở trong ngôi biệt thự kia của Dương Mật.

Các nàng đương nhiên cũng có nhà riêng tại Kinh Thành, thế nhưng bởi vì trước đó đã thống nhất với nhau, một năm này các nàng sẽ ở cùng một chỗ, cho nên ba người bọn họ đã kêu trợ lý dời không ít đồ đạc cá nhân tới tòa biệt thự này.

Từ sân bay về đến nhà đại khái hơn năm mươi cây số, như thường mà nói thì chỉ cần lái xe hơn nửa giờ là tới nơi.

Bất quá đây chỉ là như thường mà nói, hôm nay thì lại không được vậy. Có thể là do trước đó trời mưa trơn trượt, vì vậy từ cao tốc ra bọn họ liền gặp phải kẹt xe nghiêm trọng, là do tuyến đường trước mặt có một vụ tai nạn giao thông liên hoàn, sáu chiếc xe nối tiếp va chạm vào nhau, khiến toàn bộ đoạn đường bị rào chắn khắp nơi.

Thủ đô vốn đất chật người đông, vì vậy xảy ra kẹt xe là chuyện hằng ngày, bình thường thì chỉ cần vòng xe lại, đi đường khác xa hơn để phân tán bớt xe cộ, giảm thiểu gánh nặng cho những tuyến đường trung tâm là được.

Nhưng tình huống tai nạn giao thông trước mắt thì lại không thể làm thế. Sáu chiếc ô tô cùng va chạm khiến giao thông tê liệt hoàn toàn. Chiếc BMW mà Thẩm Ngôn và Cổ Lệ Na Trát đang ngồi bất hạnh bị ngăn chặn tứ phía, trước sau trái phải đều có ô tô đang đậu, còn không ngừng bấm còi thúc giục ỉnh ỏi. Cơ bản là hoàn toàn không thể nhúc nhích đi đâu được.

Gặp phải tình huống như thế, ngoại trừ ngồi im chờ đợi cảnh sát tới dẹp đường thì cơ hồ không có biện pháp nào khác. Trước sau xe của Cổ Lệ Na Trát đều đã hình thành một đạo hàng dài, trừ phi xe của nàng biến thành Transformers sau đó theo hàng rào bên ngoài chạy vọt lên thì may ra, nhưng hiển nhiên chuyện đó chỉ là một huyền tưởng.

Thẩm Ngôn đối với tình huống trước mắt cũng không có phản ứng gì. Kẹt xe ấy mà, có sốt ruột cũng vô dụng. Hấn xuống xe tản bộ ra ngoài trong chốc lát, nhìn thấy cảnh tượng đằng xa, xác định trong chốc lát cũng không giải tỏa đường được liền dứt khoát quay về xe, định bụng chớp mắt nghỉ ngơi một hồi.

Cũng không phải Thẩm Ngôn buồn ngủ hay mệt mỏi, chỉ là hấn không biết nên làm gì khác, vốn hấn không mấy thân quen với Cổ Lệ Na Trát, cũng không có chủ đề gì muốn trò chuyện cùng nàng. Thay vì im lặng khó xử thì chi bằng hấn nhắm mắt dưỡng thần còn hơn.

Cổ Lệ Na Trát ngồi cạnh thì lại có chút đứng ngồi không yên, thần thái nôn nóng, thỉnh thoảng lại nhíu mày nhìn trước ngõ sau, liên tục nhúc nhích tới lui tại ghế lái, trông bộ dáng có vẻ rất gấp.

"Chờ đi, sốt ruột cũng vô dụng thôi!"

Thẩm Ngôn bị tiếng động sột soạt nàng gây ra bên cạnh làm hấn mở mắt, trông thấy vậy, hấn liền nhin không được mở miệng khuyên nhủ một câu.

Cổ Lệ Na Trát không có trả lời, chỉ là vẫn tỏ ra cực kỳ nôn nóng. Hồi lâu sau, cuối cùng nàng mới quẹo đầu ghé vào khung kính cửa sổ, trầm mặc không nói lời nào.

Thẩm Ngôn không rõ vì sao Cổ Lệ Na Trát lại sốt ruột như vậy, thế nhưng hấn cũng không hỏi nhiều, gấp hay không là chuyện riêng của người ta, có can hệ gì tới hấn đâu mà hỏi.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, hơn nửa giờ sau, khung cảnh trước mặt vẫn hệt như cũ, động thái đã giải tán đường hay xe cộ đã có thể chậm rãi nhúc nhích đều không có.

Cảm xúc nôn nóng của Cổ Lệ Na Trát đã đạt đến cực hạn, Thẩm Ngôn chỉ nhìn bằng mắt cũng có thể dễ dàng cảm nhận được nội tâm nàng đang sốt ruột như nào.

Nàng cau mày, tức giận đi xuống xe.

‘Rầm!’ một tiếng, cửa xe bị Na Trát đóng sập lại. Nàng đi tới lui nhìn ngó trước sau, cuối cùng đi đến hàng rào rào chắn khu vực quanh đó lại, cúi đầu nhìn xuống.

Bên ngoài hàng rào vốn là một mảnh đất trống, xa xa nữa là một khu xưởng, hàng rào cách mặt đất tầm bốn năm mét, có một đoạn sườn dốc dẫn xuống khu đất trống.

Cổ Lệ Na Trát cúi đầu nhìn một hồi, thế mà thật sự nhắc chân giẫm lên hàng rào, đáng vẻ gấp gáp như thể nhất định phải leo xuống.

Thẩm Ngôn nhìn đến đây liền hết hoảng, vội vàng xuống xe theo, chạy lại kéo cổ tay Cổ Lệ Na Trát, quát hỏi: "Cô điên rồi à, cô đang làm cái gì thế?"

Nếu như nàng làm cái gì khác, Thẩm Ngôn sẽ mặc kệ. Nhưng chứng kiến hành động liều mạng này của Cổ Lệ Na Trát, hẳn đương nhiên sẽ không thể khoanh tay đứng nhìn.

Bốn năm mét nghe thì chẳng cao lắm, nhưng trên thực tế đây đã là độ cao bằng một tầng rưỡi của tòa nhà thông thường rồi. Mặc dù phía dưới còn một sườn dốc dẫn xuống mặt đất, thế nhưng vị trí đó tương đối dốc, nếu thật ngã xuống thì tác dụng giám sát thật chẳng mấy đáng kể.

Cổ Lệ Na Trát là một nữ nhân, còn mang giày xăng-đan cao gót, nếu nàng cứ thế gượng ép đi xuống, nhẹ một chút thì chi chầy da chảy máu, nghiêm trọng hơn thì hoàn toàn có khả năng gãy chân, tổn thương xương cốt; Nếu vận khí không tốt, mạng nhỏ có khi cũng mất.

"Anh đừng đụng vào người tôi!"

Cổ Lệ Na Trát phản ứng cực lớn, dùng sức giãy giụa, lớn tiếng kêu to.

Cái hành khách trên các xe khác cũng xuống đường nghỉ ngơi. Vừa nghe tiếng quát lớn đó của nàng liền tò mò nhìn về đây, trong lòng mọi người đều cho rằng hẳn là một đôi tình nhân đang giận dỗi nhau, cô gái nọ chắc là muốn tự sát cũng nên.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Con người có ba việc gấp

Sức lực của Cổ Lệ Na Trát so với Thẩm Ngôn hiển nhiên không đáng giá nhắc tới, hẳn đã chăm chỉ Luyện Khí mỗi ngày, cứ thế liên tục suốt một tháng qua, thể chất và khí lực hiện giờ không biết rõ đã tăng lên gấp bao nhiêu lần so với khi trước.

Lại thêm sở hữu kỹ năng vật lộn cấp tông sư khiến Thẩm Ngôn không cần ra quá nhiều sức, chỉ theo bản năng bóp chặt lấy cánh tay rồi kéo mạnh Cổ Lệ Na Trát ngược về, kiềm chế sự giãy giụa của nàng trong lòng ngực mình.

"Tôi không biết rõ cô đã xảy ra chuyện gì, cho nên cũng không biết phải nói như thế nào hay làm gì để an ủi cô. Nhưng hiện giờ tôi đang ở đây, vậy tôi nhất định sẽ không trơ mắt nhìn cô mạo hiểm để rồi xảy ra chuyện gì, đây là ranh giới cuối cùng của tôi, cho nên xem như mạo phạm cô rồi."

Thẩm Ngôn nắm chặt cổ tay Cổ Lệ Na Trát, thái độ rất nghiêm túc. Hẳn không phải là kẻ có tâm thánh mẫu gì hết, cũng không có tâm tư xen vào việc của người khác, hiện tại muốn quán chưởng qua chỉ vì vừa rồi hai người đã ngồi cùng trên một chiếc xe một đoạn đường dài, nếu nàng ta bị gì ngay trước mắt hắn, Thẩm Ngôn cũng không thể giả vờ như chẳng thấy gì được.

"Lên xe... Mau lên xe!"

Cổ Lệ Na Trát nhanh chóng giãy người ra khỏi lòng ngực Thẩm Ngôn, thái độ gấp gáp, trong miệng liên tục thúc giục.

"Cái gì?" Thẩm Ngôn không nghe rõ.

"Mau lên xe!"

Cổ Lệ Na Trát đột nhiên dùng sức đẩy Thẩm Ngôn tới cửa xe, Thẩm Ngôn sợ làm nàng bị thương vì thế thu lại sức lực, nương theo lực đẩy của nàng ngồi phịch xuống ghế lái phụ.

Thế nhưng không nghĩ tới, Cổ Lệ Na Trát cũng theo hấn leo lên trên.

Khoảng trống chỗ ngồi bên ghế lái phụ của xe BMW không quá chật hẹp, nhưng hai người trưởng thành mà dồn vô một chỗ thì hiển nhiên chật chội vô cùng. Cổ Lệ Na Trát mặc kệ, trực tiếp ngồi lên đùi hấn. Trước vẻ mặt sững sờ cùng khó hiểu của Thẩm Ngôn, nàng găt gao ôm lấy cổ hấn.

"Cô đây là..."

Thẩm Ngôn giờ tay rắng đây thân thể Na Trát ra, thế nhưng lời còn chưa dứt thì đã lập tức khựng lại.

Bởi vì hấn nghe được mấy tiếng xuyt xuyt nước chảy, ngay sau đó, Thẩm Ngôn liền cảm giác được đũng quần mình ướt sũng rồi.

Bên tai còn truyền đến âm thanh thở dài đầy nhẹ nhõm của cô nàng trước mắt..

Hết thầy đã rõ ràng.

Thì ra sự nóng nảy, gấp gáp trước đó của nàng ta chỉ đơn thuần là bị nghẹn nước tiểu.

Mà bây giờ...

"Cô gái, cô quá đáng rồi đấy!" Thẩm Ngôn tức đến phát điên, thế nhưng không thể làm gì khác, cũng đâu thể đánh con gái được, hấn hít mạnh một hơi, khó chịu nhúc nhích trên ghế.

"Anh... Anh mau đóng cửa xe lại đi."

Cổ Lệ Na Trát sau khi ‘giải quyết’ chuyện đại sự xong lập tức hóa thân thành đà điểu, khuôn mặt nhỏ chôn ở trên bờ vai Thẩm Ngôn, một bộ dáng không còn mặt mũi gặp người nào nữa.

Thẩm Ngôn thở dài một hơi, vói tay đóng cửa xe lại.

Trong xe lăm vào trầm mặc, bầu không khí thì xấu hổ vô cùng.

"Cô có thể xuống xe được chưa, hoặc ít nhất cũng đừng ngồi lên chân tôi nữa." Trầm mặc một lúc, cuối cùng Thẩm Ngôn nhìn không được, trực tiếp mở miệng.

Cổ Lệ Na Trát không nhúc nhích, cũng không đáp lại. Hồi lâu sau, đợi tới khi Thẩm Ngôn lần nữa thúc giục, nàng mới ngồi thẳng người dậy, gương mặt đỏ bừng, nàng nhìn chằm chằm Thẩm Ngôn, cố gắng giải thích: "Con người đều có ba việc gấp, anh biết rõ đi."

Thẩm Ngôn gật đầu.

Cổ Lệ Na Trát ngập ngừng nói tiếp: "Lúc tôi đi đón anh, ở sân bay đợi hơn nửa ngày, sợ bị người ta nhận ra cho nên không dám đi toilet, sau đó thì nhịn mãi từ đó về đây, tôi đã cố phóng xe về nhanh lắm rồi, nào ngờ xui xẻo bị kẹt xe, anh nói xem tôi còn có thể làm sao được nữa?"

Thẩm Ngôn lại gật đầu, bình tĩnh đáp: "Có thể hiểu được!"

Thật sự là hấn có thể hiểu được, chuyện này đối với Cổ Lệ Na Trát mà nói, thật sự là rất khó xử và xấu hổ.

Xui xẻo gặp phải trận kẹt xe nghiêm trọng như vậy, hơn nữa tuyến đường này là vừa ra khỏi cao tốc, thuộc tuyến đường vắng người, muốn đi tìm một nhà dân để đi nhờ cũng không có. Nếu như là nam nhân thì quá dễ xử rồi, cứ trực tiếp ‘đổ nước’ ngay tại ven đường cũng chẳng sao, người bên ngoài chẳng ai thèm nhìn, mà có nhìn cũng không rơi được khối thịt nào, chẳng việc gì phải bận tâm.

Nhưng nữ nhân thì lại không thể thoải mái như vậy được, nhất là Na Trát còn là người của công chúng, không có khả năng tùy tiện làm ra hành vi ‘rải nước’ bừa bãi ở ngoài đường, ngay trước mặt mọi người như thế.

Nếu như trên xe chỉ có một mình nàng còn đỡ, cùng lắm cứ giải quyết ngay trong xe là được, nào về nhà rồi tự mình rửa xe là xong.

Thế nhưng tình huống thực tế là Thẩm Ngôn - một người đàn ông còn sống sờ sờ đang ngồi ngay trên xe, Na Trát đương nhiên không thể hành động như vậy được.

Cho nên nàng chỉ có thể một mực kìm nén, nhưng loại sự tình này cũng không thể chỉ dựa vào ý chí nghị lực là nhịn qua nổi.

Cho nên mới nói con người sống trên đời đều có ba việc gấp.

Đoán chừng nàng cũng là do nín tới hết chịu nổi rồi, cho nên mới có cử động điên cuồng muốn nhảy xuống hàng rào ban này.

"Tạ ơn anh!"

Nghe Thẩm Ngôn nói mình có thể hiểu được, hơn nữa thấy biểu tình của Thẩm Ngôn đã bình thường trở lại, điều này khiến Cổ Lệ Na Trát nhẹ nhõm

không ít, loại cảm giác xấu hổ đến nỗi muốn đập đầu chết đi mới rồi cũng đã phai nhạt ít nhiều.

"Tôi xin lỗi, nhất định tôi sẽ bồi thường, đợi về nhà tôi sẽ tặng anh hai kiện... À không, không, tôi tặng anh mười bộ quần áo mới nhé? Tùy anh chọn, nhãn hiệu gì cũng được hết, vậy có được không?"

Thắm Ngôn lắc đầu, nói: "Không cần, cô đi xuống trước đi."

Cổ Lệ Na Trát lại sốt ruột lên, nàng bắt lấy bả vai Thắm Ngôn, sốt sắng nói: "Anh từ chối nghĩa là anh vẫn không có ý định tha thứ cho tôi, Thắm Ngôn, anh đồng ý đi mà, có được hay không?"

Thắm Ngôn có chút bất đắc dĩ, nói: "Được rồi được rồi, tôi tha thứ cho cô được chưa đại tỷ? Bây giờ thì xuống được chưa? Tôi là nam nhân bình thường, cô bây giờ có khác gì đang khiêu chiến đạo đức và sức chịu đựng của tôi đâu, cô giải quyết xong rồi, nhưng giờ tới lượt tôi khó khăn đây."

Cổ Lệ Na Trát ngẩn người ra, thẳng đến khi cảm nhận được sự tồn tại của vật nhỏ kia thì mới kịp phản ứng, nàng hậu tri hậu giác đỏ bừng mặt, vội vàng xoay người trèo qua ghế lái bên kia.

Thắm Ngôn nhích nhích người ra khỏi cái ghế ẩm ướt, quần lót bị ẩm dính chặt vào cơ thể khiến hần rất khó chịu, dáng vẻ trông còn chật vật hơn kẻ gây họa là Cổ Lệ Na Trát.

"Tôi... anh có thể giữ bí mật chuyện này cho tôi được không, tôi vĩnh viễn cũng không muốn thêm bất kỳ ai khác biết, có điều kiện gì thì anh cứ nói đi."

Cổ Lệ Na Trát không dám liếc nhìn Thắm Ngôn, nhỏ giọng nói.

Thắm Ngôn bình tĩnh đáp: "Người sống một đời, ai mà chẳng có thời điểm gặp phải chuyện quẩn bách? Cô không cần để ở trong lòng, tôi sẽ không nói cũng không cần cô đáp lại điều kiện gì cả."

Cổ Lệ Na Trát trầm mặc một hồi, sau đó mới lí nhí nói tiếng cảm ơn.

Xe của bọn họ vẫn còn đang bị kẹt giữa vòng vây ô tô xung quanh, bất quá bầu không khí trong xe đã khác hẳn, không còn nặng nề im ắng như trước đó nữa.

Dù sao thì hai người cũng coi như vừa đồng cam cộng khổ qua một 'tai nạn' nho nhỏ, hơn nữa còn có bí mật riêng với nhau.

Đương nhiên, chủ đề trên trời dưới đất gì cũng có thể nói, riêng chuyện vừa rồi thì cả hai đều ăn ý không nhắc tới. Cứ việc quần lót của cả hai người đều đang ẩm ướt vô cùng khó chịu, thế nhưng bọn họ đều lựa chọn bỏ qua, cố gắng không nhìn tới nó.

Đây là vấn đề mặt mũi của đại mỹ nữ, nhắc tới sẽ rất xấu hổ.

- - -

Ba việc gấp của con người là gì, có ai biết không nào =))))))))))

- - -

Chương sau: Có Phần Của Tôi Không?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Có phần của tôi không?

Chủ đề nói chuyện của Cổ Lệ Na Trát và Thắm Ngôn chủ yếu tập trung trên show giải trí mà bọn họ sắp tham gia - « Hoa Dạng Thiếu Niên ». Bởi vì ngoại trừ tiết mục đó ra, hai người chẳng còn biết nói gì khác. Dù sao thì đây cũng chỉ là lần thứ hai gặp mặt, có gì để nói đâu.

"Chương trình lần này làm rất thần bí, tôi chỉ nghe bên công ty quản lý nói bảy người chúng ta sẽ đi du lịch theo hình thức tiết kiệm. Nhưng đi tới đâu, ở như nào thì đều không tiết lộ. Thế nhưng tôi và Nha Nha (biệt danh của Đông Ly Á) các nàng đã thảo luận qua, nếu là đi du lịch tiết kiệm thì khẳng định bên ekip sẽ không cho chúng ta xài tiền cá nhân mà sẽ cung cấp tiền, có điều chắc chắn là đưa rất ít, bảo đảm sẽ bắt các thành viên đi làm kiếm tiền để sinh hoạt trong cả chuyến du lịch cho xem."

Ngón tay trắng nõn mảnh khảnh của Cổ Lệ Na Trát gõ gõ nhẹ lên trên thành cửa sổ xe, nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi lại nói tiếp: "Kỳ thật tôi rất thích show tổng nghệ này. Trước đây sở dĩ tôi đáp ứng tham gia cũng là bởi vì hứng thú với chủ đề du lịch của bọn họ. Nói ra chắc anh không tin, nhưng đã nhiều năm rồi tôi không được thoải mái đi ra ngoài chơi. Lịch bay thì nhiều, có khi một ngày bay tới mấy chuyến, sáng ở thành phố này, trưa ở thành phố khác, tối đã về đến kinh thành, thậm chí có khi là đang ở nước ngoài, nhưng đầy đủ là đi làm việc. Thời gian nghỉ ngơi còn chẳng có nữa là ra ngoài dạo phố."

Thẩm Ngôn hiếu kỳ hỏi: "Ngoại trừ bốn người chúng ta ra thì bên khách mời còn có những ai?"

Cổ Lệ Na Trát đáp: "Bên nữ còn có Tổng Đan Đan, Tổng Tổ Nhi. Tổng Tổ Nhi thì chắc anh biết rõ rồi nhĩ, xuất thân là ngôi sao nhĩ, nhưng về sau cô nhóc ấy ra nước ngoài du học, mới vừa về nước gần đây thôi, hiện tại đang khá nổi tiếng đấy."

Thẩm Ngôn gật đầu. Đúng là hắn có nghe tới tên của tiểu mỹ nữ này.

Cổ Lệ Na Trát lại nói tiếp: "Bên đàn sao nam thì có Nhạc Văn Bằng cùng Lôi Gia m, cả hai vị này tôi đều đã gặp, cũng coi như có quen biết, thái độ làm người tương đối không tệ."

"Vậy khi nào thì chương trình chính thức khởi quay?"

"Ngày 7, là sáng sớm ngày kia, tổ tiết mục sẽ tới tận nhà đón mỗi vị khách quý, còn sau đó đi đâu, ở chỗ nào thì phải nghe theo bên ekip an bài."

...

Hai người cứ thế câu được câu không trò chuyện. Mãi cho đến hơn một giờ, giao thông mới khôi phục thông suốt trở lại. Đợi tới khi Thẩm Ngôn cùng Cổ Lệ Na Trát trở lại biệt thự thì đã qua hai giờ chiều.

Tiến vào biệt thự, Thẩm Ngôn liền đi thẳng lên gian phòng của mình, Cổ Lệ Na Trát cũng mau chóng đi lên lầu hai.

Trải qua thời gian lâu như vậy, cơ bản thì quần của hai người đã sớm khô ráo, thế nhưng dù sao cũng bị nước tiểu dính qua, trong lòng không tự chủ cứ thấy rích rích ẩm ướt, vì thế đương nhiên muốn cấp tốc trở về phòng tắm rửa thay quần áo.

Vừa lên tới trước cửa phòng, Cổ Lệ Na Trát liền đụng phải Đồng Ly Á cùng Lưu Sư Sư đang ngáp dài ngáp ngắn đi ra ngoài khiến cô nàng khản trương cực kỳ, cứ sợ đối phương nghĩ ra hoặc trông thấy thứ gì không nên nhìn tới.

Trên đường về nhà, nàng đã âm thầm thề ở trong lòng, đời này cũng sẽ không tiết lộ câu chuyện mất mặt đó cho bất luận kẻ nào, đừng nói là bạn thân, ngay cả mẹ ruột cũng không được.

"Cậu đi đón người kiểu gì thế? Đón mất cả ngày trời luôn rồi." Lưu Sư Sư mặc áo choàng ngủ, ngáp một cái thật to, đoạn tiện miệng hỏi Cổ Lệ Na Trát. Nàng vừa mới ngủ trưa dậy, vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

"Đừng nói nữa, xui xẻo gặp phải tai nạn giao thông, giờ này về tới nhà đã là tốt rồi, tớ còn tưởng bị kẹt ở đó tới tối luôn kia."

Cổ Lệ Na Trát trả lời qua loa một câu, sau đó nhanh chóng đi thẳng vào phòng mình.

...

Dưới lầu.

Thẩm Ngôn rất nhanh liền tắm xong, hắn đổi một thân quần dài áo thun mặc ở nhà cho thoải mái, xong xuôi liền đi xuống phòng bếp chuẩn bị nấu cơm. Hồi trưa hắn và Cổ Lệ Na Trát bị kẹt cứng trên đường, hiển nhiên vẫn còn chưa ăn gì.

Hắn thật sự đói bụng, vốn sáng nay trên máy bay cũng không ăn gì. Mặc dù hắn vẫn luôn chăm chỉ Luyện Khí, nhưng cơm vẫn là thứ cần phải ăn, hắn còn chưa đạt tới trình độ có thể Tích Cốc khoa trương như vậy.

Nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh không nhiều, chỉ có rải rác vài thứ ăn được, đoán chừng là do ba cô gái trong nhà mua về để nấu đại ăn ban đêm chống đói.

Thẩm Ngôn lấy mấy quả cà chua ra, chuẩn bị làm nhanh tô mì cà chua trứng gà.

Hắn đang nấu nướng dở tay thì Đồng Ly Á và Lưu Sư Sư vừa khéo xuống lầu. Ba người gặp mặt bên khách khí lên tiếng chào hỏi lẫn nhau.

Đã hơn một tháng không gặp, lúc trước kia chỉ mới vừa bắt đầu làm quen một chút thì đã vội tách ra, hiện giờ lần nữa gặp lại, trong lòng ba cô gái, Thẩm Ngôn lại trở thành một người xa lạ.

Một lát sau, Cổ Lệ Na Trát đã tắm rửa xong cũng đã đổi một thân quần áo mặc ở nhà gọn gàng sạch sẽ mới từ trên lầu đi xuống. Nàng mặc một cái quần soóc màu đen, một cái áo thun freesize rộng rãi, mái tóc dài còn ẩm ướt vì vừa gội buồng xỏa sau lưng, trông khoan khoái nhẹ nhàng mà cũng xinh xắn cực kỳ.

Nàng trực tiếp đi vào phòng bếp, vui vẻ hỏi Thẩm Ngôn: "Có phần của tôi luôn à?"

Thẩm Ngôn gật đầu, mỉm cười đáp: "Ừm, vừa khéo nãy chín rồi, mau lấy chén đưa ra đi."

"Đề tôi!" Cổ Lệ Na Trát hào hứng đi lấy chén đĩa, sau đó hai người ngồi đối diện trên bàn ăn, cầm cùi chiên giòn.

"Ăn thật ngon!"

"Oa, hiện tại mới thấy thật hâm mộ Mật Mật cùng Nhiệt Ba, mỗi ngày ở bên bên đều có thể được ăn mỹ thực ngon như thế."

Cổ Lệ Na Trát cực kỳ đói bụng, đã vậy tay nghề của Thẩm Ngôn còn cao siêu, ăn mỹ trứng cà chua thôi mà cũng thấy ngon miệng vô cùng, nàng vừa ăn vừa không ngừng suýt xoa cảm thán.

Tài nấu nướng của Thẩm Ngôn đại khái chính là thứ khiến ba cô gái có ấn tượng sâu đậm nhất về hắn. Còn nhớ kỹ lúc mới vừa kết hôn, Thẩm Ngôn chính là dùng kỹ thuật nấu nướng đỉnh cao chinh phục các nàng, khiến cho năm vị đại mỹ nữ này lập tức có hảo cảm với Thẩm Ngôn hơn rất nhiều.

Nghe Cổ Lệ Na Trát cảm thán không có nửa điểm khách sáo, hoàn toàn là lời thật phát ra từ nội tâm khiến hai người đang ngồi ở ngoài phòng khách là Đông Ly Á cùng Lưu Sư Sư đều nhin không được mà nuốt nước miếng.

Trưa nay Na Trát không có nhà, bọn họ lười nhác gọi thức ăn bên ngoài, đương nhiên cũng không ai chịu xuống bếp nấu cơm, vì vậy mỗi người ngâm một tô mì, tùy tiện đối phó cho qua bữa.

Mì tôm là thứ có thể lấp được bao tử, thế nhưng hương vị đương nhiên chẳng mấy ngon lành.

Lúc này nghe mùi thơm bốc ra từ trong bếp, hai người đã có chút thèm thuồng, giờ lại nghe Na Trát cảm thán khen ngon, bọn họ thiếu điều ứa nước miếng, thật sự là muốn đi qua ăn ké.

Chỉ là chung quy hai nàng vẫn thấy ngượng ngùng, dù sao vừa rồi lúc Thẩm Ngôn nấu cơm đã từng hỏi qua các nàng có muốn ăn hay không.

Khi ấy hai người theo bản năng khách khí từ chối, bảo là hồi trưa đã ăn rồi.

Nào ngờ Thẩm Ngôn thân nhiên gạt đầu, không tiếp tục hỏi lại nữa.

- - - - -

Chương sau: Trăm Vạn Người Xem

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Trăm vạn người xem (1)

Ăn uống no nê xong xuôi, Cổ Lệ Na Trát vừa ngâm nga bài hát vừa vui vẻ đi rửa chén.

Thẩm Ngôn đi vào phòng khách, ngồi xuống ghế sofa êm ái ở góc phòng. Chỉ chốc lát sau, Cổ Lệ Na Trát cũng đi đến, nàng theo bản năng ngồi xuống bên người Thẩm Ngôn, hai chân trắng nõn cuộn tròn lại, ngồi xếp bằng trên ghế, đầu gối vô ý chạm phải chân Thẩm Ngôn, thế nhưng tựa hồ nàng không phát giác mà Thẩm Ngôn thì cũng không để ý nói gì.

Bốn người ở phòng khách coi TV một lúc lâu, mãi tới khi bầu trời gần chạng vạng xuống, cả bốn bắt đầu đói bụng thì bọn họ mới nhận ra đã gần đến giờ cơm tối rồi. Đông Ly Á cùng Lưu Sư Sư xung phong nhận việc ra ngoài mua thức ăn.

Hai người lái xe đến siêu thị gần đó mua về một đồng lớn nguyên liệu nấu nướng, đều là món mà các nàng thích ăn.

Thẩm Ngôn cũng không nói gì, hắn nhận lấy đồ xong liền đi đến phòng bếp, chuẩn bị trở tài cho ba cô gái được thưởng thức một bữa tiệc phong phú.

Một bữa cơm bốn người ăn đến no nê vô cùng, ba đại mỹ nữ vỗ vỗ cái bụng đã hơi căng, vui vẻ khen hình như trình độ nấu nướng của Thẩm Ngôn tiến bộ hơn hẳn rồi.

Sau bữa ăn, bốn người lại đi tới phòng khách trên lầu một, thế nhưng so với không khí gượng gạo lúc chiều thì bầu không khí hiện tại đã hoàn toàn khác biệt. Do là trong lúc nấu cơm, bọn họ đã có thời gian tiếp xúc, trò chuyện với nhau nhiều hơn, và lại cộng thêm một bữa mỹ thực qua đi, bây giờ bốn người giao lưu đã thoải mái và thân thiết hơn hẳn.

Cười cười nói nói, tận tới đêm khuya mười một giờ, bọn họ mới lần lượt trở về phòng riêng của mình đi ngủ.

...

Sáng ngày hôm sau, nhân viên công tác của chương trình « Hoa Dạng Thiếu Niên » đã tìm tới cửa.

Trước tiên ekip chương trình giới thiệu ngắn gọn về show cho bốn khách mời nghe.

Đại khái đúng như Cổ Lệ Na Trát các nàng đoán, « Hoa Dạng Thiếu Niên » áp dụng hình thức du lịch ‘nhà nghèo’, ăn uống tiết kiệm, đồng thời đi tới đâu, kiếm tiền chi tiêu tới đó.

Theo lịch trình thì sáng sớm ngày mai sẽ bắt đầu khởi quay. Tổ tiết mục sẽ tới nhà từng vị khách mời, tiến hành 24 giờ quay hình liên tục.

Mỗi người sẽ có camera mini cá nhân gắn trên người, cả đội còn có rất nhiều camera-man đi theo để chia làm các góc nhìn khác biệt. Tám vị khách quý thì ít nhất mỗi người cũng sẽ có một khung hình khác nhau, quay chụp lại mọi biểu cảm và lời nói của họ trong suốt quá trình diễn ra show. Những thước quay này sẽ được livestream ngẫu nhiên một số phân cảnh trên trang chủ trang web đài truyền hình Trương Nam.

Sau đó vào mỗi thứ sáu hằng tuần, tổ tiết mục sẽ đem toàn bộ số góc máy quay được biên tập và cắt ghép ra một bản hoàn chỉnh những cảnh quay ấn tượng nhất rồi gửi tới đài truyền hình Trương Nam, tiến hành công chiếu chính thức cho khán giả xem.

Ngoài thông báo chung kế hoạch của chương trình, thì tổ tiết mục còn thông báo thêm, bọn họ muốn có một người trong số tám vị khách quý sẽ làm đội trưởng, chịu trách nhiệm lên kế hoạch vui chơi cũng như làm hướng dẫn viên du lịch cho cả đoàn trong suốt hành trình.

Hướng dẫn viên du lịch sẽ chọn giữa hai người Nhạc Văn Bằng và Lôi Gia m, ngày mai Thẩm Ngôn và năm cô gái còn lại sẽ tiến hành bỏ phiếu kín, hai người kia ai đạt được số phiếu nhiều hơn thì người đó chính là trưởng đoàn của « Hoa Dạng Thiếu Niên » mùa 1 này.

Giới thiệu xong đại khái quá trình sẽ diễn ra của show, nhân viên công tác liền rời đi trước, thống nhất buổi sáng ngày mai tám giờ lại tới nhà bọn họ.

Tiến ekip chương trình đi xong, bốn người Thẩm Ngôn liền về phòng, mỗi người bắt đầu tự thu dọn hành lý cá nhân của mình.

Dù sao đây cũng là show truyền hình thực tế đầu tiên mà Thẩm Ngôn tham gia, không chuẩn bị kỹ lưỡng một chút thì không được.

Ngày hôm sau, mùng 7 tháng 7, sáng sớm 8 giờ.

Mặc dù vẫn còn khá sớm, và lại hôm nay là thứ ba, vẫn còn là ngày trong tuần, nhưng ở trên trang chủ đài truyền hình Trương Nam, tám video clip live stream của show tổng nghệ « Hoa Dạng Thiếu Niên » vẫn thu hút vô số người xem trực tuyến.

Lý do là vì đây là show giải trí mà đài truyền hình Trương Nam rất đề tâm, chi không ít tiền sản xuất, thế nên tiết mục này đã được bên marketing dốc sức tuyên truyền từ lâu. Hơn nữa chủ đề mới lạ cũng như dàn khách mời nổi tiếng thừa sức khiến người qua đường hiếu kỳ, tràn đầy hứng thú, chớ nói chi là còn có fan hâm mộ riêng cực nhiệt huyết của từng vị minh tinh hồ hảo ứng hộ.

Mà trong số các vị khách mời lần này, Thẩm Ngôn cũng được xem là một nhân tố thu hút kha khá người xem.

Từ một tháng trước, khi mà các tạp chí lớn đua nhau tuồn ra tin tức năm đại minh tinh cùng gả cho một người đàn ông xong, Thẩm Ngôn lập tức ‘bạo hồng’, không cần tác phẩm gì, không cần đóng phim ca hát gì cũng nhanh chóng trở thành đối tượng khiến quần chúng ăn dưa trong suốt thời gian dài sau đó.

Tất cả mọi người đều tò mò muốn biết xem rốt cuộc tên gia hỏa đó có tài đức gì mà có thể cưới được năm ngôi sao đương lúc nổi tiếng rực rỡ như thế.

Tuy nói một tháng qua, trên mạng thường xuyên xuất hiện tin tức về Thẩm Ngôn, nhưng đầy đều là các loại phỏng đoán mà truyền thông và các blogger tự mình nào bô, không có chân tướng nào được chính chủ thừa nhận hoặc thông báo do người trong cuộc lên tiếng. Vì vậy trừ kẻ nào tàn ra thì đại bộ phận người xem tinh táo một chút liền thừa nhận mình vốn chẳng biết gì về Thẩm Ngôn, bởi vì chẳng có mấy thông tin xác thực về hắn ta.

Lần này thì vui rồi, bên ekip chương trình đã xác nhận tin Thẩm Ngôn sẽ tham gia show mới - « Hoa Dạng Thiếu Niên » của nhà đài Trương Nam, mọi người rốt cục có thể trực tiếp nhìn xem, gia hỏa này hẳn đó đến cùng có gì khác biệt so với người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Trăm vạn người xem (2)

"Đại quân đã tập kết xong xuôi, lát nữa cả nhà cùng tổng công kích nhé, ai có mặt đông đủ thì điểm danh đi nào!"

"Bàn phím của tôi đã đói khát đến khó nhịn rồi, hôm nay xả cho nó được khẩu nghiệp một ngày vậy, các huynh đệ, mau công kích chết tên gốc tử đó đi."

"Nhị doanh trưởng, pháo Ý xịn đã lắp xong, xin hỏi khi nào thì nã pháo đây?"

"Gã đàn ông ăn com mềm vô địch thiên hạ đang phát trực tiếp nèee, các vị mau tới vậy xem."

"Truyền thuyết kể rằng đây là một vị đại thần xịn xò, ta xin biểu thị hoàn toàn không phục, có là Com chùa ca ca ngày ngày ăn bám thì có."

"Dựa vào cái gì mà dám cướp nữ thần của lão tử, đao xẻo thịt bốn mươi mét của ông đây đâu rồi?"

"Đẹp trai quá đi mất, đúng là tiểu soái ca, như này mà Dịch Lệ Nhiệt Ba các nàng không thích mới lạ."

Video livestream vừa mới bắt đầu, đoạn clip của Thẩm Ngôn liền thu hút một nhóm lớn người xem, không bao lâu sau, số lượt truy cập đã đột phá một trăm vạn, lượt bình luận cũng tràn ngập khung chat, các comment thay nhau nhảy lên lia lịa, gần như không kịp đọc xong chữ gì thì bình luận của kẻ khác đã vọt lên.

Rất khó tưởng tượng, video livestream của tám vị khách quý, lượt xem nhiều nhất lại đến từ kẻ không phải là minh tinh - Thẩm Ngôn.

"Video của Thẩm Ngôn đang hút lượt xem nhiều nhất, 132 vạn rồi. Mau đẩy đoạn clip của anh ta vào giữa khung hình lớn để tiếp tục kéo view đi. Đông Ly Á, Lưu Sư Sư và Cổ Lệ Na Trát ngang ngang nhau, chiếm ba vị trí tiếp theo, đều đã đột phá một trăm vạn. Tổng Tổ Nhi đứng thứ năm, 89 vạn lượt xem. Nhạc Vân Bằng cùng Lôi Gia m lần lượt đứng vị trí thứ 6 và thứ 7, người xem theo thứ tự là 81 vạn và 77 vạn. Video của Đan Đan lão sư là thấp nhất, nhưng cũng có hơn 50 vạn người theo dõi rồi."

"Thật không nghĩ tới, nhân tố bùng nổ nhất lại nằm ở chỗ Thẩm Ngôn."

Ở bên phòng thu sóng « Hoa Dạng Thiếu Niên », nhân viên công tác thời thời khắc khắc đều chú ý tới bảng điện tử thống kê các số liệu liên quan tới 8 video livestream của nhóm khách mời. Trước khi chương trình diễn ra, tất cả mọi người bên tổ tiết mục đã dự đoán chắc chắn số liệu bên Thẩm Ngôn không tệ, vì có rất nhiều cộng đồng mạng hiếu kỳ về chàng trai trẻ này, thế nhưng quả thật bọn họ không nghĩ tới, lực hấp dẫn của hắn lại cao tới như vậy, lần ất cả bảy vị minh tinh còn lại.

"Chỉ là tạm thời mà thôi, cư dân mạng đó giờ chưa được thấy nhiều hình ảnh về Thẩm Ngôn cho nên sẽ rất tò mò, nhưng đợi qua một đoạn thời gian nữa, chờ cảm giác mới mẻ đó qua đi, lượt view video cá nhân của hắn kiểu gì cũng giảm."

Một nhân viên bên tổ chế tác đẩy đẩy cặp kính cận trên sống mũi, nhỏ giọng nói.

Đám người cạnh bên nghe vậy đều gật gật đầu, phần đa mọi người cũng đều dự đoán hệt như vậy. Thẩm Ngôn dù sao cũng chỉ là một người bình thường, sức nóng trên người hắn hoàn toàn là đến từ năm đại minh tinh kia. Nếu hắn không cưới bọn họ, hoặc giả hắn vẫn cưới năm người vợ, nhưng năm cô gái kia không một ai nổi tiếng bùng nổ như đám người Dương Mật hiện tại, vậy thì Thẩm Ngôn cũng khó mà kéo theo dư luận đông đảo như bây giờ.

Tuy không ai phủ nhận nhan sắc của Thẩm Ngôn cũng như thừa nhận trên người hắn quả thật có lực hấp dẫn phái nữ, nhưng loại hấp dẫn chỉ dựa vào nhan sắc như thế này hiển nhiên không cách nào kéo dài, chẳng mấy chốc sẽ tiêu hao hết.

"Đừng có nói xui, nhờ đâu hắn thật sự có thể níu chân lắm người xem như bây giờ thì chẳng phải quá tốt sao?"

Tổng đạo diễn của chương trình không vui lên tiếng. Trong lòng ông ta không hiểu sao vẫn luôn có một chút chờ mong. Nếu Thẩm Ngôn thật sự có khả năng hấp dẫn năm đại mỹ nữ như Lưu Sư Sư các nàng, vậy nói không chừng hắn cũng thừa sức thu hút vô số cộng đồng mạng, đặc biệt là phái nữ xem show này cũng nên.

Bất quá đây cũng chỉ là ý nghĩ của riêng ông, thực tế thì phải chờ xem đã. Người bên ngoài không đồng ý thì ông cũng chỉ cười cười, không đề chuyện đó ở trong lòng.

Dù sao, nhân dân cả nước đều biết rõ, Thẩm Ngôn chỉ là một kẻ có vận số quá may mắn, việc hắn cùng năm vị đại minh tinh kết hôn chỉ là chút hiểu lầm sau một trận say rượu của các cô nàng kia mà thôi.

Mời Thẩm Ngôn đến tham gia « Hoa Dạng Thiếu Niên », mục đích đều chỉ là vì độ nổi tiếng hiện tại của hắn.

Chỉ khi nào khán giả cũng nhiệt tình bơi đến Thẩm Ngôn trên mạng thì khi đó sự kiện kết hôn của Đông Ly Á các nàng mới không làm ảnh hưởng tới hiệu suất người xem của chương trình.

...

Trong phòng bếp của biệt thự, Thẩm Ngôn cầm dao phay trong tay, nhẹ nhàng mà thành thực cắt gọn nguyên liệu đồ ăn cực kỳ nhanh chóng.

Bên cạnh hắn có hai nhân viên quay phim từ hai hướng khác nhau, ngoài ra còn có một nhân viên công tác khác đang cầm điện thoại trên tay, ống kính điện thoại đi đồng chiều thẳng vào hắn, livestream trực tuyến hành động ngày thường của Thẩm Ngôn cho khán giả xem.

"Thẩm Ngôn, anh đang làm cái gì vậy?" Một nhân viên công tác khác đứng ngoài ống kính, lên tiếng hỏi.

"Thu dọn hành lý!" Thẩm Ngôn không ngẩng đầu lên, gọn lọn đáp.

Nhân viên công tác nọ nghe vậy thì ngạc nhiên, đang nghĩ không lẽ mới rồi mình đã nghe lầm. Mà ở trên mạng, bình luận của vô số người cũng là một đồng dấu chấm hỏi: "Thẩm Ngôn vừa nói cái gì vậy? Sao lại là thu dọn hành lý? Hành lý của anh ta là đồng đồ ăn kia à?"

"Ừm, Thẩm Ngôn này, không phải là cậu đang làm điểm tâm sáng sao?" Anh chàng nọ hắng giọng, ngập ngừng hỏi lại.

"Đã nhìn thấy rõ rồi mà cậu còn hỏi?"

"..."

Bình luận trên mạng bùng nổ tràng vô số comment: "Ha ha ha" cùng "666" (666 còn đọc là /liùliùliù/ (牛牛牛): tiếng lóng của giới trẻ Trung Quốc, còn được hiểu là lợi hại, giỏi, cừ...)

"Com chùa ca ca thiệt là đẹp trai!"

"Xem đáng về Com chùa ca ca khi đối đáp kia, thiệt là lạnh lùng quá đi."

"A a a a a, vì sao tôi lại cảm thấy bộ dáng của hần khi đứng nấu cơm rất đẹp trai?"

"Bởi vì người ta vốn rất đẹp trai có được hay không? Thịnh lâu trên mau kiểm chế lại bót."

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Học thêm kỹ năng mới (1)

Nửa giờ sau, Thẩm Ngôn đã làm xong điểm tâm sáng gồm cháo gạo trắng, bánh rán hành và hai phần rau trộn.

Bánh rán nhìn béo mà không ngấy, chín đều cả hai mặt, màu vàng nâu đậm trông rất đẹp mắt, nhìn là đã có cảm giác thòm thèm. Nhân viên hậu kỳ đã ăn điểm tâm từ sớm mà bây giờ vẫn không khỏi bị mùi thơm tỏa ra từ phía hấp dẫn.

"Ăn sáng thôi!" Thẩm Ngôn lau nhanh hai tay vào cái khăn mềm gần đó, đoạn lớn tiếng gọi mọi người trên lầu.

Chỉ chốc lát sau, ba cô nàng Đông Ly Á, Luru Sur Sur, Cổ Lệ Na Trát đã có mặt ở dưới bếp, bên người mỗi cô nàng đều có nhân viên công tác ôm máy quay phim đi cùng.

Thẩm Ngôn cùng ba người bọn họ ngồi vây quanh bàn gỗ, bắt đầu ăn điểm tâm sáng, nhân viên công tác ngồi gần đó thỉnh thoảng lại lên tiếng đặt câu hỏi cho các thành viên.

Ví dụ như bọn họ đối với chuyến đi này có chờ mong hay không, rồi là lát nữa sẽ bỏ phiếu kín bình chọn đội trưởng kiêm hướng dẫn viên du lịch mùa này, vậy bốn người xem trọng Nhạc Vân Bằng hơn hay vẫn là Lôi Gia Âm thích hợp làm trưởng đoàn hơn?

Ba cô gái trả lời tương đối quy củ, rất phối hợp với chương trình, lúc nào cần đùa sẽ đùa, lúc nào nghiêm túc sẽ nghiêm túc. Thẩm Ngôn thì kiệm lời hơn, không chủ động nói nhiều, chỉ là thỉnh thoảng mới đối đáp vài ba câu với mấy cô gái.

Ăn xong điểm tâm, bốn người trở lại phòng riêng của mình, chờ Nhạc Vân Bằng cùng Lôi Gia Âm tới tranh cử chức hướng dẫn viên du lịch.

Trong lúc chờ đợi, ekip chương trình đề nghị bốn người mở vali hành lý ra, để khán giả nhìn xem các vị khách quý đã chuẩn bị thứ gì cho chuyến hành trình sắp tới.

Thẩm Ngôn chỉ mang theo một cái vali nhỏ, ngoại trừ vài bộ quần áo cùng một đôi giày, khăn mặt và các sản phẩm vệ sinh cá nhân cơ bản thì không còn cái gì khác.

Ba nữ bên kia ngược lại trang bị vô cùng đầy đủ, mỗi người đều mang theo hai cái vali size lớn, giờ phút này bọn họ đang bận rộn mở hành lý ra giới thiệu một lượt những thứ mình định mang cho anh chàng quay phim quay lại.

Quần áo và những vật dụng thường ngày hiển nhiên đều có, ngoài ra cả ba còn mang không ít mặt nạ, đồ trang điểm, thuốc men phòng và chữa bệnh vật như cảm sốt, đau bụng... đồ ăn vặt các loại... Chỉ là giới thiệu sơ lược thôi mà đã mất gần cả nửa ngày mới xong.

Cùng lúc này, nhân viên trực ban ở phòng thu phát sóng tại đài truyền hình nhanh chóng phát hiện ra bảng điện tử thống kê số liệu của tám video livestream đã có biến hóa không nhỏ.

Đông Ly Á nhanh chóng vươn lên hạng nhất với hơn 289 vạn người xem, xếp hạng nhì và ba lần lượt là Luru Sur Sur cùng Cổ Lệ Na Trát, lượt xem cũng đã trên 280 vạn; chênh lệch giữa ba người không quá lớn, tóm lại đã chiếm lĩnh ba vị trí đầu tiên.

Tiếp theo là Tổng Tổ Nhi, Nhạc Vân Bằng, Lôi Gia Âm, lượt theo dõi video của ba người bọn họ cũng gần tiếp cận con số 200 vạn, ngay cả Tổng Đan Đan cũng có tới gần 150 vạn người xem trực tuyến.

Biến đổi lớn nhất chính là Thẩm Ngôn, trước đó hắn còn xếp hạng đầu, bây giờ đã lộn ngược dòng thành thứ nhất đếm ngược, lượt truy cập video livestream của hắn hiển thị chỉ có hơn 75 vạn người đang theo dõi trực tiếp.

Đối với việc đó, Thẩm Ngôn đương nhiên không thêm để ý, dù sao hắn cũng đâu phải người của công chúng mà còn bận tâm xem mình có nhiều fan hay ít fan, hắn tham gia tiết mục chỉ là vì giúp ba người Đông Ly Á giải quyết phiền phức, cho nên việc xếp đầu hay xếp cuối lượt xem đều không phải là chuyện mà hắn coi trọng.

Show hành lý cá nhân của mình xong, Thẩm Ngôn liền vào nhà vệ sinh thay đồ để chuẩn bị lên đường.

Thân trên mặc một bộ trường sam tối màu dài đến đầu gối, bộ trường sam này được làm từ chất liệu cây đay, vừa mềm mại lại vừa mát mẻ khi mặc, phía trên có thêu đồ án rồng vân trông rất có cốt cách thần tiên.

Phía dưới Thẩm Ngôn mặc một cái quần bó màu sẫm, trên chân mang một đôi giày da màu đen.

Đây là trang phục mà đích thân Dịch Lệ Nhiệt Ba đã chuẩn bị cho hắn, hơn nữa nàng còn nhiều lần dặn dò Thẩm Ngôn nhất định phải mặc khi tham gia chương trình lần này.

Cho nên sắp tới giờ đi chuyển, Thẩm Ngôn liền chiều theo ý nàng thay đổi trang phục đi đường.

Ánh mắt của Dịch Lệ Nhiệt Ba tự nhiên không tệ, dù sao nàng cũng là một trong những ngôi sao luôn được tôn vinh là biểu tượng thời trang của giới trẻ, gu ăn mặc của nàng vẫn luôn được các tạp chí thời trang dành lời khen có cánh, thậm chí là lấy cảm hứng cho các bộ sưu tập của họ. Thế nên giờ phút này, Thẩm Ngôn mặc một thân quần áo mới do nàng chọn xuất hiện trước ống kính, lập tức khiến các nhân viên công tác đang ngồi đợi bên ngoài bỗng chốc nảy sinh cảm giác kinh diễm.

Không chỉ đám bọn hắn, mà ở ngoài màn hình, một đồng người vây xem cũng lập tức ồn ào như vỡ trận.

"Oa, đẹp trai thật đó, tôi nghĩ lại rồi, ngày nào đi ra đi vào cũng được ngắm gương mặt xuất sắc như thế thì mấy người Dương Mật các nàng cũng không tính là thua thiệt đâu nhì!"

"Hu hu, kẻ địch sao lại đẹp trai như vậy, không được, không được, ta cảm giác mình muốn làm phản rồi, xin lỗi các đồng chí, xin lỗi các vị lãnh đạo T_____T."

"Đích thật là rất soái, nhưng đẹp trai cũng vô dụng nhé, lão tử là thẳng nam, tiếp tục khẩu nghiệp đi các huynh đệ."

"..."

Phản bình luận ở video livestream của Thẩm Ngôn trên trang chủ đài truyền hình Tương Nam vẫn đang sôi nổi dữ dội, có kẻ mắng có người khen, đủ thứ cảm xúc. Bôi xấu, hắt nước bẩn lên người hắn phần lớn đều là nam nhân, mà nữ nhân thì hầu hết đều 'gục ngã', toàn là tán thưởng gu ăn mặc cũng như dáng người, gương mặt quá đối xuất sắc của hắn.

Hai bên 'choảng' nhau khá là nghiêm trọng.

Thế nhưng Thẩm Ngôn vẫn như cũ, hoàn toàn không thêm để ý tới.

Thay đổi trang phục xong, hắn bèn kê cái ghế ra sát tường, an tĩnh ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn như hắn đang ngẩn người, kì thực là Thẩm Ngôn đang âm thầm mở ra hệ thống bảng.

Chiều hôm qua, hắn đi ra ngoài một chuyến, lại thu về thêm chút kỹ năng.

- - - - -

Huhu, dạo này sao tác giả viết mỗi chương dài thế, còn tùm lùm ngôn ngữ mạng, tra baidu muốn hoa mắt luôn các huynh đệ ạ:(:(:(:(:(

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Học thêm kỹ năng mới (2)

[Hệ thống vạn năng]

Ký chủ: Thẩm Ngôn

Nấu nướng: đầu bếp cấp Tông Sư, (11/10000). Ngài đã trở thành một vị đầu bếp có kỹ nghệ cao siêu, ngài đã có thể làm ra bất luận mỹ vị gì trên thế gian này.

Y thuật: thầy thuốc cấp Tông Sư, (16/50000). Ngài đã trở thành một vị thầy thuốc xuất sắc, y thuật của ngài đã đạt tới cảnh giới diệu thủ hồi xuân.

Luyện Khí: Đỉnh cấp, (25/100000). Ngài đã trở thành một tu sĩ Luyện Khí đỉnh cấp, trình độ Luyện Khí của ngài đã đạt viên mãn.

Vật lộn: tuyển thủ đầu vật cấp Tông Sư (67/20000). Ngài đã trở thành một tuyển thủ vật lộn cấp Tông Sư, ngài đã có được kỹ xảo vật lộn hoàn mỹ, ngài đã trở thành ‘vua vật lộn’ thế hệ mới.

Đạo diễn: đạo diễn cấp Tông Sư, (122/20000). Ngài đã trở thành một vị đạo diễn cấp Tông Sư, ngài có kinh nghiệm phong phú cùng năng lực chương không mạch phim vô cùng xuất sắc, tác phẩm của ngài làm ra khẳng định sẽ nhận sự tán thưởng của vô số nhà phê bình và khán giả.

....

Thám hiểm: nhà thám hiểm cấp Tông Sư (29/20000). Ngài đã trở thành một nhà thám hiểm cấp Tông Sư, kinh nghiệm du lịch và thám hiểm của ngài vô cùng phong phú, hầu như không có khó khăn gì mà ngài không giải quyết được.

Anh ngữ: trình độ thông thạo tiếng Anh đỉnh cấp...

Tiếng Pháp: trình độ thông thạo tiếng Pháp đỉnh cấp...

Tiếng Đức: trình độ thông thạo tiếng Đức đỉnh cấp...

Tiếng Nhật: trình độ thông thạo tiếng Nhật đỉnh cấp...

Tiếng Nga: trình độ thông thạo tiếng Nga đỉnh cấp...

Tiếng Tây Ban Nha: trình độ thông thạo tiếng Tây Ban Nha đỉnh cấp...

Tiếng Hàn: trình độ thông thạo tiếng Hàn đỉnh cấp...

Tiếng Ý: trình độ thông thạo tiếng Ý đỉnh cấp...

Tiếng địa phương Hán ngữ: trình độ thông thạo tiếng địa phương Hán ngữ cao cấp...

Hệ thống bảng kéo dài xuống dưới, bởi vì Thẩm Ngôn lại vừa bổ sung thêm chừng chục cái kỹ năng khác nhau, lít nha lít nhít rất phong phú.

Mấy loại kỹ năng mà hôm qua hắn vừa ‘học’, phần lớn đều là khả năng ngoại ngữ. Chỉ riêng một loại khác biệt là thám hiểm, cũng chỉ có kỹ năng này Thẩm Ngôn mới ‘học’ lên tới cấp tông sư.

Lý do hắn làm thế là vì hôm qua thời gian gấp rút, hắn học dồn một lúc cả chục kiến thức mới, khoảng cách thời gian giữa mỗi loại không dài, cho nên sau khi Thẩm Ngôn thăng cấp một kỹ năng lên đến cấp Tông Sư xong, hắn liền cảm giác tâm lý và năng lực chịu đựng sắp đến cực hạn, vì vậy những thứ như ngoại ngữ hắn đều chỉ tiếp thu tới đỉnh cấp, không cố gượng ép bản thân lên cao, mắc công lại ngắt xiêu ở giữa tiệm sách hoặc sinh ra những thứ tác dụng phụ không hay nào đó.

Kỳ thật trình độ ngoại ngữ đỉnh cấp đã quá đủ, Thẩm Ngôn cũng đâu có tham vọng trở thành học giả hoặc một nhà nghiên cứu ngoại ngữ nào, hắn chỉ đơn thuần cần sử dụng tiếng nước ngoài trong việc giao lưu cơ bản mà thôi.

Trừ ngoại ngữ ra, hắn còn học thêm tiếng địa phương Hán ngữ, kỹ năng này hắn tiếp thu lên tới cấp bậc cao cấp, không phải vì sợ tác dụng phụ của hệ thống mà vốn dĩ là kỹ năng đó cực hạn chính là cao cấp.

Dù sao đây chỉ là ngôn ngữ địa phương, nội dung tương đối đơn giản.

Thẩm Ngôn học tập nhiều kỹ năng như vậy chính là vì đề ứng phó chuyến đi này.

Đương nhiên, cũng không phải là vì chuẩn bị cho hiệu quả tiết mục gì gì đấy, hắn chỉ là nghĩ cho bản thân mình, không muốn đi du lịch ra nước ngoài xong lại bởi vì bản thân chưa quen cuộc sống nơi đây cộng thêm ngôn ngữ không thông mà luống cuống tay chân.

Trên thực tế, Thẩm Ngôn rất biết mình biết ta, trong chương trình này, hắn tự đánh giá mình chính là một kẻ qua đường, có cũng được mà không có cũng chẳng sao, không gây nổi bật gì mấy trong show tổng nghệ.

Hắn đồng ý tham gia chính là vì giúp Đông Ly Á các nàng giải quyết phiền phức mà thôi, tổ tiết mục cũng chỉ đưa hắn hai mươi vạn thù lao, chút tiền ấy còn trông cậy vào hắn làm cái gì chứ?

Cho nên, tâm tình của Thẩm Ngôn khi đến với « Hoa Dạng Thiếu Niên » rất bình thản, không có một tia áp lực nào.

Cổ Lệ Na Trát từng nói nàng nhận lời tham gia tiết mục này là vì muốn dành thời gian nghỉ ngơi cũng như có cơ hội quang minh chính đại du ngoạn một

phen.

Nhưng trên thực tế, Thẩm Ngôn mới chân chính là kẻ tham gia chương trình với tâm tính du ngoạn. Show giải trí ấy có đạt rating cao hay không, người xem có hứng thú hay ghét bỏ,... Đối với hắn không có chút nào trọng yếu, hoàn toàn là một lịch trình tiêu khiển cộng thêm giết thời gian mà thôi.

Mười giờ sáng, một trong hai thành viên tiềm năng có cơ hội giành được chức hướng dẫn viên du lịch của đoàn « Hoa Dạng Thiếu Niên » - Lôi Gia Âm đi vào biệt thự. Ekip chương trình sắp xếp cho anh ta gặp riêng Thẩm Ngôn và lần lượt từng người bên Đồng Ly Á các nàng, mục đích là để anh ta có cơ hội kêu gọi mọi người bỏ phiếu cho mình.

Lôi Gia Âm theo nhân viên công tác đi thẳng tới phòng Thẩm Ngôn.

Hai người là lần đầu gặp đối phương, trước đó cũng không quen biết gì, cho nên gặp mặt chỉ khách khí đôi câu, cũng không có gì khác để nói chuyện. Sau khi bắt tay khách sáo xong, Lôi Gia Âm liền trực tiếp nhắc đến mục đích mình tới đây, anh ta nhanh chóng kể ra các ưu thế của mình, sau đó chốt lại hi vọng Thẩm Ngôn sẽ bỏ một phiếu cho anh ta.

"Thẩm Ngôn, cậu yên tâm đi, anh sẽ chiếu cố tốt cho mọi người trong cả chuyến đi, đi với anh thì mọi người không cần lo lắng gì hết, lịch trình như nào, ăn gì chơi gì cứ để anh lo tất, các cô các cậu cứ thỏa thích du ngoạn là được. Tiểu huynh đệ, nhất định phải bầu một phiếu cho Lôi ca đấy, Lôi ca tuyệt đối sẽ không khiến cậu thất vọng đâu."

Lôi Gia Âm chấp tay trước ngực, nghiêm túc nói với Thẩm Ngôn.

- - - - -

Tôi nay phấn đấu thêm 1 chương nữa nào, các vị huynh đệ tỷ muội, đội muội nhé:v

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Vua Âm Hiểm (1)

Thẩm Ngôn ngồi trên ghế sofa, đôi chân dài bắt chéo, thân thể khẽ nghiêng ra đằng sau, một tay dựa lên thanh vịn, một tay đặt ở trên đầu gối, nhẹ nhàng gõ gõ thành nhịp lên đùi.

"Trước hết anh trả lời tôi một vấn đề đã, nếu như đáp án khiến tôi hài lòng thì tôi nhất định sẽ chọn anh làm trưởng đoàn lần này."

Lôi Gia Âm ngồi thẳng người, sáng khoái nói: "Cậu hỏi đi, anh sẽ tận lực làm cậu hài lòng."

Thẩm Ngôn mỉm cười, tinh quái hỏi: "Cá nhân tôi rất sợ tối, và lại lạ giường thì cực kỳ khó ngủ. Sắp tới nhóm chúng ta đi du lịch cùng nhau, lỡ đâu tôi lại mất ngủ thì anh có ở bên giúp tôi mau ngủ không, anh sẽ hát bài Ngôi Sao Nhỏ cho tôi nghe chứ?"

"..."

Lôi Gia Âm như thể bị sét đánh, nghe xong liền ngẩn người, biểu hiện trên mặt hoàn toàn ngưng trệ.

Mà ở trên video livestream của hai người, cộng đồng mạng lại bắt đầu điên cuồng ‘nã pháo’ màn hình.

"Ha ha ha ha ha, nhìn kìa nhìn kìa, mọi người có thấy giống tôi không? Xem ra Lôi đầu to ca ca của tôi bị choáng váng rồi, trong lòng anh ấy khẳng định đang nghĩ, đây là cái yêu cầu quái quỷ gì thế, ha ha ha."

"666 6666! Ha ha ha ha..."

"Chú cảnh sát ơi, mau tới đây, nơi này có người cua khét mà không thêm đội mũ bảo hiểm nè!"

"Làm sao tự nhiên khung cảnh lại biến hóa rồi? Mắt tui bị mờ hả mọi người, tự dưng thấy có mùi gay gay giữa hai người, thế nhưng tui thích ha ha ha ha."

"Thẩm Ngôn hài hước ghê. Quả xứng đáng là người mà nữ thần Dương Mật của tui chọn mà T____T."

"Lôi Gia Âm, ca mau buông mỹ nam kia ra, nhường tỷ tỷ đây tới nào."

"..."

Khung chat trên cả hai video trực tuyến của Thẩm Ngôn và Lôi Gia Âm đều bùng nổ bình luận, chỉ trong phút chốc liền náo nhiệt không ngừng được, chủ yếu là do biểu cảm đùa như không đùa của Thẩm Ngôn, rõ ràng là một bộ bình tĩnh nghiêm túc, bộ dáng như thể lão đại đang đàm phán hợp đồng, vậy

mà lời phát ra lại quá mức trẻ con và khôi hài như thế.

"Ồ kìa, tiểu huynh đệ, anh nói câu chuyện này..." Lôi Gia Âm kịp thời phản ứng, trên mặt mang theo nụ cười lúng túng, đoạn đáp: "Mắt ngu cũng có nhiều cách mà..."

Thẩm Ngôn lắc đầu, biểu lộ vẫn chân thành như cũ, hần nói: "Anh đừng đánh trống lảng, mau trả lời câu hỏi của tôi đi."

Lôi Gia Âm chần chờ một lát, sau đó dờ khóc dờ cười gật gật đầu: "Được rồi, được rồi, cái gì anh đây cũng làm được hết!"

Thẩm Ngôn lộ ra khuôn mặt tươi cười, đứng dậy cùng Lôi Gia Âm thân mật nắm tay.

Lôi Gia Âm cũng nở nụ cười, cảm thấy một phiếu bầu ở cửa Thẩm Ngôn xem ra ổn chắc rồi.

"Cám ơn anh đã trả lời, tôi quyết định rồi, phiếu bầu của mình tôi sẽ gửi cho Nhạc Văn Bằng." Thẩm Ngôn vỗ vỗ vào cánh tay Lôi Gia Âm, tinh bơ nói.

Nét tươi cười trên mặt Lôi Gia Âm lập tức đông cứng, anh ta sững sờ hồi lâu mới phản ứng lại được, vội hỏi: "Từ từ đã, anh mới nghe nhầm phải không? Chẳng phải anh vừa đáp ứng cậu sao? Ở bên cạnh cậu này, hát ru cho cậu này, sao cậu lại đòi nhảy sang ủng hộ Tiểu Nhạc Nhạc chứ?"

Thẩm Ngôn thần nhiên đáp: "Thân là một người đàn ông mà lại dễ dàng đồng ý ngủ cùng một người đàn ông khác, còn chịu hát Ngôi Sao Nhỏ cho người kia nghe nữa, quá nguy hiểm. Tôi là người có gia đình rồi, cho nên tôi phải ý thức giữ mình một chút. Tôi không thể tiếp nhận anh làm đối tượng của tôi được, mong anh thông cảm."

Lôi Gia Âm há hốc miệng, kinh ngạc đến ngây người, mãi cho tới khi ekip chương trình kéo anh ra khỏi phòng của Thẩm Ngôn rồi mà vẻ mặt Lôi Gia Âm vẫn còn lâm vào tình cảnh mờ mịt vì bàn thua và lý do quá đỗi trời ơi đất hỡi này.

"Không phải chứ, số tôi nhỏ vậy sao? Tranh cử cái chức hướng dẫn viên du lịch mà cũng khó khăn phức tạp thế à?"

Lôi Gia Âm vò vò mái tóc, vừa đi lên lầu vừa bất đắc dĩ nói: "Ra chiều đầu có chút bất lợi, ai ngờ người trẻ tuổi bây giờ lại âm hiểm như thế, sắp tới tôi phải chú ý cẩn thận hơn mới được, nhất định phải thu về lại mấy phiếu của các mỹ nữ trên kia."

Lôi Gia Âm đi lên lầu tìm Đồng Ly Á các nàng để 'vận động tranh cử'.

Anh ta đi rồi, Thẩm Ngôn lại ngồi vào ghế mềm, lần nữa ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thế nhưng tình hình lần này đã khác trước, tuy hần chẳng nói gì, nhưng bầu không khí ở trên video livestream của hần không hề tẻ nhạt như vừa nãy nữa. Bình luận vẫn liên tục nhảy lên không ngừng, số lượt người theo dõi cũng dần dần tăng trưởng trở lại.

"Thẩm Ngôn hài ghê, thiệt tò mò xem xem lát nữa Tiểu Nhạc Nhạc tới thì hần sẽ hỏi anh ấy vấn đề gì."

"Nhàm hiểm thật chứ, khó trách là có thể dụ dỗ được năm nữ thần của tui chịu cười ảnh, Thẩm Ngôn đúng là thâm bất khả trắc (1), thâm tàng bất lộ."

"Trời ạ, thích xem dáng vẻ thần nhiên khi Thẩm Ngôn đối đáp ghê, kiểu nhìn ảnh bình tĩnh lăm lăm, đẹp trai quá thì làm sao bây giờ? A a a a a..."

"Lầu trên ơi, đồng bệnh tương liên rồi nè. Em càng ngắm Thẩm Ngôn thì lại càng cảm thấy ảnh thiệt đẹp trai. Các chị em, hình như... hình như em cảm nắng người ta rồi, không lẽ em lại đi làm tiểu tam tranh giành chồng của idol nhà em, hu hu..."

"..."

- - -

(1) Thâm bất khả trắc (深不可測): Nghĩa là sâu không lường được.

- - - -

Choyyyy mọi người nghiêm túc bán than là mấy chương gần đây tác giả xài ngôn ngữ mạng nhiều quá, dò raw tra baidu các kiểu loạn lên mới hiểu ý các thánh muốn diễn đạt gì, hu hu, bộ não bé nhỏ đáng thương của mọi T_____T

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Vua âm hiểm (2)

Hai mươi phút sau, xe bảo mẫu của Nhạc Văn Bằng đã đỗ cái kịch trước cổng biệt thự. Anh ta cũng như Lôi Gia Âm, trước tiên chọn lên phòng Thẩm

Ngôn.

Gặp mặt chào hỏi xong xuôi, Nhạc Vân Bằng liền cười nói: "Vừa rồi trên đường đến đây anh có coi clip livestream của cậu và Lôi Tử. Thẩm Ngôn, cậu cứ yên tâm, anh chắc chắn sẽ không giống Lôi Tử vậy đâu, anh cũng tuyệt đối không đồng ý ngủ chung với cả ru ngủ nam nhân nào hết, nghe thôi là đã thấy quá biến thái. Nói nhỏ với cậu nhé, ban nãy nghe xong, anh đã quyết định sau này phải giữ khoảng cách với cậu ta rồi, anh cũng có vợ rồi mà, còn có con nữa kìa. Không thể cho con anh thấy cha nó cũng biến thái giống Lôi Tử được."

Thẩm Ngôn phì cười, mời Nhạc Vân Bằng ngồi xuống ghế rồi thông thả hỏi: "Hướng dẫn viên du lịch là coi như kiêm luôn chức đội trưởng đó, mà đã làm đội trưởng thì chắc chắn phải gánh vác không ít trách nhiệm. Anh có lòng tin sẽ chiều cố tốt mỗi một người trong nhóm chúng ta không?"

Nhạc Vân Bằng nghiêm mặt đáp: "Anh tự biết mình năng lực hữu hạn, nhưng anh tuyệt đối sẽ tận tâm cố gắng hết mình, chiều cố tốt cho mỗi một thành viên trong đội."

Thẩm Ngôn thành khẩn hỏi: "Vậy nếu lỡ như có một ngày tôi không đi cùng mọi người được nữa, anh có thể giúp tôi chăm sóc tốt cho Đông Ly Á, Lư Sur Sur cùng Cổ Lệ Na Trát các nàng không?"

Nhạc Vân Bằng vỗ ngực cam đoan: "Thẩm Ngôn, cậu cứ yên tâm, anh đây khẳng định sẽ quan tâm, chăm sóc chu đáo cho ba người bọn họ. Gì chứ chuyện này thì anh có thể bảo đảm với cậu."

Thẩm Ngôn cười cười, đứng dậy nắm tay Nhạc Vân Bằng, đoạn thân nhiên nói: "Được lắm, tôi quyết định rồi, tôi muốn bầu cho Lôi ca làm đội trưởng."

"Hả?" Nhạc Vân Bằng ngạc nhiên, không thể tin được hỏi lại: "Vì cái gì chứ, Lôi Tử là kẻ biến thái, cậu cũng biết rồi còn gì, sao cậu lại còn bầu cho cậu ta dẫn đoàn?"

Thẩm Ngôn ăn ngay nói thật: "So với anh ta, tôi thấy mình cần phải kiêng kỵ anh hơn đấy. Chưa gì đã hứa hẹn đòi chăm sóc với cả chiều cố vợ của người khác, anh nói xem, tôi làm sao mà tin nhiệm anh được? Đừng nói là bỏ phiếu cho anh, hiện tại nếu trong tay tôi có vũ khí, có lẽ tôi sẽ chọt anh một thương cũng không chừng."

Nhạc Vân Bằng đơ người, cuối cùng đành mang theo biểu tình u oán rời đi.

Mà ở trên mạng, khung chat trong video livestream của Thẩm Ngôn lại bùng nổ hơn bao giờ hết.

"Ha ha ha ha, má ơi, Thẩm Ngôn nói gì em cũng thấy buồn cười. Thẩm ca ca, anh cho em xin địa chỉ đi, em muốn gửi quà cho anh, tặng anh một cây tiêu thương ngay và luôn nhé."

"Quả thật âm hiểm, đáng thương Tiểu Nhạc Nhạc nhà tui, thôi ca về đây muội thương!"

"Thẩm Ngôn cự tuyệt bỏ phiếu rồi à, lại còn đòi chọt cho người ta một thương nữa chứ, Tiểu Nhạc Nhạc tội quá đi mất, nhưng ai bảo ca đòi chăm sóc vợ người ta làm gì, ha ha ha ha."

"Vua âm hiểm!"

"66666!"

"..."

Không riêng gì cộng đồng mạng đang xem video phát trực tiếp, mà ngay cả Đông Lệ Á, Lư Sur Sur, Tống Tổ Nhi, Tống Đan Đan cũng phá ra cười không ngừng được. Lôi Gia Âm và Nhạc Vân Bằng còn chưa tới chỗ bọn họ, thế nên mấy đại mỹ nhân rảnh rỗi ngồi đợi đều lướt một vòng xem thử livestream của Thẩm Ngôn xem ban nãy Lôi ca và Nhạc ca đã ‘dụ’ người như thế nào.

"Tiểu tử này có chút ý tứ a." Tống Đan Đan hướng về phía ống kính, mỉm cười nhận xét.

Tống Tổ Nhi ở một nơi khác cũng vui vẻ bảo: "Chao ôi, Thẩm Ngôn ca thật là lợi hại, về sau em quyết định sẽ đi theo anh lăn lộn, cảm giác rất có tiền đồ ha ha ha."

Lướt xem video livestream của Thẩm Ngôn lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng tăng lên, một lần nữa vọt tới con số trăm vạn, hơn nữa vẫn đang không ngừng gia tăng.

Mặc dù lướt theo dõi của hắn vẫn xếp chót trong số tám người như cũ, nhưng chỉ cần tinh ý một chút thì có thể dễ dàng phát hiện, chiều hướng bình luận dưới video đã thay đổi hướng gió rồi. “Kẻ may mắn, tên gia hỏa vô dụng chỉ biết ăn bám” trong ấn tượng của cộng đồng mạng đã dần thay đổi. Nhan sắc đỉnh cao của Thẩm Ngôn kèm ‘độ mặn’ của hắn đã phần nào chinh phục được không ít kẻ ngã rạp thành fan.

....

Thời gian Nhạc Vân Bằng cùng Lôi Gia Âm lôi kéo bỏ phiếu nhanh chóng trôi qua, chờ đến khi hai người bọn họ rời đi trước, đi đến gặp Tống Đan Đan và Tống Tổ Nhi để tiếp tục ‘đàm phán’, thì ekip chương trình « Hoa Dạng Thiếu Niên » bên chỗ Thẩm Ngôn rốt cục cũng chuẩn bị lên đường.

Trước khi bốn người bọn họ lên xe, có một nhân viên công tác của tổ tiết mục lần lượt đi đến thu gom điện thoại và ví tiền của mỗi thành viên. Từ giờ

khắc này trở đi, các khách mời sẽ không thể tự ý sử dụng điện thoại và tiền riêng của bản thân trong suốt quá trình show tổng nghệ diễn ra nữa.

Các thành viên chỉ có thể sử dụng di động mà tổ tiết mục cung cấp để liên lạc với nhau, ngoài ra thì sẽ sinh hoạt bằng số tiền cực ít mà mỗi ngày ekip chương trình phân phát.

Thắm Ngôn rất hợp tác, không chút dị nghị nộp lên điện thoại cùng mấy cái thẻ ngân hàng và một xấp tiền mặt cho cô bé nhân viên công tác của nhà đài.

- ----

Chương sau: Ba Ngày Không Đánh Dỡ Cả Nóc Nhà

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Ba ngày không đánh dỡ cả nóc nhà (1)

Nhìn đồng hồ Thắm Ngôn giao ra, cô bé nhân viên công tác liền theo bản năng nhắc: "Anh vẫn chưa đưa bao đựng tiền, bao tiền cũng cần nộp lại cho chương trình ạ." (1)

Thắm Ngôn lắc đầu, đáp: "Anh không dùng bao đựng tiền!"

Cô nhân viên nọ ngạc nhiên hỏi ngược lại: "Sao có thể ạ? Chẳng phải nam nhân đều dùng bao sao?"

Thắm Ngôn cổ quái nhìn nữ nhân viên công tác trẻ tuổi: "Em xác định tất cả nam nhân đều sẽ dùng bao?"

"Phốc! Ha ha ha ha."

Anh chàng quay phim cùng nam nhân viên công tác đều nhịn không được, trực tiếp cười phun ra ngoài.

Cô bé nhân viên nọ ban đầu còn ngỡ ngác, không hiểu bọn họ cười cái gì, nhưng chỉ thoáng chốc sau liền kịp phản ứng, cô nàng đỏ mặt, xấu hổ vội vã rời khỏi gian phòng.

Mà ở trên mạng, quần chúng ăn dưa lại bùng nổ lần nữa rồi.

"Trời ạ, Thắm Ngôn lợi hại quá, ảnh cứ mở miệng ra là tui không ngừng cười được, cầu cấp cứu ha ha!"

"Dương Mật tí, Dịch Lệ Nhiệt Ba tí, Đông Ly Á tí, Lưu Sư Sư tí, Cổ Lệ Na Trát tí, tiểu muội muốn báo cáo, lão công của các tí đang đùa giỡn em gái nhân viên công tác kia!"

"Ha ha ha ha ha ha, tôi chết cười mất, có thể tha cho cái bụng của tôi, đừng có chọc cười miết vậy được không?"

"Tui hoài nghi Thắm Ngôn đang bẻ cua xe, và lại tui còn có chứng cứ đấy nhé."

"Phản ra, cảnh sát đây, đây méo phải là xe đưa đón em bé, tui muốn xuống xe." (2)

"..."

Giao toàn bộ vật phẩm cá nhân cho tổ tiết mục xong, Thắm Ngôn liền kéo vali ra khỏi biệt thự đợi sẵn, mấy phút sau, Đông Ly Á, Lưu Sư Sư cùng Cổ Lệ Na Trát cũng xuống tới.

Xe của ekip chương trình đã đậu ở ngoài cửa, Thắm Ngôn giúp ba cô gái vác vali lên xe, sau đấy cùng Đông Ly Á ngồi lên ghế trước, Lưu Sư Sư và Cổ Lệ Na Trát thì ngồi băng sau.

Đông Ly Á cũng đã thay đổi quần áo, nàng mặc một cái quần váy màu đen cho tiện di chuyển, dưới chân mang một đôi giày cao gót tối màu, thân trên diện một quả áo thun in hình hoạt họa đơn giản, váy áo trước nhét vào trong váy, khoe ra vòng eo thon thả cùng đôi chân dài miên man.

Mái tóc dài uốn lọn được Đông Ly Á buộc gọn ra sau, lộ ra cằm cổ trắng trẻo mịn màng. Nàng vốn là mỹ nhân nức tiếng Tân Cương, giờ phút này bỏ đi lớp son phấn đậm đà, chỉ trang điểm nhẹ nhàng một chút nhưng đại mỹ nữ vẫn cứ là đại mỹ nữ, trông xinh đẹp vô ngần.

"Đương nhiên là tôi rất chờ mong rồi, hơn nữa cũng có chút khản trương. Không biết rõ là chương trình sẽ mang tám người chúng tôi đi đâu, và lại ví tiền cùng điện thoại đều đã bị thu mất, thật sự lo lắng sắp tới bọn tôi sẽ sinh hoạt như thế nào đây."

Đông Ly Á hướng về phía ông kính nói chuyện, sau đấy vui vẻ quay sang hỏi Thắm Ngôn: "Nếu để cho anh lựa chọn, anh hi vọng chúng ta sẽ đi du lịch ở

đâu?"

Thẩm Ngôn mỉm cười, đáp: "Đi nơi nào không quan trọng, quan trọng là đi cùng ai thôi."

Đông Ly Á nghe vậy liền lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Chứng kiến cảnh đó, cộng đồng mạng điên cuồng gào thét: “Này này, đang đi show mà, sao tự dưng lại phát thức ăn cho chó vậy????”

Nào ngờ, lời oán thán còn chưa dứt, Thẩm Ngôn đã nói tiếp một câu: "Cho nên đối với chuyến du lịch sắp tới, một chút hứng thú tôi cũng không có, đi nơi nào thì cũng vậy thôi."

Nét cười trên gương mặt xinh đẹp của Đông Ly Á trong nháy mắt liền ngưng trệ, nàng trừng mắt, nghiêng người, nhìn chòng chọc vào Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn hậu tri hậu giác giật mình, vội lấp liếm: "Không phải ý tứ kia, kỳ thật đối với chuyến du lịch sắp tới đây tôi vô cùng mong ngóng, đặc biệt trông chờ..."

Đông Ly Á ôm cánh tay, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, không vui nói: "Hừ, đừng có ngụy biện nữa, tôi giận rồi."

Thẩm Ngôn thở dài, không vội đi dỗ Đông Ly Á, mà là quay đầu nhìn ống kính trước mặt, nghiêm túc nói: "Các bạn đang xem chương trình, nhất là đàn ông, tôi tin chắc tất cả mọi người đều đã từng hoặc sẽ gặp phải tình huống giống tôi hiện tại, nếu đã lỡ chọc cho bạn gái hoặc là vợ của mình tức giận thì nên làm sao bây giờ? Hôm nay Thẩm lão sư sẽ mở một lớp học trực tuyến miễn phí dành cho các bạn. Nhớ kỹ, khi bạn gái hoặc cô vợ của bạn giận dữ, tuyệt đối không nên dỗi dành, năn nỉ, xuống nước nuông chiều gì gì đấy. Vậy chúng ta nên làm gì à? Nên đánh, đánh cho ngoan ra thì thôi."

Chuyện xưa kể rằng, nữ nhân mà cứ hai ngày không bị đánh thì mộng đã bắt đầu ngứa ngáy, ba ngày mà không bị đánh thì sẽ leo lên dỡ cả nóc nhà ra. Thế nên các anh càng nuông chiều thì các nàng sẽ càng được đà lấn tới. Vì thế, biện pháp đúng đắn nhất để dạy vợ ngoan ngoãn, ấy là cứ đề xuống đất quật cho một trận, roi da nhúng nước lạnh, xát muối, nước ớt nóng rát, cứ thế mà tung hết lên người các nàng. Thẩm lão sư có thể cam đoan với các bạn, chỉ cần làm theo lời tôi nói, bảo đảm các bạn..."

- - - - -

(1) Bao đưng tiền = ví tiền. Nhưng nguyên tác cô bé nhân viên này dùng chữ bao thay vì chữ bóp hay ví (tiếng địa phương Hán ngữ), vì vậy Thẩm Ngôn mới trêu ngược lại là “Em xác định tất cả nam nhân đều sẽ dùng bao?”.

“Bao” của Thẩm Ngôn là gì thì các bạn hiểu rồi đó:)

(2) Ý nói Thẩm Ngôn nhắc tới chuyện 18+, không phù hợp dành cho con nít xem.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Ba ngày không đánh dỡ cả nóc nhà (2)

"Bảo đảm cái gì?" Đông Ly Á xoay người lại, thân thể nghiêng về phía trước, thần sắc bất thiện trừng mắt gườm Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn vội nói: "Bảo đảm các bạn sẽ mất đi cô vợ ân cần đáng yêu nhất quả đất này, các bạn sẽ sống cả đời trong thống khổ, hối hận day dứt mãi mãi không thôi."

Đông Ly Á nghe vậy lúc này mới hài lòng, gương mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười chiến thắng, ngao kiêu hừ lạnh một tiếng.

Quần chúng ăn dưa đang hồi hộp nghe giảng, nào ngờ tình cảnh lại xoay phất 180 độ, trên màn hình lại phát câu lương của Thẩm Ngôn và đại mỹ nữ như này bèn tức giận ‘hành hạ’ bản phim:

"Ta thao, bắt ngờ xoay chuyển trở mặt như thế, eo già của lão phu cũng gãy theo tiểu tử nhà ngươi mất."

"Thẩm Ngôn, anh có thể đàn ông lên một chút được hay không hả?"

"Quả nhiên vẫn là vua âm hiểm chừng chặc đảng hoàng chuyên ném độc mà."

"Má nó a, lão tử đã mua xong hạt dưa đồ uống, giấy bút còn chuẩn bị sẵn sàng học tập rồi đây, thế mà cuối cùng nhà ngươi lại cho ta xem cảnh nịnh hót này? Lão tử muốn đánh người!"

"..."

Tổ tiết mục một đường lái xe về phía nội thành. Bọn họ không đi đến sân bay, cũng không đi ra hướng đường cao tốc, mà là dừng xe trước cửa một rạp hát.

"Ồ, chúng ta tới nơi này làm gì thế?"

Đông Ly Á khó hiểu, nhưng ekip chương trình đã thúc giục bốn người Thẩm Ngôn, Lưu Sư Sư, Cổ Lệ Na Trát và nàng cùng xuống xe.

Một nhân viên công tác dẫn đầu đoàn người tiến vào rạp hát, đi vào căn phòng tương đối rộng ở ngay lầu một.

Bên trong phòng có bảy biện tám cái ghế gỗ ngồi quay thành hình chữ U, đối diện bọn họ là các máy quay cỡ lớn cùng không ít các nhân viên công tác khác.

Lúc bọn họ tiến vào thì đã thấy có bốn người ngồi sẵn trên ghế.

Chính là các thành viên còn lại của đoàn du lịch « Hoa Dạng Thiếu Niên »: Nhạc Vân Bằng, Lôi Gia Âm, Tống Đan Đan và Tống Tổ Nhi.

Tám người gặp mặt, tất nhiên là không thể thiếu một phen khách khí chào hỏi, hàn huyên.

Trong tám người, Đông Ly Á, Lưu Sư Sư, Cổ Lệ Na Trát, Nhạc Vân Bằng, Lôi Gia Âm cùng Tống Đan Đan đều quen biết lẫn nhau, mặc dù không tính là thân thuộc, nhưng trước kia cũng thường xuyên gặp qua tại các sự kiện hoặc từng hợp tác tham gia một dự án quảng cáo nào đó.

Chỉ có Thẩm Ngôn cùng Tống Tổ Nhi là hơi tách biệt với đoàn người.

Tống Tổ Nhi mới vừa du học về nước không lâu, mặc dù nàng đương thời kỳ bạo hồng, nhưng hiển nhiên nhân mạch (3) vẫn rất thưa thớt.

Thẩm Ngôn lại càng không cần nhắc tới, một tháng trước hắn vẫn chỉ là người bình thường, chưa từng tiếp xúc gì với người trong giới giải trí, vì vậy hiển nhiên là xa lạ so với mọi người.

Trò chuyện một lượt xong, tám người liền tìm chỗ ngồi xuống.

Lưu Sư Sư là người đầu tiên lên tiếng hỏi: "Tình huống của chúng ta bây giờ là gì thế? Không phải nói đi du lịch sao? Nhà đài dẫn chúng ta tới đây làm gì vậy?"

Tống Đan Đan lắc đầu, "Chị cũng vừa đến thôi, vẫn còn mờ mịt thông tin, chẳng hiểu gì đây."

Lôi Gia Âm nói: "Anh có dự cảm, khả năng chúng ta đi du lịch không thuận lợi như mình tưởng đâu."

Lôi Gia Âm mới vừa nói xong, đạo diễn chương trình liền đi ra, vui vẻ chào hỏi các khách mời: "Chào mừng tám vị khách quý của « Hoa Dạng Thiếu Niên » đã có mặt đông đủ tại đây. Tôi đại diện cho tổ tiết mục nói riêng và đài truyền hình Tương Nam nói chung, chúc mọi người sẽ có một trải nghiệm thật tốt đẹp trong chuyến du lịch sắp tới của chúng ta."

Đông Ly Á cười nói: "Không biết sắp tới như nào chứ hiện tại thì em cảm thấy không tốt đẹp lắm nè anh, bụng em kêu nãy giờ rồi, vẫn còn chưa ăn cơm trưa đâu."

Những người khác nghe vậy liền phá ra cười ha ha, đạo diễn cũng mỉm cười, đoạn nói tiếp: "Nha Nha không cần sốt ruột, chương trình đã chuẩn bị cho các khách mời một bữa cơm trưa cực kỳ phong phú, thế nhưng... trước đó còn có hai nhiệm vụ cần các bạn hoàn thành."

Lôi Gia Âm thở dài: "Nói cái gì thì cái đó tới mà, bọn họ không đòi nào cho chúng ta hưởng thụ một chuyến du lịch thuận lợi, yên bình đâu."

Đạo diễn tiếp tục thông báo: "Nhiệm vụ thứ nhất, chính là chọn ra hướng dẫn viên du lịch cho đoàn « Hoa Dạng Thiếu Niên » của chúng ta, mời hai vị ứng cử viên - Lôi Gia Âm và Nhạc Vân Bằng đến đứng bên cạnh tôi."

Lôi Gia Âm và Nhạc Vân Bằng nghe vậy liền đứng lên, một tả một hữu đứng ở bên người đạo diễn.

Đạo diễn mỉm cười, vui vẻ nói: "Tới phần hấp dẫn rồi đây, mời sáu thành viên còn lại trực tiếp bình chọn, đồng thời cũng cần nói ra lý do của các bạn vì sao lại chọn Lôi Gia Âm hay Nhạc Vân Bằng dẫn đoàn."

- - - - -

Chương sau: Biểu Diễn Tiết Mục

(3) Nhân mạch: (人脉) từ này ở thời cổ đại thì dịch là thân tín, vây cánh; hiện đại thì dịch là quen biết, mối quan hệ, hoặc dùng từ vây cánh cũng được nhưng phải tùy vào từng văn cảnh.

Người có "nhân mạch" tốt tức là người có mối quan hệ với mọi người tốt, quen biết rộng, được lòng người.

Ví dụ như ở showbiz Trung, Triệu Vy là một dạng người như vậy. Triệu Vy dựa vào mối quan hệ với chồng là một đại gia có tiếng Huỳnh Hữu Long nên quen biết rất nhiều thương nhân có máu mặt khác như Vương Kiến Lâm (tỷ phú người Trung Quốc, chủ tịch Tập đoàn Bất động sản Vạn Đạt cùng hệ

thống rạp chiếu phim AMC rộng nhất thế giới. Ông cũng nắm giữ 20% cổ phần của câu lạc bộ bóng đá Tây Ban Nha Atlético Madrid và là người giàu nhất châu Á cho đến hết năm 2016), hay Mã Vân (còn gọi là Jack Ma. Ông là một nhà kinh doanh người Trung Quốc có tầm ảnh hưởng lớn, nhà đầu tư, diễn viên, nhà từ thiện. Ông là người sáng lập và chủ tịch điều hành của Tập đoàn Alibaba, một tập đoàn công nghệ đa quốc gia). Đồng thời, Triệu Vy còn có mối quan hệ cực kỳ thân thiết với những nghệ sĩ gạo cội và có tầm ảnh hưởng sâu mạnh trong giới như Thành Long hay Hàn Hồng (người của giới Kinh Khuyên), cho nên Triệu Vy dễ dàng lấy được tài nguyên hay đại ngôn quảng cáo lớn. Đây gọi là "nhân mạch" tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Biểu diễn tiết mục (1)

Còn lại sáu thành viên liếc mắt nhìn nhau, Tổng Đan Đan mỉm cười hỏi: "Chúng ta ai tới trước đây?"

Thẩm Ngôn nhắc tay, đoạn nói: "Đề em tới trước đi vậy, đáp án của em cũng sớm có rồi, một phiếu quý giá của mình, em muốn tặng Lôi ca."

Lôi Gia Âm nghe vậy liền đầm đẫm vào lồng ngực của mình rồi gơ tay hướng về phía Thẩm Ngôn.

Đạo diễn bèn hỏi: "Ly do thì sao?"

Thẩm Ngôn bày ra bộ dáng thành khẩn, đáp: "Tôi sợ Nhạc Vân Bằng sẽ cướp vợ của mình."

"Ha ha ha ha!" Tổng Đan Đan cùng Tổng Tổ Nhi phá ra cười lớn, ba người Đông Ly Á cũng che miệng cười, Lưu Sư Sư còn thân thiết đưa tay đánh nh lên bả vai Thẩm Ngôn một cái.

Nhạc Vân Bằng vội vàng đi đến bên người Thẩm Ngôn, nắm lấy cánh tay của hắn, nói: "Thẩm Ngôn, chuyện này cậu nhất định phải nói rõ ràng cho anh. Có thể anh không thích hợp làm hướng dẫn viên du lịch thật, nhưng nói lý do như vậy là chết người đó. Vợ anh chắc chắn cũng đang xem livestream, nếu cậu mà không giải thích rõ, vợ cậu có bị cướp đi hay không anh không biết, nhưng vợ anh thì dám sẽ bỏ anh lắm."

Thẩm Ngôn tinh bơ đáp: "Chẳng phải chính miệng anh nói sao, nếu tôi mà không có ở đây, anh sẽ giúp chiếu cố, chăm sóc cho vợ của tôi. Dựa theo kinh nghiệm xem phim truyền hình đó giờ của mình, tôi dám khẳng định, kẻ nói ra câu này hầu hết đều là nhân vật phản diện."

"Ha ha ha ha!" Mấy người bên cạnh lại càng cười lớn hơn.

Nhạc Vân Bằng dờ khóc dờ cười, vội thanh minh: "Không phải, ý anh đâu phải như cậu nghĩ. Mà thôi, không bàn tới chuyện này nữa, nói về bản thân anh đi. Thẩm Ngôn, cậu thật sự cảm thấy anh có thể cướp đi Nha Nha các nàng sao?"

Thẩm Ngôn lắc đầu: "Anh căn bản không tưởng tượng nổi thế giới này nguy hiểm tới cỡ nào đâu. Trước kia tôi cũng ngây thơ giống anh như thế, kết quả thì sao? Tôi đang yên ổn làm phục vụ thì bỗng dưng bị các nàng lôi kéo đi đăng ký kết hôn, anh nói..."

Đông Ly Á, Lưu Sư Sư cùng Cổ Lệ Na Trát nghe thế liền giật mình, vội vã đứng dậy, vừa tức vừa không nhịn được phì cười, nhanh chóng kéo Thẩm Ngôn về lại ghế ngồi, Cổ Lệ Na Trát còn từ phía sau bịt miệng Thẩm Ngôn, không cho hắn tiếp tục kể lể nữa.

Trong phòng vang lên tiếng cười không ngừng, mà ở trên mạng lúc này cũng liên tục nhảy lên bình luận icon mặt cười cùng vô số lời khen:

“Thẩm lão sư thật lợi hại! Vậy mà cũng dám nói thẳng.”

“Thẩm lão sư có thể quay lại làm phục vụ tiếp được không, em cũng muốn tới khách sạn đó ăn.”

“Ha ha, cười chết tôi, Thẩm Ngôn phen này về thì chết với Cổ Lệ Na Trát.”

Tổng đạo diễn tổ tiết mục đang ngồi ở phòng thu sóng cùng với nhà sản xuất và bên tổ chế tác, trực tiếp quan sát video do camera-màn trả về, xem tới đoạn này cũng không nhịn được lộ ra tia cười mỉm, đồng thời âm thầm đánh giá Thẩm Ngôn quả nhiên là người thông minh.

Bọn họ cảm thấy Thẩm Ngôn vừa đi một nước cờ khá tốt, có thể nói cuộc hôn nhân giữa hắn và năm ngôi sao kia vẫn luôn là tâm điểm của giới giải trí, nhưng hầu hết tin tức đều tiêu cực, phản ứng của cộng đồng mạng đa phần cũng toàn là chỉ trích. Thà hắn sống âm thầm lặng lẽ, mãi mãi không xuất hiện trên truyền thông thì đã đành, nhưng nay Thẩm Ngôn đã đồng ý tham gia show, nếu mà cứ một mực che giấu thì hại nhiều hơn lợi, không bằng cứ nói thẳng ra như bây giờ, thoải mái đùa giỡn về chuyện đó, ngược lại càng khiến mọi người dễ tiếp nhận hơn.

Ngoài ra thì bên tổ sản xuất đều tương đối hài lòng về biểu hiện của Thẩm Ngôn. Vốn hắn chỉ là nhân tố dự bị, có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nào ngờ từ lúc khởi động chương trình tới giờ, Thẩm Ngôn lại trở thành một hỏa lực hấp dẫn không ít người xem, hơn nữa hắn phối hợp khá tốt với các khách mời còn lại, mang đến bầu không khí cực kỳ tốt cho show tổng nghệ.

Từ số liệu thống kê thực tế có thể dễ dàng nhìn ra được việc này. Tính đến thời điểm hiện tại, video livestream của Thẩm Ngôn đã thu hút hơn một trăm

bảy mươi vạn lượt xem, đã vượt qua Tổng Đan Đan, xếp ở vị trí thứ bảy. Điều này nói rõ đối với người xem, Thẩm Ngôn vẫn có lực hấp dẫn không hề nhỏ.

Đương nhiên những điều đó đều là bên ekip chương trình tự mình nào bỏ ra, trên thực tế, Thẩm Ngôn căn bản không hề nghĩ nhiều như vậy.

Đại khái là do góc nhìn khác biệt. Thứ bên tổ sản xuất bọn hắn quan tâm là tỉ lệ người xem, là phản ứng của khán giả. Nhưng những việc đó Thẩm Ngôn đều không bận tâm

Người xem có thích hắn hay không; có vui vẻ chấp nhận và chúc phúc hay phản đối, ném đá cuộc hôn nhân giữa hắn và Dương Mật các nàng; hay những việc ngoài lề như tỉ lệ người xem cao hay thấp; vị trí hiện tại của Thẩm Ngôn so với bảy thành viên khách mời còn lại... Tất cả những điều này chẳng có quan hệ gì đến cuộc sống của hắn cả, Thẩm Ngôn là thật lòng không thêm để ý.

Sở dĩ Thẩm Ngôn đối đáp như vậy, hoàn toàn là vì tìm niềm vui cho mình, khiến cho bầu không khí vui vẻ, thoải mái hơn mà thôi.

Chương trình này sẽ kéo dài thời gian quay đến gần hai tháng, dù sao từ giờ tới lúc đó hắn vừa không gặp được hai cô vợ nhỏ Nhiệt Ba và Dương Mật của mình, cũng vừa không tách đoàn làm được việc gì khác. Vì vậy ít ra cũng phải tự tìm thứ khiến bản thân vui vẻ, hơn nữa không khí cả đoàn có hòa hợp thì thời gian tới chính hắn cũng sẽ dễ chịu hơn, chẳng phải thế sao?

Bầu không khí trong phòng đúng là bởi vì lời nói đùa ban nãy của Thẩm Ngôn mà trở nên gần gũi hơn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Biểu diễn tiết mục (2)

Thẩm Ngôn bỏ phiếu xong liền đến người ngồi sát bên hắn - Lưu Sư Sư.

Lưu Sư Sư nhìn thoáng qua Lôi Giai Âm cùng Nhạc Vân Bằng một lát, sau đó lại nhìn về phía Thẩm Ngôn, đoạn cười nói: “Lôi ca cùng Nhạc ca đều là người quen của em, em cũng biết rõ là bất kì ai trong hai người làm người dẫn đường đều vô cùng xứng đáng, nhưng là... dù sao em cũng là người đã kết hôn rồi, không thể để lão công hẹp hòi nhà em hiểu lầm được, cho nên một phiếu này em gửi cho Lôi ca nhé!

“Má ơi, làm sao mà tôi phải công cái nòi này trên lưng rồi? Thẩm Ngôn, ta hận nhà ngươi”. Nhạc Vân Bằng ngồi xổm trên mặt đất, ôm mặt hô to.

Lưu Sư Sư bầu xong thì đến lượt Đông Ly Á, không ngoài dự kiến, cô nàng cũng bầu cho Lôi Giai Âm, lý do thì tương tự như Lưu Sư Sư. Tiếp đến, Cổ Lệ Trát cũng lấy lý do đó mà đem một phiếu gửi cho Lôi Từ.

Có tất cả sáu phiếu thì một mình Lôi Giai Âm đã thu hết bốn phiếu, cho dù Tổng Đan Đan cùng Tổng Tổ Nhi bầu chọn cho Nhạc Vân Bằng với tính chất là an ủi thì kết quả vẫn như cũ, không thể nào thay đổi được.

Vì thế, nhờ ơn Thẩm Ngôn và mấy cô vợ mỹ nữ của hắn, Lôi Giai Âm liền chính thức trở thành hướng dẫn viên du lịch kiêm luôn chức đội trưởng của đoàn « Hoa Dạng Thiếu Niên » mùa năm nay.

“Xin mọi người cứ yên tâm, tôi khẳng định sẽ chăm sóc tốt cho tất cả các thành viên, sẽ cố gắng hết mình để mọi người đều được trải nghiệm một chuyến du lịch vui vẻ, tốt đẹp và đáng nhớ nhất. Cảm ơn cả nhà đã tin tưởng ủng hộ Lôi Từ tôi.” Lôi Giai Âm chấp tay trước ngực, hào hứng phát biểu cảm nghĩ.

Nhạc Vân Bằng hít mắt lại, khuôn mặt đầy vẻ u oán, “Cậu nên cảm tạ Thẩm Ngôn kia kìa, không có người một nhà bọn họ thì còn lâu cậu mới thắng được tôi.”

“Ha ha ha ha!” Tổng Đan Đan lại vỗ tay cười to.

Đạo diễn hắng giọng một tiếng, lớn tiếng thông báo: “Nhiệm vụ đầu tiên: Chọn ra hướng dẫn viên du lịch cho đoàn đã hoàn thành. Chúc mừng các bạn. Hiện tại chúng ta sẽ bước sang nhiệm vụ thứ hai.

Trong rạp hát của tòa nhà này hiện giờ có 500 người xem vô cùng nhiệt tình, nhiệm vụ của mọi người là biểu diễn tiết mục trước 500 vị khán giả đó, sau khi diễn xong thì tổ tiết mục sẽ dựa vào mức độ hài lòng của khán giả mà quyết định chi phí du lịch của mọi người. Tối đa số tiền lớn nhất là 5 vạn còn nhỏ nhất là 1 vạn. Nghĩa là, điều kiện ăn uống, đi lại, du lịch như thế nào, có sang chảnh thoải mái không thì hiện tại phải dựa vào bản thân các thành viên tranh thủ rồi.”

Tổ tiết mục cho 8 thành viên nửa giờ để chuẩn bị, đồng thời cũng thông báo cho bọn họ biết thông tin về hành trình và chặng đường di chuyển sắp tới.

Điểm đến đầu tiên của « Hoa Dạng Thiếu Niên » đoàn sẽ là thảo nguyên Mông Cổ, chuyến hành trình này dự kiến mất 5 ngày mới tới nơi. Bọn họ sẽ bắt đầu từ Hồ Luân Bối Nhĩ, Hải Lạp Nhĩ đến Mạc Nhật Cách Lạc rồi cuối cùng mới tới Mãn Châu.

“Giai Âm, tạm thời cậu không cần bận tâm đến chuyện biểu diễn đâu. Bây giờ trước tiên cậu nghiên cứu xem nhóm chúng ta nên đi lại bằng phương tiện gì, ăn cái gì, ở đâu, chơi như thế nào đi. Những chuyện này giao cho cậu nha. Không rõ chúng ta sẽ kiếm được bao nhiêu tiền nên tốt nhất là cậu liệu liệu hành trình nào tiết kiệm tiền nhưng cũng phù hợp cho tám người cùng ở, nhờ cậu nhé?”

Tổng Đan Đan lớn tuổi nhất trong số tám người, chính là đại tỷ của « Hoa Dạng Thiếu Niên » đoàn lần này. Vì vậy theo bản năng liền chủ động phân nhiệm vụ cho Lôi Giai Âm.

Lôi Giai Âm gật đầu, nói: “Chị Đan Đan cứ yên tâm, việc này cứ giao cho em, em sẽ tìm được biện pháp giải quyết thật hoàn hảo.”

Sau đó, Lôi Giai Âm liền mượn một cái máy tính của tổ tiết mục, anh ta lên mạng tra tìm một vòng thông tin liên quan, tỉ mỉ nghiên cứu xem lộ trình du lịch sắp tới của bọn họ nên sắp xếp như thế nào.

Trong quá trình này, tổ tiết mục đã sớm thống nhất và thông báo cho tám vị khách mời. Ngoại trừ cung cấp tài chính cho bọn họ lúc đầu, thì những vấn đề khác, bất luận cái gì cũng không cung cấp, không hỗ trợ; muốn ăn muốn chơi ra sao thì tất cả đều phải dựa vào chính bản thân bọn họ.

Lôi Giai Âm làm hướng dẫn viên du lịch nên chịu trách nhiệm chính trong việc sắp xếp lộ tuyến, còn chuyện biểu diễn kia thì đành phải giao cho mấy người còn lại phụ trách.

Bảy người liền sôi nổi thảo luận một phen, cuối cùng quyết định là Đông Ly Á, Cổ Lệ Na Trát, Lưu Sư Sư cùng Tổng Tổ Nhi sẽ biểu diễn vũ đạo.

Trong bốn người bọn họ thì Đông Ly Á cùng Cổ Lệ Na Trát đều đến từ Tân Cương, từ nhỏ đã thông thạo việc nhảy múa. Lưu Sư Sư thì xuất thân từ trường vũ đạo chuyên ngành nổi tiếng. Tổng Tổ Nhi là nghệ sĩ nhí, từ lúc còn bé đã từng khổ luyện học qua vũ đạo rồi.

Tiết mục thứ hai sau đó là do Tổng Đan Đan cùng Nhạc Văn Bằng hợp sức biểu diễn tiểu phẩm.

Trong hai người, Nhạc Văn Bằng là diễn viên tấu nói, xuất thân từ diễn viên hài kịch chính quy.

Mặc dù nghề chính của Tổng Đan Đan là diễn viên chính kịch, nhưng liên tục nhiều năm liền cô đều nhận được lời mời từ các chương trình tổng nghệ cuối năm, tham gia biểu diễn tiểu phẩm, cho nên nói cô là nửa diễn viên hài cũng không sai.

Hai diễn viên hài cùng biểu diễn một vở kịch ngắn, nhiệm vụ này tương đối dễ dàng.

Cuối cùng chỉ còn lại Thẩm Ngôn. Tổng Đan Đan bèn không tự chủ nhìn về phía ba người Đông Ly Á, Lưu Sư Sư cùng Cổ Lệ Na Trát.

Nàng đối với Thẩm Ngôn không hiểu rõ, hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt, vì vậy hoàn toàn không biết hần am hiểu cái gì, có khiếu nghệ thuật nào hay không, cho nên liền dùng nhãn thần mang ý hỏi thăm ba cô nàng kia.

Các em chẳng phải là vợ của cậu ta sao, nhất định phải hiểu hần, biết được nên để hần biểu diễn tiết mục như nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Biểu diễn tiết mục (3)

Thấy Tổng Đan Đan nhìn mình, Đông Ly Á, Lưu Sư Sư cùng Cổ Lệ Na Trát đều lộ rõ vẻ lúng túng. Thẩm Ngôn là chồng của các nàng, việc này không phải là giả, nhưng vấn đề là các nàng cũng chỉ mới gặp lại hần gần đây, tính cách còn chưa rành nữa là biết hần có sở trường nghệ thuật gì.

Thứ duy nhất ba người bọn họ biết rõ, ấy chính là Thẩm Ngôn nấu nướng cực giỏi.

Nhưng việc này hiển nhiên không thể coi là một tiết mục dùng để lên sân khấu biểu diễn, cũng không thể phát sóng cảnh Thẩm Ngôn xắn tay áo, trở tay nấu cơm cho người xem mà.

"Em có thể biểu diễn ảo thuật." Thẩm Ngôn không để ba cô gái khó xử, tự mình chủ động nói.

Lưu Sư Sư lộ ra vẻ kinh ngạc, cẩn thận hỏi hần: "Anh còn có thể làm ảo thuật sao?"

Thẩm Ngôn hất cằm: "Đương nhiên rồi, nói cho các cô biết, ở phương diện này tôi chẳng ngán ai cả."

Cổ Lệ Na Trát nghe vậy liền vô cùng hiếu kỳ, "Vậy sở trường của anh là biến hóa cái gì?"

"Tạo ra được một người sống sờ sờ ở bất kỳ đâu."

"Oa, lợi hại như vậy sao? Đây chính là trình độ ảo thuật cấp bậc hơi bị cao đấy."

"Thật à, anh còn có tài lẻ này thiệt hả?"

Không chỉ Đông Ly Á các nàng tỏ ra ngạc nhiên mà Tổng Tổ Nhi bên này cũng là một bộ dáng: Thảm ca, anh thật lợi hại!

Thảm Ngôn lắc đầu, nói: "Cũng đơn giản ấy mà, không có gì to tát, nam nhân đều am hiểu cái này."

"Tiểu tử thú!" Tổng Đan Đan ráng nín nhịn, cuối cùng nhẫn không được, vẫn là phì cười thành tiếng, cô đưa tay ra đánh nhẹ lên cánh tay Thảm Ngôn một cái.

Nhạc Vân Bằng cũng phá ra cười lớn, bầu không khí cực kỳ vui vẻ.

Thế nhưng Đông Ly Á, Lưu Sư Sư, Cổ Lệ Na Trát cùng Tổng Tổ Nhi bên này thì vẫn ngỡ ngàng không hiểu, không rõ rốt cuộc câu trả lời của Thảm Ngôn có gì mà khiến hai người kia cười hi ha như thế.

Mà người xem trên mạng thì hiển nhiên đều đã thành tinh, không ngây thơ như bốn cô nương kia, ý nghĩa câu đùa của Thảm Ngôn là gì, bọn họ vừa nghe liền hiểu rõ. Vì thế bình luận lập tức không ngớt hiện lên:

"Tui bắt lực rồi nha, Thảm lão sư đang yên đang lành cứ đột ngột bê lái hoài à, mặc dù tui có vé thành viên, không lo mất tiền, nhưng mà tui say xe nặng a a a."

"Động một chút lại bê lái, Thảm lão sư à, xin hỏi tiết tháo (1) của ngài vút đi đâu rồi?"

"Ha ha ha ha ha ha, cười chết tui rồi, các cô các cậu mau xem vẻ mặt của Đông Ly Á bọn họ kia? Hình như vẫn chưa hiểu gì đúng không? Đúng là ngốc quá!"

"Thì ra Thảm lão sư lại là người đồng đạo với tại hạ, tại hạ bắt tài, nhưng vẫn thừa sức có thể biến hóa ra một người."

"Biến ra một người thì đã là gì, cho tại hạ đủ 'đôi tác' xem, tại hạ có thể biến ra cả một dân tộc luôn đây này."

"Rất thích xem Thảm lão sư chừng chặc đang hoảng mà lại nói những lời vô si hí hí."

"..."

Phân chia công việc xong, bảy thành viên liền tách ra để chuẩn bị cho tiết mục của mình. Bốn cô nàng trẻ tuổi kia thì lo thống nhất vũ đạo; Nhạc Vân Bằng cùng Tổng Đan Đan dọn trước thử những gì lát nữa định nói; Thảm Ngôn thì đi tìm một nhân viên công tác, nhờ cậu ta hỗ trợ mình đi ra bên ngoài mua đạo cụ.

Bài poker, nhựa cao su, mảnh dây câu...

Muốn biểu diễn ảo thuật thì nhất định phải có đạo cụ, tiết mục càng phức tạp, càng có quy mô hoành tráng, thì đạo cụ theo đó cũng cần phải chuẩn bị rất nhiều. Bất kỳ nhà ảo thuật gia nào cũng đều là như thế.

Không có dụng cụ hỗ trợ mà biểu diễn ảo thuật được, thì lúc đấy không nên gọi là ảo thuật gia nữa, mà phải gọi kẻ đó là ma pháp sư rồi.

Nửa giờ trôi qua rất nhanh, ngoài Lôi Gia Âm còn đang ôm lấy máy vi tính nghiên cứu thông tin cho chuyến đi du lịch sắp tới, thì những người còn lại đều đang lũ lượt kéo nhau ra hậu trường đằng sau rạp hát.

"Thật có lỗi, thật có lỗi, đã để các bạn phải đợi lâu rồi!"

Đông Ly Á cầm micro tự tin đi lên sân khấu, hôm nay nàng sẽ đảm nhiệm vai trò MC cho buổi biểu diễn ngẫu hứng này.

Người xem bên dưới rất biết giữ mặt mũi cho nhà đài, hầu hết bọn họ là sinh viên do tổ tiết mục tìm đến từ trường đại học gần đó. Đều là người trẻ tuổi, thế nên may mắn gặp được ngôi sao lớn như Đông Ly Á, mọi người liền vô cùng nhiệt tình reo hò đáp lại lời nàng, tạo ra hiệu ứng cực tốt cho bên quay phim.

Địch Ly Á lại nói thêm vài câu chào hỏi xã giao, sau đó mới tiến vào chủ đề chính, giới thiệu tiết mục đầu tiên là tiết mục biểu diễn vũ đạo của bốn cô gái.

Thảm Ngôn sẽ biểu diễn ảo thuật tiếp sau đó, cuối cùng là tiểu phẩm hài kịch của Nhạc Vân Bằng cùng Tổng Đan Đan đảm nhiệm vai trò áp trục. (2)

- - - - -

(1) Tiết tháo (节操): Tiết tháo là quan niệm làm người, là sự tự trọng, sự tu dưỡng đạo đức và nhân cách cao thượng, là chí khí cương trực và không chịu khuất phục trước những cám dỗ tiêu cực... mà cổ nhân xưa nay vô cùng coi trọng.

(2) Áp trục (壓軸): màn biểu diễn kết thúc chương trình.

Nếu như bạn nào hay xem mấy chương trình giải trí hoặc show thời trang thì chắc biết chuyện này nè. Thường thì nghệ sĩ sẽ tranh nhau vai trò áp trục hay

nói rõ hơn là tranh nhau diễn tiết mục cuối cùng. Bởi vì người được diễn cuối đồng nghĩa với việc nghệ sĩ đó là nghệ sĩ được ban tổ chức coi trọng nhất (chưa hẳn đã là nghệ sĩ lớn tuổi nhất hay có nhiều năm kinh nghiệm trong nghề nhất), có lượng fan đông đảo hùng hậu nhất (cho nên mới phải sắp xếp diễn cuối để kéo khán giả ở lại chờ tới cuối chương trình). Tóm gọn lại là diễn cuối cùng sẽ chứng minh được địa vị của mình, ngoài vị trí cuối cùng thì vị trí đầu tiên mở màn cũng khá quan trọng (nhưng vẫn không quan trọng bằng người biểu diễn cuối) thế nên rất nhiều nghệ sĩ sẽ tranh giành vị trí áp trực.

- - -

[J4F] Thảm lão sư: Tiết tháo là cái gì, có ăn được không? Không được thì anh đây không quan tâm!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Biểu diễn tiết mục (4)

Bởi vì thời gian tập luyện quá ngắn, lại không có giấy và trang phục múa chuyên nghiệp, cho nên tiết mục biểu diễn vũ đạo của tứ đại mỹ nhân rất đơn giản, độ khó không cao, chỉ có thể miễn cưỡng xem là chính tề.

Thế nhưng hiệu quả thì lại không tệ chút nào. Vốn bốn người Cổ Lệ Na Trát đều là mỹ nhân tuyệt sắc, vô luận là xét gương mặt hay dáng vóc thì mỹ mạo của các nàng đều dễ dàng đánh bật vô số nữ nhân trẻ tuổi khác.

Cộng thêm trùng hợp là hôm nay cả bốn cô nàng đều mặc váy ngắn, chỉ cần khoe khéo cặp đùi vừa thon vừa trắng nõn nà kia ra thì dù bọn họ chỉ lên sân khấu quơ tay quơ chân đơn giản cũng đủ khiến khán giả bên dưới hú hét ầm ĩ, huống hồ là các nàng đều thật sự chuyên tâm múa, động tác tay chân linh hoạt mà khéo léo của người đã từng trui rèn qua trường lớp vũ đạo ấy trông mỹ lệ cực kỳ.

Khán giả hiển nhiên cũng rất thỏa mãn, cảm giác không hề uổng phí thời gian chờ đợi này giờ, mọi người không ngừng cho vỗ tay reo hò, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

"Cám ơn cả nhà, thật sự là rất biết ơn mọi người đã bỏ thời gian tới đây xem chúng tôi. Bởi vì bọn tôi nhận được tin tức quá muộn, cho nên không có bao nhiêu thời gian tập luyện, nếu có chỗ nào thiếu sót thì mong các bạn thông cảm nhé."

Lưu Sư Sư, Cổ Lệ Na Trát cùng Tổng Tổ Nhi vui vẻ vẫy tay chào khán giả rồi mới đi xuống đài, Đông Ly Á thì vẫn ở lại trên sân khấu làm người chủ trì. Nàng đưa gờn đôi câu, chọc khán giả bên dưới cười không ngớt rồi mới mỉm cười giới thiệu: "Tiếp sau đây là tiết mục ảo thuật đến từ anh chàng diễn trai Thẩm Ngôn, hi vọng các bạn sẽ yêu thích phần biểu diễn này."

Thẩm Ngôn đợi nàng dứt lời mới từ tốn đi lên sân khấu, phía dưới truyền đến vài tiếng vỗ tay thưa thớt.

So ra mà nói, Thẩm Ngôn mặc dù cũng có chút danh tiếng, nhưng hẳn lại không phải là nghệ sĩ hay minh tinh gì, cũng không có tác phẩm phim ảnh nào. Mọi người ấn tượng với hắn cũng chỉ đơn giản là vì hắn cưới năm nữ minh tinh, cho nên cảm thấy hiếu kỳ mà thôi. Chứ không thể nói là trở thành fan hâm mộ gì gì đó của Thẩm Ngôn được.

Thẩm Ngôn thấy vậy thì cũng không có phản ứng gì đặc biệt, biểu hiện cực kỳ bình tĩnh. Hắn cầm trong tay bộ bài poker, lấy năm lá bài ra, hướng về phía người xem dưới đài, đoạn lớn tiếng nói: "Chúc mừng các bạn, không cần bỏ tiền mua vé mà vẫn có cơ hội thưởng thức tiết mục đặc sắc do tôi biểu diễn, phải công nhận là các bạn thật sự rất may mắn."

"Hô!"

Dưới sân khấu bộc phát âm thanh ngạc nhiên xen lẫn không ít tiếng cười.

Mà ở cánh gà bên phải khán đài, Đông Ly Á, Lưu Sư Sư cũng nhin không được phì cười vì câu nói mới rồi của Thẩm Ngôn.

Các nàng lúc trước còn lo lắng Thẩm Ngôn sẽ luống cuống khi đứng dưới ánh đèn sân khấu, cộng thêm việc phải đối mặt với đông đảo ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm như vậy, không nghĩ tới biểu hiện của Thẩm Ngôn lại rất thông thả. Lo lắng, sợ hãi, luống cuống gì gì đấy, căn bản là hoàn toàn không tồn tại.

"Khí chất của cậu ta tốt thật đấy, không cần biết lát nữa cậu ta biểu diễn như nào, nhưng trước mắt có thể không khăn trương, ngược lại còn thoải mái giao lưu với khán giả như vậy, xem ra bản lĩnh quả không nhỏ."

Không rõ Tổng Đan Đan đi tới sau lưng hai nàng từ khi nào, cô đột ngột lên tiếng khiến Na Trát không khỏi giật mình. Tổng Đan Đan phì cười, vỗ vỗ bả vai Na Trát mấy cái, xong lại bồi thêm một câu, "Quan trọng là về ngoài của cậu ta rất bắt mắt."

Tâm trạng của mấy thành viên còn lại rất thoải mái, dù sao đây cũng không phải là một cuộc thi hay một chương trình biểu diễn quan trọng gì, thế nên không lo Thẩm Ngôn diễn hỏng, chỉ sợ hắn sợ hãi rụt rè không dám biểu diễn mà thôi. Diễn hỏng thì cũng chẳng mất gì, cứ coi như là đang diễn hài mua vui cho người xem là được.

Thẩm Ngôn không nhiều lời thêm nữa, tay phải cầm lấy năm lá bài ban nãy, sau đó dùng lực cổ tay lắc một cái, mấy lá bài poker nọ lập tức xoay tròn vòng vòng.

Thần kỳ là bài poker từ đầu đến cuối đều theo ngón tay phải của hắn xoay tròn, hơn nữa theo ngón tay Thẩm Ngôn di chuyển, mấy lá bài cũng lập tức di động theo, hơn nữa còn có một lá ‘lạc đoàn’, tự động xoay vòng quanh cổ tay của Thẩm Ngôn.

Nhìn thoáng qua có cảm giác như ngón tay Thẩm Ngôn thật sự có ma lực, có thể cách không khí không chế mấy lá bài poker kia không ngừng xoay tròn.

"Oa! Làm sao hay vậy?"

“Không có dây nhợ gì à?”

“Cậu mau nhìn kỹ xem, không lẽ anh ta làm lá bài tự động xoay thật?”

Dưới khán đài lập tức truyền đến một tràng âm thanh xôn xao, tiếng vỗ tay cũng theo đó vang lên liên tục, không còn thừa thớt như trước đó nữa, mà là tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang dội.

Đồng dạng kinh ngạc cũng như rung động còn có người đang đứng trên sân khấu - Đông Ly Á và cả mấy thành viên đang đứng xem bên cánh gà. Lúc trước các nàng cũng không ôm tâm tình chờ mong gì đối với Thẩm Ngôn, vì vậy mới xếp tiết mục của hắn vào giữa, mục đích là để bài vũ đạo và tiểu phẩm sau đó của hai diễn viên tiền bối kéo cánh không khí chương trình trở lại. Nhưng bây giờ xem ra, màn ảo thuật của Thẩm Ngôn mới là át chủ bài của show diễn ngày hôm nay.

Trong các thành viên, tâm tình của ba người Đông Ly Á, Lưu Sư Sư cùng Cổ Lệ Na Trát là phức tạp hơn cả.

Anh chồng nhà mình thế mà còn có ngón nghề này ư?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bát Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Biểu Diễn Tiết Mục (5)

Đông Ly Á, Lưu Sư Sư cùng Cổ Lệ Na Trát rất ấn ý liếc nhìn nhau, biểu lộ trên mặt mỗi người đều có chút kỳ quái.

Đây là chồng của các nàng, là người đã cùng các nàng lãnh giấy hôn thú, trên lý thuyết thì đây cũng là người sẽ bồi bạn bên cạnh các nàng cả đời này, so với phụ mẫu, so với những đứa con tương lai của mình, thì người nọ sẽ còn dành thời gian kề cận mình nhiều hơn ai hết.

Nhưng bây giờ ba người các nàng lại phát hiện, chính mình thật sự không hiểu rõ chút nào về người đàn ông đang biểu diễn đằng kia.

Ngoại trừ biết tên hắn là Thẩm Ngôn ra, các nàng còn biết chuyện gì nữa?

Không, bọn họ hoàn toàn không biết gì hết!

...

Trên sân khấu, tiết mục biểu diễn của Thẩm Ngôn vẫn còn đang tiếp tục.

Thẩm Ngôn lại lấy thêm bốn lá bài poker nữa ra, trong lúc hắn bận rộn, năm tám bài poker ban nãy bèn ‘ham chơi rồi chủ’, tự mình xoay tròn quanh người hắn.

Rõ ràng đây chỉ là những lá bài poker phổ thông, thế mà bây giờ bọn chúng tựa như đã có được sinh mạng riêng, linh động không khác gì Hồ Điệp, cứ thế lượn tròn vòng quanh cơ thể hắn, nhẹ nhàng bay múa.

Một màn này cực kỳ huyền ảo, Thẩm Ngôn đứng ở chính giữa, hai tay nâng lên, năm tám bài poker như thể nghe lời chủ nhân hiệu triệu, không có ý bay lượn ở dưới nữa mà vọt vọt lên cao xoay vòng quanh hai cánh tay hắn.

Dưới đài, tiếng hoan hô liên tiếp vang lên, rất nhiều người đều kích động đứng hẳn dậy, tiếng vỗ tay huyết sáo ầm ĩ khắp cả khán phòng.

Mà ở trên mạng, bầu không khí hiện tại cũng hoàn toàn sôi trào, vô số bình luận nhảy lên màn hình, tổ công tác định quay vào một ít comment khen ngợi cho lên sóng, thế nhưng gần như không kịp đọc xong hết câu thì bình luận khác đã vọt chen lên.

"Má nó, Thẩm lão sư đây là tung ra đại chiêu rồi, không thèm chơi bài bẻ cua nữa hả?"

"Trâu bò thiệt, nghe tiếng cổ vũ kia, tui mà ở đó chắc muốn bùng nổ theo mọi người luôn mất, không hổ là người có thể chinh phục năm đại minh tinh ha."

"Mẹ em hỏi em, đang xem cái gì mà lại vừa quỳ vừa xem thế kia, em nói: Thẩm lão sư đang trang bức (1), đầu gối con không tự giác được thần phục ảnh mất rồi."

"Phổ cập khoa học giùm tôi chút đi, cái này mẹ nó là ảo thuật sao? Đây là ma pháp thì có, có phải tôi mở nhầm kênh rồi không, tôi nhớ mình đang xem show hài « Hoa Dạng Thiếu Niên » thôi mà, tự dưng nhảy đầu ra ông thần Thẩm Ngôn này vậy?"

"Bản thân mình là ảo thuật gia có thâm niên, đã hành nghề được gần mười năm rồi. Giảng giải kinh nghiệm cá nhân cho mọi người nghe một chút nhé, cái màn ảo thuật mà Thẩm Ngôn đang làm gọi là trò chim ruồi bài (bay lượn như chim ruồi), trên mạng có không ít video giải thích cặn kẽ cách làm rồi đấy. Nhìn thì rất thần kỳ, nhưng kỳ thật nói trắng ra là đơn giản vô cùng. Chỉ cần một sợi dây tàng hình và một cuộn băng keo hai mặt là đủ. Các bạn cứ lấy băng keo hai mặt dán vào một đầu của dây tàng hình rồi dính nó vào sau gáy, sau đấy kéo sợi dây lượn qua lỗ tai. Xong xuôi các bạn lại dùng tiếp một miếng băng keo hai mặt vo thành một cục tròn, dính nó vào đầu còn lại của dây tàng hình. Tiếp đó bạn chỉ cần nhanh tay dán dây vào lá bài bạn dùng để biểu diễn, dùng tay phi bài thật mạnh, ngay lập tức lá bài sẽ quay vòng vòng, thậm chí cho khán giả lên đứng kế bên cũng khó lòng phát hiện ra được nếu không phải là dân trong nghề. Do người xem không thấy được dây nên mình nghĩ trò này huyền khóc thôi."

"E hèm, lâu trên - người nói mình có mười năm kinh nghiệm trong nghề ảo thuật gia đó, bình luận trôi nhanh quá nên em không thấy được tên bác, thông cảm nhé. Em muốn nêu ý kiến cá nhân hỏi bác thôi, trò chim ruồi bài này em từng xem không ít lần, nhưng chỉ thấy người biểu diễn một lá bài, cho năm lá cùng bay lượn thì tính là cấp bậc gì?"

"Khụ khụ, cao thủ nghiệp nội đỉnh cấp có thể đồng thời xoay chuyển hai tám bài đó, còn năm tám... tôi cũng chưa từng thấy qua. Kỳ thật hiện tại tôi cũng đang quý xem phát trực tiếp đây, cho nên đừng hỏi tôi Thẩm Ngôn là ảo thuật gia cấp bậc gì, tôi không có tư cách đánh giá ~."

"..."

Màn biểu diễn huyền khóc ấy kéo dài gần bốn năm phút, cuối cùng dưới tình cảnh người xem gần như khàn giọng vì lớn tiếng hoan hô thì tiết mục của Thẩm Ngôn mới chính thức kết thúc.

Thẩm Ngôn thuận tay sắp xếp bộ bài poker lại, vừa làm vừa mỉm cười, nói: "Hiện tại có phải cảm giác chính mình rất may mắn hay không?"

"Đúng vậy!"

"Quá may mắn!"

"Thẩm Ngôn, em yêu anh!!!!"

Mấy phút trước đó, khán giả dưới đài còn chê cười hần, cho rằng câu nói "Không cần bỏ tiền mua vé mà vẫn có cơ hội thưởng thức tiết mục đặc sắc do tôi biểu diễn, phải công nhận là các bạn thật sự rất may mắn" là lời đùa giỡn cho trò hài Thẩm Ngôn sắp làm để bầu không khí đỡ xấu hổ mà thôi.

Nào ngờ chỉ mấy phút sau, bầu không khí đã lập tức thay đổi, thái độ của khán giả cũng nhanh chóng cải biến. Biết làm sao được, thật sự là màn biểu diễn của Thẩm Ngôn quá đặc sắc mà.

- - - - -

(1) Trang bức (装逼): từ này hay gặp nhưng mình thấy nhiều bạn còn mơ hồ ý nghĩa quá, cá nhân bản thân mình khi tra từ điển cũng không thấy một lời giải thích cụ thể nào hết (do đây là từ lóng thuộc ngôn ngữ mạng hơn là từ chính quy phổ thông), nên mình có dẫn 2 lời giải thích của một bạn vào đây. Bạn nào rành rõ hơn ý nghĩa từ này thì cmt giải thích lại cho mình với mấy bạn khác biết với nhen~

Trang bức(装逼) hay còn gọi là Trang B(装B):

1. (thường dùng). Làm ra vẻ. Cố gắng thể hiện ra một khí chất (tính cách/phong cách) khác không đúng với thực chất (VD, không hiểu biết, yêu thích gì văn chương nhưng khi đi chung với một nhóm văn nghệ sỹ thì làm ra vẻ mình cũng là người hiểu biết, yêu thích văn chương)
2. Thu mình, giữ kẽ, kín kẽ. Hành động che giấu khả năng, thực lực chân thực để lừa gạt đối phương hoặc biểu hiện khiêm tốn. Tóm lại Trang bức là có tiền, có quyền có thực lực nhưng giả nghèo giả khổ, giả ngu đại yếu ót đến một lúc nào đó mới thể hiện ra để áp bức người khác.

→ Trang bức mà không có thực lực thì gọi là Ngốc Bức.

- - -

Nay 3 chương, hết cỡ rồi á các huynh đệ, muội ngã gục đây ~ Mai là cuối tuần, chúc cả nhà cuối tuần vui vẻ neeeeeee <3

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bản Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Biểu diễn tiết mục (6)

Thẩm Ngôn đợi mọi người lắng xuống bót mới tiếp tục nói: "Vừa rồi tiết mục tôi biểu diễn gọi là ‘chim ruồi bài’, nếu bạn nào có hứng thú thì có thể lên mạng tra xem cách thực hiện. Tiếp theo tôi sẽ biểu diễn trò ‘lượn vòng bài’."

Thẩm Ngôn nhanh chóng đặt bài poker trên dây câu, sau đó kẹp một lá bài ở giữa ngón áp út cùng ngón trỏ, ngón tay dùng sức bắn về phía trước.

Quân bài nọ lập tức xoay tròn rồi bay ra ngoài, nó bay ra xa chừng ba, bốn mét, cuối cùng lại xoay một vòng bay trở về trong tay hắn.

"Ba ba ba ba~!"

Dưới đài lập tức vang lên tiếng vỗ tay, mấy người Đông Ly Á đứng bên cánh gà cũng hào hứng vỗ tay theo. Trên mặt các thành viên đều biểu lộ sự rung động trước tiết mục của đồng đội mình.

Thẩm Ngôn nhàn nhạt mỉm cười, lần nữa bắn lá bài poker ra xa, lần này không đợi lá bài nọ quay trở lại, hắn đã liên tiếp bắn ra tám thứ hai, tám thứ ba, tám thứ tư, tám thứ năm.

Thời điểm tám bài thứ năm phóng ra khỏi tay Thẩm Ngôn thì lá thứ nhất cũng vừa vượn bay trở về, Thẩm Ngôn dùng hai ngón tay chuẩn xác kẹp lấy, sau đó ‘bụp’ một phát, lại bắn nó ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, khán giả chỉ thấy năm lá bài đen đỏ thay phiên nhau xoay tròn bay lượn trên không trung, trông vô cùng lộng lẫy và chói mắt.

"Đầu gối đệ tử đã vỡ rồi, Thẩm lão sư, ngài quả thật là nguời bức! Đệ tử tâm phục khẩu phục."

"Móa nó, hiện tại điều kiện để trở thành một tiểu bạch kiểm đã đạt đến trình độ này rồi sao? Người anh em kia, cậu có còn để cho huynh đệ tui tui một con đường kiếm sống nữa không vậy? Tôi cũng muốn làm tiểu bạch kiểm được mấy nữ bao nuôi mà =."

"Coi như em mở mang tâm mắt rồi. Không nói nhiều nữa, Thẩm lão sư, từ nay em sẽ là fan cuồng của anh!"

"Câu vị nào trong nghề giải thích trò ảo thuật Thẩm Ngôn mới làm đi. Em cũng muốn học lỏm còn đi lấy lòng crush nữa."

"Câu +1."

"Câu +2."

"Câu +3."

"..."

"Đây đây, tôi lại ngoi lên phổ cập kiến thức cho các bạn đây. Tiết mục Thẩm Ngôn đang làm gọi là ‘lượn vòng bài’ hay còn là ‘xoáy bài’, trò này khác với trò ‘chim ruồi bài’ ban nãy nhé. ‘Chim ruồi bài’ là mượn nhờ sợi dây tàng hình để qua mặt người xem, nhưng ‘lượn vòng bài’ thì hoàn toàn phải dựa vào thủ pháp, không có bất luận ngoại lực gì, so sánh hai loại mà nói thì đương nhiên trò sau khó hơn trò trước rồi. Còn cách thức làm như nào thì thỉnh các bạn hãy tra trên mạng, không khó tìm đâu. Còn ai mà hỏi tôi rốt cuộc trình độ ảo thuật của Thẩm Ngôn là cấp bậc nào, vẫn là câu nói kia, lão tử đang quý xem livestream đây, các người đừng làm khó lão tử nữa!"

"..."

Kết thúc màn trình diễn, Thẩm Ngôn nhanh chóng thu hồi hết bộ bài poker lại, sau đó hắn không nói gì cũng không định nán lại sân khấu, bỏ mặc tiếng hoan hô rầm trời sau lưng, trực tiếp đi xuống hậu trường.

"Thẩm Ngôn ca, anh quá lợi hại luôn, em xem mà ngưỡng mộ chết đi được."

Tổng Tổ Nhi là người đầu tiên tiến lên đón Thẩm Ngôn, nàng nắm lấy cánh tay hắn lắc lắc, trông cực kỳ kích động, cơ thể thanh xuân mà tràn ngập sức sống của nàng gần như dán chặt lên cánh tay hắn.

Lưu Sư Sư, Cổ Lệ Na Trát cũng rất kích động, theo bản năng định tiến lên trò chuyện với Thẩm Ngôn, nào ngờ đã bị Tổng Tổ Nhi chiếm trước chỗ.

"Cậu em được đấy, không nghĩ tới tiểu tử nhà người còn có ngón nghề này, đúng là thâm tàng bất lộ! Sớm biết rõ em lợi hại thế, chị đã sắp xếp tiệc mục của em xuống áp trực. Bây giờ em đây không khí hiện trường nóng bỏng tay như vậy, bảo chị và Tiểu Nhạc Nhạc làm sao biểu diễn được đây?"

Tổng Đan Đan cười cười, trêu chọc Thẩm Ngôn.

Nhạc Vân Bằng cũng hòa vào: "Chị thấy chưa, thấy chưa, em đã nói Thẩm Ngôn vu hãm em mà. Bằng vào cậu ta dạng này mà còn sợ em đây cướp vợ cậu ấy chắc, em bây giờ còn đang thấy lo lắng Thẩm Ngôn sẽ làm vợ em ở nhà u mê cậu ta mất kia kìa."

Mấy khách mời lại nói giỡn vài câu với nhau, sau đó đợi Đông Ly Á ở trên sân khấu giới thiệu xong, Tổng Đan Đan với Nhạc Vân Bằng mới cùng sửa soạn lên đài.

Đúng như Tống Đan Đan nói, không khí hiện trường sau tiết mục của Thẩm Ngôn sẽ khó tránh khỏi xuất hiện tình trạng hạ nhiệt, chuyện này đối với phần biểu diễn tiểu phẩm của hai người mà nói quả thật rất bất lợi.

Trên thực tế, đây cũng là lý do vì sao mà các chương trình giải trí luôn đề tiết mục của minh tinh lớn nhất biểu diễn áp trục. Không chỉ vì nhân khí (1) và địa vị của bọn họ, mà còn vì một nguyên nhân thiết thực hơn. Ấy là nếu như để một sao lớn biểu diễn trước, họ sẽ đẩy không khí trường quay lên quá cao, dẫn tới những nghệ sĩ nhỏ hơn hoặc kém tiếng hơn khi xuất hiện sẽ gặp nhiều bất lợi.

Đó là còn chưa kể đôi khi đội idol của họ đã biểu diễn xong, fan của sao lớn nọ sẽ lũ lượt bỏ về hết, làm trống khán đài, gây khó chịu cho người sau cũng như làm mất hình ảnh của chương trình.

Tống Đan Đan cùng Nhạc Vân Bằng hiện tại cũng không khỏi bị một chút ảnh hưởng, bất quá hai người đều là diễn viên gạo cội, đều đã ăn chén cơm nghệ thuật này nhiều năm, thế nên bất lợi thì bất lợi, nhưng bọn họ vẫn rất nhanh lấy lại quyền làm chủ sân khấu này.

Tiểu phẩm hài chỉ vừa dứt qua nửa tiếng trước, thế mà màn trình diễn không tẻ chút nào. Cả hai thuận thuận lợi lợi hoàn thành vở hài kịch ngắn, cũng khiến cho khán giả cười nắc nẻ ở dưới khán đài.

Đến đây, ba tiết mục do các thành viên của « Hoa Dạng Thiếu Niên » biểu diễn đã hoàn thành tốt đẹp.

Nhân viên công tác của chương trình nhanh chóng đi lên sân khấu hỏi thăm mức độ hài lòng của các khán giả đang có mặt tại trường quay. Lúc anh chàng ấy lớn tiếng hô ‘Vị nào hoàn toàn hài lòng xin mời giơ tay’, gần như trọn vẹn hơn năm trăm vị khán giả dưới đài đều vui vẻ hò hét giơ tay.

Kết quả rõ ràng, nhân viên công tác bèn tuyên bố, « Hoa Dạng Thiếu Niên » đoàn đã thành công thu hoạch được hạn mức chỉ tiêu lớn nhất cho chuyến du lịch sắp tới: năm vạn đồng.

Hậu trường.

Nghe được ekip chương trình tuyên bố như thế, các thành viên lập tức vỗ tay hoan hô, nhao nhao high-five chúc mừng lẫn nhau.

Đông Ly Á, Lưu Sư Sư cùng Cổ Lệ Na Trát theo bản năng cũng muốn tìm Thẩm Ngôn đập tay, nào ngờ các nàng còn chưa kịp tiến lên đã thấy Tống Tổ Nhi nhanh tay lẹ chân ôm chầm lấy Thẩm Ngôn.

--

(1) Nhân Khí (人氣) chính là độ phổ biến, hay còn gọi là độ nổi tiếng. Nhân Khí càng cao, có nghĩa minh tinh đó càng nhiều người biết đến (không đại diện cho việc minh tinh đó được nhiều người yêu thích nhất).

Ví dụ ở nước mình, nghệ sĩ có nhân khí cao có thể kể đến Mỹ Tâm, Đàm Vĩnh Hưng, Sơn Tùng... (Đều là những người dù bạn không thích, không quan tâm, không nghe nhạc nhưng vẫn từng nghe tới tên họ rồi.)

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Anh đây là đang muốn hành tôi một chết có đúng không? (1)

Tống Tổ Nhi rất hưng phấn, có thể là vì tuổi tác còn nhỏ, dù sao nàng mới chỉ mười bảy tuổi, thế nên đối với việc thắng thua vẫn ôm tâm lý khá hiểu chiền.

Và lại nàng không chỉ ôm một mình Thẩm Ngôn, mà còn vui vẻ quay sang ôm Tống Đan Đan.

Thế nhưng... Hành động đó của Tống Tổ Nhi vẫn khiến Đông Ly Á các nàng không cao hứng chút nào, thậm chí trong lòng còn thấy hơi khó chịu.

Một lần là ngẫu nhiên, hai lần thì giải thích như thế nào?

Tống Tổ Nhi à, em đã mười bảy tuổi rồi, chứ không phải là con nít bảy tuổi đâu, bộ trong nhà không có ai dạy em nam nữ thụ thụ bất thân sao?

Chỉ là trước mắt dù sao cũng đang quay tiết mục, cả chục cái máy quay chĩa vào người các nàng, thế nên dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt cũng không ai bộc lộ điều gì. Chỉ là cả ba người đều rất ảm ỉm, nhàn nhạt chen vào giữa để tách Tống Tổ Nhi ra xa khỏi Thẩm Ngôn, còn ánh mắt nhìn nàng ta sau đấy thì... Không chút thân mật.

...

Theo ekip hướng dẫn, bảy người lục tục trở lại gian phòng ở lầu một, Lôi Gia Âm vội tiến lên đón, khẩn trương hỏi: "Thế nào rồi? Chúng ta kiếm được bao nhiêu tiền?"

Nhạc Vân Bằng lớn lối đáp: "Huynh đệ tỷ muội chúng ta hợp sức xuất mã mà tiểu tử nhà ngươi còn dám hỏi câu đó à? Hiển nhiên là lấy được trọn vẹn năm vạn khối tiền rồi. Lôi Tử, hiện tại phải xem thành quả của cậu đó. Chúng tôi đã cố gắng lấy nhiều tiền nhất có thể rồi, nhưng sắp tới chỉ xài như thế nào thì do cậu sắp xếp nhé."

"Yên tâm yên tâm, không thành vấn đề. Bây giờ tôi đã nghiên cứu qua một lượt rồi, mọi người ngồi xuống đi, để tôi nói sơ lược về dự định của mình cho mọi người nghe."

Lôi Gia Âm lấy một tờ giấy nháp chỉ chỉt ra, dự định giải thích kế hoạch của mình cho các thành viên.

Thấy vậy, đạo diễn bèn lớn tiếng hô: "Khoan đã, thời gian cũng không còn sớm, các vị khách mời vẫn nên nghỉ ngơi, ăn cơm trưa trước đi."

"Oa, rốt cục cũng được ăn cơm trưa, em đói sắp chết rồi đây!"

"Đi thôi Lôi Tử, vừa ăn vừa nói kế hoạch của cậu." Nhạc Vân Bằng khoác tay lên vai Lôi Gia Âm, vui vẻ kéo anh ta đi.

Tám người chia nhau ngồi lên mấy chiếc xe của chương trình để đi đến một khách sạn mà tổ tiết mục đã sớm đặt chỗ, chỉ chờ người tới là nhân viên bắt đầu dọn thức ăn lên.

Đồ ăn vô cùng phong phú. Bởi vì vốn tổ tiết mục hạn chế tài chính cho chuyến du lịch của bọn họ cũng chẳng qua là vì hiệu quả của chương trình, chứ trên thực tế đài truyền hình Tương Nam cũng đầu thiếu tiền. Thù lao của mấy vị minh tinh còn lên tới hơn hai ngàn vạn mà nhà đài vẫn thừa sức chi thì một bữa cơm ngày hôm nay có đáng là bao.

Chỉ là đồ ăn mặc dù phong phú, nhưng cũng không phải là tất cả mọi người đều thấy hài lòng.

Đông Ly Á dùng đũa gấp một miếng cá tẩm gia vị, bỏ vào trong miệng nhai mấy lần, sau đó liền ghé sát bên tai Thẩm Ngôn, nhỏ giọng nói: "Còn không bằng món cá tôi hôm qua anh làm, món đó ăn ngon hơn nhiều."

Thẩm Ngôn cúi đầu ăn cơm, không nói chuyện.

"Mọi người cứ vừa ăn vừa lắng nghe nhé, bây giờ tôi sẽ nói qua một lượt về kế hoạch của mình."

Lôi Gia Âm rất nhanh liền buông đũa xuống, lấy ra một tờ giấy rồi nói với các thành viên xung quanh.

"Chỗ ở tôi đã đặt xong rồi, là một nhà bạt tương đối rộng rãi nằm ở ngay trên đại thảo nguyên, chỉ cần phóng mắt ra xa là có thể trông thấy đồng cỏ bao la, bát ngát trước mắt. Tuyến đường tôi cũng đã nghiên cứu, thế nhưng cụ thể đi như nào thì phải chờ xem tình huống cụ thể của nhóm chúng ta rồi mới quyết định. Vì vậy bây giờ tôi sẽ đưa ra cho mọi người ba sự lựa chọn."

Lôi Gia Âm hắng giọng một cái, giơ 3 ngón tay lên, tiếp tục nói: "Hiện tại chúng ta có ba phương thức, một là đi máy bay, hai là ngồi tàu cao tốc, ba là tự nhóm chúng ta lái xe. Thế nhưng tôi đề nghị là nên tự lái. Bởi vì bây giờ đang là kỳ nghỉ hè, cũng là mùa du lịch cho nên rất khó săn được vé giá rẻ, mà vé máy bay hạng phổ thông cũng đã khoảng hơn một ngàn ba trăm, nhóm chúng ta có tám người thì tổng cộng cần chi ra hơn một vạn khối tiền rồi. Tàu cao tốc giá cả cũng không lệch mấy, cũng là gần một vạn.

Chính vì thế nếu chúng ta tự lái xe là thích hợp nhất. Tôi đã thương lượng qua với tổ tiết mục rồi, bọn họ sẽ thuê cho chúng ta hai chiếc xe thương vụ. Nếu không có gì khác thì chỉ cần chi một ngàn rưỡi cho mỗi chiếc xe, đây là đã bao gồm tiền xăng, tiền phí mua vé qua cầu và cái trạm gác trên cao tốc. Như vậy chúng ta chỉ cần bỏ ra tầm ba ngàn khối tiền là đủ, so với đi máy bay hay ngồi tàu cao tốc thì tiết kiệm được những sáu bảy ngàn, số tiền đấy để dành cho nhóm chúng ta tiêu vào những việc khác thì hơn.

Và lại tự mình lái xe còn rất thuận tiện, nếu là ngồi phương tiện giao thông công cộng thì chúng ta chỉ có thể tới Hồ Luân Bối Nhĩ trước, sau đó lại phải đổi xe đi đến Hải Lạp Nhĩ, như vậy sẽ mất thêm chi phí không cần thiết, trong khi nếu tự lái thì chúng ta sẽ bỏ qua Hồ Luân Bối Nhĩ mà đi thẳng đến Hải Lạp Nhĩ luôn.

Tổng Đan Đan nói: "Nghe ý em vậy nghĩa là em quyết định chọn cách số 3 rồi đúng không?"

Lôi Gia Âm thẳng thắn gật đầu, đáp: "Đúng thế, so về tiền bạc lẫn thời gian thì em khá là tán thành cách số 3 này."

Lưu Sư Sư phản đối: "Lái xe đường xa phết, như vậy thì sẽ rất mệt mỏi đi."

Lôi Gia Âm phì cười: "Mệt mỏi chút cũng có sao đâu, hơn nữa lái xe là ba nam nhân chúng ta thay phiên nhau lái, các cô chỉ cần ngồi yên là được. Không có vấn đề gì đúng không Nhạc Nhạc, Thẩm Ngôn?"

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Anh đây là đang muốn hành tôi một chết có đúng không? (2)

Thẩm Ngôn hỏi: "Từ đây đến Hải Lạp Nhĩ khoảng bao xa? Với lại anh dự tính chúng ta sẽ lái trong bao lâu thì tới nơi?"

Lôi Gia Âm ngập ngừng đáp: "Ừm, tầm 2000 cây số, đại khái chắc khoảng 19 tiếng đồng hồ thôi."

Thẩm Ngôn ngớ ngàng hỏi lại: "Anh đây là đang muốn hành tôi một chết, sau đó kế thừa mấy cái tài khoản Vip trên web xxxx của tôi đúng không?"

"Phốc!"

"Ha ha ha ha ha!"

"Khụ... khụ..."

"Thẩm Ngôn ca, anh đừng đùa nữa, tôi đang uống nước mà, suýt tí nữa là sặc chết rồi đây này!"

Đám người trong phòng cười vang một trận, ngay cả mấy nhân viên công tác cũng nhịn không được cười ha hả, Cổ Lệ Na Trát ngồi ở bên phải Thẩm Ngôn, nằng cười nghiêng ngả đến nỗi không tự chủ được ngã rạp dựa vào vai hắn mà không hay.

"Bây nào, bây nào, anh lấy tài khoản Vip của cậu làm gì." Lôi Gia Âm vừa cười vừa xua xua tay, đoạn nói: "Nghe thì có vẻ rất xa, kỳ thật cũng không xa như cậu nghĩ đâu. Nhóm chúng ta cứ coi như đây là Road Trip đi (1), nếu vậy thì sẽ thấy 2000 cây số cũng chẳng xa lắm."

Thẩm Ngôn gật đầu, mỉm cười đáp: "Ban nãy đùa với anh thôi, tôi lái không có vấn đề gì đâu!"

Lôi Gia Âm quay sang nhìn về phía Nhạc Vân Bằng, Nhạc Vân Bằng liền giơ hai tay lên bảo: "Còn có mình tôi, xem ra tôi có phần đối cũng vô hiệu, vậy tôi liền liều mình bồi quân tử vậy, cứ quyết định theo ý kiến của Lôi Tử đi."

Lôi Gia Âm lại nhìn về phía mấy vị nữ đồng chí.

Tổng Đan Đan vui vẻ đáp: "Road Trip xác thực không tệ, chị cũng đồng ý với phương án tự lái xe đi, ngoài ra chị có thêm một đề nghị khác, dù sao nhóm chúng ta cũng có nhiều thời gian, cứ đi từ từ rồi cũng sẽ đến, không cần ép mình chạy một mạch suốt 19 tiếng như Gia Âm tính toán đâu. Cùng lắm thì đi nửa đường sẽ tìm chỗ dừng chân, dựng một cái lều vải nghỉ ngơi cho lại sức, dù sao đây cũng là một loại trải nghiệm và du lịch mà."

Đông Ly Á gật đầu tán thành: "Đúng rồi, đích đến của chúng ta là thảo nguyên, vừa vặn trên đường đi có thể thưởng thức phong cảnh thiên nhiên hùng vĩ xung quanh cũng tốt."

"Ban đêm cắm trại sẽ vui lắm đó, mấy người chúng ta còn có thể liên hoan dã ngoại nè."

"Chỉ có Tổng Tổ Nhi còn nhỏ, chưa lấy bằng lái xe thôi, còn bọn em đều có bằng cả rồi, không cần các anh liên tục lái xe đâu, thỉnh thoảng đổi sang để bọn em lái một đoạn thời gian cũng được."

Mọi người đồng loạt nêu ý kiến, nhưng tựu chung tất cả đều vui vẻ đồng ý với phương án lái xe tới Hải Lạp Nhĩ mà Lôi Gia Âm đề xuất. Tuy rằng lái đường dài thì chắc chắn sẽ rất mệt mỏi, nhưng thứ nhất là thời gian thoải mái, tự do; thứ hai là tiết kiệm tiền; thứ ba là bọn họ có cơ hội ngắm nhìn cảnh vật đây đó hơn là ngồi máy bay hay tàu cao tốc, trên đường di chuyển bảo đảm chẳng nhìn thấy nỗi cái gì.

"Vậy quyết định như thế nhé, chúng ta ăn cơm nước xong xuôi liền xuất phát?" Lôi Gia Âm hỏi ý kiến các thành viên.

Đông Ly Á nghe vậy liền đáp: "Khoan đã, em tưởng chúng ta nên chuẩn bị đồ đạc một chút chứ, lều vải, chăn mền các kiểu nè, à đúng rồi, chúng ta sẽ nấu ăn đúng không? Nên mua sẵn nguyên liệu và đồ dùng làm bếp nữa chứ."

Tổng Đan Đan hỏi cậu chàng nhân viên công tác đang đứng gần mình, "Mấy thứ này bên hậu cần sẽ cung cấp cho bọn chị phải không?"

Cậu thanh niên kia liền bảo cô chờ một chút, chính mình đi ra ngoài hỏi thăm đạo diễn, một lát sau mới quay lại, ái ngại trả lời: "Chị Đan Đan, sắp em bảo bên chương trình sẽ không cung cấp bất kỳ sự hỗ trợ nào hết."

"Xem các cậu hẹp hòi chưa kìa!" Cổ Lệ Na Trát không nhịn được cảm thán một câu, sau đó than thở: "Vậy tranh thủ đi mua thôi, chưa gì đã thấy hao hụt mất mấy ngàn khối tiền rồi."

Tổng Đan Đan phì cười: "Mua làm gì, chúng ta vẫn còn đang ở Kinh Thành mà, từ đây tới nhà của các thành viên hẳn là không xa, cứ quay về nhà lấy đi, và lại dùng đồ của mình cũng cảm thấy sạch sẽ, dễ chịu hơn."

Lôi Gia Âm lại hỏi cậu trai ban nãy: "Bọn anh về nhà lấy đồ thì không có vấn đề gì chứ?"

Cậu nhóc nọ lần nữa đi ra ngoài hỏi thăm, một hồi sau bèn vòng về, thái độ tươi tỉnh hơn hẳn: "Được ạ, chuyện này thì có thể."

Lôi Gia Âm gật đầu, "Vậy chốt như thế nhé. Tám người chúng ta dùng cơm nước xong xuôi liền ai về nhà nấy lấy thêm đồ vật cần thiết. Thẩm Ngôn, nhà các cậu có bốn người, dùng một chiếc xe đi. Anh với Tiểu Nhạc, Đan Đan tỷ và Tổ Nhi sẽ ngồi chiếc còn lại. Lấy đồ xong xuôi thì sẽ tập hợp ở trước trạm thu phí lối vào đường cao tốc, rồi cùng nhau xuất phát để tránh phân tán đội ngũ."

Thương lượng xong, tám vị khách mời liền cầm cúi 'chiến đấu' với một bàn đồ ăn ê hề trước mắt.

...

Thẩm Ngôn lái xe chở Đông Ly Á, Lưu Sư Sư cùng Cổ Lệ Na Trát về lại biệt thự của bọn họ.

Mất thời gian tìm kiếm hồi lâu mới tìm ra được một cái lều vải nằm ở túp đồ trong nhà kho, hẳn là do Dương Mật mua trước đây.

(1) Road Trip: là một khái niệm phổ biến ở Mỹ và đã lan dần sang các nước châu Á từ năm 2016 đổ lại đây. Đây là một loại hình du lịch thuộc kiểu du ngoạn đường phố. Road Trip chính là hành trình du lịch bằng đường bộ, được thực hiện với phương tiện di chuyển phổ biến nhất là xe hơi. Trên chiếc xe, người ta sẽ chất lều, túi ngủ, xe đạp hay cả một chiếc thuyền và làm một vòng road trip đến các thành phố hay "về với thiên nhiên" như đi leo núi, tắm biển hay phổ biến nhất là xuyên qua các cảnh đẹp khác nhau của nhiều quốc gia liên tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Xuất hiện mâu thuẫn giữa các vị đại mỹ nữ

Thẩm Ngôn và ba cô vợ nhỏ của mình soạn ra mấy bộ chăn đệm, nguyên liệu nấu ăn, nồi niêu dao thớt cơ bản cùng một đồng đồ ăn vặt đủ loại.

Thế nhưng sau đó Lôi Gia Âm lại gọi điện thoại tới, nói rằng Tống Đan Đan đã mang theo không ít đồ dùng làm bếp, thế nên bọn hắn không cần phải cầm đi nữa.

Sắp xếp gọn gàng đồ vật ra cốp sau xong, bốn người liền lên xe thương vụ mà tổ tiết mục cung cấp, tiến về phía trạm thu phí trước lối vào đường cao tốc để hội họp với đám người Lôi Gia Âm.

Trên đường đi, Đông Ly Á, Lưu Sư Sư cùng Cổ Lệ Na Trát tương đối hưng phấn, vừa nói giỡn cười đùa lại vừa âm ỉ ca hát, trông bộ dáng hết sức vui vẻ.

Tâm tình hiện tại của Thẩm Ngôn cũng không tệ.

Trước đó không cảm thấy gì, nhưng giờ phút này nghe tiếng ba cô gái líu ríu trò chuyện bên cạnh, hơn nữa nghĩ về những trải nghiệm du ngoạn sắp tới trong chuyến 'du lịch bụi' này mới chợt phát hiện, loại di chuyển tự do tự tại như vậy thật đúng là có điểm thú vị.

Cứ đi thẳng về phía trước, mặt trời thì nghỉ ngơi ngay ngoài trời, tự mình nhóm lửa nấu cơm, thưởng thức phong cảnh thiên nhiên đẹp đẽ mà bình thường hiếm khi có cơ hội ngắm.

Tựa hồ đi 'phượt' như thế mới được xem là du lịch chân chính.

Lúc bốn người Thẩm Ngôn đến trạm thu phí thì đã thấy xe của Lôi Gia Âm đậu tại ven đường từ khi nào, đợi Thẩm Ngôn ngừng xe, Lôi Gia Âm mới cầm một cái bộ đàm đi đến bên cạnh cửa sổ xe.

"Cái này cho bọn em, phải giữ liên lạc thường xuyên nhé, anh đã điều chỉnh tốt âm lượng và radio bắt sóng rồi đấy."

Thẩm Ngôn cầm bộ đàm lật qua lật lại, đoạn tò mò hỏi: "Đừng bảo đây là hàng second-hand đó, cái này còn xài tốt đúng không? Nó có thể bắt sóng ở cự ly xa nhất là bao nhiêu?"

Lôi Gia Âm cười mắng: "Second-hand cái đầu cậu. Cự ly xa nhất cỡ chừng một trăm mét, tuyệt đối dùng tốt, cứ yên tâm. Đây là thiết bị cần thiết cho mấy chuyến Road Trip vậy nè."

Thẩm Ngôn gật đầu, tiện tay đưa bộ đàm sang cho Đông Ly Á đang ngồi cạnh mình.

Lôi Gia Âm lại hỏi: "Chuẩn bị xong hết đồ đạc chưa? Ổn rồi thì chúng ta đi thôi."

"Đã rồi, anh đi trước dẫn đường hay để tôi đi trước?"

"Nhạc Nhạc tương đối rành xem bản đồ, để bên anh mở đường cho!"

Lôi Gia Âm trở lại chiếc xe bên kia, dẫn đầu đi qua trạm thu phí, Thẩm Ngôn lái xe chậm rãi theo sau.

Hai chiếc xe bình ổn lái về phía thảo nguyên phương bắc.

Đương nhiên, trong màn ảnh khán giả nhìn thấy thì chỉ tập trung vào hai chiếc xe, còn ở bên ngoài ống kính thì tổ tiết mục còn có hẳn mấy cái xe thùng cỡ lớn lái theo ở phía sau.

Thậm chí, ở trên không trung còn có cả máy bay không người lái đang bay lượn quay phim.

"Thật ra hồi nhỏ em cũng từng đi du lịch bằng ô tô giống như vậy với gia đình, nhưng cũng chỉ đi qua vài địa điểm du lịch gần nhau thôi, và lại nói cho ngay ra thì cũng không được tính là Road Trip lắm, bởi vì cha mẹ em chỉ xin nghỉ được có mấy ngày, họ còn phải về đi làm nên dừng chân ở điểm nào cũng gấp gáp, thành ra không có cảm giác của Road Trip gì hết."

Lưu Sư Sư cầm điện thoại mà tổ tiết mục cung cấp, dùng phần mềm chat-voice trong Wechat để trò chuyện với mấy thành viên còn lại bên xe của Tống Đan Đan.

Lôi Gia Âm dờ khóc dờ cười, cảm thấy Wechat đang đào thải cái bộ đàm của anh ta rồi. Mà nói đi cũng phải nói lại, đúng là lớn tuổi rồi có khác, ban nãy anh ta chỉ nghĩ tới bộ đàm rất cần thiết cho chuyến du lịch đông người chứ không hề nghĩ tới mấy ứng dụng tương tác online như QQ, Wechat... Đúng là có mấy ứng dụng này thì cảm thấy dùng bộ đàm thật đúng là ngu.

"Cho nên mới nói cái hay nhất của du lịch kiểu Road Trip không chỉ nằm ở việc tiết kiệm tiền, mà trọng yếu là nó rất tự do, thời gian tự do, địa điểm tự do, hết thấy đều đi theo tâm tình của bản thân, đường xá cũng là phong cảnh. Đây chắc hẳn là điểm thú vị khiến nhiều bạn trẻ bây giờ mê đi 'phượt' như thế." Thanh âm của Tống Đan Đan truyền đến từ trong điện thoại di động.

"Thẩm Ngôn ca, chỗ bọn em có đồ ăn vặt nè, anh có muốn ăn gì không?" Giọng nói ngọt ngào của Tống Tổ Nhi cũng vang lên ngay sau đó.

Đông Ly Á khẽ cau mày, quay đầu nhìn thoáng qua Thẩm Ngôn. Lưu Sư Sư đang cầm điện thoại thì nhìn không được bối môi, không định đáp lại.

Thẩm Ngôn vừa lái xe vừa nói: "Giúp tôi nói lại, tôi không ăn!"

"Không ăn thì anh tự trả lời đi!" Lưu Sư Sư nhàn nhạt đáp một câu.

Cổ Lệ Na Trát không vui ra mặt: "Trong nhà mình có sẵn một đồng đồ ăn vặt cho Thẩm Ngôn ăn rồi kìa, anh ta làm gì còn muốn đi ra bên ngoài ăn đồ của người khác nữa chứ?"

Cổ Lệ Na Trát vừa dứt lời, khán giả đang xem livestream liền sôi trào. Hơn nữa không chỉ bùng nổ ở video của Thẩm Ngôn, mà ngay cả bên video trực tuyến của Cổ Lệ Na Trát, Lưu Sư Sư và Đông Ly Á cũng hết như thế.

Khán giả trên mạng toàn là những người sở hữu đôi mắt hỏa nhãn kim tinh, gì chứ mấy thứ gian tình hay ái muội này thì bọn họ soi ra còn nhanh hơn cả người trong cuộc.

Khi trước tại hậu trường của rạp hát nhỏ kia, thời điểm lúc các thành viên « Hoa Dạng Thiếu Niên » đang vui vẻ chúc mừng lẫn nhau vì buổi biểu diễn thành công, lập tức có không ít người phát hiện ra ánh mắt Đông Ly Á, Lưu Sư Sư cùng Cổ Lệ Na Trát nhìn về phía Tống Tổ Nhi có chút bất thiện.

Thậm chí có vô số bức ảnh chụp màn hình được khán giả cắt ra rồi truyền tay nhau bàn tán, xem như chứng cứ chứng minh giữa tiểu mỹ nữ mười bảy tuổi và ba mình tinh kia có vấn đề.

Mà mới rồi phản ứng lẫn lộn nói của Lưu Sư Sư cùng Cổ Lệ Na Trát đều khiến người xem càng thêm xác định chắc chắn có mâu thuẫn tồn tại giữa ba cô nàng và Tống Tổ Nhi.

Mà căn nguyên của mâu thuẫn đó bảo đảm có liên quan đến Thẩm Ngôn, xem ra đây ắt hẳn là tiết mục bốn mỹ nữ cùng giành một người đàn ông rồi.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Món quà bất ngờ mà các khách mời tặng cho chương

trình

Khán giả xem chương trình chỉ sợ nhất là không có náo nhiệt, không có chuyện bát quái để hóng hót, nay phát hiện ra được có mùi drama nổi lên, dĩ nhiên là mọi người cực kỳ hào hứng.

"Cảnh báo cảnh báo, phía trước xuất hiện hiện trường ghen tuông nồng nặc, giới hạn tuổi tác từ 16 tuổi trở lên mới được xem, người chưa đủ tuổi thỉnh phụ mẫu đi cùng làm người bảo hộ đi nhé."

"Oa oa oa, hình như... hình như em phát hiện ra cái bí mật khó lường gì rồi phải không cả nhà?"

"Thấm lão sư, đừng có giả vờ không hiểu chuyện à nha, hậu viện của anh sắp nổ tung rồi kia."

"Chuyện này tui đứng về phía Tống Tổ Nhi, Thấm Ngôn đã cưới được năm cô vợ rồi thì cưới thêm người thứ sáu nữa cũng có sao đâu. Đông Ly Á các nàng cũng không nên 'chỉ cho phép quan viên phóng hỏa, không cho bách tính đốt đèn' đi chứ."

"Tỷ đây thuộc đẳng vợ cả, người ta là vợ chồng hợp pháp, bây giờ cô nàng họ Tống kia xen vào thì chẳng phải là tiểu tam trong truyền thuyết còn gì. À không, không đúng, là tiểu lục lạn chứ không phải tiểu tam nữa. Má nó, sao tự dung tỷ đây cảm thấy từ tiểu lục nghe cứ biến thái kiểu gì ấy nhỉ."

"Tôi lại đứng về phía Thấm lão sư, nghe đồn Thấm lão sư ăn bám, sự thật chứng minh, Thấm lão sư nhà ta đúng là ăn bám thiệt, trời sinh kỹ năng bị động: Cầu dẫn nữ mình tinh."

"Duong Mật, Dịch Lệ Nhiệt Ba, đừng vụng trộm xem phát trực tiếp nữa, tỷ muội của hai cô đang muốn cùng người ta PK đoạt chồng kia, mau mau tiến lên trợ giúp đi."

"Bất luận đúng sai thì tôi vẫn thích đứng về phía kẻ yếu. Cô nương Tống Tổ Nhi nhà người ta mới chỉ có 17 tuổi thôi, một thân một mình lại phải đối đầu với năm người như Đông Ly Á, thực lực cách biệt quá lớn, đề nghị Tống Tổ Nhi cũng nên có đoàn binh ủng hộ, tui đề xuất thành lập đoàn đội nữ mình tinh của Hoa Hạ ta, các vị có đề cử ai nữa không nhỉ?"

"Mãnh liệt đề cử Đinh Bảo nhà mình gia nhập chiến trường."

"Đề cử Đinh Bảo +1."

"Đề cử Đinh Bảo +2."

"Đề cử Đinh Bảo +3."

"...."

"Đề cử Đinh Bảo + số pi."

"O kia, lâu trên đây là kỳ thi, chẳng lẽ mấy sao nước ngoài Âu Mỹ thì không thể gia nhập chiến trường được sao?"

"Em thiệt lòng muốn Quan mỹ nữ tham gia show này, bảo đảm đề bẹp hết nhan sắc của mấy cô nàng kia."

"..."

Khung chat trên video livestream náo nhiệt không thôi, dày đặc bình luận liên tiếp nhảy lên trên màn hình.

Lại nói phản ứng của khán giả cũng tương đối kỳ quái, dựa theo lẽ thường mà nói, nếu nữ mình tinh đang hot nào mà kết hôn, hoặc là có tin đồn yêu đương thì kiểu gì bên nhà trai khăng định cũng bị chửi như tát nước, bởi vì rõ ràng là hần ta đã đoạt mất nữ thần trong lòng rất nhiều người.

Trên thực tế, lúc trước Thấm Ngôn cũng bị chửi không nhẹ.

Nhưng từ ngày Thấm Ngôn tham gia show này, thái độ của khán giả đối với hần đã khác đi ít nhiều. Có lẽ là do Thấm Ngôn dám thoải mái nói đùa về chuyện kết hôn của hần, không che không che đậy; hoặc cũng có lẽ là do thái độ chững chạc đẳng hoàng nhưng miệng lại phát ngôn bậy bạ tạo cảm giác rất hài hước; hoặc cũng có thể là từ lúc hần biểu diễn ảo thuật siêu ngẫu siêu khóc ấy đã khiến nhiều người nhìn bằng con mắt khác cũng nên.

Nói tóm lại, có thể dễ dàng thấy thái độ của khán giả đối với Thấm Ngôn rất kỳ quái, hiện giờ chẳng những không phun không mắng, còn nhiệt tình ủng hộ, nhiệt tình tung hô, nhiệt tình ồn ào bình luận nữa.

Điều này đúng là một chuyện kỳ lạ.

"Tôi cảm thấy chúng ta tìm Thấm Ngôn đến tham gia tiết mục quả là lựa chọn chính xác." Tổng đạo diễn chăm chú quan sát bảng điện tử thống kê số liệu lượt xem và lượt chuyển phát (share) video livestream của cả 8 thành viên, nhin không được cảm thán một câu.

Ekíp sản xuất ngồi bên liên tục gật gù, giờ phút này trong lòng bọn họ cũng cảm thấy rất hưng phấn, bọn họ cảm thấy mình sắp kiếm lợi lớn rồi.

Có ba điều khiến tổ tiết mục cảm thấy hưng phấn.

Một là tổng thể chương trình tương đối thành công, hiện nay, tám cái video livestream đã đạt tới hơn 14 triệu lượt xem, cứ việc trong này kiểu gì cũng có không ít fan một mình đồng thời mở đến mấy cái máy để xem trực tuyến, kéo view cho idol của mình.

Thế nên thực tế nhân số sẽ ít hơn so với trên số liệu một chút, nhưng coi như giảm hẳn đi mấy trăm nghìn lượt xem thì cái thành tích ấy vẫn vô cùng lóa mắt.

Tiếp theo là việc ‘hắc mã’ Thẩm Ngôn bất ngờ mang tới sự kinh hi.

Lúc đầu vốn nhà đài nghĩ rằng chỉ là bổ sung thêm một nhân tuyến, nào ngờ sức hấp dẫn của hần bùng phát hơn những gì ekip nghĩ, khả năng đi show của Thẩm Ngôn khá tốt, ứng biến lanh lẹ, ngôn từ hoạt bát, thái độ cũng rất hòa hợp với nhóm khách mời. Hơn nữa màn biểu diễn ảo thuật hôm bữa đúng là yếu tố ngoài mong đợi nhất của chương trình, giúp hần thu về một lượng lớn người hâm mộ lẫn người qua đường có hảo cảm. Hiện tại lượt xem video trực tuyến của Thẩm Ngôn đã vượt qua con số hai trăm vạn, bám sát theo thành tích của mấy tiểu hoa Đông Ly Á, Lưu Sư Sư, Cổ Lệ Na Trát cùng Tổng Tổ Nhi.

Cái thứ ba, chính là ‘món quà’ mà mấy người nhà Thẩm Ngôn mang tới tặng cho chương trình: Mâu thuẫn giữa Đông Ly Á các nàng và Tổng Tổ Nhi.

Tổ biên tập video cũng như team marketing chỉ hận không thể lập tức đưa ngay tiêu đề hot bỏng tay này lên đầu trang chủ tuyên truyền cho show « Hoa Dạng Thiếu Niên ». Tin tức này mà thêm thất chút nữa thì bảo đảm sẽ thu hút lượt view cực nhiều, hơn nữa còn tạo được đề tài và nhiệt độ cho chương trình.

Vì lý do gì mà show tổng nghệ bình thường đều thích dùng kịch bản? Chính là bởi vì sợ tiết mục quá mức bình thân, nhàm chán, không có cao trào, thế nên bọn họ mới muốn dùng kịch bản tạo ra chút drama kịch tính thu hút người xem.

Lần này « Hoa Dạng Thiếu Niên » áp dụng phương thức phát livestream trực tiếp, tổ tiết mục không có cách nào bắt bọn họ diễn theo kịch bản được, thế nên lúc trước vẫn luôn lo lắng, sợ rằng hiệu quả tiết mục không được tốt.

Nào ngờ bây giờ mới khởi quay chưa đầy một ngày, thế mà các thành viên đã tự mình chế tạo ra mâu thuẫn gây tranh cãi cho chương trình, tổ tiết mục bên này phải nói thiếu điều chỉ muốn quý lạy các khách mời, rating của tập 1 sắp lên sóng coi như được đảm bảo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mờ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Lão tài xế có ba mươi năm kinh nghiệm

Thẩm Ngôn và Đông Ly Á các nàng cũng không biết rõ mọi người đang bàn tán rất xôn xao về mối quan hệ của bọn họ trên mạng. Bốn người vẫn đang vô cùng vui vẻ hưởng thụ ánh nắng buổi chiều ấm áp cùng sự mong đợi về chuyến du lịch dã ngoại ngẫu hứng này.

Chuyện ban nãy liên quan tới Tổng Tổ Nhi, Đông Ly Á cũng đã thay mặt Thẩm Ngôn uyển chuyển từ chối xã giao với cô nàng.

Hiển nhiên không có khả năng trực tiếp nói ra sự khó chịu của bọn họ, lại càng không thể gay gắt với cô bé đó. Dù sao hiện tại có đến bốn cái điện thoại và mấy cái máy quay chìa thẳng vào người bọn họ, vô số cặp mắt của khán giả nhìn chăm chăm vào các nàng, vì thế ba người Đông Ly Á tự giác dẹp bỏ chút khó chịu trong lòng qua một bên, ngoài mặt lại vui vẻ cười nói với mấy quay.

Và lại biểu hiện của Tổng Tổ Nhi cũng không đến nỗi quá mức, cũng chưa vượt qua ranh giới quá phận gì, ngấm lại thì có khi là do các nàng quá miễn cảm mà thôi.

Đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là vì quan hệ giữa Cổ Lệ Na Trát các nàng cùng với Thẩm Ngôn, mặc dù mạng tiếng là vợ chồng, thế nhưng hằng ngày cũng không thân thiết chung đụng gì, ba người các nàng tự biết mình không có quyền can thiệp đến việc Thẩm Ngôn qua lại với nữ nhân nào khác.

Hôm nay thời tiết phi thường đẹp, bầu trời xanh thẳm, mây trắng lượn lờ, ánh nắng mặt trời mặc dù chiếu rọi xán lạn nhưng lại không khiến không khí nóng nực lắm.

Chiếc xe chạy rất nhanh trên đường cao tốc, Thẩm Ngôn hạ kiếng xe xuống, cảm giác đón làn gió mát lạnh quét qua thật khiến dễ con người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

"Thẩm Ngôn Thẩm Ngôn!"

Giọng nói của Lôi Gia Âm truyền đến từ cái bộ đàm nhỏ bé bị quăng lẫn lóc một bên xe, tuy thiết bị mà anh ta cung cấp cho mọi người đã bị các thành viên vô tình ‘đào thải’, thế nhưng Lôi Gia Âm vẫn rất cố chấp sử dụng nó.

"Nghe rõ!" Thẩm Ngôn cầm bộ đàm lên, trả lời.

"Phía trước 30 km có một trạm dừng chân, cậu có muốn tới đó nghỉ ngơi một lúc rồi hẵng đi tiếp không?"

Thắm Ngôn thở dài: "Lão đại, mới đi chưa đầy hai mươi phút đấy, hiện tại đã muốn nghỉ ngơi thì không phải quá sớm à?"

Lôi Gia Âm quan tâm đáp: "Anh thì không sao, anh lái liên tục 24 tiếng cũng được, anh là lo lắng cho cậu thôi."

Thắm Ngôn thần nhiên nói: "Trong vấn đề này anh hoàn toàn không cần thiết phải lo lắng, sức lực tôi khá tốt, tôi tin chắc mình còn khỏe hơn anh nhiều đó."

Lôi Gia Âm phì cười: "Lời này thì anh không phục đâu nhé, cậu chỉ giỏi chém gió suông thôi."

Thắm Ngôn cũng bật cười: "Tôi thêm mà chém gió với anh. Anh biết trong giới động vật, làm thế nào để phán đoán xem một con giống đực cường đại hơn so với những con cùng loài khác không? Chính là xem số lượng phối ngẫu của nó đấy. Tôi có năm người, xin hỏi vị tiền sinh đây, anh thì sao?"

"Ha ha ha ha ha!"

Bộ đàm truyền đến tiếng cười ha ha không ngừng của Lôi Gia Âm, Nhạc Vân Bằng cùng Tổng Đan Đan.

Mà trong xe bên này, Đồng Ly Á, Lưu Sư Sư cùng Cổ Lệ Na Trát nhao nhao trùng mắt, muốn bày ra bộ dáng nổi giận đùng đùng, thế nhưng ý cười nơi khóe môi thì làm thế nào cũng không kéo xuống được.

"Lôi Tử, nói cho anh biết một ít kinh nghiệm lái xe khá là có tác dụng nhé." Thắm Ngôn cầm bộ đàm lên, hắng giọng nói.

"Kinh nghiệm gì thế?"

Thắm Ngôn thần bí đáp: "Anh mở cửa sổ xe xuống, vươn tay ra ngoài, đón gió rồi nắm thật chặt vào."

Lôi Gia Âm trả lời: "Đã xong, rồi sao nữa?"

Âm thanh thần nhiên của Thắm Ngôn vang lên: "60km/h là C, 80km/h là D, 100km/h là E."

"Hắc hắc hắc!" Bên trong bộ đàm truyền đến tiếng cười quái dị của Lôi Gia Âm.

Những người khác thì chưa kịp phản ứng, thấy Lôi Tử cười khùng khục như vậy, Nhạc Vân Bằng liền tò mò hỏi: "Có mùi biến thái đúng không, chứ không sao tự nhiên hai người lại cười bí ối thế này?"

Mấy thành viên còn lại mang theo vẻ hiếu kì, cũng đều hạ kiếng xe xuống, đưa tay đón gió rồi nắm chặt vào, từ từ nhắm mắt cảm thụ.

Mà thời điểm sáu vị khách mời đang “thực hành” bài học Thảm lão sư vừa dạy, thì ở trên mạng, khung chat đã náo loạn không thôi.

Cộng đồng mạng người đông lắm kỳ tài, bọn họ đều không cần thực hành, trong nháy mắt liền minh bạch ý tứ của Thắm Ngôn.

"Thảm lão sư tuyệt đối là ‘lão tài xế’ (1) chuyên nghiệp có ba mươi năm kinh nghiệm, giám định xong xuôi."

- ----

(1) Lão tài xế: là từ lóng thuộc ngôn ngữ mạng của giới trẻ Trung Quốc, ý chỉ trong một cuộc nói chuyện bình thường trong sáng, có người hay bẻ lái từ những vấn đề vốn dĩ không có gì đặc biệt sang chuyện 18+, có yếu tố thô bỉ, biến thái... Ngoài ra thì từ “tài xế kinh nghiệm” còn hay được dùng để chỉ người dày dặn kinh nghiệm trong chuyện đó (lý do tại sao lại chỉ chuyện đó và tại sao lại nói họ có kinh nghiệm, e hèm, các bạn biết cụm từ chơi trò xe rung chớ, mà để làm được thì yêu cầu “tài xế” không thể là tay mơ nheee ٩(̄̄̄)٩)

- ---

Chương sau: Tôi Sợ Có Kẻ Đột Ngột Nhào Lên Cẩn Minh

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Tôi sợ có kẻ đột ngột nhào lên cắn mình

"Thảm lão sư giao bài tập về nhà kia, đây là trọng điểm, thi cuối kỳ chắc chắn sẽ kiểm tra lại, các bạn ghi nhớ nhé, 60 bước là cup C rồi, tuyệt đối không nên chọn sai đáp án nghe chưa?"

"Tui đang đang ở trên xe ngay bây giờ nè, vừa mới 'cảm thụ' xong ha ha ha ha. Tốc độ xe lên khoảng 55km/h đích thật là C, Thẩm lão sư quả nhiên rất có kinh nghiệm sinh hoạt."

"Khoan đã khoan đã, tiểu đệ thật sự chưa hiểu, 60km/h tại sao lại là C?"

"A ha ha, tui vừa phát hiện một kẻ ngu ngơ thành thật nè, mọi người mau tới khi để hắn đi."

"Làm người tốt một lần vậy, giải thích cho lâu trên đây, lúc đang lái xe mà duỗi tay ra ngoài cửa sổ, đón gió nắm vào, cảm giác giống như đang được chạm vào cái ấy ấy của nữ nhân. C D E là loại hình lớn nhỏ, tùy theo khung xương và số đo vòng một."

"Thật là... một tài xế có kinh nghiệm đây mình. Tại hạ bái phục."

"Thẩm lão sư dù sao cũng là có năm cô vợ lận, kỹ thuật điều khiển bánh đương nhiên thuần thực hơn đám cẩu độc thân chúng ta, âu cũng là chuyện bình thường mà."

"Đón gió mà tự tưởng tượng ra để làm gì, tui có thâm niên FA hơn hai mươi năm nay rồi, tui muốn được thực hành với người thật việc thật kia."

"Lâu trên thôi đi, tôi toàn đi phương tiện công cộng, muốn được cảm nhận gió để tự sướng tí mà còn chẳng được đây, làm như có mình ông FA ấy."

"..."

Mấy thành viên trên xe cảm thụ một lát xong đều minh bạch ý tứ trong đó, chuyện này cũng không quá khó lý giải.

Tổng Đan Đan hừ một tiếng, cầm điện thoại lên nói: "Nha Nha, Sur Sur, Na Trát, chị nói cho các em biết, các em nhất định phải quản chặt ông chồng nhà mình đi nhé. Cậu ta vừa mới dạy hư cái gì kia, phải nhớ là trong nhóm chúng ta còn có trẻ vị thành niên đấy."

"Rõ rồi chị Đan Đan, bây giờ bọn em sẽ chấp hành gia pháp liền đây."

Đồng Ly Á vừa dứt lời liền buông điện thoại xuống. Nàng liếc nhìn Luru Sur Sur, Cổ Lệ Na Trát. Ba ánh mắt nhìn thoáng qua nhau rồi cùng chuyển hướng sang nhìn chằm chằm kẻ còn lại trong xe, sắc mặt vô cùng khó coi.

Thế nhưng thái độ của Thẩm Ngôn vẫn cực kỳ bình tĩnh.

"Không cần quá kinh ngạc, lái xe nhiều thì đương nhiên sẽ mẫn cảm hơn đối với tốc độ, người xưa vẫn thường nói, trăm hay không bằng tay quen mà." Hắn tỉnh bơ đáp.

Đồng Ly Á hừ một tiếng, cười lạnh nói: "Không nhìn ra à nha, thì ra kinh nghiệm của anh phong phú như thế, xem ra là đã kinh lịch qua không ít rồi nhỉ?"

Luru Sur Sur ngồi phía sau nói: "Trên xe không tiện động thủ, đợi khi nào dừng xe sẽ chỉnh đốn lại anh."

Thẩm Ngôn cười cười, một cước giẫm chân ga, đuổi theo phía sau chiếc ô tô của Lôi Gia Âm.

Một đường tiến lên, đoàn người đi thêm hai tiếng nữa, tới khu ăn uống Xích Phong thì mới dừng lại nghỉ ngơi.

Kỳ thật không chỉ lái xe lâu mới mệt mỏi mà ngồi xe lâu cũng thấy mệt mỏi không kém.

Sau khi xuống xe, mọi người đều vươn vai đá chân, đi tới đi lui cho giãn gân cốt một tí.

Tiếp đó lại cùng nhau đi tới phòng vệ sinh, giải quyết vấn đề sinh lý.

Đoàn « Hoa Dạng Thiếu Niên » có những tám thành viên, lại thêm mỗi người có một camera-màn đi theo, cộng thêm nhân viên công tác, hậu cần... dẫn tới đội ngũ càng thêm khổng lồ.

Một đám đông người lại ôm khư khư mấy cái máy quay to lớn hết súng ống như thế, hiển nhiên chẳng thể nào không gây sự chú ý cho người khác.

Cho nên trên đường đi tới nhà vệ sinh, không ngoài dự đoán, bọn họ bị vô số người vây xung quanh.

"Đây là đang làm gì vậy?"

"Anh xem, hình như là người nổi tiếng đúng không?"

"Người nổi tiếng tới chỗ này làm gì?"

"Ê ê, là cái show « Hoa Dạng Thiếu Niên » thì phải. Má nó, cậu vừa mới đưa tôi xem video livestream của bọn họ còn gì? Chính là mấy người đó. Thẩm lão sư, Thẩm lão sư, em là đệ tử của anh nè, em muốn đi theo anh học hỏi kinh nghiệm lái xe ha ha."

"Mẹ ơi, mau nhéo tui một cái đi, là nữ thần Na Trát của tui đúng không? Con mắt tui nó không lừa tui đúng không?!"

"Su Su!"

“Chao ôi, Lôi gia có tuổi rồi mà trông vẫn phong độ ghê.”

“Tổng mỹ nhân không hổ là mỹ nhân, ở ngoài da dẻ mướt mát chưa kìa.”

"Nha Nha! Nha Nha! Em là fan của chị, em thích chị."

“Na Trát, em yêu chị!!!!”

"..."

Người đổ xô tới càng lúc càng nhiều, mới bắt đầu là vì có người nhận ra các ngôi sao nổi tiếng, nhưng càng phía sau dồn tới thì căn bản cũng không biết rõ xảy ra chuyện gì, hoàn toàn là thấy đám đông ồn ào nên tò mò tiến lên tham gia náo nhiệt mà thôi.

Cũng còn may mà tổ tiết mục phản ứng rất nhanh, bọn họ đã sớm dự liệu được sẽ có loại tình huống như này phát sinh, cho nên nhân viên công tác vô cùng kịp thời dang tay tạo thành bức tường bằng người, bảo hộ tám thành viên mau chóng di chuyển vào toilet.

Đội đến khi bọn họ giải quyết xong, ekip liền hô hào kêu mọi người lên thẳng xe ô tô rồi lái đi trước, không nên dừng lại để tránh làm ảnh hưởng tới việc kinh doanh của trạm dừng chân.

"Làm người của công chúng thật đúng là không dễ dàng gì."

Thẩm Ngôn đang lái xe, đột nhiên phát ra một câu cảm khái.

Đồng Ly Á đang vừa soi gương, vừa dùng tay cuốn từng lọn tóc xoắn lại, nghe hắn nói thế bèn bật cười, đoạn hỏi: "Thế nào? Bị dọa rồi à?"

Thẩm Ngôn lắc đầu: "Dọa gì chứ, chẳng qua là cảm thấy bản thân mình cứ phải đứng ở một nơi cao cao thuận tiện, sau đó mặc kệ cho đám người xung quanh soi mói, dò xét, nhìn chằm chằm vào mặt mình, cảm giác khá là kỳ quái."

"Ha ha ha ha!"

Đồng Ly Á, Lưu Su Su cùng Cố Lệ Na Trát không nhịn được cười to.

Lưu Su Su uể oải ngã người ra ghế dựa, cười cười hỏi hắn: "Có phải anh cảm thấy đặc biệt khó chịu hay không?"

Thẩm Ngôn lắc đầu, "Không phải khó chịu, chỉ là sợ có kẻ đột nhiên xoay người cắn tôi một cái mà thôi."

"Ồ kìa, chớ có nói hươu nói vượn!"

Gương mặt xinh đẹp của ba cô gái trong nháy mắt đỏ bừng.

- ----

Chương sau: Dựng Lều Dã Ngoại Giữa Thảo Nguyên Mênh Mông Rộng Lớn

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Dựng lều dã ngoại giữa thảo nguyên mênh mông rộng lớn

Qua Xích Phong chính là địa giới Mông Cổ.

Đối với các tỉnh Hoa Hạ khác, tuyệt đại đa số đều rất khó phân biệt tỉnh này tỉnh kia theo địa hình một cách rõ ràng. Nhưng Mông Cổ và Tây Tạng chính là hai trong số những địa điểm khó mà có thể nhầm lẫn với bất kỳ nơi nào khác. Cái trước là đại thảo nguyên cực kỳ rộng lớn, còn cái sau được mệnh danh là nóc nhà của thế giới. (1)

Qua Xích Phong, mở rộng về hướng bắc, cảnh sắc ven đường liền bắt đầu trở nên hoàn toàn khác biệt. Địa thế của Kinh Thành kỳ thật cũng coi như bằng phẳng, nhưng nếu cùng thảo nguyên so ra thì hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Thảo nguyên giống như biển lớn vậy, dễ dàng khiến cho tâm hồn người ta nảy sinh một loại cảm giác rung động và choáng ngợp.

Sự rung động và choáng ngợp ấy không phải vì địa thế của nó bằng phẳng như thế nào, mà là ở chỗ cảm giác nó trải dài mênh mông bất tận, phóng mắt ra xa cỡ nào cũng không thấy được điểm cuối, như thể nó sẽ đựng tới cả đường chân trời, mãi mãi không có điểm dừng vậy.

Đứng trước khung cảnh thiên nhiên hùng vĩ như vậy, không cần bạn phải làm gì, chỉ cần đơn giản đứng đấy ngắm nhìn cảnh quan xung quanh, tự nhiên có thể cảm nhận được loại nị lực kia. Đây cũng là lý do vì sao có rất nhiều người luôn không tự chủ được cảm thấy mình thật nhỏ bé khi đứng trước bờ biển, hoặc đứng trên một ngọn núi cao sừng sững.

Và lại bây giờ đang là tháng 7, chính là thời gian mà đồng cỏ sinh sôi nảy nở tốt nhất, khắp nơi đều thấy một màu xanh tươi cực kỳ mát mắt. Thế nhưng cũng chỉ được tháng này, thảo nguyên nằm ở trên cao nên vốn không thể so với nơi khác, chỉ cần qua đến tháng 8 thì khí lạnh sẽ bắt chợt đột kích, tới tháng 9 là đã có thể trông thấy tuyết rơi.

"Oa, đẹp quá, thật giống như cái thảm lông màu xanh lá vậy, tự nhiên nhìn xong tôi muốn ra ngoài nằm lăn mấy vòng cho thỏa thích ghê."

Đồng Ly Á đặt tay ngang thành cửa sổ, gương mặt xinh đẹp chống lên trên mu bàn tay, nàng đưa lưng về phía Thẩm Ngôn, lực chú ý hoàn toàn đặt ở trên thảo nguyên bên ngoài cửa xe, không mấy may để ý vật áo dưới bị gió thổi mạnh làm nó tốc lên, lộ ra vòng eo con kiến trắng trẻo như bạch ngọc.

Mà Luru Sur Sur cùng Cổ Lệ Na Trát ngồi ở phía sau cũng đang bị đồng cỏ bao la trước mắt thu hút.

Kỳ thật các nàng đều đã từng đến Mông Cổ, thế nhưng trước đây đến là vì công việc, tới lui vội vàng, mỗi lần đều gấp gáp đến độ còn chẳng có thời gian nghỉ ngơi, căn bản không có thời gian cùng tinh lực để cảm nhận và trải nghiệm món quà mà thiên nhiên ban tặng như này.

Hiện giờ rốt cuộc đã có cơ hội, thế nên cả ba cô nàng đều chìm đắm trong cảnh sắc tươi đẹp trước mắt, cái gì cũng không để ý, thậm chí trong thoáng chốc còn quên mất hiện tại mình đang quay tiết mục.

Bởi vậy có thể thấy, lời Na Trát nói với Thẩm Ngôn trước đây không sai. Nàng rất háo hức và trông đợi chuyến du lịch của show tổng nghệ lần này, đối với nàng, đây đã có thể xem là một kỳ nghỉ dưỡng rồi.

"Thẩm Ngôn, Thẩm Ngôn, nghe rõ không?"

Tiếng nói của Lôi Gia Âm truyền đến từ bên trong bộ đàm, ngữ điệu có chút mơ hồ không rõ, đoán chừng là anh ta vừa đang nhai đồ ăn vặt vừa nói chuyện.

"Nghe rõ, nói đi!"

"Còn khoảng hơn hai trăm bảy mươi cây nữa mới đến làng Tích Lâm, nếu như nhóm chúng ta một mạch lái thì đoán chừng cũng phải gần nửa đêm mới tới nơi. Bên bọn anh thương lượng này giờ, quyết định không nên lái xe trễ quá, bây giờ sẽ tìm một địa phương ổn ổn để dựng lều dã ngoại nghỉ ngơi luôn, sáng mai rồi đi sớm, bên các cậu cảm thấy thế nào?"

Thẩm Ngôn quay đầu sang nhìn Đồng Ly Á, nói với nàng: "Các cô thấy sao?"

Đồng Ly Á đáp: "Vậy theo ý của Lôi ca đi, chúng ta đang đi du lịch, cũng không có chuyện gấp gáp gì, đâu cần thiết phải lái xe cả ngày như thế."

Luru Sur Sur và Cổ Lệ Na Trát ngồi sau cũng gật đầu phụ họa.

Thẩm Ngôn cảm bộ đàm, nói: "Bên bọn tôi ok hết nha, anh đã nhắm được chỗ nào dừng chân chưa?"

"Có kế hoạch thôi chứ chưa có địa điểm cụ thể. Cậu cứ đi theo anh đi. Anh có nghiên cứu qua về địa phương thích hợp để dựng trại rồi. Ra khỏi đường cao tốc phía trước xong thì sẽ gặp mấy cái nhà bạt do dân chăn nuôi Mông Cổ dựng ở tạm khi đi săn, nhóm chúng ta có thể tới đó hỏi mua một con dê, ban đêm chúng ta đốt lửa trại, ăn dê nướng nguyên con. Thế nào, nghe thích không?"

"Ha ha, thích. Vậy anh cứ dẫn đường đi."

Hai chiếc xe lại chạy thêm hơn hai mươi phút nữa, mãi tới khi thấy biển báo thông báo sắp hết đường cao tốc thì mới giảm dần tốc độ lại.

Ra khỏi đường cao tốc, xuôi theo đường quốc lộ đi về phía đông thì nơi này trên cơ bản đã không còn công trình kiến trúc gì đáng nhắc tới, ngoại trừ đại thảo nguyên rộng lớn hai bên thì cũng chỉ có mỗi một đoạn đường đất dài thẳng tắp không thấy điểm dừng mà thôi.

Thẩm Ngôn và Lôi Gia Âm theo bản năng lại bắt đầu tăng tốc, loại đường xá như này mà không đưa xe chút đỉnh thì thật là đáng tiếc.

Lại đi thêm nửa giờ nữa, cuối cùng âm thanh của Lôi Gia Âm đột ngột vang lên trong bộ đàm

"Trước mặt có một dòng sông nhỏ bên cạnh thảo nguyên, chúng ta dừng ở đây đi. Chỗ này không tệ, có cỏ có nước, là địa phương thích hợp để nấu nướng và dựng lều trại nghỉ ngơi qua đêm nè."

Vừa dứt lời, chiếc xe của anh ta cũng thả chậm tốc độ dần rồi dừng hẳn. Thẩm Ngôn nghe vậy liền bẻ tay lái, đậu sát theo sau xe của Lôi Gia Âm

- ----

(1) Tây Tạng là khu vực cao nguyên của châu Á. Vùng đất này nổi tiếng với biệt danh “nóc nhà thế giới” bởi đây là nơi cao nhất Trái Đất với độ cao trung bình 4.900m.

Tây Tạng được bao quanh bởi dãy núi Himalaya, Côn Lôn, Karakoram và Hoàng Đoạn. Đường lên đỉnh Everest - đỉnh núi cao nhất thế giới khi so với mực nước biển là biên giới giữa Nepal và Tây Tạng.

- ---

Chương sau: Đàn Ông Các Anh Biết Trả Giá Sao?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Đàn ông các anh biết trả giá sao?

Lôi Gia Âm xuống xe, giang hai cánh tay ra, thoải mái đón gió như thể muốn ôm hết bầu không khí quá đổi trong lành ấy vào người. Hai mắt anh ta nhắm lại, trông gương mặt đầy vẻ thỏa mãn.

"Đẹp quá, tớ muốn ở đây luôn rồi!"

"Chị Đan Đan, chị mau nhìn này, cái nhà chòi kia nhỏ xíu xiu luôn."

Mấy cô gái đã hoàn toàn mê mẩn cảnh đẹp trước mắt, không có nhà cao tầng, không có xe cộ khói bụi, không có người đi đường qua lại đông đúc, khung cảnh đồng cỏ nơi đây hết như một thảm lông màu xanh lá chạy dài. Bầu trời thì thoáng đãng, trong xanh, không khí lại vô cùng trong lành. Hít căng cả một hơi đầy lồng ngực cảm thấy thật là sáng khoái.

Nơi Lôi Gia Âm chọn dừng chân có một con sông nhỏ chỉ rộng khoảng hơn hai mét, nhưng giữa thảm cỏ xanh lá mướt mắt như này thì dòng sông nhỏ nhỏ ấy chảy dọc theo thảo nguyên hết như một vật trang trí đẹp mắt, điểm xuyết vào bãi cỏ xanh tươi nơi đây.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, bãi cỏ tựa như hải dương, tạo nên tầng tầng gợn sóng.

Tâm tình của Thẩm Ngôn cực kỳ sáng khoái, sức hấp dẫn của thiên nhiên là thứ mà nhân loại không cách nào chế tạo hay phỏng chế giống hoàn toàn được.

Có thể tự mình đến đây, đắm mình vào thảo nguyên rộng lớn như vậy, nội tâm con người bỗng trở nên rộng rãi và bao dung hẳn, hẳn có cảm giác thả lỏng và thoải mái vô cùng, giờ khắc này dù ai có làm gì có lỗi với hắn thì Thẩm Ngôn đều cảm thấy dễ dàng tha thứ ngay tắp lự cho đối phương.

"Thẩm Ngôn, Thẩm Ngôn, anh mau tới đây chụp hình cho bọn tôi đi."

Đồng Ly Á, Lưu Sư Sư cùng Cổ Lệ Na trát lời kéo Thẩm Ngôn chạy ra nơi xa xa, lựa một góc nhìn thật đẹp mắt rồi bảo Thẩm Ngôn làm pho nhảy cho các nàng.

Ba đại mỹ nữ vui vẻ nhảy căng lên, bày ra đủ các tư thế khác nhau. Dung nhan tuyệt mỹ cùng thân thể gợi cảm của các nàng tựa hồ đã là một cảnh sắc đẹp nhất, nay lại còn có thảo nguyên cảnh đẹp như tranh làm nền phía sau, giúp cho ‘áp lực’ của Thẩm Ngôn giảm hẳn. Gần như chụp tấm nào là ăn ngay tấm đó, không lỗi không xấu gì hết.

Chơi đùa một hồi lâu, tám thành viên mới bắt đầu bắt tay vào việc dựng lều vải, chuẩn bị đóng quân dã ngoại.

Lều vải của bọn họ đều tương đối đơn giản, chống giá đỡ lên là có thể dựng căng được tấm vải dù, chỉ chốc lát sau, bốn cái lều vải đủ màu đã yên ổn nằm vững ở trên thảo nguyên bao la.

Mấy cô gái thay phiên nhau mang theo đệm chăn, vật dụng cá nhân các loại từ trên cốp xe xuống, sắp xếp đều ra bốn cái lều.

Lôi Gia Âm đi tìm Thẩm Ngôn, đoạn rủ hắn: "Cậu có làm gì không, không thì giờ hai ta đi mua dê luôn đi."

"Đi, có xa không?"

"Không xa đâu, lái xe chừng hai mươi phút là tới chỗ người dân Mông Cổ chăn nuôi, săn bắt rồi."

Hai người đi về chiếc xe của Lôi Gia Âm, đúng lúc đó, Tống Tô Nhi vui vẻ chạy tới, dịu dàng nói: "Thẩm Ngôn ca, em cũng muốn đi nữa!"

Không chờ Thẩm Ngôn trả lời, Đông Ly Á, Lưu Sư Sư cùng Cổ Lệ Na Trát đã đột ngột xuất hiện.

Các nàng không nói gì, chỉ là dùng ánh mắt trùng trùng nhìn Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn có chút không hiểu thấu, bèn hỏi lại: "Có ý tứ gì?"

"Đàn ông các anh biết trả giá sao? Một điểm tự mình hiểu lấy cũng không có!" Lưu Sư Sư hừ lạnh một tiếng, sau đó ba cô gái mở cửa lên xe, mạnh tay đóng lại cái rầm.

Thẩm Ngôn im lặng nhìn về phía Lôi Gia Âm. Lôi Gia Âm cười hi hi giảng hòa, sau đấy lớn tiếng hô: "Vậy thôi cùng nhau đi hết đi cho vui, Đan Đan tỷ, Tiểu Nhạc Nhạc, mau lên xe đi tìm một con dê thật béo về nào."

Tổng Đan Đan và Nhạc Vân Bằng đang nằm dài trên đồng cỏ cạnh bờ sông, nghe anh ta nói thế liền đồng thời khoát tay, ra ý từ chối.

Tổng Đan Đan nói: "Các em đi đi, chị muốn nghỉ ngơi một lúc."

Cuối cùng vẫn là sáu người đi. Lôi Gia Âm chở Tổng Tổ Nhi, lái xe đằng trước dẫn đường, Thẩm Ngôn chở ba cô vợ nhỏ nhà mình đi theo phía sau.

Nhà bạt của dân địa phương cách đó không xa, và lại trên đường không có chiếc xe nào khác, Lôi Gia Âm và Thẩm Ngôn thoải mái đẩy nhanh tốc độ, không tới hai mươi phút như dự kiến, chỉ hơn mười phút sau bọn họ đã tới nơi.

Nơi đây có rất nhiều dân địa phương sinh hoạt, là địa điểm chính mà bọn họ dùng để chăn nuôi, săn bắt. Cảnh quan không có gì đặc sắc, nhưng lại thừa sức khiến sáu thành viên choáng ngợp vì đồng cỏ mênh mông, vô số nhà bạt đủ màu, cùng bấy gia súc phong phú như dê, bò, cừu... và đàn ngựa cực kì khủng.

"Bầu trời trong xanh, đồng cỏ mênh mông, gió thổi cỏ rạp gập dê bò" (1), đại khái chắc là hình dung loại cảnh sắc này đây.

Dân địa phương hiếu khách hết như lời đồn, rất nhiều người đàn ông nhiệt tình tiến lên chào hỏi, trò chuyện với bọn Lôi Gia Âm. Chỉ là nhiệt tình thì nhiệt tình, nhưng giao lưu giữa đôi bên lại xảy ra vấn đề.

- - - - -

(1) Nguyên gốc là: "Sắc Lặc xuyên, Âm sơn hạ, thiên tự khung lư, lung cái tứ dã. Thiên thương thương, dã mang mang, phong xuy thảo đề kiến ngư dương." 敕勒川，陰山下，天似穹廬，籠蓋四。天蒼蒼，野茫茫，風吹草低見牛羊 (Dòng Sắc Lặc, dưới núi Âm Sơn, trời như chiếc trướng, bao trùm lên bốn nội. Trời xanh xanh, nội mênh mông, gió thổi cỏ rạp xuống thấy bò dê) - Trích Sắc Lặc Ca của nhà thơ dân tộc du mục Học Luật Kim.

Ý nghĩa của tác giả trong đoạn trên là: Bầu trời trong xanh, đồng cỏ mênh mông, gió thổi cỏ rạp xuống mới thấy được bò dê, bởi vì ở thảo nguyên cỏ mọc rất um tùm, thậm chí có những nơi còn cao hơn cả dê cả bò, khách thăm quan phải đứng trên cao và đợi đến khi gió thổi cỏ rạp xuống thì mới thấy được vật nuôi.

- - - - -

Chương sau: Tôi Đã Muốn Khiêm Tốn Rồi Mà...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Tôi đã muốn khiêm tốn rồi mà

Đối phương không biết nói tiếng phổ thông, Lôi Gia Âm nói liên tục, thậm chí còn tích cực khoa tay múa chân hồi lâu nhưng người dân bên kia vẫn lắc đầu, ra chiều không hiểu anh ta đang nói gì cả.

Thẩm Ngôn quay đầu lại, trêu chọc Đông Ly Á các nàng đang túm tụm sau lưng mình, "Không phải các cô đòi đi theo là vì muốn trả giá sao? Mau tiến lên giúp đỡ Lôi ca của các cô đi kìa!"

Ba cô gái lắc đầu nguầy nguậy, Cổ Lệ Na Trát còn vung nắm tay lên đấm một cái rồ kêu vào lưng Thẩm Ngôn.

"Không xong rồi, kế hoạch của anh đáng lẽ ra rất ổn, chỉ có điều là do anh thiếu sót, không tính đến việc bọn họ không nói được tiếng phổ thông, bây giờ giao lưu căn bản còn không được nữa thì làm sao mà hỏi mua bán dê gì được."

Lôi Gia Âm sốt ruột xoay sang nói chuyện với mấy người Thẩm Ngôn. Trên trán anh ta đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng vì lo lắng. Ngôn ngữ không thông quả thực là khiến người ta vô cùng khó chịu mà!

Tổng Tổ Nhi nhủ mày, trông hơi thất vọng, cô nàng hỏi: "Làm sao bây giờ đây? Vậy là nhóm chúng ta không ăn được món dê nướng nguyên con nữa hả anh?"

Lôi Gia Âm thở dài: "Bây giờ chỉ còn cách chịu khó đi lên trên một đoạn xem, may ra còn có thể gặp được một người dân địa phương nào khác biết nói tiếng phổ thông."

Lưu Sư Sư thắc mắc: "Vậy lẽ như quanh đây không có một ai biết nói tiếng phổ thông thì sao?"

Trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ thất lạc, cũng không phải là vì bọn họ thèm ăn, nhất định phải ăn dê nướng mới được, vấn đề là đã cất công đi đến đây, hơn nữa ban đêm còn muốn đốt lửa cắm trại ngay trên thảo nguyên này. Nếu không có món dê nướng thì cứ có cảm giác không trọn vẹn lắm.

Cũng giống như cứ ăn gà rán là muốn uống nước ngọt ướp lạnh, đã ăn đồ nướng thì nhất định phải uống bia vậy. Kỳ thật không uống cũng không sao, nhưng mà chắc chắn thực khách sẽ cảm giác thiếu thiếu cái gì đó khiến bữa ăn không được trọn vẹn.

"Anh có nghĩ ra cách nào không?" Đông Ly Á vẫn luôn một mực chú ý biểu tình của Thẩm Ngôn, giờ phút này thấy hắn vẫn lộ ra vẻ điềm nhiên như không, ánh mắt nàng lập tức sáng lên.

Thẩm Ngôn hít một hơi thật sâu, nhàn nhạt lên tiếng: "Tôi cũng muốn khiêm tốn một chút, thế nhưng đúng là hoàn cảnh không cho phép tôi giấu thực lực mà. Mọi người tránh qua một bên, để Thẩm lão sư dạy cho các bạn một khóa học, mở mang tầm mắt một chút. Đáng cấp cỡ các bạn như vậy mà còn học đòi du lịch kiểu Road Trip với cả ăn dê nướng nguyên con. Tôi thấy các người còn giống một đám dê hơn đó."

Thẩm Ngôn dứt lời bèn đi tới trước, thoải mái nói chuyện với người dân địa phương kia khiến mọi người xung quanh ngạc nhiên đến ngây người. Mà người dân chăn nuôi họ vốn sắc mặt đang tràn đầy vẻ mờ mịt, nay vừa nghe Thẩm Ngôn nói liền lộ ra nét cười, anh ta cũng vội vàng đáp trả lời Thẩm Ngôn.

Hai người giao lưu một lúc, sau đó cả hai bật cười ha ha, thậm chí còn tiến tới ôm lấy đối phương một cái thật chặt.

Đám người Đông Ly Á đứng phía sau thấy mà choáng, ai cũng trợn mắt há hốc mồm, không ngờ Thẩm Ngôn vậy mà lại thật sự biết nói chuyện bằng ngôn ngữ khó hiểu đó.

Không chỉ mình năm thành viên ngây ngẩn cả người, mà đồng dạng cư dân mạng đang xem livestream cũng đều giật mình.

"Từ từ đã, từ từ đã, lỗi tai em lúng búng mất rồi, ai nói em biết, hai người bọn họ là đang dùng ngoại ngữ nói chuyện sao?"

"Em cũng cảm giác khó tin y chang lâu trên, mà nghe ngữ điệu bọn họ phát ra, không hiểu sao em có cảm giác so với tiếng Anh còn khó hơn nữa đấy."

"Là tiếng Mông Cổ đó, nhưng không phải tiếng Mông Cổ gốc đâu. Tôi nghe thầy mình nói hiện tại ngôn ngữ gốc của bọn họ mai một dần rồi, do tình hình đổi mới nên tiếng nói của bọn họ đã dung nhập rất nhiều từ Hán ngữ vào, có thể xem đây là tiếng địa phương Mông Cổ thì đúng hơn."

"Thẩm lão sư ngẫu dừ dội, anh mở miệng trang bức một câu thôi mà tim em muốn trụy ra luôn này, các bạn học khác, nhớ đừng nên bỏ qua bài giảng của Thẩm lão sư."

"Trước đây tôi nghĩ mình chỉ thích xem Thẩm lão sư bày ra bộ dáng chừng chặc đảng hoàng nhưng miệng lại bẻ cua nói bậy mà thôi, hiện tại mới biết tôi càng thích xem Thẩm lão sư trung ra dáng vẻ chừng chặc đảng hoàng nhưng thật ra là đang trang bức hơn, ha ha ha ha."

"Tôi cũng muốn khiêm tốn một chút, thế nhưng đúng là hoàn cảnh không cho phép tôi giấu thực lực mà. Chao ôi, tui mạn phép dự đoán đây là câu nói trang bức nhất năm nay à nha. Kiểu gì cũng thành hot trend cho xem."

"....."

Thẩm Ngôn cùng người nông dân họ lại hàn huyên thêm vài câu, không rõ Thẩm Ngôn nói gì, chỉ thấy cuối cùng người nông dân kia vui vẻ gật đầu, sau đó dẫn mọi người tiến về phía bầy dê đang ăn cỏ đằng xa.

Anh ta vừa quay lưng đi, mấy người Đông Ly Á liền tiến lên tóm lấy Thẩm Ngôn, hiếu kì hỏi hắn: "Mới rồi hai người các anh nói gì với nhau vậy?"

Thẩm Ngôn mỉm cười, kiêu ngạo hát càn: "Anh ta bảo tôi kết hôn sớm như thế thiệt là uống phí. Nếu như tôi sống trên đất thảo nguyên này, một người văn võ song toàn như tôi kiểu gì cũng có ít nhất năm trăm cô vợ cho tôi tha hồ lựa chọn mỗi đêm."

"Anh đi chết luôn đi!" Đông Ly Á, Lưu Sư Sư hừ lạnh, đảo ánh mắt kiêu mị xem thường.

Cổ Lệ Na Trát thì lấy đà nhảy phốc lên trên lưng Thẩm Ngôn, cánh tay trắng nõn níu lấy cổ hắn, bộ dáng như thể đang xem Thẩm Ngôn là ngựa cưỡi, muốn hắn nhanh chân phóng về phía trước.

Chỉ là chút khí lực này của nàng Thẩm Ngôn vốn không thèm để vào mắt. Cuối cùng phải là hắn chủ động xóc chân nàng lên để Na Trát có thể ngồi vững, thấy vậy, Na Trát dứt khoát treo mình trên người Thẩm Ngôn, không buông ra cũng không định nhảy xuống. Thân thể dán sát vào sau lưng hắn suốt cả dọc đường đi. Thậm chí nàng còn chủ động ôm lấy cổ Thẩm Ngôn, cái cảm thân mật dựa vào bả vai đối phương.

- - -

Chương sau: Ánh Mắt Của Các Em Thật Độc Đáo!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Ánh mắt của các em thật độc đáo!

Người dân địa phương nọ đi trước một hồi thì quay trở lại, trong tay còn cầm theo một xiên gỗ rất lớn, bên trên treo một con dê béo mập mạp.

Thẩm Ngôn trao đổi mấy câu với anh ta xong bèn quay sang hỏi Lôi Gia Âm: "Dê thuần chủng Mông Cổ, nặng tầm 75 cân, hai trăm khối tiền, mua hay không đây?"

"Rẻ như vậy sao?" Lôi Gia Âm rất kinh ngạc, theo thời giá thị trường hiện nay thì hai trăm khối tiền cũng chỉ đủ mua cái đuôi dê là cùng, lúc trước anh ta còn dự định phải bỏ ra hơn một ngàn khối để mua một con dê nhỏ, vốn ban nãy thấy người địa phương kia mang đến một con dê lớn như thế, Lôi Gia Âm còn đang lo lắng không đủ tiền trả, nào ngờ không nghĩ tới hai trăm khối là có thể mua được cả con rồi.

"Mua mua, đương nhiên là mua chứ."

Lôi Gia Âm lập tức đưa tiền ra ngay, bộ dáng gấp gáp như thể chỉ sợ đối phương bỗng đổi ý.

Thẩm Ngôn phì cười: "Không phải là tự nhiên rẻ như vậy, chẳng qua là do Bayaer hiếu khách nên mới hạ giá xuống, coi như chúng ta gặp may, mua được con dê với giá này thì chẳng khác gì là bọn họ tặng không cho nhóm chúng ta."

"Bayaer là ai?" Cổ Lệ Na Trát nằm dài sau lưng Thẩm Ngôn, nghe thế liền tò mò hỏi.

"Chính là ông chủ trung niên này đây!"

Thẩm Ngôn gỡ cánh tay trắng nõn của Cổ Lệ Na Trát còn đang treo trên cổ mình ra, đoạn bảo cô nàng leo xuống, sau đó tiến lên trò chuyện gì đấy với người dân địa phương nọ, thế nhưng anh ta nghe xong cứ liên tục khoát khoát tay.

Mặc dù mọi người nghe không hiểu, nhưng xem bộ dáng cũng biết rõ là đang cự tuyệt điều mà Thẩm Ngôn vừa nói.

Lôi Gia Âm có chút khần trương, vội hỏi hần: "Chuyện gì thế, anh ta đổi ý, không muốn bán nữa hả?"

Thẩm Ngôn lắc đầu, "Bọn mình chiếm tiện nghi lớn của người ta như vậy, cho nên tôi hơi áy náy, muốn mời cả nhà bọn họ đêm nay cùng đến chỗ chúng ta ăn thịt dê."

Lôi Gia Âm vội thúc giục: "Đúng vậy, nhất định phải mời, người ta chăn nuôi ra được con dê béo mập như này cũng không dễ dàng gì."

Mấy người Đông Ly Á cũng nhao nhao gật đầu, biểu thị đồng ý, người ta hiếu khách là việc của họ, nhưng mình cũng không thể chiếm tiện nghi lại còn yên tâm thoải mái mà ăn được.

Thẩm Ngôn lại thuyết phục một lúc, ông chủ nông dân rốt cục mới thuận theo gật đầu.

Con dê được Thẩm Ngôn và Lôi Gia Âm cùng khiêng về nhà người dân địa phương. Thẩm Ngôn và ông chủ nông dân cùng nhau ra tay, việc này Lôi Gia Âm cũng không giúp được gì, mấy cô gái kia thì lại càng không cần phải nói, đến nhìn còn chẳng dám nữa là bảo bọn họ ra tay xử lý con dê.

Cạo lông xong, lại dọn dẹp sạch sẽ nội tạng của nó, cuối cùng hai người Thẩm Ngôn mới dùng một thanh sắt lớn, từ trước ra sau xuyên qua người con dê. Hai bên còn chèn thêm một khung sắt, đây là dụng cụ thích hợp dành cho những người muốn nướng dê nguyên con. Những đồ nghề đó đều được ông chủ nông dân nọ nhiệt tình cho đám người Thẩm Ngôn mượn dùng.

Sau khi làm xong xuôi hết mọi công đoạn cần thiết, lúc này Thẩm Ngôn và Lôi Gia Âm mới khiêng nó lên xe.

Thẩm Ngôn ước định cẩn thận địa điểm và thời gian với người dân địa phương kia xong bèn lái xe trở về khu cắm trại trước.

"Wow, con dê này béo tốt quá vậy, chắc đắt lắm hả, các cậu mua nó hết bao nhiêu tiền thế?"

Tổng Đan Đan nhìn thấy đoàn người Thẩm Ngôn cùng Lôi Gia Âm quay về, còn đang vác một con dê khá nặng cân xuống xe liền vui vẻ tiến lên cười hỏi.

Lôi Gia Âm còn chưa đáp, Tổng Tô Nhi đã hào hứng kể lại mọi chuyện mới rồi cho Tổng Đan Đan và Nhạc Vân Bằng ở nhà nghe, đoạn tràn đầy sùng bái, nói: "Anh Thẩm Ngôn quá lợi hại, ngôn ngữ địa phương khó như vậy mà anh cũng nói được, em thì một câu cũng chẳng nghe hiểu nổi."

"Thật trâu bò nha!" Tổng Đan Đan giờ ngón tay cái về phía Thẩm Ngôn, biểu thị ý khen ngợi.

Lời nói này của cô không phải để lấy lòng, lại càng không phải là lời xã giao khách sáo. Mà đây là thật tâm cảm thán! Vốn dĩ ban đầu khi biết tin Thẩm Ngôn sẽ gia nhập vào show tổng nghệ mà mình tham gia lần này, bản thân cô cũng không quá để ý đến. Lần đầu tiên gặp cũng chỉ cảm thấy ngoại hình của cậu ta rất đẹp trai, nói năng tương đối hài hước và có chừng mực, còn những ấn tượng khác thì hết rồi, thật sự là không để tâm mấy.

Nhưng sau khi tiếp xúc một ngày, cô lại phát hiện xem ra chàng trai trẻ này thật sự không đơn giản. Chẳng những luôn có thể ứng biến khá linh hoạt với những sự cố diễn ra ngoài dự tính, mà trên người lúc nào cũng mang theo một loại khí chất đậm bạc thoải mái, rất là đặc biệt.

Tại khoảng đất trống cách lều vài không xa, Thẩm Ngôn, Lôi Gia Âm cùng Nhạc Vân Bằng đang hì hục dựng một giá nướng lên.

Mấy cô nàng Đông Ly Á, Lưu Sư Sư, Cổ Lệ Na Trát và Tống Tổ Nhi thì thay phiên ôm theo bó củi nhỏ mà người nông dân ban nãy mang tới, chất đống dần phía dưới giá nướng.

Món dê nướng nguyên con này nhìn sơ qua có vẻ nướng chín rất đơn giản, chỉ cần nhóm lửa lớn, thỉnh thoảng xoay vòng cho nó chín đều là xong.

Nhưng trên thực tế, món này lại có rất nhiều bí quyết để làm ra hương vị tuyệt hảo. Ví dụ như là nắm giữ được độ lớn nhỏ của ngọn lửa, hay là lúc nào thì nên dùng cọ quét gia vị, hoặc các vị trí khác nhau trên mình dê sẽ có thời gian nướng chín khác biệt, nhất định cần phải lưu ý chẳng hạn.

Những bước này có rất nhiều kỹ xảo.

Vì thế muốn biết thịt dê nướng có thơm ngon hoàn hảo hay không thì cũng phải xem bản lĩnh tay nghề của người nướng.

Ở phương diện này, mấy người khác hiển nhiên không có quyền gì lên tiếng, dù là Tống Đan Đan tự nhận mình nấu nướng không tệ thì cũng không định chen tay vào làm món mà mình không nắm rõ như dê nướng nguyên con của người Mông Cổ.

Cho nên chỉ có thể là một mình Thẩm Ngôn tự tay hoàn thành.

"Ánh mắt của em tốt thật đấy, rất độc đáo!"

Nhóm người Tống Đan Đan cùng nhau ngồi hóng gió tại bờ sông nhỏ, nhìn Thẩm Ngôn cách đó không xa đang trở tời nướng thịt dê, Tống Đan Đan mỉm cười nhận xét.

Quả nhiên hết như người ta nói, lúc một người đàn ông đang chăm chú làm việc là lúc mà nhìn anh ta quyến rũ, đẹp mắt nhất.

Thẩm Ngôn bây giờ cũng hết vậy.

Hắn đang nướng thịt cực kỳ chăm chú, động tác như mây trôi nước chảy, không hề tỏ vẻ bối rối, giống như bản thân mình không phải đang nướng thịt dê mà là đang vẽ tranh, có một loại mỹ cảm rất kỳ diệu, khó mà diễn tả thành lời.

- - -

Chương sau: Chỉ Là Có Hảo Cảm Mà Thôi

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Chỉ là có hảo cảm mà thôi

"Này!"

Lôi Gia Âm ghé sát vào tai Tống Tổ Nhi đang ngồi cạnh anh ta, thấp giọng hô một tiếng, thành công khiến Tống Tổ Nhi bị dọa giật mình không nhẹ.

"Chuyện gì, chuyện gì vậy anh?" Tống Tổ Nhi mở to hai mắt, vẻ mặt mờ mịt hỏi.

"Đó là chồng của người ta, em ngắm đến xuất thần như vậy để làm gì?"

Lôi Gia Âm hiển nhiên đang thấy rất nhàm chán, vì thế bèn quay sang trêu đùa tiểu mỹ nữ nhỏ tuổi nhất trong đội.

"Kia... Vậy thì thế nào, mấy người đó cũng đâu thật sự kết hôn."

Gương mặt xinh đẹp của Tống Tổ Nhi ứng đó, nàng nhìn thoáng qua Đông Ly Á các nàng đang ngồi cách đó xa xa, thần nhiên nói.

Lôi Gia Âm nghe vậy, hai mắt liền trừng lớn. Má nó, tôi chỉ muốn đùa một câu thôi mà, sao hình như lại hỏi ra bí mật khó lường gì của tiểu cô nương trước mặt rồi vậy.

Cái này... Có chút phá hư không khí hài hòa của đoàn đội rồi đấy!

"Vợ chồng nhà người ta làm sao lại không thật sự kết hôn? Giấy hôn thú cũng đã lãnh cả rồi, thế nào gọi là kết hôn giả nữa?" Lôi Gia Âm hạ thấp giọng, quyết định khuyên bảo Tống Tổ Nhi.

Là một thành viên của cái đoàn đội này, anh ta đương nhiên không hi vọng đang trong quá trình quay tiết mục lại xảy ra mâu thuẫn quá lớn giữa các thành viên, dù là chuyện gì hay là ai gây ra thì cũng như thế, chắc chắn tình huống sẽ rất khó coi, ấy là còn chưa kể sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả chung của chương trình.

"Có giấy hôn thú thì làm sao, cũng chỉ là một tờ giấy mà thôi, bọn họ không có tình cảm với nhau thì đấy cũng không thể coi là kết hôn thật được."

"Tiểu tổ tông của tôi ơi, em cũng đâu phải là người trong cuộc, em làm sao biết rõ người ta không có tình cảm với nhau được?"

"Anh kết hôn rồi đúng không?" Tống Tổ Nhi đột nhiên hỏi ngược lại một câu.

Lôi Gia Âm nghe vậy liền ngẩn ra, sau đó nhanh chóng gật đầu.

Tống Tổ Nhi liền nói: "Vậy em ví dụ nhé, nếu anh với vợ mình cùng đi du lịch chung, cho dù biết là trước máy quay thì cần phải giữ ý tứ, nhưng liệu có thể nào đến ngay cả một chút tiếp xúc thân mật cũng chẳng có không? Không có nắm tay, không có ôm, không có hôn. Vợ chồng bình thường ở cạnh nhau có thể làm như vậy sao?"

Lôi Gia Âm há miệng tính phản đối, nhưng lời ra tới miệng thì lại không nói được nữa, bởi vì anh ta cảm thấy lời của Tống Tổ Nhi cũng có chút đạo lý.

Ngẫm kỹ lại thì đúng là giữa Thẩm Ngôn và Đông Ly Á các nàng quả thật hơi xa cách, bảo là giống bạn bè thân thiết còn chưa tới chứ đừng nói là vợ chồng.

Tuy nói đôi bên cũng sẽ đùa giỡn, trêu chọc lẫn nhau. Chẳng hạn ban nãy Thẩm Ngôn còn cõng Cổ Lệ Na Trát trên lưng một đoạn kìa, nhưng so sánh giữa vợ chồng thân mật thì chung quy vẫn kém xa. Ít nhất, anh ta thấy Thẩm Ngôn rất hạn chế chạm vào người ba mỹ nữ kia.

"Có thể... là do người ta khắc chế thôi? Dù sao cũng đang quay tiết mục mà. Cũng không thể làm cho buồn nôn như vậy đi, khẳng định phải chú ý một tí, nếu không sẽ ảnh hưởng tới người xem, ảnh hưởng cả hình ảnh của Lưu Sư Sư các nàng nữa."

"Nắm tay thì có thể ảnh hưởng cái gì? Không lẽ còn có thể bị xem như phim cấp 3 cảm chiếu chắc?"

Lôi Gia Âm bị nói đến á khẩu, không trả lời được. Anh ta gãi đầu mấy cái, nhấm nháp nói: "Không phải chứ, anh nói thật nhé. Lứa thanh niên thế hệ 10x các em hiện tại đều ghê gớm như vậy sao?"

Tống Tổ Nhi vòng tay ôm chặt cặp đùi đẹp, cái cằm đặt ở trên đầu gối, ánh mắt nhu hòa nhìn Thẩm Ngôn đang loay hoay nướng thịt đằng xa, đoạn nói: "Em thì ghê gớm gì chứ, em ăn ngay nói thật thôi mà, huống hồ chẳng phải trước đây các chị ấy tự mình tuyên bố, bảo là hôn nhân giữa bọn họ vốn chỉ là một hồi hiếu lắm còn gì."

"Cho... Cho nên?"

"Này, anh đừng có cho rằng em yêu thầm Thẩm Ngôn ca nhé. Không tới mức đó đâu."

"Thật à? Không phải vậy sao?"

Tống Tổ Nhi hít một hơi thật sâu, đoạn nói: "Lão đại ơi, em chỉ là có chút hảo cảm với Thẩm Ngôn mà thôi, hảo cảm ấy, anh hiểu không? Anh thiết là, đừng bảo nãy giờ anh coi em thành mấy đứa con nít không não bạ đâu thích đấy nhé."

Lôi Gia Âm nghe vậy liền nhẹ nhõm thở phào một hơi, khẩu khí theo bản năng nói lỏng lẻo, không còn căng thẳng như mới rồi nữa, "Cái này thì anh hiểu, nam nhân ưu tú kiểu gì cũng sẽ không tự chủ được phát ra mị lực, có thời điểm anh cũng khổ não vì chuyện này dữ lắm."

"Ngừng, ngừng, anh đừng có nói nữa, em ới bây giờ!"

"Ha ha, tiểu nha đầu, muốn ăn đòn đúng không?"

"Ha ha, Đan Đan tỷ, cứu mạng!!!"

...

Mùa hè vốn ngày dài hơn đêm, mà ở trên thảo nguyên này thì tựa hồ một ngày càng thêm dài hơn nữa, khả năng là có quan hệ với việc nơi đây không có núi cũng như các tòa nhà cao tầng chọc trời, thế nên tới tận gần tám giờ, mặt trời mới chính thức thu hồi tia nắng cuối cùng.

Con dê béo múp míp kia đã được Thẩm Ngôn nướng chín đều, toàn thân tỏa ra màu vàng óng thơm nức mũi. Thịnh thoảng sẽ có dầu vừng từ trên thân

con dê rơi xuống đồng than lửa bên dưới, phát ra mấy tiếng tí tách do lửa cháy cực kỳ vui tai.

Đám người Lôi Gia Âm đã sớm vây thành vòng tròn xung quanh, thoải mái lót bừa một tấm giấy báo rồi ngồi hẳn xuống dưới đất. Trước mặt bày đầy náo là bát đĩa, đồ ăn vặt, thùng đá, đồ uống đủ loại.

"Thẩm Ngôn, bao giờ mới có thể ăn, tôi đói lắm rồi." Lưu Sư Sư xụ mặt, vô cùng đáng thương nói với Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn phì cười: "Chờ Bayaer tới đã."

Lôi Gia Âm nói: "Nếu không hay là để anh lái xe đi đón gia đình họ, sợ rằng họ lại không biết chỗ này."

"Không cần, Bayaer đã tới rồi kìa!"

"Đâu?"

Mấy thành viên còn lại vội nhìn theo tay Thẩm Ngôn chỉ, chỉ thấy xa xa có vài người đang cưỡi ngựa, xem phương hướng thì hẳn là đang đi đến bên này.

- - - - -

Chương sau: Làm Quen Bạn Mới - Một Nhà Bayaer Vô Cùng Hiếu Khách

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Làm quen bạn mới - một nhà bayaer vô cùng hiếu khách

Một nhà của đại thúc Bayaer đều tới, có vợ, con trai trưởng, con trai thứ, con gái nhỏ, con dâu, cùng đứa cháu hăng còn nhỏ xíu.

Ngoại trừ cô bé gái và đứa cháu trai còn quá nhỏ, chưa đủ sức cưỡi ngựa ra thì người nhà bọn họ đều tự mình cưỡi một con ngựa tới, quả nhiên không hổ là dân tộc được mệnh danh sinh ra trên lưng ngựa.

Đối mặt với những đại minh tinh từ nội thành tới, một nhà Bayaer đại thúc đều có vẻ rất câu nệ, lại thêm ngôn ngữ không thông cho nên cũng không nhiều lời, gật đầu chào hỏi một tiếng liền bắt đầu lúi đúi xuống tặng quà cho mọi người, thể hiện sự hiếu khách của mình.

Pho mát, bánh sữa xốp giòn, váng sữa non, thịt ngựa ướp muối, thịt bò khô...

Chỉ thoáng chốc, mỗi thành viên của đoàn « Hoa Dạng Thiếu Niên » đều được bao phủ bởi một đồng lớn đặc sản địa phương. Riêng Thẩm Ngôn còn có nhiều hơn một phần lễ vật đặc thù, Bayaer đưa hẳn một thanh đao Mông Cổ.

Đao không quá dài, cả đao cả chuôi cũng chỉ khoảng hơn mười lăm centimet. Chuôi đao được khắc hình thú uốn lượn rất đẹp mắt, thân đao sáng loáng, hiện ra ánh hàn quang. Chưa cần chém thử, chỉ vừa nhìn vào, Thẩm Ngôn liền nhận ra lưỡi đao sắc bén tới cỡ nào. Đây đúng là một món quà quá tốt.

"Đạ tạ! Đạ tạ."

"Cám ơn cám ơn, mọi người quá khách khí rồi."

"Cám ơn anh chị, mau, mau tới đây ngồi đi, đừng có khách sao mà!"

Đối với sự nhiệt tình mến khách của một nhà Bayaer, đám người Đông Ly Á Tổng Đan Đan chỉ có thể liên tục nói cám ơn, đồng thời luôn miệng mời bọn họ cùng ngồi xuống.

Thẩm Ngôn dùng đao mà Bayaer mới tặng, cắt lấy thịt dê đã chín tới, lần lượt chia cho mọi người.

Tiếp đẩy ra hiệu cho tất cả mọi người cùng bưng chén lên, hẳn và Lôi Gia Âm, Nhạc Vân Bằng đều uống rượu sữa ngựa đựng trong chén mà Bayaer vừa mang tới, các cô gái thì chủ yếu là uống nước ngọt.

Không phải bọn họ không uống được rượu, mặc dù từ lượng hơi tẻ thật, nhưng nói chung vẫn là có thể uống. Chỉ có điều máy quay đang chĩa vào như thế, nữ minh tinh lên ti vi mà vai kề vai, thoải mái uống rượu bia cùng các nam nhân thì cũng không phải là chuyện hay ho gì.

"... Cảnh sắc đẹp như vậy, bầu không khí cũng tốt như thế, Đan Đan tỷ, chị là đại tỷ ở đây mà, nói vài lời đi." Thẩm Ngôn vui vẻ quay sang nói với Tổng Đan Đan.

Tổng Đan Đan cũng không từ chối, hào hứng đứng lên nói: "Được thôi, vậy để chị nói vài câu. Người xưa từng nói rằng, tu trăm năm mới được ngồi cùng một thuyền, tu ngàn năm mới có thể được ngủ chung chăn gối. Nhóm chúng ta hôm nay có thể tập hợp cùng một chỗ, tôi cảm thấy như vậy so với ngồi cùng một thuyền còn quý giá hơn. Việc này nói rõ duyên phận của chúng ta ít nhất cũng phải nhờ mấy trăm năm tu hành rồi. Vì mấy trăm năm khổ luyện ấy, hôm nay mấy người chúng ta nhất định phải ăn thật ngon, uống thật say, chơi thật vui vẻ, cũng hi vọng duyên phận của bọn mình, tình hữu nghị của bọn mình... có thể vĩnh viễn kéo dài tiếp, cạn ly!"

"Cạn ly!"

Đám người nhao nhao cạn sạch rượu trong chén, ngay cả mấy cô gái cũng hào hứng uống sạch đồ uống trong ly.

Đây là lần đầu tiên Thảm Ngôn, Lôi Gia Âm cùng Nhạc Vân Bằng được uống rượu sữa ngựa, cảm giác không tệ chút nào. Rượu này không nặng độ, hơn nữa còn có chút mùi sữa thơm vẩn vít quanh mũi, đúng là một trải nghiệm rất thú vị.

Cạn chén xong, mọi người bắt đầu ngồi xuống ăn dê nướng nguyên con.

Trời lạnh mà được ngồi bên bếp lửa, lại có thịt dê nướng thơm phưng phức ngay trước mặt, kích thích vị giác của tất cả mọi người ngồi đây. Ai cũng ăn vô cùng nhiệt tình đến nỗi vứt bỏ cả hình tượng, miệng dính đầy mỡ bóng loáng, thế nhưng tay vẫn không ngừng gấp tới.

Con dê này là do chính tay Bayaer tự mình lựa con thịt săn chắc nhất cho bọn người Lôi Gia Âm, và lại ở đây còn có Thảm Ngôn – đầu bếp có tay nghề cực cao siêu, thế nên không cần nghĩ cũng biết chắc hương vị sẽ thơm ngon tới cỡ nào.

"Ha ha, mỹ vị nhân gian là đây, uống rượu, ăn thịt nướng, cuộc đời còn gì sung sướng hơn! "

"Tới giờ em mới biết ăn thịt dê nướng ngay trên bếp lửa sẽ ngon tới vậy!"

"Chao ôi, anh có cảm giác chính mình có thể ăn sạch hết cả một con dê đó. Thảm Ngôn, tay nghề của cậu tuyệt thật, anh đây bái phục. "

"Đúng rồi, Thảm Ngôn nướng dê khéo quá, cái này chị còn phải học hỏi em nhiều. "

"Ngẫm lại thì người hạnh phúc nhất chẳng phải là ba cô nương kia sao. Chị Đan Đan xem xem, trong nhà có sẵn một đầu bếp như thế, thế nào mà mỗi ngày các em ấy đều chẳng được ăn đến căng no bụng ấy chứ."

Mấy đại minh tinh này bình thường lúc nào cũng chú ý đến hình tượng, chú ý đến dáng vẻ, lời ăn tiếng nói... Nhưng bây giờ bọn họ đã hoàn toàn vứt sạch hình tượng sang một bên. Ngay cả đũa cũng không thêm dùng, trực tiếp dùng tay cầm thịt dê lên ăn cho thỏa thích.

- ----

Chương sau: Hồng Nhạn

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Quả nhiên đều là diễn viên cả

Một bữa ăn dê nướng nguyên con, ăn xong thì nhóm người « Hoa Dạng Thiếu Niên » đoàn đều thấy vô cùng hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Bất quá đối với video livestream, cộng đồng mạng đang xem trực tuyến mà nói thì đây không phải là chuyện tốt đẹp gì cho cam.

"Nửa đêm phóng độc, tội lỗi thiên tru."

"Thảm lão sư à, em là học sinh của anh mà, một chút tình nghĩa anh cũng không chịu làm sao? Livestream mà lại dùng vũ khí sinh hóa kiểu này thì có khác gì anh ép chết người ta hả?"

"Má nó, lão tử đi làm vất vả cả ngày, mới vừa nằm xuống định ngắm các đại mỹ nữ một chút thì nào ngờ các người liền cho tôi xem mấy thứ như thế, đây là muốn lão tử thêm chết có đúng không?"

"Khẳng định là diễn, ăn không ngon chút nào đâu, quả nhiên đều là diễn viên cả."

"Thảm lão sư, tui vừa tan ca làm nè, bây giờ có thể lên đường lái xe một mạch tới đó luôn, có thể thương tình chờ cho tui một miếng thịt dê nướng được không, nếu không... nếu không... cho tui gặm xương cũng được nữa."

"Không nghĩ tới thầy Thảm còn khéo nướng thịt như thế, ước gì trong trường cũng mở thêm một môn dạy nướng thịt ha."

"..."

Cộng đồng mạng liên tục dội bom hai chữ "Muốn ăn" lên đầy màn hình khung chat, thế nhưng bọn họ cũng chỉ có thể cách màn hình mà tưởng tượng mùi vị của nó mà thôi.

Tổng Đan Đan đã sớm cắt ra một phần dê nướng lớn tặng cho nhân viên công tác của tổ tiết mục, phần còn lại tất nhiên đều bị mười mấy người bao gồm nhà Bayaer và các thành viên « Hoa Dạng Thiếu Niên » chia nhau ăn sạch sẽ.

Com nước no nê xong, bọn họ liền thỏa mãn đứng lên vận động tay chân cho bớt căng bụng. Một nhóm người thì đem nồi niêu xoong chảo dọn dẹp sạch sẽ, giả đồ nướng thịt dê cũng dọn vào; một nhóm khác thì lo nhặt củi chất lên thêm trên đám lửa hồng bập bùng, biến đám cháy âm ỉ nhỏ nhỏ ban nãy thành ngọn lửa cao vút, sưởi ấm cho cả đoàn nhân viên xung quanh.

Mọi người lần nữa ngồi xuống, vây quanh lửa trại lại thành vòng tròn, ánh lửa bùng bùng chiếu rọi lên trên mặt mỗi người.

Thẩm Ngôn ngồi chéo qua hướng Bắc, bên trái là Đông Ly Á, bên phải là Lưu Sư Sư.

Vừa mới ngồi xuống, Lưu Sư Sư lập tức tựa đầu vào bả vai Thẩm Ngôn. Đông Ly Á cùng Thẩm Ngôn câu có câu không trò chuyện một lát, sau đấy cũng một mực dựa vào người hần, cánh tay vô ý đặt ở trên đầu gối Thẩm Ngôn.

Một nhà bốn người, chỉ có Cổ Lệ Na Trát là một mình lẻ loi lơ lửng ngồi cạnh bên Đông Ly Á. Thấy tình cảnh đó, miệng nhỏ nàng không tự chủ được vênh lên, thỉnh thoảng lại oán nhìn về phía Thẩm Ngôn bên kia như đang muốn trách móc hần.

"Đẹp quá, chị thật sự không nghĩ tới tham gia tiết mục lần này lại có được một chuyến hành trình cùng trải nghiệm đáng nhớ như thế."

Tổng Đan Đan ngửa đầu nhìn trời, cảm thán nói: "Không biết bao lâu rồi chị không có cơ hội được nhìn thấy nhiều ngôi sao lấp lánh như vậy."

Lúc này sắc trời đã tối, đêm nay thời tiết rất đẹp, ánh trăng sáng ngời cùng bầu trời đầy sao khiến cả trời đêm lấp lánh vô cùng đẹp mắt.

"Từ lúc chuyển đến Kinh Thành sống, em cũng chưa từng nhìn thấy ánh sao trời tự nhiên như này nữa. Kể chị nghe, lúc còn nhỏ em vẫn thường xuyên leo lên cây ngắm sao, em lớn lên ở nông thôn mà. Hồi đó không có gì để chơi hết, ngay cả TV cũng không có, bình thường toàn là tự mình nghịch đất nghịch cát chơi một mình thôi. Những đêm mùa hạ giống bây giờ là thời điểm em thích nhất, không cần lo học hành gì, đêm đêm ăn cơm xong có thể ra sân chơi với mấy con chó, con mèo, con gà, chạy lăng quăng đuổi tui nó. Chán chê thì lại chui rúc vào trong lòng mẹ, vừa nghe mẹ kể chuyện Ngưu Lang Chức Nữ, vừa được mẹ gãi lưng quạt mát cho em"

Nhạc Văn Bằng nằm ngửa, xoa xoa cái bụng béo tròn. Giờ phút này trên mặt anh ta tràn ngập cảm giác vui vẻ xen lẫn nồng đậm hoài niệm cùng hồi ức.

"Chị Đan Đan, anh Tiểu Nhạc, sao nào là Ngưu Lang và sao nào là Chức Nữ vậy?" Tổng Tô Nhi cũng nằm ngửa ra bên cạnh bọn họ, nghe Nhạc Văn Bằng nói tới đây bèn tò mò hỏi.

Tổng Đan Đan chỉ tay vào một góc trên trời, khẽ lầm bầm: "Là hai ngôi sao kia kia, em nhìn theo tay chị đi, chính là hai ngôi sao sáng nhất đó."

Mà ở bên kia, Thẩm Ngôn vẫn đang vui vẻ trò chuyện với mấy người nhà Bayaer.

Đúng lúc ấy, anh con trai trưởng của Bayaer đại thúc đột nhiên mở miệng nói với Thẩm Ngôn cái gì đó.

Thẩm Ngôn bèn cười cười lắc đầu.

Đông Ly Á thấy vậy liền hiếu kỳ hỏi: "Anh ấy nói gì thế?"

Thẩm Ngôn nói: "Muốn cùng tôi thử thách đụng rượu (1), đây là phương thức người Mông Cổ dùng để biểu đạt lòng nhiệt tình."

- - - - -

(1) Đụng rượu: Theo mình tìm hiểu thì đây là phương thức ‘thách rượu’ của người Mông Cổ, không có ý tranh đấu hơn thua nhau theo nghĩa xấu, mà chỉ đơn thuần là bày tỏ sự thân thiết cũng như muốn thử xem bản lĩnh uống rượu của đối phương lớn tới cỡ nào.

Thường thì họ sẽ bày mấy cái chén không ra, một người (tạm được coi là trọng tài) sẽ lần lượt đổ ra chén của người thi phần rượu bằng nhau (đổ đầy chén), người thi thay phiên uống sạch, ai uống được nhiều chén hơn thì thắng.

Mình đọc thấy có phong tục khá thú vị là có nơi còn uống xong chén nào là đập bẻ ngay cái chén đó, cuối cùng chồng mảnh sứ vỡ của bên nào cao hơn là bên đấy thắng.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Hồng Nhạn

Lôi Gia Âm nghe vậy thì phì cười, hào hứng khích Thẩm Ngôn: "Vậy thì cậu cứ liều mạng đi, đừng làm mất mặt mũi của đoàn « Hoa Dạng Thiếu Niên » chúng ta. Nào, có gì anh thu dọn tàn cục cho, đừng có lo, đừng cảm tiến lên đi."

Thẩm Ngôn lắc đầu nguầy nguậy: "Điên rồi sao mà dám cùng người Mông Cổ chơi trò đưng rượu? Anh có tin không, tôi dám cá là thằng nhóc cháu trai bốn tuổi của Bayaer cũng có thể đưng ngã anh luôn đó."

"Ha ha ha ha!"

Mọi người xung quanh nghe thế liền cười vang một trận. Cả nhà của Bayaer không biết rõ bọn Thẩm Ngôn nói cái gì, nhưng thấy bọn họ cười rộ lên bèn ngây ngô cười theo.

Đúng lúc ấy, cậu con trai của Bayaer lại đứng lên, nói vài câu với Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn nghe xong liền hào hứng mỉm cười vỗ tay, gật đầu với anh chàng nọ rồi quay sang phiên dịch cho mấy người cạnh bên nghe: "Cậu ta muốn hát tặng nhóm chúng ta một bài."

"Được thế thì còn gì bằng!"

"Hoan nghênh hoan nghênh! Có rượu có thịt, bây giờ có cả âm nhạc nữa thì còn gì sướng hơn."

Mấy thành viên vui vẻ vỗ tay, lao nhao reo hò.

Cậu trai nọ chạy đến bên đám ngựa, cầm một cây đàn đầu ngựa (1) đi tới. Sau khi ngồi xuống cậu ta bèn chỉnh vài dây lại cho chuẩn thanh âm, sau đấy hắng giọng rồi bắt đầu một bên kéo đàn, một bên cất tiếng hát vang.

Bởi vì cậu ta hát bằng tiếng Mông Cổ nên ngoại trừ Thẩm Ngôn, những người còn lại đều nghe không hiểu. Nhưng âm nhạc vốn là cầu nối mọi người với nhau. Trong âm nhạc không có cách biệt cùng trở ngại, không phân dân tộc, không phân loại ngôn ngữ.

Mọi người nhắm mắt lại cảm thụ, vừa nhẹ nhàng lắc lư thân thể, vừa vỗ tay theo tiết tấu du dương vang lên từ tiếng đàn của cậu trai kia.

Cậu con trai của Bayaer hiển nhiên chưa từng học qua bất kỳ trường lớp chuyên ngành âm nhạc ca hát nào, nhưng dường như cậu ta có được bản năng ca múa trời sinh.

Có lẽ bởi vì dân tộc thiểu số không có quá nhiều sự ràng buộc cũng như chế độ khắt khe về lễ nghi lễ giáo, vì vậy bề dày văn hóa của bọn họ có hơi kém so với người dân ở vùng trung nguyên, nhưng chỗ tốt là nhờ thế mà tính cách của bọn họ cởi mở hơn nhiều, đây là điểm mà người dân tộc Hán có dùng ngựa đuổi cũng không cách nào theo kịp.

Hầu như mỗi người dân tộc thiểu số đều có thể nhảy múa ca hát cực kỳ tốt. Bọn họ trời sinh đã có năng khiếu trong việc dùng loại phương thức này để diễn đạt nội tâm cảm xúc của chính mình.

Cậu trai kia hát dứt lời, mọi người liền ra sức vỗ tay reo hò, cảm thấy tiết mục mới rồi thật là đặc sắc.

Tổng Đan Đan sung sức mui phần: "Người ta đã làm mẫu hát trước một bài rồi kìa, nhóm chúng ta không uống rượu nổi thì cũng không thể để mất mặt trong lĩnh vực này được. Chúng ta cũng nên ra đáp lễ một bài đi, người nào xung phong hát trước đây?"

Mọi người nghe vậy liền không tự giác quay đầu nhìn về phía Đông Ly Á cùng Cổ Lệ Na Trát, hai nàng đều là mỹ nhân đến từ dân tộc thiểu số, vốn nổi tiếng hát hay múa giỏi.

Đông Ly Á thấy vậy bèn vội khoát khoát tay, mỉm cười nói: "Em với Na Trát đúng là được sinh ra ở Tân Cương, thế nhưng tài nghệ không bằng ai, thật sự không dám ở trước mặt bằng hữu Mông Cổ mà tự bêu xấu, quá mất mặt rồi."

Tổng Tô Nhi hào hứng nói: "Thẩm Ngôn ca, anh lên đi, lúc trước anh biểu diễn ảo thuật em còn chưa được xem đã thêm đâu."

"Đúng rồi, Thẩm Ngôn mau lên biểu diễn đi!"

"Thẩm Ngôn, nhất định cậu không được làm mất mặt anh đâu đấy!"

Mọi người tóm được một 'con cừu xấu số' bèn ra sức vỗ tay cổ vũ hân, Thẩm Ngôn cười cười, không để ý tới bọn họ. Hắn cũng không làm màu từ chối, đã đề cử rồi thì cứ biểu diễn vậy.

Thẩm Ngôn đi đến bên người cậu trai trẻ kia, dùng tiếng Mông Cổ nói mấy câu, sau đấy nhẹ nhàng cầm lấy cây đàn đầu ngựa của cậu ta.

Cậu trai nọ và gia đình Bayaer nghe xong liền có vẻ rất cao hứng, con trai trưởng của Bayaer đem một túi da chứa đầy rượu sữa ngựa giờ lên, lần này

Thẩm Ngôn không cự tuyệt, hần trực tiếp cầm lấy cái túi, ngửa đầu uống một hớp lớn.

Rượu sữa ngựa màu trắng theo khoe miệng của hần chảy tới chỗ vạt áo. Thẩm Ngôn tiện tay lau đi, thế nhưng trông đáng vẻ không hề chật vật hay lời thối chút nào, ngược lại còn có một loại cảm giác thoải mái phóng khoáng.

Chứng kiến cảnh này, ánh mắt của Đông Ly Á, Lưu Sur Sur, Cổ Lệ Na Trát cùng Tổng Tổ Nhi đều không tự chủ được lóe sáng lên.

"Thẩm Ngôn, em nói gì với nhà Bayaer thế?"

"À, em bảo mình muốn mượn cây đàn của bọn họ một lúc, tặng lại cho nhà Bayaer đại thúc một ca khúc ấy mà."

"Ồ, được đấy, cậu nhóc này thật là toàn năng, thế em định hát bài gì vậy?"

"« Nhận Đồ »."

Thẩm Ngôn trở lại vị trí ngồi ban nãy, đem đàn đầu ngựa ôm vào trong ngực.

"Cậu còn có thể đàn được luôn hả?" Lôi Gia Âm ngạc nhiên hỏi.

Thẩm Ngôn không trả lời, chỉ cúi đầu tập trung chỉnh lại thanh âm cho phù hợp với bản thân. Sau đó đưa tay nhẹ nhàng kéo dây đàn.

Giai điệu nhu hòa mà du dương tức khắc vang lên. Tất cả mọi người im lặng nhìn Thẩm Ngôn. Trong giai điệu duyên dáng ấy, bọn họ chỉ nhẹ nhàng lắng lọc thần thể, chỉ có thanh âm ngọn lửa bạo liệt ngẫu nhiên vang động, như thể muốn làm nền cho lời bài hát của đối phương.

“Hong Nhận trên bầu trời

Lần lượt bay thành hàng

Nước sông lạnh, cỏ thu héo vàng

Trên thảo nguyên có tiếng đàn ưu thương

Hong Nhận bay về phương nam

Bay qua bụi cỏ lau

Trời mệnh mông, nhận đi nơi nào

Trong lòng là quê hương xa xa nơi phương bắc

Trời mệnh mông, nhận đi nơi nào

Trong lòng là quê hương xa xa nơi phương bắc

Uống cạn rượu thì ta lại rót đầy

Đêm nay không say không về..."

Giọng hát của Thẩm Ngôn vốn mượt mà nhẹ nhàng mà khoan khoái, nhưng giờ phút này thanh âm của hần lại khác hẳn. Vừa khàn khàn vừa pha chút tang thương, nhất là khi hần hát đến đoạn "Uống rượu voi, lại rót đầy. Tối nay không say không về" thì thanh âm lại càng vỡ òa. Giọng hát gần như gào thét biến thành cái gai nhọn đâm vào trong tim, khiến cho trong lòng mỗi người hần lên từng đạo vết thương, da đầu của bọn họ cũng căng lên, toàn thân bất giác run rẩy, đầu ngón tay cũng không rõ từ khi nào mà trở nên tê dại.

- - -

(1) Nhắc tới đàn đầu ngựa thì chợt nhớ tới câu chuyện này, mình nghe kể từ lâu rồi, lúc đầu nhìn còn sốc vì nghĩ đàn đầu ngựa là người ta thật sự chặt lấy đầu con ngựa xuống để làm vật trang trí cây đàn, sau này đọc tích xưa thì mới biết không phải như thế. Nhất là các cây đàn sau này đều được biến tấu làm từ gỗ hết rồi. Chỉ nghe bảo một cây đàn đầu ngựa đúng nghĩa có giá đắt đỏ khiếp lắm cơ. Đọc thử cho biết sự tích về cây đàn này mọi người ha.

Trên thảo nguyên mệnh mông bát ngát lưu truyền một câu chuyện đẹp. Trên thảo nguyên có một người chăn nuôi yêu ca hát tên là Tô Hòa, anh có một con ngựa trắng với bộ lông bóng mượt như nhung, tiếng hí êm tai như chuông bạc. Tại một cuộc đua ngựa, con ngựa trắng của anh đã đoạt giải nhất, nhưng vương gia độc ác đã cướp đi con ngựa trắng của anh. Con ngựa trắng nhớ chủ nhân Tô Hòa, một hôm tìm được cơ hội làm tuột dây cương chạy thoát, không may bị trúng tên độc của vương gia. Anh Tô Hòa đau buồn tới đỉnh, ngày đêm ở bên cạnh ngựa trắng, tiếng hí của ngựa trắng lúc nào cũng vang vọng bên tai anh. Sau khi con ngựa trắng chết, anh Tô Hòa lấy xương đùi của ngựa trắng làm cần đàn, xương đầu làm hộp đàn, da ngựa làm mặt đàn, đuôi ngựa làm dây đàn, cọc buộc ngựa làm cung đàn, và đã khắc hình đầu ngựa giống như đầu con ngựa trắng trên đỉnh cần đàn, chế tạo ra cây đàn đầu ngựa đầu tiên trên thảo nguyên. Anh Tô Hòa kéo đàn đầu ngựa ca hát, từ đó, trên bầu trời thảo nguyên lúc nào cũng vang lên tiếng đàn đầu ngựa hùng hồn, trầm lắng.

Chương sau: Quê Hương Và Nỗi Nhớ Quê Da Diết

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Quê hương và nỗi nhớ quê da diết

Âm nhạc hay, tiếng ca tuyệt diệu, những thứ này không chỉ có thính giác được hưởng thụ mà ngay cả tâm tình cũng thế.

Trong phút chốc, mọi người đều không tự chủ được mà cảm giác khung cảnh trước mắt mình như bỗng hóa thành một lễ trình đầy mộng cảnh.

Trên thảo nguyên mênh mông, ánh tà dương ngả về tây, cỏ vàng khô héo trong gió nhẹ nhàng lắc lư.

Một người, một chén rượu, đơn độc cô liêu, ngửa mặt lên trời hát vang một khúc ca.

Người nọ nhất định không quá đẹp trai, mái tóc đen nhánh, râu lún phún, mặt mũi tràn đầy cảm giác tang thương và phong sương, nhưng không hiểu sao anh ta lại sở hữu một cặp mắt rất ôn nhu.

Trông anh ta rất cô đơn, nhưng lại không phải là kiểu người cô độc, anh ta uống từng ngụm rượu lớn, rượu rót qua khóe môi, vung vãi vào vạt áo. Cứ uống cạn một chén thì anh ta lại rót đầy một chén mới.

Lấy thẩm mỹ lúc bấy giờ mà nói, nam nhân như vậy tuyệt đối không tính là đẹp mắt, hiện tại thịnh hành là nét đẹp thanh tú, da trắng, miệng bôi chút son trung tính, dáng vẻ tiêu thịt tươi xinh xinh, hoặc là kiểu mỹ nam có ngũ quan tinh xảo giống như Thẩm Ngôn vậy.

Nhưng bất kể là niên kỷ lớn nhất như Tổng Đan Đan hay tuổi nhỏ như Tổng Tô Nhi thì vào thời khắc này, bọn họ đều cảm thấy nam nhân mang dáng vẻ tang thương cùng cô đơn kia đang toát ra mị lực mười phần, làm cho lòng người không tự chủ được đều muốn nghiêng về phía anh ta.

"Hồng Nhạn trở về phương bắc

Mang theo niềm tưởng của ta

Tiếng ca vang xa, tiếng đàn rung động

Trên thảo nguyên ẩm áp gió xuân

Hồng Nhạn hướng về trời xanh

Bầu trời có bao nhiêu xa xôi

Cạn một ly rót một ly

Đêm nay không say không về..."

...

..

Âm thanh du dương của đàn đầu ngựa cùng tiếng hát da diết của Thẩm Ngôn vẫn còn tiếp tục. Trong cái khung cảnh ban đêm yên tĩnh này, tiếng hát của hắn dễ dàng vang vọng khắp chốn thảo nguyên.

Nhân viên công tác của tổ tiết mục vốn đang ồn ào, bận bịu làm việc, giờ phút này mọi người cũng đều an tĩnh lại, gần như dừng hết công việc trong tay, tất cả cứ lẳng lặng đứng ngốc tại chỗ, cảm thụ tiếng ca khàn khàn đầy tang thương đang vang lên, thất thần ngắm nhìn bóng dáng cô đơn của chàng trai đang hát đằng xa xa.

Hình ảnh "Một mình độc ẩm với trời xanh" ấy không hiểu sao lại khiến lòng người cảm thấy chua xót đến kỳ lạ.

Ban đầu mọi người cứ nghĩ « Hồng Nhạn » là một bài hát ca ngợi thảo nguyên bao la, rộng lớn. Nhưng nghe một hồi, cuối cùng mới phát hiện đây là một bài hát kể về quê hương.

Mà quê hương luôn là một dòng chảy mềm mại nhất, đẹp đẽ nhất trong nội tâm của phần lớn mọi người.

Nỗi nhớ quê chính là thứ dễ dàng khiến người dung cũng có thể đồng cảm được với bạn trong bất kỳ thời khắc nào.

Khỏe mắt Tổng Đan Đan đã rung rung lệ từ lúc nào không hay, Lôi Gia Âm bình thường nổi tiếng là nam hán tử, hiện giờ cũng nghẹn ngào cúi đầu, mà Nhạc Văn Bằng ngồi cạnh anh ta thì không tự chủ được dựa vào trên người Lôi Gia Âm, ánh mắt có chút thất thần.

Hai cô gái người dân tộc như Đông Ly Á và Cổ Lệ Na Trát lại càng khỏi phải bàn, từ lúc Thẩm Ngôn cất tiếng hát, bọn họ đã khó mà kiềm được nước mắt vì nhớ quê nhà.

Lúc còn nhỏ vui vẻ trèo đèo, lội nước, leo cây, vượt hàng rào trốn nhà đi chơi, lén lút hái trộm trái cây nhà hàng xóm, tụ tập chơi bời cùng bạn bè khắp xóm, quây quần bên mâm cơm gia đình, lắng nghe cha mẹ âu yếm kể chuyện, ru ngủ... Tất cả những niềm vui ấy bây giờ chỉ còn là ký ức. Đối với những người đã có tuổi, đây gọi là quê hương, là nỗi nhớ quê da diết.

Có lẽ hiếm hoi ở đây cũng chỉ có Tổng Tổ Nhi mới không bị ảnh hưởng cảm xúc sâu sắc như mọi người xung quanh, lúc này cô nàng vẫn như cũ, hai tay chống dưới cằm, si ngốc ngắm nhìn dáng vẻ xuất thần của Thẩm Ngôn.

Vốn dĩ tuổi tác của Tổng Tổ Nhi hãy còn nhỏ, hơn nữa nàng cũng chưa trải đời nhiều, thế nên khó lòng nào biết tới cảnh thương hải tang điền (1); lại càng chưa từng trải nghiệm cảnh còn người mất; và dĩ nhiên những địa phương, những thói quen, những tập tục của quê hương... đã sớm biến mất, chỉ còn sống ở trong trí nhớ của con người đều là những thứ mà cô nàng chưa từng kinh qua. Thế nên không thể mang nặng cảm giác buồn nhớ tiếc thương như các thành viên xung quanh được.

- ----

(1) Thành ngữ “thương hải tang điền” (滄海桑田) thường được dùng để nói về những thay đổi lớn trong cuộc đời và trong xã hội. Thành ngữ này bắt nguồn từ câu chuyện Tiên Phật được lưu truyền rộng rãi trong dân gian. Tương truyền, thời Đông Hán có ông Phụng Bình, học giỏi tài cao, thi đỗ đạt và được bổ nhiệm làm quan. Sau một thời gian thi thố với đời, Phụng Bình đã bỏ quan đi tu. Sau đó, ông đắc đạo và trở thành Phật. Một lần Phật Phụng Bình giáng xuống nhà Thái Kinh (người đời Hậu Hán) cho mời tiên nữ Ma Cô đến. Ma Cô nói với Phụng Bình rằng: “接待以来已见, 东海三为桑田” [Tiếp thị đi lai đi kiến, Đông hải tam vi tang điền]; nghĩa là “Từ khi hầu chuyện với ông, tôi đã thấy bể Đông ba lần biến thành ruộng dâu”.

Về ý nghĩa, “thương hải tang điền” hoặc “bãi bể nương dâu” đều nói đến sự đổi thay thế sự với bao nỗi nuối tiếc, ngậm ngùi. Gần nghĩa với “bãi bể nương dâu”, trong tiếng Việt còn có các thành ngữ “sông cạn đá mòn” và “vật đổi sao dời”. Những thành ngữ này đều nói về sự thay đổi lớn lao của cuộc đời, của sự thế, nhưng không có sắc thái ngậm ngùi, nuối tiếc như “bãi bể nương dâu” hay “thương hải tang điền”. Về phạm vi sử dụng, các thành ngữ “vật đổi sao dời”, “sông cạn đá mòn” thường chỉ nói về sự thay đổi của thiên nhiên, của trời đất trong sự so sánh với cái bất biến của tâm lòng son sắt, chung thủy.

- ---

Chương sau: Muốn Ăn Bám Cũng Dâu Có Dễ

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Muốn ăn bám cũng dâu có dễ

Trái ngược với Tổng Tổ Nhi, người phản ứng lớn nhất ở đây chính là Bayaer. Nhất là sau đó, khi Thẩm Ngôn dùng tiếng Mông Cổ hát lại một lần nữa, cả người vị đại thúc này phảng phất như muốn khóc nghẹn ra. Một đại hán tử cao gần 1m85, vậy mà giờ phút này lại ngồi phịch xuống mặt đất, bùng mặt khóc oa oa không ngừng tựa như một đứa bé.

Có lẽ vị đại thúc đó mới là người có cảm thụ sâu sắc nhất khi nghe bài hát này.

Bởi vì thảo nguyên chính là nhà của ông ta, ông ấy được sinh ra ở nơi đây, lớn lên, dựng vợ gả chồng, sinh con đẻ cháu cũng ngay tại đây. Và sau này, rất có thể mảnh đất đó cũng sẽ là nơi ông ấy vĩnh viễn an nghỉ.

Chỉ có điều, thảo nguyên bây giờ đã không còn là thảo nguyên lúc Bayaer còn nhỏ, và tương lai, chắc chắn nó sẽ lại thay đổi rất nhiều so với vùng đồng cỏ mênh mông trong ký ức của người dân chân chất ấy.

Trong tiếng khóc rầm rức của Bayaer, lời ca cùng tiếng đàn của Thẩm Ngôn từ từ nhỏ dần rồi dừng hẳn.

Không có tiếng vỗ tay, không có âm thanh nói cười, mọi người cứ lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, có người cúi đầu nhìn mặt đất, có người ngửa đầu ngắm nhìn bầu trời đầy sao, có kẻ lại dỗi mắt về phương xa...

Bầu không khí an tĩnh nhưng lại không có một tia quanh quẩn. Bởi vì họ biết, xung quanh mình vẫn có người, có bạn bè, có bằng hữu thân thiết...

"Êm tai, thật sự rất êm tai, cảm giác giọng hát của Thẩm Ngôn có thể chạm đến tận đáy lòng tôi vậy."

"Cả nhà, cả nhà, tin nổi không, em đi tìm khắp nửa ngày rồi, trên mạng không có một bài hát nào tên là « Hồng Nhạn » với giai điệu như vậy cả, nếu em không lầm thì đây là bài hát độc quyền của Thắm lão sư đó. Trời ạ, đừng nói là do ảnh tự sáng tác nha?"

"Nhạc hay, lời hay, quan trọng là người hát đẹp trai quá. Thắm Ngôn, anh có thể bớt hoàn hảo được không?"

"Hắn là bản gốc thật đó lâu trên, tui cũng tìm cả buổi rồi mà vẫn không tìm được nè. Và lại tui nghĩ, nếu trước kia quả thật có bài hát này, chỉ bằng chất lượng như vậy thì không có khả năng một điểm mạnh mỗi trên mạng cũng không có."

"Lúc đầu chẳng qua tôi chỉ cảm thấy êm tai thôi, thế nhưng cảm xúc đúng là thứ dễ lấy lan, nhìn thấy Bayaer đại thúc khóc thế là bỗng nhiên nước mắt của tôi cũng ào ào chảy xuống. Tôi cũng lên thành phố học Đại học, rồi nhà chưa quá một năm đâu, không hiểu sao hôm nay lại thấy nhớ gia đình như thế."

"Giai điệu bắt tai, lời bài hát rất thắm, khả năng ca hát còn ác liệt hơn nữa. Hôm nay lão tử quyết định rồi, lão tử sẽ trở thành fan boy số một của Thắm lão sư, ai cũng đừng hòng đoạt vị trí với lão tử."

"Không hổ là Thắm lão sư của tui. Mấy người cho rằng ảnh là dựa vào mặt ăn bám? Không nhé, người ta còn biết biểu diễn ảo thuật bao xịn xò. Mấy người cho rằng ảnh chỉ biết làm mỗi ảo thuật? Xin lỗi nha, người ta còn biết nấu ăn, nướng được nguyên con dê mà không cháy khét kìa. Mấy người lại cho rằng ảnh chỉ thêm được mỗi vụ biết nấu nướng? Không, không, mau rửa tai mà nghe đi, Thắm Ngôn nhà tui còn biết hát, biết đàn, thậm chí còn sáng tác được cả bản nhạc nữa. Còn ai không phục mau ra đây đối chất với tui nè."

"Thắm Ngôn siêu cấp đẹp trai má ơi, ai theo em lập team ngồi đợi một năm sau anh ấy sẽ cùng Dương Mật các nàng ly hôn không? Nam nhân cực phẩm như vậy không nên giấu trong nhà, ảnh nên thuộc về tất cả chị em chúng ta mới phải."

"Nói thật, trước kia tôi không có ấn tượng gì tốt đối với người Mông Cổ, không thể nói rõ là bọn họ có gì không tốt, chỉ là cảm giác chủ quan của tôi thôi. Hôm nay nhìn cả nhà Bayaer đại thúc, đột nhiên cảm giác được, người nơi đây hóa ra cũng có vẻ mặt ngây thơ, chân chất và hồn nhiên phết ấy nhì."

"...."

Khung chat trên video livestream vẫn dày đặc bình luận của người xem, hết bình luận này lại tới bình luận khác nhảy lên. Hơn nữa mỗi comment đều rất dài, nội dung lại khá phong phú. Đọc qua có thể thống kê sơ sơ được đây hẳn là ý kiến thật lòng của khán giả chứ không phải là auto comment do công ty của các nghệ sĩ bỏ tiền thuê thủy quân spam. (1)

...

Một nhân viên công tác đang ngồi ở phòng máy bên nhà đài vẫn luôn chú ý đến số liệu của chương trình, giờ phút này, chứng kiến bảng điện tử hiển thị số lượt tương tác video livestream của các khách mời xong, anh chàng nọ bèn giật nảy mình, vội vàng gấp gấp gọi điện thoại cho tổng đạo diễn của show tổng nghệ.

"Trương... Trương đạo, video livestream của Thắm Ngôn đột phá năm trăm vạn lượt xem rồi."

- ----

(1) Thủy quân: (Theo Baidu) Thủy quân là những người nhắm vào một thông tin, nội dung đặc thù nào đó rồi đưa ra ý kiến, được viết bằng ngôn ngữ mạng. Những kẻ này thường hoạt động trên các trang web mua bán, diễn đàn, mạng xã hội, tất cả mọi góc ngách trên Internet đều có thể có thủy quân. Bọn họ ngụy trang thành cư dân mạng bình thường hoặc người tiêu dùng, đưa ra những nhận xét, ý kiến gây ảnh hưởng tới đối tượng mà họ nhắm tới.

Đội quân này được sinh ra vào đầu những năm 2010, ban đầu xuất hiện trên các trang web bán hàng như Taobao và eBay Trung Quốc. Trong những năm gần đây, nền công nghiệp giải trí đã trở thành địa bàn hoạt động chính của họ - nơi mà các công ty đại diện của những người nổi tiếng và những fan cuồng sẵn sàng trả hàng triệu nhân dân tệ chỉ để lan truyền tin đồn. Các công ty giải trí hay một cá nhân nào đó có thể thuê thủy quân từ vài người đến vài trăm người ở những công ty đội lốt online marketing để định hướng truyền thông theo ý mình (có thể là nâng rating ảo cho phim; giúp một nghệ sĩ 'nổi tiếng giả', có nhiều người theo dõi trên mạng xã hội; hay thậm chí là bôi nhọ danh tiếng của đối thủ; phát tán các tin đồn hoặc thông tin sai lệch để bôi nhọ đối phương...).

Với trình độ internet phát triển như hiện tại, thủy quân không còn chỉ là những con người bằng xương bằng thịt nữa. Rất nhiều công ty thủy quân đội lốt marketing online cung cấp các loại phần mềm nhân bản tài khoản và spam nội dung được chỉ định trong thời gian ngắn, hiệu quả cực cao. Đặc điểm chung của thủy quân là: Nội dung đăng tải thường ngắn và na ná giống nhau, thường hoạt động vào nửa đêm hoặc rạng sáng.

Cả giới showbiz Trung lẫn Việt Nam đều rất thịnh hành khái niệm 'thủy quân', điển hình như việc lùm xùm giữa bộ phim Cua Lại Vợ Bầu và Trạng Quỳnh hồi đầu năm nay là minh chứng rõ nhất cho thấy thủy quân có thể ảnh hưởng mạnh mẽ tới một cá nhân hay tập thể như thế nào.

- ---

Chương sau: Anh Muốn Tôi Ngủ Với Ai?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Anh muốn tôi ngủ với ai?

Trương Chí là tổng đạo diễn của show « Hoa Dạng Thiếu Niên ». Ông ta không xuất phát đến thảo nguyên cùng các khách mời mà là lưu lại Kinh Thành. Ông là tổng đạo diễn, phải phụ trách toàn diện về việc quản lý cả ekip tại đây lẫn ekip từ xa, thế nên bắt buộc phải lưu lại đài truyền hình để tiện theo dõi, quan sát và xử lý các góc máy do camera-man gửi về. Còn việc quay phim cụ thể từng người khi đi du lịch thì để đạo diễn, phó đạo diễn cùng nhân viên công tác xử lý là được.

Lúc này đã trễ, quan sát máy quay suốt cả ngày khiến Trương Chí hơi mệt mỏi. Ông vừa vào phòng nghỉ nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, chợt tiếng điện thoại reo lên khiến ông giật mình tỉnh giấc. Không nghe còn đỡ, vừa nghe xong, điện thoại trên tay ông suýt chút nữa đã rơi xuống đất.

"Từ từ... từ từ, cậu nói chậm lại cho tôi. Là bao nhiêu vạn?"

"Năm trăm vạn, thưa Trương đạo."

"Năm trăm vạn? Làm sao đột nhiên tăng vọt kinh khủng như vậy? Số liệu trang web có vấn đề à? Hay là bị hack rồi?"

"Không đâu ạ, là số liệu tăng trưởng hoàn toàn thật đó. Lý do thì em nghĩ là vì mới rồi Thẩm Ngôn có hát một ca khúc, hiệu quả tương đối tốt..."

"Được rồi, tôi hiểu rồi! Cậu tiếp tục làm việc đi."

Nghe cậu nhân viên công tác kích động thông báo, Trương Chí cũng khó giữ vững sự bình tĩnh, ông ta cúp điện thoại xong liền mở máy tính cá nhân trên bàn ra, nhấn vào video livestream của Thẩm Ngôn đang phát trực tiếp trên trang chủ đài truyền hình Trương Nam, giờ phút này lượt xem đã giảm bớt, nhưng vẫn có đến hơn 430 vạn người đang theo dõi.

Số liệu như vậy đã là phi thường kinh khủng, mặc dù ai cũng biết con số thống kê chắc chắn không hoàn toàn chính xác 100%, bởi vì thế nào cũng xuất hiện tình huống một tài khoản có thể xem nhiều video trên các thiết bị phát sóng khác nhau, nhưng đại thể số liệu vẫn không có nhiều sai sót lắm.

Hơn 430 vạn, coi như giảm một chút thì cũng phải có đến bốn trăm vạn lượt xem thật.

Bốn trăm vạn người đang theo dõi trực tuyến, điều này đại biểu cho cái gì?

Chính là đại biểu cho việc: có gần một phần năm người đang xem video trên đài truyền hình Trương Nam là đang coi clip của Thẩm Ngôn.

Lượt xem video livestream vốn là càng lên cao lại càng khó tăng, đạt tới một trăm vạn người xem thì tương đối dễ, nhưng từ một trăm vạn muốn ổn định và leo dần đến con số hai trăm vạn thì sẽ không dễ dàng như vậy nữa, từ hai trăm vạn đến ba trăm vạn lại càng khó hơn. Nói tóm lại là: giữ vững được người xem đã khó, kéo thêm người xem khác lại càng khó.

Mà trước mắt, tám video livestream của các thành viên đoàn « Hoa Dạng Thiếu Niên », có thể đạt tới ba trăm vạn trở lên chỉ có một mình Thẩm Ngôn, Đồng Ly Á các nàng còn không chạm được mốc số ba trăm thần thánh đó.

Một bên chỉ là nhất thời thêm vào, một bên toàn là những tiểu hoa mà khó khăn lắm tổ tiết mục mới mới được tới, hơn nữa còn phải tiêu tốn đến hơn hai mươi vạn thù lao. Thế mà cuối cùng nhân tố 'có cũng được mà không có cũng chẳng sao' kia lại trở thành người hút view khủng nhất cho chương trình tính đến thời điểm hiện tại.

Không thể không nói, đây đúng là một chuyện dở khóc dở cười.

--

Tạm biệt đoàn người Thẩm Ngôn xong xuôi, một nhà của đại thúc Bayer liền cười ngựa rời đi. Lôi Gia Âm cùng Thẩm Ngôn đứng tại chỗ phóng mắt dõi theo bọn họ cho tới khi thân ảnh đoàn người biến mất hoàn toàn khỏi thảo nguyên. Cảm giác nhìn những người dân nơi đây cười một con ngựa cao lớn phóng như bay trên cánh đồng cỏ mênh mông, quả nhiên có một loại cảm giác đặc biệt tiêu sái.

Chứng kiến cảnh tượng đó, Lôi Gia Âm bèn chép miệng cảm thán: "Bảo sao người ta cứ hay bảo nam nhân cười ngựa trông thiệt là đẹp mắt."

Thẩm Ngôn gật gật đầu, nói: "Cũng chỉ có cười ngựa giỏi thì mới được xem là nam nhân chân chính."

"Đấy đấy đấy! Đúng là mỗi cậu hiểu anh ha ha ha ha."

Lôi Gia Âm phát ra một trận cười quái dị, đối với Thẩm Ngôn nháy nháy mắt.

Đây là trò đùa riêng của cánh đàn ông với nhau, không cần nói rõ đã hiểu.

...

Bây giờ đã là hơn mười giờ đêm, rong ruổi trên đường cả ngày nên hầu hết mọi người đều mệt mỏi. Các thành viên thay nhau rửa mặt, làm vệ sinh cá nhân xong liền nhao nhao tiến vào lều vải chuẩn bị đi ngủ.

Thắm Ngôn rửa mặt, đánh răng rồi thay một bộ quần áo khác, một cái quần cộc ống rộng, thân trên mặc một cái áo thun không họa tiết.

Hắn tiến vào một cái lều vải, mới vừa nằm xuống thì bỗng dừng nghĩ đến một vấn đề.

« Hoa Dạng Thiểu Niên » có tổng cộng tám thành viên, cứ hai người ngủ chung một lều vải là vừa đẹp, vốn không có vấn đề gì đáng nói.

Khó cái là đoàn của bọn họ lại có ba nam năm nữ, cho nên tất nhiên sẽ có một nam một nữ phải ngủ cùng nhau, như vậy là ai ngủ với ai đây?

Không đợi Thắm Ngôn suy đoán xong, đã thấy Đông Ly Á chui vào trong lều vải của hắn, cô nàng đặt dép lê ở bên ngoài, quay người kéo khóa kéo của lều vải lên, sau đó cúi xuống bắt đầu trải chăn đệm.

Đông Ly Á mặc một cái áo thun trắng đơn giản, bên dưới mặc cái quần thun ngắn, lộ ra cặp đùi trắng nõn trắng sáng như ánh trăng.

Hình như cô nàng mới vừa tắm rửa xong, mái tóc xoăn xoăn xõa tùy ý, lọn tóc vẫn còn có chút ẩm ướt, lớp make up trên gương mặt xinh đẹp đã được tẩy sạch, nhưng trông dung nhan nàng vẫn mỹ lệ hết như cũ.

"Cô ngủ chung với tôi à?"

Thắm Ngôn nhìn Đông Ly Á đang bận rộn sắp xếp chỗ ngủ, thuận miệng hỏi một câu.

Đông Ly Á trừng mắt với hắn, đoạn không vui đáp: "Không phải vậy thì còn là gì? Không ngủ cùng anh thì anh bảo tôi ngủ với ai? Anh muốn để tôi ngủ với ai hả? Có phải chưa gì anh đã cảm thấy tôi đang gây ảnh hưởng tới anh rồi hay không? Vậy anh có muốn tôi ra góc xếp đằng kia ngủ hay ra hẳn ngoài trời ngủ cho vừa lòng anh không?"

Thắm Ngôn im lặng nhìn Đông Ly Á, hồi lâu sau mới xoay người đưa lưng về phía nàng, hắn nhắm mắt lại, bình tĩnh nói: "Hào nam không đấu võ mồm với nữ nhân."

Đông Ly Á bĩu môi sau lưng Thắm Ngôn, lén lút trừng mắt làm ra vẻ mặt hung dữ muốn đánh người. Sau đó nàng cũng mặc kệ hắn, lục lọi trong giỏ xách cá nhân ra một cái túi be bé, lôi từ trong đó ra mấy cái chai lọ nhỏ nhỏ. Đây là bước dưỡng da mỗi ngày nàng cần làm.

"À phải rồi, anh ca hát lợi hại như vậy là đã học qua trường lớp nào à? Từ bao giờ thế, sao tôi không biết gì cả?" Đông Ly Á một bên bôi kem dưỡng lên mặt, một bên thuận miệng hỏi.

Thắm Ngôn không đáp lời, đáng vẻ như thể đã ngủ say rồi.

Đông Ly Á đẩy cánh tay hắn một cái, hừ lạnh bảo: "Tôi đang nói chuyện với anh đấy."

Thắm Ngôn vẫn nhắm mắt như cũ, thân thể cũng không nhúc nhích, hồi lâu sau mới đáp: "Tôi biết nhiều thứ, chẳng lẽ biết thứ gì thì cũng phải báo cáo cho cô nghe sao?"

"Làm màu!"

Đông Ly Á mắng khề, hờn dỗi quay mặt đi chỗ khác, cũng không thèm để ý đến hắn nữa.

Dưỡng da mặt, da tay chân xong xuôi, Đông Ly Á bèn đi tới bên cạnh cái camera treo ở phía trước lều vải, đoạn khoát khoát tay cười nói: "Hello cả nhà, vô cùng cảm tạ các bạn đã đồng hành theo chuyến du lịch của nhóm chúng tôi cả ngày hôm nay. Hiện tại đã rất muộn, hi vọng các bạn có thể sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai chúng ta lại tiếp tục tham quan thêm nhiều điều mới mẻ tại thảo nguyên này. Bây giờ bọn tôi cũng buồn ngủ đến díp mắt rồi, cho nên phải che ống kính lại thôi, hy vọng các bạn thông cảm nha. Ngày mai gặp lại nhau nhé."

- - -

Chương sau: Fan Là ‘Áo Cơm Phụ Mẫu’ Của Idol

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Fan là ‘áo cơm phụ mẫu’ của idol

Nói xong, Đông Ly Á đẩy đẩy cánh tay Thắm Ngôn, nói: "Thắm Ngôn, mau tới chúc các bạn khán giả đang xem video ngủ ngon đi."

Thẩm Ngôn gạt tay nàng ra: "Không nói, tôi với bọn họ cũng chẳng quen biết gì nhau."

Đồng Ly Á lắc đầu, "Cái gì gọi là không quen biết chứ, đây chính là áo com phụ mẫu (1) của chúng ta đó."

Thẩm Ngôn vẫn nhắm chặt mắt, chỉ mở miệng đáp: "Cả ngày nắng tôi nát nước mà còn bảo là áo com phụ mẫu của tôi? Tôi nói thật nhé, nếu tôi mà có phụ mẫu như vậy thật, tôi lập tức cầm dao lên, một phát lóc xương trả cha, lóc thịt trả mẹ cho xong."

"Khụ!" Đồng Ly Á bị chọc cho nhin không được phì cười.

Mà khán giả đang xem video chẳng những không khó chịu, ngược lại còn hòa theo đùa giỡn với câu nói mới rồi của Thẩm Ngôn.

"Ha ha ha ha ha, em thấy oán khí của Thẩm Ngôn nặng lắm rồi nha. Thẩm ca ca, em nói anh nghe. Không phải "cha mẹ" nào cũng xấu xa, cả ngày nắng chửi anh đâu. Ít nhất em không như vậy nè. Anh mau mau nói chúc em ngủ ngon đi."

"Nghịch tử, ta mới nói ngươi có hai câu mà ngươi lại dám đòi lóc xương trả ta ư?"

"Nghịch tử, nếu không phải con gặp rắc rối khi cưới cùng lúc năm yêu tinh kia, đang yên đang lành cha lại mắng con chửi? Còn không biết hối lỗi sao?"

"Xem xem Thẩm lão sư đang bày ra dáng vẻ ngạo kiều kia, thật là đáng yêu, ha ha ha ha ha!"

"Một đám người toàn là bạch liên hoa (2), chuyện ra sao chính mình còn không biết rõ à? Còn dám đứng ra đây tự nhận mình là áo com phụ mẫu của người ta thật đấy hả? Bộ mấy người cho Thẩm Ngôn tiên tiêu, hay là mua quà đồ tặng cậu ta rồi? Cậu ta không muốn chúc các người ngủ ngon là phải lắm. Ngoan, con trai đừng sợ, ba ba thay con mắng bọn hấn rồi nè."

"Ha ha ha ha!"

"Em cũng không biết nên ghen tỵ với Thẩm Ngôn vì được ngủ với idol của em, hay là ghen ngược với Đồng Ly Á vì được ngủ với lão sư của em nữa hu hu hu..."

"Đồng Ly Á xinh quá, mặt mộc mà da còn đẹp hơn cả tôi đã make up rồi, thiệt là bất công mà."

"Con trai ngủ đều mặc áo kín mít như Thẩm lão sư vậy thiệt hả các anh em?"

"..."

Đồng Ly Á lại nói thêm đôi ba câu với ống kính, sau đó vẫy vẫy tay chào tạm biệt bọn họ rồi mới dùng một mảnh vải đen che ống kính của hai cái máy quay phim lại.

Đây là tổ tiết mục ngầm cho phép, không chỉ Đồng Ly Á bên này mà bên cái lều vải khác, các thành viên cũng đều che ống kính lại.

Mặc dù tổ tiết mục khi tuyên truyền show đã nói đây là chương trình đầu tiên sẽ livestream liên tục 24 giờ không gián đoạn, thế nhưng việc này hiển nhiên là không thể nào, chỉ là một mảnh lời marketing để thu hút ấn tượng của người xem mà thôi.

Ví dụ như khi các thành viên đi vệ sinh, đương nhiên nhà đài không thể phát trực tiếp được, hoặc lúc bọn tắm rửa thay quần áo, nếu Trương Nam mà dám quay lại thì chẳng cần đợi tới nghệ sĩ phản đối, công ty quản lý và fan của các nghệ sĩ dư sức kiện chết ekip chương trình rồi.

Ban đêm đi ngủ cũng thế, không có khả năng sẽ quay toàn cảnh ngủ cho khán giả xem, nếu không thì coi như một chút riêng tư các thành viên cũng chẳng có.

Và lại đi ngủ cũng thực sự không có gì đẹp mắt để quay.

Tổ tiết mục chẳng những đồng ý cho các thành viên che kín ống kính, hơn nữa còn sẽ tắt âm thanh của video, xem như cho các khách mời có một không gian nghỉ ngơi riêng tư. Lỡ đâu có ai lại có tật nguyền răng hay ngáy ngủ thì cũng không nên làm mất hình tượng của họ trong lòng công chúng.

Đương nhiên hành động này của nhà đài sẽ khiến một bộ phận người xem không hài lòng. Đã nói rõ sẽ phát sóng trực tiếp liên tục 24 giờ, kết quả hiện tại khán giả truy cập vào video của tám khách mời cũng chỉ thấy mỗi màn hình đen thui. Tuy rằng video rõ ràng vẫn đang quay chứ không tắt hẳn, nhưng không có hình cũng chẳng có âm thanh thì khác gì với ngừng livestream. Chuyện này rõ ràng là ekip show tổng nghệ đang gạt người.

Chẳng qua không hài lòng dù sao cũng chỉ là số ít, mấy kẻ đó vào mắng vài câu cho sướng tay xong thì cũng tắt clip đi ngủ.

...

(1) Áo com phụ mẫu: ý chỉ khán giả chính là những người đã trực tiếp nuôi chúng ta, cho chúng ta com ăn áo mặc y hệt như cha mẹ. Nghĩ lại thì thấy ha ha, thân làm fan thì đúng là muối đã cống hiến không ít tiền cho idol rồi. Mà buồn cười là có câu nói như này: fan chính là những người đang bỏ tiền ra nuôi một người đẹp hơn mình, giàu hơn mình, có cuộc sống thoải mái sung sướng hơn mình:))))

(2) Bạch liên hoa: "Bạch liên hoa" là ngôn ngữ mạng rất phổ biến, với hai ý nghĩa trên Baidu: một là chỉ người tử tế, vô hại, trong sạch, không có tâm cơ.

Một nghĩa khác ý chỉ người giả vờ ngây thơ, đạo đức giả. Thường từ này được dùng trong nghĩa mỉa mai, châm biếm một người giả vờ ngây thơ hơn là dùng để khen một người thật sự ngây thơ, hồn nhiên, trong sáng.

Ngoài ra ngôn ngữ mạng bên Trung còn nhiều từ khá phổ biến mà tiếng Việt mình khó kiếm được từ thuần Việt thay thế khác như: trà xanh biếu, lục trà nữa, hắc nữ phụ, tra nam tiện nữ... Nào đừng tới từ cụ thể thì mình chú thích lại sau cho mọi người dễ hiểu hơn khi nhìn vào ngữ cảnh xuất hiện từ đó nhé.

Cụ thể như trong chương này, khi đó là anh kia đang mắng những kẻ trước đây từng chửi Thẩm Ngôn quá trời, giờ bày đặt giả vờ ngây thơ, trong sạch... mà mở miệng ra tự nhận là kẻ cống tiền ‘nuôi’ Thẩm Ngôn.

--

Chương sau: Cứ Nằm Chồng Lên Nhau Là Rộng Ngay Thôi

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Cứ nằm chồng lên nhau là rộng ngay thôi

Trong lều vải.

Đồng Ly Á nằm ngửa, hai tay giơ thẳng lên đầu, vịn người đuổi mình cho cơ thể bớt nhức mỏi. Bên hông lộ ra vòng eo thon nhỏ đầy tình tứ.

Mặc dù lần này bọn họ đi chơi rất vui vẻ, thế nhưng quay tiết mục chính là quay tiết mục, không chỉ một mà đến ba bốn cái ống kính cứ luôn một mực chĩa thẳng vào người Đồng Ly Á, quay lại không sót nhắc cử nhắc động của nàng. Thế nên không có khả năng hoàn toàn phóng thích chính mình.

Tỉ như bình thường nàng cũng sẽ ngẫu nhiên thốt lên một vài câu thô tục, nhưng ở trước ống kính thì sao mà dám làm? Dù có muốn buông lỏng cũng không được, đây là vấn đề về hình tượng.

Hiện tại máy quay phim đã bị che kín, âm thanh cũng đã tắt đi, nàng lập tức cảm thấy thoải mái, nhẹ nhõm hẳn, giống như gông cùm xiềng xích trên người đã được hạ xuống vậy.

"Tôi tắt đèn nhé!" Đồng Ly Á nói với Thẩm Ngôn.

Hắn khẽ ‘ừ’ một tiếng.

Đồng Ly Á bèn ngồi dậy với tay tắt đèn chân không treo ở trên đỉnh chóp lều vải.

Không gian xung quanh lập tức tối đen một mảnh. Mà không chỉ bên trong lều vải, toàn bộ khu vực bên ngoài chỗ nhân viên công tác nghỉ ngơi cũng đã tối đen, bọn họ có nhiều người đã sớm ngủ từ lâu.

Trong lúc nhất thời, chỉ có bầu trời đầy sao và ánh trăng sáng tán ra hào quang yếu ớt.

"Ồ kia, khu bên kia là ai ở đấy nhỉ? Sao giờ này vẫn còn chưa ngủ?"

Khu vực ‘đóng quân dã ngoại’ của bọn họ đang sa vào cảnh yên tĩnh tối đen, bỗng nhiên có một cái lều vải bên phải sáng đèn lên, Đồng Ly Á thuận miệng hỏi băng quơ.

Thẩm Ngôn vốn không thích ngủ mà bị đèn hắt vào mắt, vì thế liền kéo khóa lều xuống, thò đầu ra hô: "Cái lều màu đỏ kia, biết mấy giờ rồi không mà còn chưa đi ngủ?"

"Ngủ ngay đây! Ngủ ngay đây!"

Thanh âm của Lôi Gia Âm xa xa truyền đến, ở cùng anh ta hẳn là người anh em Nhạc Văn Bằng.

Lều vải mà các thành viên của đoàn « Hoa Dạng Thiếu Niên » ở đều là lều vải phổ thông dành cho hai người.

Nếu như là lều vải hai người, vậy chỉ có hai người cùng ngủ thì chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Thế nhưng vấn đề ở đây là đoàn người không phải ai cũng đều chiếm diện tích giống nhau.

Hai kẻ mỗi người đều chưa tới 50kg dĩ nhiên phải khác biệt so với hai người mà mỗi bên đã chiếm gần trăm ký rồi.

Tám người trong nhóm, nhóm hai cặp Tống Đan Đan - Tống Tô Nhi, Cổ Lệ Na Trát cùng Lưu Sư Sư không cần phải nói. Bọn họ đều là nữ nhân, đã vậy vóc dáng cũng rất mảnh mai, hai người ngủ chung một cái lều vải hoàn toàn không hề có vấn đề gì, hơn nữa còn có thể thừa không ít chỗ trống.

Bên lều của Thẩm Ngôn vẫn còn đỡ, mặc dù vóc dáng hắn khá cao to, nhưng cùng chia lều với hắn là Đông Ly Á chỉ tầm khoảng 45 ký, hai người nằm chung một chỗ vẫn không bị cảm giác chen chúc chật chội gì.

Nhưng Lô Gia Âm và Nhạc Vân Bằng thì lại không được thoải mái như vậy. Lô Gia Âm thuộc kiểu mẫu nam hán tử, thân hình thô to, anh ta cao tầm 1m84, thể trọng nặng đến hơn 80 ký.

Nhạc Vân Bằng thì mặc dù vóc dáng không được man cho lắm, anh ta là kiểu to béo, bụng bự. So với Lô Gia Âm còn nặng hơn, đến tận 90 ký.

Hai tên to tướng ngủ chung ở trong một cái lều vải, chắc chắn là vô cùng chật chội. Từ tối giờ hai người bọn họ đã lăn qua lộn lại, đổi rất nhiều tư thế, thế nhưng kiểu gì cũng không thể nào mà thoải mái, rộng rãi để ngủ yên một giấc được.

"Lều của chúng ta quá nhỏ, ngủ không được, thật là khó chịu kinh khủng."

Thanh âm Nhạc Vân Bằng tức khắc vang lên theo.

Thẩm Ngôn hô to: "Các anh bị ngốc sao, hai người các anh cứ nằm chồng lên nhau là rộng ngay thôi, đúng không?"

"Ha ha ha ha!"

Có vài tiếng cười vang lên từ trong mấy cái lều vải khác.

"Cậu cứ yên tâm cho anh!" Lô Gia Âm cùng Nhạc Vân Bằng đồng loạt hét lên.

Thanh âm Tống Đan Đan sau đấy cũng truyền đến: "Các anh em, không nên nháo nữa nha, nhóm chúng ta ngày mai còn phải đi đường dài đó."

"Anh cũng đừng đi gây sự bên ngoài nữa, mau mau trở về ngủ đi thôi, mai anh còn phải lái xe còn gì."

Đông Ly Á nín cười, cố gắng đem Thẩm Ngôn kéo lại vào trong.

Cười đùa một trận xong, khu cắm trại đã ngoại lại một lần nữa lâm vào an tĩnh.

Thẩm Ngôn và Đông Ly Á nằm song song với nhau bên trong lều. Bởi vì đây là lều giữ ấm, nhiệt độ bên trong tương đối ấm áp, không lạnh như ngoài trời, thế nên cả hai tùy tiện đắp tấm chăn mỏng lên người chứ không chui vào túi ngủ hoặc quần mền kín mít khi ngủ.

Hồi lâu sau, cũng không rõ là do vô tình hay như nào mà Thẩm Ngôn cảm nhận được đôi chân trần nhỏ xíu của Đông Ly Á đang gác lên chân mình.

Hắn im lặng một lát, chờ nàng ta xoay mình sẽ tự rút chân ra. Thế nhưng một lúc lâu mà Đông Ly Á vẫn giữ nguyên tư thế đó, Thẩm Ngôn bèn xoay người lại, vừa khéo rút bắp chân mình ra khỏi chân cô nàng.

Nào ngờ chỉ mấy giây sau, chân nhỏ của Đông Ly Á lại gác lên, mà dường như chủ nhân của nó có vẻ đang tức giận, bởi vì Thẩm Ngôn cảm nhận được nàng ta rõ ràng dùng nhiều sức hơn hẳn ban nãy.

Lúc này hắn có thể xác định, vừa rồi hiển nhiên không phải là do Đông Ly Á lơ đãng, vô ý.

Tuy nhiên Thẩm Ngôn cũng không buồn tránh né nữa, hắn đã nghiêng người đưa lưng về phía Đông Ly Á rồi, nếu lại cố tránh ra phía trước thì chẳng khác gì ra thẳng ngoài lều mà nằm.

Thảo nguyên vào ban đêm rất an tĩnh, chỉ có tiếng gió ngẫu nhiên thổi ào qua, lâu lâu thì có vài tiếng côn trùng đứt quãng kêu rả rích, trừ mấy thứ đó ra thì chẳng còn một tiếng động nào khác.

Người sống trong thành thị đã quen nghe tiếng xe cộ ồn ào, dù là ban ngày hay ban đêm thì cũng thế, nhưng ở chỗ này căn bản không bói ra nổi tiếng còi xe hay động cơ âm thanh máy chạy gì cả.

"Nè!"

Đông Ly Á quay người hướng về phía Thẩm Ngôn, tay nhỏ chọc chọc bên hông hắn.

"Thẩm Ngôn, anh ngủ rồi sao?"

- - -

Chương sau: Cô Có Biết Hậu Quả Khi Khiêu Khích Tôi Không?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 109: Cô có biết hậu quả khi khiêu khích tôi không?

Thẩm Ngôn vẫn nhắm mắt, chỉ thờ dài một hơi rồi mới đáp: "Cô không thấy câu hỏi này hơi nhảm sao? Chẳng lẽ là quý đang nói chuyện với cô à?"

Khỏe miệng của Đông Ly Á không tự chủ lộ ra một vòng ý cười, nhưng rất nhanh liền tắt, tay nhỏ lại dùng sức chọc vào eo hần mấy cái, đoạn than thở: "Tôi không ngủ được, anh tâm sự với tôi một lát đi."

Thẩm Ngôn khó hiểu hỏi: "Mai còn phải đi đường cả ngày mà giờ cô vẫn muốn thức nói chuyện?"

Đông Ly Á liếm môi, "À có sao đâu, bình thường lịch trình dày đặc, tôi cũng quen ngủ ít rồi, và lại cùng lắm buồn ngủ thì mai trên xe vẫn có thể chợp mắt một lúc mà."

"Đại tỷ, cô muốn ngủ thì tha hồ ngủ, nhưng tôi còn phải lái xe đây."

"Thôi mà, trò chuyện chút xíu đi, mười lăm phút, à không, mười phút thôi, có được không?" Đông Ly Á mè nheo.

Thẩm Ngôn không nói gì, chỉ giả vờ ngáy to lên xem như đã trả lời câu hỏi của nàng ta.

Đông Ly Á không vui, hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Được lắm, anh có giỏi thì về sau ai cũng đừng phản ứng ai nữa."

Đông Ly Á tức giận lật người, sau đó nắm lấy góc chăn của Thẩm Ngôn, dùng sức kéo một cái, cái chăn trên người Thẩm Ngôn lập tức bị kéo lệch ra khỏi người hần.

Thẩm Ngôn cau mày hỏi: "Cô đang làm cái gì thế?"

"Không được!"

"..."

Kỹ thuật ‘bê cua’ của mỹ nữ họ Đông hiển nhiên cũng không tệ, ‘lão tài xế có mấy mươi năm kinh nghiệm’ như Thẩm Ngôn vậy mà giờ phút này cũng phải ngã mũ bái phục cô nàng.

Hần xoay người lại, nheo mắt nhìn chằm chằm Đông Ly Á, đoạn hỏi: "Cô có biết rõ hậu quả sẽ như thế nào nếu bây giờ dám ở đây khiêu khích tôi không?"

"Kkk... kkk!"

Lúc này đổi lại là Đông Ly Á giả vờ ngáy to lên, như thể bản thân đã ngủ say rồi.

Thẩm Ngôn trực tiếp nắm lấy một góc chăn, dùng sức kéo mạnh về phía mình, cả tấm chăn to và Đông Ly Á đồng loạt lăn tới.

“A....”

Đông Ly Á thấp giọng kinh hô một tiếng, bắt đầu giãy giụa phản kích, chỉ là chút khí lực này của nàng mà so với Thẩm Ngôn thì hiển nhiên không đáng nhắc tới. Chẳng những Thẩm Ngôn thành công lấy lại tấm chăn của mình mà ngay cả chăn mền của Đông Ly Á cũng bị hần kéo hết sang đây.

"Anh mau trả mền lại cho tôi, anh có biết nhiệt độ bây giờ đang là bao nhiêu không hả?"

Đông Ly Á dùng cả tay lẫn chân, ra sức tranh đoạt mền lại với Thẩm Ngôn.

Cả hai cứ thế náo loạn suốt hơn một phút đồng hồ mới đột ngột đồng thời khựng lại.

Mà lý do dừng lại, ấy là bởi vì trong lúc đang đùa giỡn, Đông Ly Á cảm nhận được đùi của mình bị một vật gì đó kỳ quái đâm trúng một cái.

Rốt cuộc đây là thứ gì, trong lòng hai người bọn họ hiển nhiên đều biết rõ.

Thẩm Ngôn không tiếp tục đùa giỡn, đem chăn mền trả lại cho Đông Ly Á.

Đông Ly Á cũng không bày trò lộn xộn nữa, nàng cầm chăn tự mình đắp lên người, lặng lẽ đàng hoàng giả vờ đã ngủ yên.

Trong lều vải khôi phục lại sự an tĩnh khi trước, chỉ là bầu không khí hiển nhiên hoàn toàn khác biệt so với trước đó, có chút bối rối, cũng có chút ngượng ngùng khó diễn tả thành lời.

Càng về khuya, nhiệt độ trên thảo nguyên lại càng giảm. Gió lớn thổi mạnh, nhiệt độ cũng nhanh chóng hạ xuống.

Sự chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm ở thảo nguyên rất lớn, ban ngày có thể là nóng muốn chết, cảm tưởng như đang đi ngoài trời nắng giữa ngày mùa hạ, thế nhưng đến ban đêm, du khách bỗng phát hiện thời gian đã trôi nhanh tới mùa đông khắc nghiệt hồi nào không hay.

Gió lớn thổi rít qua thảo nguyên, đây là đặc sản không thể thiếu ở vùng đất đặc biệt này.

Bởi vì Thẩm Ngôn vẫn luôn trong trạng thái Luyện Khí nên nhiệt độ cơ thể tự động điều hòa, lúc nào cũng thấy ấm áp. Dần tới chất lượng giấc ngủ cũng vì vậy mà luôn rất tốt. Hắn chưa từng gặp phải tình trạng mất ngủ, chỉ cần muốn ngủ thì trong nháy mắt liền có thể chìm vào mơ màng.

Bất quá chất lượng giấc ngủ tuy tốt, nhưng hắn lại không phải thuộc kiểu ngủ sâu, chung quanh chỉ cần có chút động tĩnh gì thì hắn đều có thể dễ dàng giật mình tỉnh giấc.

Chẳng hạn như hiện tại, hắn đang ngủ yên thì bị một tiếng rên nhẹ làm bừng tỉnh.

Tiếng rên vang lên từ sau lưng, Thẩm Ngôn vội xốc chân ngồi dậy xem chuyện gì.

Đông Ly Á bên kia đang co ro, nấp mình trong chăn, chỉ chừa một đầu tóc đen ra bên ngoài, trong khung cảnh tối đen này thì nhìn thoáng qua khá là dọa người.

"Cô bị gì vậy?" Thẩm Ngôn quan tâm hỏi.

"Không sao, không có việc gì!" Trong chăn truyền đến tiếng trả lời yếu ớt, hư nhược của Đông Ly Á.

Thẩm Ngôn ngẫm nghĩ một lát, trực tiếp hỏi thẳng: "Dì cả tới thăm à?"

Đông Ly Á khựng lại, thò đầu ra khỏi chăn, biểu lộ không được tự nhiên, ngượng ngùng hỏi: "Anh...Anh làm sao biết được?"

Thẩm Ngôn tỉnh bơ đáp: "Tôi ngửi thấy mùi máu tươi."

"..."

Đông Ly Á cổ quái nhìn chằm chằm Thẩm Ngôn, hiếu kỳ hỏi: "Mùi anh là mùi chó sao, làm gì khoa trương tới mức đó?"

Thẩm Ngôn không trả lời, chỉ xích lại gần Đông Ly Á, đoạn vỗ vỗ vào vai cô nàng, "Nằm ngửa ra đi!"

"Hả?"

"Tôi kêu cô nằm ngửa ra!"

Thẩm Ngôn lặp lại một lần, sau đó nắm lấy bả vai Đông Ly Á, dịu dàng nằm ngửa ra cho thoải mái.

"Anh kêu tôi nằm ngửa ra làm gì? Tôi đau bụng, muốn nằm úp sấp cho dễ chịu."

Thẩm Ngôn không nói gì, chỉ thò tay vào trong mền, trực tiếp đặt tay lên trên vùng bụng mềm mại bằng phẳng của nàng.

Thân thể Đông Ly Á lập tức căng chặt, một cảm giác khản trương xen lẫn hốt hoảng chợt dâng lên.

Anh ấy... Anh ấy muốn làm gì? Đừng bảo là Thẩm Ngôn muốn làm chuyện ấy với mình chứ?

Nhưng mà... nhưng mà anh biết thân thích của mình đang tới mà, chẳng lẽ anh không sợ mình sẽ làm cho anh dính một thân đầy máu sao?

- - -

Chương sau: Nổi Thấp Thở của Đông Ly Á

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Nổi thấp thở của đông ly á

Một giây đồng hồ dài bao nhiêu?

Một giây đồng hồ có thời điểm rất ngắn, chỉ là chuyện xảy ra trong chớp mắt.

Một giây đồng hồ lại có lúc rất dài, có thể thừa sức khiến bạn phải suy nghĩ lung tung cả nửa ngày sau đó.

Giờ phút này Đồng Ly Á chính là đang lâm vào loại trạng thái suy nghĩ lung tung ấy. Chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn, nàng đã nghĩ đến rất nhiều tình huống, rất nhiều loại khả năng, đồng thời cũng nghĩ tới vô số hậu quả kéo theo.

Hay là thôi mặc kệ đi, không cần đầu đầu suy nghĩ gì nữa hết, cứ để Thẩm Ngôn quyết định vậy, hắn muốn làm gì thì cứ làm cái đó?

Không, không! Chuyện này khẳng định không được, chính mình còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, và lại trước đó mình đâu có suy nghĩ sẽ trao lần đầu tiên cho Thẩm Ngôn. Sao bây giờ có thể dễ dãi mặc cho anh ta muốn làm gì thì làm được?

Huống hồ thân thể cũng đâu cho phép, chẳng những di cả đang ghé thăm, mà bụng cũng đang đau âm ỉ. Như vậy mà liều mình làm chuyện ấy ắt thì quá mất vệ sinh, và lại cũng sẽ ảnh hưởng rất tệ tới sức khỏe.

Máu chốt hơn nữa, ấy là hai người các nàng đang ở trong lều vải trên đại thảo nguyên. Nếu làm xong thì kiểu gì chẳng khiến lều vải dính dấp toàn là máu và cái thứ đấy, thử hỏi ngày mai làm sao nàng có thể giải thích với người bên ngoài được? Mấy người kia toàn là người trưởng thành, để gì mà không hiểu. Các nhân viên công tác sẽ lan truyền chuyện này ra sao?

Đó là còn chưa kể, lần đầu tiên của nàng mà lại làm ở địa phương tạm bợ như nơi này thì cũng quá tùy tiện rồi.

Nhưng bảo nàng ngăn cản Thẩm Ngôn ư? Tự thân phản kháng thì không đủ sức, mà hô lớn lên gọi người tới thì khẳng định cũng không được.

Chuyện này mà làm vỡ lở ra thì cũng chẳng hay ho gì. Dù sao nàng và Thẩm Ngôn cũng là vợ chồng, ai nghe qua cũng sẽ cảm thấy là nàng không chiếm lý, người bên ngoài cũng đâu biết rõ quan hệ chân chính giữa nàng và Thẩm Ngôn.

Còn nữa, làm như vậy thì khẳng định Thẩm Ngôn sẽ rất là mất mặt, gã đàn ông này có đôi lúc khá phũ, mặc dù đáng giận, nhưng phần lớn thời gian hắn vẫn đối với nàng rất tốt. Nàng không có khả năng làm ra loại chuyện tổn thương lòng tự tôn của anh ta nghiêm trọng như vậy được.

Ám chỉ được không nhỉ? Đứng rồi, cái này hắn là thích hợp nhất. Mình sẽ dùng cử chỉ cùng ngôn ngữ ám thị cho Thẩm Ngôn biết anh ta không nên làm tiếp tới, điều kiện thân thể mình không cho phép mà. Làm như vậy thì đỡ mất mặt, Thẩm Ngôn cũng sẽ hiểu thôi.

Chỉ lo là Thẩm Ngôn không khống chế nổi mà cứ liều lĩnh ‘đòi’. Ở phương diện này, rõ ràng là ý chí của đàn ông không mạnh mẽ bằng phụ nữ, bằng không thì cũng sẽ chẳng có nhiều vụ án phạm tội h* d xảy ra như thế.

Nói đến cũng trách nàng, nếu không phải ban nãy nàng cùng Thẩm Ngôn đùa giỡn như vậy thì anh ta cũng sẽ không nổi lên phản ứng, mà không phản ứng thì sẽ không phát sinh loại tình huống khó xử như hiện tại.

Nhưng... nhưng nếu Thẩm Ngôn cứ mạnh bạo làm tới thì mình phải làm sao bây giờ? Má nó, thiệt là nhức đầu quá đi mất.

"Ừm?"

Chờ chút!

Hình như... Hình như bụng không đau nữa rồi.

Trong lúc Đồng Ly Á đang miên man suy nghĩ, bỗng nàng chợt phát hiện Thẩm Ngôn không hề có dấu hiệu đại phát thú tính gì giống như nàng tưởng tượng. Bây giờ hắn chỉ an tĩnh ngồi yên ở chỗ đó, vừa thỉnh thoảng ngáp một cái vừa chuyển tâm xoa bụng cho nàng.

Mà tay hắn cũng rất quy củ, lực đạo vừa phải, khoảng cách di chuyển cũng chỉ vòng quanh rốn và phần bụng dưới.

Kỳ diệu là hiệu quả tới thật nhanh, ban nãy bụng nàng còn co rút vô cùng đau đớn, thỉnh thoảng lại quặn lên từng cơn khiến nàng mới không nhịn nổi mà rên ra thành tiếng. Nhưng bây giờ nàng tự cảm giác cơn đau đã dịu xuống hẳn. Bụng dưới không nhói thành từng cơn cũng không lạnh ngắt nữa. Tay Thẩm Ngôn khá dày, xoa càng lâu càng khiến bụng nàng vừa ấm áp lại vừa dễ chịu.

Gương mặt xinh đẹp của Đồng Ly Á bất giác ửng hồng, nàng tự trách chính mình mới rồi suy nghĩ quá nhiều.

"Cảm ơn anh."

Ly Á chớp chớp đôi mắt to, nhu tình nhìn Thẩm Ngôn nửa ngày, sau đó mới thỏ thẻ nói lời cảm ơn nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Dù thế, Thẩm Ngôn vẫn dễ dàng nghe rõ, ban đêm an tĩnh như vậy, dù cho tiếng muỗi vo ve hay tiếng ruồi đập cánh thì cũng có thể nghe được rất rõ ràng.

"Không cần cảm ơn, cô kêu to như thế làm tôi cũng không ngủ được."

Đồng Ly Á trừng mắt, tên gia hỏa này trong đầu đều là hồ nhào à? Thời điểm này chẳng phải anh nên nói mấy câu ấm lòng một chút để dỗ dành tôi sao?

"Bình thường cô đau bụng khi tới tháng có nghiêm trọng không?"

"Hả?"

"Tôi hỏi cô, bình thường khi tới ngày kinh nguyệt ấy, tình trạng đau bụng của cô có nghiêm trọng lắm không?"

"À... Cũng bình thường thôi, có tháng đau quặn phải uống thuốc giảm đau mới đi lại được, có tháng thì chỉ đau lâm râm thôi, ráng nhịn vẫn nhịn nổi. Không phải lần nào cũng đau như mới rồi, chắc là do tôi quên chú ý hôm nay tới kỳ. Ban ngày lại uống nhiều nước đá lạnh nên tối nay mới khó chịu như thế."

Thẩm Ngôn gật gật đầu, đoạn dặn dò nàng: "Về sau vài ngày trước kỳ kinh nguyệt là cô đã nên cẩn thận giữ gìn một chút, kháng thể của phụ nữ trong mấy ngày này rất yếu, không chú ý thì đau đớn cuối cùng cũng có mình cô phải chịu thôi."

"Ừm! Tôi nhớ rồi."

"Bây giờ thấy sao, còn đau không?"

"Đã đỡ hơn nhiều rồi, nhưng thỉnh thoảng vẫn hơi nhói lên một chút."

Thẩm Ngôn khẽ nói: "Đưa tay ra đây!"

Đông Ly Á nghe lời giờ tay qua, Thẩm Ngôn nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, đặt lên một vị trí cố định ở trên bụng rồi bảo: "Cô xoa ấn nhẹ vào đây thôi, không nên dùng sức nhiều, cứ thuận kim đồng hồ mười vòng thì lại nghịch kim đồng hồ hai vòng, thấy đau thì cứ làm liên tục như vậy, nhớ được không?"

Thẩm Ngôn nói xong thì đi qua bên kia nằm xuống, đưa lưng về phía Đông Ly Á, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Đông Ly Á nhìn mà ngây ngẩn cả người, nhất thời vẫn chưa kịp phản ứng, hồi lâu sau mới thờ phỉ phò, tức giận giờ tay đâm chân, miệng không ngừng lên lút 'trù dập' sau lưng Thẩm Ngôn.

Anh là đàn ông kiểu gì vậy? Tôi đang đau bụng mà còn để mặc một mình tôi nằm đây xoa bụng, nếu như cái gì cũng để tôi tự mình làm thì tôi còn cần lấy chồng chi nữa hả?

Đáng đời anh chỉ có thể nằm đó ôm gối. Tôi cầu cho anh phải sống cô độc cả quãng đời còn lại, không bao giờ biết được tư vị phụ nữ là gì cho đáng.

"Thấy ghét!"

Đông Ly Á mắng xéo một câu, sau đó cũng tắt đèn nằm xuống.

Nàng quấn kín thân thể vào tấm chăn dày, tay phải nhẹ nhàng xoa bụng theo lời Thẩm Ngôn hướng dẫn, xoa chưa được vài lần thì rất nhanh cũng tiến vào mộng đẹp...

Sáng hôm sau.

Chưa tới năm giờ, Thẩm Ngôn đã theo thói quen sớm tỉnh lại, từ khi học được cách Luyện Khí, hẳn liền không biết rõ ngủ nướng là tư vị gì nữa. Ngày nào cũng vậy, cứ đến khung giờ này là hẳn tự nhiên sẽ tỉnh táo mở mắt, so với đồng hồ báo thức còn muốn chuẩn hơn.

Chỉ có điều hôm nay khác với ngày thường, Thẩm Ngôn cảm thấy trên lồng ngực mình nặng trĩu. Hắn cúi đầu nhìn xuống liền thấy một cánh tay trắng nõn cùng cặp đùi tròn bóng đang quàng ngang người mình.

Chủ nhân của phần thân thể gọi cảm ấy không ai khác ngoài Đông Ly Á, lúc này nửa người nàng đều đang dính sát lên trên người Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn nhẹ nhàng kéo tay chân của nàng ra, nhưng vừa đặt xuống, Đông Ly Á liền bị giật mình.

Thế nhưng nàng vẫn chưa thoát hẳn khỏi cơn buồn ngủ, mi mắt khép chặt, đầu óc mơ hồ, đoán chừng nàng cũng quên mất chính mình đang ngủ ở trong lều vải ở giữa thảo nguyên bao la.

"Mấy giờ rồi?"

"Năm giờ rồi!"

"Anh dậy sớm như vậy làm gì, tôi còn muốn ngủ, chưa muốn thức đâu."

Đông Ly Á lại vô thức quàng tay chân qua người Thẩm Ngôn, ôm chặt lấy hắn. Từ đầu đến cuối hai mắt nàng chưa từng mở ra.

Thẩm Ngôn bất đắc dĩ nói: "Cô muốn ngủ thì cứ ngủ đi, tôi có kêu cô dậy hồi nào đâu mà than thở."

"... Thôi nha, anh đừng cảm phiền làm phiền tôi nữa, để yên cho tôi ngủ đi."

Đồng Ly Á không vui lúc đầu, hàng lông mày xinh đẹp nhíu chặt lại, khóe môi mím chặt, thi thoảng lại hừ hừ vài tiếng, ra vẻ bản thân đang rất cần tập trung làm một việc quan trọng.

Thẩm Ngôn hít sâu một hơi, không thể làm gì khác hơn là đành nằm im làm cái gối ôm hình người bắt đắc dĩ cho nàng ta gác.

Hắn cứ thế ngẩn người nhìn lên nóc lều, qua một lúc lâu sau, đại khái đến sáu giờ thì Thẩm Ngôn rốt cục không chịu được nữa, hắc mặc kệ Đồng Ly Á nũng nịu lẫn lộn như thế nào cũng kiên quyết bỏ tay bỏ chân nàng ta ra, đứng dậy đi ra ngoài hít khí trời.

"Hô!"

Thẩm Ngôn dang hai cánh tay, duỗi lưng một cái, hít thở một hơi thật sâu, vui vẻ cảm thụ cỗ không khí vô cùng mát lạnh theo miệng mũi thấm vào toàn thân.

Không khí thảo nguyên buổi sáng vừa nhẹ nhàng lại khoan khoái, thật khiến người ta say mê.

Chỉ có một khuyết điểm nhỏ, ấy là sương đêm nơi đây quá nhiều. Ánh mặt trời đã lên từ sớm mà sương đêm vẫn còn nặng trĩu trên đầu ngọn cỏ, trời thì lạnh nên hầu hết mọi người đều mặc áo khoác tay dài. Đi qua đi lại một lúc liền khiến ống quần và tay áo thấm ướt một mảng lớn.

Bất quá điều này cũng không phải là vấn đề gì lớn, so với cảnh đẹp thiên nhiên rạng rỡ trước mắt thì đây chỉ là một tí vết nho nhỏ mà thôi.

Những thành viên khác của « Hoa Dạng Thiếu Niên » đoàn vẫn chưa dậy, tổ tiết mục bên kia thì ngược lại đã có không ít người đi tới đi lui chuẩn bị thiết bị cho ngày làm việc mới. Vài nữ nhân viên thì đang ngồi xõm ở bên bờ sông rửa mặt mũi.

Trong số các nhân viên đang ở ngoài lều, có một người chính là camera-man phụ trách đi theo Thẩm Ngôn. Vừa nhìn thấy Thẩm Ngôn xuất hiện, anh ta rõ ràng ngạc nhiên ra mặt. Vốn người nọ còn đang đánh răng, nay vội lau rửa qua loa rồi nhanh chóng trở lại trên xe lấy máy quay phim, sau đó chạy tới chỗ Thẩm Ngôn, tiếp tục công việc ngày thường.

Thẩm Ngôn thấy vậy liền bật cười, hỏi đùa anh ta: "Sớm như vậy liền bắt đầu quay em rồi sao? Nè anh trai, em nói chứ, tổ tiết mục hẳn là nên tính thêm tiền công tăng ca cho hai ta mới phải."

Anh chàng quay phim nọ là người đàn ông đã gần ba mươi tuổi, nghe vậy chỉ ngượng ngùng cười cười chứ không trả lời.

Thẩm Ngôn chỉ vào bàn chải đánh răng đang vắt tạm trong túi áo của anh ta, tốt tính khuyên: "Vẫn còn sớm mà, cũng không có việc gì gấp gáp, em thấy anh vẫn là nên đi rửa mặt xong xuôi trước đi, lúc này khẳng định không có ai xem đâu. Sớm thế mà có ai ngồi xem phát trực tiếp thì khẳng định kẻ đó là biến thái rồi. Xem xem, mặt anh vẫn còn dính kem đánh răng kia."

Anh chàng camera-man nọ lung túng lấy tay quẹt sơ qua khóe môi, hàm hồ cười cười lắc đầu, vẫn không nói chuyện gì.

Thẩm Ngôn tiếp tục khuyên nhủ: "Đi thôi, bộ dạng anh thế này em nhìn cũng thấy áy náy. Anh đưa máy quay đây cho em, em có thể tự mình quay trước, lát nữa lại nhờ anh sau."

Lần này Thẩm Ngôn không chờ anh chàng nọ cự tuyệt, lập tức chủ động gỡ dây máy ra khỏi cổ anh ta. Một tay giữ máy, tay còn lại đẩy lưng anh ta về phía bờ sông, miệng liên hồi thúc giục anh ta mau mau vệ sinh cá nhân đi, bản thân hắn thì vác theo máy quay phim lên vai rồi quay lưng đi thẳng ra xa.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Tay không bắt thỏ

"Ngịch tử, dám nói vi phụ là biến thái à? Về nhà lão tử lột da ngươi."

"Thẩm lão sư dậy sớm quá ha?"

"Thẩm lão sư, sáng sớm tốt lành."

"Thằng nhỏ nhà tôi quả nhiên thiên sinh lệ chất, sáng sớm ra chưa chải đầu rửa mặt gì mà vẫn đẹp trai như vậy."

"Hello Thẩm lão sư, anh dậy sớm ghê. Em thấy anh nói không sai chút nào luôn, dậy sớm như vậy để xem livestream thì tuyệt đối là biến thái, nhưng em khác bọn họ, căn bản cả đêm qua em không ngủ."

"Thẩm lão sư, bọn tui muốn nhìn thấy mặt của anh kia, anh có thể tôn trọng cái máy quay đắt tiền đó một chút được hay không? Nó không phải dùng để

quay dề, quay trời, quay chim, quay đất đầu mà."

"Thảm lão sư, anh từ từ thôi, đừng có lắc ống kính nhanh như thế nữa, em nhìn mà chóng mặt hoa mắt muốn nôn luôn rồi nè."

"Nghịch tử, ngươi không mau mau quay về trong lều bồi thê tử, tranh thủ thời gian sớm nói đôi tông đường cho Thảm gia đi, mới sáng ngày ra đã đi dạo ngắm cây ngắm cỏ làm cái gì, mau cút về lều cho vị phụ nhanh lên."

"Ui chao, em cũng muốn tới thảo nguyên ngắm bình minh với anh. Thảm lão sư, i love you."

"Thảm lão sư, ngày mới vui về nhé."

"...."

Trên video livestream của Thảm Ngôn, mọi người vẫn đang bình luận vô cùng rôm rả. Bây giờ chỉ vừa qua 6 giờ, thế nhưng lượt xem đã chạm mốc 50 vạn, Thảm Ngôn nhìn mà lắc đầu không thôi, dám cá phải đến hơn 90% trong số này toàn là cú đêm, thức một mạch tới bây giờ còn chưa thèm đi ngủ chứ chẳng được mấy kẻ đang hoang dâm sớm. Người chân chính ngủ sớm dậy sớm hẳn còn bận rộn bao nhiêu việc chứ ai rảnh đầu mà mới sáng ngày ra đã mở mạng xem livestream của một chương trình giải trí.

Thảm Ngôn cứ đi lang thang về phía trước, hẳn cũng không hứng thú tự quay chính mình giống như lời cam kết ban nãy với anh chàng camera-man kia. Hắn vác máy quay phim trên vai, sau đó cứ đi loang quanh khắp thảo nguyên mà không có phương hướng rõ rệt gì.

Có người nói, chưa thấy qua đại dương thì vĩnh viễn không biết rõ con người nhỏ bé như nào giữa đất trời bao la.

Thảm Ngôn lặng lẽ bỏ sung, không chỉ mỗi biển cả, mà đứng giữa thảo nguyên cũng có thể cảm nhận y hệt như thế.

Một bên là nước biển xanh thẳm, một bên là đồng cỏ xanh biếc. Cái nào cũng thừa sức khiến con người cảm thấy mình thật là yếu ớt khi so sánh với thiên nhiên.

Thảm Ngôn lại đi thêm trong chốc lát nữa, lúc này mặt trời từ phía đông đột ngột nhô cao lên.

Trên thảo nguyên, mặt trời mọc cũng rất có phong cách, hệt như một hán tử thô ráp làm gì cũng phóng khoáng và trực tiếp. So với mặt trời mọc ở vùng biển là hai thái cực hoàn toàn khác nhau.

Muốn ngắm bình minh trên biển rất dễ dàng, bởi vì ánh dương nơi đây dâng cao theo một quá trình bài bản. Trước tiên là từ từ phát ra một luồng quang mang, sau đó dần dần ngoi lên từng phần từng phần một, cuối cùng mới chậm rãi lên hết cả quả cầu tròn.

Còn mặt trời mọc trên thảo nguyên lại khác biệt hoàn toàn. Tựa như đang chơi trò trốn tìm, trước đó còn không có nửa điểm dấu hiệu, thế nhưng chỉ chớp mắt sau nó lại đột nhiên lộ ra. Cũng đừng trông chờ vào tia nắng dịu dịu, ôn hòa, dần trải từ xa tới gần của mặt trời nơi đây làm gì. Nó vừa lên là lập tức chiếu đến chói chang. Có dùng kính không dùng kính râm mà muốn ngăn đầu xem? Cẩn thận tia nắng chói này chọc mù mắt chó của ngươi!

Thảm Ngôn đã đi bộ được gần năm sáu cây, thấy nắng đã lên bèn quay người dự định trở lại khu cắm trại dã ngoại lúc trước. Đúng lúc này, hắn chợt trông thấy một vật nhoáng qua bên trong bụi cỏ cách đó không xa, nhìn kỹ lại thì ra là một con thỏ béo núc ních màu xám tro đang ngang nhiên đứng lại nhìn chăm chăm vào hắn.

"Mới sáng sớm đã thấy được lộc. Từ đâu ra một con thỏ béo thế này? Chà, lại còn không thèm chạy? Dù phách lối đấy!"

Thảm Ngôn khề lăm bầm vài câu, sau đó thả máy quay phim trong tay xuống đất, rón rén đi chuyển tới chỗ con thỏ béo ú nọ.

Ở trên mạng lúc này.

Bởi vì máy quay phim đã bị Thảm Ngôn tiện tay đặt xuống đất, cho nên trong màn ảnh không thể nhìn thấy Thảm Ngôn hay con thỏ kia nữa, chuyện này khiến người xem cực kỳ sốt ruột.

"Thảm Ngôn, bọn tôi đang muốn xem trực tiếp mà, tay không bắt thỏ là cảnh quay đặc sắc như nào, cậu bỏ máy quay phim xuống đất làm gì hả?"

"Nghịch tử, ngươi muốn vị phụ tức chết mới vừa lòng đúng không?"

"Thảm lão sư, anh đừng vô tâm như thế, em cũng muốn xem anh bắt con thỏ mà."

"Không có động tĩnh gì hết cả nhà nhí, lẽ nào Thảm lão sư thất bại, con thỏ chạy mất rồi à?"

"Thỏ hoang cũng là động vật cần bảo hộ, loại này cũng có thể tùy tiện bắt được sao? Hiện tại mình tỉnh vì muốn gây sự chú ý mà đúng là dám dùng bất cứ thủ đoạn gì. Thiệt đáng xấu hổ!"

"Thảm Ngôn, anh camera-man, hu hu, mọi người đi đâu cả rồi? Tui muốn được thấy mặt con thỏ!"

"Ê ê, chờ đã, hình như có một kẻ kỳ quái vừa trà trộn vào trong số chúng ta."

"Lầu trên bót xàm ngôn đi. Nói thô hoang là động vật cần được bảo vệ mà không thấy ngưng miệng à? Tin không ba ba đánh nát móng cho người bót ngu đi, má nó, phát ngôn nghe còn thấy tức mình hơn cả thằng nghịch tử nhà ông đây."

"Hỏi thiệt lầu trên ngu lâu năm hay mới ngu gần đây thế? Giống thô xám đó là một trong số loài động vật gây tai vạ không nhỏ trên thảo nguyên đấy, là kẻ thù khiến đất đai bị hoang mạc hóa, xói mòn đất, chúng còn ăn sạch rau cỏ và phá phách vụ mùa của người nông dân nơi đây. Nước ngoài họ còn bỏ số tiền hàng triệu đô ra để xử lý bọn thô xám này nè, từ bao giờ mà bọn nó trở thành động vật cần được bảo hộ mà tôi không biết vậy?"

"Thì cứ coi như con thô không phải động vật cần được bảo hộ đi, nhưng nó nhỏ bé đáng yêu như vậy mà anh chàng họ Thẩm kia cũng nỡ bắt sao? Đúng là độc ác!"

"Sao cái mùi bạch liên hoa nó nồng nặc thế này nhỉ? Ai kéo tôi ra khỏi vùng bùn này với?"

"Thứ miễn lỗi cho tại hạ không thể gia nhập thảo luận chủ đề thiếu não này được, miễn cho tên nghịch tử nhà tại hạ cho rằng tại hạ cũng bị kéo xuống ngu xuẩn hệt như lầu trên rồi."

"..."

Chương sau: Thẩm Ngôn Ca, Anh Thấy Thế Nào?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Thẩm ngôn ca, anh thấy thế nào?

Cộng đồng mạng vẫn đang tranh luận không ngớt ở trên video livestream của Thẩm Ngôn, mà trong khi bọn họ đang lờ qua tiếng lại ‘múa phím’ thì đúng lúc này, Thẩm Ngôn đã thành công mang theo con thô béo ú nó quay lại.

Khung hình trong ống kính lập tức thay đổi. Thẩm Ngôn giờ thoảng con thô ra cho mọi người thấy, sau đó lại lắc lư máy quay trên vai, tùy tiện thu hình ảnh trời mây cây cỏ cho khán giả nhìn.

Một tay mang theo con thô, một tay vác máy quay phim, Thẩm Ngôn vui vẻ đi về phía lều trại dã ngoại.

Con thô này dễ bắt hơn nhiều so với hần tưởng tượng, có lẽ là do nó quá mập, dẫn đến phản ứng chậm chạp, hần vừa bay nhào qua một cái là lập tức đề đĩnh nó.

Đương nhiên, trong này cũng phải kể đến tố chất thân thể khá tốt của hần. Đổi lại là người bình thường, coi như con thô phản ứng chậm một chút thì đoán chừng cũng rất khó tóm được.

Tính đến hiện tại thì Thẩm Ngôn đã chăm chỉ Luyện Khí được hơn một tháng, mặc dù không cách nào cải biến hoàn toàn thể chất của hần, biến hần trở thành Superman lên trời xuống đất được, nhưng chỗ tốt của việc Luyện Khí vẫn tương đối rõ ràng.

Vô luận là tinh lực, khí lực, thể lực, sức chịu đựng, tốc độ, tốc độ phản ứng... đều tăng lên trên diện rộng. Tuy rằng hần vẫn chỉ là một người bình thường chứ không phải siêu nhân, nhưng rõ ràng tố chất thân thể của hần đã là sự tồn tại cao cấp nhất trong loài người.

...

Vừa thấy Thẩm Ngôn xuất hiện ở khu vực cắm trại, anh chàng camera-man kia liền sốt ruột chạy tới, tiếp nhận máy quay phim trong tay Thẩm Ngôn, tiếp tục công việc dang dở lúc sáng của mình.

Tổng Đan Đan lúc này vừa vịn từ trong lều vải đi ra, nhìn thấy con thô trong tay Thẩm Ngôn thì ngạc nhiên hỏi: "Béo thế, ở đâu ra em có con thô lớn vậy?"

Thẩm Ngôn cười cười, trả lời: "Ban nãy em ra ngoài đi tản bộ, tiện tay bắt được."

"Em cũng thật là trâu, thô xám mà cũng bắt được à? Lợi hại!"

Tổng Đan Đan mỉm cười, giờ ngón tay cái về phía hần, thật lòng khen ngợi. Đợi Tổng Đan Đan đi lên xe thương vụ lấy đồ rửa mặt, Thẩm Ngôn mới quay lưng trở về lều của mình, không ngờ trùng hợp chạm phải Tổng Tổ Nhi đang lò dò đi ra. Hiên nhiên nàng mới vừa tỉnh ngủ, khuôn mặt nhỏ vẫn đang nhăn nhó vì nắng nhử vào mắt, bất quá vừa trông thấy Thẩm Ngôn và con thô mập mạp trong tay hần, ngay lập tức cô nàng liền lấy lại tinh thần.

"Thẩm Ngôn ca Thẩm Ngôn ca, đưa nó cho em xem với, con thô này béo quá."

Thẩm Ngôn nghe vậy bèn giờ con thô xám đó lên cho Tổng Tổ Nhi xem.

Tổng Tổ Nhi thích thú ngắm nhìn con thỏ béo nọ, loài động vật này tốt xấu như thế nào không bàn tới, nhưng đúng là dựa trên tướng mạo thì thực sự khó mà làm cho người ta chán ghét được. Bộ lông vừa dày vừa xù, mặt mũi nom cũng không hung dữ, tóm lại là nhìn rất mạnh.

"Thảm Ngôn ca, anh bắt được nó ở đâu vậy?"

Thảm Ngôn chỉ tay về một hướng: "Ngay lùm cây phía trước kia thôi."

"Anh dùng tay không bắt nó ấy hả?"

"Ừm!"

"Oa, thật lợi hại." Tổng Tổ Nhi cảm thán một câu, sau đó vui vẻ nói tiếp: "Thảm Ngôn ca, anh đưa nó cho em ôm một lát đi."

Thảm Ngôn lắc đầu, "Nó bẩn lắm, em ôm nó làm gì."

"Bẩn sao? Em thấy nó đâu bẩn, nhìn đáng yêu lắm mà."

"Em cảm thấy thú hoang như nó sẽ chú ý đến việc vệ sinh thân thể à? Không chừng trên thân đều là bọ chét ký sinh trùng, không biết bao lâu rồi nó không tự giác lội nước cho sạch, và lại giống loài này đi ị chắc chắn sẽ không chùi đít đâu."

Tổng Tổ Nhi nghe thế liền nhú mày, bất đắc dĩ nói với Thảm Ngôn: "Thảm Ngôn ca, anh có cần miêu tả rõ hiện thực tàn khốc như thế hay không, anh mà cứ nói chuyện thẳng thắn vậy thì sẽ không tìm được bạn gái mất."

Thảm Ngôn phì cười, đang định trả lời cô nàng thì đột nhiên ánh mắt chạm phải một nơi không nên nhìn thấy.

Tổng Tổ Nhi lúc này vẫn còn mặc đồ ngủ, là một cái váy hai dây bằng lụa màu trắng sữa. Bởi vì nàng đang ngồi xổm dưới đất ngắm con thỏ nên cổ áo hoàn toàn rũ xuống, những gì cần che đều lộ rõ ra.

Ở cái góc độ này của Thảm Ngôn, có thể nói là nhìn không sót một cái gì.

Đây cũng là nguyên nhân khiến hân sững người lại. Thật không nghĩ tới mấy đứa nhỏ mới 17 tuổi như cô nàng mà đã phát triển lớn tới vậy rồi, hiện tại quả nhiên là thiếu niên phát dục cực kỳ tốt.

"Thảm Ngôn ca, anh làm sao thế?" Tổng Tổ Nhi tương đối nhạy cảm, rất nhanh liền nhận ra Thảm Ngôn đang mất tự nhiên.

"Không có gì, nó nặng quá nên anh khom lưng hơi mỏi thôi!"

Thảm Ngôn nhẹ nhàng thốt lên một câu sau đó xoay người đứng dậy.

Tổng Tổ Nhi khựng lại một chút mới kịp phản ứng, cô nàng vội đưa tay lên chỉnh lại cổ áo, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hồng rực một mảng.

Bất quá sự ngượng ngùng rất nhanh liền tan đi, nghĩ đến thái độ vừa rồi của Thảm Ngôn, đột nhiên cảm giác có chút buồn cười.

"Thảm Ngôn ca, anh thấy thế nào?"

Tổng Tổ Nhi to gan thử hướng về phía Thảm Ngôn hô lớn một câu, không ai biết trong lòng ngực của nàng trái tim đang nhảy loạn "thình thịch thình thịch" dữ dội cỡ nào. Sự to gan vừa rồi dường như chỉ trong nháy mắt liền biến mất không thấy tăm hơi. Tổng Tổ Nhi vội lui về lều vải của mình, gương mặt trắng nõn yêu kiều vùi sâu vào chăn, nàng đá đá chân, khuôn mặt đỏ bừng như ráng lửa.

--

Chương sau: Em Không Tin Tay Nghề Của Chị

--

Tiểu cô nương bây giờ thiệt là bạo dạn:))) Xung quanh các huynh đệ ti muội có hay gặp tiểu cô nương nào em – chưa – 18 mà cũng thoải mái vậy không =)))

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Em không tin tay nghề của chị

“Có cái gì vui để xem à? Anh bỏ lơ thứ gì sao?” Lôi Gia Âm đứng ở trước cửa lều, xoay xoay cổ nghe răng rắc thành tiếng, miệng ngáp liên hồi. Vừa rồi anh ta còn ở trong lều, vốn không thấy gì, chỉ là nghe được tiếng của Tổng Tổ Nhi nên mới tò mò lên tiếng bắt chuyện mà thôi.

Thẩm Ngôn bình tĩnh đáp: “Cô bé hỏi tôi thấy con thỏ béo ú này có đẹp hay không?”

Lôi Gia Âm nghe vậy liền bị hấp dẫn sự chú ý, nhìn thấy con thỏ béo trong tay Thẩm Ngôn thì vui vẻ đi qua chỗ hắn, “Cậu bắt con này ở đâu thế, tổ tiết mục có cả dụng cụ để bắt thỏ à?”

Thẩm Ngôn thờ dãi, đáp: “Bắt bằng tay thôi, lần thứ ba rồi đây.”

“Hả, cái gì lần thứ ba? Cậu bắt được ba con thỏ rồi sao?”

“Tôi đã trả lời vấn đề này được ba lần rồi” Thẩm Ngôn bắt đầu dĩ nói, tiếp đó hắn giơ con thỏ trong tay lên, lớn tiếng nói: “Tất cả mọi người nghe cho kỹ nhé, con thỏ mập đây là vừa rồi tôi bắt được trên sườn núi, là dùng tay không mà bắt đó.”

Lôi Gia Âm, Tổng Đan Đan, Tổng Tổ Nhi, ba người nghe vậy đều bật cười to.

“Bất như thế nào hay bắt ở đâu không quan trọng, quan trọng nhất là giờ chúng ta làm món gì để ăn đây? Thế nào, tiểu béo này cũng phải nặng tầm mười cân là ít nhì.”

Thẩm Ngôn cười nói: “Em thích cách suy nghĩ của chị đấy, các cô bình thường khi nhìn thấy thỏ toàn phản ứng là bảo nó đáng yêu, chứ không phải bảo là ăn như thế nào, mà nói đi cũng phải nói lại, xem ra tâm lý của chị cũng có chút biến thái đấy.”

Lôi Gia Âm cười ha ha, hào hứng hùa theo: “Phải rồi, tuyệt đối là tâm lý biến thái hay đại khái là bệnh tâm thần đi.”

“Hai người các cậu mới là bệnh tâm thần, các cậu đúng là loại ‘tư duy thẳng nam’ (1) mà trên mạng người ta hay nói.”

“Sắt thép thẳng nam!”

"Hộp kim titan thẳng nam!"

Đông Ly Á, Lưu Sư Sư, Cổ Lệ Na Trát người trước người sau cùng đi tới, ba mỹ nhân thay nhau trêu chọc Thẩm Ngôn và Lôi Gia Âm. Sau đó tự nhiên ngồi xuống bên người Thẩm Ngôn, giờ ngón tay thon dài ra chọc chọc vào mặt con thỏ xám nọ.

Thẩm Ngôn để các nàng chơi đùa một hồi, sau đó mới nhắc con thỏ đứng dậy: “Thôi không giỡn nữa, để tôi nhanh làm cơm, hôm nay còn phải lên đường tiếp nữa.”

Cổ Lệ Na Trát liếm môi, hỏi: “Sáng nay chúng ta ăn cái gì?”

Thẩm Ngôn giơ con thỏ lên lắc lắc.

Lưu Sư Sư kinh ngạc hỏi lại: “Thật sự là muốn ăn nó sao?”

Thẩm Ngôn trả lời: “Tôi có bảo là mình nói giỡn à?”

“Quá tàn nhẫn đi.” Lưu Sư Sư khẽ thốt lên.

Thẩm Ngôn thần nhiên đáp: “Nếu cô sợ thì lát nữa đừng ăn là được.”

Lưu Sư Sư rất nhanh liền buông con thỏ ra, giơ tay lên kéo ngang miệng, ra ý là tôi đã khóa miệng lại rồi, một bộ dáng yên tĩnh như thể này giờ mình chưa hề nói gì.

Tổng Đan Đan ở bên cạnh nói: “Thẩm Ngôn, mới sáng sớm cũng đâu thể ăn nhiều thứ như vậy, và lại cũng không đủ thời gian, cậu trước cứ giữ nó lại đi đã, chờ có thời gian lại làm sau. Sáng nay mọi người muốn ăn gì để chị nấu nào.”

Thẩm Ngôn nghĩ thấy cũng đúng, tất cả mọi người đều mới rời giường, lập tức ăn đồ nhiều dầu mỡ cũng không tốt, hơn nữa hôm qua vừa mới chén đầy bụng thịt dê xong, sáng nay vẫn là nên ăn cái gì nhẹ nhàng, đơn giản thì ngon miệng hơn.

“Chị Đan Đan nghỉ ngơi đi, để em nấu là được rồi.”

Thẩm Ngôn vừa nói vừa đi đến gần bờ sông, trực tiếp rửa ráy khắp một lượt cả người con thỏ xám xám bẩn bẩn ấy.

Tổng Đan Đan nghe vậy bèn bảo: “Không có gì, chị cũng đâu mệt.”

Thẩm Ngôn không quay đầu lại, chỉ đơn giản đáp: “Không phải là em sợ chị mệt, chủ yếu là em không tin tưởng tay nghề của chị thôi.”

“Ha, được lắm. Chị đây cũng muốn nổi nóng rồi. Nè nè, ba người các cô đừng có quay lưng phui mờ đi, mau ra mặt hộ tôi, bộ ở nhà một chút địa vị cũng không có hay sao hả?” Tổng Đan Đan vội tóm tay Đông Ly Á, Lưu Sư Sư cùng Cổ Lực Na Trải lại.

Ba cô gái, người thì nâng trán, kẻ thì ôm mặt, cô nàng còn lại thì quay đầu đi. Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, ý nói: “Chị bó tay thì tại em cũng bó tay thôi. Ai mà trị được cái miệng của anh ta chứ?”

...

“Anh làm gì mà tra tấn nó lâu vậy?”

Đông Ly Á đi tới bên người Thẩm Ngôn, ngồi xổm xuống vỗ vỗ cánh tay của hắn, tò mò hỏi.

Làm thịt dê giết con thỏ, điều này cũng không có gì, miễn đừng giết chó giết mèo thì sẽ không ai nói gì hết.

Nhưng tốt hay xấu đều không biết được, người bình thường mà làm như thế đôi lúc đã đủ dậy sóng, huống chi là một người nổi tiếng.

“Tắm rửa cho nó sạch sẽ thì các cô mới ôm chơi được.” Động tác trên tay Thẩm Ngôn vẫn không ngừng, hần cũng không ngừng đầu lên, chỉ nhàn nhạt trả lời.

Đông Ly Á nghe xong liền ngẩn người ra, một lúc sau mới nở nụ cười tươi rói, nàng quay lại nói với Tống Đan Đan: “Kỳ thật Thẩm Ngôn nhà bọn em cũng rất biết quan tâm đến người khác mà chị, chẳng qua là do cách thể hiện quá mạnh mẽ thôi.”

Tống Đan Đan cười ha ha. Không bình luận gì về mối quan hệ đặc biệt của mấy người trẻ tuổi này.

Thẩm Ngôn tắm sạch cho con thỏ béo đó xong liền nhét vào tay ba người Đông Ly Á, dặn dò các nàng cách chơi với nó để không bị nó cắn hay cào trúng. Sau đấy liền quay về xe tìm đồ nghề dụng bếp lò lên chuẩn bị làm điểm tâm.

Tống Đan Đan thấy vậy liền đi tới bên cạnh hần, đoạn mỉm cười trêu: “Chị nghe nói là tay nghề của em tốt lắm nên cố ý đến đây học hỏi nè, mong rằng em không từ chối.”

Thẩm Ngôn ăn ngay nói thật: “Đương nhiên không từ chối, trình độ của em hiện tại nếu muốn cũng hoàn toàn đủ tư cách trở thành sư phụ của người khác. Nếu chị muốn học thì em sẵn sàng hướng dẫn thôi.”

Tống Đan Đan phì cười: “Sao chị lại cứ có cảm giác mèo khen mèo dài đuôi ấy nhỉ, bất quá nhận thức cũng tương đối cao. Được lắm, chị theo em học.”

Thẩm Ngôn cười cười, không có ý định giải thích. Lời hần nói vốn là sự thật, đầu bếp đẳng cấp Tông sư không phải là thứ mà người quen nấu ăn hay thậm chí là nấu ăn giỏi bình thường có thể so sánh. Đứng ở độ cao không giống nhau nên nhận thức đương nhiên cũng không giống nhau.

“Để nấu sọi mỳ ngon thì chị phải nhớ: ba phần ở sọi mỳ, bảy phần ở nước dùng. Nước dùng thì tùy khẩu vị của người ăn mà nêm nếm đậm đà hay thanh đạm, nhưng nói chung, nước dùng chính là yếu tố quyết định rất lớn tới chất lượng của tô mỳ. Dĩ nhiên, sọi mỳ cũng là thứ không nên xem nhẹ. Nước dùng thì lát em chỉ chị nấu sau, bây giờ chúng ta sẽ chuẩn bị mỳ trước đã.”

Thẩm Ngôn vừa nói vừa nhanh tay chuẩn bị các nguyên liệu cơ bản.

“Sọi mỳ nên tron nhẵn, đồng thời phải mềm nhưng không nhuyển, co giãn nhưng không được thô ráp, cứng sượng. Muốn làm được điều này thì bột mì là thứ quyết định chủ yếu nhất. Thế nhưng các loại mỳ làm sẵn hiện tại đều khó mà đáp ứng được nhu cầu này, vậy nên chúng ta chỉ có thể nhào bột thủ công thì mới tạm ổn.”

Thẩm Ngôn đổ bột mì từ trong túi ra, mấy ngón tay nhẹ nhàng di chuyển, không bao lâu sau, ở giữa liền xuất hiện một cái hồ tròn nhỏ, hần đổ nước vào đó rồi bắt đầu mạnh tay nhào bột.

Hần trộn đều bột mì với muối và nước, nhào đều tay tới khi bột khô hần thì bắt đầu chậm rãi vẩy một ít nước vào, sau đó canh kỹ để hỗn hợp bột lúc này không quá khô hoặc quá nhão.

Rất nhiều người cảm thấy nhào bột mì rất đơn giản, kì thực lại không phải, vẩy nước nhiều hay ít, cường độ nhào bột mì mạnh hay nhẹ, cán bột quá dày hay quá mỏng... đều sẽ ảnh hưởng đến hương vị của món mỳ.

Tay nghề của Thẩm Ngôn tất nhiên là không cần nói thêm, mì vắt trong tay hần cứ được cán dài ra rồi gấp lại, lặp đi lặp lại nhiều lần, bởi vì nếu bột mà không được cán kỹ thì sọi mỳ sẽ khá vữa, không thể dẻo dai được.

Mới đầu Tống Đan Đan còn không thèm để ý, chỉ cho là Thẩm Ngôn đang bốc phét và làm ra vẻ lãnh nghệ, nhưng nhìn một lát cô liền giật mình thay đổi suy nghĩ, phát hiện ra Thẩm Ngôn vậy mà quả thật có tay nghề.

Không nói những cái khác, chỉ riêng việc tự tay nhào bột để làm sợi mỳ này cô chưa chắc làm được.

“Sao việc này mà em cũng biết vậy, hơn nữa còn có thể làm tốt như thế?” Tống Đan Đan không nhịn được liền hỏi.

Thẩm Ngôn không trả lời vấn đề của cô, chỉ chuyên tâm hướng dẫn: “Nhào bột mì thì chị nhất định phải chú ý tỉ lệ giữa bột mì và nước, chú ý cả nhiệt độ của nước nữa. Chị dùng tay vào tô nước trước mặt mà xem. Việc này thì không có số liệu đo đạc chính xác nào hết bởi vì tùy từng loại bột mì khác nhau mà số lượng nước vậy vào sẽ khác biệt. Cho nên chủ yếu là dựa vào cảm giác của mình thôi, chị dùng tay mà cảm nhận. Đây, chị bóp mạnh cục bột để cảm nhận đi. Để vắt mì वो lại không mềm không cứng, co giãn, có hình mà không nát thì đây là quy cách tiêu chuẩn nhất, mà muốn được vậy thì chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm tích lũy, không thể đi đường tắt.”

Tống Đan Đan gật gật đầu, một bộ dáng khiêm tốn học hỏi.

Giờ phút này không chỉ có Tống Đan Đan, Đông Ly Á, Lưư Sư Sư.... mà ngay cả các thành viên khác của đoàn « Hoa Dạng Thiếu Niên », thậm chí vài nhân viên công tác cũng tụ tập đến nhìn, vừa xem Thẩm Ngôn giảng lý thuyết vừa coi hẳn thực hành ngay tại chỗ.

Bởi vì có kỹ năng thụ nghiệp cấp Tông sư nên Thẩm Ngôn ‘giảng bài’ rất đơn giản dễ hiểu lại không kém phần sinh động, thú vị.

Cho dù là người không một chút hứng thú đối với việc nấu nướng như Tống Tổ Nhi cũng cực kì nghiêm túc lắng nghe.

(1) Tư duy thẳng nam: từ lối ngôn ngữ mạng Trung, dùng để chỉ những anh chàng nói năng bộc trực, hay phũ, thẳng như ruột ngựa, EQ tương đối thấp, không biết nịnh bợ hay dỗ ngọt phái nữ, dễ làm méch lòng đối phương.

“Hợp kim titan thẳng nam” hay “sắt thép thẳng nam” chỉ là kiểu nói đùa hùa theo của Lưư Sư Sư, Cổ Lệ Na Trát... Như kiểu người Việt mình hay bảo là:

- Hoàn toàn đồng ý!

- Hoàn toàn chỉ ý!

- Hoàn toàn thép ý!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Tôi Không Tin

Video livestream của Thẩm Ngôn ở trên đài truyền hình Tương Nam.

So với thời điểm sáng sớm, hiện tại số lượng người xem đã khôi phục lại không ít, lúc này đã có hơn hai trăm bảy mươi ngàn người đang theo dõi video của hắn, chiếm vị trí thứ nhất ngang với video của Lưu Sư Sư.

Nếu chỉ dựa theo số liệu thống kê về lượt xem thì không nhìn ra Thẩm Ngôn dẫn trước bao nhiêu, giống như giữa tám thành viên không mấy chênh lệch khoảng cách.

Nhưng trên thực tế, nếu tính về số lượng bình luận thì bảy người khác kém xa so với Thẩm Ngôn, nếu không muốn nói phũ hơn là thậm chí cả bảy người cộng lại cũng không bằng một mình hắn.

Trước mắt, trong khung chat trên video của Thẩm Ngôn vẫn đang vô cùng náo nhiệt.

Dù rằng Thẩm Ngôn khác hẳn bảy thành viên còn lại, rất ít khi giao lưu với khán giả thông qua ống kính, không như Đông Ly Á hay Tống Tổ Nhi vẫn thường xuyên nhìn thẳng vào màn hình mà nói chuyện với người xem. Thế nhưng cộng đồng mạng vẫn tự mình bình luận sôi nổi cực kỳ.

Bọn họ thích xem kênh của hắn bởi vì họ luôn cảm thấy Thẩm Ngôn sẽ mang đến cảm giác kinh hi cho người khác, thậm chí dù hắn chỉ nói một câu băng quơ nào đó thì đôi khi câu nói đấy cũng mang một ý nghĩa đặc thù, ấy là còn chưa kể lời Thẩm Ngôn phát ra thường xuyên có ẩn ý, mà đa phần là cực kỳ hài hước, kiểu không phải cố tình tỏ ra là ‘tôi đang đùa giỡn’, nhưng cái nét mặt nghiêm túc lại nói ra mấy lời ‘muối mặn’ khiến người ta còn thấy buồn cười hơn.

Thật ra kiểu người như Thẩm Ngôn vốn không phải hiếm lạ gì trong cuộc sống, nhưng thật sự là hiếm lạ ở trong giới giải trí. Cộng đồng mạng đã quen xem các minh tinh vui vẻ, thân thiết với fan và các khán giả, cho nên khi thấy một người bỗng dưng đi đường lối khác hẳn so với các ngôi sao khác thì thấy rất mới mẻ và thú vị.

“Mẹ ôi, tôi thích nhìn ảnh nghĩ gì nói đó giống vậy ghê, lúc ảnh báo trình độ của mình thừa sức làm sư phụ của người khác rồi ấy, đầu gối tôi cũng muốn khụy xuống, gọi to hai tiếng ‘sư phụ’ ngay và luôn.”

“Đúng là tư duy thẳng nam, người bình thường khó mà theo được. Nhưng như vậy sẽ khiến các cô gái xung quanh tức chết mất.”

“Thôi đi, tôi thì thấy thà cứ như Thẩm Ngôn, đáng sợ nhất là đàn ông miệng lưỡi dẻo quẹo kia, chẳng biết lúc nào anh ta nói thật, lúc nào không. So ra như thế thì thà người thẳng tính còn hơn.”

“Cảnh báo gấp, nhân viên phía trước xin chú ý, Thẩm lão sư lại bắt đầu mạnh mẽ bức người rồi.”

“Một ngày không nhìn thấy Thẩm lão sư trang bức thì ngày đó em liền khó chịu toàn thân mà.”

“Ngịch tử nhà tôi không ngờ còn có tay nghề xịn như này, thật không uống công tôi yêu thương nó.”

“Má nó, không ngờ có một ngày tôi không ngủ nướng, mới sáng ra đã ngồi đây chăm chú xem một người đàn ông khác dạy cách làm mì. Đầu óc tôi hổng chắc rồi.”

“Hoàn toàn nghiêm túc nghe không sót một chữ, thân là người nấu ăn không tệ, em tự nhận thấy mình trình độ nấu nướng của Thẩm ca chính xác là ép chết người mà...”

“Em khác lâu trên, em là một kẻ chỉ biết nấu mì ăn liền, bình thường nấu mỳ sợi làm sẵn em còn lười, thế mà bây giờ cũng không nhịn được ngồi nghiêm túc nghe Thẩm Ngôn giảng. Em chắc chắn là trúng độ của Thẩm lão sư rồi...”

“Dáng vẻ Thẩm Ngôn nấu nướng vô cùng đẹp mắt, đúng là chồng nhà người ta chưa bao giờ khiến tui thất vọng.”

“Mọi người tránh ra, đứng ai tranh với tui. Tui cấm cộc sẵn ở đây rồi, đợi một năm sau Thẩm Ngôn ly hôn xong thì tui nhất định sẽ cầu hôn ảnh, tài khoản tiết kiệm của tui cũng đã để dành đủ rồi.”

“Thẩm lão sư là của tôi, ai cũng không được giành.”

“.....”

Thẩm Ngôn nghiêm túc nói cả nửa giờ, các thành viên cũng nghiêm túc nghe suốt nửa giờ. Không có ai cảm thấy chán nản, buồn tẻ, ngược lại thậm chí còn nảy sinh cảm giác kích động, hận không thể tự mình bắt tay vào nhào bột, nấu mỳ chung với hắn luôn.

Bất quá, loại kích động này rất nhanh liền được thay thế, hiển nhiên so với lực hấp dẫn của mỳ vị thì tự tay nấu mỳ gì đi đâu làm sao có thể so sánh.

Cạnh nắm tươi mát được Thẩm Ngôn dùng các loại rau nấm thiên nhiên nấu xong, rưới lên mặt những sợi mì óng ánh. Canh thơm nồng mà đậm vị, trong vắt mà không nhạt, hương thơm tỏa ra khắp bốn phía....

“Rột rột ~!”

Không biết bụng ai là kẻ đầu

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bát Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Em muốn làm sư mẫu của các người

Một nồi mì lưng lưng đầy, bị tám thành viên nhanh chóng xử lý sạch sẽ, ngay cả nước dùng cũng không còn thừa. Điều này khiến nhân viên công tác ở một bên vô cùng thất vọng, tối hôm qua thời điểm ăn dê nướng nguyên con, bọn họ đã được nếm qua tài nghệ của Thẩm Ngôn, vì thế sáng nay rất mong đợi được ăn thử mì do hắn nấu.

Nhưng hiện tại các khách mời đã ăn hết, một chút cũng không chừa lại để mọi người cùng nếm thử, bảo các nhân viên công tác không thất vọng sao được.

Mấy tiểu hoa luôn tâm tâm niệm niệm bảo trì vóc dáng, uống miếng nước lạnh cũng đều sợ mập như Đông Ly Á, Lưu Sư Sư, Cổ Lệ Na Trát cùng Tổng Tổ Nhi mà nay mỗi người cũng hai bát, Lôi Gia Âm và Nhạc Vân Bằng càng không có tiền đồ hơn, mỗi người đến tận bốn bát, có thể còn mới là lạ.

“Thẩm Ngôn, hiện tại chị đặc biệt nghiêm túc, một chút cũng không đùa, chị muốn bái em làm thầy. Từ giờ khác này em chính là lão sư của chị có được hay không, Thẩm lão sư?”

Ăn xong điểm tâm, trong lúc các cô gái đi rửa bát, Tổng Đan Đan bèn lôi kéo tay Thẩm Ngôn, nghiêm túc đề nghị.

“Em đã nói qua rồi mà, chị muốn học thì cứ theo em thôi, em cũng không giấu nghề gì, nhưng chị đừng có kêu em là lão sư, nghe kỳ lắm.”

Tổng Đan Đan lắc đầu: “Chuyện này thì có gì mà ngượng ngùng, tay nghề của em làm lão sư cũng quá khiêm tốn rồi, quyết định như vậy đi Thẩm lão sư, ngày hôm nay chị liền theo em học nghệ, chờ khi quay xong trở lại Bắc Kinh sẽ hướng em bổ sung lễ bái sư sau.”

“Thẩm lão sư, còn anh nữa, anh cũng muốn bái sư.”

Lôi Gia Âm chúi chúi miệng, nhanh chóng đi tới.

Thẩm Ngôn phì cười: “Anh mà cũng muốn học nấu ăn à? Về nấu cho vợ anh sao?”

Lôi Gia Âm ăn ngay nói thật: “Không phải, anh muốn làm đồ đệ thử thức ăn cho cậu mà.”

“Cút!”

“Này này, bình tĩnh nói chuyện. Thẩm lão sư, cậu xem có phải cậu đang phân biệt đối xử không? Người dạy đương nhiên quan trọng, nhưng người ăn thử cũng quan trọng không kém mà. Một món ăn ngon hay không không phải còn cần tới chuyên gia nhận định hay sao? Bây giờ cậu có thể chậm rãi bồi dưỡng anh, yên tâm, phương diện này anh đặc biệt có thiên phú.”

“Thẩm lão sư, đừng nghe lời Lôi tử.” Nhạc Vân Bằng cũng đi tới kéo tay hắn, “Về việc ăn uống, xưa nay anh chưa hề ngăn bắt luận kẻ nào.”

Lôi Gia Âm ghét bỏ nói: “Cậu đã béo thành dạng này rồi mà còn đòi ăn nữa hả, đi đi, đi đi, đừng có khiến cho sư môn bọn tôi bất hạnh chứ.”

“Béo như tôi mới là ưu thế, như vậy chỉ cần nhìn vào đồ đệ như tôi thì chẳng cần quảng cáo gì nhiều, người ta cũng có thể nhận ra được ngay là Thẩm lão sư nấu ăn cao siêu cỡ nào.”

“Cút đi, cút đi, mau tránh qua một bên lẹ lên.”

Hai người kéo tới đẩy lui khiến mọi người nhìn cũng thấy buồn cười.

Tổng Đan Đan quay đầu nói với Tổng Tổ Nhi: “Tiểu nha đầu, em không muốn học chung với chị sao?”

Tổng Tổ Nhi tự dung đồ mặt, ánh mắt lúng liếng ngược nhìn Thẩm Ngôn, đoạn hất cằm, ra vẻ kiêu ngạo nói: “Em mới không thèm làm đồ đệ của anh, em là muốn làm sư mẫu của các anh chị kia kìa.”

Mọi người nghe vậy đều phá ra cười lớn, chỉ có mỗi ba người Đông Ly Á, Lưu Sư Sư và Cổ Lệ Na Trát là cứng đờ khi nghe câu đùa của cô nàng.

Đùa giỡn qua đi, mọi người liền nhanh chóng thu dọn hành lý, lều vải, đệm chăn, đồ dùng hàng ngày rồi xếp gọn ra sau cốp xe.

Đoàn « Hoa Dạng Thiếu Niên » lại sắp sửa tiếp tục một chuyến hành trình du lịch mới.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Chồng ơi, anh có muốn uống nước không?

Giống như ngày hôm qua, vẫn là Lôi Gia Âm, Nhạc Vân Bằng, Tống Đan Đan và Tống Tổ Nhi ngồi cùng một chiếc xe, dẫn đầu đi ở phía trước.

Một nhà bốn người Thẩm Ngôn thì đi xe phía sau.

Thời điểm mọi người lên xe chuẩn bị rời đi, Đông Ly Á đột nhiên nói với Thẩm Ngôn ở ghế trước: “Thẩm Ngôn, anh ngồi đằng sau đi, nhờ Sur Sur lái hộ một lát, tôi đau bụng quá, không chịu được, anh giúp tôi xoa bụng một lát được không?”

Lưu Sur Sur nghe vậy liền hỏi: “Đau bụng à, sao thế?”

Đông Ly Á nhú chặt mày, nét mặt khó giấu vẻ đau đớn: “Không sao, tớ tới tháng thôi, nhưng bụng đau lắm ấy.”

Cổ Lệ Na Trát đang ngồi ở ghế lái, ngạc nhiên quay đầu lại hỏi: “Thế cậu chườm túi ấm thử xem có đỡ hơn không, bảo Thẩm Ngôn xoa bụng làm gì, không lẽ anh ấy còn trị được cái này sao?”

“Ừm, tôi hôm qua Thẩm Ngôn giúp tớ xoa, giảm đau hẳn mà.”

Cổ Lệ Na Trát cùng Lưu Sur Sur nghe thế thì cảm thấy cực kỳ kì quái, tò mò quay sang nhìn Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn vừa gỡ đai an toàn ra vừa thuận miệng hỏi: “Rất đau sao?”

Đông Ly Á gật đầu, khó nhọc đáp: “Đau lắm, nhói thành từng cơn, cực kỳ khó chịu.”

Thẩm Ngôn vội xuống xe, mở cửa sau ra rồi nói với Lưu Sur Sur: “Vậy cô lên trước lái một lúc nhé.”

Lưu Sur Sur ừm một tiếng, đổi ca cho Thẩm Ngôn.

Ở hàng ghế sau.

Thẩm Ngôn đưa tay định xoa bụng cho Đông Ly Á, kết quả cô nàng lại đột nhiên vén vạt áo lên, trực tiếp kéo tay Thẩm Ngôn đặt lên trên vùng bụng bằng phẳng của mình, sau đó kéo vạt áo che tay hẩn lại.

Thẩm Ngôn hơi khó hiểu, định nói việc xoa bụng này đâu giống như massage, không liên quan gì đến huyết vị hay kinh mạch, cách quần áo cũng không có vấn đề gì, nhưng thôi đã lờ rồi, hẩn cũng không muốn nói nhiều lời.

Bụng nhỏ của Đông Ly Á được xoa tới xoa lui rất thoải mái.

Thẩm Ngôn giúp Đông Ly Á xoa xoa bụng, trong xe cũng dần rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Lưu Sur Sur chuyên tâm lái xe, kỹ thuật lái xe của nàng không tệ, lái xe rất ổn, tốc độ không chậm, vẫn luôn theo sát xe của bên Lôi Gia Âm.

Cổ Lệ Na Trát ngồi ở vị trí phó lái, dường như tâm tình không tốt lắm. Nàng cời giày ra, ngồi khoanh đùi lên ghế, nét mặt không chút cảm xúc, chỉ yên lặng quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Đông Ly Á ngửa đầu ra gối tựa cổ, nhắm mắt dựa lưng vào ghế ngồi, mí mắt khẽ nhúc nhích, nhìn như chợp mắt, kỳ thực... Kì thực nội tâm đã hoảng thành chó.

Đông Ly Á hiện tại rất khẩn trương, tâm cũng rất loạn. Thật ra ban nãy nàng chỉ giả vờ mà thôi, bụng cũng không đau tới độ này, chỉ là nàng cũng không biết rõ vì sao đột nhiên lại nóng đầu, mở miệng đề nghị Thẩm Ngôn giúp mình xoa bụng.

Chẳng lẽ là bởi vì thấy Thẩm Ngôn cúi người cài dây an toàn cho Cổ Lệ Na Trát cho nên mới nổi tâm tranh đua một lần? Mục đích là muốn Thẩm Ngôn cũng quan tâm nàng nhiều hơn một chút?

Nàng thật không nghĩ mình là kẻ ích kỷ như vậy, thế nhưng nàng không thể phủ nhận được một chuyện, ấy chính là ban nãy, thời điểm Thẩm Ngôn giúp Cổ Lệ Na Trát thắt dây an toàn, nàng quả thật rất rất không vui.

Bất quá bây giờ điều đó không còn quan trọng nữa, hiện tại Đông Ly Á chỉ đang lo lắng, ngộ nhờ Thẩm Ngôn đem việc này nói ra thì làm sao?

Nàng khẳng định hẳn sẽ không thích phụ nữ già dối.

Chắc chắn là như vậy, mà cũng không riêng gì Thẩm Ngôn, trên đời này chẳng có người đàn ông nào lại thích phụ nữ nói dối.

Chỉ mong hẳn không phát hiện ra, hẳn là vậy. Dù sao có đau hay không thì chỉ có chính nàng mới cảm nhận được, hẳn là người ngoài thì làm sao biết rõ? Thẩm Ngôn cũng đâu phải con giun trong bụng nàng, hơn nữa cũng chưa từng phải trải nghiệm cơn đau bụng của phụ nữ như vậy...

Thẩm Ngôn vẫn thuận tay xoa bụng cho Đông Ly Á, nhưng hàng lông mày đã nhíu chặt lại từ khi nào.

Đông Ly Á cầu nguyện không thành, Thẩm Ngôn hiển nhiên đã phát hiện cô nàng này là đang giả bộ đau bụng.

Thân là một thầy thuốc cấp Tổng sư, việc giả bộ bệnh ở trước mặt hẳn quả thật không khác gì múa rìu qua mắt thợ.

Chẳng cần chuyên môn sâu xa gì, chỉ đơn giản nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy. Nếu như một người thật sự đau đớn, thể thì thân thể của người nọ chắc chắn sẽ có phản ứng khác hẳn người đang khỏe mạnh bình thường.

Ví dụ như anh ta sẽ bị chảy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, cơ bắp kéo căng... Đây đều là phản ứng hết sức bình thường, không tính những người đã qua luyện tập để cố gắng chịu đựng, thì phần lớn mọi người đều sẽ có các phản ứng y hệt như thế khi bị đau đớn.

Hoặc như khi bạn bị cảm sốt, không thể nào có chuyện chỉ vì bạn có ý chí vững mạnh thì nhiệt độ cơ thể của bạn có thể hạ xuống, đây căn bản là chuyện bất khả thi. Bởi vì phát sốt là một trạng thái cơ thể báo bệnh, dù muốn dù không nhiệt độ cơ thể vẫn sẽ tăng cao tùy theo bệnh tình của người đó.

Thẩm Ngôn liếc nhìn Đông Ly Á, khí sắc nàng vô cùng khỏe mạnh, mặt mày trắng hồng tươi tắn, cái bộ dáng này làm gì giống người đang phải chịu cơn đau bụng hành hạ?

“Ba ~” Thẩm Ngôn vỗ nhẹ lên trên cái bụng trắng nõn của Đông Ly Á một cái, đoạn hỏi: “Còn đau không?”

“Không.. Không, hết đau rồi!” Đông Ly Á dè dặt ngồi thẳng người dậy, một tay vô thức níu chặt lấy góc áo, gương mặt cúi gằm, bộ dáng sợ hãi giống như một cô bé đang ăn vụng kẹo thì bị bố mẹ bắt được vậy.

Nàng cảm thấy bản thân thiệt xui xẻo, thế nhưng khi đối mặt Thẩm Ngôn nàng thật sự thấy rất lo lắng, tuyệt đối không dám狡辯 hay tiếp tục nói dối, cứ nhìn biểu tình của Thẩm Ngôn thì biết, chắc chắn hẳn đã nhận ra nãy giờ mình chỉ đang giả vờ rồi.

Mặc dù nàng vẫn không hiểu nổi tại sao Thẩm Ngôn lại phát hiện ra.

“Dừng lại bên đường phía trước kia đi, tôi lên lái cho!”

Thẩm Ngôn vỗ vỗ bả vai Lưu Sư Sư, nói.

Hắn đương nhiên không định truy vấn xem vì lý do gì mà Đông Ly Á lại giả bệnh, đối với chuyện không có quan hệ với mình, xưa giờ Thẩm Ngôn đều áp dụng chính sách: không quan tâm, không hiếu kỳ muốn biết.

“Không sao đâu, tôi lái thêm một chút nữa cũng được, anh cứ nghỉ ngơi chốc lát đi.” Lưu Sư Sư ở phía trước đáp.

Thẩm Ngôn nói: “Tôi có làm gì đâu mà cần nghỉ ngơi, cô cứ dùng xe đi.”

“Ừm! Để tôi tấp vào.”

Lưu Sư Sư gật đầu, nhanh chóng tấp xe vào lề rồi cùng Thẩm Ngôn đổi chỗ.

“Cậu khá hơn chút nào chưa?” Lưu Sư Sư vừa ra băng sau đã quan tâm hỏi thăm cô bạn mình.

Đông Ly Á chu miệng nhỏ, nhẹ gật đầu, cảm thấy cực kỳ phiền muộn.

Thế nhưng rất nhanh nàng đã lấy lại tinh thần, Đông Ly Á cầm một bình nước khoáng ở ngăn sau lên, vặn nắp bình ra rồi đặc biệt ôn nhu hỏi Thẩm Ngôn: “Chồng ơi, anh có muốn uống nước không?”

“Không uống.”

“...”

Lưu Sư Sư kinh ngạc quay đầu nhìn Đông Ly Á, biểu cảm hoàn toàn không thể tin vào tai mình. Mới rồi Nha Nha cậu ấy gọi Thẩm Ngôn là chồng ư?

Mà Cổ Lệ Na Trát ngồi phía trên thì hoàn toàn không để ý tới việc đó, Thẩm Ngôn vừa quay về ghế lái, tâm tình nàng ấy liền tốt hơn hẳn.

Bàn chân nhỏ đang gác trên ghế lập tức thu về, còn không tự chủ được lác lác theo nhịp. Nàng cũng không nhìn chăm chăm ra bên ngoài cửa sổ nữa mà là tập trung nhìn về phía trước, trong miệng vui vẻ ngân nga một bài hát.

Chính là ca khúc mà Thẩm Ngôn vừa hát tới qua:《Hồng Nhan》

Hôm nay thời tiết không được tốt lắm, lúc sáng sớm rõ ràng là còn nắng chói chang, vậy mà bây giờ mới qua chừng mười giờ thì mây đen đã dày đặc, sắc trời tối đến dọa người.

“Thẩm Ngôn, Thẩm Ngôn, nghe rõ không?”

Bộ đàm đặt bên trên thành ô tô bỗng truyền đến tiếng của Lôi Gia Âm.

“Nghe rõ. Thế nào?”

“Nhìn trời chắc là sẽ mưa lớn, tổ tiết mục nói trước tiên chúng ta tìm chỗ nào đậu lại cho an toàn đã, chờ tạnh mưa hoặc tình huống tốt hơn chút hẵng tiếp tục đi, cậu thấy sao?”

Thẩm Ngôn nghe vậy bèn nghiêng người về phía trước, ngẩng đầu lên quan sát bầu trời.

Mây đen càng ngày càng dày, gió thổi cũng càng lúc càng mạnh, chắc chắn lát nữa sẽ có một trận mưa rất lớn.

“Vậy thì chờ đi, nhưng chúng ta đợi ở đâu vậy, cũng không thể dừng ở ngay trên đường cao tốc mà.”

Thẩm Ngôn không phải là mấy thằng nhóc choai choai thích thể hiện, thế nên đương nhiên sẽ không nóng đầu mà đòi chạy xe trong thời tiết này, và lại chạy xe trên đường cao tốc trong lúc mưa lớn quả thật rất nguy hiểm.

“Phía trước có một lối quẹo đi xuống đường nhỏ, cậu cứ đi theo xe anh đi.”

“Được! Tôi biết rồi.”

Thẩm Ngôn bẻ tay lái, nhanh chóng đuổi theo xe Lôi Gia Âm.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Người yêu thâm địch lệ nhiệt ba

Lôi Gia Âm cùng Thẩm Ngôn hạ tốc độ chậm lại, ra khỏi trạm thu phí xong, hai người liền dừng xe ở ven đường bên ngoài trạm, xe của tổ tiết mục đương nhiên cũng dừng theo, cách một đoạn xếp thành hàng dài sau lưng hai chiếc xe thương vụ của các nghệ sĩ.

Xe mới vừa dừng lại không bao lâu, giọt mưa lớn như hạt đậu liền rớt xuống, đánh tán loạn vào trên cửa sổ xe, tiếng động lộp bộp lớn tựa như mưa đá.

Lượng mưa tại thảo nguyên phương bắc vốn không nhiều, một năm sẽ có một trận mưa tuyết, nhưng mưa lớn giống hôm nay thì quanh năm suốt tháng cũng ít gặp.

Liếc xuống nương nước ven đường có thể thấy được từng dòng từng dòng nước đỏ chảy xiết qua, gần giống như lũ lụt, chỉ có điều là quy mô nhỏ hơn mà thôi.

“Nhìn thật dọa người, có khi nào nước ngập qua bánh xe khiến chúng ta kẹt cứng luôn ở đây không?”

Cổ Lệ Na Trát vươn người nhìn qua cửa kính xe bên chỗ ghế lái, thân thể ngọt ngào thơm tho dựa sát bên người Thẩm Ngôn.

Thẩm Ngôn lắc đầu: “Sẽ không đâu, loại mưa rào mùa hạ này tới nhanh mà tan cũng nhanh, đoán chừng sẽ sớm tạnh mưa thôi.”

“Thế à?” Cổ Lệ Na Trát không trở lại chỗ ngồi của mình, nàng tựa cằm lên trên bờ vai Thẩm Ngôn, ánh mắt vẫn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, giống như nương nước kia có cái gì đặc biệt thu hút ánh mắt của nàng vậy.

“Thẩm Ngôn anh xem, đó có phải là ếch xanh không?”

“Không phải, đó là con cóc.”

“Bảo sao người ta hay nói ‘cóc mà đòi ăn thịt thiên nga’, thật đúng là nhìn nó xấu xí ghê!”

Tâm tình Cổ Lệ Na Trát tựa hồ không bị giông tố ảnh hưởng, ngược lại còn thấy rất hào hứng. Nàng cứ thế dựa cả người sang chỗ Thẩm Ngôn, vui vẻ chỉ vào cửa sổ xe hồi lung tung, thỉnh thoảng sẽ phát ra tiếng cười êm tai.

Nhưng bầu không khí ở ghế sau thì hoàn toàn ngược lại, rất an tĩnh.

Lưu Su Su cũng nhìn thấy nương nước, chỉ là nàng không thấy chút hứng thú gì với cảnh đó. Chỉ là một cơn mưa lớn dẫn tới ngập nước mà thôi, nếu so ra thì quy mô thậm chí còn kém hơn cảnh bờ sông nước chảy cuộn cuộn từ chung cư của nàng ở Bắc Kinh nhìn xuống.

Còn cóc nhảy thì có gì hiếm lạ đâu. Bây giờ là mùa hè, tối muộn ra ngoài thì có thể dễ dàng bắt gặp chúng nó khắp nơi ở vùng thảo nguyên này.

Chẳng lẽ mấy thứ đó mà Na Trát chưa từng thấy qua sao?

Lưu Su Su khẽ lắc đầu, không thể nào hiểu nổi cô bạn mình.

Mà so với Lưu Su Su đang buồn bực ngăn ngấm ngồi đợi trời tạnh mưa, thì cảm xúc của Đông Ly Á bên cạnh rõ ràng tệ hơn rất nhiều. Nàng ấy cúi đầu, hai tay xoắn chặt cùng một chỗ, không biết là đang suy nghĩ cái gì mà ánh mắt thỉnh thoảng lại len lén liếc nhìn Cố Lệ Na Trát và Thẩm Ngôn ở đằng trước, mỗi lần nhìn như vậy, sự thất lạc trong mắt cô nàng càng thêm rõ.

Đúng như Thẩm Ngôn nói, mưa rào mùa hạ tới nhanh mà đi cũng nhanh, chưa đầy hai mươi phút, hạt mưa đã nhỏ dần rồi ngừng hẳn. Ánh mặt trời lại lóe sáng lên, nhanh chóng làm khô đi những giọt nước vương trên mặt kính ô tô. Nếu không phải trên mặt đất ngẫu nhiên vẫn thấy được nước đọng, thì mọi người đã cho rằng cơn bão táp vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi.

Đoàn « Hoa Dạng Thiếu Niên » lại lần nữa lên đường. Cả hai xe đều không hẹn mà gặp cùng kéo cửa kính xuống, đón làn gió trong trẻo và bầu không khí tươi mát sau cơn mưa, tiếp tục cùng nhau đi theo lộ trình đã định sẵn.

...

Thượng Hải.

Đài truyền hình Thượng Hải, phòng hóa trang số 013.

Địch Lệ Nhiệt Ba ngồi vắt chéo chân trên một chiếc ghế sofa mềm. Cô nàng mặc quần jean bó sát người, lộ ra cặp đùi đẹp thon gọn, dưới chân mang một đôi boot cao gót bằng da màu nâu.

Hiện tại nàng đang cúi đầu nhìn điện thoại, chỉ cần ai đi ngang liền dễ dàng phát hiện ra, trên màn hình đang chiếu chính là chương trình phát trực tiếp của Thẩm Ngôn.

Nàng xem rất chăm chú, bất giác biểu tình cũng bị cuốn theo mạch video, khi thì lộ ra nụ cười mỉm, khi thì nhíu mày, lúc lại chau môi, tóm lại là biểu cảm rất phong phú, nhưng bất kể biểu cảm như thế nào thì đều xinh đẹp vô cùng.

Phòng hóa trang rất an tĩnh, nhà tạo mẫu đứng sau lưng Địch Lệ Nhiệt Ba, dùng máy duỗi kẹp tóc cho nàng. Trợ lý Mạnh Bình Bình thì ngồi ở bên cạnh, trong tay vẫn còn cầm chai nước nhưng gương mặt thì gật lên gật xuống, hẳn là đã chìm vào giấc mộng từ bao giờ.

Ngoài ba người bọn họ ra thì trong phòng vẫn còn có một người khác, đó là một người cậu trai khá trẻ tuổi, mới chỉ hơn hai mươi. Cậu ta tên là Đỗ Hồng.

Giờ phút này Đỗ Hồng đang ngồi một bên ghế sofa khác, thỉnh thoảng ánh mắt cậu ấy lại len lén nhìn về phía Địch Lệ Nhiệt Ba, nhãn thần vô cùng phức tạp.

Đỗ Hồng là sinh viên vừa tốt nghiệp năm ngoái, bây giờ đang giữ chức ở chuyên mục « Tinh Chi Siêu Dục » tại đài Truyền hình Thượng Hải.

« Tinh Chi Siêu Dục » là một chương trình thuộc dạng talk-show, danh tiếng hiện tại rất tốt, có thể xem là một trong những tiết mục ăn khách nhất của đài Truyền hình Thượng Hải.

Đỗ Hồng vốn không phải xuất thân từ chuyên ngành truyền thông, cậu ta học đại học luật dân sự, có thể vào đây làm hoàn toàn là do trời xui đất khiến.

Thế nhưng Đỗ Hồng cũng thật lòng yêu thích công việc này, mặc dù cậu ta thường xuyên bận đến tối mất tối mũi, tuy nhiên đãi ngộ rất cao, hơn nữa còn có thể thường xuyên nhìn thấy và trò chuyện cùng các đại minh tinh.

Còn nhớ hồi một năm trước, thời điểm lúc mới vừa vào đây làm, cậu ta còn rất kích động mỗi khi nhìn thấy một vị minh tinh nào đó lướt qua, nhưng dần dần gặp nhiều riết cũng thành quen.

Cho đến hôm nay, Đỗ Hồng nhận được tin tức nói Địch Lệ Nhiệt Ba sẽ đến tham gia tiết mục « Tinh Chi Siêu Dục » của bọn họ để tuyên truyền cho bộ phim mới « Lạc Nhạn Tường Phi » và ca khúc mới toanh mà nàng vừa phát hành: « Tinh Nguyệt Thần Thoại ».

Tin tức này khiến Đỗ Hồng kích động kinh khủng, giống hệt như lần đầu tham gia công tác và nhìn thấy minh tinh vậy. Không, nói chính xác là còn kích động hơn cả khi đó.

Bởi vì trong lòng cậu ta luôn mơ tưởng có được một cô bạn gái như Địch Lệ Nhiệt Ba.

Không biết bao nhiêu đêm, cậu ta đã thầm tưởng tượng Dịch Lệ Nhiệt Ba nằm bên cạnh mình, cùng mình đùa giỡn, cùng mình tâm sự, cùng mình nũng nịu kể chuyện.

Thậm chí cả lúc trong mộng cũng không ít lần cậu ta đều mơ thấy hình ảnh tươi tắn, rạng rỡ của Dịch Lệ Nhiệt Ba.

Mặc dù Đỗ Hồng biết rõ không có khả năng nào mình với tới được đại mỹ nữ này, nhưng trong lòng vẫn nhìn không được âm thầm dõi theo mỗi hoạt động của cô nàng. Cậu ta xem mọi bộ phim mà Nhiệt Ba từng đóng, chưa từng bỏ sót show tổng nghệ nào mà cô nàng tham gia, lưu trữ vô số ảnh chụp họa báo và ảnh phóng viên tác nghiệp ngày thường của nàng.

Trước đó nghe được tin Dịch Lệ Nhiệt Ba kết hôn, cả người Đỗ Hồng như hỏng mất, cậu ta gần như sụp đổ hoàn toàn, nguyên ngày hôm ấy chỉ biết điên cuồng lên mạng mắng Thẩm Ngôn, còn lục tìm thông tin khắp nơi để xem gã đàn ông may mắn đó là kẻ chết tiệt nào. Còn may mà sau đấy công ty chủ quản của Dịch Lệ Nhiệt Ba đã đưa ra thông cáo báo chí, bảo rằng đấy chẳng qua là chút hiểu lầm. Nhờ vậy Đỗ Hồng mới lấy lại được tinh thần, cố gắng vực dậy bản thân, đếm từng ngày chờ tới một năm sau để Nhiệt Ba sẽ ly hôn cùng gã đàn ông họ Thẩm kia.

Hôm nay rốt cuộc Đỗ Hồng cũng gặp được mỹ nhân mà mình hằng mơ ước bấy lâu, không chỉ như vậy, còn có một chuyện khiến cậu ta hưng phấn hơn rất nhiều, ấy chính là tổ tiết mục đã phân công cho cậu ta làm trợ lý của Nhiệt Ba cả một ngày.

Lúc vừa nghe ekip phân công công việc, thiếu chút nữa Đỗ Hồng đã nhảy dựng lên ở trong phòng làm việc.

Từ một khắc đó trở đi, trong lòng cậu ta làm cách gì cũng không thể ngăn mình tưởng tượng về những sự việc sẽ phát sinh giữa cậu ta với Dịch Lệ Nhiệt Ba sau đây.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Cuối Cùng Dịch Lệ Nhiệt Ba Cũng Chú Ý Tới Mình

Mới ban đầu gặp nhau khẳng định là còn câu nệ, nhưng hai người cứ chậm rãi ở cùng nhau, có thể Dịch Lệ Nhiệt Ba sẽ vì nhàm chán nên mới nói chuyện cùng cậu ta, nhưng chỉ cần tiếp xúc qua, cậu ta nhất định sẽ tìm cách khiến Dịch Lệ Nhiệt Ba vui vẻ, khiến nàng cười nghiêng ngả. Đỗ Hồng còn tưởng tượng tới khung cảnh nếu Dịch Lệ Nhiệt Ba cười thì nàng sẽ phản ứng như nào. Hẳn là nữ thần của cậu ta sẽ nghiêng tới nghiêng lui, bưng lấy khuôn mặt nhỏ, nũng nịu thúc giục cậu ta nói tiếp. Lúc đó Đỗ Hồng sẽ làm bộ ra vẻ bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng cũng sẽ thỏa mãn yêu cầu của đối phương, tiếp tục kể chuyện chọc cười cô.

Quan hệ của bọn họ sẽ gần gũi hơn, sau đó Dịch Lệ Nhiệt Ba sẽ chủ động giữ lại cách thức liên lạc với Đỗ Hồng.

Mà khi đã có phương thức liên lạc thì chắc chắn sẽ thường xuyên qua lại với nhau.

Sau đó... Sau đó có thể cậu ta sẽ thực hiện được mộng ước suốt bao năm nay của mình.

Hết thấy mọi việc thật là tốt đẹp. Đỗ Hồng đã nghĩ như thế.

Nhưng mà...

Hiện thực lại tàn khốc vô cùng.

Đỗ Hồng càng nghĩ lại càng rối rắm phát điên, rốt cuộc là kế hoạch của hắn sai lệch từ chỗ nào vậy?

Không lẽ là sai ngay từ bước đầu gặp nhau?

Rõ ràng trên TV nàng ấy đúng chuẩn một tiểu minh tinh, đáng yêu đến độ không người đàn ông nào có thể cưỡng lại được. Thế nhưng Dịch Lệ Nhiệt Ba hiện tại mà cậu ta gặp lại thật cao ngạo và lạnh lùng. Lúc sáng tới đây, nàng ấy có mỉm cười chào hỏi người chủ trì tổ tiết mục và đạo diễn mấy câu, xong xuôi liền quay về phòng nghỉ chờ người tới trang điểm. Từ lúc đấy tới tận khi nàng cầm điện thoại lên, Đỗ Hồng không còn thấy chút tươi cười nào trên gương mặt Dịch Lệ Nhiệt Ba nữa.

Đừng nói là nói chuyện cùng hắn, thậm chí nhìn cũng chưa từng nhìn. Nhưng càng làm cho Đỗ Hồng đau lòng hơn, ấy chính là thà nàng cứ một mực lạnh lùng cũng được, cậu ta sẽ tự an ủi đây là vì tính cách của nàng vốn khép kín như thế, nhưng vì cái gì mà vừa mở tiết mục của Thẩm Ngôn ra xem thì nữ thần của cậu ta liền cười vui vẻ đến vậy? Nãy giờ đã lâu lắm rồi, nàng chăm chú xem đến độ không để ý gì đến mọi thứ xung quanh, mọi biểu cảm dửng dưng, hờ hững, nhăn mày nhíu mặt... cũng hoàn toàn chỉ xoay vòng vòng quanh video livestream của gã họ Thẩm đáng ghét kia.

Tại sao lại như vậy?

Chẳng phải cuộc hôn nhân giữa nàng và Thẩm Ngôn chỉ là một hồi hiểu lầm sao?

Chẳng phải nàng từng tuyên bố không có tình cảm gì với hắn ta sao?

Chẳng phải tin hành lang đã bảo, một năm nữa chắc chắn bọn họ sẽ ly dị sao?

Trong lòng Đỗ Hồng thấy chua xót và rối bời kinh khủng.

“...linh linh linh...” Điện thoại trong túi của Mạnh Bình Bình vang lên, chính là điện thoại cá nhân của Dịch Lệ Nhiệt Ba.

Mạnh Bình Bình giật mình tỉnh dậy, lấy ra xem xong liền đưa qua cho Nhiệt Ba, giọng thô thê: “Là Mật tỷ gọi chị.”

Dịch Lệ Nhiệt Ba gạt đầu, bất quá cũng không vội nghe mà là nhìn thoáng qua Đỗ Hồng một chút.

Trong lòng Đỗ Hồng nhảy dựng một cái, lập tức cảm thấy khẩn trương, đây là lần đầu tiên Dịch Lệ Nhiệt Ba nhìn cậu ta. Nàng muốn nói gì với mình ư?

“Không có gì, làm phiền anh ra ngoài một chút được chứ?” Mạnh Bình Bình đứng dậy, mở lời nói với Đỗ Hồng.

...

..

"Tớ đây."

"Cậu đang làm gì vậy?" Thanh âm của Dương Mật truyền đến.

Dịch Lệ Nhiệt Ba đáp: "Đang make up, lát nữa tớ có lịch quay một chương trình talk-show."

"Cậu đã xem tiết mục của Thẩm Ngôn chưa?"

Dịch Lệ Nhiệt Ba nghe vậy liền không kiềm được lộ ra nụ cười ngọt ngào, “Ừ, tớ xem rồi”

“Cảm giác thế nào?” Dương Mật vội hỏi.

“Cảm giác ư? Thẩm Ngôn quá đẹp trai ha ha. Nói cậu nghe, nãy tớ xem ảnh nấu mỳ nước mà vừa thèm vừa giận. Hừ, lần sau gặp tớ nhất định bắt ảnh phải nấu mỳ liên tục ba ngày cho tớ mới được. Tớ còn chưa được ăn mỳ do ảnh nấu đâu, để Na Trát các cậu ấy được hưởng lợi mất rồi.”

Dương Mật hít một hơi thật sâu, ngữ điệu có vẻ chán chường, “Đại tỷ, em hỏi chị cảm giác về cái nồi mỳ chắc? Chị xem video chỉ thấy được mỗi cái đó thôi à?”

Dịch Lệ Nhiệt Ba khoát khoát tay với thợ trang điểm, ra hiệu cho cô ấy dừng lại, sau đó tựa người vào thành ghế, đoạn hỏi: “Không phải chuyện đó hả? Vậy cậu muốn tớ xem cái gì?”

Dương Mật khựng lại một chút, hơi cân nhắc từ ngữ rồi mới nói: “Chẳng lẽ cậu không cảm giác được thái độ của mấy người Đồng Lý Á sao, thái độ của bọn họ đối với Thẩm Ngôn ấy... có chút không đúng lắm.”

Dịch Lệ Nhiệt Ba cắn môi, ngón tay sơn màu xanh nhạt bầu chặt lấy gấu quần, đáp khê: “Cậu nói tớ mới thấy, đúng là có chút quen thuộc, giống như hai người chúng ta trước đây vậy.”

“Má nó, cậu nói xem, có phải bọn mình tự dẫn sói vào nhà rồi không?” Dương Mật khẽ cười một tiếng, giọng điệu đầy bất đắc dĩ: “Tớ đã sớm có dự cảm này cho nên mới không nguyện ý cho anh ấy đi tham gia tiết mục giải trí đó, khi ấy cậu không giúp tớ khuyên thì thôi, giờ còn than vãn được sao?”

Dịch Lệ Nhiệt Ba nhăn nhó, nói: “Vậy chúng ta có biện pháp gì bây giờ, không lẽ gọi điện thoại cho các cô ấy bảo bọn họ tránh xa Thẩm Ngôn ra? Lấy lý do là gì chứ? Nếu ba người bọn họ không đồng ý thì sao, chúng ta phải phản bác thế nào? Bảo bọn họ cướp chồng của mình à? Cho xin đi, người ta cũng có giấy hôn thú hợp pháp đó, chúng ta dựa vào cái gì để ngăn cản?”

Dương Mật trầm mặc, im lặng hồi lâu mới yếu ớt lên tiếng: “Hai ngày nay tớ vẫn luôn một mực suy nghĩ chuyện đó. Khả năng là thế giới này có thần linh thật ấy, cậu nghĩ lại xem, hôm liên hoan tháng trước chúng ta cùng thề sẽ làm chị em tốt của nhau mãi mãi, hiện tại coi như đã thực hiện được rồi còn gì, năm người chúng ta thật đúng là cùng lấy một người chồng, cả đời là chị em”

Đến Dương Mật cũng đã nói vậy thì Dịch Lệ Nhiệt Ba lại càng không biết phản bác thế nào, nàng dùng móng tay cào lên lớp vải sô pha trong vô thức, ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp: “Tớ cảm giác máu chốt là ở chỗ Thẩm Ngôn, nếu anh ấy không đồng ý, vậy liền bỏ đi.”

Dương Mật phì cười: “Vậy cậu cảm thấy Thẩm Ngôn sẽ có ý tứ kia sao? Anh ấy cũng là đàn ông, mà đàn ông nào lại không tham lam? Và lại người xưa đã nói ‘nam truy nữ cách tầng son, nữ truy nam cách tầng sa’ (1), tâm tư của các cậu ấy đã biểu lộ rõ như vậy, tớ đoán chừng Thẩm Ngôn cũng không kiên trì được bao lâu, huống chi các cô ấy cũng là vợ hợp pháp của ảnh. Thiệt tình, tớ đúng là mù quáng mà. Bây giờ nghĩ tới chuyện này mà tớ còn cảm thấy anh ấy cũng coi như không tệ, tối thiểu nhất là không chủ động trêu chọc bọn họ hay mỹ nhân nào khác, chỉ thế thôi tớ đã muốn cảm ơn trời rồi.”

Dịch Lệ Nhiệt Ba nghe vậy bèn trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng dè dặt nói: “Kỳ thật vẫn còn có một cách.”

- - -

(1) Nam truy nữ cách tăng son, nữ truy nam cách tăng sa: Ý muốn nói việc nam theo đuổi nữ rất khó khăn, như thể phải vượt qua cả một ngọn núi lớn; còn nữ theo đuổi nam lại tương đối dễ dàng, giống như vén qua một làn vải mỏng là được.

- - -

Chương sau: Còn Nhớ Người Bên Bờ Hồ Đại Minh Năm Xưa Hay Không?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bám Chính Xác Mỡ Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Còn Nhớ Người Bên Bờ Hồ Đại Minh Năm Xưa Hay Không?

“Cách gì? Ý cậu là sao?”

Địch Lệ Nhiệt Ba ra vẻ thần bí đáp: “Bọn mình không thay đổi được suy nghĩ của người khác nhưng bọn mình có thể thay đổi chính bản thân mình mà. Cùng lắm thì rời khỏi anh ấy thôi, cũng không phải việc gì ghê gớm, sau đó chúng ta có thể thi xem ai có bạn trai trước ai.”

Dương Mật đề phòng: “Cậu đây là đang có ý định dụ dỗ tớ bỏ Thẩm Ngôn sao?”

Địch Lệ Nhiệt Ba phá ra cười lớn, đoạn nói: “Không, không, chỉ là đưa thêm cho cậu một đề nghị để cậu đỡ nhức não thôi.”

“Cậu là đầu heo à, lúc này rồi mà còn có tâm tư treu chọc tớ. Cậu khai thật đi, cậu muốn dụ tớ buông tay Thẩm Ngôn để cậu độc chiếm anh ấy chứ gì?”

“Ai nha, chỉ là tùy tiện nói một chút thôi, tớ không có ý gì khác đâu, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Hừ, mặc kệ cậu. Tớ không thêm nói chuyện với cậu nữa.” Dương Mật tức giận nói một câu, làm bộ muốn cúp máy.

Đúng lúc này, Địch Lệ Nhiệt Ba bỗng nhiên nói: “Mật tỷ, tớ nói thật lòng nhé, kỳ thật đó không phải là chuyện kinh khủng nhất đâu, cậu biết cái gì còn kinh khủng hơn không?”

“Cái gì?”

“Tớ cũng nhìn ra được các cậu ấy đối với Thẩm Ngôn đều có ý tứ mà. Chính vì vậy tớ cũng đoán được tương lai hai người chúng ta còn phải chung sống hòa thuận với thêm nhiều chị em nữa. Nhưng là... tớ không dám khẳng định mình sẽ vui vẻ, cũng không dám khẳng định mình sẽ không mệt mỏi nặng nề với họ. Nhưng tớ sẽ cố gắng vượt qua, sẽ không tới nỗi cảm thấy như trời sập xuống, cậu biết lý do vì sao không?”

Dương Mật không trả lời, im lặng đợi Nhiệt Ba nói tiếp.

Địch Lệ Nhiệt Ba hít sâu một hơi, chần chờ một lúc rồi mới nói: “Từ lúc hai đứa mình tự ngầm thừa nhận với nhau, từ lúc chúng ta thậm tiếp nhận đối phương thì ranh giới cuối cùng trong tâm lý của tớ đã bị phá vỡ rồi, mà ranh giới này một khi bị đánh vỡ thì sẽ vĩnh viễn không bao giờ xây đắp lại được nữa. Cậu đừng bận tâm quá nhiều tới chuyện tiếp nhận ba người kia, dù sao bọn họ cũng là chị em thân thiết của chúng ta. Nhưng còn phía Thẩm Ngôn thì sao? Năm người được thì tại sao lại không thể sáu người, bảy người, hay thậm chí là tám chín hoặc mười? Hay kinh khủng hơn là không có cả giới hạn cuối cùng...”

“Không có giới hạn em gái cậu.”

Dương Mật gằn giọng, không vui cúp điện thoại cái rụp.

Địch Lệ Nhiệt Ba bĩu môi, đưa điện thoại lại cho Mạnh Bình Bình, ra hiệu cho thợ trang điểm tiếp tục make up giúp mình.

Mạnh Bình Bình một bên cất điện thoại vào túi xách, một bên nhỏ giọng nói: “Chị Nhiệt Ba, Đỗ Hồng đang khóc đó.”

“Ai?”

“Đỗ Hồng!”

“Đỗ Hồng là ai?”

“Chính là người mà tổ tiết mục an bài tạm làm trợ lý trong ngày hôm nay cho chúng ta đó.”

“Vi sao cậu ta lại khóc? Mà cậu ta khóc thì có liên quan gì tới chị?”

“Ày... em nghĩ có thể là vì cậu ta thích chị đi, sau đó thấy chị đã kết hôn nên thương tâm chăng?”

Thợ làm tóc dùng máy sấy thổi phồng lên để tạo kiểu tóc cho Nhiệt Ba, đầu nàng bị giữ chặt, không có cách nào động, chỉ có thể nhỏ giọng đáp lời Mạnh Bình Bình: “Em rất nhàn sao?”

Mạnh Bình Bình ngượng ngùng cười cười.

Địch Lệ Nhiệt Ba thân nhiên đáp: “Nếu em rất nhàn thì mau lên video livestream của Thẩm Ngôn spam bình luận cho chị đi.”

“Lấy tên phim hay bài hát mới của chị để tranh thủ pr nha?”

Địch Lệ Nhiệt Ba không muốn nói thêm: “Không phải đầu óc em bình thường nhanh nhạy lắm sao, cái này còn cần chị nói rõ ra nữa à?”

“À rồi rồi, em hiểu rồi.”

...

Trên khung chat ở video livestream của Thẩm Ngôn.

Cái nickname “Địch Lệ Nhiệt Ba là chính cung” bắt đầu oanh tạc khung bình luận, tần suất tương đối dày, không ngừng hiển thị trên màn hình.

Ban đầu cộng đồng mạng còn không buồn chú ý lắm, thể loại đặt tên tự sướng cũng như spam ảnh couple giống vậy là chuyện hết sức bình thường, nhưng khi nó xuất hiện quá nhiều lần thì khó mà khiến người khác không nảy sinh ý muốn phân bác.

“Địch Lệ Nhiệt Ba là chính cung ấy hả? Lão tử đây không tán thành, Nha Nha mới là con dâu ta thừa nhận, vị trí chính cung cũng chỉ có mình Nha Nha mới đảm đương nổi.”

“Em cũng không tán thành, nhưng em muốn bầu một phiếu cho Dương Mật cơ, phong độ và khí chất trời sinh của Dương Mật chẳng phải thích hợp làm Hoàng hậu lắm sao?”

“Nghịch tử nhà ta rất thiếu đánh, nói năng dễ mất lòng người đối diện. Ta thấy vẫn là nên để Lưu Sư Sư quản lý lục cung đi, tâm tính ôn trọng mới là chuyện quan trọng. Có nàng ấy ở bên mới khiến Thẩm Ngôn quy củ hơn.”

“Lưu Sư Sư là tiểu ngọc manh, ôn trọng con khi ấy.”

“Nếu các người muốn bỏ phiếu, vậy ta sẽ ủng hộ Cổ Lệ Na Trát, Na Trát cố lên, Thánh mẫu Hoàng Thái hậu ta đây hết lòng ủng hộ cô.”

“E hèm, em tự bỏ phiếu cho mình được không? Em thấy em cũng thích hợp làm chính cung lắm ha ha ha ha ha...”

“Lầu trên mau tỉnh táo lại đi, mới giữa trưa thôi, không cần ngủ mơ sớm vậy đâu.”

“Lầu trên à, nếu so nhan sắc, tôi còn thích hợp làm chính cung hơn cô đấy.”

“Đan Đan tỷ đâu, các người quên mất Đan tỷ bên bờ hồ Đại Minh năm nào rồi sao?” (1)

“Má ơi, Đan Đan tỷ có gia đình rồi, thỉnh lầu trên đừng có lôi vào đây, ảnh hưởng hạnh phúc gia đình nhà người ta.”

“...”

.....

Lúc này, cả đoàn « Hoa Dạng Thiếu Niên » đang dừng lại ở Đâm Lan Đồn thị tìm chỗ nghỉ trưa. Nơi đây cách Hồ Luân Bối Nhĩ khá xa, vẫn còn khoảng bốn năm trăm cây số đi đường nữa, nếu như ban nãy không xui xẻo gặp phải một trận mưa to thì chừng tám giờ tối là bọn họ có thể thuận lợi đến nơi rồi.

Lôi Gia Âm mở mạng ra tìm một cửa hàng com được đánh giá khá cao, thế nhưng sau khi các thành viên vào ăn xong liền nhất trí cho rằng đồ Thẩm Ngôn nấu ban sáng ngon hơn nhiều.

Chênh lệch ở đây không chỉ là một chút.

Nói theo lời Tổng Đan Đan thì thà không có người để so, chứ nếu mà so ra thì mới phát hiện khả năng nấu nướng của hai bên có bao nhiêu là khác biệt. Thẩm Ngôn xuống bếp không chỉ đơn thuần gọi là nấu nướng nữa mà nên gọi đó là một nghệ thuật, nghệ thuật trong phòng bếp!

- ---

(1) Từng có một thời, câu hỏi "Còn nhớ người bên bờ hồ Đại Minh năm xưa hay không?" trở thành câu cửa miệng của dân mạng Trung Quốc mỗi khi

trong làng giải trí có người yêu hoặc lập gia đình. Lý do có câu hỏi này vì địa danh ‘bờ hồ Đại Minh’ chính là nơi đoàn làm phim nổi tiếng - Hoàn Châu cách cách từng thực hiện nhiều cảnh quay vào 19 năm về trước, cũng là địa danh lãng mạn đi vào huyền thoại gắn liền với mối tình của hoàng đế Càn Long và thôn nữ Hạ Vũ Hà - mẹ ruột của Từ Vy trong phim.

Sau này, lúc gặp được Càn Long, Hạ Từ Vi đã từng hỏi ngài rằng: “Hoàng thượng, ngài có còn nhớ tới Hạ Vũ Hà bên bờ hồ Đại Minh năm xưa không?”

Bạn đang đọc truyện *Ấn Bát Chính Xác Mở Ra Phương Thức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.